ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE.

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS, ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS NONUS.

LIPSIAE

LIBRARIA WEIDMANNIA

MDCCCXXXI.

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ.

Ed. *Reitz.* T. III. p. 385.

Arg. Saturnalia haec, ad festum Saturnalium spectantia, in tres partes dispescuit auctor, quarum prima continet dialogum, sacerdotem inter et Saturnum habitum, quo ille a deo suo frustra petit divitias. Secunda, quae inscribitur Cronosolon, proponuntur leges a Saturno per prophetam et sacerdotem suum divitibus ad festum rite ac digne celebrandum praescriptae, interjectis minis, si quis contra egisset. Tertia constat quatuor epistolis, una sacerdotis ad Saturnum scripta, qua id agitur, ut deus aut aequalitatem bonorum pristinam restituat, aut divitibus saltem imperet, ut ea, qua hucusque usi sint, in pauperes insolentia et inhumanitate jam abstinere coeperint; quod ni fiat, pauperes omnis generis mala et incommoda divitibus esse imprecaturos. Secunda est responsio dei, qua is significat priorem precationis partem non habere se in sua potestate, de altera autem se supplicantibus ita esse satisfacturum, ut divitibus humanitatis ac liberalitatis erga pauperes officium injungat; ceterum divitum conditionem non adeo esse felicem, ut propterea sit, quod pauperes iis magnopere invideant. Tertiam Saturnus mittit ad divites, hosque tum graviter, tum callide, monet, ut humanos se praestent pauperibus, argumentis ab aequo et utili petitis. Quarta denique divites respondent Saturno, ita, ut vice versa in pauperes conferant crimina insatiabilis edacitatis, rusticae procacitatis et effusissimae libidinis; quae vitia si illi pro suo quisque loco deposuerint intraque limites modestiae sese tenuerint, nec se desideriis illorum ullo modo esse defuturos.

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ. a)

ΙΕΡ. Ὦ *Κρόνε, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων* b) *τό γε νῦν* 1
εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρηται παρ' ἡμῶν, τί ἂν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

a) *ΙΕΡ. Κ. ΚΡ.*] „Personarum nomina aderant in J. *Bas.* 1. (3.) *Fl. Ald. Hag. Salm.* Omissa in *Par.*" b) *ἄρχων*] *ἄρχειν* 3011. 2954.

SATURNALIA.

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. Quandoquidem, Saturne, imperium tenere nunc videris, sacrificatumque tibi a nobis ac litatum est; quidnam potissimum inter sacra petitum abs te licet consequi?

Τ Α Π Ρ Ο Σ Κ Ρ Ο Ν Ο Ν.

Ed. *Reitz.* T. III. p. 385.

Arg. Saturnalia haec, ad festum Saturnalium spectantia, in tres partes dispescuit auctor, quarum prima continet dialogum, sacerdotem inter et Saturnum habitum, quo ille a deo suo frustra petit divitias. Secunda, quae inscribitur Cronosolon, proponuntur leges a Saturno per prophetam et sacerdotem suum divitibus ad festum rite ac digne celebrandum praescriptae, interjectis minis, si quis contra egisset. Tertia constat quatuor epistolis, una sacerdotis ad Saturnum scripta, qua id agitur, ut deus aut aequalitatem bonorum pristinam restituat, aut divitibus saltem imperet, ut ea, qua hucusque usi sint, in pauperes insolentia et inhumanitate jam abstinere coeperint; quod ni fiat, pauperes omnis generis mala et incommoda divitibus esse imprecaturos. Secunda est responsio dei, qua is significat priorem precationis partem non habere se in sua potestate, de altera autem se supplicantibus ita esse satisfacturum, ut divitibus humanitatis ac liberalitatis erga pauperes officium injungat; ceterum divitum conditionem non adeo esse felicem, ut propterea sit, quod pauperes iis magnopere invideant. Tertiam Saturnus mittit ad divites, hosque tum graviter, tum callide, monet, ut humanos se praestent pauperibus, argumentis ab aequo et utili petitis. Quarta denique divites respondent Saturno, ita, ut vice versa in pauperes conferant crimina insatiabilis edacitatis, rusticae procacitatis et effusissimae libidinis; quae vitia si illi pro suo quisque loco deposuerint intraque limites modestiae sese tenuerint, nec se desideriis illorum ullo modo esse defuturos.

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ. a)

ΙΕΡ. Ὦ *Κρόνε, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων* b) *τό γε νῦν* 1
εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρηται παρ' ἡμῶν, τί ἂν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

a) *ΙΕΡ. Κ. ΚΡ.*] „Personarum nomina aderant in J. *Bas.* 1. (3.) *Fl. Ald. Hag. Salm.* Omissa in *Par.*" b) *ἄρχων*] *ἄρχειν* 3011. 2954.

S A T U R N A L I A.

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. Quandoquidem, Saturne, imperium tenere nunc videris, sacrificatumque tibi a nobis ac litatum est; quidnam potissimum inter sacra petitum abs te licet consequi?

p.385. *ΚΡΟΝ.* Τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκέφθαι ὅ, τι σοι εὐκταῖον c), εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις d) εἶναι τὸν ἄρχοντα, εἰδέναι e) τί σοι ἥδιον αἰτεῖν· ἐγὼ δὲ τά γε δυνατὰ οὐκ ἀνανεύσω f) πρὸς τὴν εὐχήν.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλαι ἔσκεμμαι, ἐρῶ γὰρ τὰ κοινὰ ταυτὶ, καὶ πρόχειρα, πλοῦτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ ἀγρῶν δεσπότην g) εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτῆσθαι, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακὰς, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τἄλλα, ὁπόσα τίμια. τούτων οὖν, ὦ ἄριστε Κρόνε,
p.386. δίδου μοι, ὡς τι καὶ αὐτὸν h) ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς, μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου.

2 *ΚΡΟΝ.* Ὁρᾷς; οὐ κατ' ἐμὲ τοῦτο ᾔτησας· οὐ γὰρ ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα· ὥςτε μὴ ἄχθου, εἰ ἀτυχή-

c) εὐκταῖον] Sic e 3011. et Gorl. pro vulg. εὐκτέον. Vid. *Bast.* Epist. Crit. p. 217. sq. d) ἐθέλοις] ἐθέλεις 3011. e) εἰδέναι] καὶ εἰδ. conj. *Guyet.* Vid. Adnot. f) ἀνανεύσω] Sphalma *Reitz.* Ed. οὐκ ἂν ἀνανεύσω pro varia lectione habentes e libris suis emendarunt *Bel.*, *Bipp.* et *Schm.* g) ἀγρῶν δεσπότην] Vulgo ἀνδρῶν δεσπ. mendo satis manifesto, quod acute detexit *Courierii* sagacitas ad Luc. p. 275. Cf. infra cap. 20. extr. Minus certa mihi videbatur *Fritzschii* conjectura δεσπότης ob praecedens ἐρῶ proposita Quaestst. Lucc. p. 104. Sic ad amussim non scripsit fere noster. Mox c. 2. vide, ut nectantur haec: ἐν αὐταῖς δὲ — μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ — καὶ γυμνὸν ᾄδειν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέμοντα. — ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφεῖταί μοι ποιεῖν. h) αὐτὸν] Sic *Gesn.*, *Reitz.* et recentt. cum *Ald.* 2. pro vulg. αὐτῶν. Mox iidem praeter *Aldinae* auctoritatem, nec tamen minus vere, μόνον αὐτῶν scripserunt pro vulg. μόνον αὐτόν.

Sat. Illud quidem te ipsum probe deliberatum habere oportebat, quid optandum tibi sit, nisi simul divinatorem esse vis eum, qui imperat, ut sciat, quid petere tibi collibeat. Ego vero, quae quidem possunt fieri, tuo voto non negabo.

Sac. Quin olim deliberavi. Rogo enim communia ista et promta, divitias, et aurum multum, et agrorum esse dominum, et mancipia habere multa, et vestem floridam atque mollem, et argentum, et ebur, et reliqua, quaecunque pretiosa sunt. Horum ergo, Saturne optime, fac mihi copiam, ut ipse quoque fructum aliquem tui imperii consequar, nec solus tota vita rerum illarum expers maneam.

Sat. Vides? non petiisti, quod in mea potestate sit: nec enim tribuere talia meum

σειας[i]) αὐτῶν, ἀλλ' αἴτει παρὰ τοῦ Διὸς, ὁπόταν εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς παραλαμβάνω τὴν δυναστείαν. ἑπτὰ[k]) μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία. καὶ ἢν[l]) ἐκπρόθεσμος τούτων γένωμαι, ἰδιώτης εὐθύς εἰμι, καί που τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς. ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἑπτὰ σπουδαῖον μὲν οὐδὲ[m]) ἀγοραῖον διοικήσασθαί μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ μεθύειν, καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν, καὶ ἄρχοντας καθίστασθαι, καὶ τοὺς οἰκέτας εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν ᾄδειν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέμοντα· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόςωπον. ταῦτα ἐφεῖταί μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκεῖνα, τὸν πλοῦτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὁ Ζεὺς διαδίδωσιν οἷς ἂν ἐθέλῃ. p. 386.

3 ΙΕΡ. Ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνος, ὦ Κρόνε, ῥᾳδίως καὶ προχείρως. ἔγωγ' οὖν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλῃ τῇ φωνῇ· ὁ δ' οὐκ ἐπαΐει τοπαράπαν[n]), ἀλλὰ τὴν αἰγίδα

i) ἀτυχήσειας] Sic Codd. 3011. et Gorl. probante *Belino* pro vulg. ἀτυχήσεις. k) ἑπτά] „τῶν ἑπτὰ *Coll.* male." l) ἢν] εἰ 3011. m) οὐδὲ] οὐδὲν, οὐδὲ conj. *Gesn. Schäf.* e. a. Alias quas tentarunt emendandi rationes vid. in Adnot. n) τοπαράπαν] Sic e consensu vett. Edd. τὸ παράπαν recentt.

est. Itaque noli graviter ferre, si ea non consequaris: verum a Jove pete, cum ad illum paullo post transierit imperium. Ego vero conditionibus quibusdam capio potestatem. Septem enim diebus totum mihi regnum finitur: hunc terminum egressus continuo sum privatus, et de promiscua multitudine unus. Illis ipsis vero septem *diebus* serium quidem nihil, neque publicum negotium agere mihi licet; sed bibere, et inebriari, et clamare, et jocari, et alea ludere, et reges *vini* constituere, et servos excipere convivio, et nudum canere, et tremulos plausus edere, interdum etiam in aquam frigidam praecipitem detrudi, fuligine picto vultu: haec, inquam, facere mihi permissum est. Verum majora illa, divitias, et aurum, Jupiter, quibus visum est, distribuit.

Sac. Sed neque ille, Saturne, facile et promte. Equidem iam fatigatus sum magna voce petendo: at ille omnino non audit, sed aegide quassata, atque intentato fulmine, torvum videns, qui sibi molesti sunt perterret. Si quando etiam annuat alicui, divitem-

p. 387. ἐπισείων, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατεινόμενος, δριμὺ ἐνορῶν, ἐκπλήττει τοὺς ἐνοχλοῦντας. ἢν δέ ποτε καὶ ἐπινεύσῃ τινὶ, καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐνταῦθα, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐνίοτε καὶ συνετοὺς ἀφεὶς, ὁ δὲ παμπονήροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλοῦτον, μαστιγίαις ἢ ἀνδρογύνοις τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν τά γε σοὶ δυνατὰ ἐθέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν;

4 *ΚΡΟΝ.* Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μή σοί γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾷν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλιομένου τοῦ κύβου, σοὶ o) τὴν ἑξάδα ὑπεράνω ἀεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἵλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει. p) οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξενήξαντο, συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους, περὶ οὕτω μικρῷ ἕρματι τῷ κύβῳ q). καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ ἥδιστον, καὶ ᾠδικώτερον ἄλλου δόξαι (ἅμα) r) ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ διακονουμένων τοὺς μὲν ἄλλους ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν, (τοῦτο γὰρ

o) σοὶ] „Sic L. *Hag. Par. Salm. Amst.* (cum *Bas.* 1. et 3) *Σὺ Fl.* J. *Ald. Ven.* 2. *Fr.*" p) ἐπινεύσει] „Sic in omnibus. *Ἐπινεύσῃ Jens.*" At vide Adnott. q) τῷ κύβῳ] pro scholio temere habet *Belinus*. Probabilius, quae mox leguntur, *τοῦτο γὰρ—διακονίας* huic generi accenseas, quamquam nec hoc equidem probarim. r) ἅμα) „Et hoc omnes obsidet. *ᾆσαι* marg. J. coniicit." Deest hoc importunum *ἅμα* in Cod. 2600. Par., quem contulit *Boissonade* ad Marin. p. 89. In eodem Cod. prave legitur *ποιεῖν* pro *πιεῖν*.

que illum reddat; hic vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus viris, ille pessimos ac sensu paene communi carentes circumfundit divitiis, verberones plerumque et effeminatos homines. Sed quae tu potes, scire velim, qualia sint.

Sat. Non omnino parva illa quidem, neque plane contemnenda, si ad vim exigantur totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur vincere alea, et provoluta reliquis in unionem tessera, senionem in summo tibi semper apparere. Multi enim ad satietatem usque inde sibi pararunt viaticum, quibus propitia secundaque tessera annuerit: alii contra enatarunt nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopulum, tesseram, navigio. Verum etiam bibere iucundissime, et (simul) aliis canendi peritiorem videri in convivio, et ministrantium alios incidere

τοὐπιτίμιον τῆς ἀδεξίου διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆ- p. 387.
ναι καλλίνικον, καὶ τἆθλα φέρεσθαι τὸν ἀλλάντα*), ὁρᾷς
ἡλίκον τὸ ἀγαθόν; ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ᾽ ἁπάντων p. 388.
γενέσθαι, τῷ ἀστραγάλῳ κρατήσαντα, ὡς μήτε ἐπιταχθείης γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν αἰσχρόν τι περὶ αὐτοῦ ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ ἀράμενον τὴν αὐλητρίδα, τρὶς τὴν οἰκίαν περιελθεῖν, πῶς οὐχὶ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδωρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίγνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτιάσῃ, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διανέμοντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα. τούτων δ᾽ οὖν ἅ μοι δυνατὰ δοῦναι, τῶν πεττῶν, τοῦ ἄρχειν, τοῦ ᾄδειν, καὶ τῶν ἃ κατηριθμησάμην, θαῤῥῶν αἴτει, ὡς ἐμοῦ πρὸς οὐδὲν δεδιξομένου σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἀλλ᾽, ὦ Τιτάνων ἄριστε, τῶν μὲν τοιούτων οὐ 5
δέομαι, σὺ δὲ ἀλλ᾽ ἐκεῖνό μοι ἀπόκριναι, ὃ μάλιστα ἐπό-

*) **τἆθλα φέρεσθαι τὸν ἀλλάντα**] Vulg. τἆθλ᾽ (τἆθλ᾽ vett. Edd.) ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἁλόντα. Sed quum in Gorl. legatur: τἆθλα φέρεθαι τὸν ἀλάντα, *Schmiedero* videbatur ita legendum, ut scripsimus. Quippe praemium hoc, inquit *Schmiederus*, satis aptum ad Saturnalia. Cf. Gall. c. 14. in. Epist. Sat. 23. et 35. Probissimam emendationem probavit etiam *Fritzsch.* Quaestst. p. 211.

in aquam (hoc enim ministerii parum dextri praemium est), te vero et honestum victorem praedicari, et praemia ferre farcimen, vides, quantum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium, talorum victoria, ut neque ridicula tibi injungantur imperia, et imperare ipse possis, huic quidem, ut turpe quiddam de se ipse proclamet, alii ut nudus saltet, et succollata tibicina ter domum circumeat; nonne haec etiam magnificentiae (*munificentiae*) meae specimina? Si vero causseris, non verum esse, neque firmum hoc regnum, importune feceris, qui videas, me ipsum, qui tribuo talia, parvi temporis habere imperium. De his igitur, quae dare in potestate mea est, de talis, de regno, canendo, et quaecunque enumeravi, audacter pete, qui nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

Sac. Sed talibus mihi, Titanum optime, nihil opus est. Quin tu illud mihi responde, quod scire maxime vellem:

p. 388. θουν εἰδέναι· καὶ μοι ἢν εἴπῃς αὐτὸ, ἱκανὴν ἔσῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδωκὼς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίημί σοι τὰ χρέα.

ΚΡΟΝ. Ἐρώτα μόνον, ἀποκρινοῦμαι γὰρ, ἢν εἰδὼς τύχω.

ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστιν, ἃ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὡς κατήσθιες τὰ γεννώμενα ὑπὸ τῆς Ῥέας, ἐκείνη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη t) ἀντὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολέμῳ κρατήσας, εἶτα εἰς τὸν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν σε u), καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὁπόσον μετὰ σοῦ παρετάττετο.

ΚΡΟΝ. Εἰ μὴ ἑορτὴν, ὦ οὗτος, ἤγομεν, καὶ μεθύ-
p. 389. ειν ἐφίετο, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνως ἄν, ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐφεῖταί μοι, τοιαῦτα ἐρωτήσας, οὐκ αἰδεσθεὶς πολιὸν οὕτω καὶ πρεσβύτην θεόν.

ΙΕΡ. Κἀγὼ ταῦτα, ὦ Κρόνε, οὐ παρ' ἐμαυτοῦ φημι, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμηρος, ὀκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν, ταῦτα πεπιστεύκασι περὶ σοῦ.

t) ὑποβαλλομένη] „ὑποβαλλομένην Fl." u) σε]. τα mallet *Fritzsch.* Quaest. p. 206. eleganti sane sensu ductus.

idque mihi si dixeris, satis magnum mihi pretium pro sacrificio retuleris, reliquaque tibi debita remittam.

Sat. Interroga modo: respondebo enim, si sciam.

Sac. Primo illud, verane sint ista, quae de te audimus, devorare te solitum, quae nascerentur e Rhea, illam vero, subducto furtim Jove, lapidem subiectum pro puero dovorandum tibi dedisse: illum vero, adultus cum esset, bello te victum regno expulisse, tum vinctum te tuaque omnia auxilia, quae tibi se adjunxerant, dejecisse in tartarum.

Sat. Heus tu, nisi festum diem ageremus, et inebriari licitum esset, atque maledicere, prout libitum, dominis, disceres sane, irasci mihi permissum, talia qui rogaris, nihil reveritus canum adeo et senem Deum.

Sac. Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte interrogo; sed Hesiodus et Homerus, noló enim dicere reliquos homines prope universos, haec de te credunt.

ΚΡΟΝ. Οἴει γάρ (τι)[x]) τὸν ποιμένα ἐκεῖνον, τὸν ἀλαζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμοῦ εἰδέναι; σκόπει δὲ οὕτως. ἔσθ' ὅςτις ἄνθρωπος (οὐ γὰρ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειεν ἂν ἑκὼν αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μή τις Θυέστης ἦν, καὶ ἀσεβεῖ ἀδελφῷ περιπεσών, ἤσθιε; καὶ τοῦτο γ' ἂν εἴη[y]), πῶς ἀγνοήσειε[z]) λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίων; εἰ μὴ ἀνάλγητος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' οὔτε ἐπολεμήσαμεν, οὔτε ὁ Ζεὺς βίᾳ τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο[a]), ἑκόντες δέ μου παραδόντος αὐτῷ, καὶ ὑπεκστάντος ἄρχειν. ὅτι μὲν γὰρ οὔτε πεπέδημαι, οὔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμὶ, καὶ αὐτὸς ὁρᾷς, οἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥςπερ[b]) Ὅμηρος, εἶ. 6 p. 389.

7 **ΙΕΡ.** Τί παθὼν δὲ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν;

ΚΡΟΝ. Ἐγώ σοι φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρων ἤδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου ὢν, (διὸ καὶ πεπεδῆσθαί με

x) τι] „Sic omnes.“ Alterutrum τι, aut hoc, aut quod post ὑγιές legitur, delendum censuerunt *Reitz.*, *Dorvill.* ad *Charit.* p. 543. Ed. Lips. et *Fritzsch.* Quaestst. p. 24. Prius abest a Gorl., unde ut suspectum notavit *Schmied.*, cuius tamen gravissimus est error, referentis *Dorvillium* l. l. notare a tribus *Luciani* Edd. alterutrum τι abesse. Imo vero *Diodori Siculi* Editiones tres dicit, *Stephanianam*, *Wechelianam* et *nuperrimam*, i. e. *Wesselingianam*. Quamquam *Dorvillii* verba, ut certe in Ed. Lips. leguntur, facile lectori imprudenti imponere aliquid posse largiendum. y) γ' ἂν εἴη] μανείη 3011. Gorl. unde *Schm.* conj. μανέντι. Probabilius multo *Fritzsch.* Quaestst. p. 206. καὶ τοῦτο μὲν ἂν εἴη, πῶς δ' ἀγνοήσειε etc. z) ἀγνοήσειε] ἀγνοήσει conj. *Bel.* a) ἀφείλετο] „male omissum in *Fl.*“ b) ὥςπερ] ὅςπερ *Bas.* 3.

Sat. Putas enim, pastorem illum, juctabundum impostorem, sani quidquam de me scire? Considera autem hoc modo. Estne, ut homo, neque enim dicam Deum, sustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc si forte fuerit; quomodo imprudens lapidem edere pro puero possit, nisi forte sensus omnis expertes dentes habeat? Sed neque bellum gessimus, neque vi imperium mihi ademit Jupiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, et imperio cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitror, nisi caecus es, ut Homerus.

Sac. Qua igitur caussa, Saturne, motus reliquisti imperium?

Sat. Ego tibi dicam. In universum senex cum jam essem, et ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me

p. 389. οἱ πολλοὶ εἴκασαν) οὐ γὰρ ἠδυνάμην διαρκεῖν πρὸς οὕτω
πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' ἀεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ
κάτω, τὸν κεραυνὸν διῃρμένον, τοὺς ἐπιόρκους, ἢ ἱεροσύ-
λους, ἢ βιαίους καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα πάνυ ἐργῶ-
p. 390. δες ἦν, καὶ νεανικόν· (καὶ) c) ἐξέστην οὖν εὖ ποιῶν d) τῷ
Διΐ. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανείμαντα
τοῖς παισὶν οὖσι τὴν ἀρχὴν, αὐτὸν εὐωχεῖσθαι τὰ πολλὰ
ἐφ' ἡσυχίας, οὔτε e) τοῖς εὐχομένοις χρηματίζοντα, οὔτε
ὑπὸ τῶν τἀναντία αἰτούντων ἐνοχλούμενον, οὔτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βάλλειν ἀναγκαζόμενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἥδιστον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπετῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προςμυθολογῶν. ὁ δὲ ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξελέσθαι μοι ἔδοξε, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχὴν, ὡς ὑπομνήσαιμι τοὺς ἀνθρώπους οἷος f) ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος, ὁπότε ἄσπορα καὶ ἀνήροτα πάντα ἐφύετο αὐτοῖς, οὐ στάχυες, ἀλλ' ἕτοιμος ἄρτος, καὶ κρέα ἐσκευασμένα, καὶ ὁ

c) καὶ] abest a Gorl. ideoque a *Schm.* suspicionis nota seclusum. d) εὖ ποιῶν] „Sic *Fl. Bas.* 1. et 2. (cum 3.) Εὐποιῶν junctim ceti." e) οὔτε] ὅτε *Bas.* 1. et 3. f) οἷος] „bene *Fl.* L. *Ven.* 2. *Par. Salm.* Οἷς male *Ald.* J. *Fr. Bas.* 1. et 2. (et 3.)"

conjiciebat vulgus: neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, injustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato, quo perjuros, aut sacrilegos, aut violentos comburerem, eratque res valde laboriosa et iuvenis vires poscens: itaque Jovi, quod nondum poenitet, cessi *imperium*. Et alioquin decens mihi videbatur, diviso filiis imperio ipsum me frequenter et quiete epulari, ut neque operam darem precantibus, neque molestias ab his, qui contraria peterent, perferrem, neque tonarem, aut fulgurarem, aut grandinem dejicere interdum cogerer; sed vitam hanc agerem senilem jucundissimamque, meracius nectar bibens, fabulans cum Iapeto et aliis aequalibus. At ille imperat inter mille molestias; nisi quod paucos dies, ea, qua dixi, lege excipere mihi visum est, ut admoneam homines, qualis fuerit me imperante vita, cum serente nullo aut arante nascerentur illis omnia, nec spicae, sed paratus jam panis, et carnes cu-

οἶνος ἔῤῥει ποταμηδὸν, καὶ πηγαὶ μέλιτος, καὶ γάλακτος. p. 390.
ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοῖ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης δυναστείας, καὶ διὰ τοῦτο ἀπανταχοῦ κρότος, καὶ ᾠδὴ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις· οὐδεὶς γὰρ ἐπ᾽ ἐμοῦ δοῦλος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ τοῦτο εἴκαζον εἰς τοὺς 8
δούλους καὶ πεδότριβας g) φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου
ἐκείνου ποιεῖν σε τιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, ἅτε p. 391.
καὶ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης.

ΚΡΟΝ. Οὐ παύσῃ γὰρ τὰ h) τοιαῦτα ληρῶν;

ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι. τὸ πεττεύειν σύνηθες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σοῦ ἀνθρώποις;

ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, οὐ μὴν περὶ ταλάντων γε, καὶ μυριάδων, ὥςπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ καρύων τὸ μέγιστον,

g) πεδότριβας] παιδοτρίβας vulgo Edd. vett. praeter *Hag.* 1., ubi πεδοτρίβας, quod etiam adscriptum marg. A. 1. W. praetulerunt jure suo *Erasmus*, *Gesnerus*, *Reitzius* et recentt. Nos tamen accentum mutandum duximus, quum comica haec vox non, ut *Conr.* quoque *Reitzio* in Indice visum, ad similitudinem vocis παιδοτρίβης, sed ad exemplum vocum παιδότριψ, οἰκότριψ e. a. conficta videretur. h) τὰ] deest in Gorl.

ratae, fluebat amnium instar vinum; et fontes mellis atque lactis. Boni enim erant tum omnes atque aurei. Haec mihi caussa brevis illius potestatis. Et ob id ipsum plausus ubique, et cantus, et lusus, et aequalitas inter servos pariter ac liberos: neque enim, me rerum potiente, servus quisquam erat.

Sac. Ego vero, Saturne, conjiciebam, illam te in servos et compedum tritores humanitatem ex ista fabula exercere, qui honorem habeas sortis tuae hominibus, tanquam ipse quoque serviens et memor compedis.

Sat. Non desinis nempe nugari talia?

Sac. Bene mones, et desinam. Verum hoc adhuc mihi responde. Alea ludere an consuetum erat etiam his, qui sub te vivebant?

Sat. Omnino: sed non talentis et denis drachmarum millibus, ut apud vos, sed summum de nucibus, ne do-

p. 391. ὡς μὴ ἀνιᾶσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ δακρύειν ἀεὶ ἄσιτον ἐόντα μόνον τῶν ἄλλων.

ΙΕΡ. Εὖγε ἐκεῖνοι ποιοῦντες· ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ ἐπέττευον, αὐτοὶ ὁλόχρυσοι ὄντες; ὡς ἔγωγε καὶ μεταξὺ λέγοντός σου, τοιόνδε τι ἐνενόησα· εἴ τις ἕνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, ἐς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον ἀγαγὼν, ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄθλιος ὑπ' αὐτῶν; διεσπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπιδραμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θρᾷτται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίωνα αἱ κύνες, περὶ τοῦ μεῖζον ἀπενέγκασθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἁμιλλώμενοι. οἵ γε οὐδὲ ἑορτάζοντες ἔξω τοῦ φιλοκερδοῦς εἰσιν, ἀλλὰ πρόσοδον οἱ πολλοὶ πεποίηνται τὴν ἑορτήν. εἶτα οἱ μὲν ἀπέρχονται λῃστεύοντες ἐν τῷ συμποσίῳ τοὺς φίλους· οἱ δέ σοί τε λοιδοροῦνται, οὐδὲν δέον, καὶ τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναιτίους ὄντας αὐτοῖς ὧν ἑκόντες ποιοῦσιν.

9 Ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε ἁβρὸς οὕτω θεὸς ὤν,
p. 392. καὶ γέρων, ἐπιλεξάμενος τὸ ἀτερπέστατον[1]), ὁπότε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ Βορρᾶς πολὺς, καὶ οὐδὲν ὅ, τι

1) τὸ ἀτερπέστατον] τοῦ ἔτους desideravit hic *Guyet.* non certe necessario.

leret victo, nec ploraret, et solus semper cibo se abstineret.

Sac. Bene illi quidem: de qua enim re luderent, qui toti ipsi essent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam cogitavi: si quis unum de istis ex solido auro viris, in nostram hanc vitam productum vulgo ostenderet, quid miser ab illis passurus esset? Incursione facta illum, novi ego, discerperent, ut Pentheum Maenades, et Orpheum feminae Thraciae, aut Actaeonem canes, certamine inter illos constituto, quis majorem inde partem auferat: qui quidem ne festis quidem diebus celebrandis extra lucri cupiditatem sint, sed in quaestu sibi illos habeant. Deinde hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri vero et tibi maledicunt praeter fas, et talos conterunt, innoxios illorum, quae sponte ipsi sua faciunt. Verum etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delicatus cum sis et senex, electa injucundissima *anni parte*, cum nix tenet omnia, et Boreas multus, et nihil non concrevit glacie, et arbores siccae ac nudae, de-

οὐ k) πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ p. 392.
γυμνὰ, καὶ ἄφυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπηνθηκότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικεκυφότες, ὥςπερ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ἀμφὶ τὴν κάμινον οἱ πολλοὶ, τηνικαῦτα ἑορτάζεις; οὐ γὰρ πρεσβυτικός γε ὁ καιρὸς, οὐδὲ ἐπιτήδειος τρυφῶσι.

KPON. Πολλά με ἀνακρίνεις, ὦ οὗτος, ἤδη πίνειν δέον. παρῄρησαι γοῦν μοι χρόνον τῆς ἑορτῆς οὐκ ὀλίγον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προςφιλοσοφῶν. ὥςτε νῦν μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐωχώμεθα δὲ ἤδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἤδη ζῶμεν. εἶτα πεττεύωμεν ἐς τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ πειθαρχῶμεν αὐτοῖς. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, ἥ φησι, παλίμπαιδας 1) τοὺς γέροντας γίγνεσθαι.

IEP. Ἀλλὰ μὴ δύναιτο διψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα ἃ λέγεις ἡδέα. ὥςτε πίνωμεν· ἱκανὰ γὰρ ἀπο-

k) οὐδὲν ὅ, τι οὐ] Vulg. Edd. vett. οὐδὲν ἔτι οὐ. Sed Fl. J. *Reitz.* et recentt. οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ. *Graevius* tamen et *Belinus* pro ἔτι maluerunt ἔστιν. Sic enim, non ἔστι, vel ἐστὶ scribendum fuit. Simplicior multo, et vero probabilior, nobis videbatur ea emendatio esse, in quam nos incidimus, veteris lectionis vestigiis ducti. 1) παλίμπαιδας] „καλλίπαιδας male *Fl.*" παλίπαιδας Gorl., narraute quidem *Fritzschio* in Commentat. I. De Atticismo et orthographia Luciani p. 16. idque exempli instar ad comprobandam *Phrynichi* p. 284. observationem, sui temporis rhetoribus male in usu fuisse πάλι pro antiquo πάλιν.

stitutae foliis, et prata informia, ac sine floribus, et contracti homines instar valde senum, ad focum plerique sunt, tum festos dies agis? Nec enim vel senibus illud tempus vel delicate viventibus commodum.

Sat. Multa, mi homo, me interrogas, cum jam bibendum esset. Exemisti enim mihi tempus festi hujus diei non parvum, ista non necessaria mecum philosophando. Itaque jam ista omitte: epulemur nunc et plaudamus, et libertate iam fruamur, deinde ludamus alea de nucibus more veteri, et reges constituamus, illisque obsequamur: sic enim fidem firmavero proverbii, quod bis pueros senes ait fieri.

Sac. Sed utinam sitiens bibere non possit, si cui jucunda non sunt, quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad

p. 392. κέχρισαι καὶ[m]) τὰ πρῶτα· καί μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνουσίαν, ἅτε αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἵλεως ἀπεκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶναι τῶν φίλων[n]), ὅσοι γ᾽ ἐπακοῦσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

m) καὶ] habet mihi aliquid offensionis, ut mallem abesse.
n) τῶν φίλων] „Nihil varietatis invenio." Vid. Adnott.

prima illa respondisti. Et placet mihi, descriptum in libro hunc nostrum sermonem, cum quae interrogavi ego, tum quae tu propitius respondisti, legendum offerre, quotquot amicorum nostrorum percipere tuos sermones merentur.

ΚΡΟΝΟΣΟΛΩΝ. p. 393.

Τάδε o) λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτήν. ἃ μὲν τοὺς πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἔπεμψα ἄλλο βιβλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ᾽ ὅτι ἐμμενοῦσι p) κἀκεῖνοι τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα ἔνοχοι ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίοις, ἃ κατὰ τῶν ἀπειθούντων μεγάλα ὥρισται. ὑμεῖς δέ, ὦ πλούσιοι, ὁρᾶτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρακούσητε τῶνδε τῶν προσταγμάτων. ὡς ὅστις ἂν οὕτω μὴ ποιήσῃ, ἴστω οὗτος, οὐκ ἐμοῦ νομοθέτου ἀμελήσων, ἀλλ᾽ εἰς τὸν Κρόνον αὐτόν, ὅς με προείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν ἑορτήν, οὐκ ὄναρ ἐπιστάς, ἀλλὰ πρώην ἐγρηγορότι ἐναργὴς συγγενόμενος. ἦν δὲ οὐ πεδήτης, οὐδὲ αὐχμοῦ πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληρούντων ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται,

o) **Τάδε**] *Τάτε* mendum typographicum *Bipontinae*, quod imprudens repetiit *Schmiederus*, prudentior correxit *Fritzsch.* Quaest. p. 207., non tamen commemoratis Edd. vett., quibuscum omnibus et ipsa *Reitziana* *τάδε* praebet. p) **ἐμμενοῦσι**] Sic *Reitz.* tacite correxerat veterem lectionem *ἐμμένουσι*· quamquam sic jam in *Bas.* 3. exhibitum. Recentt., ut par erat, fecerunt cum *Reitzio*.

CRONOSOLON

s. LEGISLATOR SATURNALIUM (q. d. Saturnisolon.)

Haec edicit Cronosolon, sacerdos Saturni et propheta, atque legum, quae ad festos ipsius dies pertinent, legislator. Quae pauperibus facienda sunt, ea in alio descripta libro ad illos jam misi: ac praeclare novi, aut illos quoque meis obtemperaturos legibus, aut statim futuros poenis obnoxios, quae contra inobsequentes magnae sane statutae sunt. Vos autem, divites, videte, ne legem violetis, neque negligenter haec imperia audiatis. Nam quicunque ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a se spretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges celebritati ferendas delegit, non ille per quietem adstans, sed nuperrime videnti vigilantique praesens oblatus. Erat autem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem pictores a nugacibus poëtis acceptum ostendunt, sed falcem

p. 393. ἀλλὰ τὴν μὲν ἅρπην εἶχε πάνυ τεθηγμένην· τὰ δ' q) ἄλλα
φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερὸς r), καὶ βασιλικῶς ἐνεσκεύαστο.
μορφὴν μὲν τοιόςδε ὤφθη μοι· ἃ δὲ εἶπε, πάνυ θεσπέσια
11 καὶ ταῦτα s), προειρῆσθαι t) ὑμῖν ἄξια. Ἰδὼν γάρ με σκυ-
θρωπὸν, ἐπὶ συννοίας u) βαδίζοντα, ὥςπερ εἰκὸς ἦν θεὸν,
p. 394. ἔγνω αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστί x) μοι, καὶ ὡς
τὴν πενίαν δυςχεραίνοιμι, οὐ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων y)·
καὶ γὰρ κρύος z), καὶ Βοῤῥᾶς πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ
χιών· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι
καὶ τῆς ἑορτῆς πάνυ πλησιαζούσης, ἑώρων τοὺς μὲν ἄλ-
λους παρασκευαζομένους, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχήσωνται,
ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προςελθὼν
ὄπισθεν, καὶ τοῦ ὠτός μου λαβόμενος, καὶ διασείσας,
ὥςπερ μοι προςεικάζειν a) εἴωθε, Τί ταῦτα, ἔφη, ὦ Κρο-
νοσόλων, ἀνιωμένῳ b) ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον, ἔφην, ὦ δέ-

q) τὰ δ'] τάδ' omnes priores. r) καρτερὸς] „καρτερῶς male *Fl.*“ s) καὶ ταῦτα] vulgo cum sequentibus juncta recte cum antecedentibus junxit *Fritzsch.* Quaest. p. 85. t) προειρῆσθαι] „Sic dedi ex *Fl. Ven.* 2. *Ald. Bas.* 1. (et 3.) *Salm.* προειρεῖσθαι J. *Hag. Fr.*“ u) συννοίας] συννοίαις 2954. probante *Belino.* At vid. *Fritzsch.* Quaest. p. 139. x) ἐστί] εἴη maluit *Solan.* non certe necessario. y) μονοχίτων] „Sic *Ven.* 2. Μονοχιτιῶν cett.“ z) κρύος] „abest a *Fl.*“ a) προςεικάζειν] „Sic omnes. Fors. προςπελάζειν. Marg. J. etiam πλησιάζειν adscripsit.“ Hoc praestare visum *Solano*, illud *Guyeto*, *Gesnero*, *Belino*, et, profiteor, etiam mihi. b) ἀνιωμένῳ] τεταραγμένῳ Gorl.

habebat acutissimam, reliqua hilaris erat et validus, et paratu regio. Talis igitur formam mihi visus est. Quae vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos justum est. Nempe videns me severo vultu et cogitabundum inambulare, cognovit statim, quod decebat Deum, tristitiae meae caussam, et graviter a me paupertatem ferri, qui praeter tempestatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus et Boreas multus, et glacies atque nix: ego vero minime ad ista munitus. Sed ideo etiam, quod appropinquante celebritate videbam alios comparare se, uti sacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non valde festivam esse. Accedens igitur a tergo, et aure prehensum concutiens, ut apparere mihi solet, *Quid hoc*, inquit, *Cronosolon*, *videris afflictari? Non enim merito*, inquam,

σποτα, ὅταν καταράτους μὲν καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους p. 394.
ὑπερπλουτοῦντας, καὶ μόνους τρυφῶντάς ὁρῶ, αὐτὸς δὲ
καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ
σύνεσμεν; ἀλλ᾽ οὐδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα,
καὶ μετακοσμῆσαι πρὸς τὸ ἰσόμοιρον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη,
οὐ ῥᾴδιον ἀλλάττειν, ὁπόσα ἐκ Κλωθοῦς, καὶ τῶν ἄλλων p. 395.
Μοιρῶν πάσχετε· ἃ δέ ἐστι τῆς ἑορτῆς, ἐπανορθώσομαι
ὑμῖν τὴν πενίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἥδε ἔστω. Ἴθι, ὦ
Κρονοσόλων, καὶ γράψον μοι νόμους τινὰς, ἃ χρὴ πράτ-
τειν ἐν τῇ ἑορτῇ, ὡς μὴ καθ᾽ αὑτοὺς οἱ πλούσιοι ἑορτά-
ζοιεν, κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλ᾽ οὐκ οἶδα,
ἔφην. Ἐγὼ, ἦδ᾽ ὃς, διδάξομαί σε· κᾆτα ἀρξάμενος ἐδί- 12
δασκεν. εἶτα ἐπειδὴ πάντα ἠπιστάμην, Καὶ c) εἰπὲ αὐ-
τοῖς, ἔφη, ὅτι ἢν μὴ τοῦτο ποιῶσι, μάτην d) ἐγὼ τὴν ἅρ-
πην ταύτην ὀξεῖαν περιφέρω, ἢ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν
πατέρα ἐκτομίαν πεποιηκὼς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλου-
σίους μὴ εὐνουχίζων, ὁπόσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγεί-
ροιεν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις e), βάκηλοι γενό-

c) καὶ] „non habet J. Habent *Fl. Hag. Par. Bas.* 1. etc." d) μάτην] „Leg. οὐ μάτην." Vid. Adnott. e) τυμπάνοις] Sic e Codd. *Graev.* et Gorl. pro vulg. κυμβάλοις.

cum sacerrimos, et impuros homines abundare divitiis, et solos delicate vivere videam; ego vero, et alii eruditorum multi, in penuria et rerum omnium desperatione versemur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, et reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, *mutare non est facile, quae a Clothone et Parcis aliis vobis eveniunt: quod vero ad festos dies attinet, paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon*, inquit, *et leges mihi quasdam scribe, quae facienda sint per solennitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis sua impertiant. Sed non novi*, inquam ego. *Ego vero*, inquit, *te docebo*; deinde initio statim facto docuit. Deinde cum omnia jam scirem, *Etiam dic illis*, inquit, *Si hoc non fecerint, tum frustra ego falcem hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero, qui patrem Coelum excecuerim, hosce divites autem, quotquot leges violaverint, non castrem, ut* tan-

p. 395. μενοι. ταῦτα ἠπείλησεν. ὥςτε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τοὺς θεσμούς.

p. 396. *ΝΟΜΟΙ ΠΡΩΤΟΙ.*

13 *Μηδένα μηδὲν μήτε ἀγοραῖον, μήτε ἴδιον πράττειν ἐντὸς τῆς ἑορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδιὰν, καὶ τρυφὴν, καὶ θυμηδίαν. ὀψοποιοὶ μόνοι καὶ πεμματουργοὶ ἐνεργοὶ ἔστωσαν. ἰσοτιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγανακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μηδενὶ ἐξέστω. λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μηδὲ τοῦτο ἐξέστω. μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξεταζέτω· μηδὲ ἀναγραφέτω ἐν τῇ ἑορτῇ[f]), μηδὲ γυμναζέσθω Κρονίοις, μηδὲ λόγους ἀσκεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀστεῖοι, καὶ φαιδροὶ, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.*

ΝΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΟΙ.

14 *Πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς οἱ πλούσιοι γραφόντων μὲν ἐς πινάκιον ἑκάστου τῶν φίλων τοὔνομα, ἐχόντων δὲ καὶ*

f) ἑορτῇ] „ἑορτῇ γενέσθαι Fl.“

quam *Galli stipem* Magnae *Matri colligant cum tibiis et tympanis!* Haec minatus est. Itaque optimum vobis fuerit leges non violasse.

LEGUM CAPUT PRIMUM.

Ne quis neque forense quidquam, neque privatum negotium intra festos dies agito, nisi quae ad ludum, et delicias et voluptatem pertinent: coqui soli et dulciarii operosi sunto. Aequali iure omnes sunto et servi et liberi, et pauperes et divites: irasci, aut indignari, aut comminari nemini liceat. Rationes rerum curae alicuius creditarum exigere Saturnalibus, neque hoc liceat. Nemo argentum et vestem dinumerato, neque scribito per dies festos. Ne quis exerceto se Saturnalibus, aut orationem meditator vel habeat, nisi urbanam forte aut hilarem, quae ludum et jocum prae se ferat.

LEGUM CAPUT ALTERUM.

Diu ante solenne in tabella scribent nomen uniuscuiusque amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in promtu,

ἀργύριον ἕτοιμον, ὅσον τῶν κατ᾽ ἔτος προσιόντων τὸ δέκατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση παχυτέρα ἢ κατ᾽ αὐτοὺς κατασκευή· καὶ τῶν ἀργυρῶν g) οὐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔστω. τῇ δὲ πρὸ τῆς ἑορτῆς καθάρσιον μέν τι περιφερέσθω, καὶ ὑπ᾽ αὐτῶν ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ φιλαργυρία, καὶ φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σύνοικα τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὰν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν ἐξεργάσωνται, θυόντων Διῒ πλουτοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώτορι, καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἶτα περὶ δείλην ὀψίαν ἀναγιγνωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ φιλικὸν ἐκεῖνο πινάκιον. Κατανείμαντες δὲ αὐτοὶ κατ᾽ ἀξίαν ἑκάστῳ πρὶν ἥλιον δῦναι h), πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱ δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττάρων, οἱ πιστότατοι τῶν οἰκετῶν, ἤδη πρεσβῦται i). ἐγγραψάσθω δὲ ἐς γραμμάτιον ὅ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὡς μὴ ἀμφότεροι ὑποπτεύοιεν τοὺς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέται, μίαν κύλικα ἕκαστος πιόντες, ἀποτρεχόντων· ἀπαιτούντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶ-

p. 396. (beside the line beginning "ἀργύριον ἕτοιμον")

p. 397. (beside the line beginning "κέσθω ἐκ τῆς οἰκίας")

g) ἀργυρῶν] ἀργύρων priores Edd., vulgare peccatum. h) δῦναι] δύναι Bas. 1. et 3. i) πρεσβῦται] πρεσβύται priores.

decimam circiter annui reditus partem; et quod superest ipsis vestimentorum; et quidquid est in reliquo apparatu pinguius, quam pro fortunis illorum, sordidiusque; de argenteis quoque non pauca. Haec quidem in promptu sunto. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purgaminibus; domo ejiciuntor sordes, et avaritia, et lucri cupiditas, et quae sunt reliqua plerisque illorum familiaria. Cum vero munditias fecerint, sacrificanto divitiarum datori Jovi, et largitori Mercurio, et munifico Apollini. Deinde sero vespere legatur ipsis amicorum illud breviarium. Distributione autem ex dignitate cuiusque instituta ante solem occasum, amicis mittant. Qui vero deferunt, ne plures sint tribus aut quatuor, et quidem fidissimi servorum jam senes. Inscribatur autem in tabellam, quid sit, quod mittatur, et quantum, ne ambo suspectos habeant eos, qui perferunt. Servi porro, uno quisque calice epoto recurrant: plus ne postulent. Eruditis dupla mittuntor omnia: aequum enim,

p. 397. και. τὰ ἐπὶ τοῖς δώροις λεγόμενα, ὡς μετριώτατα, καὶ ὀλίγιστα ἔστω. ἐπαχθὲς[k]) δὲ μηδεὶς μηδὲν[l]) συνεπιστελλέτω, μηδὲ ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλούσιος πλουσίῳ μηδὲν πεμπέτω, μηδὲ ἑστιάτω Κρονίοις ὁ πλούσιος τὸν
p. 398. ἰσότιμον. τῶν εἰς τὸ πεμφθῆναι προχειρισθέντων, φυλασσέσθω μηδὲν, μηδὲ μετάνοια εἰσίτω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ. εἴ τις πέρυσιν ἀποδημῶν, δι᾽ αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμβανέτω κἀκεῖνα. διαλυέντων δὲ οἱ πλούσιοι καὶ χρέα ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἵ τινὲς ἂν καὶ τοῦτο ὀφείλοντες, καταβαλεῖν μὴ ἔχωσι· καὶ ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι, ὅτου μάλιστα δέονται.
16 Ἀπέστω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοιρία, καὶ τὸ πεμφθὲν ὁποῖον ἂν ᾖ, μέγα δοκείτω. οἴνου ἀμφορεὺς, ἢ λαγὼς, ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ δοκείτω· μηδὲ τὰς Κρονικὰς δωρεὰς εἰς γέλωτα φερέτωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλουσίῳ, ὁ μὲν πεπαιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὔφημον, καὶ συμποτικὸν, ἢ[m]) αὐτοῦ

k) ἐπαχθὲς] „bene *Fl. Bas.* 1. et 2. (et 3.) *Par.* Ἀπαχθὲς male *Ald.* J. *Hag. Ven.* 2. *Fr, Salm.*“ l) μηδὲν] „μηδὲ male *Fl.*“ m) ἢ] „ἢ, ἢ] Deest posterius ἢ in *Fl.* Adest recte in cett. In αὐτοῦ autem conspirant omnes.“ Suum *ipsius* scriptum est αὑτοῦ, non αὐτοῦ. Nec debebant *Reitz.* et recentt. *Solani* judicium sequi, in quo et alibi saepissime errarunt. Praeterea alterum ἢ quum desit in *Fl.*, prius ἢ, quod etiam cum εἰ incommode junctum patet, haud cunctanter de-

illos esse duplicarios. Quae simul cum donis nuntiantur, quam modoratissima sunto et paucissima: odiosum autem nemo quidquam eadem mittito, nec quae mittuntur laudato. Diviti dives ne quid mittito, nec convivio sui ordinis hominem dives excipito. Quae ad mittendum depromta fuerint, eorum nihil servator; neque poenitentia muneris subeat. Si quis superiore anno absens ea re expers liberalitatis fuerit, etiam ista accipito. Aes etiam alienum divites pro amicis pauperibus solvunto, atque habitationis mercedem, si qui eorum hanc etiam debitam solvere non possint. Atque in universum diu ante hoc ipsis curae sit, uti sciant, qua re maxime indigeant. Abesto autem ab accipientibus etiam ingrata querela, et quidquid fuerit, quod missum erit, magnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pinguis, Saturnalicium munus ne habetor.

σύγγραμμα, ὁποῖον ἂν δύνηται, καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ p. 398.
πλούσιος πάνυ φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ λαβὼν ἀναγι-
γνωσκέτω εὐθύς· ἢν δὲ ἀπόθηται, ἢ ἀποῤῥίψῃ, ἴστω τῇ
τῆς ἅρπης ἀπειλῇ ἔνοχος ὤν, κἂν πέμψῃ ὅσα ἐχρῆν. οἱ p. 399.
δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν στεφάνους, οἱ δὲ λιβανωτοῦ χόνδρους
πεμπόντων. ἢν δὲ πένης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν
παρὰ τὴν δύναμιν πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὲν πεμφθὲν ἔστω
δημόσιον, καὶ καταπραθὲν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν
τοῦ Κρόνου· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ
τοῦ πλουσίου λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ
ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα.

ΝΟΜΟΙ ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

Λούεσθαι μὲν, ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἑξάπουν ᾖ. τὰ 17
δὲ πρὸ τοῦ λουτροῦ, κάρυα, καὶ πεσσοὶ ἔστωσαν. κατα-
κείσθω ὅπου ἂν τύχοι ἕκαστος· ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦ-
τος ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομήν n). οἴνου τοῦ αὐτοῦ
πίνειν ἅπαντας. μηδ᾽ ἔστω πρόφασις τῷ πλουσίῳ, ἢ στο-

levi. Similem corruptelam habes Somn. c. 12. in. Consentit *Fritzsch.* Quaest. p. 207. n) προνομήν] „προκομίαν *Pall.*" Assentiuntur *Reitz.* et *Bel.*

Neque munera Saturnalicia in risum vertunto. Diviti vicissim mittat pauper eruditus librum antiquum, si quis sit boni ominis, aut convivio aptus; aut suum ipsius scriptum, qualecunque potuerit: idque accipiat dives hilari admodum vultu, et acceptum statim legat; quod si reposuerit aut abjecerit, sciat falcis se minis obnoxium, etiamsi quantum oportebat, miserit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunto. Si vero pauper vestem, aut argentum, aut aurum ultra facultates miserit diviti; quod missum erit, publicum esto, venditumque thesauro Saturni infertor: pauper vero postridie ejus diei plagas a divite accipito ferula in manus impacta, non pauciores quam quinquaginta supra ducentas.

LEGES CONVIVALES.

Lavandi tempus, cum sex pedum umbra fuerit. Ante balneum nuces sunto et tali. Quo quisque forte delatus fuerit, ibi accumbito. Dignitas vel genus vel divitiae parum ad jus prius capiendi cibi conferunto. De vino eodem omnes bibunto: nec obtentui esto diviti vel ventriculi vel capi-

p. 399. μάχου ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὡς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν τοῦ
κρείττονος. μοῖρα κρεῶν κατ' o) ἴσον ἅπασιν· οἱ διάκονοι
πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν, μηδὲ
p. 400. παραπεμπέτωσαν p), ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὁπόσα χρὴ ἀπο-
φέρειν. μηδὲ τῷ μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομιδῇ μικρὰ παρα-
τιθέσθω· μηδὲ τῷ μὲν ὁ μηρὸς, τῷ δὲ ἡ γνάθος συὸς,
18 ἀλλ' ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν. Οἰνοχόος ὀξὺ δεδορκέτω ἐκ περι-
ωπῆς ἐς ἕκαστον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δεσπότην, καὶ
ἔτι q) ὀξύτερον ἀκουέτω. καὶ κύλικες παντοῖαι, καὶ ἐξέστω
παρέχειν, ἤν τις ἐθέλῃ, φιλοτησίαν. πάντες r) πᾶσι προ-
πινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπιόντος s) τοῦ πλουσίου. μηδὲ
ἐπάναγκες ἔστω πίνειν, ἤν τις μὴ δύνηται. εἰς τὸ συμπό-
σιον t) μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι
μανθάνοντα. ἐξέστω u), ἤν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, (καὶ) x)
μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον. ἐπὶ πᾶσι πεττευέτωσαν y) ἐπὶ

o) κατ'] Sic *Schäfer.* ad *L. Bos* Ellipss. p. 295. pro vulg. καί. p) παραπεμπέτωσαν] „παραπεμπέσθωσαν *Fl.*" Sic etiam Gorl. Παραπετέσθωσαν conj. *Jacobs.* Vid. Adnot. q) ἔτι] Sic e conj. *Guyeti* et *Courierii* ad Asin. p. 225. pro vulg. ἐπ'. Et mox idem *Guyetus* felici conjectura assecutus est lectionem Gorl. Cod. ἀκουέτω, pro vulgari ἐπακουέτω. r) πάντες] πένητες *Solan.* e conj. *Gronovii.* s) προπιόντος] Sic 2954. ad *Cognati* conjecturam et *Erasmi* interpretationem accommodate pro vulg. προπιόντες. t) συμπόσιον] „*Fl.* punctum ponit post συμπ." u) ἐξέστω etc.] „Varie haec et sqq. interpunguntur. Vid. nott." Sequentia sic suppleri vult *Guyet.* σκώπτειν ἐξέστω, ἤν τις ἐθέλῃ, καὶ σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον. x) καὶ] „omittit *Fl.*" nec non Gorl. y) πεττευέτωσαν] „πεττευέσθωσαν *Fl.*"

tis dolor, ut solus ea caussa de meliori bibat. Carnium distributio aequaliter fiat per omnes: ministri ad gratiam nihil cuiquam faciunto: sed neque cunctantor, neque, quoad ipsis videtur, praetermittant *ac differant*, quae ferenda sunt. Neque huic magna, alii vero oppido parva apponuntor, neque uni femur, alteri vero maxilla suis; sed aequalitas esto in omnibus.

Pincerna acutum cernito *velut* de specula in unumquemque, et minus in dominum: et acutius etiam audito. Sunto varii generis calices. Jus esto propinare, si quis velit, amicitiae poculum. Omnes omnibus propinanto, si velint, postquam propinaverit dives. Neque necesse sit bibere, si quis non possit. Saltatorem aut citharistam tironem in convivium ne adducito. Dicti jo-

καρύων[z])· ἢν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύσῃ, ἄσιτος ἐς τὴν ὑστεραίαν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπίτω ἕκαστος, ὁπόταν βούληται. ἐπὰν δὲ τοὺς οἰκέτας ὁ πλούσιος εὐωχῇ, διακονούντων καὶ οἱ φίλοι σὺν αὐτῷ. τοὺς νόμους τούτους ἕκαστον τῶν πλουσίων ἐγγράψαντα ἐς χαλκῆν στήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ, ὅτι ἔστ' ἂν αὕτη ἡ στήλη μένῃ, οὔτε λιμὸς[a]), οὔτε λοιμὸς, οὔτε πυρκαϊὰ, οὔτε ἄλλο χαλεπὸν οὐδὲν εἴσεισιν ἐς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἢν δέ ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον οἷα πείσονται.

p. 400, p. 401.

z) καρύων] „An καρύοις, ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ. Vid. Addenda.“ In Addendis, quae dicuntur, et Corrigendis nihil invenitur, quod huc pertineat. Verum ἐπὶ καρύων πεττεύειν vide supra cap. 9. Dixit noster etiam ὑπέρ τινος et περί τινος πεττεύειν, ut cap. 8. Quamobrem viderint Reitzii, an vice versa ἐπ' ἀργυρίῳ in ἐπ' ἀργυρίου, vel alium in modum, mutandum ducant. a) οὔτε λιμὸς] „Omissa haec duo in Fl.“

casi, si quis velit, jus esto: modus, quod nemini doleat. Super omnia alea de nucibus ludunto: si quis pecuniam luserit, postridie esurito. Maneat unusquisque et abeat, quando lubitum ei fuerit. Si vero servos convivio excipiet dominus, etiam amici cum illo ministranto. Hasce leges unusquisque dives inscriptas in pila aerea in media aula habeto, atque legito. Sciendum est, quamdiu ea pila manserit, neque famem, neque pestilentiam, neque incendium, neque aliud quidquam mali in eam domum illis ingressurum. Sed si quando (quod quidem absit) destruatur, quid illis eventurum sit, abominamur.

p. 401. # ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩι ΧΑΙΡΕΙΝ.

19 Ἐγεγράφειν μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς εἴην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι τῆς ἑορτῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔτι καὶ τοῦτο προςθεὶς (μέμνημαι γάρ) ἀλογώτατον εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν [a]) ὑπερπλουτεῖν, καὶ τρυφᾶν, οὐ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι τοῖς πενεστέροις, τοὺς δὲ λιμῷ διαφθείρεσθαι· καὶ ταῦτα, Κρονίων ἐνεστώτων. ἐπεὶ δέ μοι τότε οὐδὲν ἀντεπέστειλας, ἡγησάμην δεῖν αὖθις ἀναμνῆσαί σε τῶν αὐτῶν. ἐχρῆν γάρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐς τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα, ἔπειτα κελεύειν ἑορτάζειν. ὡς δὲ [b]) νῦν
p. 402. ἔχομεν, μύρμηξ ἢ [c]) κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία φησί, μᾶλλον δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν ἐννόησον, θατέρῳ μὲν τοῖν πο-

a) ἡμῶν] ὑμῶν *Bas.* 1. et *Hag.* b) ὡς δὲ] „Sic *Fl. Ald.* J. *Hag. Bas.* 1. (et 3.) *Par.* Ὡς καὶ *Salm.*" Ὡς γὰρ conj. *Guyet.*, quo nil opus. c) ἢ] „Ita, ut *Jensius* voluit, est in *Fl.* L. et *Coll.* at reliquae ἡ habebant." Καὶ maluit *Bolinus*, non capta, ut jam vulgatur, sententia, licet satis plana.

EPISTOLAE SATURNALES.

EGO SATURNO SALUTEM.

Equidem jam prius tibi literis demonstravi, quo loco essem, et ut prae paupertate in periculo versarer, ne solus sim expers ejus, quam denuntiasti, solennitatis: adjeceram etiam, probe commemini, vehementer esse rationi adversum, alios nostrum opibus deliciisque affluere, neque quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus; alios autem enecari fame: idque instantibus Saturnalibus. Quando quidem vero nihil mihi tum rescripsisti; faciendum putavi, ut iterum de iisdem rebus te admonerem. Decebat enim te, Saturne optime, sublata *prius* illa inaequalitate, bonis in medio omnium positis, deinde imperare dies festos. Ut vero nunc habemus, formica *aliquis est*, aut camelus, ut est in proverbio. Quin tu tragicum mihi

δοῦν ἐφ' ὑψηλοῦ βεβηκότα, οἷον[d]) εἰσὶν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται· ὁ δ' ἕτερος ἀνυπόδετος ἔστω. εἰ τοίνυν βαδίζοι οὕτως ἔχων, ὁρᾷς ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καθ' ὁπότερον ἂν πόδα προβαίνῃ; τοσοῦτον κἂν τῷ βίῳ ἡμῶν[e]) τὸ ἄνισον. καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι ἐμβάτας[f]), τῆς τύχης χορηγούσης, ἐντραγῳδοῦσιν ἡμῖν· οἱ πολλοὶ δὲ πεζῇ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμενοι ἄν, εὖ ἴσθι, μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν, εἴ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκεύασε παραπλησίως ἐκείνοις. Καίτοι 20 ἀκούω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς τὸ παλαιὸν[g]) οὐ τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σοῦ ἔτι μοναρχοῦντος. ἀλλ' ἡ μὲν γῆ ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἔφυεν αὐτοῖς τὰ ἀγαθά, δεῖπνον ἕτοιμον ἑκάστῳ ἐς κόρον· ποταμοὶ δέ, οἱ μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ οἳ καὶ μέλι ἔρρεον. τὸ δὲ μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους φασὶ τοὺς ἀνθρώπους χρυσοῦς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τοπαράπαν[h]) αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν οὐδὲ μόλιβδος ἂν εἰκότως δοκοίημεν,

p. 402. p. 403.

d) οἷον] „Sic *Fl. Ald.* (1.) *Fr. Bas.* 1. et 2. (et 3.) *Hag. Par. Salm.* Οἷοί εἰσιν J. et V. 2.“ nec non *Ald.* 2. e) ἡμῶν] ὑμῶν *Bas.* 1. f) ἐμβάτας] „Edd. comma ante h. v. habent, quod sustulit *Solanus.* Sed innumera et ego sustuli, quod ubique monere, supervacuum.“ g) τὸ παλαιὸν] τοπαλαιὸν una voce *Bas.* 1. 3. et *Hag.* h) τοπαράπαν] Sic *Ald.* et 2. cum *Hag.* Cett. τὸ παράπαν.

actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales sunt cothurni tragici; alter vero ejus pes discalceatus sit. Si jam eo habitu ingrediatur, vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, modo humilis, prout hoc vel illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii induti cothurnis a fortuna suppeditatis, tragico nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus et humi ingredimur, qui possemus, bene noris, non deterius illis agere, et grandire, si quis nos etiam similiter atque illos instruat. Quamquam audio, poëtas dicere, olim non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potiente; sed tellurem sine semine atque aratro genuisse ipsis bona, paratas unicuique ad satietatem usque epulas. Fluvios autem vino partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam, qui melle. Quod vero maximum, illos ipsos homines ajunt fuisse aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos accessisse. At nos contra ea

p. 403. ἀλλ' εἴτι καὶ τούτου i) ἀτιμότερον· ἡ τροφὴ δὲ μετὰ πόνου τοῖς πλείστοις, ἡ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γένοιτο, καὶ, ὦ τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα παρὰ γοῦν k) ἡμῖν τοῖς πένησι· καὶ ἧττον ἂν, εὖ ἴσθι, ἠνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τοὺς πλουσίους ἑωρῶμεν τοσαύτῃ εὐδαιμονίᾳ συνόντας, οἳ τοσοῦτον μὲν χρυσὸν, τοσοῦτον δὲ ἄργυρον ἐγκλεισάμενοι, ἐσθῆτας δὲ ὅσας l) ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγρούς· πάμπολλα δὲ ταῦτα ἕκαστα κεκτημένοι, οὐχ ὅπως οὐ m) μετέδοσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν

21 τοὺς πολλοὺς ἀξιοῦσι. Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνίγει, ὦ Κρόνε· καὶ ἀφόρητον ἡγούμεθα τὸ πρᾶγμα, τὸν μὲν ἐφ' ἁλουργίδων n) κατακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς ἐντρυφᾶν

p. 404. ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων εὐδαιμονιζόμενον, ἀεὶ ἑορτάζοντα, ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς ὁμοίους, ὀνειροπολεῖν, εἴ ποθεν ὀβολοὶ τέσσαρες γένοιντο, ὡς ἔχοιμεν ἄρτων γοῦν ἢ

i) τούτου] „τούτων *Par.* At prius recte *Fl.* I. ac cett." k) γοῦν] „Nihil varietatis inveniri addidit *Solanus.*" Ab in 2954. legi notat *Bel.* Vid. Adnot. l) ὅσας] τόσας conj. *Guyet.* m) οὐ] „Omittit negationem *Fl.*" Et Cod. Gorl. Unde ut suspectum notavit *Schm.*, magna quidem injuria. Certissimum locum vide Hermot. c. 48, praeterea adnott. nostras ad Pro Imagg. c. 20. Tom. VI. p. 445. sq. et ad Toxar. c. 26. Varr. Lectt., maxime vero ad posteriorem locum doctam *Jacobi* nostri supellectilem, pag. 93. sq. n) ἁλουργίδων] ἁλουργίδι 2954.

ipsi quidem vix plumbum videamur merito, aut si quid illo vilius: victus autem cum labore plerisque contingit: caeterum paupertas, et consilii inopia, et desperatio, et illud *hei mihi!* et, *unde nanciscar?* et, *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima. Ac minus [ea indigne, bene noris, ferremus, nisi divites in tanta esse felicitate videremus: qui tantum cum aurum atque argentum incluserint, vestes autem quot? habeant, mancipiaque et currus, et vicos totos, et agros, et magnam quidem vim singulorum possideant; tantum abest, ut eorum quidquam nobis impertiant, ut neque adspicere de plebe homines dignentur. Ista nos praesertim, Saturne, angunt, et intolerabile arbitramur, istum quidem jacentem in purpura tot in bonis delicias agere ructantem, et beatum praedicari a familiaribus, perpetuosque dies festos agere: me vero ac mei similes

ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύδειν, κάρδαμον, ἢ θύμον, p. 404.
ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ τοίνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἄλλαττε, καὶ μεταποίει ἐς τὸ ἰσοδίαιτον, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτούς γε ἐκείνους κελεύειν τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίου χοίνικά γε ἡμῶν πάντων a) κατασκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα μὴν ὑπὸ σητῶν διαβρωθέντα οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε· πάντα γοῦν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου διαφθαρησόμενα, ἡμῖν δοῦναι περιβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσταις, εὐρῶτι πολλῷ κατασαπῆναι.
Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἕκαστον, ἄρτι μὲν τέσσαρας, ἄρτι 22
δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμβάνοντας· μὴ μέντοι ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δείπνων, ἀλλ᾽ ἐς τὸ δημοτικώτερον, ὡς ἐξ ἴσης μετέχειν ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμφορεῖσθαι τῶν ὄψων, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἑστῶτα, ἔστ᾽ ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίων· ἐφ᾽ ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα, ἔτι παρασκευαζομένων ὡς ἐπιβάλοιμεν p) τὴν χεῖρα, παραμείβεσθαι, δείξαντα p. 405.
μόνον τὴν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐστὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ λοιπόν·

a) ἡμῶν πάντων] „Sic omnes.“ p) ἐπιβάλοιμεν] „Ἐπιβάλλοιμεν Schol. At vulgatum tenet *Fl. Fr. J. Par.* et *Goll.* cum cett.“

hoc ipsum per quietem etiam et in somniis curare, unde quatuor confiant oboli, ut pane certe aut pulte oppleti, adhibito nasturtii aut porri aut cepae obsonio, ire cubitum queamus. Aut igitur haec immuta, Saturne, et reduc ad aequalitatem, aut, quod extremum est, ipsis illis divitibus impera, ne soli fruantur bonis illis, sed de tot modiis auri choenicem certe in nos omnes spargant: de vestibus autem tantum, quantum e tineis si corrodatur, aegre non ferant; haec ergo omnino peritura, et corrumpenda a tempore, nobis uti dent induenda potius, quam in arcis ac cistis multo situ computrescant. Verum etiam coena excipere illos *jube* assumtos modo quatuor, modo quinque pauperum, non tamen praesenti modo coenarum, sed populari magis ratione, ut ex aequo participes sint universi; nec alter quidem obsoniis se ingurgitet, manente servo atque adstante, donec ille edere non amplius possit; ad nos vero cum venerit *idem servus*, adhuc parantibus nobis manum injicere, praetereat, ostensa modo patina, aut quantum

p. 388. θουν εἰδέναι· καί μοι ἢν εἴπῃς αὐτὸ, ἱκανὴν ἔσῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδωκὼς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίημί σοι τὰ χρέα.

ΚΡΟΝ. Ἐρώτα μόνον, ἀποκρινοῦμαι γὰρ, ἢν εἰδὼς τύχω.

ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ᾽ ἐστιν, ἃ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὡς κατήσθιες τὰ γεννώμενα ὑπὸ τῆς Ῥέας, ἐκείνη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη[t]) ἀντὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολέμῳ κρατήσας, εἶτα εἰς τὸν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν σε[u]), καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὁπόσον μετὰ σοῦ παρετάττετο.

ΚΡΟΝ. Εἰ μὴ ἑορτὴν, ὦ οὗτος, ἤγομεν, καὶ μεθύ-
p. 389. ειν ἐφίετο, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ᾽ ἐξουσίας, ἔγνως ἂν, ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐφεῖταί μοι, τοιαῦτα ἐρωτήσας, οὐκ αἰδεσθεὶς πολιὸν οὕτω καὶ πρεσβύτην θεόν.

ΙΕΡ. Κἀγὼ ταῦτα, ὦ Κρόνε, οὐ παρ᾽ ἐμαυτοῦ φημι, ἀλλ᾽ Ἡσίοδος καὶ Ὅμηρος, ὀκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν, ταῦτα πεπιστεύκασι περὶ σοῦ.

t) ὑποβαλλομένη] „ὑποβαλλομένην *Fl.*“ u) σε] τὰ mallet *Fritzsch.* Quaestst. p. 206. eleganti sane sensu ductus.

idque mihi si dixeris, satis magnum mihi pretium pro sacrificio retuleris, reliquaque tibi debita remittam.

Sat. Interroga modo: respondebo enim, si sciam.

Sac. Primo illud, veranе sint ista, quae de te audimus, devorare te solitum, quae nascerentur e Rhea, illam vero, subducto furtim Jove, lapidem subiectum pro puero devorandum tibi dedisse: illum vero, adultus cum esset, bello te victum regno expulisse, tum vinctum te tuaque omnia auxilia, quae tibi se adjunxerant, dejecisse in tartarum.

Sat. Heus tu, nisi festum diem ageremus, et inebriari licitum esset, atque maledicere, prout libitum, dominis, disceres sane, irasci mihi permissum, talia qui rogaris, nihil reveritus canum adeo et senem Deum.

Sac. Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte interrogo; sed Hesiodus et Homerus, nolo enim dicere reliquos homines prope universos, haec de te credunt.

ΚΡΟΝ. Οἴει γάρ (τι)[x] τὸν ποιμένα ἐκεῖνον, τὸν 6
ἀλαζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμοῦ εἰδέναι; σκόπει δὲ οὕτως. ἔσθ' p. 389.
ὅστις ἄνθρωπος (οὐ γὰρ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειεν ἂν ἑκὼν
αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μή τις Θυέστης ἦν, καὶ
ἀσεβεῖ ἀδελφῷ περιπεσὼν, ἤσθιε; καὶ τοῦτο γ' ἂν εἴη[y],
πῶς ἀγνοήσειε[z]) λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίων; εἰ μὴ ἀνάλ-
γητος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' οὔτε ἐπολεμήσαμεν, οὔτε ὁ
Ζεὺς βίᾳ τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο[a]), ἑκόντος δέ μου παραδόν-
τος αὐτῷ, καὶ ὑπεκστάντος ἄρχειν. ὅτι μὲν γὰρ οὔτε
πεπέδημαι, οὔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμὶ, καὶ αὐτὸς ὁρᾷς,
οἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ[b]) Ὅμηρος, εἶ.

ΙΕΡ. Τί παθὼν δὲ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν; 7

ΚΡΟΝ. Ἐγώ σοι φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρων ἤδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου ὤν, (διὸ καὶ πεπεδῆσθαί με

x) τι] „Sic omnes.“ Alterutrum τι, aut hoc, aut quod post ὑγιές legitur, delendum censuerunt *Reitz.*, *Dorvill.* ad *Charit.* p. 543. Ed. Lips. et *Fritzsch.* Quaestst. p. 24. Prius abest a Gorl., unde ut suspectum notavit *Schmied.*, cuius tamen gravissimus est error, referentis *Dorvillium* l. l. notare a tribus *Luciani* Edd. alterutrum τι abesse. Imo vero *Diodori Siculi* Editiones tres dicit, *Stephanianam*, *Wechelianam* et *nuperrimam*, i. e. *Wesselingianam*. Quamquam *Dorvillii* verba, ut certe in Ed. Lips. leguntur, facile lectori imprudenti imponere aliquid posse largiendum. y) γ' ἂν εἴη] μανείη 3011. Gorl. unde *Schm.* conj. μανέντι. Probabilius multo *Fritzsch.* Quaestst. p. 206. καὶ τοῦτο μὲν ἂν εἴη, πῶς δ' ἀγνοήσειε etc. z) ἀγνοήσειε] ἀγνοήσει conj. *Bel.* a) ἀφείλετο] „male omissum in *Fl.*“ b) ὥσπερ] ὅσπερ *Bas.* 3.

Sat. Putas enim, pastorem illum, juctabundum impostorem, sani quidquam de me scire? Considera autem hoc modo. Estne, ut homo, neque enim dicam Deum, sustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc si forte fuerit; quomodo imprudens lapidem edere pro puero possit, nisi forte sensus omnis expertes dentes habeat? Sed neque bellum gessimus, neque vi imperium mihi ademit Jupiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, et imperio cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitror, nisi caecus es, ut Homerus.

Sac. Qua igitur caussa, Saturne, motus reliquisti imperium?

Sat. Ego tibi dicam. In universum senex cum jam essem, et ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me

p. 389. οἱ πολλοὶ εἴκασαν) οὐ γὰρ ἠδυνάμην διαρκεῖν πρὸς οὕτω
πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' ἀεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ
κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρμένον, τοὺς ἐπιόρκους, ἢ ἱεροσύ-
λους, ἢ βιαίους καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα πάνυ ἐργῶ-
p. 390. δες ἦν, καὶ νεανικόν· (καὶ) c) ἐξέστην οὖν εὖ ποιῶν d) τῷ
Διΐ. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανείμαντα
τοῖς παισὶν οὖσι τὴν ἀρχὴν, αὐτὸν εὐωχεῖσθαι τὰ πολλὰ
ἐφ' ἡσυχίας, οὔτε e) τοῖς εὐχομένοις χρηματίζοντα, οὔτε
ὑπὸ τῶν τἀναντία αἰτούντων ἐνοχλούμενον, οὔτε βρον-
τῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βάλλειν ἀναγκα-
ζόμενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἥδιστον βίον διάγω,
ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπετῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις
ἡλικιώταις προσμυθολογῶν. ὁ δὲ ἄρχει, μυρία ἔχων
πράγματα· πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον,
ὑπεξελέσθαι μοι ἔδοξε, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχὴν, ὡς
ὑπομνήσαιμι τοὺς ἀνθρώπους οἷος f) ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος,
ὁπότε ἄσπορα καὶ ἀνήροτα πάντα ἐφύετο αὐτοῖς, οὐ στά-
χυες, ἀλλ' ἕτοιμος ἄρτος, καὶ κρέα ἐσκευασμένα, καὶ ὁ

c) *καὶ*] abest a Gorl. ideoque a *Schm.* suspicionis nota seclusum. d) *εὖ ποιῶν*] „Sic *Fl. Bas.* 1. et 2. (cum 3.) *Εὐποιῶν* junctim cett." e) *οὔτε*] ὅτε *Bas.* 1. et 3. f) *οἷος*] „bene *Fl.* L. *Ven.* 2. *Par. Salm. Οἷς* male *Ald.* J. *Fr. Bas.* 1. et 2. (et 3.)"

conjiciebat vulgus: neque enim persufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, injustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato, quo perjuros, aut sacrilegos, aut violentos comburerem, eratque res valde laboriosa et iuvenis vires poscens: itaque Jovi, quod nondum poenitet, cessi *imperium*. Et alioquin decens mihi videbatur, diviso filiis imperio ipsum me frequenter et quiete epulari, ut neque operam darem precantibus, neque molestias ab his, qui contraria peterent, perferrem, neque tonarem, aut fulgurarem, aut grandinem dejicere interdum cogerer; sed vitam hanc agerem senilem jucundissimamque, meracius nectar bibens, fabulans cum Iapeto et aliis aequalibus. At ille imperat inter mille molestias; nisi quod paucos dies, ea, qua dixi, lege excipere mihi visum est, ut admoneam homines, qualis fuerit me imperante vita, cum serente nullo aut arante nascerentur illis omnia, nec spicae, sed paratus jam panis, et carnes cu-

οἶνος ἔῤῥει ποταμηδὸν, καὶ πηγαὶ μέλιτος, καὶ γάλακτος. p. 390.
ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοῖ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης δυναστείας, καὶ διὰ τοῦτο ἁπανταχοῦ κρότος, καὶ ᾠδὴ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις· οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δοῦλος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ τοῦτο εἴκαζον εἰς τοὺς 8
δούλους καὶ πεδότριβας g) φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου
ἐκείνου ποιεῖν σε τιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, ἅτε p. 391.
καὶ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης.

ΚΡΟΝ. Οὐ παύσῃ γὰρ τὰ h) τοιαῦτα ληρῶν;

ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι. τὸ πεττεύειν σύνηθες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σοῦ ἀνθρώποις;

ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, οὐ μὴν περὶ ταλάντων γε, καὶ μυριάδων, ὥςπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ καρύων τὸ μέγιστον,

g) *πεδότριβας*] παιδοτρίβας vulgo Edd. vett. praeter *Hag.* 1., ubi πεδοτρίβας, quod etiam adscriptum marg. A. 1. W. praetulerunt jure suo *Erasmus*, *Gesnerus*, *Reitzius* et recentt. Nos tamen accentum mutandum duximus, quum comica haec vox non, ut *Conr.* quoque *Reitzio* in Indice visum, ad similitudinem vocis παιδοτρίβης, sed ad exemplum vocum παιδότριψ, οἰκότριψ e. a. conficta videretur. h) *τὰ*] deest in Gorl.

ratae, fluebat amnium instar vinum; et fontes mellis atque lactis. Boni enim erant tum omnes atque aurei. Haec mihi caussa brevis illius potestatis. Et ob id ipsum plausus ubique, et cantus, et lusus, et aequalitas inter servos pariter ac liberos: neque enim, me rerum potiente, servus quisquam erat.

Sac. Ego vero, Saturne, conjiciebam, illam te in servos et compedum tritores humanitatem ex ista fabula exercere, qui honorem habeas sortis tuae hominibus, tanquam ipse quoque serviens et memor compedis.

Sat. Non desinis nempe nugari talia?

Sac. Bene mones, et desinam. Verum hoc adhuc mihi responde. Alea ludere an consuetum erat etiam his, qui sub te vivebant?

Sat. Omnino: sed non talentis et denis drachmarum millibus, ut apud vos, sed summum de nucibus, ne do-

p. 391. ὡς μὴ μιμᾶσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ δακρύειν ἀεὶ ἄσιτον ἐόντα μόνον τῶν ἄλλων.

ΙΕΡ. Εὖγε ἐκεῖνοι ποιοῦντες· ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ ἐπέττευον, αὐτοὶ ὁλόχρυσοι ὄντες; ὡς ἔγωγε καὶ μεταξὺ λέγοντός σου, τοιόνδε τι ἐνενόησα· εἴ τις ἕνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, ἐς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον ἀγαγὼν, ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄθλιος ὑπ᾽ αὐτῶν; διεσπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ᾽ ὅτι ἐπιδραμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θρᾷτται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, περὶ τοῦ μεῖζον ἀπενέγκασθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἁμιλλώμενοι. οἵ γε οὐδὲ ἑορτάζοντες ἔξω τοῦ φιλοκερδοῦς εἰσιν, ἀλλὰ πρόσοδον οἱ πολλοὶ πεποίηνται τὴν ἑορτήν. εἶτα οἱ μὲν ἀπέρχονται λῃστεύοντες ἐν τῷ συμποσίῳ τοὺς φίλους· οἱ δέ σοί τε λοιδοροῦνται, οὐδὲν δέον, καὶ τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναιτίους ὄντας αὐτοῖς ὧν ἑκόντες ποιοῦσιν.

9 Ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε ἁβρὸς οὕτω θεὸς ὤν,
p. 392. καὶ γέρων, ἐπιλεξάμενος τὸ ἀτερπέστατον[i]), ὁπότε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ Βορρᾶς πολὺς, καὶ οὐδὲν ὅ, τι

i) τὸ ἀτερπέστατον] τοῦ ἔτους desideravit hic *Guyet.*, non certe necessario.

leret victo, nec ploraret, et solus semper cibo se abstineret.

Sac. Bene illi quidem: de qua enim re luderent, qui toti ipsi essent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam cogitavi: si quis unum de istis ex solido auro viris, in nostram hanc vitam productum vulgo ostenderet, quid miser ab illis passurus esset? Incursione facta illum, novi ego, discerperent, ut Pentheum Maenades, et Orpheum feminae Thraciae, aut Actaeonem canes, certamine inter illos constituto, quis majorem inde partem auferat: qui quidem ne festis quidem diebus celebrandis extra lucri cupiditatem sint, sed in quaestu sibi illos habeant. Deinde hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri vero et tibi maledicunt praeter fas, et talos conterunt, innoxios illorum, quae sponte ipsi sua faciunt. Verum etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delicatus cum sis et senex, electa injucundissima *anni parte*, cum nix tenet omnia, et Boreas multus, et nihil non concrevit glacie, et arbores siccae ac nudae, de-

οὐ[k]) πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ p. 392.
γυμνὰ, καὶ ἄφυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπηνθηκότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικεκυφότες, ὥςπερ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ἀμφὶ τὴν κάμινον οἱ πολλοὶ, τηνικαῦτα ἑορτάζεις; οὐ γὰρ πρεσβυτικός γε ὁ καιρὸς, οὐδὲ ἐπιτήδειος τρύφῶσι.

ΚΡΟΝ. Πολλά με ἀνακρίνεις, ὦ οὗτος, ἤδη πίνειν δέον. παρῄρησαι γοῦν μοι χρόνον τῆς ἑορτῆς οὐκ ὀλίγον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προςφιλοσοφῶν. ὥςτε νῦν μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐωχώμεθα δὲ ἤδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἤδη ζῶμεν. εἶτα πεττεύωμεν ἐς τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ πειθαρχῶμεν αὐτοῖς. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, ἥ φησι, παλίμπαιδας[l]) τοὺς γέροντας γίγνεσθαι.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύναιτο διψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα ἃ λέγεις ἡδέα. ὥςτε πίνωμεν· ἱκανὰ γὰρ ἀπο-

k) οὐδὲν ὅ, τι οὐ] Vulg. Edd. vett. οὐδὲν ἔτι οὐ. Sed Fl. J. *Reitz.* et recentt. οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ. *Graevius* tamen et *Belinus* pro ἔτι maluerunt ἐστιν. Sic enim, non ἔστι, vel ἐστὶ scribendum fuit. Simplicior multo, et vero probabilior, nobis videbatur ea emendatio esse, in quam nos incidimus, veteris lectionis vestigiis ducti. l) παλίμπαιδας] „καλλίπαιδας male *Fl.*" παλίπαιδας Gorl., narrante quidem *Fritzschio* in Commentat. 1. De Atticismo et orthographia Luciani p. 16. idque exempli instar ad comprobandam *Phrynichi* p. 284. observationem, sui temporis rhetoribus male in usu fuisse πάλι pro antiquo πάλιν.

stitutae foliis, et prata informia, ac sine floribus, et contracti homines instar valde senum, ad focum plerique sunt, tum festos dies agis? Nec enim vel senibus illud tempus vel delicate viventibus commodum.

Sat. Multa, mi homo, me interrogas, cum jam bibendum esset. Exemisti enim mihi tempus festi hujus diei non parvum, ista non necessaria mecum philosophando. Itaque jam ista omitte: epulemur nunc et plaudamus, et libertate iam fruamur, deinde ludamus alea de nucibus more veteri, et reges constituamus, illisque obsequamur: sic enim fidem firmavero proverbii, quod bis pueros senes ait fieri.

Sac. Sed utinam sitiens bibere non possit, si cui jucunda non sunt, quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad

p. 392. κέκρισαι καὶ [m]) τὰ πρῶτα· καί μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνουσίαν, ἅτε αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἵλεως ἀπεκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶναι τῶν φίλων [n]), ὅσοι γ' ἐπακοῦσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

m) καὶ] habet mihi aliquid offensionis, ut mallem abesse.
n) τῶν φίλων] „Nihil varietatis invenio." Vid. Adnott.

prima illa respondisti. Et placet mihi, descriptum in libro hunc nostrum sermonem, cum quae interrogavi ego, tum quae tu propitius respondisti, legendum offerre, quotquot amicorum nostrorum percipere tuos sermones merentur.

ΚΡΟΝΟΣΟΛΩΝ. p. 393.

Τάδε o) λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτήν. ἃ μὲν τοὺς πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἔπεμψα ἄλλο βιβλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμενοῦσι p) κἀκεῖνοι τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα ἔνοχοι ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίοις, ἃ κατὰ τῶν ἀπειθούντων μεγάλα ὥρισται. ὑμεῖς δὲ, ὦ πλούσιοι, ὁρᾶτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρακούσητε τῶνδε τῶν προσταγμάτων. ὡς ὅςτις ἂν οὕτω μὴ ποιήσῃ, ἴστω οὗτος, οὐκ ἐμοῦ νομοθέτου ἀμελήσων, ἀλλ' εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ὅς με προείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν ἑορτὴν, οὐκ ὄναρ ἐπιστὰς, ἀλλὰ πρώην ἐγρηγορότι ἐναργὴς συγγενόμενος. ἦν δὲ οὐ πεδήτης, οὐδὲ αὐχμοῦ πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληρούντων ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται,

o) *Τάδε*] *Τάτε* mendum typographicum *Bipontinae*, quod imprudens repetiit *Schmiederus*, prudentior correxit *Fritzsch.* Quaest. p. 207., non tamen commemoratis Edd. vett., quibuscum omnibus et ipsa *Reitziana* *τάδε* praebet. p) *ἐμμενοῦσι*] Sic *Reitz.* tacite correxerat veterem lectionem *ἐμμένουσι*· quamquam sic jam in *Bas.* 3. exhibitum. Recentt., ut par erat, fecerunt cum *Reitzio*.

CRONOSOLON

s. LEGISLATOR SATURNALIUM (q. d. Saturnisolon.)

Haec edicit Cronosolon, sacerdos Saturni et propheta, atque legum, quae ad festos ipsius dies pertinent, legislator. Quae pauperibus facienda sunt, ea in alio descripta libro ad illos jam misi: ac praeclare novi, aut illos quoque meis obtemperaturos legibus, aut statim futuros poenis obnoxios, quae contra inobsequentes magnae sane statutae sunt. Vos autem, divites, videte, ne legem violetis, neque negligenter haec imperia audiatis. Nam quicunque ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a se spretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges celebritati ferendas delegit, non ille per quietem adstans, sed nuperrime videnti vigilantique praesens oblatus. Erat autem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem pictores a nugacibus poëtis acceptum ostendunt, sed falcem

p. 393. ἀλλὰ τὴν μὲν ἅρπην εἶχε πάνυ τεθηγμένην· τὰ δ' [q]) ἄλλα φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερὸς [r]), καὶ βασιλικῶς ἐνεσκεύαστο. μορφὴν μὲν τοιόςδε ὤφθη μοι· ἃ δὲ εἶπε, πάνυ θεσπέσια
11 καὶ ταῦτα [s]), προειρῆσθαι [t]) ὑμῖν ἄξια. Ἰδὼν γάρ με σκυθρωπὸν, ἐπὶ συννοίας [u]) βαδίζοντα, ὥςπερ εἰκὸς ἦν θεὸν,
p. 394. ἔγνω αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστί [x]) μοι, καὶ ὡς τὴν πενίαν δυςχεραίνοιμι, οὐ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων [y])· καὶ γὰρ κρύος [z]), καὶ Βοῤῥᾶς πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιών· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς ἑορτῆς πάνυ πλησιαζούσης, ἑώρων τοὺς μὲν ἄλλους παρασκευαζομένους, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχήσωνται, ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προςελθὼν ὄπισθεν, καὶ τοῦ ὠτός μου λαβόμενος, καὶ διασείσας, ὥςπερ μοι προςεικάζειν [a]) εἴωθε, Τί ταῦτα, ἔφη, ὦ Κρονοσόλων, ἀνιωμένῳ [b]) ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον, ἔφην, ὦ δέ-

q) τὰ δ'] τάδ' omnes priores. r) καρτερὸς] „καρτερῶς male *Fl.*" s) καὶ ταῦτα] vulgo cum sequentibus juncta recte cum antecedentibus junxit *Fritzsch.* Quaest. p. 85. t) προειρῆσθαι] „Sic dedi ex *Fl. Ven.* 2. *Ald. Bas.* 1. (et 3.) *Salm.* προειρεῖσθαι J. *Hag. Fr.*" u) συννοίας] συννοίαις 2954. probante *Belino.* At vid. *Fritzsch.* Quaest. p. 139. x) ἐστί] εἴη maluit *Solan.* non certe necessario. y) μονοχίτων] „Sic *Ven.* 2. Μονοχιτιῶν cett." z) κρύος] „abest a *Fl.*" a) προςεικάζειν] „Sic omnes. Fors. προςπελάζειν. Marg. J. etiam πλησιάζειν adscripsit." Hoc praestare visum *Solano*, illud *Guyeto*, *Gesnero*, *Belino*, et, profiteor, etiam mihi. b) ἀνιωμένῳ] τεταραγμένῳ Gorl.

habebat acutissimam, reliqua hilaris erat et validus, et paratu regio. Talis igitur formam mihi visus est. Quae vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos justum est. Nempe videns me severo vultu et cogitabundum inambulare, cognovit statim, quod decebat Deum, tristitiae meae caussam, et graviter a me paupertatem ferri, qui praeter tempestatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus et Boreas multus, et glacies atque nix: ego vero minime ad ista munitus. Sed ideo etiam, quod appropinquante celebritate videbam alios comparare se, uti sacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non valde festivam esse. Accedens igitur a tergo, et aure prehensum concutiens, ut apparere mihi solet, *Quid hoc*, inquit, *Cronosolon*, *videris afflictari? Non enim merito*, inquam,

σποτα, ὅταν καταράτους μὲν καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους p. 394.
ὑπερπλουτοῦντας, καὶ μόνους τρυφῶντάς ὁρῶ, αὐτὸς δὲ
καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ
σύνεσμεν; ἀλλ᾽ οὐδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα,
καὶ μετακοσμῆσαι πρὸς τὸ ἰσόμοιρον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη,
οὐ ῥᾴδιον ἀλλάττειν, ὁπόσα ἐκ Κλωθοῦς, καὶ τῶν ἄλλων p. 395.
Μοιρῶν πάσχετε· ἃ δέ ἐστι τῆς ἑορτῆς, ἐπανορθώσομαι
ὑμῖν τὴν πενίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἥδε ἔστω. Ἴθι, ὦ
Κρονοσόλων, καὶ γράψον μοι νόμους τινὰς, ἃ χρὴ πράτ-
τειν ἐν τῇ ἑορτῇ, ὡς μὴ καθ᾽ αὑτοὺς οἱ πλούσιοι ἑορτά-
ζοιεν, κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλ᾽ οὐκ οἶδα,
ἔφην. Ἐγὼ, ἦδ᾽ ὃς, διδάξομαί σε· κᾆτα ἀρξάμενος ἐδί- 12
δασκεν. εἶτα ἐπειδὴ πάντα ἠπιστάμην, Καὶ [c]) εἰπὲ αὐ-
τοῖς, ἔφη, ὅτι ἢν μὴ τοῦτο ποιῶσι, μάτην [d]) ἐγὼ τὴν ἅρ-
πην ταύτην ὀξεῖαν περιφέρω, ἢ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν
πατέρα ἐκτομίαν πεποιηκὼς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλου-
σίους μὴ εὐνουχίζων, ὁπόσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγεί-
ροιεν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις [e]), βάκηλοι γενό-

c) καὶ] „non habet J. Habent *Fl. Hag. Par. Bas.* 1. etc." d) μάτην] „Leg. οὐ μάτην." Vid. Adnott. e) τυμπάνοις] Sic e Codd. *Graev.* et Gorl. pro vulg. κυμβάλοις.

cum sacerrimos, et impuros homines abundare divitiis, et solos delicate vivere videam; ego vero, et alii eruditorum multi, in penuria et rerum omnium desperatione versemur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, et redacere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, *mutare non est facile, quae a Clothone et Parcis aliis vobis eveniunt: quod vero ad festos dies attinet, paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon,* inquit, *et leges mihi quasdam scribe, quae facienda sint per solennitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis sua impertiant. Sed non novi,* inquam ego. *Ego vero,* inquit, *te docebo;* deinde initio statim facto docuit. Deinde cum omnia jam scirem, *Etiam dic illis,* inquit, *Si hoc non fecerint, tum frustra ego falcem hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero, qui patrem Coelum excsecuerim, hosce divites autem, quotquot leges violaverint, non castrem, ut* tan-

p. 395. μενοι. ταῦτα ἠπείλησεν. ὥςτε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τοὺς θεσμούς.

p. 396. ## ΝΟΜΟΙ ΠΡΩΤΟΙ.

13 Μηδένα μηδὲν μήτε ἀγοραῖον, μήτε ἴδιον πράττειν ἐντὸς τῆς ἑορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδιὰν, καὶ τρυφὴν, καὶ θυμηδίαν. ὀψοποιοὶ μόνοι καὶ πεμματουργοὶ ἐνεργοὶ ἔστωσαν. ἰσοτιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγανακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μηδενὶ ἐξέστω. λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μηδὲ τοῦτο ἐξέστω. μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξεταζέτω· μηδὲ ἀναγραφέτω ἐν τῇ ἑορτῇ[f]), μηδὲ γυμναζέσθω Κρονίοις, μηδὲ λόγους ἀσκεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀστεῖοι, καὶ φαιδροὶ, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.

ΝΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΟΙ.

14 Πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς οἱ πλούσιοι γραφόντων μὲν ἐς πινάκιον ἑκάστου τῶν φίλων τοὔνομα, ἐχόντων δὲ καὶ

f) ἑορτῇ] „ἑορτῇ γενέσθαι Fl.“

quam *Galli stipem* Magnae *Matri colligant cum tibiis et tympanis!* Haec minatus est. Itaque optimum vobis fuerit leges non violasse.

LEGUM CAPUT PRIMUM.

Ne quis neque forense quidquam, neque privatum negotium intra festos dies agito, nisi quae ad ludum, et delicias et voluptatem pertinent: coqui soli et dulciarii operosi sunto. Aequali iure omnes sunto et servi et liberi, et pauperes et divites: irasci, aut indignari, aut comminari nemini liceat. Rationes rerum curae alicuius creditarum exigere Saturnalibus, neque hoc liceat. Nemo argentum et vestem dinumerato, neque scribito per dies festos. Ne quis exerceto se Saturnalibus, aut orationem meditator vel habeat, nisi urbanam forte aut hilarem, quae ludum et jocum prae se ferat.

LEGUM CAPUT ALTERUM.

Diu ante solenne in tabella scribent nomen uniuscuiusque amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in promtu,

ἀργύριον ἕτοιμον, ὅσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δέκατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση παχυτέρα ἢ κατ' αὐτοὺς κατασκευή· καὶ τῶν ἀργυρῶν g) οὐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔστω. τῇ δὲ πρὸ τῆς ἑορτῆς καθάρσιον μέν τι περιφερέσθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ φιλαργυρία, καὶ φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σύνοικα τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὰν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν ἐξεργάσωνται, θυόντων Διὶ πλουτοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώτορι, καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἶτα περὶ δείλην ὀψίαν ἀναγιγνωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ φιλικὸν ἐκεῖνο πινάκιον. Κατανείμαντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ πρὶν ἥλιον δῦναι h), πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱ δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττάρων, οἱ πιστότατοι τῶν οἰκετῶν, ἤδη πρεσβῦται i). ἐγγραψάσθω δὲ ἐς γραμμάτιον ὅ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὡς μὴ ἀμφότεροι ὑποπτεύοιεν τοὺς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέται, μίαν κύλικα ἕκαστος πιόντες, ἀποτρεχόντων· ἀπαιτούντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶ-

p. 396.
p. 397.

g) ἀργυρῶν] ἀργύρων priores Edd., vulgare peccatum. h) δῦναι] δύναι *Bas.* 1. et 3. i) πρεσβῦται] πρεσβύται priores.

decimam circiter annui reditus partem; et quod superest ipsis vestimentorum; et quidquid est in reliquo apparatu pinguius, quam pro fortunis illorum, sordidiusque; de argenteis quoque non pauca. Haec quidem in promptu sunto. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purgaminibus; domo ejiciuntor sordes, et avaritia, et lucri cupiditas, et quae sunt reliqua plerisque illorum familiaria. Cum vero munditias fecerint, sacrificanto divitiarum datori Jovi, et largitori Mercurio, et munifico Apollini. Deinde sero vespere legatur ipsis amicorum illud breviarium. Distributione autem ex dignitate cuiusque instituta ante solem occasum, amicis mittant. Qui vero deferunt, ne plures sint tribus aut quatuor, et quidem fidissimi servorum jam senes. Inscribatur autem in tabellam, quid sit, quod mittatur, et quantum, ne ambo suspectos habeant eos, qui perferunt. Servi porro, uno quisque calice epoto recurrant: plus ne postulent. Eruditis dupla mittuntor omnia: aequum enim,

p. 397. ναι. τὰ ἐπὶ τοῖς δώροις λεγόμενα, ὡς μετριώτατα, καὶ ὀλίγιστα ἔστω. ἐπαχθὲς[k]) δὲ μηδεὶς μηδὲν[l]) συνεπιστελλέτω, μηδὲ ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλούσιος πλουσίῳ μηδὲν πεμπέτω, μηδὲ ἑστιάτω Κρονίοις ὁ πλούσιος τὸν
p. 398. ἰσότιμον. τῶν εἰς τὸ πεμφθῆναι προχειρισθέντων, φυλασσέσθω μηδέν, μηδὲ μετάνοια εἰςίτω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ. εἴ τις πέρυσιν ἀποδημῶν, δι᾽ αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμβανέτω κἀκεῖνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλούσιοι καὶ χρέα ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἵ τινὲς ἂν καὶ τοῦτο ὀφείλοντες, καταβαλεῖν μὴ ἔχωσι· καὶ ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι, ὅτου μάλιστα δέονται.
16 Ἀπέστω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοιρία, καὶ τὸ πεμφθὲν ὁποῖον ἂν ᾖ, μέγα δοκείτω. οἴνου ἀμφορεὺς, ἢ λαγὼς, ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ δοκείτω· μηδὲ τὰς Κρονικὰς δωρεὰς εἰς γέλωτα φερέτωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλουσίῳ, ὁ μὲν πεπαιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὔφημον, καὶ συμποτικὸν, ἢ[m]) αὐτοῦ

k) ἐπαχθὲς] „bene *Fl. Bas.* 1. et 2. (et 3.) *Par.* Ἀπαχθὲς male *Ald.* J. *Hag. Ven.* 2. *Fr, Salm.*“ l) μηδὲν] „μηδὲ male *Fl.*“ m) ἢ] „ἢ, ἢ] Deest posterius ἢ in *Fl.* Adest recte in cett. In αὐτοῦ autem conspirant omnes.“ Suum *ipsius* scriptum est αὑτοῦ, non αὐτοῦ. Nec debebant *Reitz.* et recentt. *Solani* judicium sequi, in quo et alibi saepissime errarunt. Praeterea alterum ἢ quum desit in *Fl.*, prius ἢ, quod etiam cum εἰ incommode junctum patet, haud cunctanter de-

illos esse duplicarios. Quae simul cum donis nuntiantur, quam modoratissima sunto et paucissima: odiosum autem nemo quidquam eadem mittito, nec quae mittuntur laudato. Diviti dives ne quid mittito, nec convivio sui ordinis hominem dives excipito. Quae ad mittendum depromta fuerint, eorum nihil servator; neque poenitentia muneris subeat. Si quis superiore anno absens ea re expers liberalitatis fuerit, etiam ista accipito. Aes etiam alienum divites pro amicis pauperibus solvunto, atque habitationis mercedem, si qui eorum hanc etiam debitam solvere non possint. Atque in universum diu ante hoc ipsis curae sit, uti sciant, qua re maxime indigeant. Abesto autem ab accipientibus etiam ingrata querela, et quidquid fuerit, quod missum erit, magnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pinguis, Saturnalicium munus ne habetor.

σύγγραμμα, ὁποῖον ἂν δύνηται, καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ p. 398.
πλούσιος πάνυ φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ λαβὼν ἀναγιγνωσκέτω εὐθύς· ἢν δὲ ἀπόθηται, ἢ ἀποῤῥίψῃ, ἴστω τῇ τῆς ἅρπης ἀπειλῇ ἔνοχος ὤν, κἂν πέμψῃ ὅσα ἐχρῆν. οἱ p. 399.
δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν στεφάνους, οἱ δὲ λιβανωτοῦ χόνδρους πεμπόντων. ἢν δὲ πένης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν παρὰ τὴν δύναμιν πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὲν πεμφθὲν ἔστω δημόσιον, καὶ καταπραθὲν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Κρόνου· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα.

ΝΟΜΟΙ ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

Λούεσθαι μὲν, ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἑξάπουν ᾖ. τὰ 17
δὲ πρὸ τοῦ λουτροῦ, κάρυα, καὶ πεσσοὶ ἔστωσαν. κατακλίσθω ὅπου ἂν τύχοι ἕκαστος· ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦτος ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομήν n). οἴνου τοῦ αὐτοῦ πίνειν ἅπαντας. μηδ᾽ ἔστω πρόφασις τῷ πλουσίῳ, ἢ στο-

levi. Similem corruptelam habes Somn. c. 12. in. Consentit *Fritzsch.* Quaest. p. 207. n) προνομήν] „προνομίαν *Pall.*“ Assentiuntur *Reitz.* et *Bel.*

Neque munera Saturnalicia in risum vertunto. Diviti vicissim mittat pauper eruditus librum antiquum, si quis sit boni ominis, aut convivio aptus; aut suum ipsius scriptum, qualecunque potuerit: idque accipiat dives hilari omnino vultu, et acceptum statim legat; quod si reposuerit aut abjecerit, sciat falcis se minis obnoxium, etiamsi quantum oportebat, miserit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunto. Si vero pauper vestem, aut argentum, aut aurum ultra facultates miserit diviti; quod missum erit, publicum esto, venditumque thesauro Saturni infertor: pauper vero postridie ejus diei plagas a divite accipito ferula in manus impacta, non pauciores quam quinquaginta supra ducentas.

LEGES CONVIVALES.

Lavandi tempus, cum sex pedum umbra fuerit. Ante balneum nuces sunto et tali. Quo quisque forte delatus fuerit, ibi accumbito. Dignitas vel genus vel divitiae parum ad jus prius capiendi cibi conferunto. De vino eodem omnes bibunto: nec obtentui esto diviti vel ventriculi vel capi-

p. 399. μάχου ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὡς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν τοῦ
κρείττονος. μοῖρα κρεῶν κατ' o) ἴσον ἅπασιν· οἱ διάκονοι
πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν, μηδὲ
p. 400. παραπεμπέτωσαν p), ἔςτ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὁπόσα χρὴ ἀπο-
φέρειν. μηδὲ τῷ μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομιδῇ μικρὰ παρα-
τιθέσθω· μηδὲ τῷ μὲν ὁ μηρὸς, τῷ δὲ ἡ γνάθος συὸς,
18 ἀλλ' ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν. Οἰνοχόος ὀξὺ δεδορκέτω ἐκ περι-
ωπῆς ἐς ἕκαστον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δεσπότην, καὶ
ἔτι q) ὀξύτερον ἀκουέτω. καὶ κύλικες παντοῖαι, καὶ ἐξέστω
παρέχειν, ἤν τις ἐθέλῃ, φιλοτησίαν. πάντες r) πᾶσι προ-
πινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπιόντος s) τοῦ πλουσίου. μηδὲ
ἐπάναγκες ἔστω πίνειν, ἢν τις μὴ δύνηται. εἰς τὸ συμπό-
σιον t) μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι
μανθάνοντα. ἐξέστω u), ἤν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, (καὶ) x)
μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον. ἐπὶ πᾶσι πεττευέτωσαν y) ἐπὶ

o) κατ'] Sic *Schäfer.* ad *L. Bos* Ellipss. p. 295. pro vulg. *καί.* p) παραπεμπέτωσαν] „*παραπεμπέσθωσαν Fl.*" Sic etiam Gorl. *Παραπετέσθωσαν* conj. *Jacobs.* Vid. Adnot. q) ἔτι] Sic e conj. *Guyeti* et *Courierii* ad Asin. p. 225. pro vulg. *ἐπ'*. Et mox idem *Guyetus* felici conjectura assecutus est lectionem Gorl. Cod. *ἀκουέτω* pro vulgari *ἐπακουέτω.* r) πάντες] *πένητες Solan.* e conj. *Gronovii.* s) προπιόντος] Sic 2954. ad *Cognati* conjecturam et *Erasmi* interpretationem accommodate pro vulg. *προπιόντες.* t) συμπόσιον] „*Fl.* punctum ponit post *συμπ.*" u) ἐξέστω etc.] „Varie haec et sqq. interpunguntur. Vid. nott." Sequentia sic suppleri vult *Guyet.* *σκώπτειν ἐξέστω, ἤν τις ἐθέλῃ, καὶ σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον.* x) καὶ] „omittit *Fl.*" nec non Gorl. y) πεττευέτωσαν] „*πεττευέσθωσαν Fl.*"

tis dolor, ut solus ea caussa de meliori bibat. Carnium distributio aequaliter fiat per omnes: ministri ad gratiam nihil cuiquam faciunto: sed neque cunctantor, neque, quoad ipsis videtur, praetermittant *ac differant*, quae ferenda sunt. Neque huic magna, alii vero oppido parva apponuntor, neque uni femur, alteri vero maxilla suis; sed aequalitas esto in omnibus. Pincerna acutum cernito *velut* de specula in unumquemque, et minus in dominum: et acutius etiam audito. Sunto vari generis calices. Jus esto propinare, si quis velit, amicitiae poculum. Omnes omnibus propinanto, si velint, postquam propinaverit dives. Neque necesse sit bibere, si quis non possit. Saltatorem aut citharistam tironem in convivium ne adducito. Dicti jo

καρύων[z])· ἢν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύσῃ, ἄσιτος ἐς τὴν p. 400.
ὑστεραίαν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπίτω ἕκαστος, ὁπόταν βούληται. ἐπὰν δὲ τοὺς οἰκέτας ὁ πλούσιος εὐωχῇ, διακονούντων καὶ οἱ φίλοι σὺν αὐτῷ. τοὺς νόμους τούτους ἕκαστον τῶν πλουσίων ἐγγράψαντα ἐς χαλκῆν στήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ, ὅτι ἔστ' ἂν αὕτη ἡ στήλη μένῃ, οὔτε λιμὸς[a]), οὔτε λοιμὸς, οὔτε πυρκαϊὰ, οὔτε ἄλλο χαλεπὸν οὐδὲν εἴσεισιν εἰς p. 401.
τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἢν δέ ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον οἷα πείσονται.

z) καρύων] „An καρύοις, ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ. Vid. Addenda." In Addendis, quae dicuntur, et Corrigendis nihil invenitur, quod huc pertineat. Verum ἐπὶ καρύων πεττεύειν vide supra cap. 9. Dixit noster etiam ὑπέρ τινος et περί τινος πεττεύειν, ut cap. 8. Quamobrem viderint *Reitzii*, an vice versa ἐπ' ἀργυρίῳ in ἐπ' ἀργυρίου, vel alium in modum, mutandum ducant. a) οὔτε λιμὸς] „Omissa haec duo in *Fl.*"

cosi, si quis velit, jus esto: modus, quod nemini doleat. Super omnia alea de nucibus ludunto: si quis pecuniam luserit, postridie esurito. Maneat unusquisque et abeat, quando lubitum ei fuerit. Si vero servos convivio excipiet dominus, etiam amici cum illo ministranto. Hasce leges unusquisque dives inscriptas in pila aerea in media aula habeto, atque legito. Sciendum est, quamdiu ea pila manserit, neque famem, neque pestilentiam, neque incendium, neque aliud quidquam mali in eam domum illis ingressurum. Sed si quando (quod quidem absit) destruatur, quid illis eventurum sit, abominamur.

p. 399. μάχου ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὡς μόνον δι᾽ αὐτὴν πίνειν τοῦ κρείττονος. μοῖρα κρεῶν κατ᾽ o) ἴσον ἅπασιν· οἱ διάκονοι πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν, μηδὲ
p. 400. παραπεμπέτωσαν p), ἔςτ᾽ ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὁπόσα χρὴ ἀποφέρειν. μηδὲ τῷ μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομιδῇ μικρὰ παρατιθέσθω· μηδὲ τῷ μὲν ὁ μηρὸς, τῷ δὲ ἡ γνάθος συὸς,
18 ἀλλ᾽ ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν. Οἰνοχόος ὀξὺ δεδορκέτω ἐκ περιωπῆς ἐς ἕκαστον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δεσπότην, καὶ ἔτι q) ὀξύτερον ἀκουέτω. καὶ κύλικες παντοῖαι, καὶ ἐξέστω παρέχειν, ἤν τις ἐθέλῃ, φιλοτησίαν. πάντες r) πᾶσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπιόντος s) τοῦ πλουσίου. μηδὲ ἐπάναγκες ἔστω πίνειν, ἢν τις μὴ δύνηται. εἰς τὸ συμπόσιον t) μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα. ἐξέστω u), ἤν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, (καὶ) x) μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον. ἐπὶ πᾶσι πεττευέτωσαν y) ἐπὶ

o) κατ᾽] Sic *Schäfer.* ad *L. Bos* Ellipss. p. 295. pro vulg. *καί.*
p) παραπεμπέτωσαν] „*παραπεμπέσθωσαν Fl.*“ Sic etiam Gorl. *Παραπετέσθωσαν* conj. *Jacobs.* Vid. Adnot.
q) ἔτι] Sic e conj. *Guyeti* et *Courierii* ad Asin. p. 225. pro vulg. *ἐπ᾽*. Et mox idem *Guyetus* felici conjectura assecutus est lectionem Gorl. Cod. *ἀκουέτω* pro vulgari *ἐπακουέτω*.
r) πάντες] *πένητες Solan.* e conj. *Gronovii.*
s) προπιόντος] Sic 2954. ad *Cognati* conjecturam et *Erasmi* interpretationem accommodate pro vulg. *προπιόντες.*
t) συμπόσιον] „*Fl.* punctum ponit post *συμπ.*“
u) ἐξέστω etc.] „Varie haec et sqq. interpunguntur. Vid. nott.“ Sequentia sic suppleri vult *Guyet.* *σκώπτειν ἐξέστω, ἤν τις ἐθέλῃ, καὶ σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον.*
x) καὶ] „omittit *Fl.*“ nec non Gorl.
y) πεττευέτωσαν] „*πεττευέσθωσαν Fl.*“

tis dolor, ut solus ea caussa de meliori bibat. Carnium distributio aequaliter fiat per omnes: ministri ad gratiam nihil cuiquam faciunto: sed neque cunctantor, neque, quoad ipsis videtur, praetermittant ac *differant*, quae ferenda sunt. Neque huic magna, alii vero oppido parva apponuntor, neque uni femur, alteri vero maxilla suis; sed aequalitas esto in omnibus. Pincerna acutum cernito *velut* de specula in unumquemque, et minus in dominum: et acutius etiam audito. Sunto varii generis calices. Jus esto propinare, si quis velit, amicitiae poculum. Omnes omnibus propinanto, si velint, postquam propinaverit dives. Neque necesse sit bibere, si quis non possit. Saltatorem aut citharistam tironem in convivium ne adducito. Dicti jo-

καρύων[z])· ἢν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύσῃ, ἄσιτος ἐς τὴν ὑστεραίαν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπίτω ἕκαστος, ὁπόταν βούληται. ἐπὰν δὲ τοὺς οἰκέτας ὁ πλούσιος εὐωχῇ, διακονούντων καὶ οἱ φίλοι σὺν αὐτῷ. τοὺς νόμους τούτους ἕκαστον τῶν πλουσίων ἐγγράψαντα ἐς χαλκῆν στήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ, ὅτι ἔστ' ἂν αὕτη ἡ στήλη μένῃ, οὔτε λιμὸς[a]), οὔτε λοιμὸς, οὔτε πυρκαϊὰ, οὔτε ἄλλο χαλεπὸν οὐδὲν εἴσεισιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἢν δέ ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον οἷα πείσονται.

p. 400. p. 401.

z) καρύων] „An καρύοις, ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ. Vid. Addenda.“ In Addendis, quae dicuntur, et Corrigendis nihil invenitur, quod huc pertineat. Verum ἐπὶ καρύων πεττεύειν vide supra cap. 9. Dixit noster etiam ὑπέρ τινος et περί τινος πεττεύειν, ut cap. 8. Quamobrem viderint Reitzii, an vice versa ἐπ' ἀργυρίῳ in ἐπ' ἀργυρίου, vel alium in modum, mutandum ducant. a) οὔτε λιμὸς] „Omissa haec duo in Fl.“

cosi, si quis velit, jus esto: modus, quod nemini doleat. Super omnia alea de nucibus ludunto: si quis pecuniam luserit, postridie esurito. Maneat unusquisque et abeat, quando lubitum ei fuerit. Si vero servos convivio excipiet dominus, etiam amici cum illo ministranto. Hasce leges unusquisque dives inscriptas in pila aerea in media aula habeto, atque legito. Sciendum est, quamdiu ea pila manserit, neque famem, neque pestilentiam, neque incendium, neque aliud quidquam mali in eam domum illis ingressurum. Sed si quando (quod quidem absit) destruatur, quid illis eventurum sit, abominamur.

p. 401. # ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩι ΧΑΙΡΕΙΝ.

19 *Ἐγεγράφειν μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς εἴην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι τῆς ἑορτῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔτι καὶ τοῦτο προσθεὶς (μέμνημαι γάρ) ἀλογώτατον εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν* a) *ὑπερπλουτεῖν, καὶ τρυφᾷν, οὐ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι τοῖς πενεστέροις, τοὺς δὲ λιμῷ διαφθείρεσθαι· καὶ ταῦτα, Κρονίων ἐνεστώτων. ἐπεὶ δέ μοι τότε οὐδὲν ἀντεπέστειλας, ἡγησάμην δεῖν αὖθις ἀναμνῆσαί σε τῶν αὐτῶν. ἐχρῆν γάρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐς τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα, ἔπειτα κελεύειν ἑορτάζειν. ὡς δὲ* b) *νῦν*
p. 402. *ἔχομεν, μύρμηξ ἢ* c) *κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία φησί, μᾶλλον δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν ἐννόησον, θατέρῳ μὲν τοῖν πο-*

a) *ἡμῶν*] *ὑμῶν Bas.* 1. et *Hag.* b) *ὡς δὲ*] „Sic *Fl. Ald.* J. *Hag. Bas.* 1. (et 3.) *Par.* *Ὡς καὶ Salm.*" *Ὡς γὰρ* conj. *Guyet.*, quo nil opus. c) *ἢ*] „Ita, ut *Jensius* voluit, est in *Fl.* L. et *Coll.* at reliquae *ἡ* habebant." *Καὶ* maluit *Bolinus*, non capta, ut jam vulgatur, sententia, licet satis plana.

EPISTOLAE SATURNALES.

EGO SATURNO SALUTEM.

Equidem jam prius tibi literis demonstravi, quo loco essem, et ut prae paupertate in periculo versarer, ne solus sim expers ejus, quam denuntiasti, solennitatis: adjeceram etiam, probe commemini, vehementer esse rationi adversum, alios nostrum opibus deliciisque affluere, neque quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus; alios autem enecari fame: idque instantibus Saturnalibus. Quando quidem vero nihil mihi tum rescripsisti; faciendum putavi, ut iterum de iisdem rebus te admonerem. Decebat enim te, Saturne optime, sublata *prius* illa inaequalitate, bonis in medio omnium positis, deinde imperare dies festos. Ut vero nunc habemus, formica *aliquis est*, aut camelus, ut est in proverbio. Quin tu tragicum mihi

δοῖν ἐφ᾽ ὑψηλοῦ βεβηκότα, οἷόν [d]) εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβά- p. 402.
ται· ὁ δ᾽ ἕτερος ἀνυπόδετος ἔστω. εἰ τοίνυν βαδίζοι οὕτως ἔχων, ὁρᾷς ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καθ᾽ ὁπότερον ἂν πόδα προβαίνῃ; τοσοῦτον κἀν τῷ βίῳ ἡμῶν [e]) τὸ ἄνισον. καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι ἐμβάτας [f]), τῆς τύχης χορηγούσης, ἐντραγῳδοῦσιν ἡμῖν· οἱ πολλοὶ δὲ πεζῇ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμενοι ἄν, εὖ ἴσθι, μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν, εἴ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκεύασε παραπλησίως ἐκείνοις. Καίτοι ἀκούω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς τὸ παλαιὸν [g]) οὐ τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σοῦ ἔτι μοναρχοῦντος. ἀλλ᾽ ἡ μὲν γῆ ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἔφυεν αὐτοῖς τὰ ἀγαθά, δεῖπνον ἕτοιμον ἑκάστῳ ἐς κόρον· ποταμοὶ δέ, οἱ μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ οἳ καὶ μέλι ἔρρεον. τὸ δὲ p. 403.
μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους φασὶ τοὺς ἀνθρώπους χρυσοῦς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τοπαράπαν [h]) αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν οὐδὲ μόλιβδος ἂν εἰκότως δοκοίημεν,

d) οἷον] „Sic *Fl. Ald.* (1.) *Fr. Bas.* 1. et 2. (et 3.) *Hag. Par. Salm.* Οἷοί εἰσιν J. et V. 2." nec non *Ald.* 2. e) ἡμῶν] ὑμῶν *Bas.* 1. f) ἐμβάτας] „Edd. comma ante h. v. habent, quod sustulit *Solanus*. Sed innumera et ego sustuli, quod ubique monere, supervacuum." g) τὸ παλαιὸν] τοπαλαιὸν una voce *Bas.* 1. 3. et *Hag.* h) τοπαράπαν] Sic *Ald.* ep. 2. cum *Hag.* Cett. τὸ παράπαν.

actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales insunt cothurni tragici; alter vero ejus pes discalceatus sit. Si jam eo habitu ingrediatur, vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, modo humilis, prout hoc vel illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii induti cothurnis a fortuna suppeditatis, tragico nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus et humi ingredimur, qui possemus, bene noris, non deterius illis agere, et grandum grandire, si quis nos etiam similiter atque illos instruat. Quamquam audio, poëtas dicere, olim non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potiente; sed tellurem sine semine atque aratro genuisse ipsis bona, paratas unicuique ad satietatem usque epulas. Fluvios autem vino partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam, qui melle. Quod vero maximum, illos ipsos homines ajunt fuisse aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos accessisse. At nos contra ea

p. 403. ἀλλ᾿ εἴτι καὶ τούτου i) ἀτιμότερον· ἡ τροφὴ δὲ μετὰ πόνου τοῖς πλείστοις, ἡ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἄν μοι γένοιτο, καὶ, ὦ τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα παρὰ γοῦν k) ἡμῖν τοῖς πένησι· καὶ ἧττον ἂν, εὖ ἴσθι, ἠνιώμεθα ἂν ἐπ᾿ αὐτοῖς, εἰ μὴ τοὺς πλουσίους ἑωρῶμεν τοσαύτῃ εὐδαιμονίᾳ συνόντας, οἳ τοσοῦτον μὲν χρυσὸν, τοσοῦτον δὲ ἄργυρον ἐγκλεισάμενοι, ἐσθῆτας δὲ ὅσας l) ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγρούς· πάμπολλα δὲ ταῦτα ἕκαστα κεκτημένοι, οὐχ ὅπως οὐ m) μετέδοσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ᾿ οὐδὲ προσβλέπειν

21 τοὺς πολλοὺς ἀξιοῦσι. Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνίγει, ὦ Κρόνε· καὶ ἀφόρητον ἡγούμεθα τὸ πρᾶγμα, τὸν μὲν ἐφ᾿ ἁλουργίδων n) κατακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς ἐντρυφᾷν

p. 404. ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων εὐδαιμονιζόμενον, ἀεὶ ἑορτάζοντα, ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς ὁμοίους, ὀνειροπολεῖν, εἴ ποθεν ὀβολοὶ τέσσαρες γένοιντο, ὡς ἔχοιμεν ἄρτων γοῦν ἢ

i) τούτου] „τούτων *Par.* At prius recte *Fl.* J. ac cett." k) γοῦν] „Nihil varietatis inveniri addidit *Solanus.*" Δὲ in 2954. legi notat *Bel.* Vid. Adnot. l) ὅσας] τόσας conj. *Guyet.* m) οὐ] „Omittit negationem *Fl.*" Et Cod. Gorl. Unde ut suspectum notavit *Schm.*, magna quidem injuria. Certissimum locum vide Hermot. c. 48, praeterea adnott. nostras ad Pro Imagg. c. 20. Tom. VI. p. 445. sq. et ad Toxar. c. 26. Varr. Lectt., maxime vero ad posteriorem locum doctam *Jacobi* nostri supellectilem, pag. 93. sq. n) ἁλουργίδων] ἁλουργίδι 2954.

ipsi quidem vix plumbum videamur merito, aut si quid illo vilius: victus autem cum labore plerisque contingit: caeterum paupertas, et consilii inopia, et desperatio, et illud *hei mihi!* et, *unde nanciscar?* et, *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea indigne, bene noris, ferremus, nisi divites in tanta esse felicitate videremus: qui tantum cum aurum atque argentum incluserint, vestes autem quot? habeant, mancipiaque et currus, et vicos totos, et agros, et magnam quidem vim singulorum possideant; tantum abest, ut eorum quidquam nobis impertiant, ut neque adspicere de plebe homines dignentur. Ista nos praesertim, Saturne, angunt, et intolerabile arbitramur, istum quidem jacentem in purpura tot in bonis delicias agere ructantem, et beatum praedicari a familiaribus, perpetuosque dies festos agere: me vero ac mei similes

ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύδειν, κάρδαμον, ἢ θύμον, p. 404.
ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ τοίνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάττων, καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίαιτον, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτούς γε ἐκείνους κελεύειν τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίου χοίνικά γε ἡμῶν πάντων q) καταοκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα κἂν ὑπὸ σητῶν διαβρωθέντα οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε· ταῦτα γοῦν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου διαφθαρησόμενα, ἡμῖν δοῦναι περιβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσταις, εὐρῶτι πολλῷ κατασαπῆναι.
Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἕκαστον, ἄρτι μὲν τέσσαρας, ἄρτι 22
δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμβάνοντας· μὴ μέντοι ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δείπνων, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώτερον, ὡς ἐπίσης μετέχειν ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμφορεῖσθαι τῶν ὄψων, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἑστῶτα, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίων· ἐφ' ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα, ἔτι παρασκευαζομένων ὡς ἐπιβάλοιμεν p) τὴν χεῖρα, παραμείβεσθαι, δείξαντα p. 405.
μόνον τὴν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐστὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ λοιπόν·

o) ἡμῶν πάντων] „Sic omnes." p) ἐπιβάλοιμεν] „ἐπιβάλλοιμεν Schol. At vulgatum tenet *Fl. Fr. J. Par.* et *Coll.* cum cett."

hoc ipsum per quietem etiam et in somnis curare, unde quatuor consiant oboli, ut pane certe aut pulte oppleti, adhibito nasturtii aut porri aut cepae obsonio, ire cubitum queamus. Aut igitur haec immuta, Saturne, et reduc ad aequalitatem, aut, quod extremum est, ipsis illis divitibus impera, ne soli fruantur bonis illis, sed de tot modiis auri choenicem certe in nos omnes spargant: de vestibus autem tantum, quantum e tineis si corrodatur, aegre non ferant; haec ergo omnino peritura, et corrumpenda a tempore, nobis uti dent induenda potius, quam in arcis ac cistis multo situ computrescant. Verum etiam coena excipere illos *jube* assumtos modo quatuor, modo quinque pauperum, non tamen praesenti modo coenarum, sed populari magis ratione, ut ex aequo participes sint universi; nec alter quidem obsoniis se ingurgitet, manente servo atque adstante, donec ille edere non amplius possit; ad nos vero cum venerit *idem servus*, adhuc parantibus nobis manum injicere, praetereat, ostensa modo patina, aut quantum

p. 405. μηδὲ ἐσκομισθέντος ὑὸς q), διανέμοντα τῷ μὲν δεσπότ
παρατιθέναι τὸ ἡμίτομον ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δὲ ἄλ
λοις ὀστᾶ φέρειν r) ἐγκεκαλυμμένα. προειπεῖν δὲ καὶ τοῖ
οἰνοχόοις, μὴ περιμένειν, ἔστ' ἂν ἑπτάκις αἰτήσῃ πιεῖ
ἡμῶν s) ἕκαστος, ἀλλά, ἢν ἅπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγχέαι
καὶ ἀναδοῦναι μεγάλην κύλικα ἐμπλησαμένους, ὥσπερ τῷ
δεσπότῃ. καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἕν
καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι· ἢ ποῦ γὰρ γεγράφθαι τοῦτον τὸν νό
μον, τὸν μὲν ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπὸ t) τοῦ
23 γλεύκους διαῤῥήγνυσθαι τὴν γαστέρα; Ἢν ταῦτα ἐπανορ
θώσῃς, καὶ μετακοσμήσῃς, ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον
ἑορτὴν δὲ τὴν ἑορτὴν ἴσῃ πεποιηκώς· εἰ δὲ μή, ἐκεῖνο
μὲν ἑορταζόντων· ἡμεῖς δὲ καθεδούμεθα, εὐχόμενοι, ἐπει
δὰν λουσάμενοι ἥκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέψαντ
τὸν ἀμφορέα κατάξαι· τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισ

q) ὑὸς] scripsimus cum *Schm.* e Codd. Gorl. et 2954. pro vulg
συός. r) φέρειν] φορίνη conj. *Jacobs.* e comparatione loco
rum Diall. Deor. I, 1. Prom. s. Cauc. c. 7. et De Merc
Cond. c. 27., de Promethei fraude notissima agentium. A
male agitur cum hodierno eoque religioso *Luciani* editore
quod elegantiam tum judicii, tum doctrinae *Jacobsianae* no
adeo ei exosculari licet, ut unamquamque ejus conjecturarun
statim pro genuina ipsius *Luciani* voce accipere possit
s) ἡμῶν] „Recte sic *Fl. Par.* et L. Ὑμῶν male J. *Hag*
Ald. Ven. 1. *Fr. Bas.* 1. (cum 3.) *Salm.*" t) ὑπὸ] „rect
Edd. Ἀπὸ *Schol.*"

est placentae reliquum; neque ut illato porco carptor hero quidem apponat dimidium ipsum cum capite; reliquis vero involuta ossa offerat. Praecipere porro *illos jube* pocillatoribus, ne exspectent, dum septies bibere unusquisque nostrûm postulaverit; sed, cum semel jusserit, infundere statim, et tradere, non minus, quam hero, magnum plenumque calicem. Vinum vero ipsum convivis omnibus unum idemque esse *impera;* ubi

enim scriptam esse illam le
gem, ut alter vino odorat
inebrietur, mihi autem a mu
sto rumpatur venter? Hae
si correxeris, Saturne, tun
demum ut vita vita sit, e
festi dies sint festi, effeceris
Sin minus, festos illi die
obeant: nos vero sedebimu
vota facientes, ut, cum e bal
neo redeant, puer eversam
illis fregerit amphoram; co
quus autem nidore ius corru
perit, et aliud agens piscu
lentam muriam infuderit len

σῶσαι, καὶ ἐπιλαθόμενον, τὸ τάριχος μὲν ἐς τὴν φακῆν u) p. 405. ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων· τὴν κύνα δὲ παρειςπεσοῦσαν x) τὸν τε ἀλλάντα y) ὅλον καταφαγεῖν, περὶ τἄλλα z) τῶν ὀψοποιῶν ἐχόντων, καὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ ἥμισυ. τὸν ὗν δέ, p. 406. καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτώμενα τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὅμηρος περὶ τῶν Ἡλίου βοῶν φησι· μᾶλλον δὲ μὴ ἕρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδήσαντα φεύγειν ἐς τὸ ὄρος αὐτοῖς ὀβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς παχείας, καίτοι ἀπτέρους ἤδη οὔσας καὶ ἐσκευασμένας, ἀναπταμένας a) οἴχεσθαι καὶ ταύτας b), ὡς μὴ μόνοι ἀπολαύοιεν αὐτῶν. Ὃ δὲ c) δὴ μάλιστα ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε, τὸ μὲν 24 χρυσίον μύρμηκάς τινας, οἵους τοὺς Ἰνδικοὺς, ἀνορύττοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ ἐς τὸ δημόσιον. τὴν ἐσθῆτα δὲ δέοι d) ὀλιγωρίᾳ τῶν ἐπιμελητῶν κοσκινηδὸν

u) φακῆν] φακὴν in prioribus. Legitimam formam jam invenimus infra c. 35. vulgo exhibitam. Vid. ad *Schol.* Icarom. c. 18. Tom. VII. p. 331. Valde discrepat lectio Cod. 2954. κεφαλὴν pro φακήν. Ceterum τῶν ἰχθύων ut glossema ejici voluit *Guyet.* x) παρειςπεσοῦσαν] „Sic et *Fl.* cum *J. Par.* etc." y) ἀλλάντα] „Lege ἀλλᾶντα. *Schol.* ἄλλαντα." Vere circumflexum posuit Gall. c. 14. ex arbitrio suo *Reitzius*, illic non minus, quam h. l., adversantibus libris vett. editis. z) τἄλλα] τ' ἄλλα *Reitz.* et recentt. temere et contra Edd. vett., quae τἄλλα habent. a) ἀναπταμένας] „ἀνεπταμένας *Fl.*" b) ταύτας] „bene *Par. Hag. Fl. J.* etc. Ταύται male *Salm.*" c) Ὃ δὲ] τόδε 2954. τότε δὴ μάλιστα ἂν αὐτοὺς ἀνιάσῃ Gorl., unde certe ἂν, quod vulgo deest, inserui. Ὃ δὴ sine δὲ *Reitz.* typothetae culpa: nam δὲ in omnibus Edd. vett. legitur, ut omitti a *Bipp.* et *Schm.*, salva fide, nullo modo posset. d) δὲ δέοι] Sic e *Fritzschii* sententia pro vulg. δέ οἱ. Vid. Adnott.

ticulae; ut irrepens canis totum farcimen, occupatis alia in re coquis, dimidiamque placentam devoraverit. Aper vero atque cervus, et porcelli, dum assantur, simile faciant ei, quod de Solis bubus narrat Homerus: quin non repant modo, sed exsilientes in montem ipsis cum verubus aufugiant: gallinae autem saginatae, licet vulsis jam pennis apparatae, evolantes ipsae quoque discedant, ne soli illis fruantur. Quod vero inprimis molestum iis fuerit, ut formicae, quales sunt illae Indicae, effossos thesauros noctu in publicum efferant: atque ut vestis eis ob negligentiam curatorum cribri instar perforata sit ab optimis muribus, ne quid a reti thunnis capiendis differant: atque ut

p. 406. διατετρυπῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν, ὡς σαγήνης θυ-
νευτικῆς μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν τοὺς ὡραίου
καὶ κομήτας, οὓς Ὑακίνθους, ἢ Ἀχιλλέας, ἢ Ναρκίσσο
ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντας σφίσι τὸ ἔκπωμα, φαλ-
κροὺς γίγνεσθαι, ὑποῤῥεούσης e) τῆς κόμης, καὶ πώγω
φύειν ὀξὺν, οἷοί f) εἰσιν ἐν ταῖς κωμῳδίαις οἱ σφηνοπώγω-
νες, καὶ παρὰ τοῖς κροτάφοις πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα ἐ
p. 407. κεντοῦν g), τὸ μεταξὺ δὲ λεῖον καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτ
καὶ πλείω τούτων εὐξαίμεθ' ἂν, ἢν μὴ θέλωσι τὸ ἄγ
φίλαυτον τοῦτο ἀφέντες ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν, καὶ μετα
διδόναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

e) ὑποῤῥεούσης] „ex emend. *Solani*. Ἐπιῤῥεούση Edd. hac priores." f) οἷοι] „Sic jam omnes, quum an c. 19. οἷον εἰσιν haberent." g) ἐκκεντοῦν] „ἐκκεντοῦν *Fl.*" Non immerito haec *Schmiederum* offenderunt, qui le mallet καὶ τὸ παρὰ τοῖς κρ. — ἐκκεντοῦν. Ego etiam plenio rem mallem orationem: καὶ τὸ παρὰ μὲν τοῖς κρ. — ἐκκεν τοῦν· τὸ μεταξὺ δὲ λεῖον etc.

pueri illorum pulchri et comati, quos Hyacinthos, vel Achilles, vel Narcissos appellant, dum poculum illis porrigunt, coma defluente calvescant, et barba crescat iis acuta, quales sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque in ipsis temporibus plane hirsuta, vehementerque pungens, in terjectis partibus laevibus a que nudis. Haec, et his plur vota faciemus, si noluerin relicto illo nimio sui ipsoru amore, in commune esse di vites, et mediocria nobis im pertiri.

ΚΡΟΝΟΣ ΕΜΟΙ ΤΩι ΤΙΜΙΩΤΑΤΩι ΧΑΙΡΕΙΝ.

25 Τί ταῦτα ληρεῖς, ὦ οὗτος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων ἐπι-
στέλλων, καὶ ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τ
δὲ ἑτέρου ἂν εἴη, τοῦ νῦν ἄρχοντος. θαυμάζω γάρ σε,
μόνος τῶν ἁπάντων ἀγνοεῖς h), ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι βασι

h) ἀγνοεῖς] ἀγνώσσεις 2954. unde conj. *Fritzsch.* ἀγνοή-σεις Quaestst. p. 147.

SATURNUS MIHI SUO CARISSIMO SAL.

Quid sic deliras, o noster, qui de praesentibus rebus ad me scribas, et bonorum divisionem me jubeas instituere? At illud alterius opus fuerit ejus, qui nunc rerum potitur

ὡς ὧν πέπαυμαι, [εἷς ὤν] [i]) τοῖς παισὶ διανείμας τὴν p. 407.
ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεττῶν, καὶ κρότου, καὶ ᾠδῆς, καὶ μέθης, καὶ τοῦτο οὐ πλέον ἡμερῶν ἑπτά. ὥστε περὶ τῶν μειζόνων ἃ φῄς [k]), ἀφελεῖν τὸ ἄνισον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλουτεῖν ἅπαντας, ὁ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ τῆς ἑορτῆς ἀδικοῖτό τις,
ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δικάζειν. καὶ ἐπιστέλλω δὲ p. 408.
τοῖς πλουσίοις περὶ τῶν δείπνων [l]), καὶ τοῦ χοίνικος τοῦ χρυσίου, καὶ τῶν ἐσθήτων, ὡς καὶ ὑμῖν πέμποιεν εἰς τὴν ἑορτήν. δίκαια γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια αὐτοὺς ποιεῖν, ὥς φατε, εἰ μή τι εὔλογον ἐκεῖνοι πρὸς ταῦτα ἔχωσι λέγειν [m]).
Τὸ δὲ ὅλον, ἴστε οἱ πένητες ὑμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ 26
ὀρθῶς δοξάζοντες περὶ τῶν πλουσίων, οἵ γε [n]) πανευδαίμονας αὐτοὺς οἴεσθε εἶναι, καὶ μόνους ἡδύν τινα βιοῦν τὸν βίον [o]), ὅτι δειπνεῖν τε πολυτελῶς ἔστιν αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἴνου ἡδέος, καὶ παισὶν ὡραίοις, καὶ γυναιξὶν

i) εἷς ὢν] „non adgnoscit *Fl.*“ nec 2954. Unde rectius, opinor, ejicitur, quam ullo modo corrigitur. Vid. Adnott. k) ἃ φῄς] „ἀφεὶς *Fl.*“ l) τῶν δείπνων] „τοῦ δείπνου *Fl.*“ m) ἔχωσι λέγειν] „ἔχειν λέγωσιν *Fl.*“ n) οἵ γε] Sic e Gorl. pro vulg. εἴ γε. o) βιοῦν τὸν βίον] βιοῦντας βίον Gorl.

Miror enim, si solus omnium ignoras, me olim, distributo filiis imperio, regem esse desisse: ad Jovis autem curam maxime pertinere talia: hoc autem nostrum *regnum* intra talos, et plausus, cantumque et ebrietatem *fere contineri*, idque septem non amplius diebus. Itaque de majoribus illis, quae dicis, de auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pauperes sint omnes aut divites, Jupiter vobis respondeat. Si quis vero in iis, quae ad solennitatem pertinent, per injuriam aut avaritiam aliquid designet, meum fuerit judicium. Ac scribo ad divites epistolam de coenis, de choenice auri, et de vestibus, ut vobis etiam solennis caussa aliquid mittant: justa enim ista, et digna, quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent illi, quod cum ratione contra dicant. In universum autem scitote, pauperes, falli vos, neque recte de divitibus sentire, qui undique beatos illos putatis, et suavem vitam solos vivere, quod sumtuose coenare illis licet, et dulci vino inebriari, et cum pueris

p. 408. ὁμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πάνυ ἀγν
εἴτε ὁποῖόν ἐστιν. αἵ τε γὰρ φροντίδες αἱ περὶ τούτων ο
μικραί. ἀλλ' ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν ἑκάστοις, μή τι ὁ οἰκο
νόμος βλακεύσας, ἢ ὑφελόμενος λάθῃ, μὴ ὁ οἶνος ὀξυνθ
μὴ ὁ σῖτος φθειρὶ ζέσῃ p), ἢ ὁ λῃστὴς ὑφέληται τὰ ἐκπώ
ματα, μὴ πιστεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος, λέγουσ
τυραννεῖν αὐτὸν ἐθέλειν. ταῦτα δὲ πάντα οὐδὲ τὸ πολλο
στὸν ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιώντων αὐτούς. εἰ γοῦν ἠπίστα
σθε τοὺς φόβους, καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχουσι, πάνυ ἂ
27 ὑμῖν φευκτέον ὁ πλοῦτος ἔδοξεν. Ἐπεί τοι q) οἴει με αὐτὸ
οὕτως ἄν ποτε κορυβαντιᾶσαι r), ὡς, εἰ καλὸν ἦν τὸ πλου
τεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ s), καὶ παραχωρή
σαντα ἄλλοις, καθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι ὑπ
p. 409. ἄλλῳ ταττόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἰδώς, ἃ το
πλουσίοις καὶ ἄρχουσι προσεῖναι ἀνάγκη, ἀφῆκα τὴν ἀρ
28 χὴν, εὖ ποιῶν t). Καὶ γὰρ ἃ νῦν ἐποτνιῶ πρός με, ὡ
τοὺς μὲν ὑῶν u) καὶ πλακούντων ἐμφορουμένους, ὑμᾶς ο

p) *φθειρὶ ζέσῃ*] Sic Cod. *Graev.* Vulg. *φθειριζήσῃ.* Vi
Adnott. q) *ἐπεί τοι*] „*ἐπεὶ τί Fl.*" r) *κορυβαντιᾶσαι*
κορυβαντιάσαι hac tenus Edd. s) *αὐτὰ*] „*αὐτὸν Fl.*
t) *εὖ ποιῶν*] „Sic jam discretim omnes." u) *ὑῶν*
Sic *Sclun.* e 2954. et Gorl. pro vulg. *συῶν*. Cf. supra c. 2

formosis atque mulieribus esse, et vestimentis uti mollibus. Omnino autem, quale id sit, nescitis. Curae etenim de hisce non parvae. Sed opus est invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus dispensator vel stupore perdat, vel fraude subducat, ne acescat vinum, ne curculione scateat frumentum, aut pocula latro auferat, ne delatoribus credat populus, tyrannidem ab ipso affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una de multis particula molestiarum, quae illos premunt, fuerit.

Si enim timores sciatis, qu
habent, et curas, fugienda
omnino vobis videantur div
tiae. Alioqui putas ipsum n
ita insanire unquam, ut,
quid praeclarum adeo esse
divitiae et imperium, relic
illa concedam aliis, desidea
ipse privatus, et sub alteri
imperio vivam. Sed cum sc
rem multa illa, quae adess
divitibus atque imperantib
necesse est, dimisi, nec po
nitet, imperium. Quae aute
modo apud me conquestus e
illos apris ingurgitare se
placentis, vos nasturtium, a

κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντας ἐν τῇ ἑορτῇ, σκέψαι ὁποῖά ἐστι. πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν ἡδὺ καὶ οὐκ ἀνιαρὸν ἴσως x) ἑκάτερον αὐτῶν· ὡς δὲ y) μετὰ ταῦτα, ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα. εἶτα ὑμεῖς μὲν οὔτε καρηβαροῦντες ἀνασταίητ' ἂν ἐς τὴν ὑστεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι, ὑπὸ τῆς μέθης, οὔτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς δυςῶδές τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες· οἱ δὲ τούτων τε ἀπολαύουσι, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς, ἢ παισὶν, ἢ γυναιξὶν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύῃ, συναναφυρέντες, ἢ φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ ὕδερον οὐ χαλεπῶς συνεξελέξαντο z) ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ῥᾳδίως δεῖξαι δύναιο, μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐμφαίνοντα a); τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτοῦ b) ποσὶν, ἀλλὰ μὴ φοράδην ἐπὶ τεττάρων ὀχούμενον, ὁλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω, κατάῤῥαφον δὲ τὰ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τρα- p. 409.

x) ἴσως] „Ita habere omnes, adscripsit *Solanus*." y) ὡς δὲ] τὸ δὲ conj. *Guyet.*, quam conjecturam praeclaram dicit *Jacobus* Quaestst. Lucian. Specim. 1. p. 11. Potest etiam scripsisse auctor: πρὸς δὲ τὸ μ. τ. cum praecedentibus convenienter. z) συνεξελέξαντο] „συνεξελλέξαντο Edd. priores male." Excipe certe *Bas.* 1. et 3. ubi plane συνεξελέξαντο. In Gorl. autem συνελέξαντο, omissis etiam οὐ χαλεπῶς. a) ἐμφαίνοντα] Sic *Schm.* cum *Bel.* e Cod. 2954. pro vulg. ἐπιφαίνοντα. b) αὐτοῦ] restitui ex Edd. vett. pro eo, quod *Reitz*, *Bip.* et *Schm.* tacite scripserunt, αὑτοῦ.

porrum, aut cepam, per dies festos arrodere; quale sit, vide. In praesens enim suave utrumque, et minime forte molestum. Quantum vero ad ea, quae sequuntur, in contrariam partem res vertitur. Deinde *enim* vos neque gravato, ut isti, per ebrietatem capite postridie surgatis, neque ventre nimis referto tetrum vaporem eructetis. At illi, cum istum *divitiarum* fructum habeant, tum majorem noctis partem cum pueris aut mulieribus, aut prout mala libido imperaverit, volutati, tabem, vel pulmonis inflammationem, vel aquam intercutem non difficulter ex multa illa luxuria colligunt. Aut quem illorum ostendere facile possis, qui non plane sit pallidus, non multum cadaveri similis? Quem autem, si ad senectutem omnino pervenit, suis ipsum *utentem* pedibus, non quatuor hominum humeris invectum? aureum illum quidem quod ad externa, intus vero consutilem, quales sunt tragicae vestes, de pannis plane

p. 409. γικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν c) πάνυ εὐτελῶν συγκεκαττυμέναι d)
ὑμεῖς δὲ ἰχθύων μὲν ἄγευστοι, καὶ ἄσιτοι· ποδάγρας δὲ
ἢ περιπνευμονίας, οὐχ ὁρᾶθ᾽ e) ὅτι καὶ τούτων ἄπειρο
p. 410. ἐστε; ἢ εἴ τι κατ᾽ ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτο
οὐδ᾽ αὐτοῖς ἐκείνοις ἔτι ἐστὶν αὐτὸ f), καθ᾽ ἡμέραν, κα
πέρα τοῦ κόρου ἐσθίειν τούτων· ἀλλ᾽ ἴδοις ἂν αὐτοὺ
οὕτω λαχάνου g) καὶ θύμου ὀρεγομένους ἐνίοτε, ὥσπερ οὐδ
29 σὺ τῶν λαγῶν, καὶ ὑῶν h). Ἐῶ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπε
αὐτοὺς, ἢ υἱὸς ἀκόλαστος, ἢ γυνὴ, τοῦ οἰκέτου ἐρῶσα, ἢ
ἐρώμενος, πρὸς ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνών
καὶ ὅλως, πολλά ἐστιν ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοοῦντες, τὸν χρυσὸ
ὁρᾶτε αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν. καὶ ἢν ἴδητέ ποτ
ἐξελαύνοντας ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, κεχήνατε, καὶ προσκυ-

c) ῥακῶν] ῥακίων 2954. d) συγκεκαττυμέναι] „e emend. *Solani*: nam συγκεκομμέναι omnes antea male." Συγκεκριμέναι conj. *Guyet.* e) ὁρᾶθ᾽] ὁρᾶτε 2954. ὁρᾷς conj *Jacob.* ad Toxar. p. 122. Sic sane haud incommode scriber potuit auctor: at vere ita scripsisse, nec video, nec, pace humanissimi viri dicam, credo. f) ἔτι ἐστὶν αὐτὸ] ἤδη pro ἔτι vel conjecerunt, vel interpretati sunt, *Erasmus*, *Guyetus*, *Gesnerus*. Sed *Jacobs*. conj. ἐστὶ γλυκὺ τὸ καθ᾽ etc De necessitate quidem corrigendi minus dubites, quam de modo g) λαχάνου] λαχάνων Gorl. h) ὑῶν] συῶν omnes priores Edd., etiam *Schm.*, ubi tamen supra bis c. 22. et 28. in Codd. haec forma in vulgatae locum substituta est. Constantiae caussa et quia et infra c. 35. formam ὗς vulgatam habemus, hos σῦς in eodem libello medio patienter ferre non poteram. Οὐδὲ in eadem hac sententia per errorem manifestum ex Ed. *Reitz*. exciderat; restituerunt id, ut par erat, recentt. vett.

vilibus consarcinatae. Vos autem pisces ne gustatis quidem, nedum ut iis vescamini; podagrae autem et pulmonum morbi nonne videtis ipsorum quoque vos expertes esse? aut si quid *tale simili* alia caussa accidat. Quamquam ne ipsis quidem suave jam est ipsum illud quotidie, et ultra, quam satis est, de his edere. Verum videas illos adeo oleris ac porri nonnunquam cupidos, ut neque tu ita leporum aut aprorum. Mitto dicere, quae illos alia excruciant, aut filius corruptus, aut uxor amans servum, aut puer necessitate potius praebens, quam amore. Multa sunt in universum, quorum vos ignari aurum modo illorum spectatis et purpuram. Et si videas illos aliquando

νεῖτε. εἰ δὲ ὑπερεωρᾶτε αὐτῶν, καὶ κατεφρονεῖτε, καὶ μήτε p. 410.
ἐπεστρέφεσθε πρὸς τὴν ἀργυρᾶν ἁρμάμαξαν[i]), μήτε μεταξὺ διαλεγομένων εἰς τὸν ἐν τῷ δακτυλιδίῳ σμάραγδον ἀφεωρᾶτε, καὶ τῶν ἱματίων παραπτόμενοι τὸ μαλακὸν ἐθαυμάζετε, ἀλλ' εἰᾶτε καθ' ἑαυτοὺς πλουτεῖν, εὖ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ὑμᾶς[k]) ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν, ὡς ἐπιδείξαιντο ὑμῖν τὰς κλίνας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἀμάρτυρος ἡ κτῆσις εἴη. Τά γέ τοι 30
πλεῖστα εὕροιτε ἂν αὐτοὺς ὑμῶν ἕνεκα κτωμένους, οὐχ ὅπως αὐτοὶ χρήσωνται[l]), ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε. ταῦτα ὑμᾶς παραμυθοῦμαι, εἰδὼς τὸν βίον ἑκάτερον· καὶ ἄξιον[m]) ἑορτάζειν, ἐνθυμουμένους ὅτι μετ' ὀλίγον ἅπαντας δεήσει ἀπιέναι ἐκ τοῦ βίου, κἀκείνους τὸν πλοῦτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας. πλὴν ἐπιστελῶ γε αὐτοῖς ὥσπερ ὑπεσχόμην· καὶ οἶδ' ὅτι οὐκ ὀλιγωρήσουσι τῶν p. 411.
ὑμῶν γραμμάτων.

i) ἁρμάμαξαν] ἅμαξαν 2954. k) ὑμᾶς] „bene *Fl.*, ut *Jens.* voluit. Cett. ἡμᾶς.“ l) χρήσωνται] „Sic *Fl. Fr. Par.* etc. χρήσονται J.“ et *Ald.* 2. m) ἄξιον] „Edd. Ἀξιῶν *Solan.*“

albis equis vectos, hiatis *admiratione*, et adoratis. Si vero despiceretis ea et contemneretis; nec adverteret vos argenteum carpentum; nec inter agendum cum illis ad smaragdum in anulo respiceretis, et cum stupore quodam mollitiem vestium admiraremini; si pro se divites illos esse pateremini: ipsi ad vos, bene scitis, veniant, ut secum coenetis rogent, uti suos vobis lectos, et mensas, et pocula ostendant, quorum usus nullus est, si testibus careat possessio. Certe pleraque vestra illos caussa possidere videatis, non quo utantur ipsi, verum vos ut admiremini. Haec consolandi vos caussa scribo, qui utrumque vitae genus norim. Et *vel hoc nomine* solenne hoc a vobis celebrari dignum est, si cogitetis, abeundum esse paullo post de vita omnibus, relicta illis bonorum copia, vobis paupertate. Verum etiam scribam illis, ut promiseram, et novi meas ab illis literas non neglectum iri.

31 ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ n) ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

p. 411. Οἱ πένητες ἔναγχος ἐπεστάλκασί μοι, αἰτιώμενοι ὑμᾶς μὴ μεταδιδόναι σφίσιν ὧν ἔχετε· καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἠξίουν με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τἀγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἕκαστον αὐτῶν ἔχειν· δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτιμίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ τῷ μὲν πλέον, τῷ δὲ μηδ' ὅλως o) μετεῖναι τῶν ἡδέων· ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων ἔφην ἄμεινον σκέψασθαι p) τὸν Δία· περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ ὧν ἀδικεῖσθαι ᾤοντο κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἑώρων ἐπ' ἐμὲ καθήκουσαν τὴν κρίσιν, καὶ ὑπεσχόμην γράψειν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἅπερ ἀξιοῦσι ταῦτα μέτρια, ὥς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γάρ, φασι, ῥιγοῦντες τοσούτῳ κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, προσέτι ἑορτάζοιμεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλοιμι κἀκείνους μετέχειν τῆς ἑορτῆς, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι ὑμᾶς ἐσθήτων τι, ὧν ἔχετε, μεταδοῦναι αὐτοῖς, εἴ τινες περιτταὶ, καὶ παχύτεραι ἢ καθ' ὑμᾶς, καὶ τοῦ χρυσίου ὀλίγον ἐπισταλάξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, φασὶ, ποιήσετε, μήτε

n) ΤΟΙΣ] „omisit *Fl.*" o) μηδ' ὅλως] „Sic *Par. Salm.* Μηδόλως J. *Ald. Fl. Fr. Hag. Bas.*" p) σκέψασθαι. σκέψεσθαι *Ald.* 2.

SATURNUS DIVITIBUS SALUTEM.

Literas mihi nuper miserunt pauperes, quibus vos accusant, qui de vestris opibus nihil sibi impertiatis. Atque in universum illud petiere, ut communia omnibus bona facerem, quorum *aequam* unusquisque partem haberet. Par enim esse, ut instituatur aequalitas, nec plus alius *quam opus est*, alius vero plane nihil suavitatis habeat. Respondi ego, de his Jovis potius inspectionem esse. De praesentibus autem, et iis injuriis, quibus se per festos hosce dies affici a vobis putabant, ad me pertinere videbam judicium, et scripturum me vobis recepi. Sunt autem ea, quae a vobis postulant, ut mihi quidem videbatur, moderata. *Quomodo enim*, ajunt, *rigentes tanto gelu, et fame pressi festos insuper dies agamus?* Si igitur vellem, ipsos quoque in partem celebrationis venire, voluerunt uti vos cogerem, cum de vestimentis, quae habetis, sibi impertiri aliquid, si qua essent superflua, aut, quam vos deceat,

ἀμφιςβητεῖν ὑμῖν ἔτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τοῦ Διός. εἰ δὲ μή, p. 411.
ἀπειλοῦσι προςκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν ἀναδασμόν, ἐπειδὰν τὸ πρῶτον δίκας ὁ Ζεὺς προθῇ. ταῦτά ἐστιν οὐ πάνυ χαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τοσούτων, ἃ καλῶς ποιοῦντες ἔχετε. Νὴ Δία p. 412.
καὶ τῶν δείπνων πέρι, ὡς συνδειπνοῖεν ὑμῖν, καὶ τοῦτο 32
προςθεῖναι ἠξίουν τῇ ἐπιστολῇ, ὡς νῦν γε μόνους ὑμᾶς τρυφᾷν, ἐπικλεισαμένους τὰς θύρας· εἰ δέ ποτε κἀκείνων τινὰς ἑστιᾷν διὰ μακροῦ ἐθελήσετε q), πλέον τοῦ εὐφραίνοντος ἐνεῖναι r) τὸ ἀνιαρὸν τῷ δείπνῳ· καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῶν γίγνεσθαι· οἷον ἐκεῖνο, τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴνου συμπίνειν, Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον· καὶ καταγιγνώσκειν αὐτῶν ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναστάντες οἴχονται, ὅλον ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ' οὐδὲ ἐς κόρον ὅμως φασὶ πίνειν· τοὺς γὰρ οἰνοχόους ὑμῶν, ὥςπερ τοὺς Ὀδυσσέως ἑταίρους, κηρῷ βεβύσθαι τὰ ὦτα. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα οὕτως αἰσχρά ἐστιν, ὥςτε ὀκνῶ λέγειν, ἃ περὶ τῆς νομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται, καὶ τῶν διακόνων,

q) ἐθελήσετε] Sic *Bip.* et *Schm.* cum *Bel.* e 2954. pro eo quod olim vulgarant ἐθελήσητε. r) ἐνεῖναι] ἐκεῖναι *Bas.* 3.

crassiora; tum aliquantum auri ipsis instillare. Haec si faciatis, negant se de bonis litem vobis apud Jovem moturos amplius: sin minus, ad divisionem se provocaturos minantur, ubi primum Jupiter judicium proposuerit. Haec sunt non admodum difficilia vobis, de tantis, quas me non invidente habetis, opibus. Sane etiam de coenis, ut illas vobiscum capiant, etiam hoc epistolae addendum putarunt, vos nunc solos, clausis januis, delicate vivere: si vero quandoque etiam illorum quosdam convivio excipere post longum intervallum velletis, plus molestiarum quam hilariatis coenae inesse, et pleraque ibi contumeliose in se fieri; ut illud, quod non de eodem vino bibant, Hercules! quam est hoc illiberale! atque reprehensione ipsi digni, qui non inter haec surgant, et discedentes vestrum vobis vos convivium habere jubeant. Sed ne vel sic quidem ad saturitatem se bibere ajunt. Vestros enim pocillatores, ut illos Ulyssis socios, cera obturatas habere aures. Reliqua adeo sunt turpia, uti dicere ea dubitem, quae de carnium divisione et ministris dicunt, qui vobis adstent, dum ultra

p. 412. ὑμῖν μὲν παρεστώτων, ἔςτ' ἂν ὑπερεμφορηθῆτε s), ἐκείνοι δὲ παραθεόντων· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ, κα ἥκιστα ἐλευθέροις πρέποντα. τὸ γοῦν ἥδιστον, καὶ συμπο τικώτερον ἡ ἰσοτιμία ἐστί. καὶ ὁ ἰσοδαίτης t) τούτου ἕνεκ ἡγεῖται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὡς τὸ ἴσον ἅπαντες ἔχοιε
33 Ὁρᾶτε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται, ἀλλὰ τιμήσωσ
p. 413. καὶ φιλήσωσι u), τῶν ὀλίγων τούτων μεταλαμβάνοντες· ἃ ὑμῖν μὲν ἡ δαπάνη ἀνεπαίσθητος, ἐκείνοις δὲ ἐν καιρ τῆς χρείας ἡ δόσις ἀείμνηστος. ἄλλως τε, οὐδ' ἂν οἰκεῖ δύναισθε x) τὰς πόλεις, μὴ οὐχὶ καὶ πενήτων συμπολιτευο μένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ὑμῖν συντελούντων οὐδ' ἂν ἔχοιτε τοὺς θαυμάζοντας ὑμῶν τὸν πλοῦτον, ἢ μόνοι καὶ ἰδίᾳ καὶ ὑπὸ σκότῳ πλουτῆτε. ἰδέτωσαν οἱ πολλοὶ, καὶ θαυμασάτωσαν ὑμῶν τὸν ἄργυρον, καὶ τὸ τραπέζας, καὶ προπινόντων φιλοτησίας, μεταξὺ πίνοντ περισκοπείτωσαν τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴστωσαν αὐτ

s) ὑπερεμφορηθῆτε] ὑπερευφρανθῆτε Gorl. t) ἰσο δαίτης] Sic ex emend. *Gesneri*. Ἰσοδιαίτης Edd. vulg Unde *Solan*. conj. ἰσοδιαιτητής. Vid. Adnott. u) τιμήσωσ καὶ φιλήσωσι] „τιμήσουσι καὶ φιλήσουσι *Fl.*" x) δύ ναισθε] de meo scripsi pro vulg. δύνησθε, certissima corri gendi necessitate, quam etiam *Fritzschius* pervidit Quaestu p. 207.

modum vos ingurgitetis, illos autem praetercurrant, et alia in hoc genere multa, jejuna illa quidem, et minime digna liberis. Suavissimum enim et maxime convivale est illa aequalitas: et praeest hanc ob caussam conviviis vestris aequus ille dapium divisor *Bacchus*, ut aequum omnes habeant. Curate igitur, ut non amplius vos accusent, sed honorent potius amentque, minutorum istorum participes, quorum vos sumtum non sentiatis; quae tamen, ut munus, opportuno adeo ad usum tempore datum, perpetua ipsi me moria prosequantur. Et ali quin ne habitare quidem u bes possitis, nisi et pauper in civitate habeatis, qui numerabilia vobis ad felici tem conferant: nec habea qui divitias admirentur v stras, si soli et privatim, in tenebris sitis divites. deat igitur vulgus, et ad retur argentum vestrum, mensas, et amicitiae pocul *sibi invicem* propinent; at inter bibendum considerent culum, cujus pondus ipsi ma librando explorent, et ar

διαβαστάσαντες y), καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβὲς, τὸν χρυ- p. 413.
σὸν ὅσος, ὅς z) ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστοὺς
καὶ φιλανθρώπους ἀκούειν, καὶ τοῦ φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν
ἔξω γενήσεσθε· τίς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ κοινωνοῦντι, καὶ
διδόντι τῶν μετρίων; τίς δ' οὐκ ἂν εὔξαιτο εἰς τὸ μήκι-
στον διαβιῶναι αὐτὸν a), ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὡς δὲ
νῦν ἔχετε, ἀμάρτυρος μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐπίφθονος δὲ ὁ
πλοῦτος, ἀηδὴς δὲ ὁ βίος. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὁμοίως ἡδὺ, 34
οἶμαι, μόνον ἐμπίπλασθαι b), ὥςπερ τοὺς λέοντάς φασι,
καὶ τοὺς μονιοὺς τῶν λύκων c), καὶ συνόντας δεξιοῖς ἀνδρά-
σι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένοις, οἳ πρῶτα μὲν οὐ p. 414.
κωφὸν καὶ ἄφωνον τὸ συμπόσιον ἐάσουσι εἶναι, ἀλλ' ἐν
μύθοις συμποτικοῖς, καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθέσι, καὶ φιλο-
φροσύναις ποικίλαις συνέσονται, οἷαι ἥδισται διατριβαὶ,

y) διαβαστάσαντες] „Bene sic *Fl. Par. Salm.* Διαβαστάν-τες male J. *Ald. Hag.* etc." z) τὸν χρυσὸν ὅσος, ὅς] καὶ τὸν χρυσὸν, ὅσος ἐπ. ejecto ὅς et immisso καὶ, conj. *Guyet.*, probante *Reitzio*. At nota est et frequens haec mediae orationi inserta admirationis exclamatio. Cf. supra c. 22. ἐσθῆτας δὲ ὅσας (non τόσας, ut eidem *Guyeto* placuit) ἔχοντες. Necyom. c. 14. f. καὶ τὸν γηγενῆ Τιθυόν, Ἡράκλεις ὅσος. Particulam autem καὶ et ego aegre desidero. a) αὐτὸν] αὐτῶν *Bas.* 1. et 3. nec hoc male. b) ἐμπίπλασθαι] ἐμπίμπλασθαι eaedem Edd. Eadem varietas infra c. 38., De Dom. c. 6. Tom. VIII. p. 90. et alibi. Nostram scripturam ubivis in *Luciano* praeferendam arbitratur *Fritzsch.* De Atticismo et Orthogr. Lucian. Comment. 1. p. 5, sq., cum quo conf. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 95. sq. c) λύκων] συῶν conj. *Godofr. Malayn.* At vid. Adnott.

mentum quam accurate expressum sit? et quantum auri in illo artificio niteat? Praeterquam enim, quod mansueti et humani audietis, etiam invidiam illorum evitaveritis. Quis enim invideat ei, qui impertiat sibi, quod aequum est, atque donet? Quis vero non optet, quam longissime illum extendere aevum et bonis frui? Ut vero nunc habetis, teste caret vestra felicitas, invidiae opportunae sunt vestrae divitiae, suavitatis vita vestra expers. Neque enim aeque jucundum, puto, est, impleri solum, quod de leonibus ajunt et de genere luporum solivago: atque in convictu hominum dextrorum, et gratiam inire omnibus in rebus studentium: qui primo non patientur convivium esse mutum et vocis expers, sed in fabulis convivalibus, et jocis non molestis, et vario genere comitatis una versabuntur: quod genus suavissi-

p. 414. φίλαι μὲν Διονύσῳ, καὶ Ἀφροδίτῃ, φίλαι δὲ Χάρισιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν ὑστεραίαν διηγούμενοι ὑμῶν τὴν δεξιότητα φιλεῖσθαι παρασκευάσουσι.[d]) ταῦτα πολλοῦ πρίασθαι καλῶς εἶχεν. Ἐπεὶ ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, (ὑποθώμεθα γὰρ οὕτως) οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξαισθε[e]) τὰς ἁλουργεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκολούθων τὸ πλῆθος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; ἐῶ λέγειν ὡς καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ μίση παρὰ τῶν πενήτων ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἢν μόνοι τρυφᾶν ἐθέλητε. ἃ μὲν γὰρ εὔξεσθαι καθ' ὑμῶν ἀπειλοῦσιν, ἀποτρόπαια, μηδὲ[f]) γένοιτο[g]) εἰς ἀνάγκην αὐτοὺς καταστῆναι τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ οὔτε ἀλλάντων γεύσεσθε, οὔτε πλακοῦντος, ἢ εἴτι λείψανον τῆς κυνός· ἡ φακῆ[h]) δὲ
p. 415. ὑμῖν σαπέρδην ἐντετηκότα ἕξει· ὗς δὲ καὶ ἔλαφος ὀπτώμενοι[i]) μεταξὺ δρασμὸν βουλεύσουσιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου ἐς τὸ

d) *παρασκευάσουσι*] Sic *Bas.* 3. convenienter *Gesneri* conjecturae pro vulg. παρασκευάζουσι. e) *ἐπιδείξαισθε*] Vulgo turpiter ἐπιδείξασθε. Sed *Fl.* et 2954. ἐπιδείξετε. rectius, ut *Guyet.* et *Jens.* voluerunt, ἐπιδείξαισθε *Ald.* 2. ἐπιδείξασθαι conj. *Gesn.* f) *μηδὲ*] Sic *Bas.* 3., μὴ δὲ sejunctim, ut solent, reliquae Edd. vett., quas h. l. secutus est *Reitz.*, alibi non item; et plane sic etiam recentt. g) *γένοιτο*] „γένηται *Fl.*“ h) *φακῆ*] φακελὴ 2954. Fallor, an illic est κεφαλὴ, ut supra cap. 23. ἐς τὴν κεφαλὴν pro ἐς τὴν φακῆν. Ceterum notandum, h. l. eandem tractari, quam illic, materiam. i) *ὀπτώμενοι*] „bene J. *Par.* Ὀπτόμενοι

mae consuetudinis Baccho amicum et Veneri, amicum Gratiis. Tum vero postridie narranda apud omnes dexteritate vestra amorem *vobis* conciliabunt. Haec vero vel magno redimere bonum fuerit. Namque interrogabo vos, si clausis oculis incederent pauperes, ponamus enim hoc; nonne vobis id molestum esset? non habentibus, quibus ostenderetis vestes purpureas, et pedissequorum turbam, aut speciem anulorum. Omitto dicere, fieri non posse, quin insidias et odia contra vos concipiant pauperes, si vivere in deliciis soli velitis. Quae enim se vota contra vos facturos minantur, abominanda sunt; et absit, ut in necessitatem eorum votorum deveniant. Nam neque farcimen gustabitis, neque placentam, nisi si quid forte canis reliquerit: lenticula vobis saperdae tabem habebit: aper et cervus, dum assantur, fugam de culina meditabuntur in saltum:

ὄρος· καὶ ὄρνις ψύτταν[k]) *κατατείνασαι, ἄπτεροι καὶ αὖ-* p. 415.
ται, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. τὸ δὲ μέγιστον, οἱ ὡραιότατοι τῶν οἰνοχόων φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγότι καὶ ταῦτα τῷ ἀμφορεῖ. πρὸς τάδε βουλεύεσθε, ἃ καὶ τῇ ἑορτῇ πρέποντα γένοιτ' ἂν[l]), *καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα, καὶ ἐπικουφίζετε πολλὴν πενίαν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου τελέσματος φίλους οὐ μεμπτοὺς ἕξοντες.*

Hag. male." Ordine verso *μεταξὺ ὀπτώμενοι* mallet *Gayet.*, idque convenienter sane cum c. 23. et cum vulgari more, hanc vocem *μεταξὺ* participio suo praeponendi. At non puto propterea corrigendum, quum non videam, quidni etiam alter ordo suo quidem loco admitti possit. Unum certe hujus generis exemplum e *Platon.* Theag. attulit *Matthiae* Gr. Gr. §. 556. 6.
k) *ψύτταν*] „*ψύτται Ald.* (1.) *Hag. Fr. Par.* etc. *Ψήτται* J. (cum *Ald.* 2.) et *Ven.* 2." l) *πρέποντα γένοιτ' ἂν*] *πρέποιτ' ἂν* 2954., turpe sphalma, minus tamen illud turpe, si distinguas *πρέποι τ' ἄν.*

et gallinae, ilicet! contentis alis etiam implumes ad ipsos pauperes avolabunt: quod vero maximum, pincernarum formosissimi calvi vobis uno momento fient, idque fracta insuper amphora. Ad haec, quae tum dies festos deceant, tum vobis sint tutissima, statuite, et multam illis paupertatem levate, quos parva pensione *interposita* amicos habebitis minime contemnendos.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩι ΚΡΟΝΩι ΧΑΙΡΕΙΝ.

Πρὸς γὰρ σὲ οἴει μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦτα γε- 36
γράφθαι, ὦ Κρόνε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώφωται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα, τὸν ἀναδασμὸν ἀξιούντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τήν τε εἱμαρμένην ὡς ἄνισον τὴν νομὴν πεποιημένην, καὶ ἡμᾶς ὅτι
μηδενὸς αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιοῦμεν; ἀλλ' οἶδεν ἐκεῖνος p. 416.

DIVITES SATURNO SALUTEM.

Nimirum ad te solum scripta esse a pauperibus ista, Saturne, existimas? Nonne etiam Jupiter diu est cum ab istis obtunditur clamantibus, et divisionem fieri postulantibus, et fatum accusantibus, quod inaequalem illam divisionem fecerit, et nos, qui nihil impertiri illis dignemur? Verum novit ille, ut qui sit Jupiter, penes utros culpa

p. 416. ἅτε Ζεὺς ὢν, παρ' οἷς τισιν ἡ αἰτία, καὶ διὰ τοῦτο παρα-
κούει αὐτῶν τὰ πολλά· σοὶ δὲ ὅμως ἀπολογησόμεθα, ἐπεί-
περ ἄρχεις γε νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς μὲν[m]) γὰρ ἅπαντα πρὸ
ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἃ γέγραφας, ὡς καλὸν ἐπικουρεῖν
ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς ἥδιον συνεῖναι, καὶ
συνευωχεῖσθαι τοῖς πένησιν, ἀεὶ διετελοῦμεν οὕτω ποιοῦν-
τες, ἰσοδίαιτοι[n]) καθεστῶτες, ὡς ἂν μηδὲ τὸν συνδίαιτον[o])
37 αὐτὸν[p]) αἰτιάσασθαί τι. Οἱ δὲ ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι
φάσκοντες, ἐπειδήπερ ἅπαξ αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς[q])
θύρας, οὐκ ἀνίεσαν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις αἰτοῦντες. εἰ δὲ μὴ
πάντα εὐθὺς, μηδὲ πρὸς ἔπος λαμβάνοιεν, ὀργὴ, καὶ μῖ-
σος, καὶ πρόχειροι αἱ βλασφημίαι· κἂν, εἴτι ἐπιψεύδοιντο
ἡμῖν, ἀλλ' οἵ γε ἀκούοντες ἐπίστευον ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰ-
δόσιν ἐκ τοῦ συγγεγονέναι. ὥςτε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ
διδόντα[r]) ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προϊέμενον[s]),
αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν[t]) εἶ-

m) μὲν] vulgo praetermissum e 2954. inseruit *Schm*. n) ἰσοδίαιτοι] Sic Edd. vett. omnes. Ἰσοδιαίτην G. et hinc *Solan*. *Reitz*. et recentt. ἰσοδιαιτητήν. Vid. Adnott. o) συνδίαιτον] Sic e conj. scripsimus pro vulg. συνδιαίτην, et quod e G. et Edd. *Amst*. et *Salm*. cum *Reitzio* posuerant recentt. συνδιαιτητήν. p) αὐτὸν] Sic J. *Fl*. *Ald*. *Salm*. Sed αὐτῶν *Par*. *Hag*. *Bas*. 1. (et 3.) *Fr*.“ q) τὰς] τὰ prave *Ald*.1. et 2. r) διδόντα] δόντα 2954., quod *Belinus* sine probabili caussa praeferendum duxit. s) προϊέμενον] Sic e conj. *Jens*. certissima, cui accedit *Ald*. 2. pro vulg. προϊεμένους. t) αὐτὸν] „αὐτῶν *Ven*. 2. sola.“

sit, et ob id ipsum preces illorum surda fere aure transmittit. Interim tamen caussam apud te, qui nunc certe nobis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae scripsisti, ante oculos versarentur omnia, tanquam pulchrum esset auxilium ferre de sua copia indigentibus, et suavius, versari cum pauperibus atque epulari, semper faciebamus ita, aequo ipsi victu utentes, adeo ut neque convictor eorum, quod accusaret, haberet. At isti, qui paucis initio opus se habere dixerant, cum semel fores iis aperuissemus, alia super alia petere non desierunt. Si vero non omnia statim neque in ipso verbo acciperent; ira, et odium, et maledicta in promtu. Ac si quid mendacio nobis affingerent, credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipso ex convictu scientibus. Itaque alterum de duobus, aut, si nihil dares, inimicum omnino esse oportebat; aut, si

ται. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα μέτρια[u])· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις αὐ- 38
τοῖς, ἀμελήσαντες τοῦ ἐμπίπλασθαι[x]), καὶ γαστρίζεσθαι, p. 416.
καὶ αὐτοὶ, ἐπειδὰν πλείω τοῦ ἱκανοῦ πίωσιν, ἢ παιδὸς p. 417.
ὡραίου, μεταξὺ ἀναδόντος τὸ ἔκπωμα, ἔνυξαν τὴν χεῖρα, ἢ παλλακῇ, ἢ γαμετῇ γυναικὶ ἐπεχείρησαν· εἶτα κατεμέσαντες τοῦ συμποσίου, ἐς τὴν ὑστεραίαν λοιδοροῦνταί ἡμῖν κατελθόντες[y]), ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῷ συνῆσαν διηγούμενοι. καὶ εἴ σοι ταῦτα καταψεύδεσθαι αὐτῶν δοκοῦμεν, τὸν ὑμέτερον παράσιτον ἀναμνήσθητι, τὸν Ἰξίονα· ὃς ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων[z]) ὑμῖν, τῇ
Ἥρᾳ μεθυσθεὶς ἐπεχείρει ὁ γενναῖος. Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ 39
τοιαῦτα, ὑφ᾽ ὧν[a]) ἡμεῖς ἐβουλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας τῆς ἡμετέρας ἕνεκεν, μηκέτι ἐπίβατον ποιεῖν αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σοῦ συνθεῖντο[b]), μετρίων δεή-

u) μέτρια] οὐ μέτρια vult *Bel.*, aut ironicam habendam sententiam. Imo figura est praeteritionis, frequens illa maxime in Lucianeis, qua tanto major vis sequenti sententiae tribuitur, quanto minuitur aut lenitur praecedens. Quae deinceps sequuntur, corrupta visa *Schmiedero*, ita is corrigi posse putat, ut legatur οὐκ ἀμελήσαντες. Certe, quod interpretes Latini reddiderunt: *non satis habentes*, non inest in verbo ἀμελήσαντες. x) ἐμπίπλασθαι] ἐμπίμπλασθαι *Bas.* 1. et 3., ut supra c. 34., ubi vid. Varr. Lectt. y) κατελθόντες] καταλέγοντες conj. *Guyet.* z) ἔχων] ἔχειν 2954. a) ὑφ᾽ ὧν] ἐφ᾽ οἷς conj. *Guyet.* At bene habet vulgata: *quibus moti*, *adducti;* quae dicendi ratio innumera habet alia ejusdem generis exempla. b) συνθεῖντο] Vulg. συνθοῖντο.

omnia illis *diripienda* permitteres, ipsum fieri statim pauperem, et unum eorum, qui ab aliis peterent. Ac reliqua tolerabilia: in ipsis vero coenis non satis habentes (?) impleri, et ingurgitare se; etiam ipsi, ubi plus, quam satis esset, bibissent, vel formosi pueri, dum poculum praebet, manum stringebant, vel pellicem aut conjugem adeo tentare audebant. Deinde ubi vomitu opplevere triclinium, postridie maledictis nos perstringunt; quam sitierint, quam famis convictores fuerint, enarrant. Et si haec mentiri contra eos videamur, vestri illius parasiti recordare, Ixionis, qui communi dignatus mensa, dignationem aequalem vobis habens, ebrius cum esset, Junonis pudorem tentavit vir fortis. Haec sunt et talia, quibus inducti decrevimus in posterum nostrae securitatis caussa, non amplius accessum illis in nostras domus praebere. Si vero te

p. 417. σεσθαι, ὥςπερ νῦν φασι, μηδὲν δὲ ὑβριστικὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσεσθαι ⁸), κοινωνούντων ἡμῖν καὶ συνδειπνούντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱματίων, ὡς σὺ κελεύεις, πέμψομεν, καὶ τοῦ χρυσίου ὁπόσον οἷόν τε, καὶ προςδαπανήσομεν, καὶ ὅλως, οὐδὲν ἐλλείψομεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφέμενοι τοῦ κατὰ τέχνην ὁμιλεῖν ἡμῖν, φίλοι ἀντὶ κολάκων καὶ παρασίτων ἔστωσαν· ὡς ἡμᾶς γε οὐδὲν ἂν αἰτιάσαιό, κἀκείνων τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθελόντων.

Correctum ex Ed. principe, monente etiam *Fritzschio* Quaestst. Lucc. p. 215. Vide tamen varii generis exempla ap. *Fischer.* Animadvv. ad *Weller.* Tom. II. p. 469, sq. et *Buttmanni* de iis judicium prudentissimum ac modestissimum Gramm. amplioris Part. I. §. 107. not. 35. s) ἐργάσεσθαι] „Sic *Fl.* Ἐργάσασθαι cett."

arbitro ac vindice spondeant, moderata se, uti nunc ajunt, petituros, neque contumeliosum quidquam admissuros in conviviis, in communionem veniunto, quod bene vertat, nobiscum epulantor. Etiam de vestibus, ut imperas, mittemus, ac de auro etiam, quantum aequum fuerit, insuper impendemus. Atque in universum nulla in parte deficiemus. Verum ipsi quoque ex arte nobiscum agere desinunto, pro adulatoribus et parasitis amici sunto. Nos quidem, si et isti facere officium voluerint, nulla in re accusabis.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ. p. 418.

Arg. Implacabilis philosophorum suae aetatis adversarius Lucianus, ut saepe alias, ita et in hoc libello, acriter perstringit variarum sectarum philosophos, quos fingit vel vocatos, vel non vocatos, vel praesentes, vel per literas, interesse divitis cujusdam juvenis epulis nuptialibus. Multiplex hic offertur philosophis occasio tum fastus sui, tum voracitatis, tum impudentiae, tum libidinis, tum furacitatis, tum vero maxime rixandi studii comprobandi; quae eruditiorum istorum hominum vitia tanto magis displicent, quanto placent humanitas, elegantia et modestia in patrefamilias et sponso. Quod autem postremum bene poti convivae nostri sapientes adeo ad cruentam pugnam inter se congrediuntur, ut praeter alios etiam sponsus insons forte graviter vulneretur, inde ob magnam rerum similitudinem hoc convivium *Lapitharum* nomen traxit.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΦΙΛ. Ποικίλην, ὦ Λυκῖνε, διατριβήν φασι γεγενῆσθαι ὑμῖν χθὲς ἐν Ἀρισταινέτου παρὰ τὸ δεῖπνον, καί τινας φιλοσόφους λόγους[a]) εἰρῆσθαι, καὶ ἔριν οὐ σμικρὰν[b]) συστῆναι ἐπ᾽ αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρῖνος, καὶ ἄχρι τραυμάτων[c]) προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν. 1

ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἠπίστατο Χαρῖνος ταῦτα; οὐ γὰρ συνεδείπνει μεθ᾽ ἡμῶν.

a) φιλοσόφους λόγους] „φιλοσόφους λόγους B. Cod. sive Q.“ b) σμικρὰν] „Sic Edd. Μικρὰν B.“ c) τραυμάτων] „πραγμάτων male B.“

CONVIVIUM SEU LAPITHAE.

PHILON ET LYCINUS.

Phil. Varia vos ratione tempus fefellisse ajunt heri in coena apud Aristaenetum, et philosophos quosdam sermones habitos, et contentionem non parvam super iis ortam, ac, si non mentitus est Charinus, ad vulnera usque rem processisse, ac sanguine dissolutam disputationem.

Lyc. Et unde, mi Philo, sciebat ista Charinus? neque enim nobiscum coenavit.

p. 418. ΦΙΛ. Διονίκου, ἔφη, τοῦ ἰατροῦ ἀκοῦσαι. Διόνικος δὲ καὶ αὐτὸς, οἶμαι, τῶν συνδείπνων ἦν.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα. οὐ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὀψὲ μεσούσης σχεδὸν d) ἤδη τῆς μάχης ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥςτε θαυ-

p. 419. μάζω, εἴ τι σαφὲς εἰπεῖν ἐδύνατο, μὴ παρακολουθήσας ἐκείνοις ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἷμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ φιλονεικία.

2 ΦΙΛ. Τοιγαροῦν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ὁ Χαρῖνος αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τἀληθῆ ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἕκαστα, παρὰ σὲ ἡμᾶς ἥκειν ἐκέλευε· καὶ τὸν Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παραγένοιτο e) ἅπασι, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀπομνημονεῦσαι, ἅτε μὴ παρέργως τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥςτε οὐκ ἂν φθάνοις f) ἑστιῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἑστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ' ἂν τίς g) ἡδίων ἔμοιγε· καὶ μάλιστα ὅσῳ νήφοντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἀναιμωτὶ ἔξω βέλους ἑστιασόμεθα· εἴτε γέροντες ἐμπαρῴνη-

d) σχεδὸν] „deest in B.“ e) παραγένοιτο] „παρεγένετο B.“ Et sic *Schm.* Modo ἐκέλευσε est in Gorl. f) φθάνοις] „φθόνοις B.“ g) οὐκ οἶδ' ἂν τίς] Sic bene *Fritzsch.* Quaestst. p. 207. pro vulg. οὐκ οἶδ' ἄν τις, quae *Struvius* Lectt. Lucc. p. 251. sic mutari voluerat: ἧς οὐκ οἶδα ἥτις ἡδ. ἐμ.

Phil. E Dionico se, dicebat, audisse medico. Fuit autem, puto, ipse inter convivas Dionicus.

Lyc. Omnino: neque tamen ab initio inde omnibus ipse quoque interfuit: sed sero, media fere jam pugna, paullo ante vulnera ipse supervenit. Itaque miror, si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

Phil. Itaque, Lycine, ipse quoque Charinus, si vera audire, et ut acta sint singula, vellemus, ad te nos ire jussit: Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omnibus; te vero, quidquid actum sit, accurate scire, et ipsos sermones memoria complexum, quippe qui non obiter talia, sed studiose audire soleas. Itaque non effugies, quin epulo nos jucundissimo excipias: mihi quidem certe nullum eo jucundius; idque eo magis, quod sobrii in pace et sine sanguine, extra teli jactum epulabimur, sive senes

σάν[h]) τι παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἥκιστα p. 419.
ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου προαχθέντες, καὶ πρᾶξαι.

ΛΥΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέ- 3
ρειν ταῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐπεξιέναι διηγουμέ-
νους[i]) πράγματα, ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ γενόμενα, δέον λήθην p. 420.
ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεοῦ ἔργα
τοῦ Διονύσου εἶναι, ὃς οὐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτοῦ ὀρ-
γίων ἀτέλεστον καὶ ἀβάκχευτον περιεῖδεν. ὅρα οὖν μὴ κα-
κοήθων τινῶν ἀνθρώπων ᾖ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετά-
ζειν, ἃ καλῶς ἔχει[k]) ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας
ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ, φησι καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος,
μνάμονα συμπόταν. καὶ οὐδὲ ὁ Διόνικος ὀρθῶς ἐποίησε
πρὸς τὸν Χαρῖνον αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν[l])
ἑωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν φιλοσόφων· ἐγὼ δὲ,
ἄπαγε, οὐκ ἂν τι τοιοῦτον εἴποιμι.

ΦΙΛ. Θρύπτῃ[m]) ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' οὔτι γε πρὸς 4
ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς[n]) γιγνώσκων[o]) πολὺ πλέον

h) ἐμπαρῴνησάν] „Sic dedit *Solanus*. Ἐπαρῴνησαν Edd. et B.“ i) διηγουμένους] „διηγουμένοις marg. *Ald.* 1. W.“ k) ἔχει] „ἔχειν B.“ l) τὴν] „omittit B.“ m) θρύπτῃ] κρύπτῃ, et mox κρύψομαι, Cod. Par. 1041., tradente *Boissonad.* ad *Philostr.* p. 373. n) ἀκριβῶς] „ὃς ἀκριβῶς οἶδα B.“ Cf. not. seq. o) γιγνώσκων] „Sic B. J. *Bas.* 1. *Ald.* *Hag.* *Fr.* *Salm.* Γινώσκων *Fl.* Γιγνώσκοντα *Par.*

vinolento furore turbarint convivium, sive juvenes, inducti nempe a mero et dicere, quae minime opus erat, et facere.

Lyc. Nimis tu, Philo, acriter a nobis petis, ut in vulgus efferamus ista et persequamur, narrandis, quae per vinum atque ebrietatem facta sunt, cum oblivioni mandanda potius, et Dei, Bacchi, opera putanda sint omnia: qui nescio an quemquam suis orgiis non initiatum, neque operatum Bacchicis sacris, praetermittat. Vide igitur, ne malignorum hominum sit accurate exquirere talia, quibus in ipso convivio relictis decet discedere. Namque *Odi*, ut habet poëticum illud verbum, *convivam memorem*. Nec bene Dionicus, quod apud Charinum ista elocutus est, et hesternae coenae reliquiis perfudit viros philosophos. Ego vero, absit, ne quid dicam ejusmodi.

Phil. Delicias facis, Lycine. Sed apud me certe hoc agere non conveniebat, qui certo sciam, te multo malle

p. 420. ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι· καί μοι δοκεῖς, εἰ
p. 421. ἀπορήσειας τῶν ἀκουσομένων, κἂν πρὸς κίονά τινα, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν, ἐκχέαι πάντα p) συνείρων ἀμυστί. εἰ γοῦν ἐθελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ ἐάσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἕξεις q), καὶ παρακολουθήσεις, καὶ δεήσῃ r). κἀγὼ θρύψομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει s)· καὶ εἴ γε δοκεῖ, ἀπίωμεν ἄλλου αὐτὰ πευσόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε.

ΛΥΚ. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, διηγήσομαι γὰρ, ἐπείπερ οὕτω προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς.

ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλησμαι Λυκίνου, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ φθάσεις t) εἰπὼν ἅπασιν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει u). Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἰπὲ, τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα, εἱστία ὑμᾶς;

Bas. 2. (et 3.)" Totum locum sic exhibet Cod. Par. 1041. a *Boissonadio* collatus. ὃς ἀκριβῶς (abjecto γιγνώσκων) πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν οἶδα, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. Et sic fere Gorl. nisi quod ὃ habet pro ὅς, siquidem recte referunt, qui consuluerunt. Vid. Adnott. p) πάντα] ἅπαντα 2955. q) ἕξεις] „restitui ex *Fl.* pro ἥξεις, quod erat in cett. et B." Ἥξεις etiam 1041. et 2955. Vid. Adnott. r) δεήσῃ] δεήσει 1041. s) πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει] ἐν τῷ μέρει πρὸς σὲ 1041. t) φθάσεις] „φθάσῃ *Fl.*" u) δεήσει] Sic edidimus e 2955. pro vulg. δεήσῃ.

narrare hoc mihi, quam me audire; ac videris mihi, si non habeas, qui audire velint, vel ad columnam statuamve cupide accessurus, effusurusque uno spiritu connexa inter se omnia. Si proinde nunc discedere velim, non sinas me nondum auditis illis abire: sed retineas, persequaris, roges. Hic ego vicissim faciam me delicatum apud te. Et, si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis. At tu noli dicere.

Lyc. Bona verba! Narrabo enim, quando ita cupidus es; sed ne multis dicas.

Phil. Nisi plane ego Lycini ingenium oblitus sum, ipse tu hoc melius feceris, et occupabis dicere omnibus, ne mea opera opus sit. Sed illud mihi dic prius, filione suo Zenoni Aristaenetus uxorem cum daret, convivio vos excepit?

ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν p. 421.
Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτου τοῦ δανειστικοῦ τῷ φιλοσοφοῦντι.
ΦΙΛ. Παγκάλῳ, νὴ Δία, μειρακίῳ, ἁπαλῷ γε μὴν p. 422.
ἔτι, καὶ οὐ πάνυ καθ' ὥραν γάμων.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδειότερον, οἶμαι. τοῦτον οὖν κόσμιόν τε εἶναι δοκοῦντα, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὡρμημένον, ἔτι δὲ, μόνον ὄντα πλουσίῳ τῷ[x]) Εὐκρίτῳ, προείλετο νυμφίον ἐξ ἁπάντων.

ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ[y]) πλουτεῖν τὸν Εὔκριτον. ἀτὰρ, ὦ[z]) Λυκῖνε, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν;

ΛΥΚ. Τοὺς μὲν ἄλλους τί ἄν σοι λέγοιμι; οἱ δὲ 6
ἀπὸ φιλοσοφίας, καὶ λόγων, οὕςπερ ἐθέλεις, οἶμαι, ἀκοῦσαι μάλιστα, Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτης, ὁ ἀπὸ[a]) τῆς στοᾶς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην, διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ[b]) Ἀρισταινέτου υἱέος, τοῦ Ζήνωνος· τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος, οἶσθα τὸν στωμύλον, τὸν ἐλεγκτικόν; ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἕρμων παρῆν, καὶ εἰςελθόντα γε αὐτὸν, εὐθὺς ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοὶ,

x) πλουσίῳ τῷ] „πλούσιον τε τῷ B." y) τὸ] „τοῦ B. sed vulgatum verum est." z) ὦ] „οὖν ὦ Fl." a) ὁ ἀπὸ] „Articulum omittit B." b) τοῦ] omittit B."

Lyc. Non: sed filiam ipse Cleanthidem Eucriti foeneratoris filio collocavit, philosophanti.

Phil. Pulcherrimo, ita me Jupiter! adolescentulo, sed tenero adhuc et nondum nuptiis maturo.

Lyc. Sed non habuit, puto, alium magis idoneum. Hunc igitur, qui et honestus esse videretur, et animum applicuisse ad philosophiam, insuper vero unicum in domo Eucriti divitis, sponsum praeoptavit ex omnibus.

Phil. Non parvam mihi narras caussam, Eucriti divitias. Sed convivae quinam erant, Lycine?

Lyc. Reliquos quid tibi dicam? de philosophis autem atque eruditis, quos, puto, audire cupis maxime, erat Zenothemis ille de porticu, et cum illo Diphilus cognomine Labyrinthus, Zenonis, Aristaeneti filii, magister. De Peripateticis autem Cleodemus. Nosti argutum illum et redarguendi peritum? Gladium et Falcem appellant discipuli. Verum Epicureus quoque Hermon aderat: quem

p. 423. καὶ ἀπεστρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥςπερ τινὰ πατραλοίαν
καὶ ἐναγῆ μυσαττόμενοι. οὗτοι μὲν Ἀρισταινέτου αὐτοῦ
φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρεκέκληντο c) ἐπὶ δεῖπνον, καὶ
ξὺν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυ-
7 σόδωρος. Διὰ δὲ τὸν νυμφίον τὸν Χαιρέαν Ἴων ὁ Πλα-
τωνικὸς συνειστιᾶτο d), διδάσκαλος αὐτοῦ ὤν, σεμνός τις
ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς, καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ
προσώπῳ. κανόνα γοῦν οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς
τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρῆλ-
θεν, ὑπεξανίσταντο πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιοῦντο ὥς τινα
τῶν κρειττόνων· καὶ ὅλως, θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν
8 Ἴων ὁ θαυμαστὸς συμπαρών. Δέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι,
ἁπάντων σχεδὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυ-
ναῖκες ὅλον τὸν κλιντῆρα ἐκεῖνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλίγαι οὖ-
σαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη,
ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη· ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον e) ἡ
p. 424. ἄλλη πληθὺς, ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. Κατ᾽ ἀντικρὺ δὲ
9 τῶν γυναικῶν πρῶτος ὁ Εὔκριτος, εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος.

c) παρεκέκληντο] „παρεκέκλιντο male B." Παρακέκληντο Bas. 8. d) συνειστιᾶτο] „συνεστιᾶται male B." e) τὸ ἀντίθυρον] „Sic B. Cod. Τὸν ἀντίθυρον Edd."

statim, cum ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque aversabantur, manifeste velut parricidam et impiatum hominem abominati. Hi Aristaeneti ipsius amici et familiares invitati ad coenam fuerant, et cum illis grammaticus Histiaeus et Dionysoderus rhetor. Propter sponsum vero Chaeream Platonicus Ion una coenabat, illius magister, venerabilis adspectu atque augustus, ipso qui vultu multum prae se ferret honestatis: quare Canonem illum vocant vulgo, ad mentem viri semper rectam respicientes. Advenienti igitur assurgere omnes, et illum, tanquam Deum aliquem, salutare: et omnino Dei alicujus inter homines peregrinatio videbatur admirabilis illius Ionis praesentia. Cum vero jam accumbendum esset, praesentibus fere omnibus, ad dextram intrantium totum illum lectum mulieres occupabant, quae non paucae aderant; et inter eas sponsa, accurate velata, circumdata mulieribus: in lecto vero ianuae opposito reliqua multitudo, pro sua quisque dignitate, *accubuit*. E regione denique mulierum primus Eucritus, deinde Ari-

εἶτα ἐνεδοιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν, ἅτε γέροντα, ἢ Ἕρμωνα τὸν Ἐπικούρειον; ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκοιν, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν· εἰ γάρ με [f]), φησὶν, ὦ Ἀρισταίνετε, δεύτερον ἄξεις Ἕρμωνος, τουτουῒ τοῦ ἀνδρὸς, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικουρείου, ἄπειμι, ὅλον σοι [g]) τὸ συμπόσιον καταλιπών· καὶ ἅμα τὸν παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξιόντι ἐῴκει. καὶ ὁ Ἕρμων, Ἔχε μὲν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη· ἀτὰρ εἰ καὶ μηδέν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι [h]) ὑπεξίστασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Ἐπικούρου πάνυ [i]) καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἦδ' ὃς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικούρειον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο; καὶ μετ' αὐτὸν ὅμως ὁ Ἕρμων, εἶτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικὸς, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκεῖνον ὁ νυμφίος, εἶτ' ἐγὼ, καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφιλος, καὶ ὑπ' αὐτῷ Ζήνων [k]) ὁ μαθητὴς, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διωνυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος. p. 424.

f) εἰ γάρ με] Sic omnes Edd. Sed *Jacobs.* mavult: εἰ γὰρ ἐμέ, recte quidem, si suam ipsius dignitatem cum fastu effert Stoicus; sin vero ille cum contemtu alterius haec pronuntiat, tum major orationis vis est in nomine Ἕρμωνος, quod et ipsum sic patet non expungendum esse, ut eidem *Jacobsio* visum. g) σοι] „deest in *Fl.*" h) ἱερεῖ γε ὄντι] „desunt in B." i) πάνυ] „Et hoc omisit B." Τοῦ πάνυ legi jubet *La Croze*, frustra, dum libri mutationi intercedant. k) Ζήνων] ὁ Ζήνων *Reitz.* et recentt. e B. Sed Edd. vett. vulgo articulum omittunt, quo nec opus erat.

staenetus: deinde dubium erat, utrum prius deceret Zenothemin Stoicum, quippe senem, sm Hermonem Epicureum? Sacerdos enim erat Castorum, et primi in civitate generis. Sed solvit dubitationem Zenothemis. Etenim, *Si me*, inquit, *post Hermonem duces, virum istum, ne quid aliud sinistri dicam, Epicureum, discedo, solidum tibi relinquo convivium:* et cum dicto puerum vocat, exiturum se simulat. Et Hermon, *Habe tibi*, inquit, *locum primum, Zenothemi. Verum, si nihil aliud, sacerdoti certe decebat concedere, licet Epicurum omnino contemneres. Ridere lubet*, inquit Zenothemis, *sacerdotem Epicureum!* et cum dicto accumbit, et post ipsum tamen Hermon; tum Cleodemus Peripateticus, deinde Ion, et sub illo sponsus; tum ego, et juxta me Diphilus, et sub illo Zeno discipulus; postea Dionysodorus rhetor, et Histiaeus grammaticus.

p. 425. ΦΙΛ. Βαβαὶ, ὦ Λυκῖνε, μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον
10 διηγῇ σοφῶν τὸ πλεῖστον [1] ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸν Ἀρι-
σταίνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν εὐκταιοτάτην ἑορτὴν ἄγων τοὺς
σοφωτάτους ἑστιᾷν πρὸ τῶν ἄλλων ἠξίωσεν, ὅτιπερ τὸ
κεφάλαιον ἐξ ἑκάστης αἱρέσεως ἀπανθισάμενος, οὐχὶ τοὺς
μὲν, τοὺς δ' οὔ, ἀλλ' ἀναμὶξ ἅπαντας.

ΛΥΚ. Ἔστι γὰρ, ὦ ἑταῖρε, οὐχὶ τῶν πολλῶν τού-
των πλουσίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ τὸ
11 πλεῖστον τοῦ βίου τοῖς τοιούτοις ξύνεστιν. Εἱστιώμεθα
οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τοπρῶτον, καὶ παρεσκεύαστο ποικίλα. πλὴν
οὐδὲν οἶμαι χρὴ καὶ ταῦτα καταριθμεῖσθαι, χυμοὺς, καὶ
πέμματα, καὶ καρυκείας· ἅπαντα γὰρ ἄφθονα. ἐν τούτῳ
δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸν Ἴωνα, Ὁρᾷς, ἔφη, τὸν
γέροντα (Ζηνόθεμιν λέγων, ἐπήκουον γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖ-
ται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ
ὅσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι ὀρέγει, λανθάνειν οἰόμενος
τοὺς ἄλλους, οὐ μεμνημένος τῶν μεθ' αὐτόν [m]); δεῖξον
οὖν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ δὲ οὐδὲν
ἐδεόμην δείξοντός μοι τοῦ Ἴωνος, πολὺ πρότερον αὐτὰ

1) τὸ πλεῖστον] Sic *Schm.* et *Bel.* e 2955. pro vulg. τῶν πλείστων. m) αὐτόν] „ἑαυτὸν B.“

Phil. Vah, Lycine, Museum quoddam mihi pro convivio narras, sapientium maximam partem virorum. Laudo equidem Aristaenetum, qui in celebritate omnium exoptatissima sapientissimos excipere prae reliquis voluerit, delectis, qui uniuscujusque sectae flos sunt, non hinc quibusdam, reliquis non item, sed indiscretim omnibus.

Lyc. Est enim, sodalis, non de vulgo divitum, sed eruditionis amans, et majorem vitae partem versatur cum talibus. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus est, arbitror, ea recenseri, juscula et panificia et condimenta: copiose enim *aderant* omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, *Viden'*, inquit, *senem* (Zenothemin designabat; audiebam enim), *ut ingurgitat se pulmentariis, quam oppleta jure illius vestis, et quantum stanti post se puero porrigat! dum non videri se putat a reliquis, immemor illorum, qui post sunt? Ostende ergo ista etiam Lycino, ut sit testis.* Ego vero nihil opus habebam ostensuro mihi Ione, qui multo

ἐκ περιωπῆς ἑωρακώς. Ἅμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρή- p. 425.
κει, καὶ ἐπειςέπεσεν n) ὁ Κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος, 12
ἐκεῖνο τὸ κοινὸν o) ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐ- p. 426.
τόματον ἥκοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἐδόκει Hom. Il.
πεποιηκέναι, καὶ ὑπέκρουον τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τό, 11, 408.
Ἀφραίνεις Μενέλαε· p) ὁ δ',

Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ, Hom. Il.
καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὔστοχα, καὶ χαρίεντα ὑποτον- 1, 24.
θορύζοντες. ἐς μέντοι τὸ φανερὸν οὐδεὶς ἐτόλμα λέγειν·
ἐδεδοίκεσαν q) γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα, βοὴν ἀγαθὸν ἀτε- Hom. Il.
χνῶς r) ὄντα, καὶ κρακτικώτατον Κυνῶν s) ἁπάντων, παρ' 11, 408.
ὃ καὶ ἀμείνων ἐδόκει, καὶ φοβερώτατος ἦν ἅπασιν. Ὁ 13
δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε θρόνον τινὰ λα-
βόντα καθίζεσθαι t) παρὰ u) Ἱστιαῖόν τε καὶ Διονυσόδωρον.
ὁ δέ, ἄπαγε, φησι, γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλθακόν, ἐπὶ
θρόνου καθίζεσθαι ἢ σκίμποδος, ὥσπερ ὑμεῖς x) ἐπὶ μαλα- p. 427

n) ἐπειςέπεσεν] „Sic omnes.“ Sed vid. Adnott. o) κοινὸν] „Κυνικὸν B.“ p) Μενέλαε] Διοτρεφὲς addit 2955. ex *Homeri* loco. q) ἐδεδοίκεσαν] „Ita O. et *Fl.* Ἐδεδοίκεισαν Edd. cett.“ r) βοὴν ἀγαθὸν ἀτεχνῶς] Vulg. βόην (sic) ἀτεχνῶς sine ἀγαθόν. Sed βοὴν ἀγαθὸν *Schm.* e conj. *Sol.* et Cod. 2955. Unde nos cum *Fritzschio* Quaest. p. 128. fecimus, quod plene scripsit auctor, βοὴν ἀγαθὸν ἀτεχνῶς ὄντα. Cf. Adnott. s) Κυνῶν] Sic *Solan.* et *Schm.* e Cod. B. (s. Ox.) pro vulg. Κυνικῶν. t) καθίζεσθαι] „καθέζεσθαι B. hic et mox iterum.“ u) παρὰ] „παρ' B.“ x) ὑμεῖς] „bene B. *Fl. Fr. Par. Hag.* (*Ald.* 1. *Bas.* 1. et 3.)

prius illa tanquam e specula videram. Adhuc dicebat ista Cleodemus, cum invocatus irruit Cynicus Alcidamas, communi illo venuste proverbio usus, *sponte venire Menelaum.* Plerisque ergo impudenter videbatur facere; itaque, quae in promtu erant, maxime mussitantes subjiciebant, alius illud, *Heus, Menelae, furis!* alius:

Verum Agamemnoniae menti non ista placebant,

et alia tempori illi opportuna et venusta immurmurantes. Verum aperte dicere nemo audebat: metuebant enim Alcidamantem, clamosum plane hominem et Cynicorum omnium vocalissimum: quam ob caussam etiam videbatur superior caeteris, formidabilis quidem omnibus. At collaudatum Aristaenetus jussit sella capta assidere ad Histiaeum atque Dionysodorum. Ille vero, *Apage*, inquit, *muliebre quiddam jubes ac molle; in sella assidere, aut lecto, ut vos,*

p. 427. κῆς ταύτης εὐνῆς μικροῦ δεῖν ὕπτιοι [y]) κατακείμενοι, ἑστιᾶσθε [z]), πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ δὲ, κἂν ὀρθοστάδην δειπνήσαιμι, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ κάμοιμι [a]), χαμαὶ καὶ τὸν τρίβωνα ὑποβαλλόμενος, κείσομαι ἐπ᾽ ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. οὕτως, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρισταίνετος, εἴ σοι ἥδιον. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἐν κύκλῳ περιϊὼν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐδείπνει, ὥςπερ οἱ Σκύθαι πρὸς τὴν ἀφθονωτέραν [b]) νομὴν μετεξανιστάμενος, καὶ τοῖς
14 περιφέρουσι τὰ ὄψα συμπερινοστῶν. Καὶ μέντοι καὶ σιτούμενος ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς πέρι καὶ κακίας μεταξὺ διεξιὼν, καὶ ἐς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκώπτων. ἠρώτα γοῦν τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἱ τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμεῶν ἴσα [c]) δυναμένων; ἀλλ᾽ ἐκεῖνον μὲν ἤδη διενοχλοῦντα ἔπαυσεν ἐς τὸ παρὸν
p. 428. Ἀρισταίνετος, τῷ παιδὶ νεύσας εὐμεγέθη σκύφον ἀναδοῦναι [d]) αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχέαντα. καὶ ἐδόκει ἄριστα ἐπινενοηκέναι, οὐκ εἰδὼς ὅσων κακῶν ἀρχὴν ὁ σκύφος ἐκεῖνος

Ἡμεῖς J. (cum Ald. 2.)“ y) ὕπτιοι] „deest in *Fl.*“ z) ἑστιᾶσθε] „Bene sic *Fl*, *Fr. Par.* etc. Ἑστιᾶσθαι male J. et *Ven.* 2.“ Et sic etiam *Ald.* 2. a) κάμοιμι] „γάμοιμι male B.“ b) ἀφθονωτέραν] Sic. *Ald.* 1. et 2. Sed ἀφθονοτ. *Schn.* et *Bipp.* cum *Bas.* 1. 3. *Hag.* et *Reitz.* c) ἴσα] „ἴσων B. male.“ d) ἀναδοῦναι] „restitui ex

qui molli isto cubili tantum non supini accumbentes epulamini, subjecta veste purpurea. At ego vel erecto corpore coenaverim, inambulans simul in coenatione; fessus autem humi subjecto palliolo cubito nixus jacebo, qualem pingunt Herculem. Sic fiat, inquit Aristaenetus, *siquidem ita mavis.* Ab eo tempore per orbem circumiens Alcidamas coenabat, castra subinde, ut Scythae solent, ad copiosiorem pastum transferens, et circumferentes opsonia ministros prosequens. Verum dum pascitur, operosus tamen erat, qui de virtute et vitio interim disputaret, et aurum atque argentum sibi haberet derisui. Interrogabat enim Aristaenetum, quid sibi vellent tot ac tanti calices, cum figlinorum idem usus esset? Sed eum, cum jam molestus esse inciperet, ad quietem in praesentia redegit Aristaenetus, quod innueret puero, uti scyphum illi daret bene magnum, infunderetque meracius. Ac videbatur sibi pulchrum quiddam excogitasse, nesciens, quantorum scyphus iste

ἐπιδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας ἐσίγησε μικρὸν, p. 428.
καὶ ἐς τοὔδαφος καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥςπερ
ἠπειλήκει, πήξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθὸν, ἔχων ἅμα τὸν σκύ-
φον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ e)
τῶν γραφέων δείκνυται. Ἤδη δὲ καὶ ἐς τοὺς ἄλλους συνε-
χῶς περιεσοβεῖτο f) ἡ κύλιξ, καὶ φιλοτησίαι, καὶ ὁμιλίαι,
καὶ φῶτα εἰςεκεκόμιστο g). ἐν τοςούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρε-
στῶτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἰνοχόον ὄντα ὡραῖον h),
ἰδὼν i) ὑπομειδιῶντα (χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα
τῆς ἑστιάσεως εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴτι πρὸς τὸ γλαφυρώ-
τερον k) ἐπράχθη) μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὅ, τι l) καὶ
μειδιάσειε. καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προςῆλθεν, ὡς ἀπολη-
ψόμενος m) παρὰ τοῦ Κλεοδήμου τὴν φιάλην· ὁ δὲ τόν τε
δάκτυλον ἀπέθλιψεν αὐτοῦ, καὶ δραχμὰς δύο, οἶμαι, συν- p. 429.
ανέδωκε n) μετὰ τῆς φιάλης· ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν δάκτυ-

B. et *Coll.* *Δοῦναι* Edd." e) *ὑπὸ*] „*ἀπὸ* B. frustra." f) *περιεσοβεῖτο*] „*περιεσοβοῦτο* *Th. Mag.* in *ἀποσοβῶ*. *Ἐπεσοβεῖτο* *Coll.* In vulgato conspirant Edd. et B." g) *εἰςεκεκόμιστο*] „*ἐςκεκόμιστο* B." Forsan hoc verum. h) *ὄντα ὡραῖον*] *ὄντα καὶ ὡραῖον* 2955. i) *ἰδὼν*] *εἶδον* 2955. k) *γλαφυρώτερον*] Sic, monente *Fritzschio* Quaest. p. 181. sq., e B. *Coll.* et 2955. scripsi pro vulg. *γλαφυρώτατον*. Emendaverat jam etiam *Schm.*, probante *Belino*. l) *ὅ, τι*] „*ὅτι* Edd. male." Excipe *Bas.* 3., ubi jam *ὅ, τι*, convenienter cum *Jensii* conj. et Schol. m) *ἀποληψόμενος*] *μεταληψόμενος* 2954. n) *συνανέδωκε*] „*συνέδωκε* B."

malorum initium dedisset. Caeterum sumto illo tacuit paullulum Alcidamas, atque humi abjectus jacuit seminudus, ut minatus fuerat, erecto nixus cubito, tenens dextra scyphum, qualis ille apud Pholum Hercules a pictoribus ostenditur. Jam vero ad alios etiam frequenter commeare calix, jam amicitiae pocula, et confabulationes, jam inferri lumina. Inter haec ego adstantem Cleodemo puerum, pocillatorem formosum, subridere videns (oportet enim, puto, etiam, si qua praeter ipsam quasi substantiam convivii acciderunt, ea dicere, inprimis si quid actum est venustius), diligenter jam observabam, quid demum rideret? Neque ita multo post ille quidem accessit velut recepturus a Cleodemo phialam. Hic vero et digitum illius strinxit, et drachmas puto duas dedit una cum phiala. Puer ad digitum quidem strictum ridere denuo, sed pecuniam, puto, non observavit. Illo itaque non sumente, stre-

p. 429. λον θλιβόμενον[o]) αὖθις ἐμειδίασεν, οὐ μὴν συνεῖδεν[p]), οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὥςτε μὴ δεξαμένου ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ παρέσχον ἐκπεσοῦσαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μάλα σαφῶς. ἠπόρουν δὲ οἱ πλησίον, οὗ τινος εἴη τὰ νομίσματα, τοῦ μὲν παιδὸς ἀρνουμένου μὴ ἀποβεβληκέναι, τοῦ δὲ Κλεοδήμου, καθ᾽ ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ προςποιουμένου τὴν ἀπόῤῥιψιν. ἠμελήθη δ᾽ οὖν, καὶ παρώφθη τοῦτο, οὐ πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τοῦ Ἀρισταινέτου· μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα μικρὸν ὕςτερον ἀφανῶς ὑπεξαγαγὼν, καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ παραστῆναι διένευσε τῶν ἐξώρων ἤδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ, ἢ ἱπποκόμον[q])· καὶ τοῦτο μὲν ὧδέ πως ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον (ἂν)[r]) τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ ἔφθη διαφοιτῆσαν[s]) εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ[t]) κατέσβη αὐ-
p. 430. τίκα, δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταινέτου τὴν παροινίαν ἐνέγ-
16 καντος. Ὁ Κυνικὸς δὲ Ἀλκιδάμας, ἐπεπώκει[u]) γὰρ ἤδη, πυθόμενος ἥ τις ἡ γαμουμένη παῖς καλοῖτο[x]), σιωπὴν πα-

o) *θλιβόμενον*] „θλιβόμενος B." p) *συνεῖδεν*] *συνοῖδεν* priores omnes: quod quum nec per se commodam sententiam praeberet, et vero accentu saltem mutato *σύνοιδεν* scribendum esset, cum *Jacobsio* corrigere *συνεῖδεν* nullus dubitabam. q) *ὀρεωκόμον — ἱπποκόμον*] „ὀρεωκόμων — ἱπποκόμων B." *Ὀρεοκόμον* maluit *Guyet*. Vid. Adnott. r) *ἂν*] Vulgo omissum restituendum censet *Schäfer*. Melett. p. 49. s) *διαφοιτῆσαν*] „Ita Edd. omnes, et sic B. etiam, teste *Solano*. *Διαφοιτῆσαι Par.*" t) *ἀλλὰ μὴ*] „*ἀλλὰ μὴν Par.* sola." u) *ἐπεπώκει*] „ἐπεπτώκει B."

pitum cadentes duae drachmae dederunt, utrisque, quod aperte observares, erubescentibus. Dubitabant proximi, utrius essent nummi, negante puero sibi excidisse, Cleodemo autem, apud quem fuerat strepitus, a se abjectos dissimulante. Neglectum itaque hoc et praetermissum, quod non multi vidissent, praeter solum, ut mihi videbatur, Aristaenetum. Transtulit enim puerum paullo post, quem nemine sentiente exire juberet, et Cleodemo adstare nutu imperavit aliquem de exoletis jam et robustis, mulionem quendam aut equisonem. Et hoc quidem sic abiit, magnae sane ignominae Cleodemo futurum, si prius inter omnes percrebuisset, neque exstinctum statim fuisset, dextre Aristaeneto vinolentam libidinem accipiente. Cynicus autem Alcidamas, qui jam abbibisset, percontatus quomodo sponsa vocaretur, im-

ραγγείλας μεγάλη τῇ φωνῇ, ἀποβλέψας ἐς y) τὰς γυναῖκας, p. 430.
Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθὶ, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου.
ὡς δ' ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, Ἐγελάσατε, εἶπεν, ὦ
καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προὔπιον z) ἐπὶ a) τοῦ ἡμετέρου
θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς ἢν μὴ
λάβῃ b) παρ' ἐμοῦ τὸν σκύφον, οὔποτε τοιοῦτος ἂν υἱὸς
αὐτῇ γένοιτο, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος c) μὲν ἀλκὴν, ἐλεύθερος
δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ οὕτω καρτερός· καὶ ἅμα παρε-
γύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον. αὖθις
ἐπὶ τούτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὃς ἀγανακτήσας
ἐπανίστατο, δριμὺ καὶ παράφορον βλέπων, καὶ δῆλος ἦν
οὐκέτι εἰρήνην ἄξων. τάχα δ' ἂν τινος καθίκετο τῇ βα-
κτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν εἰςεκεκόμιστο d) πλακοῦς εὐμε-
γέθης· πρὸς ὃν ἀποβλέψας ἡμερώτερος ἐγένετο, καὶ ἔληξε
τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐνεφορεῖτο συμπεριϊών. Καὶ οἱ πλεῖστοι 17
ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς μεστὸν ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν
γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ αὐτοῦ e) ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει p. 431.

x) καλοῖτο] καλεῖτο etiam legi testatur *Schol.* y) ἐς] Sic *Schm.* e 2955. pro vulg. εἰς. z) προὔπιον] Sic Gorl. et *Fl.* pro vulg. προὔπινον. a) ἐπὶ] „ἀπὸ B." b) ἢν μὴ λάβῃ] „εἰ μὲν λάβοι B." Unde nescio an recte legas, εἰ μὴ λάβοι. c) ἄτρεπτος] „ἄτρεστος B." Vid. Adnott. d) εἰςεκεκόμιστο] „ἐςκεκόμιστο B." ut cap. praeced. e) αὐτοῦ] cum *Fritzschio* Quaest. p. 42. scripsi pro vulg. αὐτοῦ. Vid. Adnott.

peratoque silentio, magna voce, directis in mulieres oculis, *Propino tibi,* inquit, *Cleanthi, Herculis ducis atque principis poculum!* Ridentibus autem ea de caussa omnibus, *Risistis,* inquit, *purgamenta, quod sponsae propinavi, advocato Deo nostro Hercule? Quin bene noritis, nisi capiat a me scyphum, nunquam illi talis nascatur filius, qualis ego, invictus viribus, liber animo, corpore autem ita robustus!* hic magis se, ad summam usque turpitudinem, denudabat. Rursus propter haec ridere convivae, et ille indignabundus surgere, atrox quiddam et furiosum cernens, ut manifestum esset, illum quietem non amplius acturum. Forte alicui impacturus erat clavam, nisi tempestive illata esset placenta bene magna: conjectis in hanc oculis fiebat mansuetior, ac, dimissa ira, prosequens illam se ingurgitabat. Et jam plerique ebrii, jam clamore plenum convivium. Dionysodorus enim rhetor suas oratio-

p. 431. διεξῄει, καὶ ἐπῃνεῖτο ὑπὸ τῶν κατόπιν ἐφεστώτων οἰκετῶν· ὁ δὲ Ἱστιαῖος ὁ γραμματικὸς ἐῤῥαψῴδει, ὕστερος κατακείμενος, καὶ συνέφερεν ἐς τὸ αὐτὸ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς ἐξ ἁπάντων μίαν ᾠδὴν παγγέλοιον ἀποτελεῖσθαι· μάλιστα δ᾽ ἐκεῖνα ὥςπερ προμαντευόμενος τὰ μέλλοντα,

Hom. Il. IV, 447. Σὺν δ᾽ ἔβαλον ῥινούς. καί,

Ibid. V. 450. Ἔνθα δ᾽ ἄρ᾽ οἰμωγή τε, καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ὁ Ζηνόθεμις δ᾽ ἀνεγίνωσκε[f]), παρὰ τοῦ παιδὸς λαβὼν

18 λεπτόγραμμόν τι βιβλίον. Διαλιπόντων δὲ ὀλίγον, ὥςπερ εἰώθασι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, μηχανώμενος Ἀρισταίνετος μηδ᾽ ἐκεῖνον ἀτερπῆ τὸν καιρὸν εἶναι, μηδὲ κενόν, ἐκέλευσε τὸν γελωτοποιὸν εἰςελθόντα γε[g]) εἰπεῖν τι, ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις[h]) ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν[i]),

f) ἀνεγίνωσκε] ἀνεγίγνωσκε sola *Reitz.*, nescio an casu. Ceterum in *Homericis* illis Grammaticus noster ridiculus hoc sibi sumsit, ut pro *Σὺν ῥ᾽ ἔβαλον* ex suo arbitrio *Σὺν δ᾽ ἔβαλον*, pro *Ἔνθα δ᾽ ἄμ᾽* autem *Ἔνθα δ᾽ ἄρ᾽* declamaret. Nec vero hae immutationes librariorum incuriae deberi videntur. g) γε] „non habet B.“ Unde *Schm.* ut suspectum notavit. h) τις] „*τις φέρων ἐξυρ.* B.“ Imo *Solano* in Adnot. referente, hoc *φέρων* illic legitur infra pro *ἔχων*. i) ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν] *Casp. Barth.* pro glossemate habuit, haud dubie quod offenderat in iteratione nominis *κεφαλῇ*, pro quo quum jam ex Ms. 2955. legatur *κορυφῇ*, de glossemate non est, quod cogites.

nes quasdam per vices recitabat, laudantibus ipsum, qui a tergo adstabant, servis. At qui post ipsum accumbebat Histiaeus grammaticus, consuebat versiculos, collatis in unum Pindari et Hesiodi et Anacreontis quibusdam, ut unum ex omnibus illis carmen oppido ridiculum conficeretur. Inprimis autem illa, quasi futura praediceret:

Contulerunt clupeos: et,
Hic vero gemitusque fuit
clamorque virorum.

Zenothemis legebat captum a puero libellum, minutissimis scriptum literis. Intermittentibus vero paullum pro more, qui opsonia inferebant, curaverat Aristaenetus, ne illud quoque delectationis expers tempus esset, aut vacuum, jusso introire ridiculario scurra, dicereque aut fecere quiddam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur. Ac prodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite relictis erectisque pilis. Hic sal-

ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ k) τρίχας ὀρθὰς ἔχων· οὗτος ὠρχή- p. 432.
σατό τε κατακλῶν ἑαυτὸν, καὶ διαστρέφων, ὡς γελοιότερος
φανείη· καὶ ἀνάπαιστα συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιάζων
τῇ φωνῇ, καὶ τέλος, ἐπέσκωπτεν ἐς τοὺς παρόντας. Οἱ 19
μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέλων, ὁπότε σκωφθεῖεν· ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς
τὸν Ἀλκιδάμαντα ὅμοιόν τι ἀπέῤῥιψε, Μελιταῖον κυνίδιον
προςειπὼν αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος (καὶ πάλαι δὲ δῆ-
λος ἦν φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι l), καὶ κατέχοντι τὸ
συμπόσιον), ἀποῤῥίψας τὸν τρίβωνα, προὐκαλεῖτό οἱ παγ-
κρατιάζειν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτοῦ, ἔφη, τὴν βακτη-
ρίαν. οὕτω δὴ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων m) (τοῦτο n) γὰρ ὁ
γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο) συστὰς, ἐπαγκρατίαζε. καὶ τὸ πρᾶ-
γμα ὑπερήδιστον ἦν, φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῷ ἀνταιρό-
μενος, καὶ παίων, καὶ παιόμενος ἐν τῷ μέρει. οἱ παρόν-
τες δὲ, οἱ μὲν ᾐδοῦντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἀπηγόρευσε
παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου
καταγωνισθείς. γέλως οὖν πολὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς. Ἐνταῦθα 20
Διόνικος ἐπειςῆλθεν ὁ ἰατρὸς, οὐ πολὺ κατόπιν τοῦ ἀγῶνος.

k) κορυφῇ] Sic *Bip.* et *Schm.*, probante *Belino*, e 2955. pro vulg. κεφαλῇ. l) εὐδοκιμοῦντι] „εὐδαιμονοῦντι B." m) Σατυρίων] „ὁ Σατυρίων B." n) τοῦτο] οὕτω Gorl. et Cod. Par. 1041., narrante *Boissonad.* ad *Philostr.* p. 307. At nihil frequentius nostro scriptori, quam formula τοῦτο (int. ὄνομα, i. e. οὕτω) καλεῖσθαι. de qua inter alios egerunt *Jens.* ad Diall. Deor. XII, 1. Tom. II. p. 324. *Schäfer.* ad *Long.* p. 369. et ad *L. Bos.* Ellips. p. 353. *Bast.* Epist. Crit. p. 36. 37. *Οὕτω* h. l. nihil est nisi glossema.

tat fracto distortoque corpore, ut magis videatur ridiculus, et anapaestos cum varia gesticulatione, voce Aegyptium quid sonante, pronuntiat. Tandem etiam quaedam dicta jacit in praesentes. Atque alii, cum peterentur, rident. Cum vero in Alcidamantem etiam simile quid jactasset, quod Melitensem vocaret catellum; indignatus ille, et olim apparebat illum invidere *scurrae*, quod probaretur atque teneret convivium, pallio abjecto istum ad pancratii certamen provocat; si negaret, clavam se illi impacturum minatus. Ita ergo miser Satyrion (id enim scurrae nominis erat) consistit, certat pancratio. Erat res jucundissima, philosophus vir compositus cum ridiculario, feriens, verbera vicissim excipiens. Qui vero praesentes erant, partim pudere, partim ridere, donec plagis fatigatus cederet Alcidamas, a compacto atque exercitato homuncione victus. In risum

p. 433. ἐβεβραδύκει o) δὲ, ὡς ἔφασκε, φρενίτιδι ἑαλωκότα θεραπεύων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητήν. καί τι καὶ p) γελοῖον διηγήσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰςελθεῖν παρ᾽ αὐτὸν, οὐκ εἰδὼς ἐχόμενον ἤδη τῷ πάθει· τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπικλεῖσαί τε τὴν θύραν, καὶ ξιφίδιον σπασάμενον, ἀναδόντα αὐτῷ τοὺς αὐλοὺς, κελεύειν αὐλεῖν. εἶτα, ἐπεὶ μὴ δύναιτο, παίειν, σκῦτος q) ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας. τέλος οὖν ἐν τοσούτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι τοιόνδε· ἐς ἀγῶνα γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῷ πληγῶν ἀριθμῷ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως· μετὰ δὲ, παραδόντα τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ᾽ αὐτοῦ τὸ σκῦτος, καὶ τὸ ξιφίδιον ἀποῤῥίψαι r) τάχιστα διὰ τῆς φωταγωγοῦ ἐς τὸ ὕπαιθρον τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἀσφαλέστερον s) ἤδη προςπαλαίων αὐτῷ, ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γειτνιῶντας, ὑφ᾽ ὧν ἀνασπασάντων τὸ θυρίον t), σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε

o) ἐβεβραδύκει] ἐβεβραδύγκει maluit *Struv.* Gramm. Gr. p. 79. ad similitudinem formarum πέφαγκα et ὤξυγκα a φαίνω et ὀξύνω. At prudenter *Buttmannus* Gramm. ampl. §. 101. not. 12. praecipit, tales formas rariores a scriptoribus varie esse ad auditum effictas. p) καὶ] Hoc alterum καὶ deest in *Bas.* 3. q) σκῦτος] σκύτος priores. Correxi ad regulam, quam vide in *Spitzneri* Prosod. p. 89. 90. r) ἀποῤῥίψαι] Sic *Graev.* et *Schm.* pro vulg. ἐπιῤῥίψαι. s) ἀσφαλέστερον] „ἀσφαλέστερος B." t) θυρίον] „ex *Fl.* et L. recepi. Θηρίον cett." Cum *Fl.* etiam facit B. (s. Ox.) teste quidem *Solano.*

ergo homines illorum caussa effusi. Hic Dionicus supervenit medicus, paullo post illud certamen: retardatus fuerat, quod ipse dicebat, dum curat correptum phrenitide Polyprepontem tibicinem. Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: ingressum se nempe ad illum, cum nesciret jam morbo illum teneri. Hunc vero surrexisse statim, et clausa janua, strictoque pugione, tibias sibi porrexisse, jussisse canere. Deinde cum non posset, pulsasse scutica manus sibi supinas. Denique in tanto se periculo tale quid excogitasse: ad certamen se illum, constituto plagarum numero, provocasse: ac primo quidem ipsum se male cecinisse: tum vero, traditis illi tibiis, corium ab illo accepisse et lorum, pugionemque quam celerrime per fenestram dejecisse in impluvium: et ab hoc inde tempore jam tutius cum illo colluctatum vicinos advocasse, a quibus effracta janua ipse servatus sit. Ostendebat autem vestigia quae-

δὲ καὶ σημεῖα τῶν πληγῶν, καὶ ἀμυχάς τινας ἐπὶ τοῦ p. 433. προσώπου. καὶ ὁ μὲν Διόνικος, οὐ μεῖον εὐδοκιμήσας τοῦ γελωτοποιοῦ ἐπὶ τῇ διηγήσει, πλησίον τοῦ Ἱστιαίου παραβύσας ἑαυτὸν, ἐδείπνει ὅσα λοιπὰ, οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος ἡμῖν u) ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ p. 434. ταῦτα γεγενημένος x). Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον 21 οἰκέτης, παρ' Ἑτοιμοκλέους ἥκειν λέγων τοῦ Στωϊκοῦ, γραμματίδιόν τι ἔχων, κελεῦσαί οἱ ἔφη τὸν δεσπότην, ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον y) ἅπασιν, ὀπίσω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. Ἐφέντος οὖν τοῦ Ἀρισταινέτου, προςελθὼν πρὸς τὸν λύχνον, ἀνεγίνωσκεν z).

ΦΙΛ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιοῦσιν;

ΛΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν a) τι ᾠήθημεν· ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ἦν τούτου· ἐνεγέγραπτο γάρ·

ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤῼ. 22

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθώς μου βίος

u) ἡμῖν] ὑμῖν Bas. 1. 3. Hag. ἡμῖν *Ald.* 1. 2. *Reitz.* etc. x) γεγενημένος] Sic vulgo Edd. vett. Sed *Reitz.* et recentt. e *Fr.* et Cod. B. dederunt γεγενημένοις. Vid. Adnott. y) ἐπήκοον] „ἐπήκουον B.“ z) ἀνεγίνωσκεν] Sic *Schm.* e Cod. B. pro vulg. ἀνεγίγνωσκεν. Vid. supra c. 17. f. a) τοιοῦτον] „τοιοῦτο B. Sed vulgatum Ἀττικώτερον saepe vidimus.“

dam plagarum et unguium in facie. Ac Dionicus, qui non minorem narrationis plausum, quam scurra, tulerat, juxta Histiaeum se inferciens, coenabat de reliquiis, non sine divino ille nutu nobis adveniens, sed opportunus plane his, quae postea facta sunt. Ingressus enim aliquis in medium servus, ab Hetoemocle se Stoico venire dicens, cum libello, imperatum sibi ait, illum palam, unde exaudiri ab omnibus posset, recitare, eoque facto rursus discedere. Cum permisisset Aristaenetus, accedens ad candelabrum recitavit. . . .

Phil. Numquid, Lycinē, sponsae laudationem, aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt?

Lyc. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed neque affine quidquam horum fuit. Scriptum enim ita:

HETOEMOCLES PHILOSOPHUS ARISTAENETO.

De coenis quomodo affectus sim, superior omnis vita mea

p. 434. ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέραι πολλῶν ἐν-
οχλούντων, παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, ὅμως οὐδὲ πώ-
ποτε b) φέρων ἐμαυτὸν ἐπέδωκα, εἰδὼς τοὺς ἐπὶ τοῖς
συμποσίοις θορύβους, καὶ παροινίας. ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου
εἰκότως ἀγανακτῆσαί μοι δοκῶ, ὅς τοσοῦτον χρόνον ὑπ᾽
ἐμοῦ λιπαρῶς τεθεραπευμένος, οὐκ ἠξίωσας ἐναριθμῆσαι
p. 435. κἀμὲ τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος c) ἐγώ σοι ἄμοιρος,
καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων d) οἰκῶν. ἀνιῶμαι οὖν ἐπὶ σοὶ τὸ
πλέον, οὕτως ἀχαρίστῳ φανέντι· ἐμοὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία
οὐκ ἐν ὑὸς ἀγρίου μοίρᾳ, ἢ λαγωοῦ, ἢ πλακοῦντος e), ἃ
παρ᾽ ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω f), τὰ καθήκοντα εἰδόσιν,
ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ Παμμένει δειπνῆσαι
πολυτελές, ὥς φασι, δεῖπνον δυνάμενος, οὐκ ἐπένευσα
23 ἱκετεύοντι, σοὶ ὁ ἀνόητος ἐμαυτὸν φυλάττων. Σὺ δὲ ἡμᾶς
παραλιπὼν, ἄλλους εὐωχεῖς, εἰκότως· οὔπω γὰρ δύνασαι
διακρίνειν τὸ βέλτιον, οὐδὲ τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν
ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμαστῶν

b) οὐδὲ πώποτε] „οὐδέποτε B." c) μόνος] „μόνον Fl." d) ἐν γειτόνων] „ἐγγειτόνων B." Ἐκ γειτόνων 2955. probante *Belino*. Vid. ad Bis Accus. c. 9. Varr. Lectt. Tom. VII. p. 56. et adnott. ibid. p. 399. sq. e) πλακοῦντος] Sic *Schm.* e 2955. pro vulg. πλακούντων. f) ἃ παρ᾽ ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω] „Sic omnes Edd. et Cod. B." Ὧν παρ᾽ ἄλλοις conj. *Schm.*, quum olim πλακούντων praecesserit, cujus ultimam syllabam putaret facile cum pronomine coalescere potuisse.

perhibeat testimonium, qui multis quotidie flagitantibus multum te ditioribus, nunquam tamen illis me dederim, qui norim tumultus ejusmodi conviviorum et vinolentos furores. De solo autem te indigne merito ferre mihi videor, qui tanto tempore assiduo a me cultus, in aliis me amicis tuis connumerare non sis dignatus. Sed solus ego apud te exsors, idque habitans in vicinia. Magis igitur tua caussa aegre fero, qui ingratum adeo te jam demonstres. Mihi enim non in apri portione, aut leporis, aut placentae inest felicitas, quibus copiosissime fruor ab aliis officii non ignaris. Alioqui vel hodie apud Pammenem discipulum coenare cum liceret coenam, ut ajunt, sumtuosam, non annui, multum licet supplicanti, tibi me servans homo inconsideratus. At tu, relictis nobis, alios accipis. Neque id mirum: nondum enim satis tibi animus valet ad compre-

σου φιλοσόφων, Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπείη p. 435.
δὲ g) ἡ Ἀδράστεια) συλλογισμῷ ἑνὶ ἀποφράξαι ἄν μοι τάχιστα δοκῶ τὰ στόματα. ἢ εἰπάτω τὶς αὐτῶν, τί ἐστι φιλοσοφία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἕξεως; ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἴπω τι h), κερατίναν, ἢ σωρείτην, ἢ θερίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ
δὲ ὡς ἂν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος εἶναι, p. 436.
οἴσω ῥᾳδίως τὴν ἀτιμίαν. Καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην 24
ἔχῃς καταφεύγειν τὴν ἀπολογίαν ὕστερον i), ἐπιλαθέσθαι λέγων ἐν τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ πράγματι k), δίς σε τήμερον προςηγόρευσα l), καὶ ἕωθεν ἐπὶ τῆς οἰκίας m), καὶ ἐν τῷ ἀνακείῳ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν
ἀπολελόγημαι. Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαί σοι δοκῶ, 25
τὸ n) κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν

g) ἀπείη δὲ] καὶ, quod olim vulgo addiderant, expunxit *Schm.* ducibus Codd. Gorl. et 2955. h) εἴπω τὶ, κερ.] „Edd. priores εἴπω, τί κερ.“ In voce κερατίναν nihil vidi varietatis in Edd. Cf. Adnott. i) ὕστερον] „omittit B.“ Distinctum autem a *Reitz.* et recentt. cum *Bas.* 1. et 3. post hanc vocem, quum in *Ald.* 1. et 2. et *Hag.* ante eam reperiatur comma. k) πράγματι] „Sic Edd. Πράγμασι *Solan.* in marg. I. corrigit; nam πραγμ. per compendium B.“ l) προςηγόρευσα] Sic scripsi e B. Gorl. et 2955. pro vulg. προςηγόρευκα. m) ἐπὶ τῆς οἰκίας] „ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ B.“ Et sic *Schm.*, monente *Belino*, qui tamen erravit notans hanc lectionem esse *Bas.* 2., quae est Codicis *Barocc.* s. *Oxon.* Ceterum ἐπὶ τὴν οἰκίαν habent Codd. 2954. et 2955. n) τὸ]

tendendas veras rerum imagines. Verum unde haec mihi veniant, intelligo: ab admirabilibus illis tuis philosophis Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego (absit dicto invidia) syllogismo uno ora obturare quam celerrime posse videor. Aut dicat illorum aliquis, quid sit philosophia? *aut prima ista,* quid differat habitudo ab habitu? *Ne quid de difficilibus illis dicam,* Cornutam, *aut* illam de Acervo, *aut* Metentem ratiocinationem. *Sed tu illis fruaris licet. Ego, qui solum, quod honestum est, bonum ducam, facile feram ignominiam. Tamen ne deinde ad illam confugere excusationem possis, uti dicas, in tanto te tumultu et occupatione oblitum esse: bis te hodie salutavi, et mane domi, et deinde in Castorum, cum rem sacram faceres. Hanc ego apud praesentes caussam dixi. Si vero ob coenam iratus tibi videar, illud de Oeneo cogitabis. Videbis enim ira-*

p. 436. ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν [o]) ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἑστιῶν. φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὡδέ πως·

Hom. Il. IX, 537. Ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.

Eurip. Meleagr. fragm. καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίης [p]) χθονὸς
Ἐν ἀντιπόρθμοις [q]), πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα.

p. 437. καὶ Σοφοκλῆς·

Sophocl. Fragm.
Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις [r]),
Ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἑκηβόλος θεά.

26 Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεθέμην, ὅπως μάθῃς οἷον ἄνδρα παραλιπὼν, Δίφιλον ἑστιᾷς, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῷ παραδέδωκας, εἰκότως. ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μειρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰσχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἄν τι [s]) προςέθηκα, ὅπερ σὺ, εἰ θέλεις [t]), παρὰ Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ [u]) μάθοις

„recte *Fr. Par. Hag.* etc. *Τῷ* male J. *Καὶ τῷ* non melius *Ven.* 2." o) παρέλαβεν] „παρελλ per compend. B." Quo signo παρέλαβεν significari docuit *Bast.* Comment. palaeogr. ad *Gregor. Cor.* p. 786. p) Πελοπίης] „Sic Edd. Πελοπίας B. et *Schol.* Aristoph." q) ἐν ἀντιπόρθμοις] „ἔναντι πορθμοῖς B." r) γύαις] „Sic plurimae cum B. recte Γυίαις *Par.*" s) καὶ ἄν τι] τάχ' ἄν τι καὶ πρ. conj. *Fritzsch.* Quaestst. p. 208. eleganti sane Lucianismo. t) εἰ θέλεις] εἴγε θέλεις *Schm.* e 2955. Tum vero melius foret εἴγ' ἐθέλεις. At neutrum placet prae vulgato. u) παιδα-

tam Dianam, quod se solam non invitasset ille ad sacrificium, cum Deos reliquos epulis acciperet. Dicit autem sic fere de illa Homerus:

Immemor, imprudens; multum sibi mente nocebat.

Et Euripides:

Calydonis ista terra, Pelopii soli
Objecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles:

Apri per agros Oenei vim maximam
Immisit arcubus potens Latonia.

Haec tibi pauca de multis apposui, uti discas, quo viro neglecto Diphilum accipias, et tradideris illi filium. Recte illud quidem. Suavis enim est adolescentulo, et gratiam illius sua consuetudine aucupatur. Si turpe non esset, me dicere talia, aliquid praeterea adjicerem, quod verum esse, e Zopyro paedagogo poteris cognoscere. Verum nuptias turbare non decet, ne-

ἄν, ἀληθὲς ὄν. ἀλλ᾽ οὐ χρὴ ταράττειν ἐν γάμοις, p. 437.
οὐδὲ διαβάλλειν ἄλλους, καὶ μάλιστα ἐφ᾽ οὕτως αἰσχραῖς
αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος, δύο ἤδη μαθητάς μου
περισπάσας[x]), ἀλλ᾽ ἔγωγε φιλοσοφίας αὐτῆς ἕνεκα σιωπή-
σομαι. Προςέταξα δὲ τῷ οἰκέτῃ τούτῳ, ἢν διδῷς[y]) αὐτῷ 27
μοῖράν τινα ἢ συὸς, ἢ ἐλάφου, ἢ σησαμοῦντος, ὡς ἐμοὶ
διακομίσειε, καὶ ἀντὶ τοῦ δείπνου ἀπολογία γένοιτο, μὴ p. 438.
λαβεῖν, μὴ καὶ δόξωμεν[z]) ἐπὶ τούτῳ πεπομφέναι. Τού- 28
των, ὦ ἑταῖρε, ἀναγινωσκομένων[a]) μεταξὺ, ἱδρώς τέ μοι
περιεχεῖτο ὑπ᾽ αἰδοῦς· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, χανεῖν
μοι τὴν γῆν ηὐχόμην, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ᾽
ἑκάστῳ, καὶ μάλιστα ὅσοι ᾔδεσαν[b]) τὸν Ἑτοιμοκλέα, πο-
λιὸν ἄνθρωπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐθαύμαζον
οὖν οἷος ὢν διαλάθοι αὐτοὺς, ἐξαπατωμένους τῷ πώγωνι,
καὶ τῇ τοῦ προσώπου ἐντάσει. ὁ γοῦν Ἀρισταίνετος ἐδόκει

γωγοῦ] „recte pleraeque. Παιδαγογοῦ J. male.“ Pejus etiam *Ald.* 2. πεδαγογοῦ. Quod deinceps olim adjungebatur αὐτοῦ, ejeci praeeuntibus Codd. B. et Gorl. et Edd. *Bas.* 1. et 3. x) περισπάσας] Sic edidi e Codd. B. 2955. et *Coll.* pro vulg. ἀποσπάσας. Vid. Adnott. Aposiopesin, quam h. l. *Schmiederus* notavit, recte improbat *Fritzsch.* Quaestst. p. 105. y) διδῷς] διδῶς sine jota *Ald.* 1. 2. *Hag.* Sed διδῷς *Bas.* 1. et 3. *Reitz.* et recentt. z) δόξωμεν] „δοξῶ per compend. B.“ a) ἀναγινωσκομένων] ἀναγιγν. *Bas.* 1. et 3. Ceterae ἀναγιν. cum Codd. Parr. b) ᾔδεσαν] ᾔδεισαν *Reitz.* et *Bip.* e Cod. B. Rectius *Schmied.* ex Edd. vett. et Codd. Pariss. restituit formam magis Lucianeam.

que accusare alios, praesertim de turpibus adeo caussis. Etsi enim Diphilus dignus est, qui duos jam a me discipulos ad se pertraxerit; at ego philosophiae caussa tacebo. Imperavi autem huic puero, si dare ei velis aut apri partem, aut cervi, aut e sesamo placentae, mihi afferendam, ut ea sit coenae excusatio; ne accipiat, ne videamur hac illum caussa misisse. Haec dum legerentur, amice, et sudore diffluebam prae pudore, et, quod est in proverbio, hiscere optabam mihi terram, cum viderem ridentes ad unumquodque *verbum*, qui aderant, praesertim quotquot eorum norant Hetoemoclem, canum hominem, quique vir gravis videretur. Mirabantur ergo, qualem virum adhuc parum cognovissent, barba ista atque vultus contentione decepti. Itaque mihi videbatur non negligentia illum quadam praeter-

p. 438. μοι οὐκ ἀμελείᾳ παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ᾽ οὔποτ᾽ ἂν ἐλπίσας
κληθέντα ἐπινεῦσαι, οὐδ᾽ ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιούτῳ
29 τινί· ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἠξίου. Ἐπεὶ δ᾽ οὖν
ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγινώσκων c), τὸ μὲν συμπόσιον
ἅπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφιλον ἀπέβλεπε,
δεδοικότας, καὶ ὠχριῶντας, καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν προσώπων
ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους κατηγορηθέντα· ὁ
Ἀρισταίνετος δὲ ἐτετάρακτο, καὶ θορύβου μεστὸς ἦν. ἐκέ-
λευε δ᾽ ὅμως πίνειν ἡμᾶς, καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ
γεγονὸς, ὑπομειδιῶν ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψεν, εἰ-
p. 439. πὼν ὅτι ἐπιμελήσεται τούτων. μετ᾽ ὀλίγον δὲ καὶ d) ὁ Ζή-
νων ὑπεξανέστη ἀφανῶς, τοῦ παιδαγωγοῦ νεύσαντος ἀπαλ-
30 λάττεσθαι, ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. Ὁ Κλεόδημος δὲ,
καὶ πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δεόμενος, (ἐβούλετο γὰρ συμπλα-
κῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διεῤῥήγνυτο, οὐκ ἔχων ἀρχὴν
εὔλογον) τότε οὖν τὸ ἐνδόσιμον παρασχούσης τῆς ἐπιστολῆς,
Τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρύσιππος, καὶ Ζή-
νων ὁ θαυμαστὸς, καὶ Κλεάνθης, ῥημάτια δύστηνα, καὶ
ἐρωτήσεις μόνον, καὶ σχήματα φιλοσόφων e), τὰ δ᾽ ἄλλα,

c) ἀναγινώσκων] Sic B. *Fl.* cum Codd. Parr., et hinc *Bip.* et *Schm.* Ἀναγιγν. *Reitz.* cum vett. Edd. d) καὶ] „omittit O." e) φιλοσόφων] φιλοσοφῶν conj. *Seager.* Diar

misisse Aristaenetus, sed, quod non speraret futurum, ut vocatus sibi condiceret, non voluisse in eum se casum committere: atque adeo ne tentare quidem sustinuit. Cum ergo legere tandem servus desiisset, convivium totum in Zenonem atque Diphilum conjecit oculos, metuentes, pallentes, vultus inconstantia fidem criminibus Hetoemoclis ipsi facientes. Aristaenetus, perturbatus ipse quoque et commotior, jubet tamen nos bibere, et subridens bene vertere, quae facta erant, studet.

Ac servum quidem remittit his verbis usus, *sibi curae fore*. Paullo post surgit clanculum Zeno, discedere ipsum patris imperio, jubente paedagogo. Cleodemus autem qui olim requirebat occasionem, (volebat enim manum conserere cum Stoicis, et rumpebatur, quod rationabile exordium ejus rei non haberet) praebente tum initium epistola *Talia*, inquit, *praeclarus ille Chrysippus efficit, et Zeno admirabilis, et Cleanthes, voculas quasdam jejunas, et interrogationes solum, atque ha*

Ἑτοιμοκλεῖς οἱ πλεῖστοι[f])· καὶ αἱ[g]) ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὅπως p. 439.
πρεσβυτικαὶ[h]), καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνεὺς μὲν Ἀρισταίνε-
τος, Ἑτοιμοκλῆς[i]) δὲ Ἄρτεμις. Ἡράκλεις, εὔφημα πάντα,
καὶ ἑορτῇ πρέποντα. Νὴ Δί', εἶπεν ὁ Ἕρμων ὑπερκατα- 31
κείμενος· ἠκηκόει[k]) γάρ, οἶμαι, ὗν τινα ἐσκευάσθαι[l])
Ἀρισταινέτῳ ἐς τὸ δεῖπνον, ὥςτε οὐκ ἄκαιρον ᾤετο μεμνῆ-
σθαι τοῦ Καλυδωνίου[m])· ἀλλὰ πρὸς τῆς Ἑστίας[n]), ὦ
Ἀρισταίνετε, πέμπε ὡς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ καὶ
φθάσῃ ὁ πρεσβύτης ὑπὸ λιμοῦ, ὥςπερ ὁ Μελέαγρος, ἀπο-
μαρανθείς· καίτοι οὐδὲν ἂν πάθοι δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ
ὁ Χρύσιππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο[o]) εἶναι. Χρυσίππου γὰρ 32
μέμνησθε ὑμεῖς, (ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, ἐπεγείρας ἑαυτόν, καὶ p. 440
φθεγξάμενος παμμέγεθες) ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως
φιλοσοφοῦντος Ἑτοιμοκλέους τοῦ γόητος, μετρεῖτε τὸν Κλεάν-
θην, καὶ Ζήνωνα, σοφοὺς ἄνδρας; οἵ τινες[p]) δὲ καὶ ὄν-

Class. Vol. XIX. p. 30. At sic requirebatur potius φιλοσοφοῦντες. f) πλεῖστοι] „πλοῖστοι male J.“ g) αἱ] „sine artic. O.“ h) πρεσβυτικαὶ] „πρεσβευτικαὶ Fl. et marg. A. 1. W.“ i) Ἑτοιμοκλῆς] „bene Edd. et B. Ἑτοϊμοκλεῖς J.“ et *Ald.* 2. k) ἠκηκόει] „ἀκηκόει *Fl.*“ l) ἐσκευάσθαι] κατεσκευάσθαι 2954. *Bel. Schm.* At bene se habet simplex verbum. Vid. ad Lucid. c. 6. Varr. Lectt. Tom. VI. p. 146. m) Καλυδωνίου] „bene J. *Par. Salm.* aliaeque cum B. Καλυδονίου media brevi *Hag. Fr.*“ n) πρὸς τῆς Ἑστίας] Articulum olim omissum interposuit primus *Schmied.* e 2954. Quamquam nec omissum aegre desideraveris. o) ἡγεῖτο] „ἡγεῖται B.“ Εἶναι deest in Gorl. p) οἵ τινες] Vitium hic esse videtur, et cor-

bitus philosophorum: caeterum plerique Hetoemocles; et epistolae videte quam seniles! ac tandem Oeneus est Aristaenetus, Hetoemocles autem Diana. Quam boni ominis omnia, Hercules! et solenni decora. Sic per Jovem, ait, qui super illum cubabat Hermon; *audierat enim, puto, aprum paratum Aristaeneto ad coenam: itaque non intempestivum ratus est Calydonii illius meminisse: sed per Vestam, Aristaenete, mitte quam celerrime de primitiis, ne ante tibi fame senex pereat, Meleagri illius instar contabescens. Quamquam nihil ipsi vehementer malum sic accidat! Indifferentia enim talia esse putabat Chrysippus. Nempe Chrysippi mentionem vos audetis facere,* inquit Zenothemis, erectus, et magna voce usus, *et ab uno viro non legitime philosophante Hetoemocle, impostore, Cleanthen*

p. 438. μοι οὐκ ἀμελείᾳ παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' οὔποτ
κληθέντα ἐπινεῦσαι, οὐδ' ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑ
29 τινί· ὥςτε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἠξίου.
ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγινώσκων c), τὸ
ἅπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δί
δεδοικότας, καὶ ὠχριῶντας, καὶ τῇ ἀπορί
ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους κ
Ἀρισταίνετος δὲ ἐτετάρακτο, καὶ θορύβου
λευε δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς, καὶ ἐπειρᾶτο
γεγονὸς, ὑπομειδιῶν ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτ
p. 439. πῶν ὅτι ἐπιμελήσεται τούτων. μετ' ὀλίγ
γων ὑπεξανέστη ἀφανῶς, τοῦ παιδαγωγ
30 λάττεσθαι, ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός.
καὶ πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δεόμενος, (ἐ
κῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διεῤῥήγνυτ
εὔλογον) τότε οὖν τὸ ἐνδόσιμον παρασ
Τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς
νων ὁ θαυμαστὸς, καὶ Κλεάνθης,
ἐρωτήσεις μόνον, καὶ σχήματα φιλο

c) ἀναγινώσκων] Sic B. *Fl.* cum et *Schm.* Ἀναγιγν. *Reitz.* cum vett tit O.“ e) φιλοσόφων] φιλοσ

misisse Aristaenetus, sed, quod non speraret futurum, ut vocatus sibi condiceret, non voluisse in eum se casum committere: atque adeo ne tentare quidem sustinuit. Cum ergo legere tandem servus desiisset, convivium totum in Zenonem atque Diphilum conjecit oculos, metuentes, pallentes, vultus inconstantia fidem criminibus Hetoemoclis ipsi facientes. Aristaenetus, perturbatus ipse quoque et commotior, jubet tamen nos bibere, et subridens bene vertere, quae facta erant,

ἐν e) p. 440.
ἀπέ- 33
ῶν f). p. 441.
ἄκρα-
ο, οἷα
ἐπιστρα-
ριστερᾷ h)
ῤόρης· καὶ
ἐπέσχε τὴν
μέσον αὐτοῖν
ι αὐτῷ εἰρήνην
λα, ὦ Φίλων, 34
κεῖνο, ὡς οὐδὲν
εἰ μή τις m) καὶ
ίνους· γοῦν περιτ-

d) ὁπόσον] „καὶ
luit *Toup.* Opp. crtt.
ιος ὧν] „Sic omnes
Vid. Adnott. g) ἀπε-
ο cett." h) τῇ ἀρι-
σταῖεν] „διαστα(ω)σιν
iastes alicubi legi narrat.
ιο B." l) πρὸς ἐμαυ-
2954. 2955. et *Fl.* pro vulg.
ılgo additum ejecerant *Bel.*,
. Gorl. et Ed. *Fl.* n) ῥυθ-

t. Atque interfecisset se-
n, nisi retinuisset manum
ristaenetus, et transgressus
super Zenothemin, medium se
inter illos collocasset, ut se-
pararentur, et, se tanquam
muro interposito, quietem age-
- rent. Haec dum fierent, multa,
- mi Philo, ego apud animum
c- meum cogitabam, illud *prae-*
us *sertim*, quod cuivis in men-
ha- tem venire necesse est, *Quam*
Ze- *parum ergo prodest scire li-*
sini- *teras, nisi quis etiam vitam*
, pu- *componat in melius.* Illos
ıssurus enim principes in literis —

p. 440. τες, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα; οὐ σὺ μὲν τῶν Διοσκούρων ἤδη, ὦ Ἕρμων, τοὺς πλοκάμους περικέκαρκας, χρυσοῦς ὄντας; καὶ δώσεις q) δίκην, παραδοθεὶς τῷ δημίῳ r); σὺ δὲ τὴν Σωστράτου s), γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ t) ἐμοίχευες, ὦ Κλεόδημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἴσχιστα ἔπαθες; οὐ σιωπήσεσθε οὖν τοιαῦτα u) συνεπιστάμενοι ἑαυτοῖς x); ἀλλ' οὐ μαστρωπὸς ἐγὼ τῆς ἐμαυτοῦ γυναικὸς, ἦδ' ὃς ὁ Κλεόδημος, ὥςπερ σύ· οὐδὲ τοῦ ξένου μαθητοῦ y) λαβὼν τοὐφόδιον παρακαταθήκας, ἔπειτα ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι· οὐδ' ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητὰς, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθούς. Ἀλλ' ἐκεῖνο, ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο z) μὴ οὐχὶ φάρμακον ἀποδόσθαι a) Κρίτωνι b) ἐπὶ τὸν πατέρα.

rigendum: οἷοί τινες. q) δώσεις] „δόσεις B." r) δημίῳ] „Δή B. sed supra posita compendii nota, quam typothetae describere nequeunt." Δήμῳ 2954. s) Σωστράτου] Σωκράτους 2954. t) τοῦ μαθητοῦ] „καὶ τοῦ μαθητοῦ B." καὶ μαθητοῦ 2954., quod licet *Belinus* eleganter dici putet pro: *quamvis disc.*, jure tamen suo repudiavit *Schmiederus* aeque atque alterius Codicis lectionem. Cf. infra not. y) u) τοιαῦτα] „τὰ τοιαῦτα B." x) ἑαυτοῖς] „αὐτοῖς] Nil mutare Edd. et B. addit *Solanus*. Sed varietatem non desidero." Αὐτοῖς tamen est in *Bas.* 1. et ἑαυτοῖς in Gorl., et hoc verum habebam. y) μαθητοῦ] καὶ μαθητοῦ scripsit, opinor, auctor. Scilicet καὶ illud, quod in duobus Codd. supra ante eandem vocem μαθητοῦ importune positum est, ex h. l. illuc aberrasse videtur. z) γένοιο] „γενοίμην male B." a) ἀποδόσθαι] Sic *Schm.* e *Fl.* et Codd. B. et Gorl. pro vulg. ἀποδεδόσθαι. b) Κρίτωνι] „Κρίτων male B."

metimini et Zenonem, viros sapientes? Quales vero viri ipsi ista dicitis? Nonne tu quidem Castorum capillos, Hermon, detondisti aureos, poenas daturus tradendusque carnifici? Tu vero Sostrati uxorem auditoris tui adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac deprehensus poenam subiisti foedissimam. Non ergo tacebitis, talium vobis conscii? Verum non meae ipse uxoris leno sum, Cleodemus inquit, *quemadmodum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud me depositum, interposito per Urbis custodem perjurio, accepisse me negavi: neque quaternarum* [in mensem] *drachmarum foenus exerceo, neque collum obtorqueo discipulis, nisi ad tempus solvant mercedem. Verum illud non negabis,* ait Zenothemis, *venenum patri propinandum*

Καὶ ἅμα, ἔτυχε γὰρ[c]) πίνων, ὁπόσον[d]) ἔτι λοιπὸν ἐν[e]) p. 440.
τῇ κύλικι, περὶ ἥμισυ σχεδὸν, κατεσκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέ- 33
λαυσε δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς γειτονήσεως, οὐκ ἀνάξιος ὤν[f]). p. 441.
ὁ μὲν οὖν Ἕρμων ἀπεξύετο[g]) ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον προνενευκὼς, καὶ τοὺς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπεπόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (οὐ γὰρ εἶχε κύλικα) ἐπιστραφεὶς προςέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ τῇ ἀριστερᾷ[h]) τοῦ πώγωνος λαβόμενος ἔμελλε παίσειν κατὰ κόῤῥης· καὶ ἀπέκτεινεν ἂν τὸν γέροντα, εἰ μὴ Ἀρισταίνετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα, καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόθεμιν ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν κατεκλίθη, ὡς διασταῖεν[i]), ὑπὸ διατειχίσματι αὐτῷ εἰρήνην
ἄγοντες. Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐγίνετο[k]), ποικίλα, ὦ Φίλων, 34
ἐγὼ πρὸς ἐμαυτὸν[l]) ἐνενόουν, τὸ πρόχειρον ἐκεῖνο, ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις[m]) καὶ τὸν βίον ῥυθμίζει[n]) πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνους γοῦν περιτ-

c) γὰρ] „inserui ex Ox. aberat in Edd.“ d) ὁπόσον] „καὶ ὁπόσον Edd. priores.“ e) ἐν] ἦν ἐν voluit *Toup*. Opp. crītt. Tom. I. p. 212. Ed. Lips. f) ἀνάξιος ὤν] „Sic omnes editi et B. Leg. ἂν ἄξιος, vel ἄξιος.“ Vid. Adnott. g) ἀπεξύετο] „admissum ex *Fl.* Ὑπεξύετο cett.“ h) τῇ ἀριστερᾷ] „τοῦ ἀριστέρου B.“ i) διασταῖεν] „διασταίωσιν *Fl.* et marg. A. 1. W.“ Et sic *Scholiastes* alicubi legi narrat. k) ταῦτα ἐγίνετο] „ταῦτ' ἐγίνετο B.“ l) πρὸς ἐμαυτὸν] Sic *Schm.* e Codd. B. Gorl. 2954. 2955. et *Fl.* pro vulg. κατ' ἐμ. m) εἰ μή τις] ἄρα vulgo additum ejecerant *Bel.*, *Bip.* et *Schm.* ducibus Codd. 2954. Gorl. et Ed. *Fl.* n) ῥυθ-

Critoni te vendidisse. Commodum bibebat: ergo quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, illis offundit: cuius rei aliquis fructus etiam ad Ionem ob viciniam pervenit, non sane indignum. Hermon igitur detergebat de capite proclinato merum, praesentes testificatus, quam accepisset injuriam. Cleodemus autem, qui poculum non haberet, conversus conspuit Zenothemin, et, prehensa sinistra manu illius barba, pugnum malae illius incussurus erat. Atque interfecisset senem, nisi retinuisset manum Aristaenetus, et transgressus super Zenothemin, medium se inter illos collocasset, ut separarentur, et, se tanquam muro interposito, quietem agerent. Haec dum fierent, multa, mi Philo, ego apud animum meum cogitabam, illud *praesertim*, quod cuivis in mentem venire necesse est, *Quam parum ergo prodest scire literas, nisi quis etiam vitam componat in melius.* Illos enim principes in literis vi-

p. 441. τοὺς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις ἑώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὀφλισκάνοντας· ἔπειτα δὲ εἰςῄει με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθὲς ᾖ, καὶ τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγῃ o) τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας ἀτενὲς p) ἀφορῶντας. τοσούτων γοῦν φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ κατὰ τύχην ἕνα τινὰ ἔξω ἁμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχρὰ, οἱ δ' q) ἔλεγον αἰσχίω. οὐδὲ γὰρ εἰς r) τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἶ-
p. 442. χον τὰ γιγνόμενα s), λογιζόμενος οἷα ὁ Ἑτοιμοκλῆς ἄσιτος ἔτι καὶ ἄποτος ἐγεγράφει t). Ἀνέστραπτο δ' οὖν τὸ πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἑστιώμενοι u), οὔτε παροινοῦντες, οὔτε ἀσχημονοῦντες ἐφαίνοντο, ἀλλ' ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον x) αὐτῶν, οἶμαι, οὕςγε ἐθαύμαζον, οἰόμενοί τινας εἶναι y) ἀπὸ τῶν σχημάτων· οἱ σοφοὶ δὲ

μίζει] *ῥυθμίζοι* Gorl. nec hoc male. o) *ἀπάγῃ*] *ἀπάγει* 2954. probante *Belino.* Ego satius duxi legitimam rationem servasse, licet non ignorans, tales Modorum metabases non raro apud nostrum scriptorem reperiri, criticis rationibus satis confirmatas. Exempla plura vide ad Adv. Indoct. c. 1. Tom. VIII. p. 347. p) *ἀτενὲς*] Sic Gorl. 2954. 2955. et *Schol.* *ἀτενῶς* B. Sed *συνεχὲς* Edd. priores omnes, praeter *Schm.*, ubi jam restituta genuina lectio. q) *οἱ δ'*] *οἵδ'* olim vulgatum. Recta tamen scriptura est in Cod. Par. 1041., quem contulit *Boissonad.* ad *Marin.* p. 125. r) *εἰς*] *ἐς* 2955. *Schm.* s) *γιγνόμενα*] *γιν.* id. Cod. t) *ἐγεγράφει*] „recte Cod. B. *Fl. Fr. Par.* etc. *ἐγεγράφη* male J.“ u) *ἑστιώμενοι*] „Sic *Fr. Par. Hag. Salm.* *Ἑστιόμενοι* male J. (et Ald. 2.) *Ἑστιάμενοι* B.“ x) *κατεγίνωσκον*] Sic Bip., *Schm. et Bel.* cum Codd. 2954. et 2955. pro vulg. *κατεγίγνωσκον.* y) *εἶναι*] „deest in B.“

debam risum debere in ipsis actionibus. Deinde in mentem venit, verumne esset, quod vulgo dicitur, a recta ratione doctrinam abducere homines eos, qui ad solos libros, et quae illis continentur curas, perpetuo respiciunt. Tot enim praesentibus philosophis, neque forte quadam vacantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter, aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino jam, quae fiebant, imputare poteram, cogitans, quae Hetoemocles impransus impotusque scripserat. Conversa igitur res erat. Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebrietatem quidquam, neque quod alioquin parum decorum esset, designantes: sed ridebant modo, et damnabant illos, puto, quos admirati ante fuerant, cum ex habitu, aliquid illos

ἠσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο, καὶ ὑπερενεπίμπλαντο z), καὶ p. 442.
ἐκεκράγεσαν, καὶ εἰς χεῖρας ᾔεσαν. ὁ θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἐούρει a) ἐν τῷ μέσῳ, οὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει, ὡς ἂν ἄριστά τις εἰκάσειεν b), ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ c), οἷς περὶ τῆς Ἔριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. οὐ γὰρ κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τοῦ Πηλέως τὸν γάμον ῥίψαι τὸ μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον d), ἀφ' οὗ τοσοῦτον πόλεμον ἐπ' Ἰλίῳ e) γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἑτοιμοκλῆς τοίνυν ἐδόκει μοι τὴν ἐπιστολὴν ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον, ὥςπερ τι μῆλον, οὐ μείω τῆς Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι f).
36 Οὐ γὰρ ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ Κλεόδημον φιλονεικοῦντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν g) ὁ Ἀρισταί-

z) ὑπερενεπίμπλαντο] Haec constans Edd. lectio, quam servandam duxi vel invitis *Lobeckio* et *Fritzschio* et salvo nunc quidem eorum praecepto de hujus generis verbis, de quo cf. supra ad Epist. Sat. c. 34. - a) ἐούρει] ἐνούρει vulgo, inveterato vitio. Emendationis verissimam rationem vid. ap. *Buttmannum* Gr. Gr. Tom. I. p. 331. Favet ei illud οὔρει ap. *Alciphr.* Ep. III, 55. quod tamen ipsum in ἐούρει mutandum videtur. b) εἰκάσειεν] „θαυμάσειεν B." Ceterum post ἐδόκει, praeeuntibus *Bas.* 1. et 3., comma posui, ne quis *Gesneri* versione: *Ac mihi videbatur optime ille assimilare, si quis dicat, simillima esse etc.* seductus putet ὡς ἂν — εἰκάσειεν cum ἐδόκει arctius cohaerere, quum efficiant insititiam sententiam, et ἐδόκει pertineat ad sequentia ὁμοιότατα εἶναι etc. c) τῷ συμποσίῳ] „Articulum inserui ex O. Deerat in Edd." d) σύνδειπνον] „δεῖπνον *Fl.*" e) ἐπ' Ἰλίῳ] „Sic esse in Edd. et B. addit *Solan.*" Firmatur formula locis Pro Merc. Cond. c. 1. f. Diall. Mortt. XXIII, 1. e. a. f) ἐξεργάσασθαι] „ἐξεργάσεσθαι male B." g) αὐτῶν] „Bene sic *Bas.* 2. (cum 1. et 3.) *Fr. Hag. Par. Salm.* Αὐτὸν male *Fl.* et J." Sic etiam *Ald.* utraque.

esse, putarent. Sapientes vero lasciviebant, conviciabantur, supra modum se implebant, clamabant, ad manus veniebant. Admirabilis ille Alcidamas etiam in medio *convivio* mingebat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi videbantur, ut (quemadmodum) optime quis conjectaverit, simillima esse istius acta convivii iis, quae de Eride poëtae narrant: nempe non vocatam illam ad Pelei nuptias pomum illud in convivium projecisse, e quo tantum ad Ilium bellum exortum sit. Et videbatur sane mihi Hetoemocles, epistola illa, tanquam pomo, in medium projecta, non minorum Iliade malorum auctor exstitisse. Neque enim desinebant rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius inter illos

p. 442. νετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανὸν [h]), εἰ ἐλεγχθείητε ἀμαθεῖς ὄντες· αὔριον δὲ ἀμυνοῦμαι ὑμᾶς ὅν τινα καὶ χρὴ τρόπον· ἀπόκριναί μοι οὖν [i]), ὦ Ζηνόθεμι,
p. 443. ἢ σὺ, ἢ ὁ κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ᾽ ὅ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέγοντες τῶν χρημάτων τὴν κτῆσιν, οὐδὲν ἄλλ᾽ [k]) ἢ τοῦτο ἐξ ἁπάντων σκοπεῖτε, ὡς πλείω κτήσησθε [l]), καὶ διὰ τοῦτο ἀμφὶ τοὺς πλουσίους [m]) ἀεὶ ἔχετε, καὶ δανείζετε, καὶ τοκογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν τε αὖ [n]) τὴν ἡδονὴν μισοῦντες, καὶ τῶν Ἐπικουρείων κατηγοροῦντες, αὐτοὶ τὰ αἴσχιστα ἡδονῆς ἕνεκα ποιεῖτε, καὶ πάσχετε, ἀγανακτοῦντες, εἴ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δεῖπνον· εἰ δὲ καὶ κληθείητε, τοσαῦτα μὲν ἐσθίοντες [o]), τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὀθόνην περισπᾷν ἐπεχείρει, ἣν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηνοθέμιδος, μεστὴν οὖσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἔμελλε λύσας ἀποῤῥίπτειν [p]) αὐτὰ ἐς τοὔδαφος [q]), ἀλλ᾽ ὁ παῖς οὐκ ἀνῆκε, καρτερῶς ἀντεχόμενος.

h) ἱκανὸν] εἰ, quod sequitur, omisit *Fl.* i) οὖν] „addidi ex Ox. Deerat in Edd.“ k) ἄλλ᾽] ἀλλ᾽ *Schm.* l) κτήσησθε] „Servavi scripturam J. *Hag. Par. Salm.* etc. Κτήσεσθε *Fl.* et B.“ Et sic etiam 2954. et 2955. m) πλουσίους] „πλούτους B. prave.“ n) πάλιν τε αὖ] Sic B. Gorl. et 2955. Τε vulgo Edd. omittunt. o) ἐσθίοντες] „ἐσθίοντες φυσιοῦσθε Edd. excepta *Fl.*, quae φυσιοῦσθε delet, cum Cod. Ox.“ p) ἀποῤῥίπτειν] „αὐτὴν μὲν ἀποῤῥίπτειν vulgo. Sed Ox. et *Fl.* ducibus αὐτὴν μὲν ejeci.“ q) τοὔδαφος] Sic *Schm.* cum *Bel.*

esset Aristaenetus. Sed, *Modo*, inquit Cleodemus, *satis fuerit, si ruditatis convincamini; cras vero vos, uti par est, ulciscar. Responde mihi, Zenothemi, aut tu, ornatissime Diphile, qua ratione, cum indifferentem esse dicatis pecuniarum possessionem, nihil aliud quam hoc unum spectetis ex omnibus, uti quamplurima possideatis, et hanc ob caussam circa divites semper versemini, et foenori detis pecuniam, et usurarum exsculpatis usuras, et mercede doceatis. Rursus odio cum habeatis voluptatem, et Epicureos hoc nomine damnetis, ipsi voluptatis caussa turpissima quaeque faciatis ac patiamini, indigne ferentes, si quis ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum edatis, tantum servis detis . . .* Haec cum diceret, eripere mappulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, plenam omnis generis carnium, soluta illa projecturus in solum omnia. Sed non dimisit puer, firmiter eam retinens. Et Hermon,

Καὶ ὁ Ἕρμων, Εὖγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν οὗ 37
τινος ἕνεκα ἡδονῆς κατηγοροῦσιν, αὐτοὶ ἥδεσθαι ὑπὲρ τοὺς p. 443.
ἄλλους ἀξιοῦντες. Οὔκ, ἀλλὰ σύ, ἦδ' ὅς ὁ Ζηνόθεμις, εἰπέ, ὦ Κλεόδημε, καθ' ὅ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πλοῦτον. Οὔμενουν, ἀλλὰ σύ. καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ [r]) τοιοῦτον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύψας ἐς τὸ ἐμφανέστερον, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γάρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἑορτῆς καταθήσω [s]) εἰς τὸ μέσον·
ὑμεῖς δὲ ἀφιλονείκως ἐρεῖτε, καὶ ἀκούσεσθε, ὥσπερ ἀμέλει p. 444.
καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Πλάτωνι ἐν λόγοις ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο. πάντες ἐπῄνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετόν τε καὶ Εὔκριτον, ἀπαλλάξεσθαι [t]) τῆς ἀηδίας οὕτω γοῦν ἐλπίσαντες. καὶ μετῆλθέ τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας.
Καὶ ἅμα εἰςεκεκόμιστο [u]) ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον 38
δεῖπνον, μία ὄρνις ἑκάστῳ, καὶ κρέας [x]) ὑός, καὶ λαγῷα, καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγήνου [y]), καὶ σησαμοῦντες, καὶ ὅσα ἐν-

e 2955. pro vulg. τὸ ἔδαφος. r) τὸ] „abest a B.“ s) καταθήσω] „καθήσω *Fl.*“ t) ἀπαλλάξεσθαι] Sic B. et hinc *Schm.* pro vulg. ἀπαλλάξασθαι, probante id factum *Fritzschio* in Comment. II. de Atticismo et Orthogr. Luc. p. 13. et confirmante Cod. A. (i. e. Gorl.) u) εἰςεκεκόμιστο] „ἐπεκεκόμιστο.“ x) κρέας] „κρέα B.“ y) ταγήνου] „Sic Edd. et B. Sed ead. manu emendatum *Τηγάνου*. *Coll.* plane τηγάνου.“

Euge, inquit Cleodeme, *dicant cujus rei caussa voluptatem accusent, in voluptate esse ipsi supra reliquos cum postulent.* *Non*, inquit Zenothemis; *sed tu dic, Cleodeme, qua ratione non indifferentes esse ducas divitias.* *Non sane, sed tu.* Et diu talia erant, *quae utrinque dicerent*, donec Ion proferens se manifestius, *Desinite*, ait; *ego enim, si videtur, materiem ponam in medio disputationis hac solennitate dignae. Vos autem sine contentione dicite et audite invicem, ut nimirum apud Platonem nostrum major pars otii in disputatione consumta est.* Laudare, qui aderant, omnes hoc consilium, Aristaenetus praesertim atque Eucritus, qui sic liberari ab illa se injucunditate posse sperarent: transitque in locum suum Aristaenetus, pacem sic factam arbitratus. Et simul infertur nobis ea, quae *absoluta coena* vocatur, gallina unicuique una, et offa aprugna, et leporina, et piscis de sartagine, et placentae e sesamo, et bellaria, licebat-

p. 444. τραγεῖν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεσθαι ταῦτα [z]). πρόυκειτο δὲ οὐχ ἓν ἑκάστῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀρισταινέτῳ μὲν καὶ Εὐκρίτῳ ἐπὶ μιᾶς τραπέζης κοινὸν, καὶ τὰ παρ' αὐτῷ [a]) ἑκάτερον ἐχρῆν λαβεῖν· Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ [b]) Στωϊκῷ καὶ Ἕρμωνι τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινὸν καὶ τούτοις· εἶτα ἑξῆς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἴωνι· μεθ' οὓς τῷ νυμφίῳ, καὶ ἐμοί· τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ ἀμφοῖν, ὁ γὰρ Ζήνων ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησό [c]) μοι τούτων, ὦ Φίλων, διότι δή ἐστι [d]) καὶ ἐν αὐτοῖς χρήσιμον ἐς [e]) τὸν λόγον.

ΦΙΛ. Μεμνήσομαι δή.

p. 445. ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἴων, Πρῶτος οὖν ἄρχομαι, ἔφη,
39 εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη, τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί μοι, ὁπόσοι μὴ κατὰ ταὐτὰ [f]) φιλοσοφοῦσι, περὶ γάμων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ

z) καὶ ὅσα — ταῦτα] „Septem illa sic esse in omnibus et B. addit *Solan.*“ a) αὐτῷ] „αὐτῶν *Fl.*“ b) τῷ] „omittit B.“ c) καὶ μέμνησο] „Abest καὶ ab O.“ d) διότι δή ἐστι] διότι δή ἐστί τι καὶ conj. *Jacobs.* et *Göller.* ad *Dionys.* de Comp. Verb. p. 23. Sed *Fritzsch.* Quaest. p. 93. mallet διότι τί ἐστι καὶ etc., quamquam universa, qua illic utitur, disputatione considerata illud τι vulgo omissum non desiderare, nec ideo addi velle videtur. e) ἐς] Ita *Schm.* e B. pro vulg. εἰς. f) ταὐτὰ] „Sic J. *Par.* aliaeque recte. Ταῦτα B. et *Fl.*“

que ea domum ferre. Neque vero sua unicuique lanx proponebatur, sed Aristaeneto et Eucrito in mensa una communiter, oportebatque unumquemque, quod sibi proximum esset, sumere. Zenothemidi autem Stoico, et Epicureo Hermoni similiter in commune ipsis quoque *offerebatur*; deinde Cleodemo, et, qui juxta erat, Ioni; post quos sponso et mihi; Diphilo autem, quod Zeno discesserat, utriusque *admota portio*. Et memento mihi horum, Philo: est enim in his quoque aliquid narrationi nostrae utile.

Phil. Meminero sane.

Lyc. Ion igitur, *Primus ergo*, inquit, *si videatur, incipio.* Et paullum moratus, *Oportebat forte*, ait, *in talium praesentia virorum de ideis et incorporeis dicere, ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philosophia sequuntur, de nuptiis ea, quae convenire videntur, dicam. Atque optimum quidem erat plane nuptiis opus non habere,*

πιθομένους Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, παιδεραστεῖν. μόνοι p. 445.
γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετήν· εἰ δὲ δεῖ
καὶ γυναικείου γάμου, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα κοινὰς
εἶναι ἐκείνων g) τὰς γυναῖκας, ὡς ἔξω ζήλου εἴημεν. Γέλως 40
ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, ὡς οὐκ ἐν καιρῷ λεγομένοις. Διονυ-
σόδωρος δὲ, Οὐ παύσῃ h), ἔφη, βαρβαρικὰ ἡμῖν ᾄδων;
ποῦ γὰρ ἂν i) εὑρίσκοιμεν τὸν ζῆλον ἐπὶ τούτου, καὶ παρὰ
τίνι; καὶ σὺ γὰρ φθέγγῃ, κάθαρμα; εἶπεν. οἶμαι, καὶ
ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ γραμ-
ματικὸς Ἱστιαῖος ὁ βέλτιστος, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ k)
ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀναγνώσομαι. καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίνωσκεν l).
Ἦν γὰρ ταῦτα, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεῖα, 41

Ἡ οἵη m) πότ' ἄρ' ἦγε Ἀρισταινέτου ἐν μεγάροις n), p. 446.
Δῖα Κλεανθὶς ἄνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκέως,

g) ἐκείνων] Suspecta haud dubie vox, de qua vid. Adnott. h) παύσῃ] „παῦσαι B.“ Sic etiam Gorl. 2955. et 2954., sed sine οὐ, quod, si recte conjicio, et a B. abfuerit, ut jam Imperativus videatur interpretamentum esse vulgatae et genuinae lectionis. i) ἂν] „neglexit B.“ k) γὰρ] „omisit B.“ l) ἀνεγίνωσκεν] Sic *Bel. Bip.* et *Schm.* e Codd. B. et 2954. pro vulg. ἀνεγίγνωσκεν. m) Ἡ οἵη] „Sic omnes, excepta *Fl.*, quae ἡοίη. At B. Cod. Καὶ οἵη.“ n) μεγάροις] Ἀρισταινέτ' ἐν μεγάροισι correxit *Salmas.* ad *Lamprid.* Alex. Sev. 38. p. 956.

sed, Platoni obsequentes et Socrati, amare pueros: soli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiscantur. Si vero etiam muliebribus nuptiis opus est; ex Platonis placitis, uxores illorum [philosophorum] *esse communes, uti extra zelum simus.* Super his risus exortus est, ut quae minime opportune dicerentur. Dionysodorus autem, *Non desines*, inquit, *barbarica nobis nomina cantare? Ubi enim inveniamus Zelum de hac re, et apud quem? Nempe tu quoque vocem mittis, purgamentum!* ille ait. Et, puto, Dionysodorus quoque vicissim, quae solent, maledicturus erat. Sed Histiaeus grammaticus, bellus homo, *Desinite*, inquit. *Ego enim epithalamium vobis recitabo;* et recitare incepit. Erant vero elegeia, si quidem memini, ista:

Unica tandem qualis Aristaeneti in domibus
Diva Cleanthis hera sollicite est alita!

p. 446. *Προὔχουσα πασάων* [o]) *ἀλλάων παρθενικάων,*
Κρέσσων τῆς Κυθέρης, ἠδ᾽ αὖ τῆς Σελήνης [p]).
Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν [q]) *κράτιστε ἐφήβων,*
Κρέσσων Νηρῆος [r]), *καὶ Θέτιδος παΐδός.*
Ἄμμες δ᾽ αὖθ᾽ ὑμῖν τοῦτον θαλαμήϊον ὕμνον
Ξυνὸν ἐπ᾽ ἀμφοτέροις πολλάκις ᾀσόμεθα [s]).

42 *Γέλωτος οὖν ἐπὶ τούτοις, ὡς τὸ εἰκὸς, γενομένου, ἀνελέσθαι* [t]) *ἤδη τὰ παρακείμενα* [u]) *ἔδει, καὶ ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ Εὔκριτον, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἑκάτερος, κἀγὼ τἀμὰ, καὶ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο, καὶ Ἴων ὁμοίως, καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἠξίου καὶ τὰ τῷ Ζήνωνι ἤδη* [x]) *ἀπιόντι* [y]) *παρατεθέντα* [z]) *φέρεσθαι, καὶ ἔλεγε* [a]) *μόνῳ παρατεθῆναί οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς διακόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντέσπων, τῆς ὄρνιθος ἀντεπειλημμένοι* [b]),

o) *πασάων*] *προὔχουσ᾽ ἀλλάων πασάων παρθ.* maluit *Guyet.* p) *τῆς Σελήνης*] *τῆς Ἑλένης* conj. *La Croze* et *Guyet.*, cui et placuit *ἠδ᾽ ἅμα* pro *ἠδ᾽ αὖ.* q) *κρατερῶν*] „receptum ex *Fl.* et schedis *La Crozii.*“ r) *Νηρῆος*] „*Νιρῆος* B. Et sic *Guyet.* voluit.“ Idque probantibus *Schmiedero* et *Belino.* Mox vulgatum *παιδός Reitzius* mutaverat in *παΐδός.* s) *ᾀσόμεθα*] „*ἀεισώμεθα* Edd. *ἀεισόμεθα* B.“ Sic conjecerat *Guyet.*, ut edidit *Reitz.*, aut *πολλάκ᾽ ἀεισόμεθα.* non male. t) *ἀνελέσθαι*] Sic edidi e *Schol.* pro vulg. *ἀρέσθαι*, qua *Homerica* forma non erat quod h. l. auctor abuteretur. In *Bas.* 2. et 3. legitur *αἱρεῖσθαι.* u) *παρακείμενα*] „*προκείμενα* B.“ x) *ἤδη*] „*δὴ* Ox.“ y) *ἀπιόντι*] *ἀπόντι* ap. *Schol.* z) *παρατεθέντα*] „*παραδοθέντα* O. et *Fl.*“ a) *καὶ ἔλεγε* etc.] „*λέγων μόνῳ οἱ παρατεθῆναι αὐτά* O.“ b) *ἀντεπειλημμένοι*] „*ἐπειλημμένοι* O.“

Omnium excellens aliarum
Virginearum,
Et Venere melior, sive
adeo Luna.
Salve tu quoque, sponse,
bonorum optime juvenum,
Nereo praestans ac The-
tidis nato.
Nos vero hunc vobis rursus
thalameium hymnum,
Communem ambobus sae-
pe canemus olim.

Risu super his, qualem credere par est, exorto, auferendi apposita jam tempus erat; auferuntque Aristaenetus et Eucritus, quisque, quod ante se erat: et ego mea, et Chaerea, quae ipsi erant posita, atque Ion similiter et Cleodemus. At Diphilus ea quoque auferre postulabat, quae egresso jam Zenoni fuerant posita, ac sibi soli posita esse dicebat, pugnabatque cum ministris: tendebantque adeo in diversa, gallina utrinque comprehensa, et huc illuc, ut Patrocli illius

ὥσπερ τὸν Πατρόκλου νεκρὸν ἀνθέλκοντες, καὶ τέλος, ἐνι- p. 446.
κήθη, καὶ ἀφῆκε, πολὺν γέλωτα παρασχὼν τοῖς συμπόταις,
καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἠγανάκτει μετὰ τοῦτο, ὡς ἂν [c] τὰ μέγι-
στα ἠδικημένος. Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἑρμῶνα καὶ Ζηνόθε- 43
μιν ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω ὁ p. 447.
Ζηνόθεμις, ὁ δ᾽ ὑπ᾽ αὐτόν. παρέκειτο δ᾽ αὐτοῖς
τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνείλοντο εἰρηνικῶς· ἡ
δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἕρμωνος [d]), πιμελεστέρα (οὕτως,
οἶμαι, τυχόν). ἔδει δὲ [e]) καὶ ταύτας ἀναιρεῖσθαι, τὴν
ἑαυτοῦ ἑκάτερον. ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ Ζηνόθεμις (καί
μοι, ὦ Φίλων, πάνυ πρόσεχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ γὰρ ἐσμεν
ἤδη [f]) τῷ κεφαλαίῳ τῶν πραχθέντων) ὁ δὴ [g]) Ζηνόθεμις,
φημί, τὴν παρ᾽ αὐτὸν [h]) ἀφεὶς, τὴν πρὸ τοῦ Ἕρμωνος
ἀνείλετο [i]), πιοτέραν, ὡς ἔφην, οὖσαν. ὁ δ᾽ ἀντεπε-
λάβετο [k]), καὶ οὐκ εἴα πλεονεκτεῖν. βοὴ τὸ ἐπὶ τούτοις,
καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὄρνισιν αὐταῖς ἐς [l])
τὰ πρόσωπα· καὶ τῶν πωγώνων ἐπειλημμένοι, ἐπεκαλοῦντο
βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἕρμων· ὁ δὲ Ζηνόθεμις

c) ἂν] „omittit O." d) ἡ πρὸ τοῦ Ἕρμωνος] „neglecta in O." e) δὲ] „abest ab O." f) ἤδη] „non comparet in O." g) δὴ] „δὲ O." h) αὐτὸν] αὑτὸν vett. Correxit *Reitz.* tacite, et secuti sunt recentt. i) ἀνείλετο] „ἀφείλετο O." k) ἀντεπελάβετο] „ἀντελάβετο O." l) ἐς] Sic *Schm.* ex O. pro vulg. εἰς.

cadaver, tracta. Ac victus tandem dimisit, risu multo convivis praebito, praesertim cum post ista indignaretur, velut injuria maxima affectus esset. Hermon et Zenothemis juxta, ut supra dictum est, accumbebant: supra Zenothemis, alter infra. Apposita illis erant reliqua omnia aequalia, auferebantque ista pacate. Sed gallina ante Hermonem pinguior, forte id quidem fortuna, arbitror. Oportebat autem has etiam, et suam quemque tollere. Hic Zenothemis, et adverte mihi, Philo, animum; jam enim in ipso capite quasi rei gestae versamur. Zenothemis ergo, sua relicta, illam pinguiorem, ut modo dicebam, quae ante Hermonem erat, aufert. At hic ab altera parte prehendit, nec patitur istum plus justo sibi arrogare. Hinc clamor, et irruentes in se invicem, ipsas sibi gallinas in faciem impingunt, prehensisque invicem barbis auxiliaturos advocant, Cleodemum Hermon, Zenothemis autem Alcidamantem et Diphilum:

p. 447. Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱ μὲν ὡς
τοῦτον, οἱ δὲ ὡς m) ἐκεῖνον, πλὴν μόνου τοῦ Ἴωνος·
44 ἐκεῖνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. Οἱ δ' ἐμάχοντο συμ-
πλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνόθεμις, σκύφον ἀράμενος ἀπὸ
p. 448. τῆς τραπέζης, κείμενον πρὸ τοῦ Ἀρισταινέτου, ῥιπτεῖ ἐπὶ
τὸν Ἕρμωνα·

Hom. Il. XI, 233. et V, 187. Κἀκείνου μὲν ἅμαρτε, παραὶ n) δέ οἱ ἐτράπετ' ἄλλη·
διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο, χρηστῷ μάλα
καὶ βαθεῖ τῷ o) τραύματι. βοὴ οὖν παρὰ τῶν γυναικῶν
ἐγένετο, καὶ κατεπήδησαν p) ἐς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαὶ
καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μειρακίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε·
καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ q). ἐν
τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευε r), τῷ Ζηνοθέμιδι συμ-
μαχῶν. καὶ πατάξας τῇ βακτηρίᾳ, τοῦ Κλεοδήμου μὲν
τὸ κρανίον, τοῦ Ἕρμωνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτριψε, καὶ
τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας κατέτρω-
σεν· οὐ μὴν ἀπετράποντο ἐκεῖνοι. ἀλλ' ὁ μὲν Κλεόδημος
ὀρθῷ τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνοθέμιδος ἐξώ-
ρυττε, καὶ τὴν ῥῖνα προςφὺς ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἕρμων

m) δὲ ὡς] „δ' ὡς O." Et sic Schm. n) ἅμαρτε, παραὶ] „ἥμαρτε παρ' Edd. priores. Ἥμαρτε παρὰ O." o) τῷ vulgo omissum restitui e Gorl. p) κατεπήδησαν] „Versus integer hic deficit in O." q) αὐτοῦ], „αὐτῷ Fl." r) ἠρίστευε] „ἠρίστευσε O."

coëuntque adeo hi ad hunc, ad alterum alteri, solo excepto Ione; hic enim se servabat medium. At illi consertis manibus pugnant. Zenothemis sublatum de mensa scyphum, qui ante Aristaenetum stabat, in Hermonem conjicit:

Ille sed inde alio temere
conversus aberrat,

sponsique frontem luculento sane ac profundo vulnere diffindit. Clamor igitur oritur a mulieribus, prosiliunt inter utramque aciem pleraeque mater praesertim sponsi, cum videret sanguinem; exsilit etiam, quod illi metueret, sponsa. Interim praeclare rem gerit Alcidamas, auxiliator Zenothemidis, et clavae ictu Cleodemi cranium et malam Hermonis obterit, servorumque quosdam, qui auxilii ferendi caussa accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi cedunt, sed Cleodemus erecto digito oculum Zenothemidi effodit, et morsu nasum aufert. Her

τὸν Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίαν ἥκοντα τοῦ Ζηνοθέμιδος, p. 448.
ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ[s]) τοῦ κλιντῆρος. Ἐτρώθη δὲ 45.
καὶ Ἱστιαῖος ὁ γραμματικὸς, διαλύειν αὐτοὺς ἐπιχειρῶν, λὰξ, οἶμαι, εἰς τοὺς ὀδόντος ὑπὸ τοῦ Κλεοδήμου, Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο οὖν ὁ ἄθλιος κατὰ τὸν αὐτοῦ[t]) Ὅμηρον,

Αἷμ᾽ ἐμέων — —. Hom. Il. XV, 11.

πλὴν ταραχῆς γε καὶ δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ
αἱ μὲν γυναῖκες ἐκώκυον, τῷ Χαιρέᾳ περιχυθεῖσαι· p. 449.
οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαυον. μέγιστον δὲ ἦν ἁπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἅπαξ τὸ καθ᾽ ἑαυτὸν ἐτρέψατο, παίων τὸν προστυχόντα· καὶ πολλοὶ ἂν, εὖ ἴσθι, ἔπεσον, εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ[u]) τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἐφεστὼς ἑώρων ἕκαστα, οὐκ ἀναμιγνὺς ἑαυτὸν[x]), ὑπὸ τοῦ Ἱστιαίου διδαχθεὶς, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδες ἂν, τραπέζας ἀνατετραμμένας[y]), καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ σκύ-
φους ῥιπτουμένους[z]). Τέλος δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἀνατρέψας 46
τὸ λυχνίον[a]), σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγμα, ὡς

s) ἀπὸ] „ἐπὶ male O." t) αὐτοῦ] αὑτοῦ sola Bas. 3. u) παρὰ] „πρὸς O." x) ἑαυτὸν] Sic Cod. Par. 1041. probante *Boissonadio* ad *Philostr.* p. 326. pro vulg. ἐμαυτόν. y) ἀνατετραμμένας] „Sic O. Ἀνατρεπομένας Edd." z) ῥιπτουμένους] „ῥιπτομένους O." a) τὸ λυχνίον] „τὸν λύχνον O."

[...]em vero auxilio venientem Zenothemidi Diphilum in caput de lecto dat praecipitem. Vulneratur etiam Histiaeus grammaticus, dum conatur illos dirimere, calcibus dentes illius, ut arbitror, petente Cleodemo, quod putaret esse Diphilum. Jacuit ergo miser, vomitque, Homeri sui verbo, *cruorem.* Caeterum tumultus et lacrimarum plena omnia. Plorant circumfusae circa Chaeream mulieres, reliqui sedare tumultum student. Maximum malorum omnium fuit Alcidamas, qui, cum semel oppositam sibi aciem fugasset, pulsaret, in quoscunque incidisset. Et multi, bene noris, perierant, nisi ille fregisset clavam. Ego vero ad parietem stans erectus, videbam singula, non immiscens me, monitus nempe Histiaei exemplo, quam periculosum esset talia dirimere. Quae cum ita essent, Lapithas videres Centaurosque, everti mensas, sanguinem effundi, volare scy-

p. 449. τὸ εἰκὸς, μακρῷ χαλεπώτερον ἐγεγένητο· καὶ γὰρ οὐ ῥᾳ-
δίως ηὐπόρησαν[b]) φωτὸς ἄλλου, ἀλλὰ πολλὰ ἐπράχθη, καὶ
δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ· καὶ ἐπεὶ παρῆν τις λύχνον ποτὲ[c])
κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα ἀπο-
γυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι[d]) αὐτῇ σπουδάζων.
Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφωράθη πεποιηκώς.
σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἐξαναστάντος αὐτοῦ·
εἶτ᾽ ἀπολογούμενος, Ἴωνα, ἔφη, ἀνελόμενον ἐν τῇ τα-
ραχῇ, δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπόλοιτο· καὶ ὁ Ἴων κη-
47 δεμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι. Ἐπὶ τούτοις διελύθη
τὸ συμπόσιον, τελευτῆσαν ἐκ τῶν δακρύων αὖθις εἰς γέ-
p. 450. λωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ τῷ Διονυσοδώρῳ, καὶ
Ἴωνι. καὶ οἵ τε τραυματίαι φοράδην ἐξεκομίζοντο[e]),
πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ πρεσβύτης Ζηνόθεμις
ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινὸς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ
ἐπειλημμένος[f]), βοῶν ἀπόλλυσθαι ὑπ᾽ ἀλγηδόνων· ὥστε
καὶ τὸν Ἕρμωνα, καίπερ ἐν κακοῖς ὄντα (δύο γὰρ

b) ηὐπόρησαν] Vulgo εὐπόρησαν, ubi notat *Solanus:* „Et sic *Fl.* cum cett." Vid. Adnot. c) ποτὲ] „τότε male O." d) συνενεχθῆναι] συνεῖναι conj. *Guyet.* συμμιχθῆναι mallet *Reitz.* e) ἐξεκομίζοντο] „ἐκομίζοντο *Fl.*" f) ἐπειλημμένος] „Sic *Par. Bas.* 1. (et 3.) *Salm. Amst.* et O. nisi quod ἐπειλημμένους male. Ἐπιλημμένος prave J. *Fl. Fr. Ven.* 2. *Ald. Hag.*"

phos. Tandem Alcidamas candelabro everso tenebras facit magnas. Ac res in multo jam periculosiorem adducta locum erat. Nec enim facile luminis alterius copia fieri poterat. In hisce tenebris multa, eaque turpia, perpetrata. Et cum adesset tandem, qui lumen inferret, deprehensus est Alcidamas tibicinae sublata veste vim inferre studens; Dionysodorus autem in ridiculo alio facinore oppressus. Scyphus enim de sinu surgentis excidit. Deinde excusandi caussa, Ionem, dixit, in turba sibi, ne periret, dedisse: Ion autem providentia quadam hoc a se factum confirmavit. Sic dissolutum convivium, quod post lacrimas in risum rursus exiit de Alcidamante, et Dionysodoro, atque Ione. Vulnerati jacentes exportabantur, ita male se habebant: senex inprimis Zenothemis utraque manu, altera nasum tenens, altera oculum, perire se doloribus clamitans: adeo ut etiam Hermon, licet ipse quoque malo affectus,

ὀδόντας ἐξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρεσθαι λέγοντα, Μέμνησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ, ἀκεσαμένου τὸ τραῦμα τοῦ Διονίκου, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ταινίαις κατειλημένος g) τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀνατεθεὶς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε h), πικροὺς ὁ i) ἄθλιος τοὺς γάμους ἑορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ Διόνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατά· καὶ καθευδήσοντες k) ἀπήγοντο, ἐμοῦντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μέντοι Ἀλκιδάμας αὐτοῦ ἔμεινεν. οὐ γὰρ ἐδυνήθησαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε. Τοῦτό σοι τέλος, ὦ καλὲ Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμποσίου, ἢ l) ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν, τὸ,

p. 450.

48

p. 451.

Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων·
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

Euripidea. Vid. Adnot.

g) κατειλημένος] „κατειλημμένος Edd. priores." h) ἔμελλε] „rescripsi ex O. et *Fl.* Ἔμελλον Edd. reliquae." i) ὁ] „abest ab O." k) καθευδήσοντες] καθευδήσαντες Edd. omnes cum Ox. Καταδεθέντες conj. *Solan.* probante *Belino.* Nos emendavimus e conj. *Fritzschii*, quam quodammodo firmat *Bas.* 3. l) ἢ] „Sic emendavit *Solan.* Ἢ J. et *Ven.* 2. Ceterae ἤ."

duobus quippe excussis dentibus, antestaretur dicens, *Memento tamen, Zenothemi, te indifferentem jam non putare dolorem!* Sponsus vero, alligato Dionici opera vulnere, domum abductus est, taeniis obvoluto capite, in currum impositus, quo vecturus sponsam fuerat, acerbis miser celebratis nuptiis. Reliquos etiam curabat, quantum poterat, Dionicus. Hi somno se daturi abducebantur, vomentes plerique in via. Verum mansit ibi Alcidamas. Neque enim ejicere virum poterant, cum semel in lecto, in quem obliquo se corpore abjecerat, dormire occepisset. Hic tibi finis; pulcher Philo, fuit convivii: aut melius est Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vices:
Multa Dii insperata patrant:
Certa fides ast irrita mansit.

p. 451. ἀπροςδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα. ἐκεῖνό γε[m]) μεμάθηκα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλὲς, ἀπράγμονα[n]) ὄντα συνεστιᾶσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις[o]).

m) γε] „Sic O. *Te* Edd.“ n) ἀπράγμονα] „ἄπρακτον O. *Fl.* et *Coll.* Ceteri et ceterae vulgatum servant.“ o) φιλοσόφοις] „φίλοις *Coll.* Sed et alterum additum.“

Praeter opinionem enim re vera ista etiam evenere. Equidem illud jam didici, minime tutum esse, qui negotiis implicari nolit, cum ejusmodi philosophis agitare convivium.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ. p. 451.

Arg. Herodoteo plane narrationis sermonisque genere usus auctor, de quo vide Adnotationem primam ad hunc libellum, simulata simplicitate, id est, dissimulata versutia nunc prolixius ac fusius, nunc brevius ac minus plene, enarrat ac describit res Hierapolitanas sacras. Et primum quidem exponit de templo, — tum antiquiore ejusque conditore, sive Deucalione, sive Semiramide, sive Atte, sive denique Baccho, et de numine illic culto, sive Diis omnino Deucalioni tutelaribus, sive Derceto, Semiramidis matre, sive Rhea, sive Junone, — tum de restaurato in Junonis honorem per Stratonicen, regis Assyriorum (Seleuci Nicatoris) conjugem; quibus relatis statim subjicitur narratio de Combabi adolescentis in regem fide et de Gallorum origine. Deinceps agit auctor de ipsius templi situ, structura et ornatu, v. c. de simulacris, aris, phallis etc.; porro de sacerdotibus, ministris et animalibus sacris; de ritibus, sacrificiis et oraculis; de conventibus solennibus ac diebus festis; de cerimoniis denique ac legibus sacris vel ad Gallos, vel ad vulgus pertinentibus.

Ἔστιν ἐν Συρίῃ πόλις, οὐ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφρήτεω πο- 1
ταμοῦ, καλέεται δὲ Ἱρὴ, καὶ ἔστιν ἱρὴ τῆς Ἥρης τῆς
Ἀσσυρίης. δοκέει a) δέ μοι, τόδε τὸ ὄνομα b) οὐκ ἅμα τῇ
πόλει c) οἰκεομένῃ ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον d) ἄλλο
ἦν· μετὰ δὲ σφίσι τῶν ἱρῶν μεγάλων γιγνομένων e), ἐς p. 452.
τόδε ἡ ἐπωνυμίη ἀπίκετο f). περὶ ταύτης ὦν τῆς πόλιος

a) δοκέει] Sic Codd. et Edd. vett. Sed δοκέειν scripserant *Solan.*, *Reitz.* et recentt. Vid. Adnott. b) τὸ ὄνομα] „τὸ οὔνομα vult *Solan.*“ c) πόλει] πόλι vel saltem πόλεϊ maluit *Reitz.* d) τὸ μὲν ἀρχαῖον] τομεναρχαῖον *Ald.* 1. 2. et *Hag.* mira compositione. e) γιγνομένων] γινομένων corrigi jussit *Reitz.*, nec tamen ipse correxit, bono consilio. f) ἀπίκετο] „ἀπείκατο W. sed mutatum deinde.“

DE DEA SYRIA.

Est in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio: vocatur ea Hierapolis [*urbs sancta*], et est sacra Junoni Assyriae. Porro illud nomen non statim fuit, ut mihi videtur, urbi, ex quo primum habitari coepit; sed antiquum fuit aliud: postea vero, cum magna ibi sacra fierent, id cognominis adepta est. De hac igitur urbe jam dicam, quae

p. 452. ἔρχομαι ἱρέων, ὁκόσα ἐν αὐτῇ ἐστι. ἐρέω δὲ καὶ νόμους
τοῖσι ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται [g]), καὶ πανηγύριας, τὰς ἄγουσι
καὶ θυσίας, τὰς ἐπιτελέουσι. ἐρέω δὲ [h]) ὁκόσα καὶ περ
τῶν τὸ ἱρὸν εἱσαμένων [i]) μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅκω
ἐγένετο. γράφω δὲ Ἀσσύριος ἐών· καὶ τῶν ἀπηγέομαι, τ
μὲν αὐτοψίῃ ἔμαθον [k]), τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην
2 ὁκόσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πρῶτοι μὲ
ὧν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς [l]) ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγοντα
θεῶν τε ἐννοίην λαβεῖν, καὶ ἱρὰ εἵσασθαι [m]), καὶ τεμένεα
καὶ πανηγύριας ἀποδέξαι [n])· πρῶτοι δὲ καὶ οὐνόματα [o]) ἱρ
ἔγνωσαν, καὶ λόγους ἱροὺς ἔλεξαν. μετὰ δὲ οὐ πολλοστῷ
χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον [p]) Ἀσσύριοι ἐς θεοὺς ἤκου-
σαν, καὶ ἱρὰ καὶ νηοὺς ἤγειραν, ἐν τοῖσι καὶ ἀγάλματ
3 ἔθεντο, καὶ ξόανα ἐστήσαντο. Τὸ δὲ παλαιὸν, καὶ παρ

g) χρέονται] „χρέωνται *Fl.* et W. male." Sic etiam *Ald* 1. 2. *Bas.* 1. et *Hag.* Sed χρέονται *Bas.* 3. Et sic omne cap. 4. Sed cap. 53. omnes consentiunt in χρέωνται. h) δὲ „δὲ καὶ W." i) εἱσαμένων] „εἰσαγομένων *Fl.* Sed vulgatum M. *Guyet.* maluit εἱσαμένων, aspero spiritu. At constanter εἵσασθαι legitur c. 2. 9. 12. 14. bis. etc. Cf. Adnot. k) ἔμαθον] Sic conj. *Guyet.* et vere habet 2954. Und *Bel.* et *Schm.* pro vulg. μαθών. l) ἡμεῖς] ἡμέες malui *Reitz.* m) εἵσασθαι] „ἵσασθαι marg. A. 1. W. et *Fl* hic et c. 9. et 12. ac 14." Editum vulgo erat εἵσασθαι. Cf. supra n) ἀποδέξαι] „Sic *Fr. J. Hag. Par. Bas.* 1. (et 3.) M sed a recentiore manu. Ἀποδεῖξαι *Fl. Salm.* et marg. A. 1 W." Ἀποδέξαι etiam *Ald.* utraque. o) οὐνόματα] Sic *Solan.*, *Bip.* et *Schm.* e W. Sed *Reitzius* servaverat vulgatum ὀνόματα. p) λόγον] λόγων conj. *Guyet.*

in ea sint: dicam vero leges etiam, quibus ad sacra sua utuntur, et celebritates, quas agunt, et sacrificia, quae faciunt. Dicam vero etiam, quidquid de conditoribus sacri illius fabulantur, et templum quomodo exstructum sit. Scribo ipse Assyrius, qui ea, quae narro, partim ipse viderim; partim vero a sacerdotibus sim edoctus, quae, aetatem meam antecedentia, hic refero. Jam primi hominum quos nos novimus, Aegypti dicuntur Deorum cognitionem cepisse, et condidisse templa atque delubra, et coetus *sacrorum caussa* instituisse. Primi etiam nomina novere sacra, et narrationes sacras tradiderunt. Non ita multo post autem ab Aegyptiis Assyri illam de Dis doctrinam audierunt, et templa (sacra) atque aedes excitarunt, in qui

Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἔσαν. καὶ ἔστι ἱρὰ καὶ ἐν Συρίῃ, p. 453.
οὐ παραπολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλεῖστα ὄπωπα. τό γε τοῦ Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, οὐ τούτου q) τοῦ Ἡρακλέος, τὸν Ἕλληνες ἀείδουσι, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω, πολλὸν ἀρχαιότερος, καὶ Τύριος ἥρως ἐστί.
Ἔνι δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδώνιοι 4
ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσι, Ἀστάρτης ἐστί. Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σεληναίην ἔμμεναι. ὡς δέ μοί τις τῶν ἱρέων ἀπηγέετο, Εὐρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην δ' ἐοῦσαν Ἀγήνορος τοῦ βασιλῆος r) θυγατέρα, ἐπειδή τε ἀφανὴς ἐγεγόνεε, οἱ Φοίνικες τῷ νηῷ ἐτιμήσαντο, καὶ λόγον ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι ἐοῦσαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθεε, καὶ τὸ εἶδος ἐς s) ταῦρον ἀμειψάμενος ἥρπασε· καί μιν ἐς Κρήτην φέρων ἀπίκετο. τάδε μὲν καὶ τῶν ἄλλων Φοινίκων ἤκουον, καὶ τὸ νόμισμα, τῷ Σιδώνιοι χρέονται, τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Διΐ· τὸν δὲ νηὸν οὐχ ὁμολογέουσι Εὐρώπης ἔμμεναι. Ἔχουσι δὲ καὶ ἄλλο p. 454.
Φοίνικες ἱρὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύπτιον, τὸ ἐξ 5

q) τούτου] „A τούτου ad ἥρως ἐστί nihil variare Edd. et M. studiose notat *Solan.*" r) βασιλῆος] „βασιλέως W. et *Fl.*" s) ἐς] „εἰς W. et *Fl.*"

bus simulacra quoque ponerent, et signa statuerent. Antiquitus vero apud Aegyptios sine sculpta imagine erant templa. Et sunt in Syria quoque templa, Aegyptiis illis non multum aetate inferiora, quorum ego plura vidi; ut Herculis Tyrii, non illius, quem Graeci canunt, Herculis; sed, quem ego dico, multum antiquior, et Tyrius heros est. Est vero aliud quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Sidonii. Prout ipsi dicunt, Astartae est. Astarten autem puto ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi aliquis narravit, Europae est, sororis Cadmi. Hanc vero Agenoris regis filiam, cum discessisset ex oculis, templo honorarunt Phoenices, et historiam de ea sacram tradidere, eam, pulchra cum esset, a Jove amatam, qui mutatus in tauri speciem eam rapuerit, et in Cretam detulerit. Haec etiam ex Phoenicibus aliis audivi, et nummus, quo utuntur Sidonii, Europam habet tauro insidentem, Jovi. Templum autem Europae esse, non consentiunt. Habent autem aliud etiam sacrum Phoenices, non

p. 454. Ἡλίου πόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπίκετο. ἐγὼ μέν μιν οὐκ
6 ὄπωπα, μέγα δὲ καὶ τόδε καὶ ἀρχαῖόν ἐστι. Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱρὸν Ἀφροδίτης Βυβλίης, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἄδωνιν ἐπιτελέουσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὦν τὸ ἔργον τὰ ἐς Ἄδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τοῦ πάθεος τύπτονταί τε ἑκάστου ἔτεος, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσι, καί σφίσι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τὴν χώρην ἵσταται. ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνταί τε, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶτα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδώνιδι, ὅκως ἐόντι νέκυϊ· μετὰ δὲ τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ ζώειν τέ μιν μυθολογέουσι, καὶ ἐς τὸν ἠέρα πέμπουσι t), καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται u), ὅκως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος Ἄπιος. γυναικῶν δὲ ὁκόσαι οὐκ ἐθέλουσι ξυρέεσθαι x), τοιήνδε ζημίην ἐκτελέουσι. ἐν μιῇ ἡμέρῃ ἐπὶ πρήσει τῆς ὥρης ἵστανται. ἡ δὲ ἀγορὴ μούνοισι ξείνοισι παρακέαται, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν Ἀφροδίτην θυσίη γίγνεται. Εἰσὶ δὲ ἔνιοι Βυβλίων, οἳ
7 λέγουσι, παρὰ σφίσι τεθάφθαι τὸν Ὄσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια οὐκ ἐς τὸν Ἄδωνιν, ἀλλ'

t) ἐς τὸν ἠέρα πέμπουσι] „Sic Edd. et M.“ Ἠϊόνα pro ἠέρα conj. *Jacobs*. Animadvv. in *Eurip*. p. 293. u) x) ξυρέονται] „ξύρονται W. at *Fl*. vulgatum tuetur.“

Assyrium illud, sed Aegyptium, quod Heliopoli in Phoenicen venit. Equidem illud non vidi: magnum vero ipsum quoque et antiquum est. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris, in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia. Dicunt nempe, illud de Adonide ac de apro in sua regione factum, et in memoriam illius calamitatis plangunt singulis annis et plorant, et peragunt orgia, magno per regionem instituto luctu. Cum vero satis planctus et lacrimarum est, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mittunt: post vero, alio die vivere illum narrant, et caelo *illius imaginem* exponunt. Etiam capita tondent instar Aegyptiorum, cum mortuus est *his suus* Apis. Mulierum vero quotquot tonderi nolunt, multam solvunt ejusmodi. Uno die venales stant, forma quaestum facturae. Forum autem solis patet peregrinis: ex mercede sacrificium confit Veneri. Sunt autem Bybliorum quidam, qui sepultum apud se dicunt Osirin Aegyptium, et luctus illos et orgia non in Adonin, sed in Osirin peragi

ἐς τὸν Ὄσιριν πάντα πρήσσεσθαι. ἐρέω δὲ, ὁκόθεν καὶ p. 455.
τάδε πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἑκάστου ἔτεος ἐξ Αἰγύ-
πτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώουσα τὸν μετα-
ξὺ πλόον ἑπτὰ ἡμερέων. καί μιν οἱ ἄνεμοι φορέουσι y)
θείῃ ναυτιλίῃ. τρέπεται δὲ οὐδαμᾶ, ἀλλ᾽ ἐς μούνην τὴν
Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν θῶυμα. καὶ
τοῦτο ἑκάστου ἔτεος γίγνεται z), τὸ καὶ ἐμεῦ παρεόντος ἐν
Βύβλῳ ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθηησάμην a) Βυβλίνην.
Ἔνι δὲ καὶ ἄλλο θῶυμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ *)· ποτα- 8
μὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ οὔρεος b) ἐς τὴν ἅλα ἐκδιδοῖ·
οὔνομα τῷ ποταμῷ Ἄδωνις ἐπικέαται· ὁ δὲ ποταμὸς ἑκά-
στου ἔτεος αἱμάσσεται, καὶ τὴν χροιὴν c) ὀλέσας, ἐσπίπτει
ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ φοινίσσει τὸ πολλὸν τοῦ πελάγεος,
καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις d) τὰ πένθεα. μυθέονται δὲ,
ὅτι ταυτῃσὶ τῇσὶ ἡμέρῃσι ὁ Ἄδωνις ἀνὰ τὸν Λίβανον τι-
τρώσκεται, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν
ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν ἐπωνυμίην διδοῖ. ταῦτα μὲν οἱ

εσθαι] „Sic *Fl.* etc. *Ξύρεσθαι* W.“ y) *φορέουσι*] „*φέρουσι* W.“ z) *γίγνεται*] Haec verba inde a *καὶ τοῦτο* „deerant in W. sed lacunae, quae aderat, inscripta.“ a) *ἐθηησάμην*] „*ἐθεησάμην* *Fl.* et M.“ *) *Βυβλίῃ*] *Βυβλίνῃ* 2954. b) *οὔρεος*] „Sic M. *Fl. Ald.* (1. 2.) *Bas.* 1. (et 3.) *Par. Hag. Salm.* *Οὔρεως* J.“ c) *χροιὴν*] „*χροιὰν* W. male.“ d) *Βυβλίοις*] *Βυβλίνοις* 2954.

omnia. Dicam vero, unde ista quoque fide digna videantur. Caput singulis annis ex Aegypto Byblum pervenit, natans interjectum spatium, quod septem diebus navigatur. Ac ferunt illud divina quadam navigatione venti; declinat autem nusquam, sed solam Byblum pervenit. Estque universum hoc miraculum: idque annis singulis contingit, quod me etiam praesente Bybli factum est, ac vidi caput papyraceum. Est vero aliud quoque in Bybliorum regione miraculum. Flumen e Libano monte *ortum* exoneratur in mare: impositum nomen flumini Adonis. Illud flumen singulis annis cruentatur, suoque amisso colore in mare effunditur, et magnam maris partem inficiens, suos Bybliis luctus indicit. Fabulantur autem, hisce ipsis diebus in Libano vulnerari Adonin, delatoque in aquam illius sanguine immutari flumen, atque cognomen illi dare. Haec vulgus. Mihi vero Byblius homo, qui vera

p. 455. πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δέ τις ἀνὴρ Βύβλιος, ἀληθέα δοκέων
λέγειν, ἑτέρην ἀπηγέετο τοῦ πάθεος αἰτίην. ἔλεγε δὲ ὧδε·
p. 456. Ὁ Ἄδωνις ὁ ποταμὸς, ὦ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἔρχεται·
ὁ δὲ Λίβανος κάρτα ξανθόγεώς ἐστι· ἄνεμοι ὦν τρηχέες
ἐκείνῃσι τῇσι[e]) ἡμέρῃσι ἱστάμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ
ἐπιφέρουσι[f]), ἐοῦσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλτώδεα· ἡ δὲ
γῆ μιν αἱμώδεα[g]) τίθησι· καὶ τοῦδε τοῦ πάθεος οὐ τὸ
αἷμα, τὸ λέγουσι, ἀλλ' ἡ χώρη αἰτίη. ὁ μέν μοι Βύβλιος
τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν
9 δοκέει κάρτα θείη καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ συντυχίη. Ἀνέβην
δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, πυθόμενος
αὐτόθι ἀρχαῖον ἱρὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ Κινύρης
εἵσατο[h]) · καὶ εἶδον[i]) τὸ ἱρὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε μέν
10 ἐστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱρά. Τοσούτων
δὲ ἐόντων, ἐμοὶ δοκέει[k]), οὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει μεῖζον[l])
ἔμμεναι, οὐδὲ νηὸς ἄλλος ἁγιώτερος, οὐδὲ χώρη
ἄλλη ἱροτέρη. ἔνι δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτελέα, καὶ

e) τῇσι] „Adscivi ex W. quod *Jens.* recte viderat. *Τῆς* Edd."
f) ἐπιφέρουσι] „*ἐπιφύρουσι Fl.* Vulgatum probat M." *Ἐπιφρέουσι* (sic) *Ald.* 2. g) αἱμώδεα] *αἱματώδεα* 2954.
h) εἵσατο] „*ἵσατο Fl.* et M." i) εἶδον] „*ἴδον* W. Vulgato favet *Fl.*" k) δοκέει] „ex W. est. *Δοκέειν* Edd."
l) μεῖζον] *μέζον* maluit *Reitz.*

videbatur dicere, aliam narravit mutationis illius caussam. Dicebat autem ita: *Adonis flumen, hospes, venit per Libanum. At Libanus multum rubicundae terrae habet. Venti ergo vehementes, qui statos illis diebus flatus habent, terram flumini inferunt minio valde similem. Haec illud terra reddit sanguineum: hujusque mutationis non sanguis, quem dicunt, sed regio ipsa caussam sustinet.* Haec mihi narrabat Byblius. Si vero vera dixit, mihi tamen divina valde illa ipsa venti opportunitas videtur. Ascendi vero etiam e Byblo Libanum, diei unius itinere, cum audirem, antiquum ibi Veneris fanum esse constitutum a Cinyra. Ac vidi templum, sane antiquum. Atque haec illa vetera et magna per Syriam templa. Tot autem cum sint, nullum mihi videtur Hierapolitanis illis majus esse, nec aedes alia augustior, neque sanctior regio. Sunt autem etiam opera in eo sumtuosa, et donaria antiqua, et spectanda multa, et signa augusta, praesentesque valde

ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θωύματα, καὶ ξόανα θεο- p. 457.
πρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμφανέες.[m]) ἱδρώει
γὰρ δὴ ὦν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ κινέεται καὶ χρη-
σμηγορέει· καὶ βοὴ δὲ πολλάκις ἐγένετο ἐν τῷ νηῷ, κλει-
σθέντος[n]) τοῦ ἱροῦ, καὶ πολλοὶ ἤκουσαν. ναὶ μὴν καὶ
ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν ἐστι. πολλὰ γὰρ
αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα ἔκ τε Ἀραβίης, καὶ Φοινί-
κων, καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα ἐκ Καππαδοκίης, τὰ δὲ
καὶ Κίλικες φέρουσι[o]), τὰ δὲ Ἀσσύριοι. εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ
τὰ ἐν τῷ νηῷ λάθρῃ ἀποκέαται, ἐσθῆτα πολλήν, καὶ ἄλλα,
ὁκόσα ἐς ἄργυρον ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέκριται[p])· ἑορταὶ[q])
μὲν γὰρ καὶ πανηγύριες οὐδαμοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώπων το-
σαίδε ἀποδεδέχαται. Ἱστορέοντι δέ μοι ἐτέων πέρι, ὁκόσα 11
τῷ ἱρῷ ἐστι, καὶ τὴν θεὸν αὐτοὶ ἥν τινα δοκέουσι, πολλοὶ
λόγοι ἐλέγοντο, τῶν οἱ μὲν ἱροί, οἱ δὲ ἐμφανέες, οἱ δὲ
κάρτα μυθώδεες· καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἕλλησι
ὁμολογέοντες, τοὺς ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέκομαι δὲ οὔ-

m) ἐμφανέες] ἐμφερέες 2954. n) κλεισθέντος] κληϊσθέντος videtur *Koenius* refingere voluisse ad *Gregor. Cor.* p. 317. *Schäf.* o) φέρουσι] „Nihil mutat *Fl.* An φορέουσι, ut supra, et infra non semel." p) ἀποκέκριται] „Sic Edd. et M." q) ἑορταὶ] ὁρταὶ mallet *Reitz.*

iis Dii. Sudant enim apud illos simulacra, et moventur, atque edunt oracula. Clamor etiam saepe in aede multis exaudientibus ortus, cum clausum esset templum. Verum etiam divitiarum caussa eorum, quae ego novi, primum est. Multae enim ad illos opes veniunt ex Arabia, et a Phoenicibus et Babyloniis, et aliae e Cappadocia; quaedam vero etiam Cilices afferunt, quaedam Assyrii. Vidi ego, quae in templo occultis locis reposita sunt, vestem multam, et alia, quae in aurum et argentum discreta sunt. Festorum dierum quidem celebrationes et conventus nullis aliis hominibus tot ac tanti in usum recepti sunt. Percontanti autem mihi de annis, quot essent illi sacro? et quam ipsi Deam illam putarent? multae narrationes dictae sunt, sacrae aliae, aliae publicae; quaedam oppido fabulosae; aliae barbarae, aliae Graecis consentientes, quas ego dicam omnes, neutiquam vero recipio. Vulgus igitur,

12 δαμᾶ. Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα r) τὸ s)
p. 458. ἱρὸν εἵσασθαι t) λέγουσι· τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ τοῦ τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευκαλίωνος δὲ πέρι λόγον ἐν Ἕλλησι ἤκουσα, τὸν Ἕλληνες ἐπ᾽ αὐτῷ u) λέγουσι. ὁ δὲ μῦθος ὧδε ἔχει· ἥδε ἡ γενεὴ, οἱ νῦν ἄνθρωποι, οὐ πρῶτοι ἐγένοντο, ἀλλ᾽ ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ, πάντες ὤλοντο x). οὗτοι δὲ γένεος τοῦ δευτέρου εἰσί· τὸ αὖτις y) ἐκ Δευκαλίωνος ἐς πληθὺν ἀπίκετο. ἐκείνων δὲ πέρι τῶν ἀνθρώπων τάδε μυθέονται. ὑβρισταὶ κάρτα ἐόντες, ἀθέμιστα ἔργα ἔπρασσον z)· οὔτε γὰρ ὅρκια ἐφύλασσον, οὔτε ξείνους ἐδέκοντο, οὔτε ἱκετέων ἠνείχοντο, ἀντ᾽ ὧν σφίσι ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπίκετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδιδοῖ, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἐς ὃ a) πάντα ὕδωρ

r) *Σκύθεα*] *Σισυθέα* conj. *Buttmann* in libello: über den Mythos der Sündfluth. Berl. 1819. edit. alt. p. 24. sq. Idem vitium is reperiri dicit in *Athenaeo* XI. p. 500. b. ubi pro *σκύφος* legendum sit *ΣΙΣΥΦΟΣ*. s) *τὸ*] „Bene sic M. *Ald. Fl. Hag. Par. Salm. Τὸν* J.“ t) *εἵσασθαι*] „*ἵσασθαι Fl.* Vulgatum probat M.“ u) *αὐτῷ*] „*αὐτὸν Fl.*“ x) *ὤλοντο*] „Sic Edd. et M.“ y) *αὖτις*] Sic *Ald.* 1. 2. *Bas.* 1. 3. et *Hag. Αὖθις* nescio an imprudens *Reitz.* et inde *Bip.* et *Schm.* z) *ἀθέμιστα ἔργα ἔπρασσον*] *ἀθέμιτα ἔργα ἔπρησσον* ad Ionismum correxit *Belin.*, *ἔπρησσον* etiam *Bipp.* receperunt, invitis tamen omnibus libris. Cf. *Herodot.* VII, 83., ubi in eandem sententiam: *ἀθέμιτα ἔρδεσκε.* a) *ἐς ὃ*] Sic Edd. vett. M. et 2954. Sed *Solanus* scripserat *ἔστε*, ut extr. hoc cap. Quam *Solani* mentem non capiens *Reitzius*

Deucalionem esse, Scytham, ajunt, qui templum condiderit; eum, inquam, Deucalionem, sub quo multa illa aqua fuerit. Jam de Deucalione narrationem inter Graecos audivi equidem, quam Graeci nempe de eo habent. Fabula autem ita habet. Hoc saeculum, qui nunc sunt homines, non illi primi fuere; sed illud saeculum periere omnes. At hi alterius sunt generis, quod rursus a Deucalione inde in hanc multitudinem auctum est. De istis vero prioribus hominibus haec narrant: *Contumeliosi valde cum essent, nefarie multa faciebant. Neque enim juris jurandi religionem servabant, neque recipiebant hospites, neque supplicibus parcebant. Pro quibus rebus magna illis venit calamitas. Statim multum aquae terra effundere, et pluviae fieri magnae, et amnes majores descendere, mare autem mul-*

ἐγένοντο, καὶ πάντες ὤλοντο b)· Δευκαλίων δὲ μοῦνος ἀν- p. 458.
θρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευτέρην, εὐβουλίης τε καὶ τοῦ
εὐσεβέος εἵνεκα. ἡ δέ οἱ σωτηρίη ἥδε ἐγένετο· λάρνακα
μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε c), ἐς ταύτην ἐσβιβάσας παῖδάς d)
τε καὶ γυναῖκας ἑωυτοῦ, ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δέ οἱ ἀπίκοντο
σύες, καὶ ἵπποι, καὶ λεόντων γένεα, καὶ ὄφιες, καὶ ἄλλα,
ὁκόσα ἐν γῇ νέμονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὁ δὲ πάντα ἐδέ-
κετο· καί μιν οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφίσι e) μεγάλη διόθεν
φιλίη ἐγένετο. καὶ ἐν μιῇ λάρνακι πάντες ἔπλευσαν, ἔςτε p. 459.
τὸ ὕδωρ ἐπεκράτεε. τὰ μὲν Δευκαλίωνος πέρι Ἕλληνες
ἱστορέουσι. Τὰ f) δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν 13
ἐν τῇ ἱρῇ πόλει μεγάλως ἄξιος θωυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφε-
τέρῃ χώρῃ χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ κατε-
δέξατο. Δευκαλίων δὲ, ἐπεὶ τάδε ἐγένετο, βωμούς τε

edidit ἔστε ὃ, in quo etiam *Bip.* et *Schm.* imprudenter admodum secuti sunt. *Koenius* ad *Gregor.* Cor. p. 472. *Schäf.* praefert, quod magis sit ionicum, ἐς τό. Verum, quum etiam in Cod. Vat. ἐς ὃ legatur, in hac scriptura *Bastius* ad *Gregor.* l. l. acquiescendum jure suo censet. b) ὤλοντο] „Sic M. ut modo. Ὄλοντο Edd." c) ἔχε] „Sic omnes praeter *Fl.* et W. quae εἶχεν." d) παῖδας] „παῖδα *Fl.* Vulgatum firmat M." e) ἀλλὰ σφίσι] Sic scripsi ad praeceptum *Apollonii* grammatici, quod refert *Bast.* ad *Gregor.* Cor. p. 470. *Schäf.* Ἀλλά σφισι Edd. priores. Infra c. 14. ἀλλὰ σφίσι etiam vulgo sine inclinatione. Sic et παρὰ σφίσι c. 7. 10. Sed cap. 1. μετὰ δὲ σφίσι ultro correxi; item καὶ σφίσι c. 6. 21. ἀλλὰ σφίσι c. 22. Ἀλλά σφιν Codd. Vat. 90. et Reg. f) τὰ] „τὸ W. et *Fl.*"

tum ascendere, dum aqua fierent omnia, perirentque universi. Deucalion solus alteri saeculo reservatus prudentiae et pietatis caussa. Servari autem hoc ipsi modo contigit. In arcam, quam habebat magnam, liberos suos et uxores imposuit, et ipse quoque ingressus est. Cum autem ingrederetur, venerunt apri, et equi, et leonum genera, et serpentes, et reliqua, quae in terra pascuntur, bina. Recipit ille omnia. Nec illi nocent: sed magna inter ipsos amicitia, a Jove immissa, intercedit. Sic una omnes arca navigant, quamdiu aqua obtinuit. Haec de Deucalione narrant Graeci. Hinc vero narratio exstat Hierapolitanorum, admiratione sane digna: in ipsorum regione hiatum factum esse magnum, qui aquam omnem receperit. Deucalionem vero, cum haec facta essent, altaria constituisse, et

p. 459. ἔθετο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἥρης ἅγιον ἱστήσατο
ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ νηῷ κάρτα
μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα ἐὸν, νῦν τοιόνδε [g]
ἐγένετο, οὐκ οἶδα· τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι. σῆμα
δὲ τῆς ἱστορίης τόδε πρήσσουσι· δὶς ἑκάστου ἔτεος ἐκ θα-
λάσσης ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. φέρουσι[h] δὲ οὐκ
ἱρέες μοῦνον, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη, καὶ Ἀραβίη, καὶ πέρηθεν
τοῦ Εὐφρήτεω πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θάλασσαν ἔρχονται,
καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι[i]· τὸ πρῶτα μὲν ἐν τῷ νηῷ
ἐκχέουσι, μετὰ δὲ ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δέκεται
τὸ χάσμα, μικρὸν ἐὸν, ὕδατος χρῆμα πολλόν. τὰ δὲ ποι-
έοντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱρῷ τόνδε νόμον θέσθαι λέ-
γουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίης μνῆμα ἔμμεναι. ὁ μὲν
ὦν ἀρχαῖος αὐτοῖσι[k] λόγος ἀμφὶ τοῦ ἱροῦ τοιόσδέ ἐστι.
14 Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὴ πολλὰ ἔργα
p. 460. ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστί, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἕδος εἵσασθαι[l] νο-
μίζουσι, οὐχ Ἥρῃ δὲ εἵσασθαι, ἀλλὰ μητρὶ ἑωυτῆς, τῆς

g) τοιόνδε] Sic Edd. vett. *Τοῖόνδε Reitz.* et recentt. Item in fine hujus cap. Cf. Hermot. c. 20. et 22. Varr. Lectt.
h) φέρουσι] „Sic *Fl.* et M. cum cett. Φορέουσι vult *Solan.*"
i) φέρουσι] „Sic rursus omnes." k) αὐτοῖσι] „ex W. Αὐτοῖς Edd." l) εἵσασθαι] „ἵσασθαι *Fl.* hic et statim iterum, invitis cett. et M."

sacram Junoni aedem ad hiatum collocasse. Equidem hiatum vidi: et est sub templo sane parvus. An vero ex majore olim tantillus jam factus sit, non novi: quem quidem ego vidi, ille parvus est. Signum hujus narrationis *est*, *quod* hoc faciunt. Bis unoquoque anno de mari aqua in templum venit. Ferunt eam non sacerdotes solum, sed Syria omnis et Arabia, et trans-Euphrataei multi homines ad mare accedunt, et aquam ferunt omnes: quam primum in templo effundunt, deinde vero in hiatum ea descendit, capitque ille hiatus, parvus licet, aquae vim maximam. Haec dum faciunt, a Deucalione hanc in eo templo legem latam esse dicunt, ut illud esset calamitatis pariter ac beneficii monumentum. Antiqua ergo de templo ista illis narratio est. Alii vero, a Babylonia Semiramide, cujus multa per Asiam opera exstant, ab hac ergo Semiramide hanc quoque sedem constitutam esse, arbitrantur: nec vero Junoni constituisse, sed suae matri, cujus nomen Derceto

Δερκετὼ οὔνομα. Δερκετοῦς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθηησά- p. 460.
μην m), θέημα ξένον· ἡμισέη μὲν γυνή· τὸ δὲ ὁκόσον
ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας, ἰχθύος οὐρὴ ἀποτείνεται. ἡ
δὲ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστι. πίστιες δὲ τοῦ λόγου
αὐτοῖσι οὐ n) κάρτα ἐμφανέες. ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομί-
ζουσι, καὶ οὔκοτε ἰχθύων ψαύουσι, καὶ ὄρνιθας τοὺς μὲν
ἄλλους σιτέονται, περιστερὴν δὲ μούνην οὐ σιτέονται, ἀλλὰ
σφίσι ἥδε ἱρή. τὰ δὲ γιγνόμενα δοκέει αὐτοῖς ποιέεσθαι
Δερκετοῦς καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα· τὸ μέν, ὅτι Δερκετὼ
μορφὴν ἰχθύος ἔχει· τὸ δέ, ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς
περιστερὴν ἀπίκετο. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν νηόν, ὅτι Σεμιρά-
μιος ἔργον ἐστί, τάχα κου δέξομαι o)· Δερκετοῦς δὲ τὸ
ἱρὸν ἔμμεναι, οὐδαμᾶ πείθομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοι-
σιν p) ἔνιοί εἰσι, οἳ ἰχθύας q) οὐ σιτέονται, καὶ τάδε οὐ p. 461.
Δερκετοῖ χαρίζονται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱρός, τὸν
ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκουσα· ὅτι ἡ μὲν θεὴ Ῥέη ἐστί· τὸ
δὲ ἱρὸν Ἄττεω ποίημα. Ἄττης r) δὲ γένος s) Λυδὸς μὲν

m) ἐθηησάμην] „ἐθεησάμην W. et Fl." Cf. cap. 19. n) οὐ] „deest in Fl." Nec non in 2954. o) δέξομαι] „Sic W. et Fl. Δέχομαι cett. Δέχομαι Par." Hoc etiam in Bas. 1. 3. 4. p) Αἰγυπτίοισιν] „ex emend. Solani. Αἰγυπτίων Edd. priores." q) ἔνιοί εἰσι, οἳ ἰχθύας] „ἐνίοισιν ἰχθύας Fl. et W. Ἐνίοισιν, οἳ ἰχθ. M." r) Ἄττης] „Edd. et M. Lege Ἄττις." Vid. Adnott. s) γένος]

Dercetus porro speciem vidi in Phoenice, mirum spectaculum. Dimidia est mulier: quod est autem a feminibus inde ad extremos pedes, piscis cauda extenditur. Sed Hierapolitana illa tota est mulier. Argumenta illis hujus relationis non valde aperta. Pisces rem sacram arbitrantur, et nunquam pisces attingunt. Aves reliquas in cibo habent, columba sola non vescuntur, sed est ea illis sacra. Quae hic fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus et Semiramidis caussa: alterum, quod piscis formam habet Derceto; alterum, quod Semiramidis finis in columbam exiit. At ego aedem quidem illam Semiramidis opus esse, forte receperim; Dercetus autem esse delubrum, nequaquam vero mihi fit simile, quandoquidem etiam apud Aegyptios sunt, qui piscibus in cibo non utantur, neque illud Dercetus gratia faciant. Est vero alia etiam sacra narratio, quam a sapienti viro accepi, Deam illam Rheam esse, de-

p. 461. ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ τὰ Φρύγες, καὶ Λυδοὶ, καὶ Σαμόθρακες ἐπιτελέουσι, Ἄττεω πάντα ἔμαθον. ὥς γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίου μὲν ἀν δρηΐου ἀπεπαύσατο, μορφὴν δὲ θηλέην ἠμείψατο, κα ἐσθῆτα γυναικηΐην ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν φοιτέων ὄργιά τε ἐπετέλεε, καὶ, τὰ ἔπαθε, ἀπηγέετο, καὶ Ῥέη ἤειδε. ἐν τοῖσι καὶ ἐς Συρίην ἀπίκετο. ὡς δὲ οἱ πέρη Εὐφρήτεω ἄνθρωποι οὔτε αὐτὸν, οὔτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐ τῷδε[t]) τῷ χώρῳ τὸ ἱρὸν ἐποιήσατο. σημήϊα δέ[u]) ἡ θεὸ
p. 462. τὰ πολλὰ ἐς Ῥέην ἐπικέεται[x]). λέοντες γάρ μιν φέρουσι[y]) καὶ τύμπανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορέει, ὁκοίη Ῥέην Λυδοὶ ποιέουσι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἵ εἰσ ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ἥρῃ μὲν οὐδαμᾶ, Ῥέῃ δὲ τέμνον ται, καὶ Ἄττεω μιμέονται. τὰ δέ μοι εὐπρεπέα μὲν δο κέει ἔμμεναι, ἀληθέα δὲ οὔ. ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς ἄλλη
16 αἰτίην ἤκουσα πολλὸν πιστοτέρην. Ἀνδάνει δέ μοι τὰ λέ

„γένος μὲν W." Non patet, utrum omisso sequente μὲν, a iterato. t) τῷδε] Sic *Ald.* 1. 2. *Hag.* et *Bas.* 1. uti volui *Werfer.* in Act. philoll. Monac p. 100. Sed τῷ δὲ vitios *Reitz.* et recentt. cum *Bas.* 3. u) σημήϊα δέ·] Vulg sine interpunctione, quam scite desideravit primus *Fritzsch* Quaestst. p. 209. x) ἐπικέεται] Sic M. *Fl.* et *Ven.* 2 Sed ἀπικέεται *Reitz.* et recentt. cum cett. vett. Vid. Adnot y) φέρουσι] „Sic Edd. et M. Forsan φορέουσι."

lubrum vero opus Attis. Attes porro genere Lydus fuit, primusque orgia Rheae docuit. Ac, quae Phryges, et Lydi, et Samothraces peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A quo enim tempore castravit illum Rhea, virilem victum desiit, specieque permutavit feminea, et vestem induit muliebrem, et terras omnes pererrans, orgiaque peregit, et enarravit, quae passus esset, et Rheam cecinit. Inter haec pervenit etiam in Syriam. Cum autem Trans-Euphratae neque ipsum reciperent, neque orgia, illo ipso loco ho sibi delubrum fecit. Documen to est, quod plurimum hae Dea ad Rheam accedit. Leones enim illam vehunt, e tympanum habet, et turrin gerit in capite, qualem Rhean Lydi faciunt. Dicebat iden de Gallis, qui in templo sunt Gallos Junoni nusquam, se Rheae castrari, et imitari Atten Haec speciosa quidem mih videntur esse, vera non item

γουσι τοῦ ἱροῦ πέρι, τοῖσι Ἕλλησι τὰ πολλὰ ὁμολογέοντες, p. 462.
τὴν μὲν θεὸν Ἥρην δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον Διονύσου τοῦ Σεμέλης ποίημα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος ἐς Συρίην ἀπίκετο, κείνην ὁδὸν τὴν ἦλθε ἐπ' [z]) Αἰθιοπίην. καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διονύσου ποιητέω σήματα· ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ ἐλεφάντων κέραα [a]), τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιόπων ἤνεικε, καὶ φαλλοὶ δὲ ἑστᾶσι ἐν p. 463.
τοῖσι προπυλαίοισι [b]) δύο κάρτα μεγάλοι. ἐπὶ τῶν ἐπίγραμμα τοιόνδε ἐπιγέγραπται,

ΤΟΥΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΗΡΗΙ ΜΗΤΡΥΙΗΙ ΑΝΕΘΗΚΑ.

ἐμοὶ μέν νυν [c]) καὶ τάδε ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τί [d]) ἐστι ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλοὺς Ἕλληνες Διονύσῳ ἐγείρουσι [e])· ἐπὶ τῶν καὶ τοιόνδε τι φέρουσι [f]), ἄν-

z) ἐπ'] „recte L. *Fl.* J. *Par.* etc. Ἀπ' male *Ald.* et *Hag.* 2." Ἀπ' in utraque *Ald.* et in *Hag.* 1. quoque. Quod amplexus *Gesnerus* correxit Αἰθιοπίης, in quo eum secutus est *Wieland.* Vid. Adnott. a) κέραα] „Ita *Fl. Hag. Par. Salm.* etc. Κέρεα J." et cum hac etiam Cod. 2954. b) προπυλαίοισιν] „προπυλέοισι W." c) ἐμοὶ μέν νυν] Vulgo ἐμοὶ μὲν ὦν. Sed τὸ ἐμοὶ μὲν νῦν *Fl.* et W. Unde sic scripsi, ut *Herodotus* solebat, monente *Koenio* ad *Gregor.* Cor. p. 184. Eodem modo variant libri nostri infra capp. 21. 23. et 26. d) τί] τὸ scribi vult *Fritzsch.* Quaestst. p. 210. Probabilius, si corrigi oporteat, videtur ὅ, τι. e) ἐγείρουσι] „ἐγείρουσιν *Schol. Aristoph.* Vid. nott." f) φέρουσι] „Sic rursus M. cum Edd. Φορέουσι *Solan.*"

quandoquidem etiam castrationis illius caussam aliam audivi, multum fide digniorem. Placent vero mihi, quae de templo dicunt ii, qui Graecis majorem partem consentiunt, qui *nempe* Deam Junonem putant esse, opus vero a Baccho Semeles filio factum. Nempe Bacchus in Syriam venit in itinere illo suo Aethiopico. Ac sunt multa in templo Bacchi auctoris indicia; in his et vestes barbarae, et gemmae Indicae, et elephantorum cornua, quae ex Aethiopibus Bacchus attulit; et stant phalli in vestibulo duo maximi, in quibus talis est inscriptio:

HOSCE PHALLOS BACCHUS JUNONI NOVERCAE POSUI.

Mihi quidem etiam haec satis sunt. Dicam vero etiam aliud, quod est in templo Bacchi sacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in quibus etiam tale quid usurpant; vi-

p. 463. δρας μικροὺς[g]) ἐκ ξύλου πεποιημένους[h]), μεγάλα αἰδοῖ
ἔχοντας. καλέονται[i]) δὲ τάδε νευρόσπαστα[k]). ἔστι δὲ κα
τόδε ἐν τῷ ἱρῷ, ἐν δεξιῇ τοῦ νηοῦ· κάθηται σμικρὸς[l]
17 ἀνὴρ χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. Τοσάδε μὲν[m]) ἀμφ
p. 464. τῶν οἰκιστέων τοῦ ἱροῦ μυθολογέουσι. ἤδη δὲ ἐρέω κα
τοῦ νηοῦ πέρι, θέσιός τε ὅκως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποιή
σατο. λέγουσι τὸν νηὸν τὸν νῦν[n]) ἐόντα μὴ[o]) ἔμμεναι τὸ
τὴν ἀρχὴν γεγενημένον, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν κατενεχθῆνα
χρόνῳ ὕστερον· τὸν δὲ νῦν ἐόντα Στρατονίκης ἔμμενα
ποίημα, γυναικὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλῆος[p]). δοκέει δέ μο
ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τῆς ὁ πρόγονος ἠρήσατο[q])
τὸν ἤλεγξε τοῦ ἰητροῦ ἐπινοίη. ὡς γάρ μιν ἡ συμφορὴ κα
τέλαβε, ἀμηχανέων τῷ κακῷ, αἰσχρῷ[r]) δοκέοντι, κατ'[s]
ἡσυχίην ἐνόσεε. ἔκειτο δὲ ἀλγέων οὐδέν· καί οἱ ἥ τε χροι
πάμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνετο.

g) μικροὺς] σμικροὺς vult *Koen.* ad *Gregor.* Cor. p. 500 Schäf. neque id improbabiliter. h) πεποιημένους] „ben M. *Fl. Ald. Par.* etc. *Πεποιημέους* male J. et *Ven.* 2. i) καλέονται] „καλέεται *Schol. Aristoph.* k) νευρό σπαστα] „νευρόπαστα *Fl.* At vulgato adsentitur M. l) σμικρὸς] „μικρὸς W." m) μὲν] μιν vulg. *μὴν Reit* et recentt. ex *Pell.* Requiri *μὲν* vidit *Fritzsch.* Quaestst. p. 21(n) νῦν] „restitui ex L. et W. *Πρὶν* Edd." o) μὴ] „Ho et quinque seq. omissa in W. Sed lacuna conspicitur." p) βασιλῆος] „bene pleraeque. *Βασιλήος* W. *Βασιλέως Fl.* q) ἠρήσατο] „ἠράσατο *Fl.* Nil mutat M." r) αἰσχρῷ „αἰσχρὸν *Fl.*" s) κατ'] καθ' *Bas.* 1. et 3.

runculos parvos e ligno factos, pudenda magna habentes; vocantur autem haec neurospasta [*q. d. nervis tracta*]. Est hoc etiam in delubro. In dextra templi positus est vir parvus, cum magno veretro. Ista de conditoribus sacri narrant. Jam vero de ipsa aede dicam, et illius positione, quomodo sit facta, et quis eam aedificaverit. Ajunt, aedem, quae *nunc* sit, non esse illam ab initio statim structam, sed istam temporis injuria colla-psam: quae vero nunc sit eam Stratonices opus esse quae uxor Assyriorum regi fuerit. Videtur autem mih illa fuisse Stratonice, quam privignus suus amavit, quem medici deprehendit ingenium Cum enim ille ipsum morbu invasisset, consilii expers i malo, quod turpe videretur aegrotabat silentio. Jaceba autem sine dolore, sic tamen ut colorem plane mutaret, e corpus in dies magis illi mar cesceret. At medicus, cum

δὲ ἰητρὸς, ὡς εἶδέ μιν ἐς οὐδὲν ἐμφανὲς ἀῤῥωστέοντα t), p. 464.
ἔγνω τὴν νοῦσον ἔρωτα ἔμμεναι. ἔρωτος δὲ ἀφανέος πολλὰ σημήϊα, ὀφθαλμοί τε ἀσθενέες, καὶ φωνὴ, καὶ χροιὴ, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ, ταῦτα ἐποίεε. χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε τοῦ νεηνίσκου τὴν καρδίην, ἐκάλεε δὲ τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκίην πάντας· ὁ δὲ, τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν ἠρεμίῃ μεγάλῃ ἦν. ὡς δὲ ἡ μητρυιὴ ἀπίκετο, τήν τε χροιὴν ἠλλάξατο, καὶ ἱδρώειν ἄρξατο u), καὶ τρόμῳ ἔχετο x), καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γιγνόμενα ἐμφανέα τῷ ἰητρῷ p. 465.
τὸν ἔρωτα ἐποίεε. καί μιν ὧδε ἰήσατο. Καλέσας τοῦ νεη- 18
νίσκου τὸν πατέρα, κάρτα ὀῤῥωδέοντα, ἥδε ἡ νοῦσος, ἔφη, τὴν y) ὁ παῖς ὅδε ἀῤῥωστέει, οὐ νοῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδικίη. ὅδε γάρτοι ἀλγέει μὲν οὐδὲν, ἔρως δέ μιν καὶ φρενοβλαβίη z) ἔχει. ἐπιθυμέει δὲ, τῶν οὐδαμᾶ τεύξεται, φιλέων γυναῖκα ἐμὴν, τὴν ἐγὼ οὔτι μετήσομαι. ὁ μὲν ὦν τοιάδε a) σοφίῃ ἐψεύδετο. ὁ δὲ αὐτίκα ἐλίσσετο, πρός τε σοφίης, καὶ ἰητρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσῃς· οὐ γὰρ ἐθέλων ταύτῃ

t) ἀῤῥωστέοντα] „Sic M. cum Edd. plurimis. Ἀῤῥοστέοντα *Fl.* male." u) ἄρξατο] „Nil mutant Edd. nec M." x) ἔχετο] „εἴχετο *Fl.* ἴσχετο M. Forsan. ἔσχετο, ut mox." y) τὴν] „ἣν *Fl.* et M." z) φρενοβλαβείη] „φρενοβλαβία W." a) τοιάδε] τοιᾷδε Edd. et M. Conj. τοιῇδε *Solan.* τοιᾶδε *Conr. Reitz.* Verum vidit *Fritzsch.* Quaestst. p. 210. corrigens τοιάδε.

videret, illum manifesto nullo morbo laborare, amorem esse ipsius morbum, cognovit. Occultati enim amoris signa multa, oculi languidi, et vox, et color, et lacrimae. Hoc cognito, ita se instituit. Dextra manu cordi adolescentis imposita, domesticos vocabat omnes. Ille aliis omnibus intrantibus tranquillus admodum erat: adveniente autem noverca, et colorem mutabat, et incipiebat sudare, et tremore corripiebatur, et cor ei palpitabat. Ista cum fierent, manifesto morbum medico prodidere. Atque ita illum sanavit. Vocato patre adolescentis vehementer anxio, *Iste morbus,* inquit, *non morbus est, sed injuria. Nihil enim ipsi dolet; sed amor illum tenet atque amentia. Concupiscit enim, quae nunquam consequetur: meam quippe uxorem amat, quam ego neutiquam dimittam.* Haec ille astu quodam commentus est. At pater statim supplicare, *Per,* inquit, *tuam sapientiam et medicinae peritiam, noli pati perire mihi fi-*

p. 465. *συμφορῇ ἔσχετο*[b]), *ἀλλά οἱ ἡ νοῦσος ἀεκουσίη. τῷ σὺ μη-*
δαμᾶ ζηλοτυπέων πένθος ἐγεῖραι[c]) *πάσῃ βασιληΐῃ, μηδὲ*
ἰητρὸς ἐὼν, φθόνον[d]) *προξενέειν*[e]) *ἰητρικῇ. ὁ μὲν ὧδε*
ἀγνὼς ἐὼν ἐδέετο. ὁ δέ μιν αὖτις[f]) *ἀμείβετο, Ἀνόσια*
σπεύδεις, γάμον ἐμὸν ἀπαιρεόμενος, ἠδὲ ἰητρὸν ἄνδρα βιώ-
μενος. σὺ δὲ, κῶς ἂν αὐτὸς ἔπρηξας, εἴ τοι σὴν γυναῖκα
ἐπόθεε, ἐμεῦ τάδε δεόμενος; ὁ δὲ πρὸς τάδε ἔλεγε, ὡς
οὐδ' αὐτὸς ἂν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο, οὐδὲ παιδὶ σωτη-
ρίης ἐφθόνεε, εἰ καίτοι[g]) *μητρυιῆς ἐπεθύμεε· οὐ γὰρ*
ὁμοίην συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετὴν, ἢ παῖδα ὀλέσαι. ὡς
δὲ τάδε ὁ ἰητρὸς ἤκουσε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσεαι; καὶ
p. 466. *γάρ τοι σὴν γυναῖκα ποθέει· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἔην*
ψεύδεα. πείθεται μὲν τουτέοισι, καὶ τῷ μὲν παιδὶ λείπει
καὶ γυναῖκα καὶ βασιληΐην· αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Βαβυλωνίην

b) *ἔσχετο*] „Sic jam et *Fl.*" c) *ἐγεῖραι*] Sic W. et *Fl.* pro vulg. *ἔγειρε*, probantibus *Koenio* ad *Gregor.* Cor. p. 423. Ed. *Schäf.*, *Schäfero* ad *L. Bos* Ellipss. p. 591. et *Bastio* ad *Gregorii* locum; qui iidem viri Critici mox etiam *προξενέειν* corrigi voluerunt, et ultimus quidem eorum, collatis locis infra cap. 20. *σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν.* et Soloecist c. 4. *μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν.* d) *φθόνον*] Sic *Pell.*, *Koen.* ad l. l. et *Fritzsch.* l. l. pro vulg. *φόνον.* e) *προξενέειν*] Vulg. *προξενέεις.* Lacuna in W. *Προξένεε* conj. *Guyet.* Cf. supra not. ad *ἐγεῖραι.* f) *αὖτις*] *αὖθις Reitz.* et recentt., ut supra cap. 12., contra Edd. vett. auctoritatem. g) *εἰ καίτοι*] *εἰ καί οἱ* conj. *Fritzsch.* Quaestst. p. 210. quam vere, non definiam.

lium: nec enim volens hoc tenetur malo, sed involuntarius ei morbus est: noli ergo tua zelotypia luctum excitare regno universo; neque, medicus cum sis, invidiam conciliare medicinae. Sic ille imprudens orabat. At ita respondit medicus: *Nefarium est, quod studiose adeo petis, matrimonium mihi meum auferre, vim adhibere parans viro medico. Tu vero quid ipse facias, si tuae uxoris desiderio teneretur, qui me ista depreceris?* Ad haec ille, neque se uxori unquam parsurum, neque invisurum filio salutem, etiamsi suam is novercam amaret: non enim aequalem esse calamitatem, conjugem amittere, et filium. Haec ubi audierat medicus, *Quid ergo*, inquit, *me rogas? Tuam nempe uxorem amat, Quae vero modo dicebam, conficta erant omnia.* His ille obsecutus, et uxorem et regnum relinquit filio, ipse autem in Babyloniae regio-

χώρην ἀπίκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφρήτῃ h) ἐπώνυμον p. 460
ἑωυτοῦ ἐποιήσατο, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευτὴ ἐγένετο. ὧδε μὲν
ὁ ἰητρὸς ἔρωτα ἔγνω τε, καὶ ἰήσατο. Ἡ δέ i) δὴ ὦν ἡ 19
Στρατονίκη ἔτι τῷ προτέρῳ ἀνδρὶ συνοικέουσα, ὄναρ τοιόνδε ἐθηήσατο, ὥς μιν ἡ Ἥρη ἐκέλευε ἐγεῖραί οἱ τὸν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει νηόν· εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλά οἱ καὶ κακὰ ἀπειλέει. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα οὐδεμίην ὤρην k) ἐποιέετο· μετὰ δέ, ὥς μιν μεγάλη νοῦσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγήσατο, καὶ τὴν Ἥρην ἱλάσκετο, καὶ στήσειν τὸν νηὸν ὑπεδέξατο. καὶ αὐτίκα ὑγιέα γενομένην ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἔπεμπε, σὺν δέ οἱ καὶ χρήματα, καὶ στρατιὴν πολλήν, τοὺς μὲν οἰκοδομέειν, τοὺς δὲ καὶ τοῦ ἀσφαλέος εἵνεκα. καλέσας δέ τινα τῶν ἑωυτοῦ φίλων, νεηνίην κάρτα καλόν, τῷ οὔνομα ἦν Κομβάβος, Ἐγώ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβε, ἐσθλὸν ἐόντα, φιλέω τε μάλιστα φίλων ἐμῶν, καὶ πάμπαν ἐπαινέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας, τὴν l) δὴ ἐπεδέξαο m)· νῦν δέ μοι χρειὼ μεγάλης πίστιος·

h) Εὐφρήτῃ] „Sic *Ald.* 1. *Bas.* 1. (et 3.) *Hag.* *Fr.* *Salm.* *Amst.* Εὐφράτῃ *Par.* et *Fl.*" i) Ἡ δὲ] Ἥδε in prioribus omnibus. k) ὤρην] „Sic *Bas.* 1. et 2. Cett. ὥρην cum M." Pace *Reitzii* dicam, *Bas.* 1. ὥρην habet adspirate, sed *Bas.* 3. ὤρην cum leni spiritu scriptum. l) τὴν] „ἣν *Fl.* et M. frustra. Vid. ad c. 18." m) ἐπεδέξαο] „Sic longe plurimae. Ἐπιδεῖξαο *Fl.* Ἀποδέξαο M."

discedit, et urbem sibi cognominem ad Euphraten condidit: ibi etiam mortuus est. Sic ille medicus et deprehendit amorem, et sanavit. Haec ergo Stratonice, cum in priore adhuc viri matrimonio esset, somnium vidit ejusmodi, quasi imperaret sibi Juno, uti templum Hierapoli sibi excitaret; si non pareret, multa illi et mala interminans. Illa initio quidem nullam ejus rationem habuit. At postea, cum magnus illam morbus invaderet, et viro enarravit visum, et Junonem placavit, et statuere aedem recepit. Cumque statim convaluisset, misit illam vir suus Hierapolin, et cum illa magnam vim pecuniae, et magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim securitatis caussa. Advocatum vero quendam amicorum suorum juvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, *Ego*, inquit, *Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum meorum maxime amo, et vehementer te laudo sapientiae pariter et benevo-*

p. 467. τῷ σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἑσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέσαι, καὶ ἱρὰ τελέσαι, καὶ στρατιῆς ἐπικρατέειν· σοὶ δὲ ἀπικομένῳ ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσεται. πρὸς δὲ n) τάδε ὁ Κομβάβος αὐτίκα λίσσετο o), πολλὰ λιπαρέων μή μιν ἐκπέμπειν, μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἑωυτοῦ μέζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἱρόν. τὰ δὲ ὀῤῥώδεε, μή κοτέ οἱ ζηλοτυπίη χρόνῳ ὑστέρῳ ἐς τὴν Στρατονίκην γένοιτο, τὴν μοῦνος ἀπάξειν ἔμελλε. Ὡς δὲ οὐδαμᾶ ἐπείθετο p), ὁ δὲ ἱκεσίης δευτέρης ἅπτεται, δοῦναί οἱ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων· μετὰ δὲ, ἀποστεῖλαί μιν, τελέσαντά τι τῶν μάλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ῥηϊδίως, ἐς τὸν ἑωυτοῦ οἶκον ἀπικνέεται, καὶ πεσὼν χαμᾶζε, τοιάδε ὠδύρετο q)· Ὦ δείλαιος, τί μοι ταύτης τῆς πίστιος; τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέλος ἤδη δέρκομαι; νέος μὲν ἐγὼ, καὶ γυναικὶ καλῇ ἕψομαι. τὸ δέ μοι μεγάλη συμφορὴ ἔσσεται, εἰ μὴ ἔγωγε πᾶσαν αἰτίην κακοῦ ἀποθήσομαι. τῷ με χρῆν μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τό μοι πάντα φόβον ἰήσεται. τάδε εἰπὼν ἀτελέα ἑωυτὸν ἐποίεε, καὶ ταμὼν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήϊον μικρὸν

n) δὲ] „non adgnoscit W." o) λίσσετο] „ἐλίσσετο W. recte." p) ἐπείθετο] „ἐπίθετο Fl." q) ὠδύρετο] „ὀδύρετο Fl."

lentiae in nos caussa, quam ostendisti. Jam vero magna mihi fide opus est: ideoque volo, te, uxorem comitatum meam, opus mihi perficere, et sacra facere, et exercitui cum imperio praeesse. Caeterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur. Ad haec Combabus statim supplicare, et multum rogare, ne se mitteret, neque commendaret sibi res multum se majores, pecunias, uxorem, opus sacrum. Partim vero metuebat, ne quando illi postea zelotypia de Stratonice oreretur, quam solus abducturus erat. Cum vero persuaderi sibi rex non pateretur, ad novam ille supplicationem conversus, septem sibi dierum tempus dari petit: postea se mitteret, ubi perfecisset, quod maxime facto opus esset. Hoc facile cum impetrasset, domum suam abit, et humi procumbens, ita suam sortem deplorat: *Miserum me, quorsum ista mihi fides? quid mihi iter, cujus jam finem prospicio? Juvenis ego, pulchram comitabor mulierem. Hoc vero magnae mihi erit calamitati, nisi omnem ego mali caussam atque obtentum*

κατέθετο, σμύρνῃ τε ἅμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώ- p. 467.
μασι, καὶ ἔπειτα, σφρηγῖδι r) τὴν ἐφόρεε σημηνάμενος, τὸ
τρωῦμα s) ἰῆτο. μετὰ δὲ, ὥς μιν ὁδοιπορέειν ἐδόκεε, ἀπι- p. 468.
κόμενος ἐς τὸν βασιλῆα t), πολλῶν παρεόντων, διδοῖ τε
ἅμα τὸ ἀγγήϊον, καὶ λέγει ὧδε· Ὦ δέσποτα, τόδε μοι μέγα
κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκείοισι u) ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ κάρτα ἐπό-
θεον. νῦν δὲ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ τόδε
θήσομαι· σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν. τόδε γάρ μοι χρυ-
σοῦ βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον. εὖτ' ἂν δὲ
ἀπίκωμαι, σῶον αὖτις x) ἀποίσομαι. ὁ δὲ δεξάμενος ἑτέρῃ y)
σφρηγῖδι z) ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίῃσι φρουρέειν ἐνετείλα-
το. Κομβάβος μέν νυν a) τὸ ἀπὸ τοῦδε b) ἀσφαλέα ὁδὸν 21
ἤνυε· ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν, σπουδῇ τὸν νηὸν
οἰκοδόμεον, καὶ σφίσι c) τρία ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν

r) σφρηγῖδι] σφρηγίδι in prioribus. Recte infra σφρηγῖδα c. 25. et 48. Vid. ad Alexandr. c. 20. Varr. Lectt. Tom. V. p. 80. sq. s) τρωῦμα] „Sic pleraeque. Τραῦμα *Fl.* Τρῶμα M.“ t) βασιλῆα] „βασιλέα W. et *Fl.* male.“ u) οἰκείοισι] Sic W. Vulg. οἰκίοισι, minus bene. Scripsit, ni fallor, auctor οἰκηΐοισι, ut infra cap. 22. et 57. x) αὖτις] „bene M. et *Fl.* Αὖθις cett. male.“ Malae fidei narratio: nam eae, quas inspicere licuit, Edd. vett. omnes habent αὖτις, ut supra capp. 18. et 12. y) ἑτέρῃ] „ἑταίρῃ male W.“ z) σφρηγῖδι] σφρηγίδι priores, ut supra. a) μέν νυν] Vulgo μὲν ὦν. Sed in W. μὲν νῦν. Cf. supra c. 16. ibique Varr. Lectt. b) τὸ ἀπὸ τοῦδε] τοαποτοῦδε *Ald.* 1. 2. et *Hag.* c) καὶ σφίσι] καί σφισι enclitice priu-

removero. *Itaque* mihi *perficiendum opus est,* quod omnem mihi metum sanet. Haec ubi dixit, ipse se mutilat, et resecta pudenda in vasculo parvo recondit cum myrrha et melle, et aromatis aliis, ac deinde suo, quem gestabat, annulo obsignat. Tum curat vulnus, et cum iter facere posse sibi videretur, accedens ad regem multis praesentibus, cum vasculum porrigit, tum ita loquitur: *Hoc mihi, Domine, pretiosissimum pignus domi fuerat repositum, valde mihi carum. Jam vero cum magnam viam ingredior, apud te illud deponam. Tu vero tutum mihi praesta: est enim auro mihi carius, et non minus, quam vita, pretiosum. Cum rediero, salvum rursus recipiam.* Ille acceptum, alioque obsignatum anulo, quaestoribus suis asservandum tradit. Combabus igitur ab eo inde tempore securum iter peregit. Delati Hierapolin diligenter

p. 468. τοῖσι ἀπέβαινε τά περ ὁ Κομβάβος ὀῤῥώδεε[d]. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα μιν ποθέειν ἄρχετο[e]· μετὰ δέ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο. καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει τὴν Ἥρην τουτέων αἰτίην ἐθέλουσαν γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν ἐόντα λαθέειν μηδαμᾶ, Στρατονί-
22 κην δὲ τίσασθαι, ὅτι οὐ ῥηϊδίως τὸν νηὸν[f] ὑπέσχετο. Ἡ
p. 469. δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεε, καὶ τὴν νοῦσον ἔκρυπτε· ὡς δέ οἱ κακὸν μέζον ἡσυχίης ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο, κλαίεσκέ τε δι' ἡμέρης, καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καί οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δὲ, ἀμηχανέουσα τῇ συμφορῇ, εὐπρεπέα ἱκεσίην ἐδίζετο[g]. ἄλλῳ μὲν ὦν τὸν ἔρωτα ὁμολογέειν ἐφυλάσσετο, αὐτὴ δὲ ἐπιχειρέειν ἠδέετο[h]. ἐπινοέει ὦν τοιάδε· οἴνῳ ἑωυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν· ἅμα δὲ οἴνῳ ἐσιόντι παῤῥησίη τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀποτυχίη οὐ κάρτα αἰσχρὴ, ἀλλὰ τῶν πρησσομένων ἕκαστα ἐς ἀγνοΐην[i] ἀναχωρέει. ὡς δέ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα.

res. Vid. ad c. 12. Varr. Lectt. d) ὀῤῥώδεε] „ὀῤῥώδεεν *Fl.*" e) ἄρχετο] „Nihil mutant Edd. nec M. notante *Solano.*" f) νηὸν] „νεὼν W." g) ἐδίζετο] „ἐδιζῆτο W." h) ἠδέετο] „ἐδέετο male *Fl.*" Sic etiam Cod. Florent., referente *Koenio* ad *Gregor.* Cor. p. 406. et 407. Confirmat hanc formam Vat. 90. teste *Bastio* ad illum locum. Itaque fortasse scribendum αἰδέετο. i) ἀγνοΐην] Sic *Reitz.*

aedem aedificant, tresque ipsis anni in hoc negotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus metuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore secum versaretur, amare coepit: qui amor postea in furorem, et magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Junonem harum rerum caussam volentem fuisse: non fugisse illam, virum bonum esse Combabum; Stratonicen autem ulcisci voluisse, quod non facile templum aedificandum suscepisset. Ac primo quidem modesta est, morbum occultat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeste afflictabat se, toto die plorabat, Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem supplicandi *Combabo* occasionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec admodum turpis repulsa, sed quidquid egeris, in ignorantiam confer-

καὶ ἐπεὶ ἐκ δείπνου ἐγένοντο, ἀπικνεομένη k) ἐς τὰ οἰκήϊα, p. 469.
ἐν τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσετό τε, καὶ γούνων l) ἅπτετο, καὶ τὸν ἔρωτα ὡμολόγεε m). ὁ δὲ τόν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀναίνετο, καί οἱ τὴν μέθην ἐνεκάλεε. n) ἀπειλούσης δὲ μέγα τι κακὸν ἑωυτὴν ἐργάσασθαι, δείσας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε o), καὶ πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ πάθην ἀπηγήσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἤνεικε p). ἰδοῦσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ οὔποτε q) ἔλπετο, μανίης μὲν οὕτω r) ἐκείνης ἔσχετο s), ἔρωτος δὲ οὐδαμᾶ ἐλήθετο, ἀλλὰ p. 470.
πάντα οἱ συνεοῦσα, ταύτην παραμυθίην ἐποιέετο ἔρωτος ἀπρήκτοιο. ἔστι ὁ ἔρως οὗτος ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, καὶ ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλλων ἐπιθυμέουσι, καὶ γυναιξὶ Γάλλοι ἐπιμαίνονται, ζηλοτυπέει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ σφίσι τὸ χρῆμα κάρτα ἱρὸν νομίζεται. Τὰ δ᾽ ὦν t) ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν 23
Στρατονίκην, οὐδαμᾶ τὸν βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεόμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπηγέοντο. ἐπὶ

et recentt. ἀγνοίῃν vett. k) ἀπικνεομένη] „ἀπικομένη W. Nihil a vulgato abit *Fl.*" l) γούνων] „γούνον male J." m) ὡμολόγεε] „ὡμολόγεεν *Fl.* Vulgato favet M." n) ἐνεκάλεε] „ἀνεκάλεεν *Fl.* ἐπεκάλεε W." o) ἐξέφηνε] „ἐνέφηνε *Fl.* ἔφηνεν W." p) ἤνεικε] „Sic W. Ἔνειπε Edd." q) οὔποτε] „οὔτε *Fl.* Lege οὔκοτε, etsi οὔποτε M. cum Editionum vulgo." r) οὕτω] „omisit W. et *Fl.* rectius." s) ἔσχετο] ἀπέσχετο maluit *Jens.* frustra. Vid. *Gesner.* ad h. l., quem laudat *Wesseling.* ad *Herodot.* VII, 237. t) τὰ δ᾽ ὦν] Sic emendavi, quod in *Ald.*

tur. Ut vero visum erat, sic agit: ac post coenam veniens in cubiculum, ubi commorabatur Combabus, supplicat illi, genua contingit, fatetur amorem. Ille averso animo sermonem illum accipit, rem recusat, ebrietatem illi objicit. Cum autem illa minaretur, magnum se sibi malum illaturam, pertimescit, totam illi rationem suam indicat, quidquid sibi accidisset, enarrat, rem ipsam aperte demonstrat. Ubi conspexit, quae nunquam speraverat, Stratonice, furor ille quidem constitit: amoris autem neutiquam obliviscitur, sed semper cum illo versata hoc habet irriti amoris solatium. Viget ejusmodi amor Hierapoli, et nunc adhuc ita fit. Amant feminae Gallos, furunt Galli in feminas, zelotypus nemo est, sed res ea valde sancta apud illos putatur. Quae igitur Hierapoli agebantur de Stratonice, ea neutiquam fugiebant regem, multis, qui inde venirent,

p. 470. τοῖσι περιαλγέων, ἐξ ἀτελέος τοῦ ἔργου Κομβάβον μετεκά-
λεε. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον. οὔτι ἀληθέα, τὴν Στρατονί-
κην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο, αὐτὴν γράψασαν. ἐς τὸ
ἄνδρα, τοῦ Κομβάβου κατηγορέειν, πείρην οἱ ἐπικαλέου-
σαν. καὶ τὸ Ἕλληνες Σθενεβοίης πέρι λέγουσι, καὶ Φαί-
δρης τῆς Κνωσσίης, ταυτὶ καὶ Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκη
μυθολογέουσι. ἐγὼ μέν νυν u)· οὐδὲ Σθενεβοίην πείθομαι
οὐδὲ Φαίδρην τοιάδε ἐπιτελέσαι, εἰ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρε-
κέως ἐπόθεε Φαίδρη. ἀλλὰ τὰ μὲν ἐχέτω ὅκως καὶ ἐγέ-
24 νετο. Ὡς δὲ ἡ ἀγγελίη ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἀπίκετο, ἔγνω
τε ὁ Κομβάβος τὴν αἰτίην, θαρσέων τε ἤϊε x), ὅτι οἱ ἡ
ἀπολογίη οἴκοι ἐλίπετο· καί μιν y) ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐ-
τίκα μὲν ἔδησέ τε καὶ ἐν φρουρῇ ἔχε z). μετὰ δὲ παρεόν-
των οἱ τῶν φίλων, τοὶ a) καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβά-
p. 471. βῳ παρεγένοντο, παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορέειν ἄρ-
χετο, καί οἱ μοιχίην τε, καὶ ἀκολασίην προὔφερε· κάρτα
δὲ δεινοπαθέων, πίστιν τε καὶ φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων

utraque, *Hag.*, *Reitz.* et *Bip.* erat τά, δ' ὦν, in *Bas.* 1
8. et *Schm.* τάδ' ὦν. u) μέν νυν] Vulg. μὲν ὦν. Se
W. μὲν νῦν. Unde sic scripsi, ut supra capp. 16. et 21
x) ἤϊε] „bene *Fr. Par.* etc. *Fl.* ἦεν. M. ἤιεν, quod verum
credo.“ y) μιν] „μὴν male J.“ Sic etiam *Ald.* 2. z) ἔχε
„εἶχεν W. εἶχε *Fl.*“ a) τοὶ] „οἳ male *Fl.* et W.

deferentibus, et quid fieret narrantibus. His commotus rex, imperfecto adhuc opere, Combabum arcessit. Alii hic narrant rem minime veram; Stratonicen, cum repulsae essent illius preces, ipsam scripsisse marito, accusasse Combabum, tentatae ab illo pudicitiae suae reum fecisse. Et quod de Sthenoboea sua Graeci dicunt, et Phaedra Gnossia, idem de Stratonice fabulantur Assyrii. Equidem neque Sthenoboeam credo, neque Phaedram fecisse talia, si vere amavit Phaedra Hippolytum. Verum ea ita se, uti facta sunt, habe-
ant. Ubi vero Hierapolin nun-
cius venit, caussamque cogno-
vit Combabus, cum fiduci-
abiit, quod domi relicta sib-
esset defensio. Venientem re-
statim in vincula conjectum
tradit custodibus. Deinde prae-
sentibus amicis, qui etiam
tum, cum dimitteretur Com-
babus, aderant, productum i-
medium accusare occipit, e-
adulterium illi atque malam
libidinem objicit: graviterque
commotus fidem et amicitiam
memorat, triplici se sceler-
obstringere Combabum affir-

τρισσὰ Κομβάβον ἀδικέειν, μοιχόν τε ἐόντα, καὶ ἐς πίστιν p. 471. ὑβρίσαντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ τοιάδε ἔπρηξε. πολλοὶ δὲ παρεστεῶτες ἤλεγχον, ὅτι ἀναφανδὸν σφέας ἀλλήλοισι συνεόντας εἶδον. πᾶσι δὲ τέλος ἐδόκεε[b]) αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβον, θανάτου ἄξια εἰργασμένον[c]). Ὁ δὲ τέως μὲν ἑστήκεε, λέγων οὐδέν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν φόνον ἤγετο, φθέγξατό τε, καὶ τὸ κειμήλιον αἴτεε[d]), λέγων, ὡς ἀναιρέει μιν οὐχ ὕβριος οὐδὲ γάμων εἵνεκα[e]), ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυμέων, τά οἱ ἀπιὼν παρεθήκατο. πρὸς τάδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸν ταμίην, ἐκέλευε ἐνεῖκαι[f]) τά οἱ φρουρέειν ἔδωκε. ὡς δὲ ἔνεικε[g]), λύσας τὴν σφρηγῖδα ὁ Κομβάβος, τά τε ἐνεόντα ἐπέδειξε[h]), καὶ ἑωυτὸν ὁποῖα ἐπεπόνθεε· ἔλεξέ τε, Ὦ βασιλεῦ, τάδε τοι ἐγὼ ὀῤῥωδέων, εὖτέ με ταύτην ὁδὸν ἔπεμπες, ἀέκων ἤϊον[i]). καὶ ἐπεί με ἀναγκαίη μεγάλη ἐκ σέο κατέλαβε, τοιάδε ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δεσπότεα, ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχέα· τοιόςδε μέντοι ἐὼν,

b) ἐδόκεε] ἐδόκεεν *Schm.* e Gorl. c) εἰργασμένον] Sic *Bas.* 1. et 3. cum Gorl. et hinc *Schm.* pro vulg. ἐργασμένον. d) αἴτεε] Vulg. ᾔτεε. Sed ἀΰτεε W. Gorl. et Vat. 90. teste *Bastio* ad *Gregor.* Cor. p. 407. *Schäf.* Unde *Koenius* ibid. αἴτεε fecit, quod nos amplexi sumus. e) εἵνεκα] „ἕνεκα W." f) ἐνεῖκαι] „Ita *Fl. Fr. Bas.* 1. (et 3.) *Hag. Par.* Ἐνῆκαι J. Ἐνεῖκε M. a manu rec. g) ἔνεικε] „ἤνειкεν W. solus" h) ἐπέδειξε] „Nil varietatis invenio." i) ἤϊον] „*Fl.* ᾖον. M. ἤιον."

mans, qui et adulter esset, et in fidem sibi habitam contumeliosus, et in Deam impius, cujus in opere commisisset talia. Multi adstantes *eum* convincunt, quod aperte amplexantes vidissent. Tandem placet omnibus, mori statim Combabum, qui morte digna perpetrasset. At ille huc usque steterat nihil dicens. Cum vero ad supplicium jam ducendus esset, loquitur, pignus suum reposcit, interfici se dicens non contumeliae regi *illatae* aut matrimonii *illius violati* caussa, sed quod illorum cupiditate *rex* teneretur, quae discedens ipsi commendasset. Ad haec vocato quaestore rex afferri jubet, quae custodienda illi tradiderat. Cum attulisset, detracto Combabus signo, quae inerant, demonstrat, seque ipsum adeo, quomodo affectus esset; dixitque, *Haec ipsa, Rex, ego metuens, cum hoc mihi iter mandares, et ivi invitus, et cum magna abs te mihi necessitas imposita esset, hoc feci, commodum illud quidem*

p. 471. ἀνδρὸς ἐπ' ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τάδε θαμβήσας[k]), περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε, Ὦ Κομ-
p. 472. βάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσαο[l]); τί δὲ σεωυτὸν οὕτω[m]) ἀεικέλιον ἔργον μοῦνος ἀνδρῶν ἔπρηξας; τὰ οὐ πάμπαν ἐπαινέω, ὦ σχέτλιε, ὃς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτε[n]) σὲ παθέειν, μήτε ἐμὲ ἰδέσθαι ὤφελε[o])· οὐ γάρ μοι ταύτης ἀπολογίης ἔδεε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιάδε ἤθελε, πρῶτα μέν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσεται, αὐτέων συκοφαντέων ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη δωρεὴ ἀπίξεται, χρυσός τε πολλὸς, καὶ ἄργυρος ἄπλετος, καὶ ἐσθῆτες Ἀσσύριαι, καὶ ἵπποι βασιλήϊοι. ἀπίξεαι δὲ παρ' ἡμέας ἄνευ ἐσαγγελέος, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, οὐδ' ἢν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι. τάδε εἶπέ τε ἅμα, καὶ ἐποίεε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς φόνον ἤγοντο· τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδίδοτο[p]), καὶ ἡ φιλίη μέζων ἐγεγόνεε. ἐδόκεε δὲ οὐδεὶς ἔτι Ἀσσυρίων Κομβάβῳ σο-
26 φίην καὶ εὐδαιμονίην εἴκελος. Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτε-

k) θαμβάσας] ἀμβώσας (pro ἀναβοώσας) scribi maluit *Valckenar.* ad *Herodot.* VII, 18. l) εἰργάσαο] „Sic jam *Fl. Fr.* J. *Par.* etc. cum M." m) οὕτω etc.] „Hoc ad ἀνδρῶν usque aliena manus explevit in W. ubi lacuna erat." n) μήτε] μή τι *Hag.* o) ὤφελε] „*ὤφελλεν* W. *ὤφελεν Fl.*" p) ἐδίδοτο] Vulgatum vitium ἐδέδοτο correxi ad mentem *Fritzschii* Quaestst. p. 210. quod idem factum in eadem caussa Necyom. c. 14. et Somn. c. 3., hic ad sententiam *Hemsterhusii*, illic etiam Codd. jubentibus.

domino, mihi vero minime secundum. Talis tamen cum sim, facinoris, quod non nisi vir committere potest, reus sum. At ille obstupefactus ad haec, complexus illum cum lacrimis dixit: *Quod tibi tantum, Combabe, malum intulisti? Quod in te tam incredibile facinus solus virorum designasti? Non omnino laudo ista, miser, qui ea sustinueris, quae utinam neque tu passus esses, neque ego vidissem! Hac enim defensione mihi opus non erat. Sed quandoquidem haec fortuna voluit, primo quidem hoc tibi a me ultionis caussa dabitur, mors delatorum: postea donum veniet magnum, aurumque multum, et argentum immensum, et vestimenta Assyria, et equi regii. Intrabis ad nos, nemine intro nuntiante; neque quisquam a nostro te conspectu arcebit, neque si cum uxore jaceam.* Haec dixit simul et fecit. Illi statim ducuntur ad supplicium; huic munera tribuuntur, et major fit amicitia. Neque vi-

λέσαι τὰ λείποντα τῷ νηῷ, (ἀτελέα γάρ μιν ἀπολελοίπεεν q)) p. 472.
αὖτις r) ἐπέμπετο, καὶ τόν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοιπὸν αὐτοῦ ἔμενε. ἔδωκε δέ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ εὐεργεσίης εἵνεκα s), ἐν τῷ ἱρῷ ἑστάναι χάλκεον· καὶ ἔστη t) ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱρῷ Κομβάβος χάλκεος, Ἑρμοκλέους τοῦ Ῥοδίου ποίημα, μορφὴν μὲν ὁκοίη γυνὴ, ἐσθῆτα δὲ ἀνδρηΐην ἔχει. λέγεται δὲ τῶν φίλων τοὺς μάλιστά οἱ εὐνοέοντας, ἐς παραμυθίην τοῦ πάθεος, κοινωνίην ἑλέσθαι τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑωυτοὺς, καὶ δίαιταν τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διαιτέοντο. ἄλλοι δὲ ἱρολογέουσι u) ἐπὶ τῷ πρήγματι,
λέγοντες, ὡς ἡ Ἥρη φιλέουσα Κομβάβον, πολλοῖσι τὴν p. 473.
τομὴν ἐπὶ νόον ἔβαλλε x), ὅκως μὴ μοῦνος ἐπὶ τῇ ἀναν- 27
δρηΐῃ λυπέοιτο. Τὸ δὲ ἔθος τοῦτο ἐπειδὴ ἅπαξ ἐγένετο, ἔτι νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἑκάστου ἔτεος ἐν τῷ ἱρῷ τάμνονται καὶ θηλύνονται, εἴτε Κομβάβον παραμυθεόμενοι y), ἔτε καὶ Ἥρῃ χαριζόμενοι z). τάμνονται δ' ὦν, ἐσθῆτα δὲ

q) *ἀπολελοίπεεν*] Sic W. Sed vulg. *ἀπολέλοιπε*, et *ἀπολέλοιπεν* *Fl.* r) *αὖτις*] Sic tandem *Bip.* et *Schm.* cum Edd. vett. pro *αὖθις*, quod et hic *Reitzii* festinantia scripsit. Vid. Adnott. s) *εἵνεκα*] „*ἕνεκα* Edd. et M. male." t) *ἔστη*] *ἔστι* *Bas.* 3. u) *ἱρολογέουσι*] „recte M. *Ἱερολογέουσι* Edd." x) *ἔβαλλε*] *ἔβαλεν* *Schm.* e Gorl. y) *παραμυθεόμενοι*] „*παραμηθ.* male J." Sic et *Ald.* 2. z) *χαριζόμενοι*] Vulg. *χαριζεόμενοι*. W. *χαρίζονται*. Cor-

detur Assyriorum quisquam sapientia par Combabo aut felicitate. Postea cum petiisset, *ut liceret sibi*, quae deerant templo, perficere, (imperfectum enim reliquerat) denuo dimittitur, perficit templum, et reliquo tempore ibi manet. Tribuit ipsi hoc etiam rex virtutis et bene factorum caussa, uti aeneus in templo staret. Stabat, *inquam*, honoris caussa in templo Combabus aeneus, Hermoclis Rhodii opus, forma qualis mulier, vestitum autem habet virilem. Dicitur porro, amicorum benevolentissimos, consolandi illius casus gratia, in communionem jacturae illius venisse. Exsecuerunt nempe se ipsi, et eandem, quam ille, vivendi rationem elegerunt. Alii Deos admiscent negotio, ac dicunt, adamatum a Junone Combabum: hanc multis illam castrandi se mentem injecisse, ne solus ademtam sibi virilitatem graviter ferret. Interim ille mos, postquam semel susceptus est, etiam manet, multique singulis annis in templo exsecant se et effeminant, sive Com-

p. 473. οἵδε a) οὐκ ἔτι ἀνδρηΐην ἔχουσι, ἀλλὰ b) εἵματά τε γυναικήϊα φορέουσι; καὶ ἔργα γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὡς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀνακέαται καὶ τουτέων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτίη. συνενείχθη γάρ οἱ καὶ τάδε. ξείνη γυνὴ ἐς πανήγυριν ἀπικομένη, ἰδοῦσα καλόν τε ὄντα, καὶ ἐσθῆτα ἔτι ἀνδρηΐην ἔχοντα, ἔρωτι μεγάλῳ ἔσχετο c). μετὰ δὲ, μαθοῦσα ἀτελέα ἐόντα, ἑωυτὴν διειργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀθυμέων, ὅτι οἱ ἀτυχέως τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυναικηΐην ἐνεδύσατο d), ὅκως μηκέτι ἑτέρη γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο. ἥδε αἰτίη Γάλλοισι στολῆς θηλείης e). Κομβάβου μέν μοι f) πέρι g) τοσάδε εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὖτις h) ἐγὼ λόγῳ ὑστέρῳ μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅκως τάμνονται, καὶ ταφῆς, ὁκοίην θάπτονται, καὶ ὅτευ εἵνεκα ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἐσέρχονται· πρότερον δέ μοι θυμὸς εἰπεῖν θέσιός τε πέρι τοῦ νηοῦ, καὶ μεγάθεος· καὶ δῆτα ἐρέω.

rexi, ut jam voluerat *Reitz.* a) οἵδε] „Sic Edd. et M." b) ἀλλὰ] καὶ addunt vulgo Edd., omittunt rectius Codd. W. et Gorl., uncis inclusit *Schm.* c) ἔσχετο] An scripsit auctor ἴσχετο, passiva vi? aut poterat etiam ἔχετο. d) ἐνεδύσατο] „restitui ex M. et *Salm.* Ἐνεδήσατο cett. male." Excipe *Bas.* 1. et 3., ubi bene ἐνεδύσατο. e) θηλείης] θηλέης maluit *Koen.* ad *Gregor.* Cor. p. 440. *Schäf.* ut supra c. 15. et infra c. 51. f) μέν μοι] „μέντοι *Fl.* male. Vulgatum firmat M." g) πέρι] „omittit W. et *Fl.*" h) αὖτις] αὖθις *Reitz.* et recentt. constat lectio restituta in Edd.

babi consolandi caussa, sive gratum Junoni ut faciant. Exsecant certe. Verum hi vestitum non amplius virilem habent, sed vestimenta gestant muliebria, et opera mulierum faciunt. Quantum audivi, etiam horum origo ad Combabum refertur. Nam usu illi venerunt et ista. Peregrina mulier, in conventum *sacrum* quae venisset, conspecto homine ita pulchro et vestito viriliter, magno illius amore exarsit: post cum comperisset mutilum esse, ipsa se interemit. Ob haec graviter ferens Combabus, sibi infeliciter adeo succedere Venerem, muliebrem vestem sumsit, ne alia amplius mulier ea ratione deciperetur. Haec caussa Gallis vestitus feminei. Ac de Combabo ista mihi dicta sunto. Gallorum autem deinde procedente sermone mentionem faciam, et castrationis illorum, *hoc est*, quomodo castrentur, et sepulturae, qua sepeliantur, et cujus rei caussa in templum non ingrediantur. Prius autem co-

Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ἐν τῷ τὸ ἱρὸν ἵδρυται, λόφος ἐστὶ, p. 473.
κέεται δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τῆς πόλιος· καὶ οἱ τείχεα 28
δοιὰ περικέεται. τῶν δὲ τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ οὐ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱροῦ ἐς ἄνεμον Βορέην ἀποκέκρινται i), μέγαθος ὅσον τε ἑκατὸν k) ὀργυιέων. ἐν τούτοισι τοῖσι προπυλαίοισι καὶ οἱ p. 474.
φαλλοὶ ἑστᾶσι, τοὺς Διόνυσος ἐστήσατο, ἡλικίην καὶ οἶδε l) τριηκοσίων ὀργυιέων. ἐς τουτέων τὸν ἕνα φαλλὸν ἀνὴρ ἑκάστου ἔτεος δὶς ἀνέρχεται, οἰκέει τε ἐν ἄκρῳ τῷ φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων. αἰτίη δέ οἱ τῆς ἀνόδου ἥδε λέγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ὑψοῦ τοῖσι θεοῖσι ὁμιλέει, καὶ ἀγαθὰ ξυμπάσῃ m) Συρίῃ αἰτέει· οἱ δὲ τῶν εὐχωλέων n) ἀγχόθεν ἐπαΐουσι. ἄλλοισι δὲ δοκέει καὶ τάδε Δευκαλίωνος εἵνεκα ποιέεσθαι, ἐκείνης ξυμφορῆς μνήματα, ὁκότε οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ οὔρεα καὶ ἐς τὰ περιμήκεα τῶν δενδρέων ἤεισαν o),

vett. i) ἀποκέκρινται] „Sic M. *Fl. Ven.* 2. *Par. Hag.* etc. Ἀποκέκριται J. et marg. *Ald.* 1." Cum J. facit Gorl. Unde *Schmied.* conj. ἀποκέκλιται, collato loco *Arrian.* Exped. Alex. V, 6, 1. Ἀποκέκλινται etiam *Seager.* Diar. Class. Vol. XIX. p. 31. Utrumque satis probabile. k) ἑκατὸν] De hoc et, qui mox sequitur, numero vid. Adnott. l) καὶ οἶδε] „Et sic M. cum Edd." m) ἀγαθὰ ξυμπάσῃ] Vulgo ἀγαθὰ πάσῃ. Sed ξὺν πάσῃ sine ἀγαθὰ *Fl.* et Gorl. Et ἀγ. ξὺν ἁπάσῃ W. Ex his inter se conciliatis edidi, ut jam conjecerat *Reitzius.* n) εὐχωλέων] „bene *Salm.* et *Amst.* Εὐχολέων cett. et M. prave." o) ἤεισαν] „ἴησαν W."

gite de positione templi et magnitudine dicere: et jam dico. Locus ipse, in quo sacrum constitutum est, collis est. Jacet autem in media urbe, et duplici muro est circumdatus. Murorum alter antiquus est, alter non multum aetate nostra superior. Vestibulum templi in Boream ventum porrectum est, centum circiter passuum magnitudine. In hoc vestibulo etiam stant phalli, quos Bacchus statuit, iique altitudine tricenorum passuum. In horum unum phallum vir singulis annis bis ascendit, moraturque in summo phallo tempus septem dierum. Caussa illi hujus ascensionis ista memoratur. Vulgus putat, in alto illum versari cum Diis, et bona petere toti Syriae, eosque sic e propinquo audire preces. Alii haec etiam Deucalionis caussa fieri autumant, in memoriam illius calamitatis, cum homines in montes et arborum altissimas

p. 474. τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀῤῥωδέοντες. ἐμοὶ μὲν νυν p) καὶ
τάδε ἀπίθανα. δοκέω γε μὲν Διονύσῳ σφέας καὶ τάδε
ποιέειν. συμβάλλομαι δὲ τουτέοισι. φαλλοὺς ὅσοι Διο-
νύσῳ ἐγείρουσι q), ἐν τοῖσι φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνους
κατίζουσι r)· ὅτευ μὲν εἵνεκα, ἐγὼ οὐκ ἐρέω. δοκέει δ᾽ ὦν
p. 475. μοι καὶ ὅδε ἐς ἐκείνου μίμησιν τοῦ ξυλίνου ἀνδρὸς ἀνέρχε-
29 σθαι s). Ἡ δέ οἱ ἄνοδος τοιήδε. σειρῇ μακρῇ t) ἑωυτόν τε
ἅμα, καὶ τὸν φαλλὸν περιβάλλει· μετὰ δὲ, ἐπιβαίνει ξύλων
προσφυῶν τῷ φαλλῷ; ὁκόσον ἐς χώρην ἄκρου ποδός·
ἀνιὼν δὲ ἅμα ἀναβάλλει τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὅκωςπερ
ἡνιοχέων. εἰ δέ τις τόδε μὲν οὐκ ὄπωπε, ὄπωπε δὲ φοινι-
κοβατέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθί κου u),
οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὰν δὲ ἐς τέλος ἵκηται τῆς ὁδοῦ, σειρὴν
ἑτέρην ἀφεὶς, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει τῶν
οἱ θυμὸς, ξύλα, καὶ εἵματα, καὶ σκεύεα· ἀπὸ τῶν ἕδρην

p) *μέν νυν*] μὲν ὦν vulgo. *Μὲν νῦν* W. et Gorl. Unde genuinam lectionem restitui, ut supra jam aliquoties. q) *ἐγείρουσι*] „ἀγείρουσι W. perperam." Totum hunc locum, male olim sic dispositum: *συμβάλλομαι δὲ τουτέοισι φαλλοὺς, ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρουσι, ἐν τοῖσι φαλλοῖσι κ. ἄ. ξ. κ.* *Micyllus* jam et *Gesnerus* in interpretationibus suis, *Reitzius* autem et recentt. in textu castigaverant. r) *κατίζουσι*] „recte J. *Hag. Fl. Fr.* cum W. *Καθίζουσι* male *Bas.* I. (at 3.) *Par. Salm.*" s) *ἀνέρχεσθαι*] „ἀνέρχεται M. Vulgatum probat *Fl.*" t) *μακρῇ*] *μικρῇ* conj. *Kuster.* u) *ἄλλοθί κου*] „Et sic *Fl.* cum J. *Par.* etc."

aquarum multarum metu ascenderunt. Mihi quidem ista quoque parum probabilia, ac puto, illos haec etiam Baccho facere. Conjicio autem inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, iidem ligneos in phallis viros collocant: cujus rei caussa, non dixerim equidem. Videtur ergo mihi illius lignei viri imitatione hic ascendere. Porro ascensus est ejusmodi. Catena longa se pariter ac phallum circumdat. Postea inscendit ligna phallo affixa, ea magnitudine, quae extremum pedem recipiat. Quantum vero ascendit, tantum utrinque, aurigantis gestu, catenam in altum rejicit. Si quis vero hoc non vidit, vidit autem illos, qui palmas conscendunt in Arabia, aut in Aegypto, aut alio quocunque loco, idem, quod dico, intelligit. Cum autem ad finem viae pervenit, fune demisso alio, quem secum habet, longo illo quidem, sursum trahit, quae vult, ligna, et ve-

συνδέων, ὁκοίην καλιὴν, ἵζάνει. μίμνει τε χρόνον, τῶν x) p. 475.
εἶπον ἡμερέων. πολλοὶ δὲ ἀπικνεόμενοι, χρυσόν τε καὶ ἄρ-
γυρον, οἱ δὲ χαλκὸν κομίζουσι y)· εἶτ᾽ ἀφέντες ἐκείνου
πρόσθε κείμενα, ἀπιᾶσι, λέγοντες τὰ οὐνόματα ἕκαστος.
παρεστεὼς δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει· ὁ δὲ δεξάμενος τοὔ- p. 476.
νομα, εὐχωλὴν ἐς ἕκαστον ποιέεται· ἅμα δὲ εὐχόμενος,
κροτέει ποίημα χάλκεον, τὸ ἀείδει μέγα καὶ τρηχὺ, κινεό-
μενον. εὕδει δὲ οὐδαμᾶ. ἢν γάρ μιν ὕπνος ἕλῃ ποτὲ z),
σκορπίος ἀνιὼν ἀνεγείρει τε, καὶ ἀεικέα ἐργάζεται, καί οἱ
ἥδε ἡ ζημίη τοῦ ὕπνου ἐπικέαται a). τὰ μὲν ὦν ἐς τὸν
σκορπίον μυθέονται, ἱρά τε καὶ θεοπρεπέα· εἰ δὲ ἀτρεκέα
ἐστὶ, οὐκ ἔχω ἐρέειν. δοκέει b) δέ μοι, μέγα ἐς c) ἀγρυ-
πνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώσιος ἡ ὀῤῥωδίη. φαλλοβα-
τέων μὲν δὴ πέρι τοσάδε d) ἀρκέει. ὁ δὲ νηὸς ὁρέει μὲν
ἐς Ἠέλιον ἀνιόντα. Εἶδος δὲ, καὶ e) ἐργασίην ἐστὶ, ὁκοί- 30

x) τῶν] „restitui ex W. Τὸν Edd. et M. male." y) κομίζουσι] „τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκεῖνον πρόσθε κείμενον κατίασι W. et *Fl.*" E *Schmiederi* silentio colligo, Gorl. Codicem cum vulgatis conspirare. Sic nihil illa respiciam, quae discrepant. z) ποτὲ] „Nil mutant Edd. et M." a) ἐπικέαται] ἐπικέεται M. *Fl. Reitz.* et *Bip.* In cett. Edd. vett. et Cod. Gorl. ἐπικέαται eadem ratione, quam servavimus capp. 6. et 8. Etiam *Schm.* h. l. restituit ἐπικέαται. Vid. Adnot. ad c. 6. b) δοκέει] Sic vulgo. Sed δοκέειν, monente *Solano*, scripserunt *Reitz.* et recentt. Cf. init. huj. libelli ibique notata. c) μέγα ἐς] „ἐς μέγα W. male." d) τοσάδε] Sic W. et Gorl. pro vulg. τοσαῦτα. e) καὶ] „omittunt W. et *Fl.*"

stes, et vasa: e quibus sede colligata, quasi nido quodam, illi desidet, manetque tempore dierum, quos dixi. Advenientes autem multi aurum et argentum, quidam vero aes afferunt: deinde in conspectu illius posita relinquunt, indicato suo quisque nomine. Adstans vero alius sursum nuntiat; ille vero, accepto nomine, preces pro unoquoque nuncupat: inter precandum sonum edit instrumento aeneo, quod, ubi movetur, magnum quiddam canit et asperum. Dormit neutiquam. Si enim somnus illi aliquando obrepat, scorpius ascendens et excitat illum, et magno malo afficit: haec ei poena somni proposita est. Quae igitur de scorpio narrant, ea sacra sunt et religiosa: utrum sint vera, dicere non habeo. Ut mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert ille metus cadendi. De illis phallorum conscensoribus haec sufficiant. Templum spectat in Solem

p. 476. ους νηοὺς ἐν Ἰωνίῃ ποιέουσι. Ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς [f]) μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν, ἐπὶ τῆς ὁ νηὸς ἐπικέαται [g]). ἄνοδος ἐς αὐτὸν [h]) λίθου πεποίηται, οὐ κάρτα μακρή. ἀνελθόντι δὲ θῶυμα μὲν καὶ ὁ πρόνηος μέγα παρέχεται, θύρῃσί τε [i]) ἤσκηται χρυσέῃσιν [k]). ἔνδοθε δὲ ὁ νηὸς χρυ-
p. 477. σοῦ τε πολλοῦ ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὀροφὴ πᾶσα χρυσέη. ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὀδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη λέγεται τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. καί σοι τηλόθεν ἀνιόντι προςβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθήν· καὶ ἢν αὖτις [l]) ἀπίῃς, οὐδαμὰ λείπεται, ἀλλά σευ τά τε εἵματα ἐς πολλὸν ἔχει τὴν πνοιήν, καὶ σὺ ἐς πάμπαν [m]) αὐτῆς μνήσεαι.
31 Ἔνδοθεν δὲ ὁ νηὸς οὐκ [n]) ἁπλόος ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ [o]) θάλαμος ἄλλος πεποίηται. ἄνοδος καὶ ἐς τοῦτον ὀλίγη· θύρῃσι δὲ οὐκ ἤσκηται, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπας ἀναπέπταται. ἐς μὲν ὦν [p]) τὸν μέγαν νηὸν

f) ἐκ γῆς] „recepi ex L. Ἐκ τῆς Edd. et M." Ἐκτὸς jam conjecerat *Guyet.* sed felicius *Gesn.* ἐκ γῆς. g) ἐπικέαται] Sic *Schm.* recte cum plerisque Edd. vett. et Gorl. Ex arbitrio *Solanus*, invitus autem ipse *Reitzius*, correxerunt ἐπικέεται, et hos secuti *Bipontini.* Ἀποκέαται *Par.* ἀπικέαται *Hag.* Vid. supra. h) αὐτὸν] „recepi ex W. et *Fl.* Αὐτὴν cett. male." i) τε] „Sic Edd. et M. Lege γάρ." k) χρυσέῃσιν] „restitutum ex W. Χρυσέοισι Edd. priores." l) αὖτις] „αὖθις *Par.*" m) πάμπαν] „Nil mutant *Fl.* et M. etc." n) οὐκ] „οὐχ marg. *Bas.* 1. frustra." o) ἐν αὐτῷ] ἐς τοῦτον *Bas.* 3. et mox ἐν αὐτῷ pro ἐς τοῦτον ead. Ed. imprudentiae culpa. p) ὦν] „recte W. ut semper in hoc libello. Οὖν Edd. exceptis *Bas.* 1. 2. (et 3.) quae ὦν."

orientem. Specie est atque opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminet e solo crepido magna, passuum duorum altitudine, in qua aedes imposita est. Ascensus in illam e lapide factus non sane latus. Ascendenti spectaculum magnum etiam atrium templi praebet: et valvis aureis exculturn est. Intus autem aedes auroque multo relucet, et lacunar totum est aureum. Sentitur autem hic divinus odor, qualis dicitur regionis Arabiae, qui e longinquo ascendenti spiritum inhalat optimum; et si inde discesseris, non deserit; quin et vestimenta tua diu servant odorem; et ipsi tibi semper obversabitur. Intus vero aedes non simplex est, sed thalamus in ea factus alius. Ascensus etiam in hunc parvus. Valvis non est ornatus, sed totus ex adverso venienti

πάντες ἐςέρχονται q)· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱρέες μοῦνον r). p. 477.
οὐ μέντοι πάντες ἱρέες, ἀλλὰ τοὶ s), μάλιστα ἀγχίθεοί τέ
εἰσι, καὶ τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱρὸν μέλεται θεραπείη. ἐν δὲ
τῷδε t) ἕαται τὰ ἕδεα, ἥτε Ἥρη, καὶ u) τὸν αὐτοὶ Δία
ἐόντα ἑτέρῳ οὐνόματι κλήϊζουσι. ἄμφω δὲ χρύσεοί τέ
εἰσι, καὶ ἄμφω ἕζονται· ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες φέ- p. 478.
ρουσι x)· ὁ δὲ ταύροισι y) ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ
Διὸς ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὁρῇ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἵ-
ματα z), καὶ ἕδρην· καί μιν οὐδὲ ἐθέλων ἄλλως εἰκάσεις.
Ἡ δὲ Ἥρη σκοπέοντί τοι a) πολυειδέα μορφὴν ἐκφανέει. 32
καὶ τὰ b) μὲν ξύμπαντα ἀτρεκέϊ c) λόγῳ Ἥρη ἐστί· ἔχει
δέ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης, καὶ
Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοιρέων. χειρὶ
δὲ τῇ μὲν ἑτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἑτέρῃ δὲ ἄτρακτον.
καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει, καὶ πύργον, καὶ

q) ἐςέρχονται] „Recte sic emendatum in M. Εἰςέρχονται Edd. male." r) μοῦνον] „omisit *Fl.* Adest in cett. et M." Sed scribendum videtur *μοῦνοι.* s) ἀλλὰ τοὶ] „οἳ (pro τοὶ) *Fl.* et M. ac mox *οἵσι,* frustra." Edidit autem *Reitz.* et cum eo recentt. *ἀλλά τοι.* Castigatius Edd. vett., ut nos. t) ἐν δὲ τῷδε] „bene *Fl.* M. *Par.* (etc.) *Ἐν δὲ δὲ τῷ* J." u) καὶ] omisit *Bas.* 3. x) φέρουσι] Sic probata exempla M. Gorl. et *Fl.* Vulg. *φορέουσι.* Cf. cap. 15. y) ταύροισι] Sic Edd. vett. pleraeque. *Ταύροισιν Fl. Reitz.* et recentt. *Ταῦροισι* male J., quod ad accentum, solum attinet. z) εἵματα] „Sic W. *Ὄμματα* Edd." a) τοι] *σοι* malait *Solan.* b) τὰ] *τῷ* Gorl. c) ἀτρεκέϊ] de meo scripsi pro vulg.

tibus apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes; in thalamum vero soli sacerdotes, ac ne sacerdotes quidem omnes; sed ii, qui proximi censentur Diis, et quibus omnis administratio sacrorum curae est. In hoc collocata sunt signa, tum Junonis, tum quem, Jupiter cum sit, alio ipsi nomine appellant. Ambo aurei, ambo sedent. Verum Junonem leones ferunt: alter tauris insidet. Nempe Jovis simulacrum Jovem refert per omnia, capite, vestibus, throno, nec, etiamsi velis, alii ipsum assimules. Verum Juno multiplicem consideranti formam offert. Universim, ut vere dicam, Juno est. Sed habet aliquid etiam Minervae, et Veneris, et Lunae, et Rheae, et Dianae, et Nemesis, et Parcarum. Manu altera sceptrum tenet, colum altera: et in capite gerit radios et turrim; et cestum *habet,* quo solam Caelestem *Venerem* ornant. Extra vero et aliud

p. 478. κεστὸν, τῷ μούνην τὴν Οὐρανίην κοσμέουσι. ἔκτοσθε δέ οἱ χρυσός τε ἄλλος περικέαται d), καὶ λίθοι κάρτα πολυτελέες, τῶν οἱ μὲν λευκοὶ, οἱ δὲ ὑδατώδεες e), πολλοὶ δὲ πυῤῥώδεες. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδῷοι πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ φέρουσι f) Αἰγύπτιοι, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμένιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγου ἄξιον, τοῦτο ἀπηγήσομαι· λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ φορέει, λυχνὶς καλέεται, οὔνομα δέ οἱ τοῦ ἔργου g) ἡ συντυχίη. ἀπὸ τούτου ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολάμπεται, ὑπὸ δέ οἱ καὶ ὁ νηὸς ἅπας, οἷον
p. 479. ὑπὸ λύχνοισι, φαείνεται. ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν φέγγος ἀσθενέει. ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα h) πυρώδεα i). καὶ ἄλλο θωυμαστόν ἐστι ἐν τῷ ξοάνῳ. ἢν ἑστεὼς k) ἀντίος ἐσορέῃς, ἐς σὲ ὁρῇ· καὶ μεταβαίνοντι τὸ βλέμμα ἀκολουθέει, καὶ ἢν
33 ἄλλος ἑτέρωθεν ἱστορέῃ l), ἴσα καὶ ἐς ἐκεῖνον ἐκτελέει. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων ἕστηκε ξόανον ἄλλο χρύσεον, οὐδαμᾶ

ἀτρεκέει. d) περικέαται „Et sic jam *Fl.* cum cett." e) ὑδατώδεες] „Vid. nott." f) φέρουσι] Sic omnes ante *Reitz.* libri. Φορέουσι tamen *Solan.*, *Reitz.* et *Bip.* Sed bene vulgatam restituit *Schm.* Cf. modo c. 10. et 13. g) ἔργου] „ὅρκου W. Sed in marg. est ἔργου." h) κάρτα] „M. *Fl.* aliaeque recte. Χάρτα J. male." i) πυρώδεα] „Sic et *Fl.* cum cett. Πυῤῥώδεα W." k) ἑστεὼς] „Ἑστέως *Bas.* 1. Sed *Bas.* 2. cum *Fl. Par.* etc. vulgatum servat." Imo *Bas.* 1. cum 3. recte habet ἑστεώς. l) ἱστορέῃ] „Nil mutare Edd. et M. addit *Solanus.* Ἐσορέῃ forsan." Vid. tamen Adnott.

aurum circumpositum est, et gemmae valde pretiosae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae, multae etiam ignei. Insuper vero Sardae onyches multae, et hyacinthi et smaragdi, quas Aegyptii ferunt, et Indi, et Aethiopes, et Medi, et Armenii, et Babylonii. Quod autem magis commemoratu dignum est, illud enarrabo. Gemmam in capite fert, quae lychnis vocatur: nomen illi res ipsa dedit. Ab hac noctu splendor multus refulget, ut ab ea tanquam a lucernis aedes tota reluceat: interdiu splendor ille imbecillior; caeterum speciem habet valde igneam. Etiam aliud est in illo simulacro admirabile. Si stans contra intueare, te respicit, transeuntem obtutus ille persequitur: et si ab alia parte alius hoc experiatur, idem in illum perficit. Inter utrumque stat

τοῖσι ἄλλοισι ξοάνοισι εἴκελον. τὸ δὲ μορφὴν μὲν m) ἰδίην p. 479.
οὐκ ἔχει, φορέει δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἴδεα. καλέεται δὲ
σημήϊον καὶ ὑπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. οὐδέ τι οὔνομα ἴδιον
αὐτῷ ἔθεντο, ἀλλ' οὐδὲ γενέσιος αὐτοῦ πέρι n) καὶ εἴδεος
λέγουσι. καί μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκα-
λίωνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὦν ἐπὶ τῇ
κορυφῇ αὐτοῦ περιστερὴ o) χρυσέη ἐφέστηκε. τοὔνεκα
δὴ μυθέονται Σεμιράμιος ἔμμεναι τόδε σημήϊον. ἀποδη-
μέει δὲ δὶς ἑκάστου ἔτεος ἐς θάλασσαν, ἐς κομιδὴν τοῦ
εἶπον ὕδατος. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ, ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ, 34
κέαται p) πρῶτα μὲν θρόνος ἠελίου· αὐτοῦ δὲ εἶδος οὐκ
ἔνι, μούνου γὰρ Ἠελίου καὶ Σεληναίης ξόανα οὐ δεικνύουσι.
ὅτευ δὲ εἵνεκα ὧδε νομίζουσι, ἐγὼ καὶ τόδε ἔμαθον. λέ- p. 480.
γουσι τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι ὅσιον ἔμμεναι ξόανα ποιέε-
σθαι, οὐ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι q) τὰ εἴδεα· Ἠέλιος
δὲ, καὶ Σεληναίη, πάμπαν ἐναργέες, καί σφεας πάντες
ὁρέουσι. κοίη ὦν αἰτίη ξοανουργίης, τοῖσι ἐν τῷ ἠέρι
φαινομένοισι; Μετὰ δὲ τὸν θρόνον τοῦτον κέαται r) ξόανον 35

m) μὲν] „ex W. est. Non erat in Edd.“ n) πέρι] „deest in W.“ o) περιστερὴ] „περιστερὴ W. non adsentiente *Fl.*“ p) κέαται] „Et sic jam. *Fl.*“ q) πάντεσι] „παντέσι W. Nil mutat *Fl.*“ r) κέαται] „κέεται *Fl.* Sed prius M. cum Edd. vulgo.“

imago ex auro, alia nulla parte aliis imaginibus similis. Suam hoc formam non habet, gerit autem aliorum Deorum species: signum vocatur ab ipsis Assyriis, nec nomen illi proprium posuere: sed neque de ortu illius aut forma dicunt; sed alii ad Bacchum, alii ad Deucalionem, ad Semiramidem alii referunt. Etenim in vertice illius stat columba aurea: quam ob caussam Semiramidis esse simulacrum illud fabulantur. Abit [*defertur*] vero bis quotannis ad afferendam, quam dixi, aquam. In ipsa porro aede ad sinistram intrantium Solis primum thronus positus est: ipsius vero simulacrum non inest. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt. Cujus autem rei caussa hoc instituerint, id ipsum quoque didici. Ajunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illorum enim species non esse notas omnibus. At Sol et Luna plane conspicui, et vident illos universi. Quae igitur caussa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se conspiciendos praebeant? Post illum thronum Apollinis

p. 480. Ἀπόλλωνος, οὐκ οἷον ἐώθεε ποιέεσθαι. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἥγηνται, καὶ πρωθήβην s) ποιέουσι. μοῦνοι δὲ οὗτοι Ἀπόλλωνος γενειήτεω ξόανον δεικνύουσι· καὶ τάδε ποιέοντες, ἑωυτοὺς μὲν ἐπαινέουσι, Ἑλλήνων δὲ κατηγορέουσι, καὶ ἄλλων, ὁκόσοι Ἀπόλλωνα παῖδα θέμενοι ἱλάσκονται· αἰτίη δὲ ἥδε t) δοκέει αὐτέοισι ἀσοφίη μεγάλη ἔμμεναι, ἀτελέα ποιέεσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἴδεα. τὸ δὲ νέον ἀτελὲς ἔτι νομίζουσι. ἐν δὲ u), καὶ ἄλλο x) τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνι καινουργέουσι. μοῦνοι Ἀπόλλωνα εἵ-
36 μασι *) κοσμέουσι. Ἔργων δὲ αὐτοῦ πέρι, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἐρέω δὲ τὸ μάλιστα θωυμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ τοῦ μαντηΐου ἐπιμνήσομαι. μαντήϊα πολλὰ μὲν παρ' Ἕλλησι, πολλὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι, τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ· καὶ ἐν τῇ δὲ y) Ἀσίῃ πολλά ἐστι. ἀλλὰ τὰ μὲν
p. 481. οὔτε ἱρέων ἄνευ οὔτε προφητέων φθέγγονται. ὅδε δὲ αὐ-

s) πρωθήβην] „Recte sic J. *Fl. Fr. Salm. Par.* M.“ t) αἰτίη δὲ ἥδε] Post haec secus ac vulgo factum interpunxi, monente *Fritzschio* Quaestst. p. 209. sq. u) ἐν δὲ] restituta lectio vetus in locum ejus, quam a *Solano* e Cod. M. depromptam ediderunt *Reitz.* et recentt. ἓν δὲ καὶ etc. x) ἄλλο] ἄλλῳ M. quod versio Latina expressit: „Verum unum etiam in *alio* suo Apolline novant;“ admodum sinistre. *) εἵμασι] „εἵματι *Fl.* Vulgato favet M.“ y) τῇ δὲ] Vulgo τῇδε. Mutavi scripturam et distinctionem loci cum versione, quatenus opus erat, auctore *Fritzschio* Quaestst. p. 210. Ceterum ad vocem ἓν notatum in Ed. *Reitz.* „Sic et W. cum *Fl.* etc.“ quae suspicor non huc, sed ad illud ἓν cap. 39. pertinere. Et mox pro ὅδε in *Fl.* est ὧδε. Et ἐθέλῃ paullo inferius in W. pro ἐθέ

signum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui omnes juvenem putant Apollinem, et prima florentem pubertate faciunt. Hi soli vero barbati Apollinis signum ostendunt. Haec dum faciunt, sibi placent, reprehendunt Graecos, aliosque, qui Apollinem placant, quem ponunt puerum. Caussa haec est: videtur illis magna esse insipientia, imperfectas Dîs formas tribuere: adolescentiam autem adhuc imperfectam existimant. Simul vero etiam aliud in suo Apolline novant. Soli vestibus ornant Apollinem. De operibus ipsius multa habeo dicere. Dicam vero, quod maxime admiratione dignum est. Primo autem oraculi mentionem faciam. Oracula apud Graecos multa, multa apud Aegyptios, nonnulla etiam in Libya: et vero in Asia multa sunt. Sed illa non sine sacerdotibus vel prophetis respondent: at hic movetur ipse,

τός τε κινέεται, καὶ τὴν μαντηΐην ἐς τέλος αὐτουργέει. p. 481. τρόπος δὲ αὐτῆς τοιόςδε. εὖτ' ἂν ἐθέλησι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ ἕδρῃ πρῶτα κινέεται. οἱ δέ μιν ἱρέες αὐτίκα ἀείρουσι. ἢν δὲ μὴ ἀείρωσι, ὁ δὲ ἱδρώει, καὶ ἐς μέζον z) ἔτι κινέεται. εὖτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντῃ περιδινέων, καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἑτέρου μεταπηδέων. τέλος ὁ ἀρχιρεὺς a) ἀντιάσας, ἐπερέεταί b) μιν περὶ ἁπάντων πρηγμάτων· ὁ δὲ ἢν τι μὴ ἐθέλῃ c) ποιέεσθαι, ὀπίσω ἀναχωρέει. ἢν δέ τι ἐπαινέῃ d), ἄγει ἐς τὸ πρόσω τοὺς προσφέροντας e), ὅκωσπερ ἡνιοχέων. οὕτω μὲν συναγείρουσι f) τὰ θέσφατα, καὶ οὔτε ἱρὸν πρῆγμα οὐδὲν, οὔτε ἴδιον τούτου ἄνευ ποιέουσι. λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτεος πέρι, καὶ τῶν ὡρέων αὐτοῦ πασέων, καὶ ὁκότε οὐκ g) ἔσονται. λέγει δὲ καὶ τοῦ σημηΐου πέρι, κότε χρή μιν ἀποδημέειν, τὴν εἶπον ἀποδημίησι.

z) μέζον] μέσον male *Reitz.* et recentt. cum *Bas.* 1. et *Hag.* *Μέζον* est in *Ald.* 1. 2. et *Bas.* 3. μεῖζον autem in Gorl. Recte judicavit *Fritzsch.* l. l. a) ἀρχιρεὺς] „Sic *Bas.* 1. et emendat M. recte. Ἀρχιερεὺς Edd. vulgo.“ Nescio, quam *Reitzius Basileensem primam* dicat. Quam enim ego dico primam, quaque ipse utor, est illa ab anno 1545. Vid. Tom. I. huj. Edit. p. CIII. Ea autem h. l. habet ἀρχιερεύς, ut cett. Sed *Bas.* 3. ἀρχηερεύς, typothetae errore. b) ἐπερέεται] „ἐπαιρέεται *Fl.* Vulgatum probat M.“ c) ἐθέλῃ] Sic M. et *Fl.* In reliquis θέλῃ. d) ἐπαινέῃ] ἀπαινέῃ *Bas.* 1. e) προςφέροντας] „Sic et M. cum *Fl. Fr. J. Par.* etc.“ Ὑποφέρ. volebat *Guyet.* προφέρ. *Solan.* f) συναγείρουσι] συντηροῦσι conj. *Guyet.* g) οὐκ] κου

divinationem ad finem usque solus perducit. Modus hic est. Cum vult reddere oraculum, in sede primum sua movetur. Sacerdotes vero ipsum continuo tollunt. Si vero non tollunt, ille sudat, et magis etiam movetur. Cum verò subeuntes onus ipsum ferunt, agit illos usque quaque in orbem, et in alium ex alio transilit. Tandem obsistens sacerdotum princeps interrogat illum de rebus omnibus. Isque, si nolit fieri, retrocedit; si vero probet, antrorsum agit suos bajulos, tanquam habenis auriga. Ita colligunt oracula, et neque sacram rem ullam neque privatam sine hoc faciunt. Praedicit etiam de anno, omnibusque illius tempestatibus, et quando non futurae sint: item praedicit de Signo, quando eam, quam dicebam *modo*, profectionem suscipiat. Narrabo etiam aliud, quod me praesente egit. Sacerdotes sublatum ferebant. At ipse illos humi reliquit, sublimis

37 μίην. Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρεόντος ἔπρηξε. οἱ
p. 481. μέν μιν ἱρέες ἀείροντες ἔφερον, ὃ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ κάτω
38 ἔλιπε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἠέρι μοῦνος ἐφορέετο. Μετὰ δὲ
τὸν Ἀπόλλωνα, ξόανόν ἐστιν Ἄτλαντος, μετὰ δὲ, Ἑρμέω
39 καὶ Εἰλειθυΐης. Τὰ μὲν ὦν ἐντὸς τοῦ νηοῦ ὧδε κεκοσμέαται·
ἔξω δὲ βωμός τις h) κέαται i) μέγας, χάλκεος· ἐν
p. 482. δὲ, καὶ ἄλλα ξόανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε καὶ ἱρέων k).
καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μνήσασθαι. ἐν ἀριστερῇ
τοῦ νεὼ Σεμιράμιος l) ξόανον ἕστηκε, ἐν δεξιῇ τὸν νηὸν
ἐπιδεικνυούσης m). ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήνδε· ἀνθρώποισι,
ὁκόσοι Συρίην οἰκέουσι, νόμον ἐποιέετο, ἑωυτὴν μὲν
ὅκως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτῆς
Ἥρης ἀλογέειν· καὶ ὧδε ἐποίεον. μετὰ δὲ, ὥς οἱ θεόθεν
ἀπίκοντο n) νοῦσοί τε καὶ συμφορὴ o), καὶ ἄλγεα, μανίης
μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ θνητὴν ἑωυτὴν ὁμολόγεε p),
καὶ τοῖσι ὑπηκόοισι αὖτις q) ἐκέλευεν ἐς Ἥρην τρέπεσθαι.
τοὔνεκα δὴ ἔτι τοιήδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπικνεομένοισι τὴν
Ἥρην ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν οὐκ ἔτι ἑωυτὴν,

conj. *Koen.* Vid. Adnot. h) τις] e Gorl. pro vulg. τε. i) κέαται] „κέεται *Fl.* et sic emendatum in M., in quo κέαται a prima manu." k) ἱρέων] ἡρώων conj. *Belin.* non male. l) Σεμιράμιος] „Σεμιράμεως W." m) ἐπιδεικνυούσης] „ἐπιδεικνύουσα M. et *Fl.*" nec hoc male. n) ἀπίκοντο] „ἀφίκοντο Edd. antea male." o) συμφορὴ] „Ita Edd. et M. Συμφοραὶ marg. J. melius." p) ὁμολόγεε] ὡμολόγεε sola *Reitz.* ex W. q) αὖτις]

ipse solus ferebatur. Post Apollinem Atlantis signum est, póst Mercurii, et Ilithyiae. Interiora igitur aedis sic ornata sunt. Extra vero altare positum magnum ex aere: adsunt et alia signa sexcenta aenea regum et sacerdotum: recensebo autem, quae memoratu prae caeteris digna sunt. Ad sinistram aedis signum stat Semiramidis, dextra aedem ostendentis. Stat per caussam ejusmodi. Hominibus, qui Syriam habitant, legem tulerat, se pro Dea placarent, Deos autem reliquos, ipsamque adeo Junonem, negligerent: idque illi fecere. Postea vero cum divinitus illi immitterentur morbi, et calamitas, et dolores; a furore illo resipuit, et mortalem se confessa est, et suis civibus, ut ad Iunonem iterum se converterent, imperavit. Hanc ob caussam hoc adhuc habitu adstat, adveni-

ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα. Εἶδον δὲ καὶ Ἑλένης αὐτόθι 40
ἄγαλμα, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀνδρομάχης, καὶ Πάριδος, καὶ p. 482.
Ἕκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶδον δὲ καὶ Νιρέως εἶδος τοῦ
Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομήλην, καὶ Πρόκνην, ἔτι γυναῖκας,
καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρνιθα, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμιος,
καὶ Κομβάβου, τὸ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα κα-
λὸν, καὶ Ἀλεξάνδρου, αὐτῷ ἐκείνῳ εἴκελον. παρὰ δέ οἱ
Σαρδανάπαλος ἕστηκε, ἄλλῃ μορφῇ, καὶ ἄλλῃ στολῇ. Ἐν 41
δὲ τῇ αὐλῇ ἄφετοι νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι, καὶ p. 483.
αἰετοὶ, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες, καὶ ἀνθρώπους οὐδαμᾶ
σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροί τέ εἰσι, καὶ χειροήθεες r). Ἱρέες 42
δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχαται s)· τῶν οἱ μὲν τὰ ἱρήϊα
σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν φορέουσι t), ἄλλοι δὲ πυρφόροι
καλέονται, καὶ ἄλλοι παραβώμιοι. ἐπ' ἐμεῦ δὲ πλείονες
καὶ τριηκοσίων ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο. ἐσθὴς δὲ αὐτέ-
οισι πᾶσι u) λευκή· καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσι. ἀρ-
χιρεὺς x) δὲ ἄλλος ἑκάστου ἔτεος ἐπιγίγνεται. πορφυρέην

αὖθις *Reitz.* et recentt. r) χειροήθεες] „admisi ex W. Χειρόηθεες Edd.“ s) ἀποδεδέχαται] „Sic M. cum Edd. recte.“ t) σπονδὴν φορέουσι] „σπονδηφορέουσι M. et *Fl.*“ u) πᾶσι] „Ita *Fl.* et M. Πᾶσα Edd. vulgo.“ x) ἀρχιρεὺς] „Sic bene emendatum in M. Vulgo ἀρχιερεύς.“

entibus placandam Junonem demonstrans, et Deam non jam se, sed illam confessa. Vidi etiam Helenae ibi signum, et Hecubae, et Andromachae, et Paridis, et Hectoris, et Achillis. Vidi etiam Nirei simulacrum Aglaiae filii, et Philomelam, et Procnen, adhuc mulieres, et ipsum Tereum volucrem: et aliud signum Semiramidis, et Combabi illud, quod memoravi, et Stratonicae valde pulchrum, et Alexandri ipsi illi simile. Adstat illi Sardanapalus, forma alia et vestitu.

In aula soluti pascuntur boves magni et equi, et aquilae, et ursi, et leones, qui nequaquam nocent hominibus, sed sacri omnes sunt et mansueti. Sacerdotes autem illis multi recepti sunt, quorum alii mactant hostias, alii ferunt libamina, igniferi vocantur alii, et alii altarium asseclae. Me quidem praesente vel trecentis plures ad sacrificandum accedebant. Vestimenta illis omnia candida; pileum gestant in capite: sacerdos summus singulis annis novus succedit: purpura hic

p. 483. δὲ y) μοῦνος οὗτος φορέει, καὶ τιάρῃ χρυσέῃ ἀναδέεται.
43 Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱρῶν, αὐλητέων τε, καὶ συριστέων, καὶ Γάλλων, καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε,
44 καὶ φρενοβλαβέες. Θυσίη δὲ δὶς ἑκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὴν πάντες ἀπικνέονται. Διῒ μὲν ὦν κατ' z) ἡσυχίην θύουσι, οὔτε ἀείδοντες, οὔτε αὐλέοντες. εὖτ' ἂν δὲ τῇ Ἥρῃ κατάρχωνται a), ἀείδουσί τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κρόταλα ἐπικροτέουσι. καί μοι τούτου πέρι σαφὲς οὐδὲν
45 εἰπεῖν ἐδύναντο. Ἔστι δὲ καὶ λίμνη αὐτόθι, οὐ πολλὸν ἑκὰς τοῦ ἱροῦ, ἐν τῇ ἰχθύες ἱροὶ b) τρέφονται πολλοὶ, καὶ πολυ-
p. 484. ειδέες. γίγνονται c) δὲ αὐτέων ἔνιοι κάρτα μεγάλοι· οὗτοι δὲ καὶ οὐνόματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι· ἐπ' ἐμεῦ δέ τις ἔην d) ἐν αὐτοῖσι χρυσοφορέων· ἐν τῇ πτέρυγι δὲ e) ποίημα χρύσεον αὐτέῳ f) ἀνακέετο g). καί μιν ἐγὼ

y) δὲ] „τε W. solus." z) κατ'] „recte Par. Salm. Hag. Fl. καθ' male Bas. 1." a) κατάρχωνται] „Sic Bas. 1. J. Hag. Par. Salm. etc. et M. κατάρχονται Fl." b) ἱροὶ] „omisit Fl." c) γίγνονται] „Et sic Fl. cum cett." d) ἔην] εἴην sphalma Reitzianae, quod propagarunt Schm. cum Bip. Ἔην Edd. vett. Sed ἦν Gorl. e) δὲ] „abest ab M. et Fl." f) αὐτέῳ] Vulgo αὐτέων, quod quum plane absonum esset, Gesnerus lectionem Hag. 2. ἀντέων, licet haud dubie ex errore fortuito natam, genuinam putavit, et pro ἀνθέων ex Ionismo interpretatus asseclas nactus est Belinum et Wielandium. Certius haud dubie vestigium secutus est Schmiederus, quod e lectione Cod. M. et Ed. Fl. αὐτέω rescripsit αὐτέῳ, idque suasore Wesselingio Dissert. Herodotea p. 145. g) ἀνακέετο] Vulg. in Edd. ἀνεκέατο. Sed ἀνακέατο in M. et Fl. Denique in Vat. 90. ἀνακέετο, quod Bastius ad Gregor. Cor.

solus indutus est, tiara redimitus aurea. Est autem alia quoque multitudo sanctorum hominum, tibicinum, fistulatorum, Gallorum; et mulieres furiosae ac fanaticae. Sacrificium bis unoquoque die peragitur, ad quod omnes veniunt. Jovi quidem silentio sacrificant, neque sua voce canentes, neque tibiis. Cum vero Junoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepitant. Ac de isto nihil mihi certi dicere poterant. Est etiam lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces sacri nutriuntur multi, et varia speciei. Fiunt quidam illorum oppido magni. Hi et nomina habent, et vocati accedunt. Me spectante erat inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cujus pinna aureum opus (florum) suspensum erat. Illum ego saepe vidi, cum illud

πολλάκις ἐθηησάμην[h]), καὶ ἔχε[i]) τὸ ποίημα. Βάθος δὲ 46
τῆς λίμνης πολλόν. ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθην· λέγουσι δ' ὦν p. 484.
καὶ διηκοσίων ὀργυιέων πλέον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ
αὐτῆς βωμὸς λίθου ἀνέστηκε. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλώ-
ειν τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ ὧδε νο-
μίζουσι· ἐμοὶ δὲ δοκέει στύλος ἐφεστεὼς[k]) μέγας ἀνέχειν
τὸν βωμόν. ἔστεπται δὲ ἀεὶ, καὶ θυώματα[l]) ἔχει. πολ-
λοὶ δὲ καὶ ἑκάστης ἡμέρης κατ'[m]) εὐχὴν ἐς αὐτὸν νηχό-
μενοι στεφανηφορέουσι. Γίγνονται δὲ αὐτόθι καὶ πανη- 47
γύριές τε μέγισται· καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην καταβά-
σιες, ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἱρὰ πάντα κατέρχε-
ται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρη πρώτη ἀπικνέεται τῶν ἰχθύων εἵνεκα,
μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἴδηται. ἢν γὰρ τόδε γένηται,
λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλυνται. καὶ δῆτα ὃ μὲν ἔρχεται
ὀψόμενος, ἡ δὲ πρόσω ἱσταμένη ἀπείργει[n]) τέ μιν, καὶ p. 485.
πολλὰ λιπαρέουσα ἀποπέμπει. Μέγισται δὲ αὐτοῖσι πανη- 48
γύριες, ταὶ[o]) ἐς θάλασσαν νομίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τουτέων

p. 401. *Schäf.* pro genuino habuit. h) ἐθηησάμην] „ἐθε-ησάμην *Fl.* et W." i) ἔχε] „εἶχε *Fl.* εἶχεν M." k) ἐφεστεὼς] ὑφεστ. si recte conjicio, conjecit *Gesnerus.* Vid. Adnot. l) θυώματα] „bene M. *Bas.* 1. *Ald. Fr. Hag. Par. Ven.* 2. *Salm.* Θωΰματα male J. et *Fl.* Id tamen etiam adscriptum marg. A. 1." m) κατ'] „abest ab M. et *Fl.*" n) ἀπείργει] ἀπέργει *Koen.* ad *Gregor.* Cor. p. 432.

opus haberet. Profunditas lacus magna. Equidem non sum expertus: dicunt vero vel ducentorum amplius passuum esse. In medio stat altare lapideum. Putes ad primum conspectum, natare illud, et in aqua fluitare; ac multi ita esse arbitrantur. Mihi vero videtur columna subjecta ingens sustinere altare. Vittis illud semper ornatum est, et suffitum habet. Multi quotidie precandi caussa eo natant coronati. Fiunt ibi conventus maximi, vocanturque descensiones in lacum, quoniam illis numina omnia ad lacum descendunt, inter quae Juno prima advenit piscium caussa, ne primus illos Jupiter conspiciat. Hoc enim si fiat, perire ajunt universos. Ac venit ille quidem visurus: at illa adversum consistens illum arcet, et multum supplicans remittit. Sed maximae illis celebritates habentur, quae instituuntur ad mare. Verum de his nihil certi, quod di-

p. 485. πέρι σαφὲς οὐδὲν ἔχω εἰπεῖν p)· οὐ γὰρ ἦλθον αὐτὸς,
οὐδὲ ἐπειρήθην ταύτης τῆς ὁδοιπορίης. τὰ δὲ ἐλθόντες
ποιέουσι, εἶδον, καὶ ἀπηγήσομαι. ἀγγήϊον ἕκαστος ὕδατι
σεσαγμένον φέρουσι q)· κηρῷ δὲ τάδε σεσήμανται· καί μιν
οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι χέονται, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυὼν r) ἱρὸς,
οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ λίμνῃ, ὃς ἐπεὶ σφέων δέξηται s) τὰ ἀγγήϊα,
τήν τε σφρηγῖδα ὁρῇ, καὶ μισθὸν ἀρνύμενος, ἀνά τε λύει
τὸν δεσμὸν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπαιρέεται t), καὶ πολλαὶ μνέες u)
ἐκ τουτέου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι x) ἀγείρονται. ἔνθεν
δὲ ἐς τὸν νηὸν αὐτοὶ ἐνείκαντες y), σπένδουσί z) τε, καὶ
49 θύσαντες, ὀπίσω ἀπονοστέουσι. Ὀρτέων a) δὲ πασέων
τῶν οἶδα, μεγίστην τοῦ εἴαρος ἀρχομένου ἐπιτελέουσι,
καί μιν οἱ μὲν πυρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλέουσι. Θυσίην
δὲ ἐν αὐτῇ τοιήνδε ποιέουσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες,
ἐν τῇ αὐλῇ ἑστᾶσι, μετὰ δὲ, ἀγινέοντες αἶγάς τε, καὶ ὄϊας,

Schäf., tenacior Ionismi. o) ταὶ] „Sic J. Hag. Bas. F. Salm. etc. Τὰ Par. Αἱ Fl. et M." p) εἰπεῖν] scripsi cum Codd. W. et Gorl. et cum Fl., ut supra c. 44. f. et semper, ni fallor, per hunc libellum. Εἶπαι cett. Edd. q) φέρουσι] „Nil mutant Edd. et M. Fors. φορέουσι." r) ἀλεκτρυὼν] „Et sic M. cum Edd." Vid. Adnott. s) δέξηται] „δέξεται Fl." t) ἀπαιρέεται] Sic, uti conjecerat Gesn. habet Gorl. et hinc recepit Schm. pro vulg. ἀπαιτέεται. u) μνέες] vix genuina lectio, etsi communis omnium Edd. pro μνέαι. x) ἀλεκτρυόνι] „Et hoc probat M. cum Fl. etc." y) ἐνείκαντες] „ἀνείκαντες male Fl. nec probante M." z) σπένδουσι] „bene M. Fl. Fr. Par. etc. Σπεύδουσι male J." a) ὀρτέων] Vulg. ἑορτέων. Sed ὀρτέων

eam, habeo. Neque enim ipse accessi, neque illam profectionem expertus sum. Quae autem in reditu faciunt, ea vidi, et jam enarrabo. Vas aqua plenum pro se quisque afferunt: illa obsignata sunt cera: nec vero ipsi eam solvunt, et aquam deinde effundunt. Sed est sacer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. Hic ubi illorum vasa recepit, sigillumque inspexit, accepta ejus rei mercede, solvit vinculum, ceram aufert: ac minae multae hoc ex opere ad Gallum redeunt. Hinc in templum ipsi illatam aquam fundunt, et sacrificio facto retro abeunt. Dierum festorum, quos novi, omnium maximum ineunte vere celebrant. Pyram, h. e. rogum, vocant alii; alii Lampadem. Sacrificium eo peragunt ejusmodi. Arbores excisas ingentes in aula statuunt: tum adductas capras, et oves, et pecora alia, vi-

καὶ ἄλλα κτήνεα ζωὰ[b]), ἐκ τῶν δενδρέων ἀπαρτέουσι· ἐν p. 480.
δὲ, καὶ ὄρνιθες, καὶ εἵματα, καὶ χρύσεα, καὶ ἀργύρεα ποιήματα. ἐπεὰν δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωνται, περιενείκαντες τὰ ἱρὰ περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν[c]) ἐνιᾶσι. τὰ δὲ αὐτίκα πάντα καίονται. ἐς ταύτην τὴν ὁρτὴν[d]) πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἔκ τε Συρίης καὶ τῶν πέριξ χωρέων πασέων· φέρουσί[e]) τε τὰ ἑωυτῶν ἱρὰ ἕκαστοι, καὶ τὰ σημήϊα ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τάδε μεμιμημένα. Ἐν ῥητῇσι 50
δὲ ἡμέρῃσι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἱρὸν ἀγείρονται. Γάλλοι δὲ πολλοὶ, καὶ τοὺς ἔλεξα, οἱ[f]) ἱροὶ ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τάμνονταί τε τοὺς πήχεας, καὶ τοῖσι νώτοισι πρὸς ἀλλήλους τύπτονται. πολλοὶ δὲ σφίσι παρεστεῶτες ἐπαυλέουσι, πολλοὶ δὲ τύμπανα παταγέουσι, ἄλλοι δὲ ἀείδουσι ἔνθεα καὶ ἱρὰ ᾄσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τοῦ νηοῦ τόδε γίγνεται. οὐδὲ ἐσέρχονται ἐς τὸν νηὸν, ὁκόσοι τάδε[g]) ποιέουσι. Ἐν ταύτῃσι τῇσι ἡμέρῃσι καὶ Γάλλοι γίγνονται. 51

tenui spiritu W. Gorl. et *Fl.* unde vera scriptura patet. Mox itidem. b) ζωὰ] „ζῳὰ W. cum puncto subscripto. Nihil mutat *Fl.*“ Sed ζῶα tamen mutato accentu *Bas.* 1. et 3. c) πυρὴν] πῦρ maluerunt *Guyet.* et *Gesn.* non satis idonea de caussa, opinor. d) ὁρτὴν] Sic non sola J. cum W., sed etiam *Ald.* 1. et 2. pro vulg. ἑορτὴν. e) φέρουσι] „Nihil variant Edd. Sed et M. ac *Fl.* vulgatum servant.“ f) οἱ] omittit Gorl. jure fortasse suo. g) τάδε] τόδε Gorl.

ventia ex arboribus suspendunt: addunt aves, vestes, aurea et argentea opera. Perfectis jam omnibus, circumlatis circa arbores Diis, ignem subjiciunt: illa vero subito ardent omnia. Ad hoc solenne multi homines conveniunt e Syria, et regionibus circa omnibus, feruntque suos omnes Deos, et quae signa habent ab illis expressa. Statis diebus in templum confluit multitudo. Galli multi, et sacri, quos dixi, homines, cerimonias obeunt, vulnerant sibi brachia, et terga invicem caedenda praebent. Multi adstantes tibiis accinunt, multi perstrepunt tympanis, canunt alii divina et sacra cantica. Hoc vero opus extra aedem peragitur, neque illam intrant, quicunque faciunt talia. Per hosce dies fiunt etiam Galli. Reliqui enim dum tibiis concinunt, et celebrant orgia; ad plures jam pervasit furor, multique, qui spectatum modo venerant, postea perpetrarunt

p. 486. ἐπεὰν γὰρ οἱ ἄλλοι [h]) αὐλέωσί [i]) τε καὶ ὄργια [k]) ποιέωνται, ἐς πολλοὺς ἤδη ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θέην ἀπικόμενοι [l]), μετὰ δὲ, τοιάδε ἔπρηξαν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ ποιέουσι. ὁ νεηνίης, ὅτῳ τάδε ἀποκέαται [m]), ῥίψας τὰ εἵματα, μεγάλῃ βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναιρέεται· τὰ [n]) δὲ πολλὰ ἔτεα [o]), ἐμοὶ δοκέει, διὰ [p]) τοῦτο ἕστηκε· λαβὼν δὲ αὐτίκα [q]) τάμνει [r]) ἑωυτὸν, θέει τε διὰ τῆς πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε. ἐς ὁκοίην δὲ οἰκίην
p. 487. τάδε ἀποῤῥίψει [s]), ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην, καὶ κόσμον τὸν γυναικήϊον λαμβάνει. τάδε μὲν ἐν τῇσι τομῇσι
52 ποιέουσι. Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίην ταφὴν τοῖσι ἄλλοισι θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ἑταῖροί μιν ἀείραντες [t]) ἐς τὰ προάστεια φέρουσι [u]). θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον [x]), τῷ ἐκόμισαν [y]), ὕπερθε λίθοις

h) ἄλλοι] *Γάλλοι* vult *Fritzsch.* Quaestt. p. 211. At non soli Galli h. l. intelligendi, sed etiam tibicines, tympanistae, cantores sacri, voce *οἱ ἄλλοι* comprehenduntur, distincti a vulgo adorante. i) αὐλέωσι] „ἀλέωσι marg. A. 1. cum *Fl.*" k) ὄργια] „ex emendatione *Solani.* Ὄρχια Edd. et M. male." l) ἀπικόμενοι] ἀπικνούμενοι Gorl. m) ἀποκέαται] ἀπικνέωνται 2954. unde *Bel.* fecit ἀπικνέεται. n) τὰ] „Ἴσως τὸ L. Vulgatum tenet *Fl.* M. etc." o) ἔτεα] „ἔτη M. ἔστι marg. A. 1." Ἕτοιμα conj. *Koen.* ad *Gregor.* Cor. p. 477. ubi tamen vid. *Bast.* p) διὰ] „καὶ M. et *Fl.*" q) αὐτίκα] αἰδοῖα substituit *Bel.* malo judicio: nec enim in sequentibus nominat auctor resecta illa, dicens tantum τὰ ἔταμε. r) τάμνει] „bene plurimae. *Τέμνει Fl.* et M." s) ἀποῤῥίψει] „ἀποῤῥίψῃ W." t) ἀείραντες] Sic e Gorl. pro vulg. ἀείροντες. u) φέρουσι] „Nihil mutant *Fl.* J. *Fr. Hag. Bas. Par.* etc. et M." x) φέρετρον] „Ita *Par. Fr. Salm.* (et *Bas.* 3.) Φέρτρον M. J. *Fl. Hag. Bas.* 1. *Ald.*" y) τῷ ἐκόμισαν] „Sic M. cum Edd. plerisque. *Τὸ ἐκόσμησαν* J.

talia. Enarrabo autem, quid agant. Qui ista de se statuit juvenis, vestibus abjectis magno clamore in medium prodit, tollit gladium, quales a multis inde annis, ob id ipsum puto, praesto sunt. Hoc igitur accepto statim se castrat, ac per urbem currit, manibus ferens, quae abscidit. In quamcunque vero domum ista abjecerit, ex ea vestem muliebrem et mundum accipit. Haec in castrationibus agunt. Mortui vero Galli non simili aliis sepultura sepeliuntur: sed ubi mortuus est Gallus, sodales illum sublatum ferunt in suburbia: depositum una cum feretro, quo portaverant, obruunt lapidibus, eoque facto domum retro abeunt. Servato

βάλλουσι, καὶ τάδε πρήξαντες, ὀπίσω ἀπονοστέουσι· φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ[z]) ἡμερέων ἀριθμὸν, οὕτω ἐς τὸ ἱρὸν ἐσέρχονται. πρὸ[a]) δὲ τουτέων ἢν ἐσέλθωσι, οὐκ ὅσια ποιέουσι. p. 487.
53 Νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται τουτέοισι· ἢν μέν τις αὐτέων νέκυν ἴδηται, ἐκείνην τὴν ἡμέρην ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἀπικνέεται· τῇ ἑτέρῃ δὲ, καθήρας ἑωυτὸν, ἐσέρχεται. αὐτέων[b]) δὲ τῶν οἰκηΐων τοῦ νέκυος ἕκαστοι φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυράμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τάδε ποιῆσαι, οὐ σφίσι ἐσιέναι ὅσιον.
54 Θύουσι δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ θήλεας, καὶ αἶγας, καὶ ὄϊας. σύας δὲ μούνας[c]) ἐναγέας[d]) νομίζοντες, οὔτε θύουσι, οὔτε σιτέονται. ἄλλοι δ' οὐ σφέας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱροὺς νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοισι περιστερὴ δοκέει[e]) χρῆμα ἱρότατον[f]), καὶ οὐδὲ ψαύειν αὐτέων δικαιεῦσι[g]). p. 488.
καὶ ἢν ἀέκοντες ἅψωνται, ἐναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσί. τοὔνεκα δὴ[h]) αὐτέοισι σύννομοί τε εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκήϊα ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμονται.
55 Λέξω δὲ καὶ

et marg. A. 1." z) ἑπτὰ] „ἐννέα *Graev.* Nil mutant M. et Edd." a) πρὸ] „πρὸς *Fl.* et marg. A. 1. Vulgato adstipulatur M." b) αὐτέων] „αὐτῶν Edd. et M." c) μούνας]. Vulg. μοῦνον. Gorl. μοῦνας, recte, nisi quod in accentu peccatum. d) ἐναγέας] „ἐναγέες *Fl.*" e) δοκέει] deest in Gorl. f) ἱρότατον] Sic *Bas.* 3. cum W. Cf. c. 10. Ἱρώτατον cett. non bene, ut *Reitzius* ait; sed male. g) δικαιεῦσι] „Ita longe plurimae et M. sed a recentiore manu. Δικαιέουσι J. et *Ven.* 2." h) δὴ] „δὲ male M. et

deinde septem dierum numero, sic in templum intrant. Ante hos si intrent, piaculum committunt. Legibus ad haec utuntur hisce. Si quis illorum mortuum viderit, illo die non venit in templum: postridie autem, ubi lustravit se, intrat. Sed qui domestici fuere mortui, triginta dierum observato numero singuli, et rasis capitibus, intrant: ante vero quam istuc fecerint, intrare illis nefas. Sacrificant boves mares pariter ac feminas, et capras, et oves. Porcos solos, quos abominantur, neque immolant, neque iis vescuntur. Alii non abominabiles putant, sed sacros. Inter aves columba res illis sanctissima videtur, nec attingere eas fas putant: et si inviti attigerint, impiati sunt illo die. Itaque cum illis habitant, cubicula ingrediuntur, et plerumque pascuntur humi. Dicam autem de his etiam, qui ad conventus hosce veni-

p. 488. τῶν πανηγυριστέων i) τὰ ἕκαστοι k) ποιέουσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπικνέηται l), κεφαλὴν μὲν ὅδε καὶ ὀφρύας ἐξύρατο· μετὰ δὲ, ἱρεύσας ὄϊν, τὰ μὲν ἄλλα κρεουργέει τε καὶ εὐωχέεται, τὸ δὲ νάκος χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τούτου ἐς γόνυ ἕζεται, πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν τοῦ κτήνεος ἐπὶ τὴν ἑωυτοῦ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰτέει, τὴν μὲν παρεοῦσαν θυσίην δέκεσθαι· μέζω δὲ ἐσαῦθις ὑπισχνέεται. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ m) τε στέφεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὁκόσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπικνέονται. ἄρας δὲ ἀπὸ *) τῆς ἑωυτοῦ ὁδοιπορέει, ὕδασί τε ψυχροῖσι χρεόμενος n), λουτρῶν τε καὶ πόσιος εἵνεκα, καὶ ἐς πάμπαν χαμαικοιτέων o), οὐ γάρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι ὅσιον, πρὶν τήν τε
56 ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἑωυτοῦ αὖτις p) ἀπικέσθαι. Ἐν
p. 489. δὲ τῇ ἱρῇ πόλει ἐκδέκεταί μιν ἀνὴρ ξεινοδόχος ἀγνοέοντα.

Fl." i) πανηγυριστέων] „Omissum πέρι post πανηγ. in Edd. addidit *Solanus*." Id vero citra necessitatem fecit, modo deinceps, ut par est, legatur ἕκαστοι. k) ἕκαστοι] Sic e Gorl. et M., probante *Fritzschio* Quaestst. p. 211. pro vulg. ἐκεῖνοι. l) ἀπικνέηται] Vulg. ἀπικνέεται. Correxi e sententia *Werferi* in Actt. Monacc. philoll. p. 103. et *Fritzschii* Quaestst. a. 211. m) αὐτοῦ] „An ἑωυτοῦ. Imo vero noli tangere probissimam vulgatam." *) ἀπό] „ἐπὶ ἴσως L. male." n) χρεόμενος] Sic M. et *Fl.* probante *Bastio* ad *Gregor.* Cor. p. 307. *Schäf.* pro vulg. χρεώμενος. o) χαμαικοιτέων] Sic *Fl.* χαμοκοιτέων cett. cum M. contra omnem legem et analogiam. p) αὖτις] „recte *Bas.* 1. 2. (et 3.) *Fl.* et M. Αὖθις J. *Ald.* *Ven.* 2. *Fr.* *Hag.* *Par.*

sunt. Vir ubi Hierapolin primum venit, caput radit ac supercilia. Post sacrificata ove, reliquas carnes concisas epulatur. Pelle autem humi strata, genu in ea ponit, pedes et caput pecudis suo capite suscipit: simul autem precibus petit, praesentem victimam recipiant, majorem pollicetur in posterum. His perfectis, et suum caput coronat et reliquorum, qui eandem profectionem suscepere. Profectus autem domo, in viam se dat, usus ad balnea pariter et potum aqua frigida, humi semper decumbens: nec enim lectum ante conscendere illi fas est, quam ubi perfecto itinere domum rediit. In ipsa Hierapoli excipit illum publicus hospes ignotum: certi enim uniuscujusque civitatis ibi sunt hospites, et pro patria quemque sua domi recipiunt.

ῥητοὶ γὰρ δὴ ὦν ἑκάστης πόλιος αὐτόθι ξεινοδόκοι εἰσί· p. 489.
καὶ τόδε q) πατρόθεν οἶκοι δέκονται. καλέονται δὲ ὑπὸ
Ἀσσυρίων οἵδε διδάσκαλοι, ὅτι σφίσι πάντα ὑπηγέονται.
Θύουσι δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ· ἀλλ᾽ ἐπεὰν παραστήσῃ 57
τῷ βωμῷ τὸ ἱρήϊον, ἐπισπείσας, αὖτις r) ἄγει ζωὸν s) ἐς
τὰ οἰκήϊα· ἐλθὼν δὲ κατ᾽ ἑωυτὸν θύει τε, καὶ εὔχεται t).
Ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυσίης τρόπος τοιόςδε· στέψαντες u) τὰ 58
ἱρήϊα, ζωὰ ἐκ τῶν προπυλαίων ἀπιᾶσι, τὰ δὲ κατενειχθέν-
τα x) θνήσκουσι y)· ἔνιοι δὲ καὶ παῖδας ἑωυτῶν ἐντεῦθεν
ἀπιᾶσι, οὐκ ὁμοίως τοῖς κτήνεσι, ἀλλ᾽ ἐς πήρην z) ἐνθέμε-
νοι, χειρὶ κατάγουσι, ἅμα δὲ αὐτέοισι ἐπικερτομέοντες, λέ-
γουσι ὅτι οὐ παῖδες ἀλλὰ βόες εἰσί. Στίζονται δὲ πάντες οἱ 59
μὲν ἐς καρποὺς, οἱ δὲ ἐς αὐχένας. καὶ ἀπὸ τοῦδε ἅπαντες
Ἀσσύριοι στιγματηφορέουσι. Ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο, μού- 60
νοισι Ἑλλήνων Τροιζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ

Salm. male." q) τόδε] „Sic Edd. et M. Τόνδε L." r) αὖτις] „bene *Bas.* 1. 2. (cum 3.) et M. Αὖθις male *Fl.* cum reliquis." s) ζωὸν] „ζῳὸν cum puncto subscr. W. et mox ζῳὰ eodem modo." Ζῷον *Bas.* 3. et mox itidem ζῷα. t) εὔχεται] εὐωχέεται voluit *Koen.* ad *Gregor.* Cor. p. 357. *Schäf.* valde probante *Belino.* Sed tuentur vulgatum *Boissonad.* ad *Gregor.* l. l. et *Fritzsch.* Quaestst. p. 206. u) στέψαντες] „στρέψαντες *Fl.* Vulgatum probat M." x) κατενειχθέντα] „Et sic *Fl.* cum cett." y) θνήσκουσι] „πίπτοντα θνήσκουσι Edd. vulgo praeter *Fl.*, quae πίπτοντα cum Cod. W. omittit." z) ἐς πήρην] „Hoc recte exhibent *Bas.* 1. (cum 3.) *Fr. Par. Salm.* et. M. Ἐςπήρην junctim

Vocantur hi ab Assyriis Doctores, quod omnia illos *solennia* docent. Mactant vero non in ipso templo, sed cum statuit ad altare victimam, ac libavit, viventem reducit domum, atque apud se mactat, ac preces fundit. Est autem alius quoque sacrificiis modus, *nimirum* iste: Vittatas hostias vivas de vestibulo praecipitant, quae dejectae ipso casu moriuntur. Quidam suos ipsorum liberos inde dejiciunt, non similiter ut pecudes, sed intrusos in culeum manu deturbant, simul maledicta in eos ingerunt, cum dicant, non suos esse liberos, sed boves. Puncturis se notant omnes, alii in manibus, in cervicibus alii, atque hinc est, quod Assyrii omnes ferunt stigmata. Faciunt etiam aliud quiddam, solis inter Graecos consentientes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant, explicabo. Troezenii virginibus

p. 490. κεῖνοι [a]) ποιέουσι. Τροιζήνιοι τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἠϊθέοισι νόμον ἐποιήσαντο, μή μιν [b]) ἄλλως γάμον ἰέναι, πρὶν Ἱππολύτῳ κόμας κείρασθαι· καὶ ὧδε ποιέουσι. τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει γίγνεται. οἱ μὲν νεηνίαι τῶν γενείων ἀπάρχονται· τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱροὺς ἐκ γενετῆς ἀπιᾶσι· τοὺς ἐπεὰν ἐν τῷ ἱρῷ γένωνται, τάμνουσί τε, καὶ ἐς ἄγγεα καταθέντες, οἱ μὲν ἀργύρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεα ἐν τῷ νηῷ, προσηλώσαντες ἀπίασι, ἐπιγράψαντες ἕκαστοι τὰ οὐνόματα. τοῦτο καὶ ἐγὼ ἔτι νέος ὢν, ἐπετέλεσα. καὶ ἔτι μεῦ ἐν τῷ ἱρῷ καὶ ὁ πλόκαμος, καὶ τὸ οὔνομα [c]).

Ald. J. *Hag.* Ἐς πεῖρην *Fl.* male. a) κεῖνοι] „Ita *Ald.* *Fl.* *Par.* *Hag.* *Salm.* nisi, quod τὰ, κεῖνοι pleraeque. Ἐκεῖνοι minus recte J. *Ven.* 2. M.“ b) μιν] „μὴν *Pell.*“ Omnino vult *Koen.* ad *Gregor.* Cor. p. 223. μὴ μὲν ἀλλήλοισι γάμον εἶναι. Sed *Fritzsch.* Quaestst. p. 212. μή τιν' ἄλλως ἐς γάμον ἰέναι. c) τὸ οὔνομα] „Ita Ionice W. Τοὔνομα Edd. Τὸ ὔνομα *Fl.*“

adolescentibusque legem posuere, ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hippolyto posuerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Juvenes mentorum ibi primitias ponunt. Submittunt autem adolescentibus sacros a nativitate inde cincinnos: quos in templo ipso desectos in vasculis deponunt alii quidem argenteis, multi vero aureis; iisque in templo fixis, inscripto suo quisque nomine, discedunt. Hoc ego etiam adolescens feci, estque adhuc in templo cincinnus pariter meus atque nomen.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ. p. 490.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ.

Arg. Lycinus, i. e. Lucianus — sub hoc enim nomine in aliis quoque scriptis suis se ipse latentem fingit noster — die Demosthenis natali, qui idem fuit Homero natalis, dum meditatur de digna summi oratoris laudatione componenda, incidit forte in Thersagoram poetam, qui et ipse modo in Homeri laudes carmen confecerat, et communicata cum amico dubitatione sua, quod potissimum laudandi genus eligat, ille statim gratificaturus haerenti succurrit, plena manu totam suam de Demosthene doctrinam excutiens sophistaeque instar tumido ore et affectata arte per omnes profusae materiae partes amicum circumducens. Quae quum paene ad nauseam usque exhausta et insuper carminis in Homerum a Thersagora compositi recitationem patienter audivisset Lycinus et significasset se non quidem de materia ipsa eligenda dubium haerere, qui dudum variis modis eandem rem tractasset, quam potius difficile sibi esse novam laudationis formam invenire: ille, ut patientis audientiae mercedem reddat, aperit Lycino, esse sibi Macedonicos gentis regiae commentarios, quos quum multa meminerit etiam de Antipatro et Demosthene relata continere, cum illo se facile communicaturum esse pollicetur. Ex his igitur commentariis jam fingit Lycinus eximia arte eximium dialogum quasi decerptum, in quo, Antipatrum inter regem et Archiam *τὸν φυγαδοθήραν* habito, hic regi suo exponat de morte Demosthenis ultimisque ejus sermonibus, inserta simul vere honorifica Demosthenis civis probissimi, non tantum oratoris maximi, laudatione, quae tanto majorem vim habet, quum ex ipsius Antipatri hostis ore profecta proponatur. Cf. Adnot. ad hanc recitationem prima.

Βαδίζοντί μοι κατὰ τὴν στοὰν, τὴν a) *ἐντεῦθεν ἐξιόντων ἐν* 1
ἀριστερᾷ, τῆς ἕκτης ἐπὶ δέκα, σμικρὸν πρὸ μεσημβρίας, p. 491.
Θερσαγόρας περιτυγχάνει. τάχα b) *τινὲς αὐτὸν ὑμῶν ἐπι-*

a) *τὴν*] „*τῶν* adscripsit marg. *Bas.* 1." *Τὴν* praefert quidem *Jacobus* Quaestst. Luciann. Spec. I. p. 5. putat tamen etiam jungi posse *τὴν τῶν*. b) *τάχα*] *τάχ᾽ ἂν* conj. *Jacobs.*

DEMOSTHENIS LAUDATIO.

LYCINUS ET THERSAGORAS.

Inambulanti mihi in porticu, ante meridiem, obviam fit
in sinistro exeuntium inde la- Thersagoras. Forte quidam
tere, sexto decimo, paullo vestrum hominem noverint.

p. 491. σταιντο· σμικρός τίς ἐστι, γρυπὸς, ὑπόλευκος, ἀνδρικὸς τὴν φύσιν. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἔτι προσιόντα, Θερσαγόρας, ἔφην, ὁ ποιητὴς, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν; οἴκοθεν, ἦδ᾽ ὅς, ἐνταῦθα. πότερον δ᾽, ἦν δ᾽ ἐγὼ, διαβαδίσων; ἀμέλει μὲν c), ἔφη, καὶ τούτου δεόμενος· ἀωρὶ γάρ τοι d) τῶν νυκτῶν ἐξαναστὰς, ἔδοξέ*) μοι χρῆναι τοῖς Ὁμήρου γενεθλίοις τῆς ποιητικῆς ἀπάρξασθαι. καλῶς γε σὺ ποιῶν, ἔφην, καὶ τὰ τροφεῖα τῆς παιδεύσεως ἐκείνῳ τίνων. ἐκεῖθεν οὖν ἀρξάμενος, ἦδ᾽ ὅς, ἔλαθον ἐμαυτὸν, εἰς τοῦτο τῆς μεσημβρίας ἐκπεσών. ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μέν μοι καὶ τοῦ
2 περιπάτου. Πολὺ μέντοι πρότερον, ἔφη, προσειπεῖν τουτονὶ δεόμενος ἥκω, (τῇ χειρὶ τὸν Ὅμηρον ἐπιδείξας. ἴστε
p. 492. δήπου τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων e) νεὼ, τὸν καθειμένον τὰς κόμας.) προσερῶν τε οὖν αὐτὸν ἀφικόμην, ἔφη, καὶ προσευξόμενος ἀφθόνων μεταδιδόναι τῶν ἐπῶν. εἰ γὰρ, ἔφην, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα εἴη. πάλαι γάρ τοι καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δοκῶ τὸν Δημοσθένην f), ἐπικουρῆ-

c) μὲν] οὖν addit 2954. d) γάρ τοι] „Omittit γάρ τοι *Thom. Mag.* v. ἀωρί.“ *) ἔδοξε] „ἔδοξα marg. *Bas.* 1. male.“ Voluit ille fortasse hanc vocem cum ἐξαναστὰς conciliare, quod tamen non magnopere opus esse videtur. e) τοῦ τῶν Πτολεμαίων] „τοῦτον Πτολεμαίου *Graev.* Cod.“ Unde ipse *Graevius* conj. τοῦ Πτολεμαίου. Vid. Adnot. f) Δημοσθένην] „Nihil variare Edd. notat *Solanus.*“

Parvus est, vulturino naso, subalbidus, habitu virili. Igitur accedentem adhuc conspicatus, Heus, inquam, Thersagora poëta, quorsum ergo, et unde? Domo, inquit, huc. Utrum, inquam, ambulaturus? Scilicet, inquit, et illo opus habeo. Cum enim intempesta nocte surrexissem, visum est natalem Homeri poëtices quibusdam primitiis honorare. Praeclare tu quidem, inquam, qui ista educationis nutritionisque illi praemia solvas. Inde igitur, inquit, cum incepissem, imprudens ad hoc meridiei usque delapsus sum. Quod ergo dixi, opus mihi est ambulato. Verum multo prius, ait, precibus adoraturus istum venio, manu autem monstrabat Homerum: nempe nostis illum ad dextram aedis Ptolemaeorum, illum demissis comis. Hunc ergo adoraturus veni, inquit, et rogaturus, ut copiosa mihi carmina impertiat. Si quidem, inquam, in precibus ipsae res inessent, olim sane Demostheni negotium facessiturus mihi videor,

καί τι πρὸς τὴν αὐτοῦ g) γενέθλιον, εἰ σοῦν ἡμῖν ἐπαρκέσαι p. 492. τὸ εὔχεσθαι, συμβουλοίμην h) ἄν σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸν Ἑρμαῖον. ἐγὼ μέν, ἔφη, καὶ τῶν νύκτωρ τε καὶ σήμερον πεποιημένων δοκῶ μοι τῆς εὐροίας i) τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι· θείως γάρ πως καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποίησιν ἐξεβακχεύθην· κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ σοι τουτὶ τὸ γραμμάτιον k) περιηγόμην, εἰ ἄρα τῳ σχολὴν ἄγοντι τῶν ἑταίρων περιτύχοιμι. δοκεῖς οὖν μοι ἐν καλῷ σὺ τῆς σχολῆς εἶναι. μακάριος γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πέπονθας 3. τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος, ὃς ἤδη λελουμένος τὴν p. 493. κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θέας ψυχαγωγούμενος μυθολογεῖν πρὸς τὸν παλαιστὴν διενοεῖτο, ἐπίδοξον l) κληθήσεσθαι τῆς πάλης οὔσης. ὁ δ', Ἀλλ' ἐπὶ τῆς βαλβῖδος m) οὐκ ἂν ἐμυθολόγεις, ἔφη· καὶ σὺ δή μοι δοκεῖς νενικηκὼς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, ἐντρυφᾶν ἀνδρὶ μάλα δὴ κατοῤῥωδοῦντι.

g) *αὐτοῦ*] Sic *Ald.* 2. *Αὐτοῦ* cett. nimis, vel potius minus, accurate. h) *συμβουλοίμην*] *συμβαλοίμην* finxit *Gesn.* i) *εὐροίας*] „Sic *Fl.* et ex ea marg. A. 1. *Εὐῤῥοίας Ald.* 2. *Εὐνοίας* cett. quod rejecimus." k) *γραμμάτιον*] Vulg. *γραμματεῖον*. Sed *γραμματίον Fl.* solenni variandi ratione, ut et infra cap. 23. et 27. Nos hinc facile *γραμμάτιον* correximus, quia intelligitur his locis *μικρὸν γράμμα*, *scriptiuncula privata*, continens carmen gratulatorium, modo consignatum et proxime quidem in familiarem usum. Vide omnino, quae de hoc verbo censuimus ad Hermot. c. 57. Tom. IV. p. 440. l) *ἐπίδοξον*] „rescriptum ex L. *Ἐπιδόξου* Edd." m) *βαλ-*

ut ad suum mihi natalem *obeundum* opis aliquid conferat. Quare si precari satis esset, socium me tibi adjungerem: commune nobis munus *contingeret*. Equidem, inquit, eorum, quae vel nocte vel interdiu feci, affluentem facile ubertatem ad Homerum auctorem jure referre mihi videor. Divinitus enim quodam modo, et vatis instar velut Bacchico instinctu ad carmen incitatus sum. Judicabis ipse. Consulto enim hunc libellum mecum detuli, si forte in sodalium aliquem otiosum inciderem. Videris igitur mihi pulchre otium habere. Nempe tu beatus es, inquam, idemque tibi usu venit, quod ei, qui curriculo vicerat, qui jam, pulvere abluto, et reliquo se spectaculo oblectans, fabellas habere cum palaestrita cogitabat, quo tempore jam jam vocandi *ad certamen* luctatores videbantur; at ille, Verum, inquit, in carceribus non haberes fabulas. Sic tu mihi

p. 493. τὴν τοῦ [illegible] τέχνην. Καὶ ὅς γελάσας, Ὡς δή σοι
4 τί n) τῶν ἀπόρων, εἶπεν, ἐργασόμενος; ἴσως γάρ, ἔφην,
ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ καθ' Ὅμηρον εἶναί σοι λόγου καταφαίνεται· καὶ σὺ μὲν μέγα φρονεῖς, Ὅμηρον ἐπαινέσας, ἐμοὶ δὲ ὁ Δημοσθένης σμικρὸν o), καὶ τὸ μηδέν. συκοφαντεῖς, ἔφη· διαστασιάσαιμι δ' οὐκ ἂν τοὺς
p. 494. ἥρωας, εἰ καὶ πλείων p) εἰμὶ τὴν γνώμην πρὸς Ὁμήρου τετάχθαι. εὖγε, εἶπον· ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζοις q) πρὸς τοῦ
5 Δημοσθένους; Ἀλλ' ἐκεῖ γε μὴ r) ταύτῃ τὸν λόγον ἀτιμάζεις κατὰ s) τὴν ὑπόθεσιν, δῆλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῇ μόνον, τοὺς δὲ ῥητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππεὺς παρὰ πεζοὺς ἐλαύνων. Μὴ μανείην,

βίδος] βαλβίδος priores. n) ὡς δή σοι τί] Multis modis haec variantur in libris meis. Interrogativam sententiam notat *Bas.* 3., legens tamen τὶ, rectam omnes cett., aut exhibentes τι sine accentu, ut *Bas.* 1. aut τί, ut *Ald.* 1. 2. et *Hag.*, aut pro σοι edentes σὺ, ut *Fl.* cum L. Hinc *Schmied.* edidit: Ὡς δή συ τὶ — ἐργασόμενος! exclamative, quum *Bip.* habuisset: ὡς δή σοι τὶ, *Reitz.* vero ὡς δή σοι τί, sed sine interrogationis signo, quod restituo ad hanc sententiam: *Scilicet in quas tandem te difficultates conjecturus?* int. insolenter erga te agere tibi videor? Et sic fere *Fritzsch.* Quaestst. p. 135. *Melanchthon: Scilicet quasi rem difficilem susceperis.* Similiter *Gesner: Nempe tanquam difficile quiddam acturo;* audacter corrigens: ὡς δή σοι ἐργασαμένῳ. Haec vestigia presserunt *Belin.* et *Wieland.* *Guyeti* conj. δή τοι nihil facit ad rem expediendam. o) σμικρὸν] μικρὸν mallet *Reitz.* p) πλείων] „πλέον *Fl.*" q) νομίζοις] „νομίζεις *Fl.*" r) μὴ] μὴν conj. *Guyet.* non probante *Schmiedero.* s) κατὰ] καὶ conj. *Guyet.* salva vulgata.

videris poëtici curriculi victor, illudere homini forensem arenae vehementer extimescenti. Iste ridens: Nempe, inquit, quas tibi objecturus difficultates? Forte enim, inquam, minoris tibi Demosthenes quam ut comparari cum Homero possit, esse orationis argumentum videtur. Itaque multum tibi places Homero laudato: mihi vero Demosthenes laudandus parvum quiddam et nihil est. Calumniaris, inquit; nolim ego in contentionem vocare heroas, etsi magis fert animus ab Homero stare. Euge, inquam: me vero non putas stare a Demosthene? Sed quando non hac parte orationem nostram spernis, ab argumentum; apparet nimirum, solam te poëticen opus putare, oratoria vero opera contemnere simpliciter, equitis instar pe-

ἔφη, ταῦτά γε, κἂν εἰ πολλῆς δέῃ τῆς μανίας ἐπὶ τὰς p. 494.
ποιητικὰς ἰοῦσι θύρας. δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην, ἔφην, ἐνθέου τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ φαύλης φροντίδος. οἶδά τοι, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, καὶ χαίρω πολλάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ τὰ Δημοσθένους ἐγγὺς τῶν Ὁμήρου τιθείς· οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ Hom.
μὲν οἰνοβαρὲς, πρὸς τὰς Φιλίππου μέθας, καὶ κορδακι- et Demosth.
σμοὺς, καὶ τὴν ἀσέλγειαν· τὸ δ', Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, locos
πρὸς τὸ, Δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τὰς ἀγαθὰς vid. in Adnott.
ὑποθεμένους ἐλπίδας· καὶ τὸ p. 495.

Ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,

πρὸς τὸ· Πηλίκον ποτὲ στενάξαιεν ἂν t) οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. παραβάλλω 8
δὲ καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσέως νιφάδας τῶν λόγων, καὶ τό·

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
Ἔσσεσθαι u),

πρὸς τό· Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος, κἂν

t) ἂν] „deest in Fl.“ u) Ἔσσεσθαι] „ex Homer. l. d. rescripsi ac divisi, pro ἔσεσθαι, quod eodem versu jungebant Edd.“

dites praetervehentis. Absit, inquit, ut eo usque insaniam; licet multo sane furore opus sit ad poëticas fores accedentibus. Quippe solutae etiam orationis scriptoribus, inquam, divino quodam afflatu opus est, si velint non humiles videri, et cura exili. Novi sane, inquit, et saepe juvat, cum scriptorum solutae orationis aliorum, tum Demosthenis, vehementiam verbi caussa, amaritudinem, et divinum illum instinctum, cum iisdem Homeri virtutibus contendere; et illud *Victe mero* . . conferre cum *ebrietatibus Philippi et saltationibus et lascivii*: istud vero, *Auspicium felix unum est*, cum illo, *Oportet enim bonos viros spe bona subniti*: et illud

Heu multum ploret Peleus agitator equorum, cum isto: *Quantos tandem gemitus edant illi viri, qui pro gloria et libertate mortem oppetiverunt.* Confero autem etiam *profluentem illum Pythonem*, cum *Ulyssis verborum nivibus*; atque illud

Si liceat senio procul, immortalibus esse, ad illud: *Extremum enim omnibus hominibus vitae mors est, etiam*

p. 495. ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. καὶ μυρίαι x) γεγόνασιν αὖθις αὐτοῖς ἐπὶ ταὐτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρομαί.
6 Ἥδομαι δὲ καὶ πάθη, καὶ διαθέσεις, καὶ τροπὰς λέξεως
p. 496. καταμανθάνων y), καὶ τὰς ἀφαιρούσας τὸν κόρον μεταβολὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν παρατροπῶν ἐπανόδους, καὶ τὰς τῶν παραβολῶν σὺν τῷ καιρῷ z) γλαφυρότητας, καὶ τὸ τοῦ τρόπου
7 μισοβάρβαρον πανταχοῦ. Καί μοι πολλάκις ἔδοξεν (οὐ γὰρ ἂν τἀληθὲς ἀποκρυψαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας Ἀττικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένης, ὁ τὴν παῤῥησίαν, ὥς φασιν, ἀνειμένος, τοῦ τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχαΐδας προσειπόντος· διαρκεστέρῳ δὲ τόνῳ πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληροῦν τραγῳδίας, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης διαλόγους ἀναπλάττοντος, καὶ μύθοις a) τὴν φορὰν σκεδαν-
8 νύντος. Πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους καὶ μέτρα κώλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, οὐκ ἔξω τῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥςπερ οὐδ' Ὅμηρος ἐλλιπὴς ἀντιθέσεων, ἢ παρισώσεων, ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρό-

x) μυρίαι] „bene J. Fl. Fr. Par. etc. Κυρίαι male Thom. Mag. v. ἐπιδρομή." y) καταμανθάνων] „omisit Fl." z) καιρῷ] καιρίῳ reddere placuit Gesnero, vereor, ne non ex auctoris sententia. a) μύθοις] „Bene sic Fl. J. Bas. Salm. Λύθοις Hag. 1. Λίθοις Par." Et ad hanc lectionem pravissimam reddidisse videtur *Melanchthon*: *certamina jactu lapidis dirimit*. Exemplum importunae narrationis aptum affert Schol. ad h. l. illud Glauci Iliad. VI, 145. — 211.

si in cavea quis conclusum se servet: et sexcenties illis contigit, ut in eadem cogitata incurrerent. Delector vero etiam, cum affectiones, et figuras, et immutationes dictionis observo, et illas satietati medentes variationes, et illos e diverticulis reditus, et suavitates illas comparationum ad vim earum penetrabilem adjunctas (*tempestivas*), et illud in moribus ubique elucens barbariei odium. Et mihi saepe visus est (neque enim verum dissimulaverim) decentius reprehendere socordiam Atticam Demosthenes ille, qui frena, ut ajunt, dicendi libertati laxaverat, quam is, qui Achaïdum nomine Achaeos compellavit: ac pleniore spiritu Graecas explere tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimine colloquia fingit, fabulisque dispergit *pugnantium* impetum. Saepe vero cum Demosthene etiam dimensiones membrorum, et numeri ac pedes, non absque poëtica suavitate ingrediuntur, quemadmodum neque Homero sua desunt antitheta,

τητος. ἀλλ' ἔοικε φύσει πως ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς p. 496. ἀρετὰς ἐπιπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ δὴ περιφρονοίην b) ἂν p. 497. τὴν σὴν Καλλιόπην c), τοιαύτην γε d) γιγνώσκων; Ἀλλ' 9 οὐδὲν ἧττον τοὐμὸν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὅμηρον ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον, ἢ τοὺς σοὺς εἰς Δημοσθένην ἐπαίνους τίθημι, οὐ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει, φημί, τῷ e) τοὐμὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἑδραίαν τινὰ κρηπῖδα ὑποβαλέσθαι τῶν ἐπαίνων, πλήν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς· τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρίς, καὶ γένος, καὶ χρόνος. εἰ γοῦν τι σαφὲς αὐτῶν ἦν;

Οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις, Eurip.
πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ, Ἴον, ἢ f) Κολοφῶνα, ἢ Κυ- Phoen. v. 503.

b) περιφρονοίην] „Nil mutare Edd. addit Solanus." c) τὴν σὴν Καλλιόπην] „τὴν Κλείω Καλλιόπην Fl. et puncto periodum ibi claudit. Σὺν pro σὴν male Salm." Τὴν Κλείω σὴν Καλλιόπην 2954. Cf. not. seq. d) τοιαύτην γε] „ταύτην δὲ] ταυτί δε Fl. Ταυτὶ δὲ Salm. Ταυτί γε non modo marg. A. 1. adscripsit, sed et recipi jussit, quod non improbem. Τοιαύτην γε non male etiam confecerat Gesn. Ταυτωὶ L. Ταύτην δὴ marg. Bas. 1. Quod edidi, est in J. Ald. Hag. Par. Bas. 1." Nec non in Bas. 3. Sed contra leges linguae. Nec multo praestat judicium Belini, sic corrigentis: περιφρονοίη ἂν Κλείω (vult Κλειώ) τὴν σὴν Καλλιόπην ταύτην δὲ γινώσκουσα, quum Clio Musa quid hic velit, vix dicas, et lectio Cod. Par. et Ed. Fl. Κλείω nil esse possit, nisi error scribentis. Quam idem Belinus secundo loco posuit conjecturam: περιφρονοίην ἂν ἐγὼ τὴν σὴν Καλλιόπην ταύτην δὲ γινώσκων, ea vitio certe laborat eodem grammatico, quod jam est dictum. E tot vel probabilibus vel improbabilibus opinionibus, quarum certa quidem nulla est, probabilissimam omnium Gesnerianam videor mihi secutus esse. e) τῷ] „τὸ Fl." f) Ἴον, ἢ] Sic Fl. pro vulg. Ἰωνικήν, inepto epitheto hoc quidem loco. Idem fere judicarunt Belin. et Schm. Nec vero obstat huic mutationi, quod deinde etiam Chius commemoratur, quae in septem urbium indice apud Schol. pro hac Io posita

aut exaequationes, aut aspe-ritas figurarum, aut mundities. Sed videtur natura quodammodo ita comparatum, ut ipsae utrique facultati virtutes velut mutuo implexae sint. Unde igitur tuam ego Calliopen contemnam, talem qui noverim? Sed nihilo secius illud opus, in quo mihi decertandum est, laudum Homeri, altero tanto majus tuis in Demosthenem praeconiis pono, non quod carmina sunt, sed ob argumentum, ajo: quoniam meum opus non habet firmam, quae subjici laudibus possit, crepidinem, extra ipsam poëticen: reliqua universa obscura partim, ut patria, genus, tem-

p. 497. μην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν g), ἢ Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ Μαίονα τὸν Λυδὸν, ἢ ποταμὸν, καὶ μητέρα Μελανώπην h), φασὶν, ἢ νύμφην τῶν Δρυάδων, ἀνθρωπίνου γένους ἀπορίᾳ· χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν, ἢ τὸν Ἰωνικόν. καὶ μηδ᾽ ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰδέναι, ὅπου γε καὶ τοὔνομα πρὸ τοῦ γνωρίμου, τὸ Μελησιγενῆ i) προκρίνουσι· τύχην δὲ, πενίαν k), ἢ πάθος ὀμμάτων, ἀλλὰ μὴν l) βέλτιον εἴη καὶ ταῦτα
p. 498. ἐᾷν ἐν ἀσαφεῖ κείμενα. περίστενον m) δή μοι κομιδῆ τὸ ἐγκώμιον, ποίησιν ἄπρακτον ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζομένην συλλέγειν. Τὸ δὲ σὸν, ἔφη, κατὰ χειρὸς, ἐπίδρομόν τε, καὶ λεῖον, ἐφ᾽ ὡρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις μόνον ὀνομάτων, οἷον ὄψον ἕτοιμον ἡδυσμάτων παρὰ σοῦ δεόμενον. τί γὰρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν ἡ τύχη τῷ Δημοσθένει προςῆψε; τί δ᾽ οὐ γνώριμον; οὐκ Ἀθῆναι μὲν αὐτῷ πατρὶς, αἱ λιπαραὶ, καὶ ἀοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλλάδος

est. Facile enim hujus loci ratio fert, ut utriusque insulae mentionem facere posset Thersagoras. g) Σμύρναν] „Sic bene *Bas.* 1. 2. (et 3.) *Fr.* Στυππίαν *Fl.* J. *Ald. Hag. Par. Salm.*" h) Μελανώπην] „Μελανώπου *Fl.* Μεναλώπην marg. A. 1." i) Μελησιγενῆ] „Μελισγενὴς *Fl.*" k) πενίαν] „Sic J. et marg. *Bas.* 1. πενίας cett." l) μὴν] „adscitum ex L. Μὴ J. aliaeque Edd." m) περίστενον] „περὶ στενὸν Edd. priores." Περίστενον emendavit *Solanus.* Sed περιστενὸν minus recte ediderant *Reitz.* et recepit.

pus, *quo floruit.* Quod si enim certum quiddam horum esset,
Certamen anceps haud foret mortalibus,
patriam assignantibus illi Ium, aut Colophonem, aut Cumas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias Thebas, aut sexcentas alias; patrem vero Maeonem Lydum, aut fluvium adeo, et matrem Melanopen ajunt, aut Nympham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tempus *porro,* vel heroicum *ei assignant,* vel Ionicum. Ac tantum abest, uti clare sciant, qua comparatione aetatis ad Hesiodum fuerit, *priorne an aequalis, an posterior,* ut etiam nomen noto illi praeferant, Melesigenem. Fortunam denique *ei tribuunt* paupertatis, aut caecitatis. Sed melius fuerit et haec pati in obscuro jacere. Ergo in angusto sane mihi *versatur* praedicatio, in laudanda poëși ab actu rerum abhorrente, et sapientia, quam versibus expressit, colligenda. Tuum autem *opus,* ita pergebat, ad manum, percursu fa-

ἐπειρώμην γ' ἂν καίτοι ἀφέμενος δὲ ἐγὼ τῶν Ἀθηνῶν [illegible] τῆς p. 498.
ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν, καὶ κρίσεις καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεάς, καὶ τὴν Ἐλευσῖνα· νόμων δὲ, καὶ δικαστηρίων, καὶ πανηγύρεων, καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν, καὶ τροπαίων θαλαττίων τε καὶ χερσαίων
ἐπισημημένων, οὐδ' ἂν εἰς ἐπ' ἴσης ἀξίας o) ἐφικέσθαι δύ- p. 499.
ναιτο τῷ λόγῳ, φησὶν ὁ Δημοσθένης. ἀφθονία μὲν ἦν ἄν μοι περιττὴ πάντως. τὸ δ' p) ἐγκώμιον q) οὐκ ἂν ἀπρεπὲς τῶν ἐνόμιζον, ἐν νόμῳ r) καὶ τοιούτοις ὄντος δὲ τῶν πατρίδων ἐπιχωριάζειν τοὺς ἐπαινουμένους. Ἰσοκράτης δὲ καὶ συμπάρεργον τῆς Ἑλένης ἐνέθηκε τὸν Θησέα. ἀλλὰ μὲν δὴ ποιητικὸν φῦλον, ἐλεύθερον· σοὶ δ' ἴσως τὸ ἀκόμψον τὸ τῆς παροιμίας σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίᾳ s) ἐπιφέρεσθαι, μή σοι μεῖζον προσκέοιτο τοὐπίγραμμα t) τῷ θυλάκῳ u).

n) ἐπ' τῇ] ὑπὸ conj. Guyet. Vulgatam recte vindicat Fritzsch. Quaestt. p. 137. o) ἐπ' ἴσης ἀξίας] „ex emendatione Gesneri. Ἐπίσης ἀξίως vulgo." p) τὸ δ'] „τόδ' Edd. priores." q) ἐγκώμιον] „Punctum exurat post h. v. Id sustulit Solanus et ante πάντως collocavit. In quibusdam etiam comma male ante ἂν erat. Bas. 2. vero sequens οὐκ cum τόδε conjungit, et comma ante ἂν delet." r) ἐν νόμῳ] ἔννομον conj. Lennep. ad Phalar. Ep. p. 168. s) σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμ.] „ἐπισκώμματι τῆς ἀσυμμετρίας Fl." t) τοὐπίγραμμα] „τοὐπίσαγμα emendat Erasm. Chil. IV. 2. 69. At in vulgato nostri conspirant." u) τῷ θυλάκῳ] τοῦ θυ-

cile, et lacere, intra nomina solum definita, et cognita, tanquam paratum quoddam pulmentarium, condimentis modo, a te adjiciendis, indigenti. Quid enim non imaginum et clarium adjunxit fortuna Demostheni? quid non celebrior? Non Athenae illi patria, nitidae illae et tot celebratae carminibus, columen illud Graeciae? Ego sane Athenas nactus, qua poëtica illa licentia inducerem amores Deorum, et judicia, et inhabitationes, et munera, et Eleusinem. Si vero insuper leges, judicia, conventus solemnes, Piraeeum, coloniae, et reportata terra marique tropaea inducantur, ne illarum quidem pro dignitate unquam oratione possit, ut ait Demosthenes. Maxima igitur omnino mihi esset dicendorum copia. Neque vero sic aspernere laudationem mihi videar, enim in lege et formulis laudandi sit illud ipsum, a patriis ornare, quos praedicamus, Isocrates autem corollarium laudum Helenae inseruit Theseo. At poëtarum quidem natio liberà

14 Παρὰ δ' ἡ τοῖς Ἀθηναίοις, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος, χρυσῆ κρηπίς, κατὰ Πίνδαρον. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι λαμπρότερον τιμήματος x) τριηραρχικοῦ. εἰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ἔτι κομιδῇ παιδὸς ὄντος, ἐτελεύτα, τὴν ὀρφανίαν οὐ συμφορὰν ὑποληπτέον, ἀλλὰ δόξης ὑπόθεσιν, τὸ τῆς φύσεως γενναῖον ἀποκαλυπτούσης.

p. 499.

p. 500.

12 Ὁμήρου μὲν οὖν οὔτε παίδευσιν, οὔτ' ἄσκησιν μνήμῃ καθ' ἱστορίαν παρειλήφαμεν, ἀλλ' εὐθὺς ἀνάγκη τῶν ἐπαίνων ἅπτεσθαι τῶν ὑπ' αὐτοῦ δεδημιουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, καὶ μελέτης, καὶ διδασκαλίας οὐκ ἔχοντα, μηδ' οὖν y) ἐπὶ τὴν Ἡσιόδου δάφνην καταφυγόντα, τὴν ῥᾳθύμως z) καὶ τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέουσαν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δήπου πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατάλογος, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβουλίδης· μυρίων μὲν ἐφελκομένων Ἀθήνησι τῶν ἡδονῶν καὶ τοὺς πατρονομίας

— λύκου καὶ τοῦ θύλακος reponi jubet *Fritzsch.* Quaestt. p. 152. Non probo. Τῷ θυλάκῳ jungo cum προσχέοιτο, et μεῖζον cogito majus justo, i. e. quam pro sacci ipsius modo. x) τιμήματος] τίμημα τοῦ conj. *Jacobs.* Rectius vulgatam phrasin tuetur *Fritzsch.* Quaestt. p. 178. y) μηδ' οὖν] Sic *Par.* Μηδ' οὖν *Fl. Bas.* 1. (et 3.) *Hag. Fr.* Μὴ δὲ γοῦν *J.* marg. *A.* 1. et *Ald.* 2. z) ῥᾳθύμως] ῥᾳδίως marg.

Sed tu fortasse metuis, ne illum e proverbio jocum contra proportionem violatam tibi arcessas, majoremque ipso sacco tabellam atque inscriptionem dicaris appensisse. Dimissis Athenis orationem excipit Trierarchus pater, *aurea*, ut Pindari verbo utar, *crepida*. Nec enim ordo vel census major tum Athenis Trierarchico. Si vero ipso Demosthene adhuc puero admodum, fatis functus est, non calamitatis putanda illa orbitas est, sed gloriae argumentum, cum generosam illam naturam aperiret. At Homeri neque institutionem neque exercitationem historiarum monumentis accepimus: sed statim necesse est illas attingere laudes, quas ipse sibi architectatus est, cum ex educatione, et exercitatione, atque disciplina materiae nihil haberes, neque ad illam Hesiodi laurum liceat confugere, quae nulla opera pastoribus etiam carmina adspiret. Tibi vero, quando ad hunc locum ventum est, multus est Callistratus, et splendidorum nominum catalogus, Alcidamas, Isocrates, Isaeus, Eubulides. Cum vero sexcenta in Athenarum urbe voluptates illos

ἀνέφερες ἐπικειμένους, ταχείας δ' οὔσης τοῖς μειρακίοις p. 500.
τῆς ἡλικίας[a]) εἰς τὰς τέρψεις ἀπολισθαίνειν[b]), παρὸν δ'
αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κωμᾶν[c]), ἐκ τῆς τῶν ἐπιτρόπων ὀλι-
γωρίας, ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς[d]) πολιτικῆς ἀρετῆς
κατεῖχε πόθος, ὃς αὐτὸν ἦγεν οὐκ ἐπὶ τὰς Φρύνης, ἀλλ'
ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου, καὶ Ξενοκράτους,
καὶ Πλάτωνος θύρας. Κἀνταῦθα, ὦ βέλτιστε, φιλοσο- 13
φοίης[e]) τῷ λόγῳ, διττοὺς ἐπ'[f]) ἀνθρώποις ἐρώτων ἀγωγούς,
τὴν μὲν θαλαττίου τινὸς ἔρωτος παράφορόν τε καὶ ἀγρίαν, p. 501.
καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ, Ἀφροδίτης πανδήμου κλύδωνα,
φλεγμαινούσαις νέων ὁρμαῖς, αὐτόχρημα θαλάττιον, τὴν δ'
οὐρανίου χρυσῆς τινος σειρᾶς ἕλξιν[g]), οὐ πυρὶ καὶ τόξοις
ἐπιθεῖσαν δυσαλθεῖς νόσους τραυμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τὴν αὐ-
τοῦ τοῦ κάλλους ἄχραντόν τε καὶ καθαρὰν ἰδέαν ἐξορμῶ-
σαν, μανίᾳ[h]) σώφρονι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγύς, καὶ
θεῶν ἀγχίσποροι, φησὶν ὁ τραγικός. Ἔρωτι δὴ πάντα πόρι- 14

A. I.“ a) ἡλικίας] „ἡλικείας male J.“ b) ἀπολισθαίνειν] „ἀπολισθάνειν *Fl.*“ ὑπολισθαίνειν Gorl. c) κωμᾶν] „κωμᾶν prima longa Edd. vulgo. Recte Schol.“ d) ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς] „καὶ φιλοσοφίας ὁ τῆς *Fl.* inverse.“ e) φιλοσοφοίης] „φιλοσόφεις *Fl.*“ f) ἐπ'] „Ita Edd. Lege ἐν, marg. J. recte.“ g) ἕλξιν] „bene *Par. Hag.* etc. Ἕλξειν male *Salm.*“ h) μανίᾳ] „μίαν *Fl.*“

etiam dilabantur, qui patriae potestati necessitati subjecti sunt, facilisque sit illi adolescentulorum aetati ad voluptates prolapsio; liceret autem illi per tutorum negligentiam suo arbitrio luxuriari: philosophiae tamen civilisque virtutis amor praevaluit, qui illum non ad Phrynes, sed ad Aristotelis, et Theophrasti, et Xenocratis, et Platonis fores egit. In hac utique parte philosophari quoque, vir optime, possis, duplices amorum in hominibus agendi rationes, alteram marini cujusdam amoris vagam, feram, et fluctus in mente excitantem, popularis Veneris procellam, aestuante adolescentium impetu revera marinam: alteram autem caelestis aureae cujusdam catenae tractionem, quae non igne aut sagittis insanabiles vulnerum morbos infligat, sed ad non marcescentem ipsius pulchritudinis puramque formam contendat, sano quodam illarum mentium furore, quae *Jovis propinquae et proximi*

p. 501. καὶ κουρὰ σπήλαιον, κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν διαρθρῶσαι, μετελθεῖν ὀψὲ τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνήμην ἀκριβῶσαι, θορύβου καταφρονῆσαι, συνάψαι νύκτας ἐπιπόνοις ἡμέραις. ἐξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν, ὁποῖος ὁ Δημοσθένης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, ταῖς μὲν ἐννοίαις, καὶ τοῖς ὀνόμασι, κατακοσμῶν τὸν λόγον, τὰς δὲ διαθέσεις ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς μὲν τῷ μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέστατος δὲ τὴν τῶν ἐνθυμημάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν, ποικιλώτατος δ' ἐναλ-
p. 502. λαγαῖς σχημάτων. μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, καὶ[i]) σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον. οὐ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη που λέγων, τὰς τραγῳδίας ἐν οἴνῳ γράφειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν ψυχήν, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων· ἢ καὶ τὸν Δημάδην παῖξαί φασιν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὑδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν[k]). Πυθέα δὲ ὁ κρότος τῶν

i) καὶ] οὐ vulgo. Sed καὶ Gr. et καὶ οὐ 2954. Vid. Adnott.
k) τὸν Δημοσθένην — γράφειν] „Δημοσθένης δὲ πρὸς

comites Deûm Tragici verbo dicuntur. Amori nempe pervia sunt omnia: tonsura, specus, speculum, gladius, articulare linguam, jam provecta aetate, actioni dare operam, memoriam acuere, contemnere tumultum, noctes continuare diebus laboriosis: e quibus omnibus quis ignorat, inquit, qualis tibi Demosthenes in dicendi facultate exstiterit, sententiis et verbis cum densaret orationem, tum moribus atque affectionibus animorum exprimendis probabilitatem pararet, magnitudine splendidus, contentione ac spiritu vehemens, idemque verborum pariter ac sententiarum moderatione saluberrimus, et maxime varius in permutatione figurarum? Solus ille quidem oratorum, ut dicere ausus est Leosthenes, vivam ac spirantem, consolidatamque orationem protulit. Non enim, ut de Aeschylo Callisthenes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo in vino scriptas, quo instigaret incenderetque animum; eodem modo per ebrietatem composuit orationem Demosthenes, sed aquam interim potans: unde etiam lusisse dicitur in hanc ipsius aquae bibendae consuetudinem Demades, alios dicere ad

Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τοῦ νυκτερινοῦ λύ- p. 502.
χνου· καὶ τουτὶ μὲν, ἔφη, σοι τὸ χωρίον τοῦ λόγου κοι-
νὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· οὐ γάρ τοι[l]) μείων ὁ περὶ
τὴν Ὁμήρου ποίησιν ὑπῆρχε κἀμοὶ λόγος. Ἀλλ᾽ εἰ μετ- 16
ίοις[m]) ἐπὶ τὰς φιλανθρωπίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρήμασι
φιλοτιμίαν, καὶ τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρότητα....
καὶ ὁ μὲν ᾔει συνείρων, ὡς τὰ λοιπὰ προσθήσων· ἐγὼ δὲ p. 503.
γελάσας· ἦ πού γε[n]), ἔφην, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν
ὤτων, ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον;
Νὴ Δία γε, εἶπε,... δημοθοινίας τε, καὶ χορηγίας ἐθε-
λουσίους, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ τάφρον, καὶ
λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρθένων ἐκδόσεις, ἀρίστην πολι-
τείαν, καὶ πρέσβεις[o]), καὶ νομοθεσίας, καὶ μέγεθος πολι-
τευμάτων ἐμπεσὸν, γελᾶν ἔπεισί μοι, τοῦ τὰς ὀφρῦς συνά-
γοντος, καὶ δεδιότος μὴ λόγοι τῶν Δημοσθένους αὐτὸν ἔρ-
γων[p]) ἐπιλίπωσιν. Ἴσως γὰρ, ἔφην, ὦ 'γαθὲ, νομίζεις ἐμὲ 17
δὴ[q]) μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων, μὴ διατεθρυλλῆ-

ὕδωρ γράφει Fl." l) τοι] „τι Fl." m) μετίοις] Sic ex emendat. Guyeti et Gesneri pro valg. μετέλοις. Μετείης Fl. n) γε] omittit Gorl. o) πρέσβεις] πρεσβείας correxit Gesn., nec non in simili caussa cap. 18. Certe melius sic, id est, clarius et concinnius, dixisset Thersagoras. p) ἔργων] „ἔργον prave Ven. 2." q) δὴ] abest in Gorl.

aquam, Demosthenem autem ad aquam scribere. Pytheae lucernam nocturnam olere videbatur illa Demosthenicarum orationum concinnitas. Et iste quidem locus, inquit, cum meo tibi argumento communis est; neque enim minor de Homeri poësi mihi quoque oratio suppeditat. Sed si ad humanissima illius opera venies, et honestissimum pecuniarum usum, et illum in republica administranda splendorem.... Atque ille sic continuans orationem incedebat, tanquam additurus reliqua. Ego vero ridens: Numquid, inquam, perfundere aures meas cogitas, ut balneator aliquis, exhausturus orationem reliquam? Sic est per Jovem, inquit. Epulas illas publicas, et voluntarias ludorum erogationes, et trierarchias, et moenia, et fossam, et captivorum liberationes, et elocationes virginum, quae optima gerendae reipublicae ratio est; et obitas legationes, et leges perlatas. Ac quoties illa rerum publice gestarum magnitudo in mentem venit, ridere subit hominem contrahentem supercilia,

p. 503. σθαι τὰ ὦτα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν; Εἶγε, ἔφη, περὶ
τὸν λόγον ἐπικουρίας τινὸς, ὡς σὺ φῂς, δεόμεθα· πλὴν εἰ
μή σε τοὐναντίον κατέχει πάθος, οἷον αὐγῆς περιλαμπού-
σης, οὐκ ἔχοις πρὸς λαμπρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν
p. 504. ὄψιν ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἐφ' Ὁμήρῳ
κατὰ τὰς ἀρχὰς πέπονθα. κατέβαλον γοῦν μικροῦ δεῖν,
ὡς οὐκ ἀντιβλεπτέον ὄν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· εἶτ'
ἐγὼ μὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀνήνεγκα, δοκῶ[r]) μοι κατὰ σμι-
κρὸν προςεθιζόμενος ἀντίον ὁρᾷν. καὶ μηδ' ἀποτρέπων,
ὥςπερ ἡλίου τὰς ὄψεις, νόθος τοῦ τῶν Ὁμηριδῶν γένους
18 ἐλέγχεσθαι. Σοὶ[s]) δὲ μὴν[t]) φαίνεται καὶ τοῦτο; ἔφη,
πολὺ ῥᾷον, ἢ κατ'[u]) ἐμὲ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ Ὁμήρου
δόξης, οἷον ἐπὶ μιᾶς ὁρμώσης[x]) τῆς ποιητικῆς δυνάμεως,
ἀθρόως ἐξ ἀνάγκης ἦν ἁπάσης λαβέσθαι· σὺ δ' εἰ μὲν
ἐπὶ τὸν Δημοσθένην ὅλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τράποιο, καὶ
μάλα ἂν ἀποροίης περὶ τὸν λόγον ἄττων[y]), οὐκ ἔχων ὅτου

r) δοκῶ] καὶ δοκῶ suspicor. s) σοὶ] „Constans, at mala lectio. Σὺ Jens." Vid. Adnott. t) δὲ μὴν] Sic Par. et Bas. 3. Δέ μοι Fl. Hag. Bas. 1. Salm. etc. Reitz. et recentt. u) ἢ κατ'] „ἢ τὸ κατ' malit Gesn." Nec sane aliter scripsisse auctor videtur. x) ὁρμώσης] „ὁρμούσης marg. A. 1. W. ex Fl." y) περὶ τὸν λόγον ἄττων] pro glossemate

ne oratio se de factis Demosthenis deficiat. Namque tu forte putas, inquam, solum me eorum, qui in oratoria arte aetatem contrivimus, non habere aures frequentatas Demosthenis actionibus? Si quidem, inquit, auxilio quodam ad illam orationem, ut tu ais, opus habeamus: nisi forte contra ea illud tibi accidit, ut, veluti splendore quodam circumfulgente, defigere obtutum in claro adeo Demosthenis fulgore nequeas. Etenim ipsi mihi simile quiddam in Homero ab initio usu venit: Parum enim abfuit, quin abjicerem, quod obtutum defigere in argumento mihi non posse viderer. Deinde nescio quomodo me recepi, ac videor mihi paullatim ad contra intuendum assuefactus esse, nec amplius avertendis velut a sole oculis, nothus et insititius Homeridarum generis deprehendi. Tibi vero etiam hoc multo esse facilius apparet, quam meum *mihi negotium*. Etenim Homeri gloria, ad unam poëticam facultatem cum referatur, confertim necessario tota arripienda fuit. Tu vero si ad totum simul Demosthenem advertas ani-

πρῶτον τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ λίχνοι πάσχουσι p. 504.
περὶ τὰς Συρακουσίους z) τραπέζας, ἢ οἱ φιλήκοοι, καὶ φιλοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων ἡδονὰς ἐμπεσόντες· οὐκ ἔχουσι γάρ a) ἐφ᾽ ἣν ἔλθωσιν, ἀεὶ τὴν ἐπιθυμίαν μετατιθέντες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ μεταπηδᾷν, οὐκ ἔχοντα ἐφ᾽ ὅ, τι σταίης, ἐν κύκλῳ σε περιελκόντων, φύσεως μεγαλοπρεποῦς, ὁρμῆς διαπύρου, βίου σώφρονος, λόγου δεινότητος, τῆς ἐν ταῖς πράξεσιν ἀνδρίας b), λημμάτων p. 505.
πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροψίας, δικαιοσύνης, φιλανθρωπίας, πίστεως, φρονήματος, συνέσεως, ἑκάστου τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων πολιτευμάτων. ἴσως οὖν ὁρῶν ἔνθεν μὲν ψηφίσματα, πρέσβεις c), δημηγορίας, νόμους, ἐκεῖθεν ἀποστόλους, Εὔβοιαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τὸν Ἑλλήσποντον, Βυζάντιον, οὐκ ἔχεις ὅποι τὴν γνώμην ἀποκλίνῃς, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν. Ὥσπερ 19
οὖν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ νῷ τραπόμενος, οὕτω πως ἠπόρηκεν,

habuit *Guyet.* z) Συρακουσίους] „Συρακουσίας *Fl.* Sed nil opus est." De his mensis, quae et *Siculae* dicebantur, vid. ad Diall. Mortt. IX. 2. Tom. II. p. 520. a) γάρ] „omittit *Fl.*" b) ἀνδρίας] „ἀνδρείας *Fl.*" c) πρέ-

[illegible]um, omnino dubites trepidans circa orationem, nec habens, quid primum cogitatione arripias; quale quid gulosis accidit ad Syracusanas mensas, aut cupidis audiendi videndique hominibus, si in sexcentas auditionum spectaculorumque voluptates inciderint; nec enim quo se vertant habent, transferentes perpetuo cupiditatem. Puto autem, te quoque huc illuc salire, nec habere, ubi consistas, orbe quodam te huc illuc trahentibus ingenio magnifico, inflammato impetu, vita temperanti, vi dicendi, fortitudine in rebus gerendis, multorum magnorumque quaestuum contemtu, justitia, humanitate, fide, sensu, prudentia, unoquoque de multis illis et magnis facinoribus reipublicae caussa susceptis. Fortasse igitur videns hinc decreta, legationes, conciones, leges, hinc classes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion, Rhodum, Hellespontum, Byzantium, non habes, quo mentem deflectas, quum *tot* praeclara velut auferant. Quemadmodum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens, ita fere dubitat,

p. 505. Ἰσμηνὸν, ἢ χρυσηλάκατον d) Μελίαν,
Ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,
Ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,
Ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος e),
Ἢ τὰν Διονύσου πουλυγαθέα f) τιμὰν,
Ἢ γάμον λευκωλένου Ἁρμονίας ὑμνήσομεν;

οὑτωσὶ δὲ καὶ σύγε g) ταὐτὸν ἔοικας ἀπορεῖν, λόγον, ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν θάνατον τἀνδρὸς ὑμνητέον. Ἔστι δ᾽ οὐδὲν ἔργον ἐκφυγεῖν, ἔφη, τὴν πλάνην, ἀλλ᾽ ἑνὸς ὅτου δὴ λαβόμενος, ἢ τῆς ῥητορικῆς καθ᾽ αὑτὴν, εἰς ταύτην κατάθου h) τοῦτον τὸν λόγον.
p. 506. ἱκανή γ᾽ ἄν σοι οὐδ᾽ i) ἡ Περικλέους. ἐκείνου μέν γε τὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι k) κέντρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ᾽ αὐτήν γε l) οὐχ ὁρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ m) τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχουσαν n), οὐδ᾽

σβεις] „Fors. πρεσβείας.“ Cf. supra cap. 16. d) χρυσηλάκατον] „χρησηλάκ. male J.“ Sic et *Ald.* 2. e) Ἡρακλέος] „Ἡρακλέους *Fl.*“ f) πουλυγαθέα] πολυγαθέα 2954. et Gorl. probante *Belino*. g) οὑτωσαὶ δὲ καὶ σύγε] „οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ *Coll.*“ Quam scripturam merito *Fritzschius* portentosam vocat Quaestt. p. 47. h) κατάθου] „καθοῦ *Fl.*“ idque cum Gorl. i) γ᾽ ἄν σοι οὐδ᾽] „Sic J. et *Ven.* 2. (cum *Bas.* 3.) Γοῦν σοι ἢ ἡ cett. Μὴ *Fl.*“ Vid. Adnott. k) τι] τὸ maluit *Hemsterh.* Vid. Adnott. l) αὐτήν γε] „Sic *Fl. Fr. Bas.* 1. et 2. (et 3.) Αὐτόν γε *Hag. Pan. Salm. Ald.*“ m) δῆλον ὡς ὑπὲρ] „δῆλον. ποίας οὐδὲν ὁποίαν ὑπὲρ *Fl.*“ n) ἔχουσαν] „receptum ex

Ismenon utrum, aureo an Meliam colo,
Cadmumne, spartos an genus inclytum,
An caerula flammea Thebes,
Omne conantem omnia Herculeam,
Bacchine patris laetos canemus honores?
Candidae connubiane Harmonies?

ita tu quoque simili ratione videris ambigere, orationemne an vitam, oratoriam an philosophiam, populi regendi artem an mortem viri, praedicare oporteat. Nullo vero labore, inquit, oberrationem effugeris: sed unam quamcumque partem arripiens, aut eloquentiam per se spectatam, in eam hanc orationem conferto. Par tibi hic ne Periclis quidem eloquentia fuerit. Illius nos quidem fulgura ac tonitrua, ac Suadae illum aculeum, fama accepimus; sed ipsam non videmus eloquentiam: scilicet praeter formam

οἷον ο) ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον καὶ κρίσιν· p. 996. τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους . . . . ἀλλὰ p) σοὶ καταλελείφθω λέγειν, εἰ ταύτῃ τράποιο. Πρός γε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς ἀρετὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτοῦ τραπομένῳ, καλὸν μὲν ἦν τενοῦν ἀποτέμνεσθαι τὴν διατριβήν· εἰ δὲ βούλοιο δαψιλῶς q), δύο καὶ σύντρεις ἑλόμενον, ἔχειν ἀποχρῶσαν λόγων ὑποβολήν r)· πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασιν ἡ λαμπρότης s). εἰ δ' οὐκ ἐκ τοῦ παντὸς, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσόμεθα· (νόμος μὲν γὰρ t) Ὁμηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν διατίθεσθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἤδη u) δὲ κἀκ τῶν φορημάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτὸν δ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς x) τῶν ποιητῶν, ἐξ ἠλακάτης, ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰγίδος, μήτι γε δὴ μέρους σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς· τῶν εὐεργεσιῶν δὲ οὐδὲ δυνατὸν ἐφάπαξ y) ἐλθεῖν) z) οὔκουν. οὐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἓν τῶν αὐτοῦ

Fl. et *Graev.* Ἔχοντες Edd. vulgo." o) οἷον] „ex *Fl.* recepi. Οἷον cett." Abest haec vox omnino in *Ald.* 2. p) ἀλλὰ] Sic vulgo Edd. vett. Sed ἄλλα, auctore *Gesnero*, edidere *Reitz.* et recentt. q) δαψιλῶς] „Sic pleraeque. Δαψιλὰς J. δαψιλὲς *Fl.*" r) ὑποβολήν] „ex *Fr.* recepi. Ὑποβαλήν *Hag.* 2. Ὑπερβολήν *Bar.* J. etc. omnes male." Emendationi etiam ex *Bas.* (1. 3. et 4.) aliquid ponderis accedit. s) λαμπρότης] „λαμπρώτης male *Hag.* 1. 2." t) γὰρ] „omittit *Fl.*". At sic deletur color orationi Thersagorae proprius. Deleverunt etiam interpretes. Parenthesis scilicet longior incipit ab his verbis pertinens ad verba usque ἐφάπαξ ἐλθεῖν. u) ἤδη] ἔτι vult *Fritzsch.* Quaest. p. 212. non male. x) πρὸς] „ὑπὸ marg. A. 1." y) ἐφάπαξ] ἐφ' ἁπάσας *Wolf.* et *Gesn.*

qualemcunque animo conceptam stabile et solidum nihil habentem, neque quod temporis illud examen judiciumque possit sustinere. Demosthenis vero ars . . . . At tibi haec relicta sunto dicenda, hanc si ingressus fueris viam. Ad animi autem virtutes aut praeclare in republica facta conversio decens fuerit, quodcunque inde decerpere dicendi argumentum, aut si largiter facere volueris, duobus, summum tribus delectis, habere satis materiae ad dicendum subjectae; tantum est claritatis in singulis. Si vero non in universum, sed ex parte laudare velimus, (praesto enim Homerica lex est, Heroum laudes instituere e partibus, pedibus, aut capite, aut coma; jam vero etiam ex gestaminibus, aut scutis, nec indignum Dis fuerit cantari a poëtis ob colum, aut sagittas, aut aegidem, nedum ob corporis

p. 60. καλῶν ἐπιτυχόμενος· ἐπεὶ τό γε σύμπαν οὐδ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινέσαι. Ταῦτα τοῦ Θερσαγόρου διελ-
22. θόντος[z]), Οἶμαί σε, ἔφην, ἓν ἐπιδεδεῖχθαί μοι βουλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων[a]) παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ πεζὰ τοῖς ἐμμέτροις προστιθέντα. Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, τὴν ῥᾳστώνην ὑποτιθεὶς, προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῆς φροντίδος ἀνεὶς, ἀκροατὴς ἡμῖν γένοιο. Προὔργου τοίνυν, ἔφην, σοι γέγονεν οὐδὲν, εὖ ἴσθι· σκόπει δὲ μὴ καὶ πλέον ἢ γεγονὸς θάτερον. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα. Σὺ γὰρ, ἔφην, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν ἄπορον, εἶτα ἰατροῦ δίκην τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις. Ὅτι τί δή;[b]) Σὺ μὲν, ἃ ταράξειεν[c]) ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα πρὸς τὸν λόγον, ἐπεχείρησας ἰᾶσθαι, τὰ δ'[d]) ἤδη κατηνάλωται[e]) πολλαῖς[f]) ἐτῶν περιόδοις. ὥστε ταύτης

non sine justa caussa. z) διελθόντος] διεξελθόντος Gorl. a) τῶν λόγων] „τῷ δώρῳ Fl." b) Ὅτι τί δή;] Ὁ δὲ, τί δή; temere mutari jubet *Belin.* c) ταράξειεν] „ταράξιεν J. prave." Sic et *Ald.* 2. d) τὰ δ'] Prius τάδ' legebatur. e) κατηνάλωται] „καταναλωται Fl." f) πολλαῖς] Sic e *Fl.* et Gorl. pro vulgo παλαιαῖς.

partem aut mentis adeo; per beneficia autem ire singula nemini datum sit.) ergo neque aegre feret Demosthenes, se ab uno eorum, quae pulchra in ipso sunt, laudari: quandoquidem universitati suarum laudum ne ipse quidem par esse videatur. Haec ita percurrente Thersagora, Puto ego, inquam, te, cum illud unum demonstratum mihi cuperes, non solum poëtam te bonum esse, illud quasi corollarium fecisse Demosthenem, soluta oratione adjuncta carminibus. Ille, Facilitatem, tibi, inquit, negotii tui ob oculos positurus eo provectus sum, orationem ut percurrerem, *et levia tibi illius vestigia signarem*, si quid de cura tua remittens, operam dare mihi recitanti velles. Noris, inquam, nihil te quidquam profecisse. Ac vide, ne illud alterum [*illa difficultas, quae me angit*] etiam auctum sit. Praeclaram, inquit, mihi medicinam narras. Nempe, inquam, difficultatem praesentem ignoras, deinde medici instar laborantem partem ignorantis, aliam curas. Quid ita? Tu quidem iis, quae turbare forte eum queant, si quis primum ad ejusmodi orationem aggrediatur,

τῆς ἀπορίας g) ἕωλά σοι τὰ ἰάματα. Τοῦτο δ᾽ οὖν, ἔφη, p. 507. σοι τόγε ἴαμα. χρὴ μέντοι καθάπερ ὁδοῦ h), θαῤῥαλεωτάτην εἶναι τὴν συνηθεστάτην. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, 23 προὔθέμην, ᾗ i) φασὶν Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον φιλοτιμη- p. 508. θῆναι πρὸς Πλάτωνά τε, καὶ τοὺς ἑταίρους. τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἁρματηλασίαν ἐπιδεικνύντα k), πολλοὺς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁρματοτροχίας ἅπαντας, μηδὲν παραβάντα l), ὥςθ᾽ ἑνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι· τοὐμὸν δέ γε, τοὐναντίον m) σπεύδει τὰς ἁρματοτροχίας ἀλεείνειν· οὐ μάλα ῥᾴδιον δ᾽, οἶμαι, καινουργεῖν ὁδοὺς, τῶν τετριμμένων ἐκτρεπόμενον. Ἀλλά τοι τὸ Παύσωνος n), ἔφη, σοφόν. Ποῖον; ἔφην· οὐ γὰρ ἀκήκοα. Παύσωνι τῷ ζωγράφῳ φασὶν ἐκδο- 24 θῆναι γράψαι ἵππον καλινδούμενον o)· τὸν δὲ γράψαι τρέ-

g) ταύτης τῆς ἀπορίας] „ταύτῃ ταῖς ἀπορίαις Fl.“ h) ὁδοῦ] ὁδὸν requiritur, aut ὁδῶν. Sed nullum tamen exstat variae lectionis vestigium. i) ᾗ] „ἡ] Bene *Ald. Fr. Bas.* 1. 2. (et 3.) *Par. Salm. Hag.* Ἡ adspirate J. *Ven.* 2. *Fl.*“ At in J. ῇ cum jota esse tradit *Solanus* infra in Adnot., ex quo mendo idem tamen veram, mea quidem sententia, lectionem eruit ᾗ. k) ἐπιδεικνύντα] ἐπιδεικνῦντα priores. l) παραβάντα] „παραβάντας Fl.“ m) τοὐναντίον] τὴν ἐναντίαν Gorl. n) Παύσωνος] „recepi ex *Fl.* et *Graev.*, et hic, et deinde bis. Nam Πάσσωνος et mox Πάσσωνι ac Πάσσωνα male reliquae omnes.“ o) καλινδούμενον] „male ἀλινδούμενον *Fl.*“ Sic et Gorl. pro quo

moderi conatus es: at illa olim constituta sunt multis amorum anfractibus. Igitur difficultatis hujus obsoletae sunt tuae medicinae. Haec ipsa ergo, inquit, medicina tibi suppeditat. Nempe velut viam, tutissimam oportet esse eam, quae tritissima est. *Male narras.* Nam contrariam, inquam, ego mihi proposui illi, in qua gloriam appetiisse dicitur Cyrenaeus Anniceris apud Platonem ejusque sodales. Cyrenaeum enim ajunt, cum aurigandi peritiam ostentaret, multa circum Academiam egisse curricula, per eandem omnia orbitam, quam nusquam egrederetur, ita ut curriculi non nisi unius in solo vestigia relinquerentur. Mea vero contraria scilicet est ratio, qui evitare orbitam studeam. Non nimis autem facile arbitror, novas comminisci vias, declinatis his, quae tritae sunt. Verum enimvero sapiens, inquit, Pausonis commentum est. Quodnam? in-

p. 508. χοντα, καὶ πολὺν κονιορτὸν περὶ τὸν ἵππον· ὡς δ' ἔτι γράφοντος, ἐπιστῆναι τὸν ἐκδόντα, μέμφεσθαι p), μὴ γὰρ τοῦτο προςτάξαι· τὸν οὖν Παύσωνα τοῦ πίνακος τὰ μετέωρα κάτω περιαγαγόντα, τῷ παιδὶ τὴν γραφὴν ἐπιδεῖξαι κελεῦσαι, καὶ τὸν ἵππον ἔμπαλιν κείμενον q) ὀφθῆναι καλινδούμενον. Ἡδὺς εἶ, ἔφην, Θερσαγόρα, ἂν μίαν οἴῃ με στροφὴν μεμηχανῆσθαι τοσούτων ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ πάσας στροφὰς, καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ μετατιθέντα,
p. 509. δεδιέναι μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι τὸ τοῦ Πρωτέως. Ποῖον, ἔφη, πάθος; Τὸ γενόμενον, ὅ r) φασιν αὐτὸν γενέσθαι, δρασμὸν ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθρωπίνης ὄψεως, ἐπεὶ κατηναλώκει s) πάσας ἰδέας ἂν θηρίων, καὶ φυτῶν, καὶ στοιχείων, αὖθις αὖ πενίᾳ μορφῆς ἐπεισάκτου, Πρωτέα γενέσθαι. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανῴ τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν. Οὐκ, ὦ 'γαθὲ, ἔφην, τοῦτο. παρέξω γοῦν ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρεὶς τὴν ἐπηρτημένην

Schmiederus suspicatur voluisse illos *ἀλινδ.*, forma Luciano non usitata, qui alibi potius *κυλινδέω* et *κυλίνδω*, vel *κυλίω*, usurpat. Cf. mox ead. hac §.pho. p) *μέμφεσθαι*] *καὶ μέμφεσθαι* maluerunt *Guyetus* et *Reitz.* sed sine idonea ratione. Cf. Adnot. q) *κείμενον*] „omisit *Fl.*" r) *ὅ*] „*ἃ* marg. A. 1." s) *κατηναλώκει*] „*καταναλώκει* *Fl.*"

quam: nec enim andivi. Pausoni pictori pingendum locatum ajunt equum volutantem se: at illum pinxisse currentem, multumque circa equum sublatum pulverem. Pingenti supervenisse qui locaverat, questumque: neque enim hoc se jussisse. Pausonem itaque imperasse puero, ut summis tabulae versus ima conversis, picturam ostenderet, sicque equum inversum volutari visum esse. Suavis homo es, inquam, Thersagora, si putas, unam me tot annorum *hominum* conversionem machinari, non potius conversiones omnes et circumductiones mutare, ac transponere, ac sic quoque metuere, ne idem mihi denique, quod Proteo, usu veniat. Quid illud est, inquit? Ne fiam, inquam, quod ille factus est, cum humanam speciem studeret effugere; quando consumtis formis omnibus animantium, plantarum, elementorum, rursus denique adscititiae formae inopia, Proteus factus est. Tu quidem supra illum Protea, inquit, meae recitationis effugiendae rationes comminisceris. Non hoc, inquam, vir optime. Dabo enim tibi hanc audiendi

φροντίδα. τάχα γὰρ ἄν τι[t]) περὶ τοῦ σοῦ κυήματος[u]) ἄφροντις[x]) γενόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδῖνος συμφροντίσαις. Ὡς οὖν ἐδόκει ταῦτα[y]) αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρηπῖδος, ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὃ δ'[z]) ἀνελέγετο μάλα γενναῖα ποιήματα. μεταξὺ δ' ὥσπερ ἔνθους γενόμενος, ἐπιπτύξας τὸ γραμμάτιον[a]), Κομίζου τὸν ἀκροατικὸν, ἔφη, μισθὸν, καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικὸν, ἢ δικαστικόν· ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν. Χάριν μὲν, ἔφην, εἴσομαι, καὶ πρὶν ὅ, τι καὶ λέγεις εἰδέναι. Τί δ' ἐστὶν ὅ, τι καὶ 26 λέγεις; Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὼν τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερησθεὶς, τὸ βιβλίον οὐ κατὰ p. 510. πάρεργον ἐκτησάμην· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην ἔχων οἴκαδε[b]). γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπάτρῳ πραχθέντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους· ἅ μοι δοκεῖς οὐκ ἂν παρέργως ἀκοῦσαι. Καὶ μὴν, εἶπον, ἤδη γέ σοι τῶν εὐαγγελίων χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν[c]). ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἀπο-

p. 509.

t) ἄν τι] „bene *Ven.* 2. *Par.* Aliae quaedam ἄντι male." Sic autem solent Edd. vett. encliticas scribere arctissime junctas praecedentibus, prouti res est, vocibus. u) κυήματος] „recte plurimae. *Κνήματος Hag.* 1. et 2." x) ἄφροντις] „ἄφρων τις male *Par.* sola." y) ταῦτα] deest in Gorl. z) ὃ δ'] ὁ δ' priores, ut fere solent. a) γραμμάτιον] γραμματεῖον vulgo. *Γραμματίον Fl.* Vid. supra cap. 2. Varr. Lectt. b) οἴκαδε] *οἴκαθι* conj. *Reitz.* Sed vid. Adnot. c) τῶν ἐπῶν] Desiderat hic nonnulla *Solanus.* Ἀκούσομαι

operam, omissa partimper, quae incumbit mihi, cura. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam meae parturitionis curam una suscipies. Cum igitur ita illi quoque videretur, in proximo aggere assidentes, audiebam ego, ipse recitabat generosa sane carmina. Inter recitandum vero fanatico velut impetu correptus, complicatis tabellis suis, Cape tibi, inquit, auditionis tuae mercedem, ut Athenis concionis citatae, aut judicii. Sed vide, ut gratiam mihi, inquit, habeas. Habebo equidem, inquam, prius etiam, quam, quid sit, quod dicis, norim. Sed quid est, de quo dicis? In Macedonicos, inquit, regiae domus commentarios incidi, ac tum mirifice delectatus, non perfunctorie libellum emi. Et modo domi me habere recordatus sum. Scripta ibi sunt cum alia de rebus ab Antipatro domi gestis, tum de Demosthene, quae mihi non obiter auditurus esse videris. Et nunc, inquam, pro istoc

p. 510. λείψομαί σου πρὶν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι· σὺ δ' εἰστίακας μέν με λαμπρῶς τὴν Ὁμήρου γενέθλιον, ἔοι-
27 κας δ' ἑστιάσειν αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους. Ὡς οὖν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματίου d), διατρίψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδοῦναι τῷ ποιήματι τοὺς δικαίους ἐπαίνους, ἤειμεν εἰς τοῦ Θερσαγόρου. καὶ μόλις μὲν, ἐπιτυγχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ, κἀγὼ λαβὼν τότε μὲν ἀπηλλαττόμην. ἐντυχὼν δ' οὕτω τὴν γνώμην διετέθην, ὡς οὐδέν τι περιτρέψας e), ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων τε f) καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. οὐδὲ γὰρ τῷ Ἀσκληπιῷ μεῖόν τι γίγνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ τῶν προσιόντων αὐτῷ g) ποιησάντων ᾄσματα, τὰ Ἀλισοδήμου τοῦ Τροιζηνίου, καὶ Σοφοκλέους, ᾄδεται· καὶ τῷ Διονύσῳ, τὸ μὲν ποίησιν καινὴν h) ποιεῖν, κωμῳδίας, ἢ τρα-
p. 511. γῳδίας, ἐκλέλειπται· τὰ δ' ἑτέροις i) συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον ἐν καιρῷ κομίζουσι χάριν οὐκ ἐλάττω φέρει, τῷ
28 τὸν θεὸν δοκεῖν τετιμηκέναι. Τὸ μὲν οὖν βιβλίον τουτο (ἔστι δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τόδε

fere supplet *Guyet.* cum interprete Latino. d) γραμματίου] Sic *Fl.* Γραμματείου cett. Cf. c. 25. et 2. ibique notata. e) περιτρέψας] „παρατρέψας emendat *Gesn.*" Non admodum offendo in vulgato: *nulla ex parte eversum* (libellum) i. e. *transformatum, immutatum.* f) τε] „omittit *Fl.*" g) αὐτῷ] αὐτῶν Gorl. nec hoc male. h) ποίησιν καινὴν] „Utrumque deest in *Fl.*" Item in Gorl. i) ἑτέροις] „ἑταίροις *Fl.* prave."

nuncio eam tibi gratiam persolvo, ut reliquos etiam versus tuos audiam: neque vero te relinquam ante, quam fides promissis tuis constiterit. Magnificis tu me epulis Homeri nataliciis accepisti, ac Demosthenis quoque similibus videris accepturus. Cum igitur reliqua ex tabellis recitasset, commorati paullum, dum dignae poëmati laudes tribuerentur, Thersagorae domum ivimus; et vix quidem, sed invenit tamen libellum. Quo ego accepto tum discedebam. Lecto autem in eam veni sententiam, ut nihil immutatum, sed ipsis totidem nominibus et verbis illum vobis praelegam. Neque enim minus honoris habetur Aesculapio, si, cum nemo salutantium fecit cantica, Alisodemi Troezenii et Sophoclis carmina canuntur: et Baccho novum carmen scribere, Comoedias, Tragoediasve, desitum est; sed quae ab aliis composita sunt, ea hos, qui in medium oppor-

δρᾶμα) τὸ βιβλίον[k]) φησὶν, Ἀντιπάτρῳ μεμηνῦσθαι[l]) παρ- p. 511.
όντα τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεωτέρων ἀγνοεῖ, τοὺς φυγάδας ἐτέτακτο συλλαμβάνειν, ἐπέσταλτο δ' αὐτῷ καὶ Δημοσθένην ἀπὸ τῆς Καλαυρίας πεῖσαι μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ἥκειν. καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένην ἀεὶ προσδοκῶν. ὡς οὖν ἤκουσεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἥκοντα τὸν Ἀρχίαν, εὐθὺς ὡς εἶχεν ἐκέλευσεν
εἴσω καλεῖν. Ἐπεὶ δ' εἰςῆλθεν,.... αὐτὸ φράσει τὰ λοιπὰ 29
τὸ βιβλίον.

ΑΡΧ. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε[m]).

ΑΝΤ. Τί δ' οὐ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην ἤγαγες;

ΑΡΧ. Ἤγαγον ὡς ἐδυνάμην· ὑδρίαν γὰρ κομίζω τῶν Δημοσθένους λειψάνων.

ΑΝΤ. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας, ὦ Ἀρχία. τί γὰρ τῶν ὀστῶν, καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντι;

ΑΡΧ. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ, ὦ βασιλεῦ, πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον[n]).

k) τόδε δρᾶμα) τὸ βιβλίον] „Ita *Gesn.* dedit pro vulgat. τὸ δὲ δρᾶμα τοῦ βιβλίου." l) μεμηνῦσθαι] μεμηνύσθαι priores. m) Ἀντίπατρε] „Ἀρχία L. male." n) ἀδύνατον proferunt, non minus commendant, quod sic honorem habuisse Diis videntur. Liber itaque hic, (est autem commentariorum *Macedonicorum* ea pars, quae ad nostram rem pertinet, colloquium) liber ergo refert, Antipatro indicatum esse, adesse Archiam. Porro hic Archias, si quis juniorum forte ignorat, comprehendendis exsulibus fuerat praefectus, ac mandata acceperat, Demosthenem persuasionibus potius, quam vi, eo adducendi, ut a Calauria veniret ad Antipatrum. Ac fuerat spe ista suspensus Antipater, in dies exspectans Demosthenem. Cum igitur audisset, e Calauria venire Archiam, statim, ut erat, intro eum jussit vocari. Ingressus ille... Sed ipse libellus dicet reliqua.

Arch. Salve, Antipater.

Ant. Quidni salvus sim, si adduxisti Demosthenem?

Arch. Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum Demosthenis affero.

Ant. A spe dejecisti me, Archia. Quo enim mihi ossa et urna, Demosthenem ipsum non habenti?

p. 512. *ANT.* Τί δ᾽ οὐ ζῶντα κατειλήφατε;

ΑΡΧ. Κατειλήφαμεν o).

ANT. Κατὰ τὴν ὁδὸν οὖν τέθνηκεν;

ΑΡΧ. Οὔκ, ἀλλ᾽ οὗπερ ἦν, ἐν Καλαυρίᾳ.

ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, οὐ θεραπευόντων τὸν ἄνθρωπον;

ΑΡΧ. Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐφ᾽ p) ἡμῖν ἐγένετο.

ANT. Τί φῄς; αἰνίγματα λέγεις, ὦ Ἀρχία, ζῶντα λαβόντες οὐκ ἔχετε.

30 *ΑΡΧ.* Οὐ γὰρ ἐκέλευες τήν γε q) πρώτην μὴ βιάζεσθαι; καίτοι πλέον ἂν οὐδὲ βιασαμένοις οὐδὲν ἦν· καὶ γὰρ οὖν ἐμελλήσαμεν r).

ANT. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς οὐδὲ μελλήσαντες· ἴσως οὖν ἐκ τῆς ὑμετέρας τέθνηκε βίας.

τον] „omittit M." — Ceterum incipit hinc insignis illa, quam a *Gesnero* institutam inde a *Reitzio* recentt. Edd. secuti sunt, textus mutatio, de qua omnino vid. Adnot. Scilicet post hanc vocem ἀδύνατον vulgo in Edd. vett. sequebantur verba cap. 33. extr. οὐ Βοιωτίας, οὐδ᾽ ἔνθα etc. usque ad verba cap. 37. extr. δύναμιν συλλέγει. o) κατειλήφαμεν] „κατηλείφαμεν perverse *Junt.*" κατελήφαμεν vitiose *Bas.* 3. p) ἐφ᾽] „ὑφ᾽ Edd. priores." q) γε] τε sphalma *Reitzianae* Ed., quod incuria Editorum recentt. sedem fixit. Γε Edd. vett. plane sic ut *Schäferus* ad *L. Bos.* Ellipss. p. 578. et *Fritzsch.* Quaestst. p. 212. voluerunt et scripserat etiam *Gesn.* in Chrestom. Ceterum ad τὴν πρώτην *Schäf.* l. l. supplet ὥραν. r) ἐμελ-

Arch. Nempe per vim, o Rex, retineri anima viri non poterat.

Ant. Cur vero vivum non comprehendistis?

Arch. Comprehendimus.

Ant. Ergo in via periit?

Arch. Non, sed ubi erat, in Calauria.

Ant. Forte vestrae negligentiae culpa fuit, qui non satis hominem curaveritis.

Arch. Sed neque hoc in nostra potestate fuit.

Ant. Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepistis, et non habetis.

Arch. Nonne enim jusseras, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admota: etenim jam parabamus.

Ant. Neque illud bene, quod parabatis: forte enim a vestra injuria mortuus est.

Arch. Nos quidem non interfecimus illum, sed vim ad-

ΑΡΧ. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθαι p. 512.
δὲ [αὐτὸν s)] μὴ πείθουσιν ἀναγκαῖον ἦν. σοὶ δ', ὦ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας.

ΑΝΤ. Εὐφήμει, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ συννενοη- 31
κέναι, μήθ' ὅστις ὁ Δημοσθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώμην· ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὑρεῖν, καὶ τούτους ζητεῖν τοὺς κακῶς ἀπολωλότας, Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα, καὶ τὸν Μαραθώνιον Ἀριστόνικον, καὶ τὸν ἐκ Πειραιῶς Εὐκράτην, τῶν ῥαγδαίων ῥευμάτων οὐδὲν διαφέροντας, ἀνθρώ- p. 513.
πους ταπεινοὺς, ἀφορμῇ προσκαίρων θορύβων ἐπιπολάσαντας, καὶ πρὸς μικρὰν ταραχῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάντας, εἶτα πτήξαντας οὐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων· καὶ τὸν ἄπιστον Ὑπερίδην, (καὶ t)) τὸν ἄφιλον δημοκόλακα u)), τὸν οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακίᾳ τοῦ πλήθους συκοφαντῆσαι Δημοσθένην, οὐδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα παρασχεῖν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο. μετ' οὐ πολὺ γοῦν τῆς συκοφαντίας λαμπροτέραν ἢ

λήσαμεν] Sic cum *Gesnero* in Chrestom. et hic et paullo post μελλήσας scripsi pro vulgatis ἐμελήσαμεν et μελήσαντες. Eadem lectionis varietas est Diall. Mortt. XXIX, 1. ubi vid. *Hemsterh.* Tom. II. huj. Ed. p. 653. sq. s) αὐτὸν] suspecta vox omnino deest in Gorl. t) καὶ] recte sustulit *Gesn.* u) δημοκόλακα] „recte *Par.* J. aliaeque. Δημό-

movere, cum persuadere non possemus, necesse erat. Tibi vero, Rex, quid lucri accessisset, si vivus advenisset? Neque enim sane aliud, quam interfecturus illum eras.

Ant. Bona verba, Archia. Videris mihi non cogitare, neque quis fuerit Demosthenes, neque meum consilium, sed putare simile *et ejusdem felicitatis* esse, invenisse Demosthenem, et illos conquirere homines male perditos, Himeraeum Phalereum, et Marathonium Aristonicum, et illum ex Piraeeo Eucraten, torrentibus rivis nihil dissimiles, humiles homunciones, tumultuum temporariorum occasionibus vel*ut* innatantes, et ad parvam spem turbarum ferociter exsurgentes, deinde paullo post, ventorum vespertinorum more, residentes; et infidelem illum Hyperidem, alienum ab amicitia adulatorem populi, qui turpe non duxerit adulatione plebis calumniari Demosthenem, seque ad ea praebere ministrum, quorum mox illos ipsos, quibus gratificatus fue-

p. 513. κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτῷ τὴν κάθοδον ἀκηκόαμεν γενέσθαι. τῷ δὲ οὐκ ἔμελεν, οὐδ' ἐπῃσχύνετο κατὰ τῶν ποτε φιλτάτων τῇ γλώττῃ χρώμενος, ἣν ἐχρῆν δήπου τῆς ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν.

32 *ΑΡΧ.* Τί δ'; οὐκ [x]) ἐχθρῶν ἡμῖν ἔχθιστος ὁ Δημοσθένης;

ΑΝΤ. Οὐχ ὅτῳ μέλοι [y]) τρόπου πίστεως, φίλον [z]) πᾶν ἄδολον καὶ βέβαιον ἦθος ἡγουμένῳ· τὰ γάρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχοῦ τίμιον. οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βοῦλιν καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαντος, καὶ, κτεῖναι παρὸν, ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δή τινα πάντων, καὶ Δημοσθένην, αὐ-
p. 514. τός τε δὶς Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀναπυνθανόμενος, ἔκ τε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, οὐχ ὡς ἂν νομίσειέ τις τῆς τῶν λόγων δεινότητος· εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ [a]), παρα-

λακα male *Hag. Salm.* et *Ald.* sed correctum in marg."
x) *Τί δ'; οὐκ*] *Τί δ' οὐκ* sine interpunctione priores, excepta *Gesner.* Chrest., ubi *Τί δ', οὐκ.* y) *μέλοι*] *μέλει* *Gesn.* Chrest. licentius, credo. z) *φίλον*] *Bas.* 1. et 3. sic habent verba corrupta: *Οὐχ ὅτῳ μέλοι τρόπου πίστεως φίλων, πᾶν* etc. a) *παιδιὰ*] „Nihil variant Edd. *Παιδία*

rat, poenituit: quandoquidem non multo post illam calumniam splendidiorem viro, quam olim Alcibiadi, reditum ab exsilio contigisse accepimus. Verum hic [*Hyperides*] pensi nihil habuit, neque puduit ipsum contra eos, qui olim fuerant amicissimi, lingua uti, quam oportebat nempe improbitatis illius caussa exscindi.

Arch. Quid vero? nonne inter inimicos nostros inimicissimus Demosthenes?

Ant. Non sane, si quis moris ac fidei rationem habeat, amicumque sibi, quidquid est in moribus incorruptum ac stabile, judicet. Nam honesta profecto apud hostes etiam honesta sunt: virtus, ubicunque fuerit, pretiosa est. Neque Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchinque Lacedaemonios admiratus, cum interficiendorum potestas esset, dimisit. Verum si quem unquam omnium, etiam Demosthenem, quem bis Athenis, quamquam non satis otiose, convenerim, et ab aliis requi-

βάλλειν τῷ τούτου κρότῳ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμίᾳ, p. 514. καὶ ταῖς τῶν διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδείξεων, καὶ τῷ συνακτικῷ b) γε c), καὶ κρουστικῷ. μετενοοῦμεν γοῦν ὅτε τοὺς Ἕλληνας Ἀθήναζε συνηγάγομεν, ὡς ἐλέγξοντες Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι πεπιστευκότες, εἶτα Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθένους ἐλέγχοις περιπεσόντες. ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύναμις αὐτῷ d) τοῦ λόγου. Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν ἔταττον, 33 ἐν χώρᾳ τιθεὶς ὀργάνου· Δημοσθένην δ' αὐτὸν ὑπερηγάμην τοῦ τε φρονήματος, καὶ τῆς συνέσεως, ἀκλινῆ τὴν ψυχὴν p. 515. ἐπ' e) ὀρθῆς ἐν ἁπάσαις φυλάττοντα τρικυμίαις τῆς τύχης, καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδιδόντα. καὶ Φίλιππον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα περὶ τἀνδρὸς ἠπιστάμην. οὗτος μέν γε δημηγορίας ἐξαγγελθείσης Ἀθήνηθέν ποτε, καθαπτομένης

Marcil. recte." Nec tamen male habet vulgatum, respondens Latino *jocus* vel *ludus*, ut in formula *παιδιὰν ποιεῖσθαί τι* Pseudol. c. 16. vel *ποιεῖσθαί τι ἐν παιδιᾷ* Toxar. c. 22. H. l. *μηδὲν εἶναι* et *παιδιὰν εἶναι* pulchre se excipiunt, idem ferme significantia. Alibi utitur noster formula *λῆρος καὶ φλήναφος*, ut mox cap. 35. Philopatridis auctor infra c. 17. extr. *κότταβος*, i. e. *παιδιά*, ut Schol. explicat. Et inferius Neron. c. 10. *παιδιὰ ταῦτα νεανίᾳ τῷ μητροκτονήσαντι.* b) *συνακτικῷ*] „*συνεκτικῷ* *Fl.*" c) *γε*] mallem *τε*. d) *αὐτῷ*] „Ita omnes." Excipe *Bas.* 3. et 4., in quibus *αὐτοῦ*, ut voluerat *Guyet.*, non sufficiente ratione. e) *ἐπ'*] „*ἐφ'* *Fl.* male." Pro *ἐπ' ὀρθῆς* in Gorl. est *ἀπόρθητον*, quod vix probabile ab

rendo pariter atque ex ipsis in re publica factis cognoverim, in admiratione habui, non, ut existimare aliquis posset, ex dicendi viribus: etsi nihil ad illum Python, Attici autem oratores ludus sunt, comparati ad hujus clamores, et contentionem, et verborum compositionem, et circumscriptam sententiarum concinnitatem, et demonstrationum continuationem, et illam cogendi pariter atque impellendi vehementiam. Itaque poenituit nos convocasse Graecos Athenas, cum refutare Athenienses vellemus, a Pythone et promissis Pythonis inducti, ac deinde in Demosthenem et argumenta Demosthenis incurreremus: in illo autem esset vis dicendi, quae nullum nobis aditum praeberet. Verum hanc ipsam secundam numerabam, quam in instrumenti loco ponerem. Ipsum quidem Demosthenem admirabar super omnia sensus illius caussa et prudentiae, qua animam recto velut clavo in decumanis fortunae flucti-

p. 515. τοῦ Φιλίππου f), καὶ Παρμενίωνος ἠγανακτηκότος, καί τι καὶ σκωπτικὸν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος, Ὦ Παρμενίων, ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παῤῥησίας τυγχάνειν· μόνος γέ τοι τῶν ἐπὶ g) τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν οὐδαμοῦ τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων. καίτοι μᾶλλον ἠβουλόμην h), ἢ γραμματεῦσι τριηρίταις i) ἐμαυτὸν πεπιστευκέναι. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμματα, γῆν οὐ Βοιωτίας, οὐ δ' k) ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. ἡμεῖς δὲ θᾶττον ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἕλοιμεν μηχαναῖς, ἢ Δη-
34 μοσθένην χρυσίῳ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Παρμενίων, ἔφη, εἰ μέν τις
p. 516. Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος προ-

auctore profectum. f) τοῦ Φιλίππου] „αὐτοῦ *Fl.* cum lacuna.“ g) ἐπὶ] Sic *Fl.* et Gorl. pro vulg. ἀπὸ. h) ἠβουλόμην] „ἐβουλόμην *Fl.* quod verum credo, quia alterum magis Atticum.“ Quasi vero Atticae formae alienae sint ab hujus scriptoris, quicunque sit, usu. i) τριηρίταις] τριχρίταις 2956. Unde *Bel.* conj. καὶ κρίταις (voluit κριταῖς). Γραμματεῖς τριηρῖται, *Gesnero* interprete, fuerunt, qui scribarum officio in triremibus fungebantur. Sed sententia loci mihi non est liquida. Nec satis faciunt interpretationes. k) οὐ Βοιωτίας, οὐ δ'] Haec et quae sequuntur usque ad verba cap. 37. f. δύναμιν συλλέγει, ante *Gesnerum* legebantur post verba cap. 29. κατέχειν ἀδύνατον, h. e. incommodissimo loco. Quare non mirum, si corrupta sunt. *Gesner.* correxit: ὃς Βοιωτίας, ὁ δ' etc. et sic aliquo sane modo succurrit vitio.

bus nusquam declinantem servaret, et malo nulli concederet. Ac Philippo eandem, quam mihi, de viro sententiam fuisse noram. Ille quidem, nunciata aliquando Athenis concione, qua iste in Philippum invectus fuerat, et indignante Parmenione, atque joci etiam aliquid in Demosthenem adjiciente, *Jure suo, inquit, o Parmenio, libertatem dicendi sibi sumit Demosthenes. Solus certe ille oratorum Graeciae nusquam expensarum mearum rationibus inscriptus est, cum tamen mallem ipsi, quam scribis triremium, me committere. Jam vero illorum unicuique aurum, ligna, reditus annuos, armenta, praedia, partim Boeotiae, partim etiam hic quiddam, expensa a me lata video. At celerius machinis capiamus Byzantiorum moenia, quam auro Demosthenem. Atque ego, inquit, Parmenio, si quis Atheniensis Athenis dicens patriae me suae praefert, huic argentum quidem objecerim, non autem amici-*

τιμᾷ, τούτῳ l) ἀργύριον μὲν προείμην m) ἄν, φιλίαν δ' οὐκ p. 516. ἄν· εἰ δέ τις ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐμὲ μισεῖ, τούτῳ προςπολεμῶ μὲν, ὡς ἀκροπόλει, καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις, καὶ τάφρῳ, θαυμάζω δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε n) τοῦ κτήματος τὴν πόλιν· καὶ τοὺς μὲν, ἔξω τῆς χρείας γενόμενος, ἥδιστ' ἂν προςαπολέσαιμι· τὸν δὲ βουλοίμην ἂν ἐνταυθοῖ παρ' ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον, καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικὸν, τῆς ὅπλων βίας τὴν τοῦ λόγου πειθὼ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριθὲς οὐδαμῇ τιθεὶς δεύτερον. Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. τοιούτους δέ τινας καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποιήσατο. τῶν γὰρ μετὰ Διοπείθους Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων, ἐγὼ μὲν εἶχον διὰ φροντίδος. ὁ δ' εὖ μάλα γελάσας, ἔφη· Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγὸν, ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν; αἱ μὲν τριήρεις, καὶ ὁ Πειραιεὺς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρος ἔμοιγε, καὶ φλήναφος. τί δ' ἂν ἄνθρωποι πράξαιεν διονυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς; εἰ δὲ p. 517. μὴ Δημοσθένης εἷς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾷον ἂν εἴχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς ἀπατῶντες, βιαζό-

l) τούτῳ] „τούτοις male *Fl.*" m) προείμην] „προήμην *Fl.*" Προοίμην *Ald.* 2. n) γε] abest in Gorl.

tiam. Si quis autem patriae caussa odio me habeat, hunc ego oppugno non secus atque arcem, et moenia, et navalia, et fossam: sed virtutem ejus admiror, beatam civitatem tali possessione praedico. Atque istos quidem extra usum constitutus lubens una, cum ipsis hostibus, *perdam: hunc autem malim hic apud nos esse, quam Illyriorum equitatum, et Triballorum, et quidquid est militis mercenarii: qui armorum viribus vim oratione persuadendi, et consilii gravitatem postponam minime.* Haec ad Parmenionem. Tales vero etiam apud me sermones habuit. *Misso enim Athenis Diopithe cum suis, solicitudinem ea mihi res adferebat. Ille vero in risum solutus dicebat: Tu autem ducem Atticum aut militem nobis metuis? Triremes quidem, et Piraeeus, et navalia, nugae mihi et ludibria: ecquid vero homines faciant bacchanalia celebrantes, viventes in viscerationibus, et choris? Si unus Demosthenes Athenis non esset, facilius urbem haberemus, quam Thebanos et Thessalos*

p. 517. μενοι, φθάνοντες, ὠνούμενοι· νῦν δὲ εἷς ἐκεῖνος ἐγρήγορε, καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐφέστηκε, καὶ ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγήμασιν ἀντιπαρατάττεται. λανθάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τεχνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι, καὶ καθάπαξ o) κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῖν ἄνθρωπός ἐστι, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τό γέ τοι κατ' αὐτὸν, οὐκ Ἀμφίπολιν εἵλομεν, οὐκ Ὄλυνθον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλας p) ἔσχομεν· οὐχὶ Χεῤῥονήσου, καὶ τῶν
36 περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν. Ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἄκοντας, οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοῦ πολίτας, ὥσπερ τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ῥαθυμίας τῇ παῤῥησίᾳ χρώμενος, ὀλίγον τοῦ πρὸς ἡδονὴν φροντίσας q). μετατίθησι δὲ τῶν χρημάτων τοὺς πόρους ἀπὸ τῶν θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθησι δὲ τὸ ναυτικὸν νόμοις τριηραρχικοῖς, ὑπὸ τῆς ἀταξίας μονονοὺ r) τελέως διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἐῤῥιμμένον ἤδη χρόνου πρὸς τὴν δραχμὴν

o) καθάπαξ] „καθάπερ marg. A. 1." p) Πύλας] „Ita *Fl.* ut *Palm.* voluit. Πύλον celt. et *Graev.*" q) φροντίσας] „φροντίζων *Fl.*" r) μονονοὺ] μονονοῦ *Bas.* I. et 3.

fraude, vi, occupando, emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus omnibus imminet, et nostros impetus subsequitur, ad nostra se imperatoria consilia velut in acie opponit. Illum non fugimus, cum machinamur aliquid, cum conamur, cum deliberamus: uno verbo, ille nobis homo impedimentum est et propugnaculum, quo minus una omnia impressione habeamus. Certe per illum si stetisset, non Amphipolin cepissemus, non Olynthum, non Phocenses haberemus et Pylas, nec Chersonesum, et quorum circa Hellespontum potiti sumus. Sed ille invitos etiam cives suos, et velut a mandragora dormientes excitat, libertate dicendi velut urens et secans illorum socordiam, parum, quid jucundum illis sit, solicitus. Transfert idem pecuniae reditus a theatris ad exercitus, trierarchicis legibus constituit rem nauticam perturbatione rerum tantum non plane corruptam. Abjectam satis longo jam tempore ad drachmam et triobolum civitatis dignitatem excitat: hosque olim inclinatos ad majores suos revocat, atque ad aemulationem eorum, quae Marathone ac Salamine gesta sunt: mutuique (insuper) *auxilii foedera, et conventiones*

καὶ τὸ τριώβολον τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, πάλαι τούτους[s]) p. 518. καταχεκλιμένους εἰς τοὺς προγόνους ἐπανάγων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι κατειργασμένων, συνίστησι δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ συντάξεις Ἑλληνικάς. τοῦτον οὐ λαθεῖν ἐστιν, οὐ φενακίσαι, οὐ πρίασθαι δ' οὐ μᾶλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην ἐκεῖνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο. Τοῦτον οὖν, ὦ Ἀντίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλλον, 37 ἢ πάσας τριήρεις, καὶ πάντας ἀποστόλους. ὃ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τοῦτο τοῖς[t]) νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα. ἐκτήσατο γοῦν αὐτοῖς ἀκούειν Εὔβοιαν, Μέγαρα, τὰ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, τὴν Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε, ἔφη, ποιοῦσιν Ἀθηναῖοι, Χάρητα μὲν καὶ Διοπείθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιούτους τινὰς ἀποδεικνύντες[u]) στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ εἴσω κατέχοντες ἐπὶ τοῦ βήματος. ὡς εἰ τοῦτον τὸν ἄνθρωπον ὅπλων ἀπέφηναν καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων, καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον, ὀκνῶ, μὴ περὶ τῆς Μακεδονίας ἄν κατέστησέ μοι τὸν λόγον, ὅς καὶ νῦν ἀπὸ ψη-

s) τούτους] „τούτοις Fl.“ t) τοῦτο τοῖς] „ex emendatione Solani et Jensii. Τούτοις Edd. antea male.“ u) ἀποδεικνύντες] ἀποδεικνῦντες priores. Similiter peccatum erat cap. 23. Contra recte vulgo σκεδαννύντος cap. 7. extr. κεραννύντος c. 47.

inter Graecos constituit. Hunc celare non est, non decipere, non emere, non magis, quam Aristidem illum Persarum rex emere potuit. Hunc ergo, Antipater, magis est quod timeamus, quam triremes omnes et classes. Quod enim antiquis illis Atheniensibus Themistocles fuerunt et Pericles, his nunc Demosthenes est, prudentiae nomine comparandus cum Themistocle, cum Pericle autem ob sensum in republica. Dicto igitur audientes illis praestitit Euboeam, Megara, quae circa Hellespontum sunt, Boeotiam. Et praeclare e re mea faciunt Athenienses, cum Chareta, et Diopithen, et Proxenum, et horum similes quosdam imperatores constituunt, Demosthenem vero domi in tribunali retinent. Quod si hunc hominem armorum faciant et navium, et exercituum, et temporum, et pecuniarum dominum; vereor, ne de ipsa me Macedonia in disceptationem vocet: qui vel sic suis me decretis oppugnet, circumquaque concur-

p. 518. φισμάτων ἀνταγωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχοῦ συμπεριτρέχει, καταλαμβάνει, πόρους εὑρίσκει, δύναμιν συλλέγει [x]), ἐπι-
p. 519. μήκεις στόλους ἀποπέμπει, συντάττει δυνάμεις, ἀντιμεθί-
38 σταται. Τοιαῦτα καὶ τότε καὶ πολλάκις πρός με Φίλιππος περὶ τἀνδρὸς ἔλεγεν, ἐν τῶν παρὰ τῆς τύχης χρηστῶν τιθέμενος, τὸ μὴ στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην· οὔγε καὶ τοὺς λόγους ὥςπερ κριοὺς ἢ καταπέλτας Ἀθήνηθεν ὁρμωμένους [y]), διασείειν αὐτοῦ καὶ καταράττειν τὰ βουλεύματα. περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας, οὐδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύετο πρὸς ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος [z]) ἡμᾶς κινδύνου κατέστησε. μὴ [a]) γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, καὶ κακίᾳ στρατηγῶν, καὶ στρατιωτῶν ἀταξίᾳ, καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνειργασμένῃ, κεκρατήκαμεν, ἀλλ' ἐπὶ μιᾶς γε ταύτης ἡμέρας, τὸν περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι, τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν τὴν Ἑλληνικὴν δύναμιν

x) συλλέγει] Post hanc vocem vulgo addebatur ὁ δὲ, cujus loco ὧδε voluit *Wetsten.* Sed omittunt omnino has voculas *Fl.* et Gorl. et illa quidem ita, ut lacunam notet, et ἐπιεικῶς legat pro ἐπιμήκεις. hic autem, quod mireris, ita, ut praeterea etiam συλλέγει praetermittat, hunc in modum: πόρους εὑρίσκει καὶ δύναμιν, ἐπιμήκεις στ., quam rationem *Schmiederus* praeferendam duxit. Manifestum est, haec orta esse e confusis locorum sedibus, quibus jam a *Gesnero* in integrum restitutis, non est, quod dubites, ὁ δὲ delendum ut alienum; συλλέγει autem ut aptissimum ad universi loci indolem esse retinendum. y) ὁρμωμένους] Sic *Gesn.* pro vulg. ὡρμ. z) ἄνθρωπος] ὁ vel εἰς ἄνθρ. conj. *Jacobs.* a) μὴ] καὶ monente *Wolfio*

rat, deprehendat, reditus inveniat, copias contrahat, amplissimas classes dimittat, copias in aciem mittat, huc illuc transiens obsistat. Talia et tum et saepe alias ad me Philippus de viro dicebat, inter fortunae munera illud referens, quod exercitum non duceret Demosthenes: cujus quidem etiam conciones, tanquam arietes quidam et catapultae ab Athenis inde ruentes sua convellerent disturbarentque consilia. Nam de Chaeronea neque post victoriam commemorare apud nos desiit, in quantum nos periculum vir ille adduxisset. *Etsi enim praeter spem, et vitio ducum, et militum immodestia, et nec opinata fortunae inclinatione, quae in multis saepe perficiendis nos adjuvit, vicimus; tamen uno illo die et imperii et vitae adeo in periculo me con-*

ἀθροίσας, Ἀθηναίους b) ἅμα καὶ Θηβαίους, Βοιωτούς τε p. 519.
τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐβοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλλάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας, καὶ μηδ' εἴσω με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν. Τοι- 39
οῦτοί τινες ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ πρός γε τοὺς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι c) τὸν Ἀθηναίων p. 520.
δῆμον ἀνταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν, ἀνταγωνιστής· Ἀθηναῖοι δὲ, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντες, Αἰνιᾶνές εἰσι, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ὁπότε πρὸς τὰς πόλεις πέμψαι, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἴ τινας ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις ἀντιποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾷστα ἦν d) κεκρατηκώς· τοῦ Δημοσθένους δ' ἐπιστάντος, Μάτην, εἶπεν ἂν e), ἐπρεσβεύσαμεν. οὐ γάρ ἐστι κατὰ τῶν Δημο- 40
σθένους λόγων ἐγεῖραι τρόπαιον. Ταῦτα ὁ Φίλιππος. καὶ μέντοι καὶ πάντως ἔλαττον ἂν ἔχοντες, εἰ f) λάβοιμεν τοιοῦτον ἄνδρα g), πρὸς Διὸς, Ἀρχία, τί h) ποτε νομίζεις, βοῦν

scripsit *Gesner*. bene ac satis probabiliter. b) Ἀθηναίους] „πρὸς Ἀθηναίους *Fl.*" c) ἔχοι] ἔχει Gorl. d) ῥᾷστα ἦν] „ἦν ῥᾷστα ἂν *Fl.*" e) μάτην, εἶπεν ἄν, ἐπρ.] Sic verba distinxi, recte monente *Fritzschio* Quaestst. p. 212. Falso in *Bas.* 1 et 3. et hinc in *Reitz.* et recentt. sic interpungebatur: *μάτην, εἶπεν, ἂν ἐπρ.* Sed sine distinctione *Ald.* 1. 2. *Hag.* f) εἰ] „deest in *Fl.*" g) τοιοῦτον ἄνδρα] „τοιοῦτον οὖν ἄνδρα *Fl.*" h) τί] „ἔτι *Fl.*"

stituit, conductis in unum praestantissimis civitatibus, Graecis copiis omnibus collectis; Atheniensibus simul, et Thebanis, Boeotiisque reliquis, et Corinthiis, Euboënsibusque, et Megarensibus, et praestantissimis Graeciae, in periculi societatem coactis, neque ad interiora Atticae penetrare prohibito. Tales habebat ille perpetuo de Demosthene sermones: et his, qui dicerent, gravem ipsi esse adversarium populum Atheniensem, respondebat, ***Mihi adversarius solus Demosthenes: Athenienses vero, Demosthene destituti, Aenianes sunt et Thessali.*** Et si quando legatos ad civitates mitteret, atque aliorum oratorum quosdam contra ipsum civitas Atheniensium ablegaret, legatione facile ipse vicerat. Quoties vero instaret Demosthenes, ***Frustra,*** inquit, ***legationem misimus. Neque enim contra Demosthenis orationes tropaeum licet erigere.*** Haec Philippus. Et profecto omnibus modis inferiores [***nos Philippo***] talem vi-

p. 520. ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἤγομεν, ἢ πολὺ μᾶλλον ἂν σύμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιούμεθα; φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ᾽ ἀρχὰς προσεπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτευμάτων· ἔτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρὸς γοῦν[i]) τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέγων[k]), οὐδὲν ἐπαύετο, τοσούτων ὄντων αὐτῷ τῶν[l]) προσπεφοιτηκότων[m]), μηδένα οὕτω πώποτε θαυμάσαι; μεγέθους τε φύσεως, καὶ τῆς περὶ τὴν ἄσκησιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ τάχους, καὶ παῤῥησίας, καὶ καρτερίας.
41 Ὑμεῖς δὲ, ἔφη, διανοεῖσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβούλου, καὶ Φρύνωνος, καὶ Φιλοκράτους, καὶ πειρᾶσθε δώροις καὶ τοῦτον ἀναπείθειν; ἄνθρωπον[n]) καὶ τὴν πατρῴαν οὐσίαν εἰς Ἀθηναίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δεηθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει κατηναλωκότα[o]); διαμαρτύνοντες δὲ, φοβήσειν οἴεσθε, πάλαι βεβουλευμένον τὴν ψυχὴν ὑποθεῖναι ταῖς τῆς πατρίδος
p. 521.

i) πρὸς γοῦν] Sic correxit *Gesn.* vulgata πρός τ᾽ οὖν. k) λέγων] „Sic dedi ex J. *Ven.* 2. et *Fl.* Ἄγων cett. Λέγων etiam marg. A. 1. W." l) αὐτῷ τῶν] „τῶν αὐτῷ *Fl.*" m) προσπεφοιτηκότων] συμπεφ. maluit *Wolf.* προφοβητικῶν *Schmied.* mirum commentum. n) ἄνθρωπον] Comma vulgo post hoc nomen positum praeponere placuit, quod jam ante monitum *Fritzschii* Quaestst: p. 79. in Chrestom. fecerat *Gesnerus.* o) κατηναλωκότα] „καταναλ. *Fl.*"

rum si cepissemus; per Jovem, Archia, quid tandem putas? bovemne ad macellum acturi eramus, an consiliarium potius de rebus Graecis, totoque imperio nostro adhibituri? Naturam enim illi me etiam ab initio conciliari sentiebam ex ipsis in republica gestis, magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum apud Alexandrum et nos ageret, ac tot haberet, qui suam domum audiendi caussa frequentaverant, nunquam desiit praeter omnes hunc admirari ob magnitudinem ingenii, et illam circa exercitationes continentiam, et gravitatem, et celeritatem, et libertatem dicendi, et constantiam. *Vos autem*, inquit, *de illo cogitatis, ut de Eubulo quodam, et Phrynone, et Philocrate, et hunc donis conamini in partes traducere hominem, qui patrimonium quoque in Athenienses, privatim in egentes, publice in civitatem impenderit; et ubi hac spe excidistis, terrere illum vos posse arbitramini, cui olim deliberatum sit animam subjicere incertis patriae fortunis? et in facta*

ἀδήλοις τύχαις· καὶ καθαπτομένου τῶν πραττομένων ὑμῖν, p. 521. ἀγανακτεῖτε; ὁ δ' p) οὐδὲ τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑποστέλλεται. Λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς πατρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενος; αὑτῷ δὲ τὴν πολιτείαν γυμνάσιον q) φιλοσοφίας προθέμενος. Τὰ τοιαῦτα r), ὦ Ἀρχία, ὑπερεπεθύμουν 42 αὐτῷ συγγενόμενος, τήν τε γνώμην, ἣν ἔχει s) περὶ τῶν παρόντων, ἀκοῦσαι λέγοντος, καὶ τῶν ἀεὶ παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάκων, εἰ ἐδεόμην, ἀποστὰς, ἁπλοῦ τινος ἐξ ἐλευθέρας γνώμης ἀκοῦσαι λόγου, καὶ φιλαλήθους συμβουλῆς t) μεταλαβεῖν· καί τι καὶ νουθετῆσαι δίκαιον, ὑπὲρ οἵων ὄντων Ἀθηναίων τὴν ἀχαριστίαν, πάντα παραβάλοιτο τὸν αὑτοῦ βίον, ἐξὸν εὐγνωμονεστέροις καὶ βεβαιοτέροις κεχρῆσθαι φίλοις.

ΑΡΧ. Ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως ἂν ἔτυχες· ταυτὶ δὲ μάτην ἂν ἔλεγες· οὕτω μανικῶς φιλαθήναιος ἦν.

ΑΝΤ. Ταῦτα u), ὦ Ἀρχία· τί γὰρ ἂν καὶ x) λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν;

p) ὁ δ'] Vulg. ὅδ', vitio consueto. Forsan tamen ὅς ab auctore fuerit. q) γυμνάσιον] „Sic plurimae. Γυμνάσειον J. *Ven.* 2. *Fl.*" r) τὰ τοιαῦτα] „desunt in *Fl.*" Reddiderat *Gesnerus: Talia* etc. minus accommodate ad reliquam sententiam. Melius ipse in Chrest. explicat per ellipsin praepos. διά. et ad hanc rationem correxi interpretationem. s) ἔχει] „ἔχοι *Fl.*" t) συμβουλῆς] συμβολῆς *Bas.* 1. et 3. haud raro errorum genere. u) ταῦτα] Ἦν ταῦτα conj. *Jacobs.* haud improbabiliter, ob ultimam, quae in Archiae sermone praecesserat, vocem. Sed mallem legi Εἶεν, sine ταῦτα, quod nescio an ex antecedenti ταυτὶ huc repetierit librarius. x) καὶ]

illo vestra invehente, indignamini? qui nec populo Atheniensium se submittat. Nescitis, inquit, *patriae illum amore tractare rempublicam, sibi autem eam philosophiae gymnasium constituisse.* His de caussis, Archia, supra modum cupiebam consuetudine illius utens ex illo audire, et quae ipsius de rebus praesentibus esset sententia: atque, quoties opus esset, relictis, qui semper in nos irruunt, adulatoribus, simplicem e libera mente orationem percipere, et veracis consilii copiam nancisci. Etiam fas putarem illum admonere, pro quam ingratis Atheniensibus vitam omnem in discrimen dedisset, cum liceret gratos magis et firmiores amicos habere.

Arch. Reliqua, Rex, forte consecutus esses; sed ista frustra fuisses dicturus, adeo ad

43 p. 521. ΑΡΧ. Ἔοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι διαφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων y). ἔοικε γὰρ δὴ πάλαι ὢν z) p. 522. ὧδε βεβουλευμένος περὶ τῆς ὑστάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ ἡ παρασκευή. καθῆστο μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ, μάτην δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἡμεν κατηναλωκότες a).

ΑΝΤ. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι;

ΑΡΧ. Πολλὰ καὶ φιλάνθρωπα προὐτεινόμην, ἔλεόν τινα παρὰ σοῦ καθυπισχνούμενος b), οὐ μάλα μὲν προσδοκῶν· (οὐ γὰρ c) ἠπιστάμην, ἀλλὰ σὲ ᾤμην δι' ὀργῆς ἔχειν τὸν ἄνθρωπον,) χρήσιμον δ' οὖν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων.

ΑΝΤ. Ὁ δὲ πῶς προσίετο τοὺς λόγους; καί με μηδὲν ἀποκρύψῃ· μάλιστα μὲν γὰρ αὐτήκοος ἂν ἐβουλόμην

male omiserunt Reitz., Bip. et Schm., quod cum vett. recte edidit Gesn. in Chrestom. y) διεφέρομεν — ὁρώντων] „Nil varietatis inveniri addit Solanus." Simplicissime locum corruptum sanavit Gorl. praebens διαφέρομεν pro διεφέρομεν, ut jam divinaverat Jensius. Vid. Adnott. z) ὢν] deest in Gorl. a) κατηναλωκότες] Vulgo ἀναλωκότες. Sed Gorl. καταναλωκότες. Unde nos correximus κατηναλ., ut supra jam aliquoties vulgo ediderant, e. g. c. 41. 24. 22. b) καθυπισχνούμενος] „καθυπισχνουμένοις Fl." c) οὐ γὰρ] Haec usque ad verba τὸν ἄνθρωπον perspicuitatis juvandae caussa parentheseos instar inclusi: Verba enim: χρήσιμον δ' οὖν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων referuntur ad superiora: οὐ μάλα μὲν προσδοκῶν. quod parum viderunt nonnulli interpretes.

furorem usque ille amabat Athenas.

Ant. Ita res habet, Archia, quid enim dicamus? Sed quomodo mortuus est?

Arch. Videris magis etiam, Rex, admiraturus esse. Etenim nos, qui vidimus, non minus obstupescebamus, et fidem negabamus oculis, quam qui non vident. Videbatur enim olim deliberatum de ultimo die habuisse, id quod apparatus indicat. Consederat nimirum intus in templo. Frustra superiorum dierum sermones consumseramus.

Ant. Quinam erant vestri sermones?

Arch. Multa de tua humanitate illi ostendebam, misericordiam a te pollicitus, non valde quidem *illam ipse* exspectans; neque enim sciebam, sed iratum te viro putabam: verum quod putarem id ipsum utile esse ad persuadendum.

Ant. Ille vero quomodo accipiebat istos sermones? Et

παρὼν εἶναι νῦν. ἀλλὰ σύ γε μὴ παραλίπῃς μηδέν· οὐ p. 522.
γάρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἦθος ἀνδρὸς γενναίου πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ βίου καταμαθεῖν, πότερον ἄτονος καὶ νωθρὸς ἦν, ἢ παντάπασιν ἀκλινὲς τὸ τῆς ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν [d]).

ΑΡΧ. Οὐδὲν ὑπέστελλεν ἐκεῖνός γε. πῶς γάρ [e]); ὃς 44
ἡδὺ γελάσας, κἀμὲ δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρότερον βίον, Ἀπίθανον. ἔφη, με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων.

ΑΝΤ. Ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτο τὴν ψυχήν;

ΑΡΧ. Οὔκ· εἴγε τῶν λοιπῶν ἀκούσαις, οὐ δόξει σοι μόνον ἀπιστεῖν. ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέγειν, Μακεδόσι μὲν, εἶπεν, οὐδὲν ἀπώμοτον, οὐδὲ παράδοξον, p. 523.
εἰ Δημοσθένην οὕτω λαμβάνουσιν [f]), ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς Ὄλυνθον, ὡς Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγε· καὶ γὰρ οὖν ὑπογραφέας παρεστησάμην, ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώ-

d) ἐφύλαττεν] διεφύλαττεν maluit *Jens.* frustra. e) πῶς γάρ;] Male haec verba *Gesnerus* in Chrestom. Antipatro tribuit; sequentia: ὃς ἡδὺ etc. Archiae. Imo continua haec est Archiae oratio; de qua figura dicendi egit *Hemsterh.* ad Timon. c. 2. Cf. *Matthiae* Gr. Gr. maj. p. 898. f) λαμβάνουσιν] „λαμβανοῦσιν *Bas.* 1. Correxit *Bas.* 2." Ego in *Bas.* 1. inveni λαμβαίνουσιν. verum nec hoc notatu dignum.

noli me celare quidquam. Vellem enim vel maxime adfuisse, et meis auribus accepisse singula. Sed tu ne quid praetermiseris. Neque enim sane parvum quid est, ingenium viri generosi sub ipsum vitae finem cognoscere; utrum languidus fuerit et ignavus, an nusquam inclinatam illam mentis altitudinem servaverit.

Arch. Nihil ille sane remisit. Qui enim? qui suaviter ridens, et in superiorem vitam meam ludens, improbabilem me mendaciorum tuorum histrionem diceret.

Ant. Ergo quod diffideret promissis, ideo vitam abjecit?

Arch. Non: si quidem audire reliqua volueris, non videbitur tibi solum diffisus esse. Sed, quando jubes, Rex, *de Macedonibus*, inquit, *nihil quidem est, quod abjures: neque mirum fuerit, si Demosthenem ita capiunt, ut Amphipolin, ut Olynthum, ut Oropum.* Talia dixit multa. Etenim notarios constitui, ut dicta tibi servarentur. *Tametsi ego*, inquit, *tormentorum aut mortis metu in conspectum venire Antipatri nolo;*

p. 533. ζριτο. Ἐγὼ μέν τοι, ἔφη, ὦ Ἀρχία, βασάνων g), ἢ θανάτου φόβῳ κατ' ὄψιν οὐκ ἂν Ἀντιπάτρῳ γενοίμην. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύετε, πολύ μοι μᾶλλον ἔτι φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν h) παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκέναι, μηδ' ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν τὴν Ἑλλη-
45 νικὴν, εἰς τὴν Μακεδονικὴν μεταβαλέσθαι i). Καλὸν γὰρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ ζῆν ἐμοὶ Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἣν ἐπιδέδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τάφρος τοῖς ἐμοῖς τέλεσιν ἐξειργασμένα, καὶ φυλὴ Πανδιωνὶς, εἰς ἣν k) ἐθελοντὴς ἐχορήγουν l) ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ παῤῥησία βήματος, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσματα στρατιωτικὰ, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ προγόνων ἀρεταὶ, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὔνοια, τῶν ἐμὲ πολλά-

g) βασάνων] οὐ βασάνων reddit *Belinus*, „ridiculam ratus et Demosthene indignam" vulgatam sententiam. Non adsentior. Ex sequentibus patet has sententias, simpliciter si exprimas, sese invicem excipere: Sive falsa promittis, sive vera dicis, neutra ratione Antipatro in conspectum venire volo: aut enim tormenta mihi metuenda et mors, aut, quod multo majus est, cavendum, ne vitae mihi ab Antipatro donatae usum habeam turpem et indignum. Video hic prudentiam pariter ac magnum animum, nec vero humile quidquam, multo minus quod ridiculum sit. Distinguamus inter Graecum genuinum Demosthenem et Regulum vere Romanum. Affectatum tormentorum necisque a perfido hoste exspectandae contemtu longe abesse voluit *Lucianus* a Demosthene suo. Id totius loci ratio evidentissime declarat. h) αὐτὴν] δόξῳ inseri voluit *Guyet.* inscite. i) μεταβαλέσθαι] μεταβάλλεσθαι *Bas* 3. k) εἰς ἣν] „ἣν omisso εἰς *Fl.*" l) ἐχορήγουν] „bene *Salm.* et *Amst.* Ἐχωρήγουν male *Hag.* 1. 2. *Par. Bas.* J. *Ald. Fl.*"

sed si vere ista praedicatis, multo magis etiam mihi cavendum est, ne vita ipsa ab Antipatro mihi donata corrumpar, neque relicta acie, in qua ipse me locavi, Graecanica, in Macedonicam me conjiciam. Praeclarum enim esset, Archia, si vitam mihi Piraeeus ipse praestaret, et triremis, quam dedi, et moenia et fossa meis impensis effecta, et Pandionis tribus, in qua mea sponte sumtus in pompam sacrorum feci, et Solon, et Dracon, et illa tribunalis fiducia, et liber populus, et militaria decreta, et leges trierarchicae, et majorum virtutes, et tropaea, et benevolentia civium, qui saepe me coronarunt, et Graecorum potentia, qui huc usque a me servati sunt. Si vero

κις ἐστεφανωκότων, καὶ δύναμις Ἑλλήνων, τῶν ὑπ᾽ ἐμοῦ p. 523. μέχρι νῦν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιωτὸν ἐλεηθέντι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ᾽ οὖν ὁ ἔλεος παρὰ m) τοῖς οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμαλώτους n), ἢ τοῖς πατράσιν, ὧν συνεξέ- p. 524. δωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιελυσάμην. Εἰ δέ με μὴ σώζοι o) νήσων ἀρχὴ, καὶ θάλαττα, παρά γε τουτουῒ Ποσειδῶνος αἰτῶ τὸ σώζεσθαι, καὶ τουδὲ τοῦ βωμοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν νόμων. εἰ δὲ Ποσειδῶν, ἔφη, μὴ δύναται φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεὼ, μηδ᾽ ἐπαισχύνεται προδοῦναι Δημοσθένην Ἀρχίᾳ, τεθναίην, οὐδὲ Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τοῦ θεοῦ κολακευτέος. ἐξῆν μοι φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας, καὶ νῦν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μετὰ Καλλιμέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ Δημάδου συνεταττόμην. ἐξῆν γὰρ κἂν ὀψὲ τῆς ψυχῆς p) μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐπῃσχυνόμην. οὐκοῦν ἡγούμην αὐτομολοῦντι τῷ δαίμονι συμμεταβάλλεσθαι. καλὸν γὰρ κρησφύγετον θανα-

m) παρὰ] „rescripsi ex Fl. J. et Ven. 2. Περὶ male cett." Excipe Ald. 1. et 2., ubi παρὰ, cum compendio scriptum. n) αἰχμαλώτους] „αἰχμαλώτων Fl." o) σώζοι] σώζει mavult Fritzsch. Quaestt. p. 213. non male. p) τῆς ψυχῆς] „Nihil mutant Edd. Τυχῆς L." Τὴν ψυχὴν maluerunt Guyet. Gesner. et Reitz.; hic tamen conj. etiam τῆς ζωῆς. Denique τὸ τῆς ψυχῆς Abresch. Lectt. Aristaenett. p. 191. Vid. Adnott.

etiam misericordia aliena vivendum, humile id quidem est, sed tolerabilis tamen misericordia in necessariis, quorum redemi captivos, aut patribus, quorum una elocavi filias, aut quos in dissolvendis eranis adjuvi. Si vero servare me non potest insularum imperium et mare, at certe ab hoc Neptuno salutem peto, et ab hoc altari, et sanctis legibus. Si vero nec Neptunus, inquit, praestare potest templo suo sanctitatem, neque pudet illum Archiae prodere Demosthenem, moriar potius, neque Antipatro nos pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores Atheniensibus habere Macedonas, et nunc in fortunae vestrae partem venire, si cum Callimedonte, et Pythea, et Demade conjungere me voluissem. Licebat enim vel sero aliter instituere animum, nisi Erechthei filias vererer et Codrum. Non igitur velim cum fortuna transfuga et ipse muta-

p. 524. τος q) ἐν ἀκινδύνῳ παντὸς αἰσχροῦ γενέσθαι. καὶ νῦν, Ἀρχία, τὸ κατ' ἐμαυτὸν οὐ καταισχυνῶ τὰς Ἀθήνας ἑκὼν δουλείαν ἑλόμενος, ἐντάφιον δὲ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθε-
47 ρίαν προέμενος. Ἀλλά, δίκαιον γάρ, ἔφη, σοι τῶν τρα-
p. 525. γῳδιῶν μνημονεύειν, οὐ σεμνὸν τὸ λεχθέν,

Eurip. Hec. v. 566. sq.

ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως
Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως r) πεσεῖν,

κόρη καὶ ταῦτα s)· Δημοσθένης δὲ εὐσχήμονος θανάτου βίον προκρινεῖ ἀσχήμονα, τῶν Ξενοκράτους καὶ Πλάτωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων ἐκλαθόμενος; καί τινα καὶ πικρότερον t) ἔλεγε, προαχθεὶς εἰς τοὺς ταῖς τύχαις ἐξυβρίζοντας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; τέλος δ' ἐμοῦ, τὰ μὲν δεομένου, τὰ δ' ἀπειλοῦντος, ἁπαλὴν μοῦσαν στεῤῥᾷ κεραννύντος, Ἐπείσθην ἄν, ἔφη, τούτοις Ἀρχίας ὤν· ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμί, συγγίγνωσκέ μοι, ὦ δαιμόνιε, μὴ πεφυκότι
48 κακῷ γενέσθαι. Τότε δὴ τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾶν

q) θάνατος] „emendatio *Gesneri* necessaria. θάνατον Edd. priores." r) εὐσχήμως] „audacter recepi ex *Eurip.* Εὐσχημόνως Edd. priores male." s) κόρη καὶ ταῦτα] καὶ ταῦτα κόρη maluit *Reitz.* auctore *Wetstenio.* t) καί τινα καὶ πικρ.] καί τινα πικρ. vulgo, sine altero καὶ, quod inserui ex Gorl.

ro castra. Honestum enim perfugium mors est, ut ab omnis turpitudinis periculo simus liberi. Et nunc, Archia, quantum in me est, non afficiam turpitudine Athenas, servitute ultro eligenda, abjiciendaque libertate, pulcherrimo ferali amiculo. Verum, inquit, *fas enim est Tragoediarum apud te meminisse, nonne praeclarum est illud dictum:*

At illa dum moritur, tamen
Multa cavet cura, decenter ut cadat.

Haec puella: et Demosthenes honesta morte vitam turpem potiorem habebit, Xenocratis et Platonis de immortalitate librorum oblitus? Et provectus ultra, amarius quaedam dixit in eos, qui a fortuna insolescunt. Sed quid ea nunc dicere opus est? Tandem vero me preces partim, partim minas adhibente, et mollem Musam illa rigida miscente, *Moverer,* inquit, *hisce, Archias si essem. Quandoquidem vero sum Demosthenes, ignosce mihi, o noster, quem natura non fingit ad ignaviam.*

διενούμην· ὁ δ' u) ὡς ᾔσθετο, δῆλος ἦν καταγελῶν, καὶ τὸν p. 525.
θεὸν προσβλέψας, Ἔοικεν Ἀρχίας, εἶπεν, ὅπλα μόνα, καὶ
τριήρεις, καὶ τείχη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ
καταφύγια ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν· τῆς δ'
ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ἣν οὐκ ἂν ἐλέγξειαν x) Ἰλ-
λυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες y), ὀχυρωτέραν ἢ p. 526.
ξύλινόν ποτε τεῖχος ἡμῶν, ὃ θεὸς ἀνεῖλεν ἀπόρθητον εἶναι·
μεθ' ἧς ἂν τῆς προνοίας ἀδεῶς μὲν ἐπολιτευσάμην, ἀδεὲς
δέ μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρσος· ἐμέλησε δ' οὐδὲν οὐκ
Εὐκτήμονος z), οὐκ Ἀριστογείτονος, οὐ Πυθέου, καὶ Καλ-
λιμέδοντος, οὐ Φιλίππου τότε, οὐ τανῦν *) Ἀρχίου. Ταῦτ' 49
εἰπὼν, μὴ προσάγαγέ μοι τὴν χεῖρα, ἔφη· τὸ κατ' ἐμὲ
γὰρ, οὐδὲν παράνομον ὁ νεὼς πείσεται· τὸν δὲ θεὸν προς-
ειπὼν, ἑκὼν ἕψομαι. κἀγὼ μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύ-
της· καὶ τὴν χεῖρα τῷ στόματι προσαγαγόντος, οὐδὲν ἀλλ'
ἢ a) προσκυνεῖν ὑπελάμβανον.

u) ὁ δ'] ὅ δ' priores omnes praeter *Gesn.* Chrest. x) ἐλέγ-ξειαν] „bene J. *Hag.* etc. Ἐλεγξαν male *Par.*" y) Μακεδόνες] „Μακεδόναις *Ald.* (1. et 2.) Sed vulgatum ejus (primae scil.) margini adscriptum." z) Εὐκτήμονος] „bene *Fl.* J. *Fr.* *Par.* etc. Εὐτήμονος male J." et *Ald.* 2. *) τανῦν] Sic *Gesn.* Chrest. cum *Ald.* 1. 2. et *Hag.* Τὰ νῦν *Reitz.* et recentt. cum *Bas.* 1. et 3. a) οὐδὲν ἀλλ' ἢ] Sic recte *Reitz.* *Bip.* et *Schm.* Sed οὐδὲν ἀλλ' ἢ *Gesn.* in Chrest. cum vett. omnibus praeter *Bas.* 3., quae ἀλλ' recte ex-

Tum sane tum vi illum detrahere *ab altari* cogitabam. At ille cum sentiret, aperte ridebat, et Deum adspiciens, *Videtur*, inquit, *putare Archias, arma sola, et triremes, et moenia, et exercitus, copias esse, et refugia humanis animis; meum autem apparatum contemnere: quem tamen non redarguant Illyrii, et Triballi, et Macedones, ipso illo muro ligneo firmiorem, quem respondit quondam Deus vastari non posse; qua quidem providentia sine metu versatus sum in republica, metusque omnis expers mihi fuit contra Macedonas audacia, neque movit me Euctemon, neque Aristogiton, nec Pytheas et Callimedon, nec Philippus tum, neque nunc Archias.* Haec ubi dixerat, *Noli*, inquit, *manum mihi injicere; quantum enim in me est, nulla fiet huic sacro injuria: sed Deo adorato sponte sequar.* Atque ego in spe hac eram, illoque

p. 526. *ANT.* Τὸ δὲ τί δή b) ποτε ἦν;

ΑΡΧ. Ὕστερον βασάνοις θεραπαίνης ἐφωράσαμεν,
πάλαι φάρμακον αὐτὸν c) τεταμιεῦσθαι, λύσει ψυχῆς ἀπὸ
σώματος ἐλευθερίαν κτώμενον. οὐ γὰρ οὖν ἔφθασεν ὑπερ-
βὰς τὸν οὐδὸν d) τοῦ νεὼ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας; Ἄγε δὴ
τοῦτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον· Δημοσθένην δὲ οὐκ
ἄξεις e), οὔ, μὰ τοὺς.... κἀμοὶ μὲν ἐφαίνετο προσθήσειν
τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότας. Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν,
p. 527. ἀπέπτη. τοῦτό σοι τὸ τέλος, ὦ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθέ-
νους πολιορκίας κομίζειν ἔχω.

ANT. Δημοσθένους γε καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία. βαβαὶ τῆς ἀηττήτου ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐ-

hibet. Et sic etiam *Hoogeveen.* ad *Viger.* p. 475. Ed. *Herm.* 1. (Cap. VIII. Sect. I. Reg. XI. not. 75.) Cf. Phalar. II, 2. huj. Ed. Tom. V. p. 53. et De Merc. Cond. c. 22. ibique Adnot. Tom. III. p. 660. b) δή] „omittit *Fl.*" c) αὐτὸν] Vulg. αὐτῷ. Sed αὐτὸν L. et Gorl: nisi quod in hoc legitur: αὐτόν τι ταμιεῦσθαι, mendose. Αὐτὸν autem necessario requiritur, ut κτώμενον habeat, quo referatur. Redde: *dudum eum sibi ipsum recondidisse venenum, quo pararet sibi libertatem* etc. Mediam scilicet vim habent τεταμιεῦσθαι et κτώμενον, non, ut *Gesnerus* interpres credidisse videtur, illud Passivam, hoc Activam; nec Subjectum est φάρμακον, sed ipse Demosthenes. d) οὐδὸν] ὀδὸν ut Attice scribi vult *Fritzsch.* De Atticismo etc. Comment. I. p. 12. At licet De Merc. Cond. c. 23. in uno Gorl. legatur ἔξω τοῦ ὀδοῦ, et Hermot. c. 77. prava vulgata ἔξω τῆς ὀδοῦ hanc certe formam aliquo, modo commendare videatur, facio tamen cum *Solano*, ad hunc Hermotimi locum notante, formam natura Ionicam οὐδὸς Luciano usitatam fuisse. Nimirum ut h. l., ita et in aliis haud paucis Luciani locis, forma οὐδὸς ut vulgata praevalet. e) ἄξεις] „ἄξῃ *Fl.*"

manum ori admovente nihil aliud, quam adorare virum, putabam.

Ant. Quid ergo illud erat?

Arch. Postea tormentis ab ancilla expressimus, olim repositum illi fuisse venenum, quod absolvenda a corpore anima libertatem ipsi pararet. Vix enim limen templi egressus fuerat, cum, *Duc sane hoc*, inquit, *ad Antipatrum; Demosthenem vero non duces. Per ego illos....* Et videbatur mihi adjecturus, *qui Marathone ceciderunt. At Valete!* cum dixisset, evolavit. Hunc tibi, Rex, finem obsessi expugnatique Demosthenis possum referre.

Ant. Demosthenis et ista, Archia. Hem invictam animam et beatam! quam forte viri propositum, quam

τοῦ τὸ λῆμα f), πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα τὸ πιστὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν· ἀλλ' ὁ μὲν οἴχεται, βίον ἕξων τὸν ἐν Μακάρων νήσοις ἡρώων λεγόμενον, ἢ g) τὰς εἰς οὐρανὸν ψυχαῖς h) κομιζομένας ὁδοὺς i), ὀπαδός k) τις δαίμων ἐσόμενος Ἐλευθερίου Διός· τὸ σῶμα δὲ ἡμεῖς εἰς l) Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων. p. 527.

f) λῆμα] „φώνημα marg. A. 1." Φρόνημα voluisse videtur, notante *Schmiedero*. g) ἢ] „εἰ *Hag.* 1. et 2." h) ψυχαῖς] Sic e *Fl.* et Gorl. pro vulg. ψυχῶν. Intellige *vias in coelum animabus vulgo tributas, designatas.* i) ὁδούς] Desideravit *Belinus* verbum ἀνέπτη, vel simile aliud, quia durum foret, ὁδοὺς ad οἴχεται referri. Saltem tumidior est (sane) totius finis oratio, quam consulto *Lucianus* Antipatro obstupefacto affinxisse videtur. Hanc vero minime est nostrum expolire. k) ὀπαδός] Sic *Gesn. Reitz. Bip.* et *Schm.* Ὁπαδός adspirate vett. l) εἰς] „omisit *Hag.* 2."

civilis providentia, in manu *semper* pignus certissimum libertatis habere. At ille quidem discessit, vitam habiturus in beatorum insulis, quae Heroum dicitur, vel vias, quae putantur animarum in caelum, sectator Daemon Liberatoris Jovis. Corpus vero nos Athenas mittemus, donarium regioni illi, iis ipsis, qui ad Marathonem cecidere, praestantius.

p. 527. # ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.[a])

Arg. Comitia haec sunt senatus populique deorum de nimium aucto adulterinorum coeli civium numero. Provocante nimirum Jove et praeconium faciente Mercurio verba facit Momus nativa sua et jam etiam concessa dicendi libertate usus, primum agens de Baccho ejusque sodalibus Pane, Sileno et Satyris, de Ariadne, Erigone cum canicula amata, obiter de Aesculapio et Hercule, porro de ipso Jove, turbarum istarum coelestium auctore, ejusque exemplum quae imitatae sint, Venere, Luna, Aurora, deinde de barbaris et vero belluinis ac monstrosis Aegyptiorum aliarumque gentium diis; denique de philosophorum commentis, Virtute, Natura, Fortuna, Fato, in deorum numerum relatis, ostenditque vel rei indignitatem, vel magna incommoda in ipsos veros deos inde redundantia. Ob quae tandem decretum a Momo proponitur, Jovi postea ratum habitum, ut in proximam brumam nova indicantur comitia, praesidibus septemviris tum e vetere deorum senatu, tum e duodecim majorum gentium diis eligendis, qui in singulorum deorum jus civitatis divinae inquirant, examinatis diligenter uniuscujusque documentis ac testimoniis; quibus si quis sit destitutus, aut si quis omnino non comparuerit, eum videri jure meritoque e coeli finibus exterminandum.

Luciani non esse hunc libellum censet *Jacobs.* in *Porson.* Advers. p. 304., sed e pannis Lucianeis consutum; quia multa in eo inepta sint et vehementer frigida. Contra *Wielandio* is ob sales et lepores insitos ingeniosamque fictionem inter praestantissimos Lucianeorum numerandus esse videtur Vers. Tom. II. p. 421. sq. Certe, si Luciani est, de quo vix dubitari potest, nonnulla profecto insunt, in quibus auctor nimium sibi indulgens probabilitatis fines elegantiorisque judicii leges minus justos observasse videtur.

ΖΗΝ[b]), *ΕΡΜΗΣ, ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.*

1 *ΖΕΥΣ.* *Μηκέτι τονθορύζετε*[c]), *ὦ θεοὶ, μηδὲ κατὰ γωνίας συστρεφόμενοι, πρὸς τὸ οὖς*[d]) *ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε,*

a) *ΘΕΩΝ ΕΚΚΛ.*] *Λόγος* B. addit Cod. Aug. (*Schmiedero* referente). b) *ΖΗΝ*] „Nomina personarum ex *Bas.* 1. addo, quae *Ζηνὸς, Ἑρμοῦ καὶ Μώμου* inscripsit. Cett. omiserunt. *ΖΕΥΣ Fl. Hag. Ald. Fr.*“ Cum *Bas.* 1. facit 3. c) *τονθορύζετε*] Sic Schol. cum Codd. 2956. Gorl. et Aug. 1. (referente *Fritzschio*) pro vulg. *τονθορίζεις*. Vid. Adnot. d) *πρὸς τὸ οὖς*] Articulum vulgo omissum inseruit *Schmied.*

DEORUM COMITIA.

JUPITER, MERCURIUS, ET MOMUS.

Jup. Nolite amplius mussare, Dii, neque collecti in angulos ad aurem alter alteri miscere sermones, et

ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῖν τοῦ συμποσίου. ἀλλ᾽ ἐπείπερ ἀποδέδοται περὶ τούτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερὸν τὰ δοκοῦντα οἱ, καὶ κατηγορείτω. σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου. p. 528.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἡ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετοίκων καὶ ξένων.

ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ [e]) Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψειας εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν· ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει [f]).

ΜΩΜ. Φημὶ τοίνυν δεινὰ ποιεῖν ἐνίους ἡμῶν, οἷς 2 οὐκ ἀπόχρη θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ᾽, εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτίμους ἡμῖν [g]) ἀποφανοῦσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν οἴονται εἰργάσθαι [h]). ἀξιῶ δέ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παῤῥησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ

e 2956. probante *Fritzschio* Praef. ad Alex. Edit. p. XXVIII., qui hinc etiam in Gall. c. 25. similiter *πρὸς τὸ οὖς* contra librorum consensum legi cupit. e) ὁ] „Abest articulus in J. adest in *Fl. Par. Hag.* etc." f) *δεήσει*] *δεήσῃ* prave omnes priores. g) *ἡμῖν*] *αὐτῶν* Aug. (*Schmied.*) h) *εἰργάσθαι*] Sic *Schm.* pro vulg. *εἰργάσασθαι* e Codd. Gorl. et Aug. *Ἐργάσασθαι Salm.*

aegre ferre, si indigni multi convivio nostro intersunt: sed quandoquidem concio de his data est, aperte dicat unusquisque, quid sibi videatur, et accuset. Tu vero, Mercuri, legitimum praeconium peragito.

Merc. Audi: tace. Quis vult concionari classicorum Deorum, quibus jus est? Quaestio de Inquilinis et Peregrinis.

Mom. Ego Momus, si mihi permiseris, Jupiter, volo dicere.

Jup. Praeconium tibi hoc jam permittit: itaque me [*meo permissu*] nihil opus habebis.

Mom. Ajo igitur, intolerabiliter se gerere quosdam nostrûm, quibus non satis est Deos ex hominibus ipsos esse factos; sed nisi suos etiam pedissequos atque famulos in aequo nobiscum fastigio constituerint, nihil sibi magnifice, nihil fortiter fecisse videntur. Peto autem a te, Jupiter, ut libere mihi dicere per te liceat. Neque enim alia lege possim, cum sciant omnes,

p. 528. πάντες με ἴσασιν, ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσαιμι τῶν οὐ καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκοῦντά μοι ἐς τὸ φανερὸν, οὔτε δεδιὼς τινὰ, οὔτε ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην· ὥστε καὶ ἐπαχθὴς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημόσιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐπείπερ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας [i]) εἰπεῖν,
3 οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἐρῶ. Πολλοὶ γὰρ, φημὶ, οὐκ ἀγα-
p. 529. πῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ εὐωχοῦνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ θιασώτας τοὺς αὐτῶν [k]) ἀνήγαγον ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαῤῥήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τοὔνομα. νῦν γὰρ ἐς

i) *μετ' ἐξουσίας*] *ἐπ' ἐξουσίας* mallet *Fritzsch.* Quaestt. p. 138. fastidiosius, opinor. Supra *μετὰ παῤῥησίας*, alibi *μετ' ἀδείας*, et hujus generis alia, ne ipse quidem damnans nec hanc rationem facile damnare potuerit. k) *αὐτῶν*] *αὑτῶν* *Reitz.* et recentt. Sed *αὐτῶν* omnes vett. cum Aug. (*Schm.*) Cf. simillima c. 2 in. *τοὺς ἀκολούθους καὶ θεράποντας αὐτῶν* (sine lectionis varietate.)

quam liber sim lingua, quam nihil eorum, quae contra quam decet fiunt, reticere soleam. Redarguo enim omnia, quaeque mihi videntur aperte profero, neque metuens quemquam, neque meam prae pudore sententiam occultans, adeo quidem, ut etiam molestus plerisque videar, et calumniatorio ingenio; publicus quidam accusator ab iis propterea dictus. Verumtamen, quandoquidem licet, et praeconio editum est, et tu das, Jupiter, orandi cum auctoritate facultatem; sine metu dicam. Multi nimirum, inquam, non contenti, nostri se consessus factos esse participes, et aequo nobiscum jure epulari, idque cum ex altera parte mortales sint; suos insuper ministros et sui chori sodales eduxere in caelum, et furtim in album retulerunt, qui nunc aequaliter et de viscerationibus partem et de sacrificiis accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis solventes.

Jup. Noli quidquam obscura significatione, Mome, dicere:

τὸ μέσον ἀπέῤῥιπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλοὺς εἰκάζειν καὶ p. 529. ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παῤῥησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς[l]) 4
τὴν παῤῥησίαν, ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον, ὥστε ἐρῶ καὶ τοὔνομα. ὁ γάρ[m]) τοι γενναιότατος οὗτος[n]) Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὤν, οὐδὲ Ἕλλην μητρόθεν, ἀλλὰ Συροφοίνικός τινος ἐμπόρου, τοῦ Κάδμου, θυγατριδοῦς, ἐπείπερ ἠξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲν αὐτός ἐστιν, οὐ λέγω, οὔτε τὴν μίτραν, οὔτε τὴν μέθην[o]), οὔτε τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ, οἶμαι, ὁρᾶτε ὡς θῆλυς καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμανὴς, ἀκράτου ἕωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ καὶ ὅλην φρατρίαν[p]) εἰςεποίησεν[q]) ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ θεοὺς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σειληνὸν[r]), καὶ Σατύρους, ἀγροίκους τινὰς, καὶ p. 530. αἰπόλους τοὺς πολλοὺς, σκιρτητικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους· ὧν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ

l) πρὸς] εἰς 2954. m) ὁ γάρ τοι] ὁ γὰρ sine τοι 2956.
n) οὗτος] omissum vulgo restituit *Schm.* ex Aug. 2956.
o) οὔτε τὴν μέθην] οὔτε τὴν θέσιν τὴν μέθην 2956.
p) φρατρίαν] „φατρίαν male J." Sic etiam *Ald.* 2.
q) εἰςεποίησεν] „ἐποίησεν *Fl.*" r) Σειληνὸν] „Σιληνὸν Edd. quas vidi omnes."

sed diserte, et verbis propriis eloquere, adjecto etiam nomine. Nunc enim in medium tibi projecta oratio est, ut quis conjiciat multos, et alias alium tuis dictis accommodet. Oportet autem te, qui libertatem in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

Mom. Praeclare sane, Jupiter, facis, cum ad dicendi me libertatem incitas; regie istuc profecto facis et magno animo. Itaque nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille Bacchus, semihomo, ne Graecus quidem materno genere, sed vectoris Syrophoenicis, Cadmi, ex filia nepos, postquam immortalitate dignatus est, qualis ipse sit, non dico, neque ob mitram, neque ebrietatis caussa, neque ob incessum. Omnes enim, puto, videtis, quam muliebris sit et effeminatus natura, semifuriosus, merum a summo inde mane redolens. At ille tota nos tribu auxit, et suum secum chorum adducens adest, Deosque fecit Pana et Silenum, et Satyros, rusticos et caprarios plerosque, lascivos, aliena figura, homines: quo-

p. 530. ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ ἐοικὼς, καὶ γένειον βαθὺ καθει-
μένος, ὀλίγον τράγου διαφέρων ἐστίν· ὁ δὲ φαλακρὸς γέ-
ρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα, ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυ-
δὸς οὗτος· οἱ δὲ Σάτυροι, ὀξεῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ φαλα-
κροὶ, κεράσται, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέ-
ρατα ὑποφύεται, Φρύγες τινὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ οὐρὰς
5 ἅπαντες. ὁρᾶτε οἵους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; Εἶτα
θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶν-
τες οὕτω γελοίους θεοὺς καὶ τεραστίους; ἐῶ γὰρ λέγειν,
ὅτι καὶ δύω γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην οὖσαν
αὐτοῦ, τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸν στέφανον ἐγκατέλεξε τῷ
τῶν ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ θυγατέρα.
καὶ ὃ πάντων γελοιότατον. ὦ θεοὶ, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἠρι-
γόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῷτο ἡ παῖς, εἰ μὴ
ἕξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ξύνηθες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἠγάπα, κυ-
νίδιον. ταῦτα οὐχ ὕβρις ὑμῖν *) δοκεῖ, καὶ παροινία, καὶ
γέλως; ἀκούσατε δ' οὖν καὶ ἄλλους.
6 ΖΕΥΣ. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἴπῃς, μήτε περὶ Ἀσκλη-
p. 531. πιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους· ὁρῶ γὰρ οἷ φέρῃ τῷ λόγῳ.

*) ὑμῖν] „bene pleraeque. Ἡμῖν male J.“

rum unus corniger, et ex dimidia inferiori parte capro similis, barbam demittens longam, parum a capro differt; alter calvus senex, simis naribus, asino plerumque vectus: iste Lydus est. Satyri autem acutis auribus, calvi ipsi quoque, cornibus praediti, qualia haedis recens natis subnascuntur: hi Phryges. Caudas habent universi. Vide, quales nobis praeclarus iste Deos faciat? Deinde admiramur, si contemnunt nos homines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentosos. Mitto dicere, quod duas etiam mulieres huc eduxit, amasiam alteram suam Ariadnen, cujus etiam coronam siderum choro inseruit, alteram Icarii rustici filiam: et quod omnium maxime, Dii, ridiculum est, etiam canem hujus Erigones ipsum huc eduxit, ne desiderio maceretur puella, si non habeat in caelo, familiarem sibi illam dilectamque caniculam. Haec nonne contumelia vobis videtur, et ebriosa insania, et risus? Audite vero etiam alios.

Jup. Ne quid dixeris, Mome, neque de Aesculapio, neque de Hercule: video enim,

οὗτοι γάρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων, καί ἐστι [. . . . πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων·] ὁ δ' Ἡρακλῆς, υἱὸς ὢν ἐμός, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπρίατο τὴν ἀθανασίαν, ὥστε μὴ κατηγόρει αὐτῶν. p. 531. Hom. Il. XI, 514.

ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ πυρός. εἰ δὲ ἐξῆν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παῤῥησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι μάλιστα. μῶν δ' οὖν κἀμὲ ξενίας διώκεις;

ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαί ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείνοις πείθομαι, οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. Ἃ δὲ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γάρ τοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σύ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες, θνηταῖς ἐπιμιγνύμενος, καὶ κατιὼν παρ' αὐτάς, ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καταθύσῃ τις 7

quorsum ferat te orationis impetus. Hi etenim, alter sanat, et ex morbis excitat, compluresque unus dignitate exaequat: hic vero meus filius Hercules laboribus non paucis immortalitatem sibi paravit. Hos igitur accusare noli.

Mom. Tua, Jupiter, caussa tacebo, multa dicere cum habeam. Certe si nihil aliud, ignis adhuc habent vestigia. Si vero liceat adversus ipsum te libere loqui, multa sunt, quae dicam.

Jup. Quin adversus me vel maxime licet: num igitur me quoque peregrinitatis postulas?

Mom. In Creta quidem non hoc solum audire est, sed aliud etiam quiddam de te dicunt, et sepulcrum ostendunt. Ego vero neque illis fidem habeo, neque Achivis Aegiensibus, suppositicium te dicentibus. Caeterum quae maxime arguenda arbitror, ea dicam. Etenim principium violatarum hoc modo legum, et caussam, quod tot spurios hic noster consessus habet, tute, Jupiter, praebuisti, mortalibus te feminis miscens, atque ad illas nunc hac, nunc alia forma descendens, adeo ut metuamus, ne quis te comprehensum, taurus cum sis, ma-

p. 531. ξυλλαβὼν, ὁπότ᾽ ἂν ταῦρος ᾖς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις
κατεργάσηται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὅρμος, ἢ
p. 532. ψέλλιον t), ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένῃ. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκάς
γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως
εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατόν ἐστιν, ὁπότ᾽ ἄν τις
ἄφνω ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ
Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέταττεν αὐτῷ, τέθνηκε, καὶ πλησίον Ἡρα-
κλέους νεὼς, οἰκέτου ὄντος, καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τοῦ
δεσπότου αὐτοῦ. καὶ πάλιν ἐν Θήβαις Διόνυσος μὲν θεός·
οἱ δ᾽ ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ Πενθεὺς, καὶ ὁ Ἀκταίων u), καὶ ὁ
8 Λέαρχος, ἀνθρώπων ἁπάντων κακοδαιμονέστατοι. Ἀφ᾽
οὗ δὲ ἅπαξ σὺ, ὦ Ζεῦ, ἀνέῳξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας,
καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς ἐτράπου, ἅπαντες μεμίμηνταί σε· καὶ
οὐχ οἱ x) ἄῤῥενες μόνον, ἀλλ᾽, ὅπερ αἴσχιστον, καὶ αἱ
θήλειαι y) θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν
Τιθωνὸν, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα z), καὶ τοὺς

t) ψέλλιον] ψέλιον Aug. (*Schm.*). u) καὶ ὁ Ἀκταίων] desunt in Aug. (*Schm.*). x) οὐχ οἱ] οὐχὶ vulgo siue articulo. Correxit *Schm.*, monente *Belino*, e 2954. et Gorl. y) θήλειαι] „abest a *Fl.*" nec non a Gorl. et Aug. (*Schm.*) Unde *Schm.* pro suspecto notavit. Melius, puto, *Belinus* in hac voce allusionem vidit ad complures locos Homericos. z) Ἰασίωνα] „Ita emendarunt *Guyet. Palm. Solan. Gesn.* Ἰασῶνα Edd. septem. Ἰάσονα *Fl.* Ἰξίονα L." Cum *Fl.* facit Gorl.

cret, aut auri flatorum aliquis, cum sis aurum, elaboret, et pro Jove aut monile nobis, aut armilla, aut inauris fias. Insuper vero caelum nobis semideis istis oppplevisti: neque enim aliter possum dicere. Et ridicula res est, si quis subito audiat, Herculem Deum esse factum; Eurysthea vero, qui sub imperio illum habuit, esse mortuum: et propinqua sibi esse aedem Herculis, qui servus fuerat, et Eurysthei sepulcrum, qui fuerat illius dominus. Et rursus Thebis Bacchus Deus est: at consobrini illius Pentheus, et Actaeon, et Learchus, hominum omnium infelicissimi. Ex quo vero tempore semel tu, Jupiter, fores aperuisti talibus, conversus ad mortales feminas, imitati te sunt universi, idque non mares solum, sed, quod turpissimum est, etiam Deae feminae. Quis enim ignorat Anchisen, et Tithonum, et Endymionem, et Jasionem, et reliquos. Itaque

ἄλλους; ὥςτε ταῦτα μὲν ἐάσειν μοι δοκῶ· μακρὸν γὰρ ἂν p. 532.
τὸ διελέγχειν γένοιτο.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους[a]), ὦ Μῶμε, εἴπῃς· χαλεπανῶ γάρ, εἰ λυπήσεις τὸ μειράκιον, ὀνειδίσας ἐς τὸ γένος.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ ἀετοῦ εἴπω, ὅτι καὶ οὗτος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστιν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου καθεζόμενος καὶ μονονουχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλήν σοι[b]) νεοττεύων, θεὸς εἶναι δοκῶν. Ἢ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμήδους 9
ἕνεκα ἐάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις*) γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, p. 533.
καὶ ὁ Σοβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπειςεκυκλήθησαν[c]) οὗτοι, ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν, οὐδὲ ἑλληνίζων τῇ φωνῇ· ὥςτε οὐδ' ἢν προπίῃ τις, ξυνίησι; τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ[d]) ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν, οὓς ἂν ἐθελήσωσι, τὸν

a) Γανυμήδους] Γαννυμήδους *Ald.* 2. et mox iterum. b) σοι] Sic cum *Schm.* scripsi ex Aug. et Gorl. pro σου, quod in Edd. vulgo est. *) Ἄττις] Nolebam contra librorum consensum Ἄττης rescribere, licet pro certo habens, scripturam Ἄττις vix genuinam esse. Cf. supra De Dea Syr. c. 15. in. ibique notata. c) ἐπειςεκυκλήθησαν] „restitui ex *Fl.* Ἐπειςεκεκλήθησαν cett. male." Ἐπειςεκλήθησαν *Salm.* testante *Schmiedero.* d) μακρὰ] „Sic omnes recte, praeter *Fl.* quae μακράν."

haec missurus mihi videor: longum enim fuerit omnia reprehendere.

Iup. Ne quid de Ganymede dicas: Mome, irate enim feram, si dolore adolescentulum affeceris in genus illius aliquid dicens.

Mom. Ergo neque de aquila dicam, quod et ipsa in caelo est, in regio sceptro sedens, et tantum non tuo in capite nidum sibi faciens, ut Deus videatur. An haec etiam Ganymedis caussa missam faciemus? Verum Attis sane, Jupiter, et Corybas, et Sabazius, unde hi nobis intro vocati (*immissi*) sunt? aut Medus ille Mithres cum candye et tiara, qui neque sonare Graeca possit: ita neque si quis illi propinet, intelligit. Proinde Scythae ac Getae haec illorum videntes, longum nobis valere jussis, immortalitate ipsi donant, et Deos, quoscumque voluerint, suis suffragiis constituunt, eodem modo, quo Zamolxis et-

p. 533. αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ καὶ Ζάμολξις, δοῦλος ὤν, παρενε-
10 γράφη, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως διαλαθών. Καίτοι ταῦτα πάντα,
ὦ θεοί, μέτρια· σὺ δέ, ὦ κυνοπρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσταλ-
μένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶ-
ναι ὑλακτῶν; τί δὲ βουλόμενος καὶ ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦ-
ρος, ὁ ποικίλος[e]), προσκυνεῖται, καὶ χρᾷ, καὶ προφήτας
ἔχει; αἰσχύνομαι δὲ ἴβιδας καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τρά-
γους, καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἐξ Αἰ-
γύπτου παραβυσθέντα ἐς τὸν οὐρανόν, ἃ ὑμεῖς, ὦ θεοί,
πῶς ἀνέχεσθε ὁρῶντες ἐπίσης ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσκυ-
νούμενα; ἢ σύ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὰν κριοῦ κέρατα
φύσωσί σοι;

11 ΖΕΥΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῂς τὰ περὶ τῶν
p. 534. Αἰγυπτίων· ὅμως δ᾽ οὖν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν
αἰνίγματά ἐστι, καὶ οὐ πάνυ χρὴ καταγελᾶν ἀμύητον[f])
ὄντα.

ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν,
ὡς εἰδέναι θεοὺς μὲν τοὺς θεούς, κυνοκεφάλους δὲ τοὺς
κυνοκεφάλους.

e) ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος] Placuit *Schmiedero* ex Aug. scribere: ὁ ποικίλος οὗτος ταῦρος, ὁ Μεμφίτης. cujus quidem transpositionis rationem nullo modo perspicio. Imo vero vulgatus verborum ordo tum linguae legibus, tum stylo Lucianeo convenientior est. f) ἀμύητον] *ἀμήυτον Hag.* 1. *Bas.* 1. et 3.

iam, servus cum esset, in album, nescio quomodo, delitescens irrepsit. Quamquam, Dii, medica sunt ista omnia. Tu vero iste cum canino rostro, involute sindonibus Aegyptie, quis es, vir bone, aut quomodo, latrator, Deus esse postulas? Quid vero sibi vult Memphiticus iste taurus, ille maculosus, quod adoratur, et oracula fundit, et habet prophetas? Pudet vero ibides et simias dicere, et capros, et alia magis etiam ridicula, in caelum, nescio quomodo, intrusa ex Aegypto, quae quomodo, Dii, sustinetis, cum aequaliter, vel magis etiam, quam vos, coli videatis? Aut tu quemadmodum fers, Jupiter, cum arietis tibi cornua producunt?

Jup. Turpissima sane ista nobis narras de Aegyptiis. Attamen pleraque illorum, Mome, sunt aenigmata, neque omnino deridenda a non initiato.

Mom. Omnino ergo myste-

ΖΕΥΣ. Ἔα, φημὶ, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ἄλλοτε p. 534.
γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα g) ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ τοὺς h)
ἄλλους λέγε.

ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ, ὅ μάλιστά 12
με ἀποπνίγει, τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγοῦς ἀνθρώπου καὶ
μητραλοίου i) υἱὸς ὤν, θεσπιῳδεῖ k) ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ,
ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν
ἕνεκα. τοιγαροῦν οὐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἄπολλον, εὐδοκιμεῖς,
ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος καὶ πᾶς βωμὸς χρησμῳδεῖ, ὃς ἂν
ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχῃ, καὶ γόητος ἀνδρὸς
εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοί εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδάμαντος
τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδριὰς ἰᾶται τοὺς πυρέττοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ,
καὶ ὁ Θεαγένους ἐν Θάσῳ, καὶ Ἕκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ
Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ l) ἐν Χεῤῥονήσῳ. ἀφ' οὗ δ' οὖν τοσ-
οῦτοι γεγόναμεν, ἐπιδέδωκε μᾶλλον ἡ ἐπιορκία, καὶ ἱεροσυλία, p. 535.
καὶ ὅλως, καταπεφρονήκασιν ἡμῶν m), εὖ ποιοῦντες. Καὶ ταῦτα 13

g) ἐπισκεψόμεθα] Scripsit auctor, si Lucianus is est, σκεψόμεθα, ut solebat in hac dictione. Praepositio e sequenti voce per errorem occupata. h) τοὺς] deest in Aug. (*Schm.*) i) μητραλοίου] „Sic J. *Fr. Par.* etc. *Μητρολόαυ Thom. Mag.* v. *Πατρ.* male. *Μητρολωίου Fl.*" k) θεσπιῳδεῖ] *μαντεύεται* Gorl. et Aug. (*Schm.*) e glossemate, credo. l) καταντικρὺ] „deest in *Fl.*" m) ἡμῶν] „ὑμῶν male *Fl.*"

riis nobis, Jupiter, opus est, ut sciamus, Deos esse, qui Dii sunt; qui autem canicipites sunt, illos esse canicipites.

Jup. Mitte, inquam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his considerabimus otiose. Nunc dic alios.

Mom. Trophonium, Jupiter, et, quod maxime angit me, Amphilochum, qui, sceleratissimi hominis et matricidae filius, oracula fundit beatus ille in Cilicia, mentiens plerumque, et praestigiis, duorum obolorum caussa, fallens. Itaque non amplius tu celebraris, Apollo, sed lapis omnis, et altare quodque edit oracula, quicunque lapis oleo perfusus fuerit, et coronas habeat, et praestigiatorem hominem, quod genus multi sunt, nactus fuerit. Jam etiam Polydamantis athletae statua febricitantes sanat Olympiae, et Theagenis in Thaso; et Hectori sacrificant in Ilio, et Protesilao e regione in Chersoneso. Ex quo igitur tot numero facti sumus, magis perjuria invaluere et sacrilegia, et plane nos contemnunt: nec injuria. At-

p. 535. μὲν περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, οὔτε ὄντων τινῶν παρ᾽ ἡμῖν, οὔτε συστῆναι ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τούτοις[n]) γελῶ. ἢ ποῦ γάρ ἐστιν ἡ πολυθρύλλητος ἀρετὴ, καὶ φύσις, καὶ εἱμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, οὕτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε οὐδεὶς ἡμῖν οὐδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι κἂν μυρίας ἑκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πράξουσαν τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἑκάστῳ ἐπεκλώσθη[o]). ἡδέως ἂν οὖν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ φύσιν, ἢ εἱμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ[p]) σὺ ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἶ, ὡς βοώντων αὐτῶν μὴ ἐπαΐειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ γοῦν τοὺς[q]) πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττοντας· ἐκείνους
14 μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παῤῥησία τῶν λόγων. Πέρας

n) τούτοις] τούτοισι Aug. (Schm.). o) ἐπεκλώσθη] οὐκ ἂν διαφύγῃ in marg. Codicis 2956. adscriptum literis rubris, probante Belino, qui ea ad defectum orationis vulgatae complendum necessaria haberet. Saltem scribendum erat διαφύγοι. Sed vid. omnino Fritzsch Quaestst. p. 173. p) καὶ] ἀεὶ καὶ Aug. (Schm.). q) τοὺς] deest in Aug. eodem.

que haec de spuriis et fraude relatis in tabulas censorias. Ego vero etiam nova nomina jam multa audiens rerum, quae neque sunt inter nos, neque omnino possunt consistere, haec etiam, Jupiter, bona fide rideo. Aut ubinam sunt trita illa omnium ore nomina Virtus, et Natura, et Fatum, et Fortuna, pugnantia sibi et cassa rerum nomina, a stupidis hominibus philosophis excogitata? Et tamen, licet temere ficta, sic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis sacrificare jam velit, cum norit, si vel decies mille hecatombas offerat, perfecturam tamen esse Fortunam, quae in fatis sunt, et quae ab initio inde unicuique Parcarum filis sunt destinata. Lubens ergo ex te quaeram, Jupiter, viderisne unquam Virtutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quoque audire ista nomina in philosophorum disputationibus, novi, nisi adeo surdus es, ut neque clamantes illos exaudias. Cum habeam multa adhuc, quae dicam, desinam orationem. Video enim, gravari plerosque dictis meis, et ex-

γοῦν εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγεγραμμένον. p. 535.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ᾐτιάσω· καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὡς μὴ ἐπιπλεῖον [x]) ἂν γίγνηται.

x) ἐπιπλεῖον] ἐπὶ πλεῖον Reitz. et recentt. Sed junctim Edd. vett. Alibi tamen illi fere habent ἐπιπλέον.

sibilare illa, eos praesertim, quos tetigit mea in dicendo libertas. Quodsi ergo finem horum vis, Jupiter, decretum quoddam de his recitabo, quod scriptum jam habeo.

Jup. Recita; non omnia enim absurde reprehendisti: et oportet multa illorum inhibere, ne nimium quantum excrescant.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α. p. 536.

ΑΓΑΘΗι ΤΥΧΗι. [s])

Ἐκκλησίας ἐννόμου ἀγομένης, ἑβδόμῃ ἱσταμένου, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος Νυκτὸς [t]), καὶ ὁ Ὕπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγραφέντες, οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δόξαντες,

s) *ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ*] „Ita J. *Bas.* 1. *Fl. Salm.* Ἀγαθὴ τύχη, nominandi casu *Hag. Par. Fr. Ald.*“ t) *Νυκτὸς*] τῆς νυκτὸς vulgo Edd. Articulum omittunt Aug. (*Schm.*) et *Fl.* et hinc *Schm.*, qui jam cum *Wiel.* et *Bel.* Momum recte cepit pro *Noctis* filio ad testimonium *Hesiodi* Theog. v. 214.

D E C R E T U M.

BONA FORTUNA.

Quod felix faustumque sit! Comitiis legitime habitis, septimo die ineuntis mensis, Comitia Jupiter habuit, retulit Neptunus, in suffragia misit Apollo, scribae munere functus est Momus, Noctis f., sententiam Somnus dixit. Quod peregrinorum multi, non Graeci modo, sed etiam Barbari, nequaquam digni, qui civitate nostra nobiscum fruantur, in-

p. 536. ἐμπεπλήκασι μὲν τὸν οὐρανὸν, ὡς μεστὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου ταραχώδους, πολυγλώσσων τινῶν καὶ ξυγκλύδων ἀνθρώπων u)· ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥςτε μνᾶς ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε καὶ ἀληθεῖς θεοὺς, προεδρίας ἠξιώκασιν ἑαυτοὺς x) παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλουσι· Δεδόχθω τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ξυλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπὰς χειμερινὰς, ἑλέσθαι δὲ ἐπιγνώμονας τελείους y) θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν
p. 537. ἐκ τῆς παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ἐπιγνώμονας αὐτοὺς μὲν καθέζεσθαι ὀμόσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέδριον· τοὺς δὲ ἥκειν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους, καὶ ἀποδείξεις τοῦ γένους. τοὐντεῦθεν δὲ οἱ μὲν παρίτωσαν καθ' ἕνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ θεοὺς εἶναι ἀποφανοῦνται, ἢ

u) ἀνθρώπων] vulgo omissum addunt Aug. (*Schm.*) et Gorl. x) ἑαυτοὺς] „αὐτοὺς *Fl.*“ y) τελείους] τε λείους conj. *Petiti*, merito rejecta a V. D. in Observv. Misc. Vol. V. p. 178.

censuales tabulas nescio quomodo clam relati, et Deorum opinionem adepti, caelum impleverunt, adeo ut plenum turbulenta multitudine sit convivium, diversarum linguarum et colluviei cujusdam hominum, deficiatque ambrosia et nectar, ita ut mina jam illius hemina constet propter bibentium multitudinem: ipsique contumaci quadam superbia depulsis veteribus et veris Diis, priorem sibi accubitum praeter patrium morem arrogent, et in terra quoque honore praeferri illis velint: Earum rerum [illegible] placeat senatui et populo, haberi comitia in Olympo circa brumam, et eligi Quaesitores de classicorum Deorum numero septem, tres de majorum gentium senatu sub Saturno, quatuor vero de duodecim, et in his Jovem. Quaesitores autem illos sedere juratos prius legitimum jusjurandum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes, qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro venire adductis juratis testibus, et generis sui argumentis. Deinceps hi singulatim prodeant in me-

καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ σφέτερα ἠρία, καὶ τὰς θήκας τὰς[z] p. 537. προγονικάς. ἢν δέ τις ἁλῷ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνωμόνων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνων τοῦ οὐρανοῦ, ἐς τὸν Τάρταρον ἐμπεσεῖν τοῦτον. Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὑτοῦ 16 ἕκαστον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκληπιὸν χρησμῳδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν, ἀλλ' ἕν τι ἐπιλεξάμενον, μάντιν, ἢ κιθαρῳδὸν ἢ ἰατρὸν εἶναι. Τοῖς δὲ φιλοσόφοις προειπεῖν, μὴ ἀναπλάττειν κενὰ[a]) ὀνό- 17 ματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν. Ὁπόσοι δὲ ἤδη 18 ναῶν ἢ θυσιῶν ἠξιώθησαν, ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἥρας, ἢ Ἀπόλλωνος, p. 538. ἢ τῶν ἄλλων τινός· ἐκείνοις δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ στήλην[b]) ἐπιστῆσαι ἀντὶ βωμοῦ. ἢν δέ τις παρακούσῃ τοῦ κηρύγματος, καὶ μὴ ἐθελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτοῦ καταδιαιτησάντων. Τοῦτο[c]) μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. 19

ΖΕΥΣ. Δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτῳ δοκεῖ, ἀνα-

z) θήκας τὰς] „omisit Hag. 2. sola." a) κενὰ] Sic Schmieder cum Bel. e 2956. pro vulg. καινά· collato cap. 13. b) στήλην] „θύλην male Bas., ait Solanus. Sed errat, si Bas. 1. vel 2. vult. Nam utraque recte στήλην, cum aliis." Ergo voluit Solanus Bas. 3., quae vere habet θύλην. c) Τοῦτο] „ΖΕΥΣ. Τοῦτο Edd. Transposuit personam Solanus."

dium; Quaesitores vero, re explorata, vel Deos esse pronunciabunt, vel ad sua sepulcra et monumenta majorum illos demittent. Si quis vero reprobatorum, et semel ejectorum a Quaesitoribus, deprehendatur caelum ingressus, hic praecipitetur in Tartarum. Porro placeat, suum quemque Deorum opus facere, et neque morbos curare Minervam, neque Aesculapium oracula edere, neque tot res unum agere Apollinem, sed electo uno, aut vatem, aut citharoedum esse, aut medicum. Philosophis porro edicendum, ne inania fingere nomina velint, neque nugas agere de his, quae ignorant. Quotquot autem reprobatorum jam templis aut altaribus sunt culti, illorum sublatis simulacris, imponi placeat aut Jovis signum, aut Junonis, aut Apollinis, aut caeterorum alicujus: istis vero tumulum strui a civitate, et cippum poni pro altari. Si quis vero praeconio non obediat, et ad Quaesitores adire recuset, eum deserta lite damnanto etiam inauditum. Hoc nobis decretum est.

Jup. Aequissimum, o Mome; et cui ita videtur, ma-

p. 538. τεινάτω τὴν χεῖρα· μᾶλλον δὲ, οὕτω γιγνέσθω. πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν μὲν ἄπιτε· ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἥκετε, κομίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλὴν d), καὶ φράτορας. ὡς ὅςτις ἂν μὴ ταῦτα e) παράσχηται, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεὼν τις μέγαν ἐπὶ γῆς f) ἔχει, καὶ εἰ g) οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

d) καὶ φυλὴν] desunt in Aug. (*Schm.*). e) ταῦτα] vulgo omissum inseruit *Schm.* ex Aug. f) ἐπὶ γῆς] ἐν τῇ γῇ Aug. (*Schm.*). g) εἰ] „omittit *Fl.*“ Item Aug. (*Schm.*).

num protendat. Vel potius, sic fiat! Plures enim, novi, erunt, qui manum non protendant. Sed nunc discedite. Cum vero praeconium faciet Mercurius, venite, manifesta quisque argumenta afferentes, patris nomen, et matris, et unde sit, et quomodo Deus sit factus, et tribum, et curiales. Quisquis enim haec non exhibebit, non curabunt Quaesitores, si magnum quis in terra templum habeat, et homines Deum illum esse arbitrentur.

ΚΥΝΙΚΟΣ[a]. p. 539.

Arg. Quum saepius in scriptis suis Lucianus Cynicos quosdam priscos aequalibus suis ad veritatem virtutemque sectandam normae et exempli instar proposuisset, alias vero rursus suae aetatis Cynicorum habitum ac mores gravissimo flagello cecidisset: quo minus in tali instituto sibi ipse repugnare videretur, jam operae pretium duxit, peculiari libello aperte sententiam suam de vero Cynismo declarare. Idque facit in hoc dialogo, ubi Cynicus Lycino (i. e. ipsi Luciano) culpanti, quod ille minus humanam, imo vere belluinam, vitam agat, multis modis, vel rationibus, vel exemplis demonstrat, dum ipse qitam paucissimis rebus indigeat, vitam se agere vere dignam, honestam, naturae convenientem, tranquillam ac divinae proximam; optandumque esse, ut omnes ad pristinam hanc animi ac morum simplicitatem revertantur. Ceterum monendum videtur, hanc non esse habendam genuinam philosophiae Lucianeae professionem — nullam enim ille omnino prae ceteris profitebatur sectam — sed verae disciplinae Cynicae speciem et imaginem, vel sui aevi Cynicis degeneribus, vel omnino aequalibus suis avaritiae et luxuriae mirifice deditis, propositam.

ΚΥΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΥΚ. Τί ποτε, ὦ οὗτος, πώγωνα μὲν ἔχεις καὶ κόμην, 1
χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερκῇ[b]), καὶ ἀνυποδητεῖς[c]), τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ θηριώδη[d]) ἐπιλεξά-

a) *ΚΥΝΙΚΟΣ*] „Titulus hic aderat in *Bas.* 1. 2. *Par.* et *Fl.* Omissus in cett. *ΚΥΝ. ΚΑΙ ΛΥΚ.*] Haec jam aderant personarum nomina supra scripta in *Par. Hag.* J. aeque ac in *Bas.* etc. aberant a *Fl.*, quae tantum *ΚΥΝΙΚΟΣ. Λυκῖνος. ΚΥΝΙΚΟΣ. Κυνικοῦ καὶ Λυκίνου* *Bas.* 1. et 2. b) γυμνοδερκῇ] „Nil mutant Edd.“ Vid. Adnott. c) ἀνυποδητεῖς] „Sic *Fl. Ald.* Fr. *Bas.* 1. (et 3.) *Par.* etc. Ἀνυποδετεῖς J.“ d) καὶ θηριώδη] „omisit *Fl.*“

CYNICUS.

CYNICUS ET LYCINUS.

Lyc. **Heus tu, quid tandem barbam alis et comam, tunicam vero non habes, et nuda cute incedis, et sine soleis, vagam et inhumanam vitam atque belluinam secutus, et contra-**

p. 539. μενος, καὶ ἀεὶ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον δέμας οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ διαχρησάμενος, περινοστεῖς ἄλλοτε ἀλλαχοῦ, καὶ εὐναζόμενος e) ἐπὶ ξηροῦ δαπέδου, ὡς ἄσην f) πάμπολλον g) τουτὶ τὸ τριβώνιον φέρειν; οὐ μέντοι καὶ τοῦτο λεπτὸν h), οὐδὲ μαλακὸν, οὐδὲ ἀνθηρόν;

ΚΥΝ i). Οὐδὲ γὰρ δέομαι· τοιοῦτον δὲ ὁποῖον ἂν πορισθείη ῥᾶστα, καὶ k) τῷ κτησαμένῳ πράγματα ὡς ἐλά-
2 χιστα παρέχον *)· τοιοῦτον γὰρ ἀρκεῖ μοι. Σὺ δὲ πρὸς
p. 540. θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ οὐ νομίζεις κακίαν προσεῖναι;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετήν;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τί ποτ' οὖν ὁρῶν ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελέστερον διαιτώμενον, τοὺς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιᾷ, καὶ οὐκ ἐκείνους;

ΛΥΚ. Ὅτι οὐκ εὐτελέστερόν μοι, μὰ Δία, τῶν πολλῶν διαιτᾶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδεέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως

e) εὐναζόμενος] „εὐνηθησόμενος Fl.“ Εὐνάζῃ μόνος magis placeret Fritzsch. Quaestst. p. 213. per se quidem non injuria. Sed locus collatus Diall. Mortt. X, 11. huc non pertinet: illic enim de mortuo sermo. f) ἄσην] „ἄτην J. sola et marg. A. I. W.“ Ἄσιν conj. Guyet. Sed ἄτην habet etiam Gorl. g) πάμπολλον] „παμπόλλην Pell.“ idque haud dubie rectius. h) τοῦτο λεπτὸν] „τὸ τριβώνιον λευκὸν Fl.“ i) ΚΥΝ.] „Κυν. Fl. mox Κυνικὸς plene dein bis, ter Κ. et Λ. tantum. Postea vero toto dialogo personas omittit, spatio tantum relicto. k) καὶ] „omisit Fl.“ *) παρέχον]

riis semper rebus tuum corpus, non ut caeteri, tractans, huc illuc oberras, in dura humo cubans; ut multum inde sordium habeat istud palliolum, nec ipsum tenue, neque molle, neque floridum?

Cyn. Neque enim opus habeo: tale vero, quod et facillime paretur, et possessori quam minimum facessat molestiae, tale, inquam, mihi satis est. Tu vero, per Deos, mihi dic, sumtuosae vitae vitium inesse non arbitraris?

Lyc. Omnino.

Cyn. Parsimoniae autem virtutem?

Lyc. Ita sane est.

Cyn. Quare ergo, cum vides, me viliori, quam plerosque, victu et cultu utentem, illos vero sumtuoso magis, me accusas, non illos?

Lyc. Quod non viliori, per Jovem, cultu victuque, quam

ἐνδεῶς, καὶ ἀπόρως. διαφέρεις γὰρ οὐδὲν σὺ τῶν πτωχῶν, p. 540. οἱ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι.

ΚΥΝ. Βούλει οὖν ἴδωμεν [l]), ἐπεὶ προελήλυθεν ἐνταῦθα 3 ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεὲς, καὶ τί τὸ ἱκανόν ἐστιν;

ΛΥΚ[m]). Εἴ σοι δοκεῖ.

ΚΥΝ. Ἆρ᾽ οὖν ἱκανὸν μὲν ἑκάστῳ, ὅπερ ἂν ἐξικνῆται πρὸς τὴν ἐκείνου χρείαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;

ΛΥΚ. Ἔστω [n]) τοῦτο.

ΚΥΝ. Ἐνδεὲς δὲ, ὅπερ ἂν ἐνδεέστερον ᾖ τῆς χρείας, καὶ μὴ ἐξικνῆται πρὸς τὸ δέον;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Οὐδὲν ἄρα τῶν ἐμῶν ἐνδεές ἐστιν. οὐδὲν γὰρ αὐτῶν ὅ, τι οὐ τὴν χρείαν ἐκπληροῖ [o]) τὴν ἐμήν.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο λέγεις; 4

ΚΥΝ. Ἐὰν σκοπῇς, πρὸς ὅ, τι γέγονεν ἕκαστον, ὧν δεόμεθα, οἷον οἰκία, ἆρ᾽ οὐχὶ σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

„Forsan *παρέχοι*, adscripsit *Gesn.*" Idem voluit *Guyet.* concinniore haud dubie, quam qui in vulgatis est, nexu. l) ἴδωμεν] Sic correxi vulgatum vitium εἴδωμεν, idem monente etiam *Fritzschio* Quaestst. p. 213. m) *ΛΥΚ.*] „Desunt et hic in seqq. personarum nomina in *Fl.* nisi quod spatiis, ut saepe alibi, distinguuntur." n) ἔστω] ἔστι mallet *Fritzsch.* Quaestst. p. 218. plus quam probabiliter. o) ἐκπληροῖ]

vulgus, videris uti, sed indigentiori, aut potius in summa vivere indigentia atque inopia. Neque enim quidquam a mendicis differs, cibum in diem rogantibus.

Cyn. Visne ergo dispiciamus, quando huc sermo nobis progressus est, quid sit, quod deficiat, quid sit satis?

Lyc. Si ita tibi videtur.

Cyn. Numquid igitur satis unicuique illud esse dicis, quod aeque late, atque usus et necessitas illius, pateat, an aliud quid dicis?

Lyc. Sit istud.

Cyn. Deficere autem illud, quod in usu deficiat, et non aeque late, atque opus erat, patet?

Lyc. Nempe.

Cyn. Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est mearum rerum, quod non usum meum expleat.

Lyc. Quomodo hoc intelligis?

Cyn. Si consideres, ad quid factum sit unumquodque illorum, quibus opus habemus, verbi causa, domus, nonne ut tecti simus?

p. 540. ΚΥΝ. Τί δὲ ἐσθής, τοῦ χάριν; ἆρα[p]) οὐχὶ καὶ αὐτὴ[q]) τῆς σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Τῆς δὲ σκέπης αὐτῆς, πρὸς θεῶν, τίνος ἐδεή-
p. 541. θημεν εἵνεκα, οὐχ ὥστε ἄμεινον ἔχειν τὸν σκεπόμενον[r]);

ΛΥΚ. Δοκεῖ μοι.

ΚΥΝ. Πότερ'[s]) οὖν, τὼ πόδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι[t]);

ΛΥΚ. Οὐκ οἶδα.

ΚΥΝ. Ἀλλ' οὕτως ἂν μάθοις[u]) τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;

ΛΥΚ. Πορεύεσθαι.

ΚΥΝ. Κάκιον οὖν πορεύεσθαί σοι δοκοῦσιν οἱ ἐμοὶ πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἴσως.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ χεῖρον[x]) ἔχουσιν, εἰ μὴ[y]) χεῖρον τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν.

„ἐκτελεῖ *Fl.*" Sic etiam Gorl. p) ἆ ρ α] „ἄρα *Fl.*" q) καὶ αὐτὴ] „Sic J. *Αὐτὴ* sine καὶ *Hag. Par. Bas.* 1. *Fr. Ald. Salm.* *Αὐτῆς Fl.* similiter spreto καί." r) τὸν σκεπόμενον] „τὸ σκεπόμενον marg. A. I. W." Sic verterunt *Thom. Morus* et *Gesn.* s) πότερ'] „Ita *Fl. Fr.* J. *Par.* etc." t) δοκεῖ σοι] Forsan δοκοῦσι, aut δοκῶ σοι. Vulgata certe oratio laborat. u) μάθοις] „Nihil distinctionis post μάθοις erat in plerisque. In *Par.* comma tantum." Sic etiam in *Bas.* 3. et deinceps interrogationis nota. x) οὐδὲ χεῖρον] „οὐδὲν χεῖρον] *Οὐδ' εἰ χεῖρον* Edd. *Οὐδὲν* L. *Οὐδὲν Fl.*" Unde *Reitz.* cum recentt. οὐδὲν χεῖρον. Mihi satius visum cum *Gesnero* et *Seagero* (Diar. Class. Vol. XIX. p. 31.) οὐδὲ χεῖρον scripsisse, ad vestigia quidem vulgatae lectionis. y) εἰ μὴ] Vulg. ἢ μὴ, „Sed L. ἣν μὴ." Correxi εἰ μὴ, sensu flagitante pariterque linguae lege, monentibus *Göllero* ad Dionys.

Lyc. Sane.

Cyn. Quid vero, vestis? cujus rei gratia? Nonne etiam haec, ut tecti simus?

Lyc. Nempe.

Cyn. Ipsum vero illud, ut tecti essemus, per Deos, cujus rei caussa opus fuit, nonne ut melius habeat id ipsum, quod tegitur?

Lyc. Mihi ita videtur.

Cyn. Utrum igitur hi mei pedes pejus habere tibi videntur aliorum pedibus calceatorum?

Lyc. Non novi.

Cyn. Sed ita discas. Quod opus est pedum?

Lyc. Incedere.

Cyn. Pejus ergo tibi incedere mei pedes videntur, quam caeterorum?

Lyc. Hoc fortasse non ita est.

ΛΥΚ. Ἴσως. p. 541.

ΚΥΝ. Τοὺς μὲν δὴ πόδας οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον διακείμενος τῶν πολλῶν (ἔχειν[z])).

ΛΥΚ. Οὐκ ἔοικας.

ΚΥΝ. Τί δέ; τοὐμὸν σῶμα τὸ λοιπὸν[a]) ἆρα κάκιον; εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον· ἀρετὴ γὰρ σώματος ἰσχύς. ἆρ' οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;

ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐδ' οἱ πόδες φαίνοιντό μοι σκέπης ἐνδεῶς ἔχειν, οὔτε τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶχον, κακῶς ἂν εἶχον. ἡ γὰρ ἔνδεια πανταχοῦ κακὸν, καί χεῖρον ἔχειν ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἂν προσῇ. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τρέφεσθαί γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοὐμὸν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται.

ΛΥΚ. Δῆλον γάρ.

de compos. p. 18, et *Jacobsio* in Addit. ad hanc *Dionys.* edit. p. 260. z) ἔχειν] „deest in *Fl.*" Nec sane immerito, etsi pro εἶναι dictum putes. Nec probo cujusdam Viri docti, cujus quidem nomen nunc ignoro, conjecturam: *Τοὺς μὲν δὴ πόδας οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον διακειμένους τῶν πολλῶν ἔχειν.* Quippe ille aut nescivit, aut non respexit satis, defectum verbi ἔχειν in *Fl.* a) τὸ λοιπὸν] Sic *Fl.* et Gorl., probante *Belino*, pro vulg. τῶν λοιπῶν. Cf. mox οὐδ' οἱ πόδες — οὔτε τὸ λοιπὸν σῶμα.

Cyn. Neque ergo pejus habent, si non deterius opus suum peragunt.

Lyc. Fortasse.

Cyn. Ergo pedes quidem quod attinet, non videor deteriore, quam plerique, conditione esse.

Lyc. Non videris.

Cyn. Quid vero? Meumne corpus reliquum deterius est? si enim deterius, etiam infirmius. Virtus enim corporis robur est. Numquid ergo meum infirmius?

Lyc. Non apparet.

Cyn. Ergo neque pedes meos, neque reliquum corpus defici tegumento apparet. Si enim deficerentur, male haberent. Defectus enim et indigentia semper malum, et facit, ut deteriore conditione sint ea, quibus adest. Sed neque deterius ali corpus meum apparet, quia vulgaribus cibis alitur.

Lyc. Nempe manifestum est.

Cyn. Neque validum esset, si male aleretur: vitiantur enim a malis alimoniis corpora.

p. 541. *ΚΥΝ*[b]). Οὐδὲ εὔρωστον, εἰ κακῶς[c]) ἐτρέφετο. λυμαίνονται γὰρ αἱ πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα.

ΛΥΚ. Ἔστι ταῦτα.

ΚΥΝ. Πῶς οὖν, εἰπέ μοι, τούτων οὕτως ἐχόντων, αἰτιᾷ μου, καὶ φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ φῂς ἄθλιον;

p. 542. *ΛΥΚ*[d]). Ὅτι, νὴ Δία, τῆς φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ τῶν θεῶν γῆν ἐν μέσῳ κατατεθεικότων, ἐκ δ᾽ αὐτῆς ἀναδεδωκότων πολλὰ κἀγαθά, ὥςτ᾽ ἔχειν ἡμᾶς πάντα ἄφθονα, μὴ πρὸς τὴν χρείαν μόνον[e]), ἀλλὰ καὶ πρὸς ἡδονήν, σὺ πάντων τούτων, ἢ τῶν γε πλείστων, ἄμοιρος εἶ, καὶ οὐδενὸς μετέχεις αὐτῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θηρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅπερ καὶ τὰ θηρία, σιτῇ δέ, ὅπερ ἂν εὑρίσκῃς, ὥςπερ οἱ κύνες, εὐνὴν δὲ οὐδὲν κρεῖττω τῶν κυνῶν ἔχεις. χόρτος γὰρ ἀρκεῖ[f]) σοι, καθάπερ ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, οὐδὲν ἐπιεικέστερον ἀκλήρου. καίτοι

b) *ΚΥΝ.*] „addidi ex *J. Bas.* 1. *Hag.* etc. Aberat in *Par.*" c) εἰ κακῶς] „εἴη, εἰ κ. *Jensii.* Nil mutant Edd." *Jensii* conj. probavit *Gesner.* At debebat certe: Οὐδ᾽ ἂν εὔρωστον εἴη, εἰ κ. *Jacobsio* placuit: Οὐδ᾽ ἂν ἦν εὔρ. Ego brevius mallem scriptum: Οὐδ᾽ ἂν εὔρωστον, (int. ἐφαίνετο ἄν) εἰ κ. Nam *Reitziana* vulgatae defensio (vid. Adnott.) non omnino satisfecit. d) *ΛΥΚ.*] „Personam *ΚΥΝ.* hic male *Hag.* 1. et 2." e) μόνον] „μόνην *Fl.* Sed periode est." f) ἀρκεῖ] παραρκεῖ vulgo, improbum verbum, nescio an e praecedenti voce mala fortuna compositum. Simplex servatum in *Fl.* *Schneiderus* quoque in Lex. maj. damnaverat vulgatum.

Lyc. Sunt ista.

Cyn. Quomodo igitur, dic mihi, haec cum ita se habeant, reprehendis me, et vitae meae rationem nimis contemnis, et miseram esse confirmas?

Lyc. Ideo equidem, quod cum natura, quam tu magni facis, et Dii tellurem hanc in medio posuerint, et ex illa bona exoriantur multa, ut omnium rerum habeamus beatam copiam, non ad necessitatem modo, sed etiam ad voluptatem: tu horum omnium, aut plerorumque certe, expers es, nec ullo illorum frueris, non magis quam bestiae. Aquam enim bibis, quam etiam bestiae: edis, quidquid inveneris, uti canes: neque cubile canibus habes melius, foenum cum tibi sicut illis sufficiat: porro pallium gestas nihilo tolerabilius plane inopi. Atqui si tu his rebus contentus recte sapis, non recte Deus, qui hinc oves illis velleribus instruxerit,

εἰ σὺ τούτοις ἀρκούμενος ὀρθῶς φρονήσεις, ὁ θεὸς οὐκ p. 542.
ὀρθῶς ἐποίησε, τοῦτο μὲν πρόβατα ποιήσας ἔμμαλλα· τοῦτο δ' ἀμπέλους ἡδυοίνους, τοῦτο δὲ τὴν ἄλλην παρασκευὴν θαυμαστῶς ποικίλην, καὶ ἔλαιον, καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς ἔχειν μὲν ἡμᾶς σιτία παντοδαπὰ, ἔχειν δὲ ποτὸν ἡδὺ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δ' εὐνὴν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίας καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμαστῶς κατεσκευασμένα. καὶ γὰρ αὖ τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν ἐστι. τὸ δὲ πάντων τούτων ζῆν ἀπεστερημένον, ἄθλιον μὲν, εἰ καὶ ὑπ' ἄλλου τινὸς ἀπεστέρητο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμωτηρίοις· πολὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστεροίη πάντων τῶν καλῶν, μανία g) ἤδη τοῦτό γε σαφής.

ΚΥΝ. Ἀλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, 6
εἴ τις ἀνδρὸς πλουσίου προθύμως καὶ φιλανθρώπως, ἔτι τε φιλοφρόνως ἑστιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλοὺς ἅμα καὶ παντοδαποὺς, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ ἐῤῥωμένους, κᾆπειτα παραθέντος πολλὰ καὶ παντοδαπὰ, πάντα ἁρπάζοι,
καὶ πάντα ἐσθίοι h), μὴ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ, p. 543.

g) μανία] τε vulgo additum recte omittit Gorl. Omnino de harum sententiarum nexu et indole vid. *Fritzsch.* Quaestt. p. 163. sq.

h) ἁρπάζοι, κ. π. ἐσθίοι] ἁρπάζει, κ. π. ἐσθίει Gorl. At cf. sequentia cap. initium.

hinc suavi vino vites; reliquumque apparatum admirabiliter varium produxerit, et oleum, et mel, et reliqua; ut cibum habeamus omnigenum, et potum suavem habeamus, habeamusque pecunias, et cubile habeamus molle, et habeamus domus pulchras, et instructa admirabiliter reliqua omnia. Etenim opera artium quoque Deorum munera sunt. Hisce autem omnibus privatum vivere miserum est, etsi ab alio quis privetur, ut ii, qui tenentur in vinculis; multo autem miserius, si quis ipse bonis se omnibus abjudicet, ac professus jam furor.

Cyn. At tu fortasse recte istoc. Verum illud mihi dic, si quis, viro divite prolixe, et humaniter, et benigne adeo accipiente epulis et hospitio multos simul et omni ex genere homines, infirmos partim, partim robustos, ac multa deinde omnigenaque apponente; omnia ipse rapiat, voret omnia, non quae prope sint solum, sed etiam remota, parata infirmis ipse robustus, idque

p. 543. πόῤῥω, τὰ τοῖς ἀσθενοῦσι παρεσκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὰς, καὶ ταῦτα, μίαν μὲν κοιλίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ ὥςτε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων· οὗτος ὁ ἀνὴρ, ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἆρά γε φρόνιμος;

ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΚΥΝ. Τί δαὶ[i]), σώφρων;

ΛΥΚ. Οὐδὲ τοῦτο[k]).

7 *ΚΥΝ.* Τί δὲ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τραπέζης, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀμελεῖ[l]), ἓν δὲ τῶν ἔγγιστα κειμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων[m]) πρὸς τὴν ἑαυτοῦ χρείαν, τοῦτο ἐσθίοι[n]) κοσμίως, καὶ τούτῳ μόνῳ χρῷτο, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προςβλέποι, τοῦτον οὐχ ἡγῇ σωφρονέστερον, καὶ ἀμείνω ἄνδρα ἐκείνου;

ΛΥΚ. Ἔγωγε.

ΚΥΝ. Πότερον οὖν, συνίης, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν;

ΛΥΚ. Τὸ ποῖον;

ΚΥΝ. Ὅτι ὁ μὲν θεὸς τῷ ξενίζοντι καλῶς ἐκείνῳ

i) δὲ] „δαι *Fl.*“ k) οὐδὲ τοῦτο] „Pro his duobus οὐ tantum *Fl.*“ l) ἀμελεῖ] ἀμελοῖ (potius ἀμελοίη) vel etiam ἀμελῶν mallet *Schm.* At est hoc metabaseos Modorum genus, cujus certa exempla apud nostrum scriptorem habentur. Vide ad Adv. Indoct. c. 1. Tom. VIII. p. 347. m) ἔχων] „Fors. ἔχον *Gesn.*“ Possit etiam de ἱκανὸν ἔχων cogitari. n) ἐσθίοι] ἐσθίει et mox προςβλέπει Gorl. At verum esse Optativum, probat verbum χρῷτο, in mediis illis certa auctoritate positum, quamquam in plerisque vett. Edd. χρῶτο scriptum sine iota.

unam ipse alvum qui habeat, paucisque, quibus alatur, indigeat, a multis illis perdendus ipse: ille vir qualis tibi videatur? numquid prudens?

Lyc. Non ille mihi.

Cyn. Quid vero? numquid sanus?

Lyc. Neque hoc.

Cyn. Quid vero? si quis eidem huic mensae adhibitus, multa illa atque varia negligat, unum vero eorum, quae proxime apposita sunt, sibi delectum, idque suae necessitati sufficiens, decenter edat, et hoc utatur solo, reliqua ne quidem adspiciat, hunc nonne judicas saniorem, et meliorem isto virum?

Lyc. Equidem.

Cyn. Utrum ergo intelligis, an me oportet dicere?

Lyc. Quid?

Cyn. Deus illi praeclaro hospitio excipienti similis est,

ἔοικε, παρατιθεὶς πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παντοδαπὰ, p. 543.
ὅπως ἔχωσιν ἁρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαίνουσι, τὰ δὲ νοσοῦσι·
καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενοῦσιν· οὐχ ἵνα χρώμεθα
ἅπασι πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος, καὶ
τῶν καθ' ἑαυτὸν, ὅτουπερ ἂν τύχοι μάλιστα δεόμενος.
Ὑμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπληστίαν τε καὶ ἀκρασίαν ἁρπάζοντι πάντα 8
τούτῳ μάλιστα ἐοίκατε, πᾶσι χρῆσθαι ἀξιοῦντες, καὶ τοῖς
ἁπανταχοῦ, μὴ τοῖς παρ' ὑμῖν μόνον, οὐ γῆν, οὐ θάλασ-
σαν τὴν καθ' αὑτοὺς αὐτάρκη o) νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ
περάτων γῆς ἐμπορευόμενοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν
ἐπιχωρίων ἀεὶ προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῶν εὐτελῶν, 9
καὶ τὰ δυςπόριστα τῶν εὐποριστων· καθόλου δὲ πράγματα
καὶ κακὰ p) ἔχειν μᾶλλον ἐθέλοντες, ἢ δίχα πραγμάτων ζῆν. p. 544.
τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονικὰ παρασκευ-
άσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, διὰ πολλῆς ὑμῖν ταῦτα κακο-
δαιμονίας καὶ ταλαιπωρίας παραγίγνεται. σκόπει γὰρ, εἰ

o) *αὐτάρκη*] αὐταρκεῖν Gorl. p) *κακά*] „κατὰ male Hag. 2. cum tamen Hag. 1. recte.“ *καὶ κακὰ* delenda censuit *Jacobs.*, tuetur *Fritzsch.* Quaestt. p. 205., sed una tantum ex parte, qua docet, quod *Jacobsius* certe non ignoravit, *πράγματα καὶ κακὰ* saepe alibi conjungi. Restabat, ut oppositum quoque, *δίχα πραγμάτων*, respiceretur, in quo desiderare etiam possis *καὶ κακῶν*, quamquam non optimo, ut mihi videtur, jure. Quippe talia non puto ad praesectum castiganda unguem.

apponens multa, et varia, et omnigena, ut, quod cuique convenit, habeant, quaedam valentibus, alia aegrotantibus, et quaedam robustis, imbecillis alia, non ut omnes utamur omnibus, sed ut iis quisque, quae sibi proxima sunt, et inter haec, quo ipse tum maxime indigeat. Vos vero illi per inexplebilem intemperantiam rapienti omnia maxime similes estis, uti postulantes omnibus, et quae usquam sunt, non iis modo, quae prope vos sunt; non terram, non mare vestrum sufficere vobis arbitrati, sed ab extremis inde terrarum oris mercati voluptates, et peregrina semper praeferentes domesticis, et pretiosa vilibus, et quae difficillime parantur iis, quorum facilis copia est: qui in universum molestias et mala habere, quam sine iis aetatem agere, malitis. Multi enim illi, et pretiosi, et beati apparatus, quibus gaudetis, per multam demum vobis miseriam aerumnamque contingunt. Considera enim, sis;

p. 514. βούλει, τὸν πολύευκτον χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον, σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπουδασμένας, σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα· πόσων πραγμάτων ἐστὶν ὤνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ αἵματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώ-
8 πων πόσης; οὐ μόνον ὅτι πλέοντες ἀπόλλυνται διὰ ταῦτα πολλοὶ, καὶ ζητοῦντες καὶ δημιουργοῦντες δεινὰ πάσχουσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμάχητά ἐστι, καὶ ἐπιβουλεύονται ἀλλήλοις διὰ ταῦτα φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν· οὕτως οἶμαι καὶ τὴν Ἐριφύλην διὰ τὸν
9 χρυσὸν προδοῦναι τὸν ἄνδρα q). Καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γίγνεται, τῶν μὲν ποικίλων ἱματίων οὐδέν τι μᾶλλον θάλπειν δυναμένων· τῶν δὲ χρυσορόφων r) οἰκιῶν οὐδέν τι μᾶλλον σκεπουσῶν· τῶν δὲ ἐκπωμάτων s) τῶν ἀργυρῶν οὐκ ὠφελούντων τὸν πότον, οὐδὲ τῶν t) χρυσῶν, οὐδὲ τῶν ἐλεφαντίνων αὖ κλινῶν τὸν ὕπνον ἡδίω παρεχομένων· ἀλλ' ὄψει

q) οὕτως οἶμαι — τὸν ἄνδρα] pro glossatoris fetu habet haec verba, utpote justum disputandi ordinem perturbantia, *Fritzschius* Quaestst. p. 213. Incommode sane h. l. interjectum est hoc exemplum. r) χρυσορόφων] χρυσοφόρων male *Reitz.* et recentt. ediderant cum *Bas.* 1. et 3. Veram lectionem vidit *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 706. quam etiam Gorl. Codice confirmari testatur *Fritzsch.* De *Atticismo* etc. Comment. II. p. 5. Sed χρυσορόφων recte jam editum deprehenditur in *Ald.* utraque et *Hag.* 1. nec aliter legerat interpres *Gesnerus.* s) ἐκπωμάτων] ἐκπομ. priores. t) οὐδὲ τῶν] οὐδ' αὐτῶν

optabile illud aurum, et argentum, domus sumtuosas considera, vestes considera summa industria factas, considera, quae istaec consequuntur, omnia, quot sint venalia negotiis, quot laboribus, quot periculis, quin sanguine potius, et morte, et quanta strage mortalium? non modo quod navigantes propter ista multi pereunt, et dum quaerunt, dum aedificant, mala multa patiuntur; sed quod toties de illis pugnatur, quod insidias sibi propter ista struunt amicis amici, et liberi parentibus, et maritis suis conjuges. Ita puto auri caussa proditum ab Eriphyle virum. Atque ista fiunt omnia, cum tamen pictae vestes nihilo magis foveant, et fastigii aurei domus nihilo tegant magis, et potum nihil juvent nec argentea pocula, neque aurea, neque somnum suaviorem eburnei lecti praebeant: sed saepe videas eburneo super lecto, et pretiosis in stragulis, beatos illos so-

πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐλεφαντίνης κλίνης, καὶ τῶν πολυτελῶν στρωμάτων, τοὺς εὐδαίμονας ὕπνου λαχεῖν οὐ δυναμένους. p. 544. ἔτι δὲ καὶ u) αἱ παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖαι, τρέφουσι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ x) τὰ σώματα, καὶ τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. Τί δὲ δεῖ λέγειν, ὅσα τῶν ἀφροδισίων ἕνεκα πράγματα y) ποιοῦσί τε καὶ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι; καίτοι ῥᾴδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν, εἰ μή τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ οὐδ' εἰς ταύτην ἡ p. 545. μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὄντων τὴν χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἑκάστῳ χρώμενοι, πρὸς ὃ μὴ πέφυκεν, ὥςπερ εἴ τις ἀνθ' ἁμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρήσασθαι, καθάπερ ἁμάξῃ.

ΛΥΚ. Καὶ τίς οὗτος;

ΚΥΝ. Ὑμεῖς, οἳ τοῖς ἀνθρώποις ἅτε ὑποζυγίοις χρῆσθε z), κελεύετε δὲ αὐτούς, ὥςπερ ἁμάξας, τὰς κλίνας τοῖς τραχήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ' ἄνω κατάκεισθε τρυφῶντες, καὶ ἐκεῖθεν ὥςπερ ὄνους ἡνιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώπους, ταύτην, ἀλλὰ μὴ ταύτην, τρέπεσθαι κελεύοντες· καὶ οἱ ταῦτα μά-

Gorl. „Voluit forte, ait *Schmiederus*, οὐδ' αὖ τὴν. Nam αὖ in seqq. abest." At vel sic mihi vulgatus sermo rectius se habere videtur. u) ἔτι δὲ καὶ] τί μὲν γὰρ Gorl. (Schm.) x) λυμαίνονται δὲ] „ἢ λυμαίνονται *Fl.*" y) πράγματα] delendum videtur *Jacobsio*. z) χρῆσθε] „χρῆσθαι male *Fl.*"

num capere non posse. Porro omnigeni illi circa cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt, sed corrumpunt corpora, et morbos illis inferunt. Quid vero dicam, quot negotia Veneris caussa homines et facessunt aliis, et ipsi sustineant? cum ita facile sit illam curare cupiditatem, nisi qui delicatus nimis esse velit: neque in illam ipsam furor suus et corruptela sufficere hominibus videtur. Sed jam etiam usum rerum pervertunt, utentes unaquaque, ad quod natura sua apta non est, ut si quis plaustri loco uti tanquam plaustro velit lectulo.

Lyc. Et quis est ille?

Cyn. Vos, qui hominibus utimini pro jumentis, jubetisque illos velut plaustra sic lecticas agere cervicibus. Ipsi vero supra jacetis delicati, et inde velut asinos habenis regitis homines, hac non illac vertere se jussos. Quique haec maxime facitis, ii maxime felices praedicamini. Tum illi, qui carnibus non tantum in

11 [illegible] ποιοῦντες, μάλιστα μακαρίζεσθε. Οἱ δὲ τοῖς κρέασι
p. 545. μὴ a) τροφῇ χρώμενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ βαφὰς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν, οἷοί γέ εἰσιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, οὐχὶ καὶ αὐτοὶ παρὰ φύσιν χρῶνται τοῖς τοῦ θεοῦ κατασκευάσμασι;

ΛΥΚ. Νὴ Δία b). δύναται γὰρ βάπτειν, οὐκ ἐσθίεσθαι μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας.

ΚΥΝ. Ἀλλ' οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν· ἐπεὶ καὶ τῷ κρατῆρι δύναιτ' ἄν τις βιαζόμενος ὥσπερ χύτρᾳ χρήσασθαι· πλὴν οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς ἅπασαν τὴν τούτων τις κακοδαιμονίαν διελθεῖν δύναιτ' ἄν; τοσαύτη τις ἐστί. σὺ δέ μοι, διότι μὴ βούλομαι ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς; ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμιος ἐκεῖνος, εὐωχούμενος τοῖς κατ' ἐμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτελεστάτοις χρώμενος, τῶν δὲ ποι-
12 κίλων καὶ παντοδαπῶν οὐκ ἐφιέμενος c). Κἄπειτα εἰ d) θηρίου βίον, βραχέων δεόμενος, καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύουσιν οἱ θεοὶ καὶ τῶν θηρίων e)

a) μὴ] „Sequimur Fl. quae καὶ ignoravit: nam καὶ μὴ posteriores. Οὐκ ἐπὶ, adscripserat Gesn. bene; sed jam non opus."
b) νὴ Δία] μὰ Δία scribi voluit Solan. Vid. Adnott.
c) ἐφιέμενος] ἐφείμενος Bas. 3. operarum vitio. d) εἰ] vulgo omissum, inseruerat Schmied. e Fl. e) θηρίων] „θη-

cibo utuntur, sed tincturas machinantur per illas, quales sunt, qui purpuram inficiunt: nonne hi quoque praeter naturam his, quae paravit Deus, utuntur?

Lyc. Recte sane. Potest enim inficere, non edi modo caro purpurae.

Cyn. Sed non ad hoc nata est. Alioqui etiam cratere possit aliquis per vim pro olla uti: sed ad hoc factus non est. Verum enimvero quomodo possit aliquis omnem horum enarrare miseriam? tanta est. Tu vero me, quod in partem illius venire nolim, eo nomine accusas? Caeterum vivo ut ille, quem ante describebam, modestus, epulor illa, quae ante me posita sunt, et, quae minimo parari possunt, illis utor, varia illa et omnigena ne quidem desiderans. Deinde quod bestiarum vitam, qui minutis rebus indigeam, et paucis utar, vivere tibi videor, secundum tuam quidem rationem etiam deteriores bestiis Dii fuerint. Nulla enim re indigent. Ut vero accuratius comprehendas, quale utrumque sit, tum paucis indigere, tum multis; cogita,

εἶναι χείρονες, κατά γε τὸν σὸν λόγον, οὐδενὸς γὰρ δέονται. p. 545.
ἵνα δὲ καταμάθῃς ἀκριβέστερον τό, τε ὀλίγων καὶ τὸ πολ- p. 546.
λῶν δεῖσθαι, ποῖόν τι ἑκάτερόν ἐστιν, ἐννόησον· ὅτι δέονται πλειόνων οἱ μὲν παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ f) γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ νοσοῦντες τῶν ὑγιαινόντων· καθόλου δὲ πανταχοῦ τὸ χεῖρον τοῦ κρείττονος πλειόνων δεῖται. διὰ τοῦτο θεοὶ μὲν οὐδενὸς, οἱ δ' ἔγγιστα θεῶν ἐλαχίστων δέονται. Ἢ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν g) πάντων ἀνθρώ- 13
πων ἄριστον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὀρθῶς νομισθέντα, διὰ κακοδαιμονίαν περινοστεῖν γυμνὸν, δέρμα μόνον ἔχοντα, καὶ μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; ἀλλ' οὐ κακοδαίμων ἦν ἐκεῖνος, ὃς καὶ τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ κακά· οὐδ' αὖ πένης, ὃς γῆς καὶ θαλάττης ἦρχεν. ἐφ' ὅ, τι γὰρ ὁρμήσειεν, ἁπανταχοῦ πάντων ἐκράτει, καὶ οὐδενὶ τῶν τότε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ, οὐδὲ κρείττονι ἑαυτοῦ, μέχρι περ ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἢ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀπόρως ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιϊέναι τοιοῦτον h); οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρατὴς, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ κρατεῖν i) ἤθελε, καὶ τρυφᾶν οὐκ ἐβούλετο. ὁ δὲ Θησεὺς ὁ

ρίον male Hag. 2. f) δὲ] καὶ Bas. 3. prave. g) τὸν] „τῶν Edd. priores." h) τοιοῦτον] „Fl. praeeunte dedi. Τοιοῦτος cett." i) καὶ κρατεῖν] „Et sic Fl. cum reli-

pluribus indigere pueros, quam adultos, mulieres, quam viros, aegrotos, quam sanos: in universum vero, quod ubique deterius est, illud pluribus indigere eo, quod est praestantius. Propterea Dii quidem re nulla, qui autem proxime ad Deos accedunt, indigent paucissimis. Aut putasne, Herculem, illum hominum omnium fortissimum, divinum virum, et pro Deo recte habitum, propter infelicitatem oberrasse nudum, pelle sola instructum, nullaque earum rerum, quibus vos, indigentem? Verum infelix ille non fuit, qui et aliorum defenderet mala; neque pauper, qui terrae et maris haberet imperium. Quocunque enim illum raperet impetus, ubique vincebat omnes, in neminem illius aetatis vel similem sui vel meliorem incidit, donec ab hominibus discessit. An tu putas, stragula illum veste et calceis indiguisse, et propterea sic oberrasse? Non est, quod illud dicamus. Sed continens erat et tolerans; et volebat vincere, et deliciis frangi nolebat. Illius vero The-

p. 546. τούτου μαθητής, οὐ βασιλεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς δὲ Ποσειδῶνος, ὥς φασιν, ἄριστος δὲ τῶν καθ' αὑτόν k); 14 Ἀλλ' ὅμως κἀκεῖνος ἤθελεν ἀνυπόδητος l) εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ πώγωνα καὶ κόμην ἔχειν ἤρεσκεν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἐκείνῳ μόνῳ m), ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἤρε-
p. 547. σκεν n). ἀμείνους γὰρ ἦσαν ὑμῶν· καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἷς αὐτῶν o) οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τὶς, ξυρώμενος. ὑγρότητα γὰρ καὶ λειότητα σαρκὸς γυναιξὶ πρέπειν ἡγοῦντο· αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἄνδρες ἤθελον, καὶ τὸν πώγωνα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἵππων p) χαίτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ θεὸς ἀγλαΐας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκέ q) τινα· οὑτωσὶ δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὸν πώγωνα προσέθηκεν. ἐκείνους οὖν ἐγὼ ζηλῶ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ἐκείνους μιμεῖσθαι βούλομαι, τοὺς δὲ νῦν οὐ ζηλῶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσι περὶ r) τραπέζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λεαίνοντες καὶ ψιλούμε-

quis." k) αὐτόν] αὐτόν *Ald.* 2. manifesto errore. l) ἀνυπόδητος] „Ita jam omnes. Alias et ἀνυπόδετος, ut Philopatr. c. 21. etc." m) μόνῳ] Sic e *Fl.* pro vulg. μόνον. n) ἤρεσκεν] ἤρωσιν conj. *Jacobs.* At mox leges eosdem τοὺς παλαιοὺς, omnino oppositos τοῖς νῦν. o) αὐτῶν] „bene Edd. vett. Αὐτὸν male *Par.*" p) ἵππων] „ἵππου *Par.* sola." Ἵππον *Bas.* 3. q) προσέθηκε] Post hoc verbum spatium esse in Gorl. tradit *Schmied.* r) ἔχουσι περὶ]

sona discipulus nonne rex erat Atheniensium omnium, filius vero Neptuni, ut ajunt, vir suae aetatis omnium fortissimus? Sed tamen is quoque voluit sine calceis esse, et incedere nudus, et barbam et comam alere ipsi placuit: et non ipsi solum, sed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis meliores erant: nec magis illorum quisquam tonderi se passus esset, quam leonum. Mollitiem enim et laevitatem carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri, ita etiam volebant videri: et decus viri barbam putabant, ut equorum jubam, et barbam leonum, quibus animantibus pulchritudinis et ornatus caussa Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam apposuit viris. Illos ego antiquos aemulor, illos imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis non equidem invideo admirabili felicitate, qua fruuntur circa mensas et vestimenta, laevigantes, depilantes unamquamque partem corporis, neque occultorum quodquam mem-

νοι πᾶν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀποῤῥήτων οὐδὲν, ᾗ πέφυκεν, ἔχειν ἐῶντες. p. 547.
Εὔχομαι δέ μοι τοὺς μὲν 15
πόδας ὁπλῶν ἱππείων οὐδὲν διαφέρειν, ὥςπερ φασὶ τοὺς Χείρωνος[s]· αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι στρωμάτων, ὥςπερ οἱ λέοντες· οὔτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελοῦς μᾶλλον ἢ οἱ κύνες[t]. εἴη δέ μοι γῆν μὲν ἅπασαν εὐνὴν αὐτάρκη ἔχειν, οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν, τροφὴν δὲ αἱρεῖσθαι τὴν ῥᾴστην πορισθῆναι. χρυσοῦ δὲ καὶ ἀργύρου μὴ δεηθείην μήτ' οὖν ἐγὼ, μήτε τῶν ἐμῶν φίλων μηδείς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῆς τούτων ἐπιθυμίας φύονται,
καὶ στάσεις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ σφαγαί. p. 548.
ταυτὶ πάντα πηγὴν ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλείονος· ἀλλ'
ἡμῶν αὕτη ἀπείη, καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθείην· μει- 16
ονεκτῶν δ' ἀνέχεςθαι δυναίμην. Τοιαῦτά σοι τά γε ἡμέτερα, πολὺ δήπου διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι. καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν, ὁπότε καὶ τῇ προαιρέσει τοςοῦτον διαφέρομεν. Θαυμάζω δέ σου, πῶς ποτε κιθαρῳδοῦ μέν τινα νομίζεις στολὴν, καὶ

Vulg. ἔχουσι, καὶ περὶ τρ. Sed bene omittit καὶ Gorl.
s) τοὺς Χείρωνος] Articulum vulgo omissum restitui cum Schm. e Gorl. et Fl. t) κύνες] κῦνες priores omnes Edd., quum tamen cap. 5. eaedem recte habeant κύνες.

brorum ita, uti natum est, relinquentes. At ego opto, pedes mihi equinis ungulis nihil differre, ut Chironis ajunt; me autem stragulis non indigere, velut leones; nec cibo magis pretioso opus habere, quam canes. Contingat vero mihi, terram quidem pro cubili habere sufficiente, domum autem putare hoc universum, et cibum capere, qui facillime suppeditari mihi possit. Auro autem atque argento opus habeam neque ego, neque amicorum meorum quisquam: quandoquidem mala omnia hominibus ex horum cupiditate nascuntur, et seditiones, et bella, et insidiae, et caedes. Haec omnia fontem habent plus habendi cupidinem. At a nobis illa absit, et plus aequo habere nunquam ego concupiscam, minus contra me habere possim tolerare! Habes rationem nostram, multum sane diversam a vulgi voluntatibus: nec mirum, si habitu ab illis differimus, qui tam diverso simus instituto. Te porro miror, quomodo tandem citharoedi quendam vestitum putes et habitum esse, et tibicinis habitum, et longam vestem Tragoedi: viri autem

p. 548. σχῆμα, καὶ αὐλητοῦ, νὴ Δία, σχῆμα, καὶ στολὴν τραγῳδοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ σχῆμα καὶ στολὴν οὐκ ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἴει δεῖν ἔχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα, τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ μὲν δεῖ ἑνὸς ἰδίου σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρέποι ἂν μᾶλλον, ἢ τοῦθ', ὅπερ ἀναιδέστατον (μᾶλλον u)) τοῖς ἀκολάστοις ἐστὶ, καὶ
17 ὅπερ ἀπεύξαιντ' x) ἂν οὗτοι μάλιστα ἔχειν; Οὐκοῦν τό γε ἐμὸν σχῆμα τοιοῦτόν ἐστιν, αὐχμηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾷν, ἀνυποδητεῖν· τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον τῷ τῶν κιναίδων, καὶ διακρίνειν οὐδὲ εἷς ἂν ἔχοι, οὐ τῇ χροιᾷ τῶν ἱματίων, οὐ τῇ μαλακότητι, οὐ τῷ πλήθει τῶν
p. 549. χιτωνίσκων, οὐ τοῖς ἀμφιάσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, οὐ κατασκευῇ τριχῶν, οὐκ ὀδμῇ. καὶ γὰρ ἀπόζετε ἤδη παραπλήσιον ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμονέστατοι οὗτοι μάλιστα. καίτοι τί ἂν δῴη y) τὶς ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναίδοις ὀδμὴν ἔχοντος; τοιγαροῦν τοὺς μὲν πόνους οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδονὰς οὐδὲν ἐκείνων ἧττον. καὶ τρέφεσθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδίζετε·

u) μᾶλλον] „Nihil variant Edd." Vid. Adnott. x) ἀπεύξαιντ'] „Lacuna hic in *Fl.*" y) δῴη] Sic *Ald.* 1. 2. et *Hag.* 1. Δώῃ *Bas.* 1. et 3. Δῴη *Reitz.* et recentt. Cf. Adnott.

boni habitum et vestem non jam putes, sed eundem illum habere arbitreris oportere, quem vulgus, idque cum vulgus malum sit? Si quidem unus et suus habitus bonis convenit, quis magis deceat, quam ille, qui minime omnium delectet luxuriosos homines, (*quem gerere impudentiae ducant delicati homines*) quemque habere hi maxime detestentur? Jam vero is est meus habitus, quod squalidus sum, quod hirsutus, quod detritam gesto penulam, quod comatus, quod sine calceis. Vester autem ille cinaedico similis est, quem discernere nemo possit, nec colore vestimentorum, neque mollitie, neque tunicarum multitudine, neque amiculis, neque calceis, neque capillorum paratu, nec odore. Etenim idem quoque jam oletis, quod isti, vos, qui beatissimi estis, maxime. Quanti vero quis emat virum, idem, quod cinaedi, olentem? Itaque labores non magis, quam isti, sustinetis, voluptatibus vero servitis non minus: et iisdem rebus alimini, et somnum similiter capitis, et inceditis; quin incedere non vultis, sed onerum instar gestari ab hominibus

μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθαι[z]) δὲ ὥςπερ τὰ p. 549.
φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες φέρουσιν ὅποιπερ ἂν δέωμαι. κἀγὼ μὲν ἱκανὸς καὶ ῥίγους ἀνέχεσθαι, καὶ θάλπος φέρειν, καὶ τοῖς τῶν θεῶν ἔργοις μὴ δυςχεραίνειν, διότι ἄθλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρέσκεσθε, καὶ πάντα μέμφεσθε, καὶ τὰ μὲν παρόντα φέρειν οὐκ ἐθέλετε, τῶν δὲ ἀπόντων ἐφίεσθε[a])· χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι θέρος, θέρους δὲ χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν ῥῖγος[b]), ῥίγους δὲ καῦμα, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυςάρεστοι, καὶ μεμψίμοιροι ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνοις μὲν ἡ νόσος, ὑμῖν δὲ[c]) ὁ τρόπος.
Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν[d]) τὰ ἡμέ- 18
τερα ἀξιοῦτε[e]), κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν p. 550.
πράττομεν, αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων, καὶ μηδὲν

z) φέρεσθαι] Sic Gorl. pro vulg. φέρεσθε. a) ἐφίεσθε] „ἀφίεσθε J. male." Prius cett." b) ῥῖγος] ῥίγος priores. c) ὑμῖν δὲ] „ἡμῖν δὲ Hag. 1. et 2. male." d) ἐπανορθοῦν] „bene *Fl. Par. Salm. Amst.* Ἀπανορθοῦν J. (cum *Ald.* 1. et 2.) *Ven.* 2. *Fr. Hag. Bas.* male." Sed *Bas.* 3. ἐπανορθοῦν. e) ἀξιοῦτε] Sic *Fl.*, quam omnino in toto hoc loco scribendo cum *Gesnero* simul secutus sum. Antea enim haec sic legebantur mirum in modum corrupta: — τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, (ἐπιθιμῶμεν L. vel Exc.) κακῶς βουλευομένοις (βουλευόμενοι, ἴσως L.) πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι. Non minus confusa, quae 2954. habet: κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθε καὶ ἐπανορθοῦντες τὰ ἡμέτερα κακῶς βουλευομένους πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν. Ex his cum *Florentina* et vulgata lectione comparatis finxit *Belinus*: κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε, ἄλλοις ἐπιτιμώμενα (vel potius ἐπιτιμῶντα) ὡς κακῶς βουλευομένους

partim, partim a jumentis. At me pedes ferunt, quocumque opus est. Idem ego et frigus ferre possum, et sustinere aestum, et Deorum his operibus non offendi, quia aerumnosus sum: vos vero vestram propter felicitatem nulla re earum, quae fiunt, contenti estis, et reprehenditis omnia, et praesentia ferre recusatis, absentia autem concupiscitis; hieme optatis aestatem, aestate hiemem; in aestu frigus, in frigore aestum, aegrorum instar nauseabundi, et vestra de sorte queruli: caussa vero istis morbus, vobis vestri mores. Ac deinde nos retractare et corrigere nostram rationem postulatis, ut qui male saepius de actionibus nostris consulamus: cum ipsi vestris in rebus in-

p. 550. αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῷ ποιοῦντες, ἀλλ᾽ ἔθει, καὶ ἐπιθυμίᾳ. τοιγαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς διαφέρετε τῶν ὑπὸ χειμάῤῥου φερομένων. ἐκεῖνοί τε γὰρ, ὅπου ἂν ἴοι τὸ ῥεῦμα, ἐκεῖ φέρονται, καὶ ὑμεῖς, ὅπου ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πάσχετε δὲ παραπλήσιόν τι, ὅ φασι παθεῖν τινα ἐφ᾽ ἵππον ἀναβάντα μαινόμενον· ἁρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερεν ἄρα[f]) ὁ ἵππος· ὁ δ᾽[g]) οὐκ ἔτι καταβῆναι, τοῦ ἵππου θέοντος, ἐδύνατο. καί τις ἀπαντήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποίαν ἄπεισιν; ὁ δὲ[h]) εἶπεν, ὅπου ἂν[i]) τούτῳ δοκῇ[k]), δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ὑμᾶς ἄν τις ἐρωτᾷ, ποῖ φέρεσθε; τἀληθῆ ἐθέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε ἁπλῶς μὲν, ὅπουπερ[l]) ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ· κατὰ μέρος δὲ, ὅπουπερ ἂν τῇ ἡδονῇ· ποτὲ δὲ, ὅπου τῇ δόξῃ· ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλοκερδείᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται[m]). οὐ γὰρ ἐφ᾽ ἑνὸς, ἀλλ᾽ ἐπὶ πολλῶν ὑμεῖς γε[n])

πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν. f) ἄρα] ἄρα *Bas.* 3. g) ὁ δ᾽] „ὅδ᾽ priores. h) ὁ δὲ] „ὧδε male J. et *Ven.* 2.“ Idque ex *Ald.* 2. i) ὅπου ἂν] ὁποίαν conj. *Jacobs.* probante *Fritzschio* Quaestat. p. 212. At non haec censui corrigenda, sed quod statim sequitur vulgatum δοκεῖ in δοκῇ mutandum. Cff. quae mox leguntur: ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ, ubi οπουπερ aeque salvum, ac quae sequuntur bis eadem ratione dicta. k) δοκῇ] Prius δοκεῖ. l) ὅπουπερ] ὅποιπερ *Schm.* et *Jacobs.* cum Gorl. et sic *Schm.* postea iterum ὅποιπερ, et mox ὅποι, pro vulgg. ὅπουπερ et ὅπου. At cf. Luc. s. Asin. c. 13. et ibidem quae adnotata sunt ad cap. 1. Tom. VI. p. 507. m) φαίνεται] „δύναται G.“ et Gorl. n) ὑμεῖς

considerati sitis: neque quidquam illarum judicio et ratione administretis, sed consuetudine omnia et cupiditate. Itaque nihil diversi estis ab his, qui a torrente auferuntur. Nam cum illi, quocunque fluctus ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates. Idem autem vobis accidit, quod evenisse ajunt cuidam, cum equum conscendisset furiosum: nempe raptum auferebat equus. Ille, qui non jam descendere ab equo currente posset, interrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat, Quorsum abiret? respondit, Quorsum huic, equum monstrabat, visum fuerit. Sic vos interroganti, Quorsum feramini? si quidem verum respondere velitis, dicatis simpliciter quidem, Quorsumcunque lubebit cupiditatibus: per partes autem, Quocunque lubuerit voluptati; interdum, Quo gloriae studio; interdum, Quo lucri

ἵππων βεβηκότες, ἄλλοτε ἄλλων °), καὶ μαινομένων πάν- p. 550.
των, φέρεσθε. τοιγαροῦν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάραθρα,
καὶ κρημνούς. ἴστε δ' οὐδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτι ᵖ) πεσεῖ-
σθαι ᵍ) μέλλετε. Ὁ δὲ τρίβων οὗτος, οὗ καταγελᾶτε, καὶ 19
ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τοὐμὸν, τηλικαύτην ἔχει δύναμιν,
ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ πράττοντι ὅ, τι
βούλομαι, καὶ συνόντι οἷς βούλομαι. τῶν γὰρ ἀμαθῶν
ἀνθρώπων, καὶ ἀπαιδεύτων, οὐδεὶς ἂν ἐθέλοι μοι προσιέναι
διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ καὶ πάνυ πόῤῥωθεν ἐκτρέ-
πονται [r]). προσίασι δὲ οἱ κομψότατοι, καὶ ἐπιεικέστατοι, p. 551.
καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμοῦντες. οὗτοι μάλιστά μοι προσίασι.
τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ χαίρω συνών. θύρας δὲ τῶν καλου-
μένων ἀνθρώπων [s]) οὐ [t]) θεραπεύω, τοὺς δὲ χρυσοῦς στε-
φάνους καὶ τὴν πορφύραν, τῦφον νομίζω, καὶ τῶν ἀνθρώ-

γε] Sic *Reitz.* et recentt. e *Bas.* 2. (et 3.) Cett. γε ὑμεῖς γε. o) ἄλλων] „ἄλλας *Fl.*" p) ὅτι] ὅπη conj. *Jacobs.* q) πεσεῖσθαι] „πείσεσθε *Fl.* Πείσεσθαι marg. A. 1." Ὅ, τι πείσεσθε videtur *Gesnerus* legisse, dum interpretatur: *adeo ante factum,* (?) *quid sitis facturi, nequaquam scitis.* r) ἐκτρέπονται] ἐκπρέπονται male *Bas.* 3. s) ἀνθρώπων] εὐδαιμόνων conj. *Wetst.* probante *Valckenario* ad *Phal.* p. XII. Δεσπότων (imo δεσποτῶν) conj. *Bel.* Probabilius *Jacobs.* ἀνάκτων „e compendio scripturae ανων. *Reges* autem sunt, ad quorum mensam parasiti alebantur." Longe minus probabiliter *Lennep.* ad *Phal.* p. 47. τῶν καλλωπισμένων, vel καλλυνομένων, ἀνθρώπων. t) οὐ] „omisit *Ven.* 2."

cupiditati. Interdum vero iracundia, interdum metus, interdum aliud quiddam ex eo genere auferre vos videtur. Non enim uno vos, verum pluribus conscensis equis, aliis aliis, furentibus quidem universis, abripimini. Igitur in barathra vos et praecipitia auferunt: adeo ante casum, vos esse casuros, nequaquam scitis. At istaec detrita, quam ridetis, penula, et coma, et habitus ille meus, eam vim habet, ut quiete vivendi copiam mihi praestet, et faciendi, quod volo, et cum his versandi, quibuscum volo. Inscitorum enim hominum indoctorumque nemo quisquam accedere ad me ob istum habitum voluerit: molles autem vel e longinquo devitant: accedunt commodissimi homines, et aequissimi, et virtutis cupidi. Hi maxime ad me accedunt: cum his enim versari maxime ego gaudeo. Januas vero illorum, qui homines vocantur, non colo equidem.

πων καταγελῶ. Ἵνα δὲ μάθῃς περὶ τοῦ σχήματος, ὡς οὐκ
p. 551. ἀνδράσι μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντος, ἔπειτα καταγελᾷς αὐτοῦ, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερά σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ μόνον γε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τοὺς ναοὺς ἐπισκόπει u) περιϊὼν, πότερον αὐτοὶ x) οἱ θεοὶ κομῶσι, καὶ γενειῶσιν, ὡς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρημένοι πλάττονται, καὶ γράφονται; καὶ μέντοι καὶ ἀχίτωνας ὄψει τοὺς πολλοὺς, ὥσπερ ἐμέ. τί ἂν οὖν ἔτι τολμῴης περὶ τούτου τοῦ σχήματος λέγειν ὡς φαύλου, ὁπότε καὶ θεοῖς φαίνεται πρέπον;

u) ἐπισκόπει] „ἐπεισκόπει male *Hag.* 2." x) αὐτοὶ] „Nihil mutare *Fl.* notat *Solan.*"

Aureas coronas, et purpuram fumum arbitror, hominesque derideo. Ut autem de habitu discas, quam illum non viros modo bonos, sed ipsos etiam Deos decentem, tu deinde derideas, simulacra Deorum adspice, utris similiora videantur, vobisne, an mihi? Neque Graecorum modo, sed barbarorum etiam templa circumiens inspice, utrum capillati sint Dii et barbati, velut ego, aut sicut vos tonsi fingantur pinganturque. Verum etiam sine tunicis plerosque, uti me, videbis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tanquam contemtibili, dicere audeas, cum ipsos illum Deos decere appareat?

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ a), p. 552.

Η ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

Arg. In Lexiphane (Tom. V. p. 169. sq.) notaverat Lucianus affectatam quandam, qua nonnulli aetatis illius scriptores uti amabant, dictionis insolentiam. Nunc id agit idem Noster, ut imperiti et inficeti Atticismorum vindices et putidi et soloecismorum censores irrideantur et inscitiae aeque ac stupiditatis coarguantur; de quo consilio vide quae paucis infra monui in Adnot. ad hunc libellum prima. Ostendit autem hoc colloquio cum tali Pseudosophista instituto, omnino hominem istum non idoneum esse talium rerum judicem, quippe qui primum soloecismos sermonis, etiamsi consulto ab altero sermocinantium admittantur, prae stupore non sentiat, deinde etiam ipse non possit non ignorantiam suam de orationis vel virtutibus, vel vitiis, confiteri.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΟΥ b).

ΛΥΚ. Ἆρά γε ὁ γνῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινὸς οὗτος καὶ φυλάξασθαι μὴ σολοικίζειν δυνατός; 1

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ.

ΛΥΚ. Ὁ δέ γε μὴ φυλάξασθαι, οὐδὲ γνῶναι τὸν οὕτως ἔχοντα; p. 553.

a) ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ] „Sic *Fl.* 1. *Ald. Bas.* 1. *Hag. Par.* etc. Ψευδοσολοικιστὴς *Thom. Mag.* male in v. τεθνήξεται. Sed recte ψευδοσοφιστῇ idem v. ἀ. b) ΛΥΚ. ΚΑΙ ΣΟΛ.] „Ita *Bas.* 1. *Par.* Reliquae omittunt in fronte. In ipso vero Dial. modo ΣΟΛ. modo ΣΟ. et ΛΥΚ. addunt. At *Fl.* modo ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ integre, modo Σ. et Λ. tantum."

PSEUDOSOPHISTA

SEU SOLOECISTA.

LYCINI ET SOLOECISTAE.

Lyc. Numquid, si quis deprehendere perverse jungentem voces possit, idem etiam sibi cavere, ne male jungat, potest?

Sol. Mihi quidem videtur.

Lyc. Et qui cavere nequeat, ille neque deprehendere sic habentem [loquentem]?

Sol. Vera dicis.

p. 553. ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς φῂς οὐ σολοικίζειν, ἢ πῶς λέγομεν περὶ σοῦ;

ΣΟΛ. Ἀπαίδευτος γὰρ ἂν εἴην, εἰ σολοικίζοιμι τηλικοῦτος ὤν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἕτερον φωρᾶσαι c) δυνήσῃ τοῦτο δρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸν ἀρνούμενον;

ΣΟΛ. Παντάπασί γε.

ΛΥΚ. Ἴθι νῦν ἐμοῦ λαβοῦ σολοικίζοντος, ἄρτι δὲ σολοικιῶ.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν εἰπέ.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἔγωγε ἤδη τὸ δεινὸν εἴργασμαι, σὺ δὲ οὐκ ἐπέγνως.

ΣΟΛ. Παίζεις ἔχων d).

ΛΥΚ. Μὰ τοὺς θεούς. ἐπεὶ σολοικίσας, ἔλαθόν σε ὡς οὐκ ἐπιστάμενον e). αὖθις δὲ σκόπει, οὐ γάρ σέ φημι
p. 554. δύνασθαι κατανοῆσαι· ἐπεὶ ἃ μὲν οἶσθ', ἃ δ' οὐκ οἶσθα.

ΣΟΛ. Εἰπὲ μόνον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσολοίκισταί μοι, σὺ δ' οὐκ ἔγνως.

c) φωρᾶσαι] In prioribus φωράσαι. d) ἔχων] „Nihil variare Solan." e) ἐπιστάμενον] „bene Fl. Bas. 2. (et 3.) Par. Ἐπιστάμενος male J. Hag. Bas. 1. Ald. Fr. Salm."

Lyc. Tu vero ipse stribligine te labi negas, aut quid de te dicimus?

Sol. Nempe indoctus valde fuerim, si a stribligine hoc aetatis cavere nequeam.

Lyc. Igitur alterum quoque deprehendere hoc agentem possis, et negantem convincere?

Sol. Omnino equidem.

Lyc. Age ergo, me deprehendito stribligine utentem. Modo autem utar.

Sol. Dic ergo.

Lyc. Quin jam terribile illud opus, te non observante, peregi.

Sol. Ludis tu homo.

Lyc. Non, ita me Dii ament. Quandoquidem soloecismo prolato te effugi, qui illum non intelligeres. Rursus vero considera. Nego enim, te posse intelligere. Quandoquidem [sunt] quae scis, [sunt] quae nescis.

Sol. Dic modo.

Lyc. Sed nunc quoque perverse voces junxi, tu vero non agnovisti.

ΣΟΛ. Πῶς γάρ, σοῦ μηδὲν λέγοντος; p. 554.

ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοικίζω, σὺ δ᾽ οὐχ ἕπῃ τοῦτο δρῶντι· ἐπεὶ ὄφελον καὶ νῦν ἀκολουθῆσαι δυνήσῃ.

ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι καταμαθεῖν σολοικισμόν. 2

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν δύναιο τὸν ἕνα μαθεῖν, τοὺς τρεῖς ἀγνοήσας;

ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς;

ΛΥΚ. Ὅλους ἀρτιγενείους.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μέν σε παίζειν δοκῶ.

ΛΥΚ. Ἐγὼ δέ σε f) ἀγνοεῖν τὸν ἁμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις. p. 555.

ΣΟΛ. Καὶ πῶς ἄν τις μάθοι, μηδενὸς εἰρημένου;

ΛΥΚ. Λέλεκται, καὶ σεσολοίκισται τετραπλῇ g), σὺ δ᾽ οὐκ ἔγνως. μέγα οὖν ἆθλον κατέπραξας ἄν, εἴπερ ἔγνως.

ΣΟΛ. Οὐ μέγα μέν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογήσαντι.

ΛΥΚ. Ἀλλ᾽ οὐδὲ νῦν ἔγνως.

ΣΟΛ. Πότε νῦν;

ΛΥΚ. Ὅτε τὸ ἆθλον ἔφην σε καταπρᾶξαι.

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγεις.

f) ἐγὼ δέ σε] „Sic *Bas.* 2. (et 3.) et *Amst.* Non habent σε ceterae." g) τετραπλῇ] „Ita J. *Hag. Par. Bas.* 1. etc.

Sol. Quomodo enim agnoscerem, te nihil dicente?

Lyc. At ego dico, et soloecismos facio: tu autem facientem non persequeris. Alioqui utinam vel nunc persequi possis!

Sol. Mira narras, si soloecismum ego observare non potero.

Lyc. Et qui possis unum observare, qui tres ipsos ignoraveris?

Sol. Quosnam tres?

Lyc. Universos prima lanugine florentes.

Sol. Ludere te puto equidem.

Lyc. At ego te ignorare, si quis peccet in dicendo.

Sol. Et quomodo quis percipiat, si nihil ejusmodi dictum sit.

Lyc. Dictum, et stribligine peccatum quadruplici: tu vero non intellexisti. Magnum praemium [certamen] ergo confeceras, si intellexisses.

Sol. Non magnum illud quidem, sed mihi jam professo necessarium.

Lyc. Sed ne nunc quidem intellexisti.

Sol. Quando nunc?

p. 555. ΛΥΚ. Ὀρθῶς ἔφης. οὐ γὰρ οἶσθα. καὶ πρόϊθί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν· οὐ γὰρ ἐθέλεις ἕπεσθαι. συνήσω[h]) ἄν, εἴπερ θελήσειας.

3 ΣΟΛ. Ἀλλ᾽ ἐγὼ βούλομαι· σὺ δὲ οὐδὲν εἶπας ὧν
p. 556. ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.

ΛΥΚ. Τὸ γὰρ νῦν ῥηθέν, μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν[i]) εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολούθησον αὖθις, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ ταχέως. ἆρα
p. 557. παρῆξεν[k]); ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξεστιν ἰδεῖν τὸν λαγώ· εἰ δὲ μή, πολλοὶ γενόμενοι λαγῷ[l]) λήσουσί σε ἐν σολοικισμῷ πεσόντες.

ΣΟΛ. Οὐ λήσουσι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαθόν γε.

ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας,
p. 558. ὥστε μηδ᾽ αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας[m]) κατανοῆσαι. οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸ τινά[n]).

Τριπλῆ Fl.“ h) συγήσω] „συνήσων Fl.“ i) κακὸν] „Sic Fl. et Par. κακῶν reliqq.“ k) παρῆξεν] παρῆξαι pleraeque vett. παρῆξεν J. Ven. 2. et Exc. Graev. et hinc Reitz. Bip. et Schm. Verum haud dubie vidit Dorvill. ad Char. p. 356. Ed. Lips. corrigens παρῆξεν, quem adi. l) λαγῷ] λαγὼ priores sine jota, quod modo et in παρῆξεν neglectum, frequenti, ut constat, librariorum ac typothetarum errore. m) σολοικίζοντας] „σολοικίζοντος Fl. omisso κατανοῆσαι.“ n) τινά] τίνα a sensu postulari censuit

Lyc. Cum praemium te dicebam confecisse.

Sol. Quid dicas, nescio.

Lyc. Recte istuc dicis. Nescis enim. Et praecede saltem ad anteriora: neque enim sequi vis. Intellexero enim, si quidem volueris.

Sol. Sed volo ego. At tu nihil eorum dixisti, quae dicere soloeci homines solent.

Lyc. Nempe quod modo dictum est, minutum tibi malum videtur? Verumtamen sequere rursus, quia excurrentem non observasti.

Sol. Per omnes Deos nihil equidem.

Lyc. Verum dimisi currere leporem celeriter. Numquid praeteriit? sed nunc etiam videre licet leporem. Si vero minus, multiplicati lepores clam te in striblígine jacebunt.

Sol. Non clam me.

Lyc. Quin jam factum est.

Sol. Mira narras.

Lyc. Tu vero prae nimia

ΣΟΛ. Ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ πολ- 4
λοὺς ἤδη σολοικίζοντας κατενόησα. p. 558.
ΛΥΚ. Κἀμὲ τοίνυν εἴσῃ τότε, ὅταν τι τῶν παιδίων
γίνῃ, τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων. ἢ o) εἰ σὺ νῦν ἔγνως p. 559.
σολοικίζοντά με, οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία p) σολοικισμὸν
ποιήσει τῷ μηδὲν εἰδότι.

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν γνωσό-
μεθα τῶν ἑαυτῶν, ἐπεὶ καὶ τόδε σολοικισθὲν ἀπέφυγέ σε.
μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν, ὡς ἱκανὸς εἶ κατιδεῖν τὸν σολοικί- p. 560.
ζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. κἀγὼ μὲν οὕτω. Σωκρά- 5
της δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, ᾧ συνεγενόμην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοι-
αῦτα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤλεγχε τὸν ἁμαρτάνοντα.
πρὸς μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα πηνίκα ἔξεισι. Τίς γὰρ p. 561.
ἄν, ἔφη, ἀποκριθῇ q) σοι περὶ τῆς τήμερον ὡς ἐξιών;

Fritzsch. Quaestt. p. 136. At salvo sensu eodem stare potest vulgatum, salvoque etiam stylo Grammaticorum proprio. Bene autem ibidem *Fritzschius* a *Gesneri* suspicione tuetur omnem hanc Lycini sententiam grammaticam: οὐ γὰρ — τινά. Quare adjeci etiam interpretationem ejus a *Gesnero* cupidius praetermissam. o) ἢ] „πιούσας *Fl.* omisso ἢ." p) παιδία] „παιδεία *Fl.* male." q) ἀποκριθῇ] ἀποκριθείη legi jubet

eruditione corrupisti [corruptus es], ut neque in hoc ipso [verbo corrupisti] male loquentes deprehendas. Deest enim in eo, quod alterum (*corruperis.*)

Sol. Quomodo ista dicas, non intelligo equidem. Verum imparilitates multorum jam deprehendi.

Lyc. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum puerulorum aliquis fies eorum, qui nutrices suas lactant [lactent]. Aut si ne nunc quidem me stribligine turbare orationem intelligis, neque augentes [crescentes] pueri soloecismum facient apud non intelligentem.

Sol. Verum dicis.

Lyc. Atqui haec si ignorabimus, nihil intelligemus nostrorum, quando etiam hoc male junctum te effugit. Noli ergo amplius dicere, te aptum esse ad deprehendendum soloecum, ipsumque te soloecum negare. Atque ego ita tibi consulo. Socrates autem ille a Mopso, quicum fui in Aegypto, talia dicebat sine asperitate et molestia, nec peccantem redarguebat: verum interroganti, Qua hora [quando] exiret? Quis enim, inquit, responderet tibi de ho-

p. 562. ἑτέρου δὲ φήσαντος, ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα, πῶς φῄς; εἶπε·
τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σου[r]); ἄλλου δὲ αὖθις λέγοντος,
συμπατριώτης ἐστί μοι· ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβα-
ρος ὤν. ἄλλου δὲ εἰπόντος, ὁ δεῖνα ἐστι μεθύσης, μητρός;
p. 563. εἶπεν, ἢ πῶς λέγεις; ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας[s]), διπλασιά-
ζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειλοχότας[t]). εἰπόντος δέ τινος, λῆμμα
πάρεστιν[u]) αὐτῷ, διὰ τῶν δύο[x]) μμ, οὐκοῦν, ἔφη, λήψε-
p. 564. ται[y]), εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεστιν. ἑτέρου δὲ εἰπόντος, πρόσ-
εισιν ὁ μεῖραξ ὁὑμὸς φίλος, ἔπειτα, ἔφη, λοιδορεῖς φίλον
ὄντα; πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ
φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῇς, διώξῃ. ἄλλου
p. 565. δὲ εἰπόντος, τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος, χάριέν γε, ἔφη,
τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἐξορμιῶ δέ τινος
εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν, ὃν ἐξορμίζεις; ἐξεπιπολῆς δέ
p. 566. τινος εἰπόντος, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὡς ἐκ τῆς πιθάκνης.

Fritzsch. Quaestst. p. 214. emendatius sane. r) σου] „σοι *Fl.*" s) ἐκλελοχότας] „ex G. et marg. A. 1. recepi. *Λέοντας* Edd." t) ἐξειλοχότας] „Sic G. *Λέοντας* Edd." u) πάρεστιν] „*παίρεστιν Fl.*" x) δύο] „*β Fl.*" y) λήψεται] „Bene sic *Fl. Fr. Par.* etc. *Λήψεσθαι* male J. cum *Ven.* 2."

dierno die, quasi exiturus? Alio autem dicente, Luculentum habeo patrimonium; Quid ais? inquit: Pater ergo tuus mortuus est? Alio rursus dicente, concivis meus est? Alio rursus dicente, Concivis meus est; Nesciebamus ergo, inquit, te barbarum esse. Alio dicente, iste est ebriosae [ebriosus]; Matris, inquit, aut quomodo intelligis? Alio *ἐκλελοχότας* dicente, Duplicas, inquit, *ἐξειλοχότας*. Dicente quodam, *Λῆμμα* [acceptio] in illo est, per geminum *μμ* (cum vellet *λῆμα*, generosum impetum); Ergo, inquit, accipiet (si *λῆμμα* in eo inest). Alio dicente, Accedit ille adolescentula [adolescentulus] amicus meus; Tum tu, inquit, maledicis amico? Ad eum, qui dixerat, Terreo [timeo] virum et fugio; Tu, inquit, etiam cum timebis aliquem, illum persequeris. Alio dicente, Amicorum summissimus; Lepidum, inquit, summo facere aliquid altius. Dicente quodam, Expello [exire volo]; Quem, inquit, expellis? Dicente quodam, Exsuperne [superne]; Ex superne, inquit, tanquam ex dolio? Dicente quodam, Conjunxit [injunxit] mihi; Etiam

λέγοντος δέ τινος, συνετάξατό μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενο- p. 566.
φῶν συνετάξατο. ἄλλου δὲ εἰπόντος, περιέστην αὐτὸν ὥστε
λαθεῖν, θαυμαστόν, ἔφη, εἰ εἷς ὢν περιέστης τὸν ἕνα.
ἑτέρου δὲ λέγοντος, συνεκρίνετο αὐτῷ, καὶ διεκρίνετο πάντως,
εἶπεν. Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς 6
παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς γοῦν τὸν εἰπόντα, νῷϊ τοῦτο p. 567.
δοκεῖ, σύ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν. ἑτέρου
δὲ σπουδῇ διηγουμένου τι τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἡ
δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμί-
χθη αὐτῇ. καρῆναι δέ, τινος εἰπόντος, ὡς δέοιτο, τί γάρ, p. 568.
ἔφη, σοι δεινὸν εἴργασται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομα-
χεῖν δέ τινος λέγοντος, πρὸς τὸν ἐχθρόν, εἶπε, ζυγομαχεῖς;
ἑτέρου δὲ εἰπόντος βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα,
ἐπὶ τῷ[z]); ἔφη, ἢ τί βουλομένου τοῦ βασανίζοντος; προκόπτειν
δέ, τινος εἰπόντος, ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη,
τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένου δέ τινος, εἰ μελετήσει ὁ
δεῖνα; πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι p. 570.
ὁ δεῖνα; Ἀττικίζοντος δέ τινος, καί, τεθνήξει[a]), εἰπόντος ἐπὶ

z) ἐπὶ τῷ] Sic *Bas.* 3. Ἐπί τῳ cett., ne recentioribus quidem exceptis. a) τεθνήξει] τεθνήξῃ Gorl. referente quidem *Schmiedero* ad Schol. Cf. *Abresch.* Animadvv. ad *Aeschyl.*

manipulum, inquit, Xenophon. Alio dicente, Circumsteti [subterfugi] illum, ut delitescerem; Mirum, inquit, si unus ipse unum circumstetisti. Alio dicente, Commiscebatur [comparabatur] illi; Omnino etiam separabatur, inquit. Solebat vero etiam illis, qui Attico more soloeci essent, lepide illudere. Ad dicentem enim, Nos [nobis] hoc videtur; Tu, inquit, etiam Nos [nobis] dices, nos peccare. Alio serio narrante rerum patriarum quiddam, ac dicente, Illa vero Herculi mixta; Non igitur, inquit, mixtus illi Hercules? Quodam dicente, Se tondendum esse; Quid enim, inquit, malum fecisti, et dignunn ignominia? Et, decertare quodam dicente [de amica disputatione]; Cum hoste, inquit, decertas? Alio dicente, Torqueri filium suum aegrotantem; Quam ob rem, inquit, aut quid quaerit, qui torquet? Cum diceret aliquis, Proficit in disciplinis; ille, Plato, inquit, hoc vocat progressiones facere. Interrogante aliquo, Num declamabis [declamabit] iste? Quomodo igitur, inquit, me interrogans declamaturusne sim, dicis iste? Atticorum imitatione dicente

p. 570. τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν
καταρώμενον b). καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα δὲ, στοχάζομαι αὐτοῦ,
ἐπὶ τοῦ, φείδομαι αὐτοῦ, μή τι, ἔφη, διήμαρτες βαλών;
p. 571. ἀφιστᾷν δέ τινος εἰπόντος, καὶ ἑτέρου, ἀφιστάνειν c), ἄμφω
μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα, πλῆν εἰ μὴ,
ταῦτα, ἔφη, διπλᾶ χαρίζῃ d). καὶ χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος,
ψευδάττικον, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, καλὸν,
p. 572. ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν, ὁ γὰρ Πλάτων εἰς τότε e) λέγει.
τῷ δὲ ἰδοὺ, ἐπὶ τοῦ ἰδὲ f), χρωμένου τινὸς, ἕτερα ἀνθ᾽
ἑτέρων, ἔφη, σημαίνεις. ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ συνί-
ημι, λέγοντός τινος, θαυμάζειν, ἔφη, πῶς ἀντιποιούμενος
p. 573. τοῦ λέγοντος, φησὶν g) ἀντιποιεῖσθαι. βράδιον δέ τινος εἰπόν-
τος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. βαρεῖν δέ τινος εἰπόν-
τος, οὐκ ἔστιν h), ἔφη, τὸ βαρύνειν, ᾗ i) νενόμικας. λέλογχα

Tom. I. p. 382. b) *καταρώμενον*] „καθαρώμενον male J. et *Ven.* 2." Sic et *Ald.* 2. c) *ἀφιστάνειν*] „Lacuna est in *Fl.* ante ἀφιστάνειν, et ἄμφω omissum." In Gorl. legitur: *καὶ ἑτέρου, ἀφιστάνειν μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα.* sine ἄμφω. d) *χαρίζῃ*] Sic Gorl. cum *Fl.* et *Salm.* pro vulg. χαρίζοι. Χαρίζει voluerat *Gesn.* probante *Reitzio.* e) *εἰς τότε*] ἐς τότε Gorl. in his et *sqq.* nonnulla esse dicit *Gesnerus*, quae quum non intelligat, corrupta esse suspicetur. Ea sunt in interpretatione crucibus inclusa. f) *ἰδὲ*] Sic certe *Bas.* 3. (ubi tamen modo etiam ἰδού) Reliquae vulgo ἴδε. Cff. Varr. Lectt. ad Tyrannic. c. 16. Tom. IV. p. 338. et ad Jov. Trag. c. 31. Tom. VI. p. 302. g) *φησὶν*] φῂς μὴ Gorl. rectius, ni fallor. h) *ἔστιν*] „ἔστην J." Idque ex *Ald.* 2. i) *ᾗ*] ὡς

quodam in tertia persona, Mox morieris [morietur]; Melius, inquit, erat etiam hic non affectare sermonem Atticum et male ominari. Ad eum, qui dixerat, Collineo in illum, pro parco illi; Numquid, ait, jaculando aberrasti? Cum ἀφιστᾷν aliquis diceret, et alter ἀφιστάνειν (pro ἀφιστάναι, solicitare ad defectionem); Ambo quidem, inquit, non novi. Ad eum, qui dixerat, Praeterquam nisi; Haec geminata, inquit, nobis largiris [gratis et frustra adeo ponis]. Et χρᾶσθαι [pro χρῆσθαι, uti] dicente quodam; Verbum, inquit, Pseudatticum. Dicenti ex tunc, † Pulchrum, inquit, dicere ex superiori anno, Plato enim in tunc ait †. Ei, qui ecce pro vide utebatur, Alia, inquit, pro aliis significas. Dicente quodam accipio pro intelligo, Mirari se dicebat, quomodo † qui vindicet sibi dicendi partes, dicat, se vindicare †. Βράδιον dicente aliquo; Nomen est, inquit, simile

δέ, τὸ εἴληχα λέγοντος, ὀλίγον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἁμαρτάνεται. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτεσθαι k) πολλῶν λεγόντων, p. 573. p. 574.
ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περιστερὸν δέ τινος εἰπόντος, ὡς δὴ Ἀττικόν, καὶ τὸν φάττον l) ἐροῦμεν, ἔφη. φακὸν δέ τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι· καὶ πῶς ἄν, ἔφη, φακόν τις φάγη m); ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια.
Ἐπανίωμεν δέ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἅμιλλαν τῶν προτέρων 8
λόγων. κἀγὼ μὲν καλῶ τοὺς βελτίστους εἶναι ὅλους, σὺ δὲ γνώρισον. οἶμαι γάρ σε κἂν νῦν δυνήσεσθαι, τοσούτων γε ἐπακούσαντα τῶν ἑξῆς λεγομένων.

ΣΟΛ. Ἴσως μὲν οὐδὲ νῦν δυνήσομαί σου λέγοντος· p. 575.
ὅμως εἰπέ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς φῂς οὐ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θύρα σχεδὸν ἀνέῳγέ σοι τῆς γνωρίσεως αὐτῶν.

ΣΟΛ. Εἰπὲ τοίνυν.

Gorl. k) *πέτεσθαι*] „G. duce cum *Gesn.* dedi. *Πέτασθαι* Edd." l) *φάττον*] *φαττὸν* *Bas.* 3. et *Micyll.* in vers. m) *φάγη*] *φάγοι* maluit *Fritzsch.* Quaestt. p. 214. me quidem nihil admodum contradicente. Quamquam idem Mopsius sophista supra c. 3. similiter soloecissavit: *Τίς γὰρ ἂν ἀποκριθῇ σοι;* consentientibus libris, aegre autem ferente eodem *Fritzschio* nostro.

[aeque vitiosum] alteri, *τάχιον*; *Βαρεῖν*; [gravare] cum dixisset aliquis; Non est, inquit, *βαρύνειν* qua putasti [ita insolitum, ac putasti]. Cum *λέλογχα* aliquis, quod est *εἴληχα* [sortitus sum], dixisset, † Parum, inquit, etiam apud quos peccatur †. Cum multi *ἵπτασθαι* pro *πέτεσθαι* [volare] dicerent; Verbum hoc esse a *πτῆσις* [volatus] plane scimus. Columbum [pro columba] dicente quodam, tanquam Atticum; Etiam hunc autem vocabimus, inquit. Cum diceret aliquis, Lentiginem [pro lente] se edisse; Quomodo tandem, Lentiginem quis edat? inquit. Atque ista Socratea sunto. Redeamus jam, si videtur ad certamen priorum sermonum. Et ego quidem citabo optimos, ut sint universi: tu autem qui sint agnoscito, indicato. Puto enim futurum, ut nunc certe illud possis, qui tot deinceps proferri audieris.

Sol. Forte ne nunc quidem, te dicente, potero. Sed dic tamen.

Lyc. Et quomodo te posse negas? Janua enim prope tibi se cognoscendorum illorum aperuit.

Sol. Ergo dic.

p. 575. ΛΥΚ. Ἀλλὰ εἶπον.

ΣΟΛ. Οὐδέν γε, ὥςτε ἐμὲ[n]) μαθεῖν.

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέῳγεν;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Τί οὖν πεισόμεθα, εἰ μηδὲ νῦν ἀκολουθήσεις τοῖς λεγομένοις; καίτοι πρός γε τὰ κατ' ἀρχὰς ῥηθέντα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ᾤμην ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν, σὺ δὲ τοὺς
p. 576. ἱππεῖς κατενόησας; ἀλλὰ ἔοικας οὐ φροντίζειν τῶν λόγων, μάλιστα οὓς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν φροντίζω· σὺ δὲ ἀδήλως αὐτοὺς διεξέρχῃ.

9 ΛΥΚ. Πάνυ γοῦν ἄδηλόν ἐστι, τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον· σὲ δὲ οὐδεὶς
p. 577. ἂν θεῶν ἀγνοοῦντα παύσειε, πλήν γε ὁ Ἀπόλλων. μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ οὐδὲ τὸ μαντευόμενον κατενόησας.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεούς, οὐ γὰρ ἔμαθον.

n) ἐμὲ] κἀμὲ ut elegantius, ad exemplum cap. 10., malle et h. l. videtur *Fritzsch.* Quaestst. p. 210. Mihi vero neutrum inelegans videtur.

Lyc. Dixi equidem.

Sol. Nihil certe, quod ego assequerer.

Lyc. Non ergo illud aperuit se assecutus es?

Sol. Non.

Lyc. Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem, quae dicuntur, assequeris. Atqui respiciens ad ea, quae initio abs te dicta sunt, putabam Equites me in campum vocare. Tu vero [in Graeca voce] Equites [soloecismum esse] agnovisti?... Sed videris non curare literas, maxime quas modo inter se [nos] ipsos agitabamus.

Sol. Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tractas.

Lyc. Nempe valde obscurum est illud inter se ipsos, de nobis dictum. Sed hoc quidem apertum: at te Deorum nemo ab ignorantia illa liberaverit, praeterquam Apollo. Deliberat [respondet] enim ille consulentibus universis. Tu vero neque illud deliberatum intellexisti.

Sol. Non, per omnes Deos: neque enim percepi.

Lyc. An ergo ad unus [ad unum] fugit te oberrans soloecismus?

Sol. Videntur certe.

Lyc. Sed illud ad unus quomodo te praeteriit?

Sol. Neque hoc percepi.

ΛΥΚ. Εἶ ἄρα καθ' εἷς o) λανθάνει σε περιιών; p. 577.

ΣΟΛ. Ἐοίκασί γε.

ΛΥΚ. Ὁ δὲ καθ' εἷς, πῶς παρῆλθεν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ τοῦτο ἔμαθον.

ΛΥΚ. Οἶσθα δέ τινα μνηστευόμενον αὑτῷ γάμον;

ΣΟΛ. Τί οὖν τοῦτο; p. 578.

ΛΥΚ. Ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸν μνηστευόμενον αὑτῷ p).

ΣΟΛ. Τί οὖν πρὸς τοὐμὸν πρᾶγμα, εἰ σολοικίζει τις μνηστευόμενος;

ΛΥΚ. Ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσκων εἰδέναι. καὶ τοῦτο μὲν οὕτως ἔχει. εἰ δέ τις λέγοι q) σοι παρελθών, ὡς ἀπολείποι τὴν γυναῖκα, ἆρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ;

ΣΟΛ. Τί γὰρ οὐκ ἂν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδικούμενος;

ΛΥΚ. Εἰ δὲ σολοικίζων φαίνοιτο, ἐπιτρέποις ἂν αὐτῷ τοῦτο;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ὀρθῶς γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτέον σολοικίζοντι τῷ φίλῳ, ἀλλὰ διδακτέον, ὅπως τοῦτο μὴ πείσεται r). p. 579.

o) καθ' εἷς] „καθεὶς omnes, excepta *Fl.*, quae καθ' εἷς cum L. hic et statim iterum, recte." p) μνηστευόμενον αὐτῷ] „Haec male neglexit *Fl.*" q) λέγοι] Sic melius *Bas.* 3. probante etiam *Fritzschio* Quaestst. p. 214. quam quod vulgo habent, λέγει. r) πείσεται] „ex *Fl.* rescripsit *Solanus.*

Lyc. **Sed nostine aliquem sibi conciliantem nuptias?**

Sol. **Quid ergo istuc;**

Lyc. **Soloecismum committat necesse est, qui sibi conciliet nuptias.**

Sol. **Quid ergo ad meam rem, si quis nubens soloecismum faciat?**

Lyc. **Illud, quod ignorat is, qui se scire dixerat. Et hoc quidem ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicat, se discedere ab uxore, num illi permittas?**

Sol. **Quidni vero permittam, si is injuria affectus videatur?**

Lyc. **Si vero pateat, soloecismum ab illo committi, num hoc ei permittas?**

Sol. **Non equidem.**

Lyc. **Recte sane dicis. Non enim indulgendum amico stribligine peccanti: sed docendus est, ne hoc illi accidat. Et si quis nunc crepare faciat ostium intrans, aut exiens pulset, quid tibi animi fuisse dicemus?**

p. 579. καὶ εἴ τις γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιὼν, ἢ ἐξιὼν κόπτοι, τί φήσομέν σε πεπονθέναι;

ΣΟΛ. Ἐμὲ μὲν οὐδὲν, ἐκεῖνον δὲ ἐπεισελθεῖν βούλεσθαι, ἢ ἐξιέναι.

ΛΥΚ. Σὲ δὲ ἀγνοοῦντα τὸν κόπτοντα, ἢ τὸν ψοφοῦντα, οὐδὲν ὅλως πεπονθέναι δόξομεν ἀπαίδευτον ὄντα;

ΣΟΛ. Ὑβριστὴς εἶ.

ΛΥΚ. Τί λέγεις; ὑβριστὴς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσομαί σοι
p. 580. διαλεγόμενος; ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, σὺ δ' οὐκ ἔγνως.

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς· ἀλλ' εἰπέ τι τοιοῦτον, ὥστε κἀμὲ μαθεῖν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθοις;[s])

ΣΟΛ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα φὴς σελοικίσας, ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ὅ, τι ἕκαστον σεσολοίκισται.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἔξεστί σοι καθ' ἕκαστον αὐτῶν πυνθάνεσθαι· νῦν δ' ἕτερ' ἄττα[t]) ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄττα μὴ δασέως,

Πείσηται J. *Bas.* 1. *Hag.* *Par.* *Salm.* etc." s) μάθοις] Sic Gorl. probante *Fritzschio* Quaestst. p. 214. pro vulg. *μάθῃς*. t) ἄττα] *ἅττα* ab auctore scriptum suspicatur *Schmied.*, quo

Sol. De me nihil: sed illum intrare voluisse, vel exire.

Lyc. Te vero, qui vel pulsantem vel crepitum excitantem ignores, plane nihil sensisse putabimus, indoctum adeo hominem?

Sol. Contumeliosus es.

Lyc. Quid ais? modo ego contumeliosus fiam, dum tecum disputo? Videtur autem male junctum illud modo fiam. quod tu non agnovisti.

Sol. Desine, per Minervam, et dic ejusmodi quiddam, quod ego quoque possim assequi.

Lyc. Et quomodo assequaris?

Sol. Si percurras omnia, in quibus stribligine sermonis, me non observante, te ais ultro peccasse, et, ob quam quidque caussam peccatum sit, doceas.

Lyc. Nequaquam, bone vir: sic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interrogare si velis, integrum tibi facio. Jam vero alia quaedam [*ἄττα*] si videtur, percurramus. Ac primo ipsum illud *ἄττα* non

ἀλλὰ ψιλῶς ἐξενεγκεῖν, [ὀρθῶς φαίνεται ῥηθὲν μετὰ τοῦ p. 580.
ἕτερα συντιθέμενον [u]).] μὴ γὰρ οὕτως ἄλογον ἦν ἄν. ἔπειτα τὸ τῆς ὕβρεως, ἥν με φῇς ὑβρίσαι [x]), εἰ μὴ οὕτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σὲ, φαίην ἴδιον.

ΣΟΛ [y]). Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν, ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς σὲ,
ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις. καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα p. 581.
ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σὲ ὑβρίζει, καὶ ὅστις παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην. πλὴν γὰρ [z]) περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἔχει σοι· ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ.

ΣΟΛ. Κατανοῶ τὸ διάφορον.

ΛΥΚ. Ἆρ' οὖν καὶ τοῦτο κατανοεῖς, ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν, σολοικίζειν καλοῦσιν;

ΣΟΛ [a]). Ἀλλὰ νῦν εἴσομαι.

et h. l. consulto peccatum appareat. Cf. Adnott. u) ὀρθῶς — συντιθέμενον] ut Scholion haec e textu tollenda putavit *Gesn.* Vid. Adnott. x) ὑβρίσαι] σὲ addi voluit *Gesn.* non sine idonea ratione. y) *ΣΟ*] „Personam hanc, et mox *ΛΥΚ.* inseruit *Gesn.*" z) γάρ] „γε *Fl.*" a) *ΣΟΛ.*]

denso spiritu, sed leni efferre oportet. [Recte dictum apparet post nomen ἕτερα compositum.] Sic enim minus absurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videamus, qua te affectum a me dicis. Si non ita dicerem, sed in te contumeliosus fuisse; proprie loquerer.

Sol. Ego non habeo dicere.

Lyc. Nam te contumeliose tractare, significat corpus tuum aut plagis, aut vinculis, aut alio modo male mulcare. Sed in te contumeliosum esse dicitur, cum in tuorum aliquid exercetur contumelia. Etenim qui uxorem tuam contumeliose tractat, ille in te contumeliosus est; et qui filium tuum, et amicum, et qui servum; quin etiam de rebus ita tibi res habet. Nam etiam in rem contumeliosus aliquis esse dictus est, verbi gratia in proverbium, ut Plato ait in Symposio.

Sol. Comprehendo differentiam.

Lyc. Numquid ergo hoc etiam comprehendis, qui permutet ista, illi striblíginem orationis objici?

Sol. Certe nunc [a te monitus] sciam.

p. 581. ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν, εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξει λέγειν[b];

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταὐτὸν λέγειν δόξει[c]).

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἴη[d]) ταὐτὸν τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γίνεται, τοῦ μὴ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὀρθὸν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;

ΣΟΛ. Κατέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον λέγειν[e]) ἐστί. τὸ δ' ἐναλλάττειν, ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι.

ΛΥΚ. Ἔχει τινὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχαριν.

p. 582. τὸ δὲ σπουδάζειν πρός τινα, τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφαίνει, τὸ δὲ περί τινα, τὴν ἐκείνου περὶ ὃ[f])

„Omisit J. Adest in *Par. Fr. Fl.* etc." b) *Αὐτὸ δὲ — λέγειν*] *Αὐτὸ δὲ τὸ ἀναλλάττειν*; ac nihil amplius, Edd. vett. Sed Exc. *Graev.* *Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν.* Quae plane ita descripsit *Schm.*, quum *Reitz.* et *Bip.*, missis ceteris, *ὑπαλλάττειν* tantum pro vulg. *ἐναλλάττειν* edidissent. Ego cum *Schm.* satius duxi integrum supplementum *Graev.* recepisse, licet sane non omni ex parte incorruptum, pro *δόξειν* autem e conj. *Solani* rescripsisse *δόξει*, retento *ἴσως*, pro quo idem *Sol.* maluerat *ἴσα σοι*. Et ad hanc rationem supplevi etiam *Gesneri* interpretationem. c) *δόξει*] „Fors. *δοκεῖ* *Gesn.*" d) *εἴη*] *εἰ* *Hag.* et *Reitz.* et haec quidem, addita conjectura *εἴη*. At plana haec est lectio omnium Edd. vett. et *εἰ* nil nisi error typographicus. Unde *εἴη* recte restituerunt *Bip.* et *Schm.* e) *λέγειν*] „Sic *Hag. Par.* J. *Bas.* 1. *Fl.* *λέγων* *Salm.*" f) *ὄν*] „*ὃ* male *Fl.*"

Lyc. Sed ipsum illud *permutare* si quis *immutare* dicat, idem videbitur dicere?

Sol. Idem mihi dicere videbitur.

Lyc. Sed quomodo idem fit permutare et immutare, cum hoc sit [positio] unius pro altero, vitiosi pro recto; illud vero ejus, quod plane non est, pro eo, quod est [falsi pro vero]?

Sol. Jam assequor: permutare est improprium dicere pro proprio: immutare, interdum proprio uti, interdum improprio.

Lyc. Habent ista quoque contemplationem non injucundam: Studiose appetere aliquem, propriam appetentis utilitatem significat: studere alicui, utilitatem ejus, cui studemus. Et haec fortasse aliquantum miscentur, fortasse autem accurate quibusdam observantur. Melior autem unicuique accurata observatio.

Sol. Nempe.

Lyc. Verum considera et

σπουδάζει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγχεῖται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβοῦται παρά τισι· βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἑκάστῳ. g) p. 582

ΣΟΛ. Ὀρθῶς γὰρ λέγεις. 11

ΛΥΚ. Τό γε μὴν καθίζεσθαι h), τοῦ καθίζειν i), καὶ τὸ κάθισον k), τοῦ κάθησο, ἆρ᾽ οἶσθ᾽ ὅτι διενήνοχεν;

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα, τὸ καθέσθητι ἤκουόν σου λέγοντος, ὡς ἔστιν ἔκφυλον l).

ΛΥΚ. Καὶ ὀρθῶς γε ἤκουσας, ἀλλὰ τὸ κάθισον m), τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί.

ΣΟΛ. Καὶ τῷ ποτ᾽ ἂν εἴη διαφέρον;

ΛΥΚ. Τῷ, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἑστῶτα λέγεσθαι, τὸ κάθισον· τὸ δὲ πρὸς τὸν καθεζόμενον·

Ἧσο n) ξεῖν᾽, ἡμεῖς o) δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην· Hom. Odyss. XVI, 44.

ἀντὶ τοῦ, μένε καθεζόμενος. πάλιν οὖν εἰρήσθω ὅτι τὸ ταῦτα παραλλάττειν, ἁμαρτάνειν ἐστί· τὸ δὲ καθίζω p), τοῦ

g) ἑκάστῳ] ἕκαστον voluit *Guyet.* h) καθίζεσθαι] Sic scripsi e *Fl.* pro vulg. καθέζεσθαι. Et six mox itidem: τὸ δὲ καθίζω τοῦ καθίζομαι (vulg. καθέζομαι) ἆρά σοι etc. et inferius τὸ καθίζεσθαι pro vulg. καθέζεσθαι. Manifestum enim, Activam et Mediam vim formae Activae et Mediae distingui, ut perite notavit *Buttmann.* Gr. Gr. Tom. II. p. 153. i) καθίζειν] „*Amst.* bene. καθίσειν Edd. cett." καθίζειν etiam *Bas.* 3. k) κάθισον] „Sic *Gesn.* et *Amst.* κάθιζον cett. κάθησον J. καθίζον *Bas.* 1." καθίζον etiam *Bas.* 3. l) ἔκφυλον] Haec verba mutila vel corrupta habent *Micyllus, Graevius* et *Gesnerus,* maxime ob inferiorem vocem ξυγγραφεὺς et quae deinceps sequuntur. Pro σου *Höschel.* ad *Phrynich.* p. 269. *Lob.* maluit του. m) κάθισον] „Sic jam omnes." n) Ἧσο] Ἧσ᾽, ὦ *Homer.* o) ξεῖν᾽ ἡμεῖς] ξεῖνε ἡμεῖς male *Ald.* 1. 2. *Bas.* 1. *Hag.* Pejus etiam ξεῖνε ὑμεῖς *Bas.* 3. Correxeraut *Reitz.* et recentt. p) καθίζω]

sedere, itemque asside et sede, numquid nosti, qui differant?

Sol. Non novi, sed hoc dicere te audivi, conseditor esse peregrinum.

Lyc. Recte tu quidem audisti. Sed ego asside et sede differre ajo.

Sol. Et qui tandem differunt?

Lyc. Quod ad stantem dicitur Asside! alterum autem ad sedentem. V. g. Quin, peregrine, sedes, sedem inveniemus et ipsi: sedes, pro manes sedens. Quare iterum dictum sit, mutare talia, peccare est. Colloco autem a sedeo numquid parvo tibi discrimine abesse videtur? cum al-

p. 583. καθίζομαι[q]) ἆρά σοι δοκεῖ μικρῷ τινι διαφέρειν; εἴπερ τὸ μὲν καὶ ἕτερον[r]) δρῶμεν, τὸ καθίζειν λέγω[s]) · τὸ δὲ μόνους ἡμᾶς αὐτοὺς, τὸ καθίζεσθαι[t]).

12 ΣΟΛ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς[u]) διελήλυθας, καὶ δὴ λέγε, οὕτω γάρ σε δεῖ προδιδάσκειν[x]).

ΛΥΚ. Ἑτέρως γὰρ λέγοντος οὐ καταναοεῖς. οὐκ οἶσθα οἷόν ἐστι ξυγγραφεὺς ἀνήρ;

ΣΟΛ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος.

ΛΥΚ. Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταὐτὸν τῷ καταδουλοῦσθαι νενόμικας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον.

ΣΟΛ. Τίνα ταύτην;

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἑτέρῳ, τὸ (καταδουλοῦν[y])) δ' ἑαυτῷ γίγνεται.

ΣΟΛ. Καλῶς λέγεις.

καθήζω prave *Bas.* 3. q) καθίζομαι] καθέζομαι vulgo, et infra τὸ καθέζεσθαι. Vid. supra not. h) dicta. r) καὶ ἕτερον] Sic *Schm.* monente *Abreschio* Dilucidd. Thuc. p. 349. ex Ed. *Fl.*, quum vulgo omitteretur καί. s) λέγω] „ex *Fl.* recepi. Λέγειν cett.“ t) καθίζεσθαι] καθέζεσθαι vulgo Vid. not. h) de loco superiori. u) ἱκανῶς] „rescripsi ex *Fl.* J. *Ven.* 2. Ἱκανὸς cett.“ x) γὰρ δεῖ σε προδιδάσκειν] „με προδιδάσκων *Fl.* omisso γὰρ ac δεῖ.“ y) καταδουλοῦν] Suspectam vocem notavi, ut regula linguae et sententia auctoris constaret. Alii aliam viam ingressi sunt eundem in finem. *Hemsterhusius* quidem ad *Thom. Mag.* (Ed. *Bernard.* p. 249.) maluit: ὅτι τὸ μὲν ἑτέρῳ τὸ καταδουλοῦν, τὸ δ' (scil. καταδουλοῦσθαι) ἑαυτῷ γίγνεται. Sic etiam *Abresch.* Dilucidd. Thuc. p. 346., vel sic: ὅτι τὸ μὲν ἑτέρῳ τὸ καταδουλοῦν, τὸ δ' ἑαυτῷ γίγνεται, τὸ καταδουλοῦσθαι. Contrariam et vero manifesto falsam sententiam

terum faciamus etiam in aliis, collocare dico; alterum vero in nobis solis, sedere.

Sol. Haec etiam satis enarrasti: et dic sane ultra: ita enim oportet te docendo praeire.

Lyc. Nempe aliter dicente me, non intelligis. Non nosti, quid sit vir scriptor?

Sol. Omnino novi nunc quidem, postquam te ista dicentem audivi.

Lyc. Quandoquidem etiam καταδουλοῦν tu forte idem, quod καταδουλοῦσθαι, putasti. Ego vero differentiam ea non parvam habere novi.

Sol. Quam?

Lyc. Quod alterum significat alterius potestati subjicere

ΛΥΚ. Καὶ ἄλλα [illegible] σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, p. 583.
εἴπερ μὴ [z]) αὐτὸς εἰδέναι οὐκ εἰδὼς δόξεις.

ΣΟΛ. Οὐκ ἂν δόξαιμι.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὰ λοιπὰ, εἰςαῦθις ἀναβαλώμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

reddiderant *Micyllus* et *Gesnerus*. z) μὴ] Sic *Ald.* 1. 2. *Ald.* 1. 2. *Bas.* 1. 3. *Bip.* *Schm.* Sed μοι *Reitz.* turpi vitio, ex *Hag.*, ni fallor, imprudentissime admisso.

(semper καταδουλοῦν); alterum vero sibi.

Sol. Recte dicis.

Lyc. Supersunt alia quoque multa tibi discenda: nisi tamen ipse scire tibi videris, cum nescias.

Sol. Non videri possum.

Lyc. Ergo in aliam occasionem differamus reliqua, nunc autem solvamus collocutionem.

p. 584. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ Η ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

Arg. Hoc dialogo, quem neque instituti, neque temporum et locorum, neque denique styli rationes ut vere Lucianeum probant, quique a. 363. p. Chr. Constantinopoli inter expeditionem Juliani Imperatoris Persicam scriptus esse videtur, Triephon et Critias oratione ad horrorem usque aspera et ad taedium usque affectata et tumida colloquuntur inter sese de religiosis Christianorum istius loci et aevi nugis ac superstitionibus, imprimis de arcanis quibusdam et inanibus exspectationibus, ad proxime instantem rerum publicarum commutationem, quam tum temporis, si quidem recte tempus conjecit *Gesnerus*, Christiani potissimum de belli Persici exitu pernicioso et de ipsius Juliani, quem ipsi ut apostatam odio ac diris insectarentur, nece fatali sperasse videntur, spectantibus. Cujus spei dum abominantur impietatem in patriam, — unde inscriptio libelli *Philopatris* — praetervolans accedit Cleolaus, laetusque laetis nunciat victoriam de Persis reportatam. Quo facto statim abeunt, ignotum Atheniensium deum cum gratulatione adoraturi.

ΤΡΙΕΦΩΝ [a]), *ΚΡΙΤΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΛΕΟΛΑΟΣ.*

1 *ΤΡΙΕΦ.* *Τί τοῦτο, ὦ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἠλλοίωσας, καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω συννένευκας* [b]), *μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις* [c]), *ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλεόφρονι ἐοικώς, κατὰ τὸν ποιητὴν,* [... *ὠχρός τέ σευ εἷλε παρειάς.*] *μή που τρικάρηνον τεθέασαι; ἢ Ἑκάτην ἐξ ᾅδου ἐληλυθυῖαν;*

Hom. Il. III, 35. p. 585.

a) *ΤΡΙΕΦ.*] „Sic *Par.* *Τριεφῶντος* etc. *Bas.* 1. et 2. (et 3.) In cett. omissa." b) *συννένευκας*] „*συνένευκας* Edd. priores." c) *βυσσοδομεύεις*] „*βυσσοδομεύων* C. Nil mutat *Fl.*"

PHILOPATRIS SEU QUI DOCETUR.

TRIEPHON, CRITIAS, ET CLEOLAUS.

Trieph. Quid hoc rei est, Critia? totum te mutasti. Superciliis deorsum contractis profundas volvis sub pectore curas, sursumque et deorsum vagatus animos sub vulpe latentes, ut est in poëta, videris circumferre, oraque pallor occupat. Num Cerberum vidisti, aut Hecaten ex inferis

ἢ καί τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντηκας; οὐδέπω γάρ σε τοιαῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐτὸν ἠκηκόεις, οἶμαι, τὸν κόσμον κλυσθῆναι, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω, ὦ καλὲ Κριτία, οὐκ ἀΐεις ἐμοῦ ἐπιβοωμένου τὰ πολλά, καὶ ἐς βραχὺ γειτνιάσαντος, δυςχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς d) παλαιστήσοντα ἐπιμένεις; p. 585.

ΚΡΙΤ. Ὦ Τριεφῶν, μέγαν τινὰ καὶ ἠπορημένον λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένον, καὶ ἔτι ἀναπεμπάζω τοὺς ὕθλους, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μή που ἔτι ἀκούσαιμι ταῦτα e); καὶ ἀποψύξω f). ἐκμανεὶς, καὶ μῦθος p. 586.
τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρίν. ἀλλὰ κατὰ κρημνὸν ὠθούμην ἂν ἐπὶ κεφαλῆς σκοτοδινήσας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ τᾶν, καὶ τὸ τοῦ Κλεομβρότου πήδημα τοῦ Ἀμβρακιώτου ἐμυθεύθη ἐπ' ἐμοί.

2 *ΤΡΙΕΦ.* Ἡράκλεις, τῶν θαυμασίων ἐκείνων φασμάτων, ἢ ἀκουσμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ, καὶ τερατολογίαι φιλοσόφων, οὐκ ἐξέπληξάν σου τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν ἐπὶ σοί;

d) τῆς χειρὸς] ἐκ τῆς χειρὸς conj. *Guyet.* De verbo παλαιστεῖν cf. *Homer.* Odyss. I, 252. ibique *Eustath.* e) ταῦτα] ταὐτὰ maluit *Guyet.* f) ἀποψύξω] „bene omnes, demta J., quae ἀποψήξω.“

mendentem, an consilio cum Deorum aliquo una fuisti? Neque enim adeo te affici par, puto, erat, si vel mundum, ut quondam sub Deucalione, eluvie totum periturum audivisses. Tecum loquor, o pulcher Critia, non audis multum tibi inclamantem, et prope jam te consistentem? Iratusne aliquid adversum nos geris? obmutuisti? an exspectas, dum injecta te manu impellam?

Crit. O mi Triepho, audivi orationem magnam atque difficilem, et multis implexam implicitamque nodis: jamque mecum retracto nugas, et aures obturo, ne si forte iterum illae audiendae sint, dirigeam prae furore, ut illa olim Niobe, et fabula poëtis fiam. Sed profecto, nisi tu mihi jam inclamasses, de praecipiti loco in caput vertigo me impulisset, et Cleombroti de me saltus, Ambracioten illum dico, narrari quam scitissime potuisset.

Trieph. Mirabilia, Hercle, visa vel audita, quae quidem Critiam adeo potuere percellere. Quod enim attoniti poëtae, quod philosophorum por-

p. 586. ΚΡΙΤ. Πέπαυσο ἐς μακρὸν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσῃς, ὦ Τριεφῶν· οὐ γὰρ παροπτέος ἢ ἀμελητέος γενήσῃ παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Οἶδ' ὅτι οὐ μικρὸν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀποῤῥήτων. ὁ γὰρ χρὼς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν g), καὶ τὸ ἄστατον τῆς
p. 587. βάσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περιπολεῖν, ἀρίγνωτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ, ἐξέμεσον τοὺς ὕθλους, μή τι κακὸν πάθῃς.

ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον πλέθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῇς· καί που καταπεσὼν, Τριεφώντειον πέλαγος κατονομάσῃς h), ὡς καὶ Ἴκαρος τὸ πρίν. ἃ γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τρισκαταράτων ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώγκωσέ μου τὴν νηδύν.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμοῦμαι ὁπόσον καὶ βούλει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ.

g) ἐπιβλέπειν] ὑποβλέπειν maluit *Wyttenbach.* Epist. Crit. p. 46. haud sane improbabiliter. h) κατανομάσῃς] „κατανομάσῃς J. *Fr. Hag.* Ceterae recte quod edidimus." Non ita plane est: nam etiam *Ald.* utraque habet vitiosam, sed *Bas.* 1. et 2. legitimam formam.

tentosi sermones, tantum abest ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius merae nugae fuerint.

Crit. Quiesce paullum, Triepho, et noli molestus esse amplius. Neque enim a me insuper habendus es, aut negligendus.

Triph. Novi, te haud parvam rem, neque spernendam facile, quin valde etiam abstrusam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu illa inconstantia, illa sursum deorsumque conversio, valde te conspiciendum atque notabilem faciunt. Sed respira ab illo malo, et nugas evome, ne quid inde morbi nanciscaris.

Crit. Sed heus tu, Triepho, quantum est unum jugerum, curriculo te hinc aufer, ne spiritu in sublime sublatus, spectaculum multitudini fias, et delapsus alicubi, ut quondam Icarus, Triephonteum pelagus nomine tuo signes. Insigniter enim, quae hodie ex sacerrimis sophistis audivi, ventrem mihi inflarunt.

Triph. Ego vero, quantum vales, retro curram. Igitur respira a malo.

ΚΡΙΤ. Φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τῶν ἄθλων ἐκείνων. ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων· αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, τῶν κενῶν ἐλπίδων. p. 587.

ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζοντος, Βορέην ἄρτι ἀνὰ τὴν Προποντίδα κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὁλκάδες τὸν Εὔξεινον πόντον οἰχήσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος, ὅσον οἴδημα τοῖς ἐγκάτοις ἐνέκειτο. πόσος κορκορυγμὸς καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάραξε· πολύωτον σεαυτὸν ἀναπέφηνας, τοσαῦτα ἀκηκοὼς, ὡς καὶ, κατὰ τὸ τερατῶδες, καὶ διὰ τῶν ὀνύχων ἠκηκοέναι. p. 588.

ΚΡΙΤ. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριεφῶν, ἀκηκοέναι καὶ ἐξ ὀνύχων· καὶ γὰρ κνήμην γαστέρα τεθέασαι, καὶ κεφαλὴν κύουσαν, καὶ ἀνδρείαν φύσιν ἐς γυναικείαν ἐνεργοβατοῦσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνεα μεταβαλλόμενα· καὶ ὅλως τερατώδης ὁ βίος, εἰ βούλει πιστεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ᾽ ἐπεί σε πρῶτον [... κιχάνω τῷδ᾽ ἐνὶ χώρῳ,] ἀπίωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι τὸν ἥλιον εἴργουσιν, ἀηδόνες δὲ¹) καὶ χελιδό- Hom. Odyss. XV, 260.

1) δὲ] „Sic nostrae. Τε Gesn. Ed."

Crit. Phy, phy, phy, phy, aerumnas illas! hem, hem, hem, hem, nefanda consilia! heu, heu, heu, heu, spes vanissimas!

Trieph. Deum immortalem! quantus erat ille flatus, quam nubes ipsas convertit! Cum enim antea vehementi Zephyrus flatu in undas impingeret, Boream jam super Propontide excitasti, adeo ut omnibus remigiis funibus naves ingredi Euxinum Pontum cogantur, fluctibus ex tuo spiritu magna vi volventibus. Tantus tumor intestinis tuis inerat. Hem quantus strepitus, quae conquassatio ventrem tibi conturbavit! auritissimum te esse demonstrasti, qui tot ac tanta audieris, adeo ut, ingenti portento, unguibus etiam audisse videaris.

Crit. Sed non debebat tibi paradoxum videri, Triepho, si quis etiam unguibus audiat; siquidem femur uterum vidisti, et caput praegnans, et marem vere naturam in femineam divina vi transeuntem, mutatasque in aves feminas. Et tota adeo vita, si poëtis credas, portentorum plena est. Sed cum te primum his [illegible] sum complectier oris, age,

p. 588. γῆς εὔηχα κελαδοῦσιν, ἵν' ἡ μελῳδία τῶν ὀρνέων τὰς ἀκοὰς
p. 589. ἐνηδύνουσα, τό, τε ὕδωρ ἠρέμα κελαρύζον, τὰς ψυχὰς καταθέλξειε.

4 ΤΡΙΕΦ. Ἴωμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια μή που ἐπῳδὴ τὸ ἠκουσμένον ἐστὶ, καί με ὕπερον, ἢ θύρετρον, ἢ ἄλλο τι τῶν ἀψύχων ἀπεργάσεται k) ἡ θαυμασία σου αὕτη κατάπληξις l).

ΚΡΙΤ. Νὴ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, οὐ τοῦτο γενήσεταί ἐπὶ σοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἔτι με ἐξεφόβησας, τὸν Δία ἐπομοσάμενος. τί γὰρ ἂν δυνήσηται m) ἀμυνέμεναί σε, εἰ παραβαίης τὸν ὅρκον; οἶδα γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τοῦ Διός σου.

ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; οὐ δυνήσεται ὁ Ζεὺς ἐς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τοὺς θεοὺς πάντας ἀπέῤῥιψεν ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, καὶ τὸν Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρώην κατεκεραύνωσε, καὶ τοὺς ἀσελγεστάτους ἔτι
p. 590. καὶ νῦν· παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ Γιγαντολέτης ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ;

k) ἀπεργάσεται] „Hoc praetuli ex J. *Ald. Bas.* 1. *Fr. Salm.*" l) κατάπληξις] „κατάθελξις dederat *Solanus* bene. Sed sine libris hic nihil audeo." m) δυνήσηται] Ingens barbarismus merito offendit *Fritzschium* Quaestst. p. 214. Nec tamen et ipse emendandum arbitratur.

abeamus eo, ubi solem platani arceant, lusciniaeque et hirundines dulcisonis aethera cantibus impleant, ut avium aures permulcens cantus, et aqua leni decurrens susurro, animam ipsam tranquillet.

Trioph. Eamus sane, Critia: sed timeo, ne forte incantatio sit, quod tu audivisti, et pistillum, aut januam, aut aliud quid rerum inanimarum, me faciat mirabilis illa tua perculsio.

Crit. Per ego aetherium tibi Jovem juro, non ita futurum.

Trioph. Amplius etiam terres, cum Jovem dejerasti. Quam enim ille jurisjurandi religionem violanti poenam infligere possit! novi enim, te non ignorare, ut tui Jovis res se habeant.

Crit. Ain' tu? non posse autem Jovem in tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo, ut Deos omnes de caelesti illo pavimento dejecerit, ut Salmonea contra tonantem fulmine olim prostraverit, et hodienum, prout quisque est petulantissimus, prosternat: inde est, quod apud poëtas ut

ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρέδραμες τὰ p. 590.
τοῦ Διὸς, ἀλλ᾽, εἴ σοι φίλον, ἄκουε. οὐχὶ κύκνος οὗτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δι᾽ ἀσέλγειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκεῖνος[n]) ταχέως ἐπωμίσατο[o]), καὶ διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ᾽ ἂν ἠρότρία, ἐντυχὼν γεηπόνῳ, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυνοβόλος σου Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ κεραυνοβολεῖν, τῇ βουπλῆγι κατεκεντάννυτο[p]). τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι συνευωχεῖσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐζοφωμένοις, καὶ ἐς δώδεχ᾽ ἡλίους μὴ ἀφίστασθαι, ἀλλ᾽ ὑποβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι παρ᾽ αὐτοῖς, πώγωνα p. 591.
τηλικοῦτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνης ἄξια; τὰ δὲ τοῦ ἀετοῦ, καὶ τῆς Ἴδης, καὶ τὸ κυοφορεῖν καθ᾽ ὅλου τοῦ σώματος, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν.

5
ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνά γ᾽ ἐπομοσόμεθα[q]), ὃς προφήτης ἄριστος, καὶ ἰητρὸς[r]), ὦ ᾽γαθέ;

ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμαντιν λέγεις, τὸν Κροῖσον πρώην

n) ἐκεῖνος] ἐκεῖνο maluerunt *Solan.* et *Gesn.* Sed vid. Adnott. o) ἐπωμίσατο] „ex emendatione *Kusteri.* Ἐπωμόσατο Edd. priores." p) κατεκεντάννυτο] κατεκεντέννυτο conj. *Guyet.* κατεκεντοῦτο (imo vero κατεκεντεῖτο) *Jacob.* Cf. Adnott. q) ἐπομοσόμεθα] ἐπομοσώμεθα *Bas.* 3. r) ἰητρὸς] „Sic Edd. Lege ἰατρὸς." Vid. Adnott.

Titanum victor, debellatorque gigantum, inprimis apud Homerum decantatur.

Trieph. Omnia tu quidem, Critia, Jovis percurristi, sed, nisi grave est, invicem audi. Nonne idem cygnus factus est satyrusque libidinis caussa, quin taurus etiam? et nisi celeriter suscepto in humeros scortillo per pelagus aufugisset, forte jam, ab agricola aliquo interceptus araret tuus ille tonitruum effector, fulminumque jaculator Jupiter, et pro eo, quod fulmina dicitur jacere, stimulos sentiret et scuticam. Illud vero non rubore dignum censes, egregie barbatum, senem cum Aethiopibus epulas celebrare, Nigris viris facie et vultibus obtenebratis, et duodecim totis solibus apud eos, vino madentem desidere? Illa enim de aquila, et de Ida, et quod impraegnari per totum corpus solet, dicere etiam pudor est.

Crit. Numquid igitur, o bene, per Apollinem jurabimus, medicum pariter atque vatem optimum?

Trieph. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper

p. 591. διολωλεκότα, καὶ μετ' αὐτὸν Σαλαμινίους, καὶ ἑτέρους μυρίους, ἀμφίλοξα πᾶσι μαντευόμενος;

6 ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τίς ὃς τρίαιναν ἐν ταῖν χεροῖν κρατῶν, καὶ διάτορόν τι, καὶ καταπληκτικὸν βοᾷ ἐν
p. 592. τῷ πολέμῳ, ὅσον s) ἐννεάχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι, ἀλλὰ καὶ σεισίχθων, ὦ Τριεφῶν, ἐπονομάζεται;

ΤΡΙΕΦ. Τὸν μοιχὸν λέγεις, ὃς τὴν τοῦ Σαλμωνέως παῖδα, τὴν Τυρώ, πρώην διέφθειρε, καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει, καὶ ῥύστης καὶ δημαγωγὸς t) τῶν τοιούτων ἐστί; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ πιεζόμενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις u) μετὰ τῆς Ἀφροδίτης στενούμενον, πάντων τε x) τῶν θεῶν διὰ τὴν μοιχείαν y) ὑπ' αἰσχύνης σιωπώντων, ὁ ἵππειος Ποσειδῶν ἔκλυσε z) δακρυῤῥοῶν, ὥςπερ τὰ βρεφύλλια, τοὺς διδασκάλους δεδιότα, ἢ ὥςπερ αἱ γραῖες, κόρας ἐξαπατῶσαι. ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφίχω-

s) ὅσον] „Nihil variant Edd. Ὅσσον Homer." t) δημαγωγὸς] προαγωγὸς : coni. Guyet. u) ἀλύτοις] ἀλύποις Hag. l. festivo errore. x) τε] non fert elegans Fritzschii judicium Quaestt. p. 214. An praesertim (ἄλλως τε) significari hac particula voluit mirificus noster sophista? y) μοιχείαν] Sic Salm. et Amst. Sed μοιχίαν Edd. vett. et inde Reitz. recentioresque. Eandem scripturae varietatem habuimus in Catapl. c. 27. Alibi certe Lucianus semper usus est legitima forma. z) ἔκλυσε] Sic Edd. omnes vett. Ἔκλαυσε e Solani conjectura Reitz. et recentt. Vid. Adnott.

Croesum, et post illum Salaminios, aliosque sexcentos, vaticiniorum ambiguitate pessumdedit?

Crit. Quid si per Neptunum, qui trifidum manibus sceptrum tenens, penetrabili voce terribilique tantum in bello clamat, quantum vix novem decemve virorum millia? qui praeterea terrae quassator, o Triepho, appellatur.

Trieph. Scilicet per moechum illum, qui Tyro, Salmonei filiam, olim corrupit, et insuper adulteria committit, taliumque, et sibi similium liberator ac patronus est. Martem enim reti captum, et vinculis cum Venere sua indissolubilibus constrictum, omnibus Diis prae pudore tacentibus, equestris ille Neptunus, lacrimis, quales puerorum sunt magistros timentium, aut vetularum puellas decipientium, effusis, eluit. Instabat autem Vulcano, ut Martem solveret; claudumque illud daemonium, misericordia senis Dei Mar-

λον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτείρας τὸν πρεσβύτην θεὸν, τὸν p. 592.
Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν· ὥςτε καὶ μοιχός ἐστιν, ὡς μοιχοὺς διασώζων.

7 ΚΡΙΤ. Ἑρμείαν δὲ τί;

ΤΡΙΕΦ. Μή μοι τὸν κακόδουλον, τοῦ ἀσελγεστάτου Διὸς, καὶ τὸν a) ἀσελγομανοῦντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

8 ΚΡΙΤ. Ἄρεα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ παραδέχεσθαί σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι πρώην παρὰ σοῦ· ὥςτε ἐάσωμεν τούτους. τῆς Ἀθηνᾶς ἔτι ἐπιμνησθήσομαι, τῆς παρθένου, τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς θεᾶς, ἣ καὶ p. 593.
τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει περιάπτεται, τὴν Γιγαντολέτιν b) θεόν. οὐ γὰρ ἔχεις τι λέγειν περὶ αὐτῆς.

ΤΡΙΕΦ. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἤν μοι ἀποκρίνῃ.

ΚΡΙΤ. Λέγε ὅ, τι γε βούλει c).

ΤΡΙΕΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνος, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ θεὰ ἐπιφέρεται;

ΚΡΙΤ. Ὡς φοβερόν τι θέαμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν τῶν δεινῶν· ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τοὺς πολεμίους, καὶ ἑτεραλκέα τὴν νίκην ποιεῖ, ὅπου γε βούλεται.

a) τὸν] αὐτὸν fortasse scripsit. Certe sic melius scripsisset.
b) Γιγαντολέτιν] „Sic omnes." c) γε βούλει] „καὶ

tem dimisit. Moechus itaque ipse est, ut qui saluti moechis fuit.

Crit. Quid si per Mercurium?

Trieph. Apage vero pessimum illum libidinosissimi Jovis administrum, ipsumque stuprorum cupiditate ac pruritu insanientem.

Crit. Martem Veneremque te non accepturum jam praevideo, cum modo eos contumelia affeceris. Igitur mittamus hos. Sed Minervae adhuc mentionem faciam, virginis armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis caput pectori praefixum gerit, Gigantesque olim confecit. Contra hanc enim dicere nihil habes.

Trieph. Quin contra hanc etiam nonnihil dicam, si respondere voles.

Crit. Cedo, quidquid placuerit.

Trieph. Dic mihi igitur, Critia, quae est Gorgonis utilitas, et cui bono pectus ea munit Pallas?

Crit. Ut terribili quodam spectaculo, malisque averruncandis apto. Quin terret etiam hostes, victoriamque, ut lubitum fuerit, ab una parte inclinat ad alteram.

p. 593. ΤΡΙΕΦ. Μῶν καὶ διὰ τοῦτο ἡ Γλαυκῶπις ἀκαταμάχητος;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ διὰ τί οὐ τοῖς σώζειν δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μηρία[d]) καίομεν ταύρων, ἢδ' αἰγῶν, ὡς ἡμᾶς ἀκαταμαχήτους ἐργάσωνται, ὥςπερ τὴν Ἀθηνᾶν;

ΚΡΙΤ. Ἀλλ' οὐ τι δύναμίς γε πόῤῥωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥςπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρεται.

9 ΤΡΙΕΦ. Καὶ τί τόδ' ἐστιν; ἐθέλω γὰρ παρὰ[e]) σοῦ εἰδέναι, ὡς ἐξευρημένου τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα κατωρ-
p. 594. θωκότος. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, πλήν γε τοῦ ὀνόματος.

ΚΡΙΤ. Αὕτη κόρη ἐγίνετο εὐπρεπὴς καὶ ἐπέραστος· Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημουμένου, ἐπαοιδίαις[f]) ταύτην περιῳδήσαντος, ἄλκαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασι.

ΤΡΙΕΦ.[g]) Τουτί μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλὸν, ὡς ἀν-

βούλη Ed. Gesn." Καὶ postulari dicit *Fritzschius* Quaestst. p. 214. sed anceps corrigendi periculum esse, ob sequentia: ὅπου γε βούλεται. d) μηρία] „μυρία male J. et *Ven.* 2. non cett." e) παρὰ] „bene J. *Salm.* etc. Περὶ *Par. Hag.*" Sic etiam *Bas.* 1. et 3. f) ἐπαοιδίας] ἐπαοιδαῖς maluit *Guyet*. g) ΤΡΙΕΦ.] „bene L. *Fr. Bas.* 1. 2. *Hag. Par.*

Trieph. Num hac etiam caussa invicta est Pallas?

Crit. Utique.

Trieph. Cur autem non iis, qui servare possunt, potius, quam qui ipsi servantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Pallada, praestent?

Crit. Sed non habet Gorgo vim illam eminus adjuvandi, quam habent Dii, sed si quis eam praeferat, tum vero prodest.

Trieph. Sed quid tandem rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia et exquisitissime pertractasti: ego vero praeter nomen omnia ejus ignoro.

Crit. Virgo igitur erat decenti forma, et amabilis: sed postquam Perseus, vir fortis, et ob magicae artis peritiam celebris, incantationibus victae caput abstulisset, praesidii caussa Dii eam habuere.

Trieph. Fugit me igitur tam egregia res, quod hominibus Dii opus habent: sed cum viveret, quam utilitatem

θρώπων θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρήσιμον; προσηταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἢ κρυφίως συνεφθείρετο, καὶ κόρην αὐτὴν ἐπωνόμαζε; p. 594.

ΚΡΙΤ. Νὴ τὸν Ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέμεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ εἴ τις παρθένον καρατομήσειε, ταὐτὸ γένοιτο φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας διαμελεϊστὶ τμηθείσας Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ h), Κρήτην δέ τέ μιν i) καλέουσι. καὶ εἰ τοῦτο ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία, πόσας Γοργόνας σοι ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καί σε στρατηγέτην ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα· ποιηταὶ δὲ, καὶ ῥήτορες, κατὰ πολύ με Περσέως διέκριναν, ὡς πλείονας Γοργόνας ἐφευρηκότα. Ἀλλ' ἔτι ἀνεμνήσθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἵ τάφον ἐπεδείκνυντό μοι τοῦ Διός σου, καὶ τὰ τὴν μητέρα θρέψαντα λόχμια k), ὡς ἀειθαλεῖς αἱ λόχμαι αὗται διαμένουσι. p. 595. Hom. Od. I, 50.

ΚΡΙΤ. Ἀλλ' οὐκ ἐγίνωσκες τὴν ἐπῳδὴν, καὶ τὰ ὄργια.

ΚΡΙΤ. male *Fl.* 1. *Ald. Ven.* 2. *Salm. Amst.*" h) ἀμφιρύτῃ] Sic Edd. vett. omnes ex *Homero*. Ἀμφιτρύτῃ Reitzianae error, quem coeci, ut saepe, repetierunt *Bip.* et *Schm.* Subolnit vitium *Fritzschio* Quaestst. p. 214. i) δέ τέ μιν] „Omissum τε in Edd. prioribus." k) λόχμια] „ex emen-

praestitit? numquid in stabulis meretriciam fecit, an vero clam imminui se passa est, ac virginem tamen sese nominavit?

Crit. Per ignotum, qui colitur Athenis, Deum, virgo usque ad capitis percussionem permansit.

Trieph. Et, si quis caput virgini abscindat, fietne tum terriculamentum ejusmodi etiam ex vulgo cuilibet? Novi enim vel decies mille virgines, membratim omnes dissectas in insula, quam Cretam dixere, ambit circumfluus humor. Hoc ego si novissem, quot tibi Gorgonas attulissem ex Creta? quamque invictum ex te imperatorem fecissem? Poëtae autem et Rhetores me, tanquam plurimarum inventorem Gorgonum, longe Perseo superiorem judicassent. Sed quoniam in Cretenses incidimus, memini adhuc, illos mihi ostendere sepulcrum tui illius Jovis, et qui ipsius matrem sustentarunt lucos, fruticesque perpetuam conservantes viriditatem.

p. 596. ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ὦ Κριτία, ἐξ ἐπῳδῆς ἐγίνετο, τάχ᾽ ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξήνεγκεν ἂν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον φάος ἀνήγαγεν· ἀλλὰ λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιητῶν τερατολογούμενα. ὥςτε ἔασον καὶ ταύτην.

11 ΚΡΙΤ. Ἥραν δὲ τὴν Διὸς γαμετὴν, καὶ κασίγνητον, οὐ παραδέχῃ;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα l) τῆς ἀσελγεστάτης ἕνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδοῖν καὶ χεροῖν ἐκτεταμένην παράδραμε.

12 ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἐπομόσωμαί m) γε;

ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεὸν, μέγαν, ἄμβροτον n), οὐρανίωνα,
Υἱὸν πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον,
Ἓν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἑνὸς τρία,
Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ᾽ ἡγοῦ θεόν.

p. 597. ΚΡΙΤ. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὅρκος ἡ ἀριθμη-

dationе *Solani* et *Guyeti*. *Δόχμια* Edd. priores." l) σίγα] Sic *Bas.* 1. 3. *Reitz.* et recentt. *Σῖγα* minus bene *Ald.* 1. 2. et *Hag.* 1. m) ἐπομόσωμαι] Sic recte *Ald.* 1. 2. *Bas.* 1. *Hag.* 1. *Ἐπωμόσωμαι Amst.* *Ἐπομώσομαι Bas.* 3. *Ἐπομόσομαι Gesn.* *Reitz.* et recentt. nescio ex quo fonte. Ipse enim *Gesnerus* insolentiam hujus Futuri formae agnovit. In particula *γε* offendit *Fritzsch.* Quaestst. p. 214. n) ἄμβροτον] „*ἀμβρόνιον* prave J."

Crit. Sed ignorabas tu quidem incantationem et ceremonias.

Trieph. Si haec possent, mi Critia, incantationibus peragi, possent illae forte etiam inferis ereptos in dulcissimam hanc lucem reducere. Sed nugae sunt scilicet, naeniaeque, et fabulae a poëtis portentose confictae. Itaque et hanc omitte.

Crit. Junonem autem, Jovis uxorem pariter ac sororem, non accipies?

Trieph. Tace ob lascivissimum illum concubitum, manibusque ac pedibus extensam ocius praetercurre.

Crit. Per quem igitur tandem tibi vis ut jurem?

Trieph. Per magnum regem, caelestia regna tenentem,
Morte carentem omni, natum patris, inde profectum
Ex patre flamen, tria de uno, atque ex tribus unum.
Jupiter haec tibi sint, solum hoc pro numine habeto.

Crit. Computare tu quidem

τική. καὶ γὰρ ἀριθμεῖς ὡς Νικόμαχος ὁ Γερασηνός. οὐκ οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἓν τρία, τρία ἕν. μὴ τὴν τετρακτὺν φῂς τὴν Πυθαγόρου, ἢ τὴν ὀγδοάδα, καὶ τριακάδα; p. 597.

ΤΡΙΕΦ. [Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια,] οὐκ ἔσθ' ὧδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἴχνη. ἐγὼ γάρ σε διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρώην πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα τοῦ παντός. καὶ γὰρ πρῴην κἀγὼ ταῦτα ἔπασχον, ἅπερ σύ. ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων ἴχνια παρεισώδευσε, καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καὶ σὲ o) ποιήσω, ἤν μου ἀκούῃς, ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον. Auct. incert. p. 598.

13 *ΚΡΙΤ.* Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν, διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι p).

ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνωκάς ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ δραματοποιοῦ ὄρνιθας ποιημάτια;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγκεχάρακται παρ' αὐτοῦ τοιόνδε·

o) καὶ σὲ] καί σε priores minus recte. p) ἔρχομαι] „εὔχο-

me doces, et jusjurandum tibi est arithmetica. Computas enim, ut Nicomachus Gerasenus. Nescio enim, quid tibi velis, unum tria, tria unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut octonario, aut tricenario?

Trieph. Quin tu taces terrena, digna silentio. Non hic agitur de dimetiendis pulicum vestigiis. Ego enim te docebo, quid sit hoc universum, et quis sit ante omnia, et quae universi sit combinatio atque constructio. Antea enim mihi, quae jam tibi, usu venerunt. Sed postquam in Galilaeum incidi, recalvastrum, nasonem, qui per aëra incedens, in tertium usque caelum se penetraverat, resque omnium pulcherrimas ibi didicerat; is per aquam nos renovavit, impiorumque ereptos regionibus in beatarum animarum vestigiis collocavit. Etiam ex te faciam, si auscultare mihi velis, vere hominem.

Crit. Cedo, peritissime Triepho: horror enim me incessit.

Trieph. Legistine unquam Aristophanis comici poëmatia, quae ille Aves inscripsit?

Crit. Legi utique.

Aristoph. Avv. 698. Χάος ἦν, καὶ νὺξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ
Τάρταρος εὐρύς.
Γῆ δ', οὐδ' ἀὴρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν.

p. 598. ΚΡΙΤ. Εὖ λέγεις. εἶτα τί ἦν;

ΤΡΙΕΦ. Ἦν φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον, ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν ταύτην ἀπήλασε, λόγῳ μόνῳ ῥηθέντι ὑπ' αὐτοῦ q), ὡς ὁ βραδύγλωσσος ἀπεγράφατο· γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδασιν, οὐρανὸν ἐτάνυσεν, ἀστέρας
p. 599. ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς, δρόμον r) διετάξατο, οὓς σὺ σέβῃ θεοὺς, γῆν δὲ τοῖς ἄνθεσιν ἐκαλλώπισεν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἔστιν ἐν οὐρανῷ βλέπων δικαίους τε κἀδίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος· ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν, ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

14 ΚΡΙΤ. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν ἐπινενησμένα ἐς ἅπαντας, ἐγχαράττουσί γε s) καὶ ταῦτα;

ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα;

ΚΡΙΤ. Τὰ τῆς εἱμαρμένης.

μαι *Ven.* 2. Leg. ἔχομαι." Nihil potest alienius fingi. q) ὑπ' αὐτοῦ] ὑπὸ θεοῦ necessario scribendum ait *Belin.* At φῶς et θεὸς per hunc locum adeo sunt synonyma, ut promiscuum genus vix possit quemquam offendere. r) δρόμον] τούτων post hoc nomen desiderat *Guyet.* s) γε] „parum capit." *Fritzsch.* Quaestst. p. 214. Equidem interpreter *certe, sine du-*

Trieph. In illis ita ab eo scriptum est:

Chaos olim et nox erebusque fuit nigrum, tum Tartarus ingens:
Non terra, aër, nec olympus erat.

Crit. Praeclare ista: sed quid tum?

Trieph. Lux erat incorrupta, invisa, incomprehensa, quae solvit tenebras, squalorem numine abegit. Verbo tantum a se prolato, ut tradilinguis ille scriptum reliquit, terram aquis impositam condensavit, caelum expandit, stellas formavit fixas, cursumque illis constituit, quas tu pro Dis venerare. Terram autem floribus exornavit, homines ex illis, quae plane non erant, ut essent, produxit. Jamque observat de caelo justos pariter atque injustos, in librisque singulorum actiones describit; omnibus autem, qua praefinivit die, justa retribuet.

Crit. Quae vero Parcae glomerarunt omnibus, num et ea describuntur?

Trieph. Quid ais?

Crit. De fato loquor.

Trieph. Quin tu dicis, o

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὲ Κριτία, περὶ τῶν Μοιρῶν, p. 599.
ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκούσαιμι παρὰ t) σοῦ.

ΚΡΙΤ. Οὐχ Ὅμηρος ὁ ἀοίδιμος ποιητὴς εἴρηκε,

Μοῖραν δ᾽ οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. Hom. Il. VI, 488.

ἐπὶ u) δὲ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλείη x) φύγε κῆρα, Ibid. XVIII, 117.
Ὅςπερ φίλτατος ἔσκε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι,
Ἀλλά ἑ Μοῖρ᾽ ἐδάμασσε y), καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης. p. 600.

ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθειμάρθαι, καὶ τὰς ἐν τούτῳ μεταβολάς·

— — ἔνθα δ᾽ ἔπειτα Hom. Od. VII, 19.
Πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι
Γιγνομένῳ z) νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

καὶ τὰς ἐν ξένῃ ἐποχὰς ἀπ᾽ ἐκείνης γίνεσθαι.

Ἠδ᾽ ὡς Αἴολον ἱκόμεθ᾽, ὅς με πρόφρων ὑπέδεκτο, Ibid. XXIII, 314.
Καὶ πέμπ᾽, οὐδέπω αἶσα φίλην ἐς πατρίδ᾽ ἱκέσθαι.

bio. t) παρὰ] Sic *Bip.* cum *Schm.* e *Salm.* Ed. pro vulg. περί. u) ἐπὶ] περὶ eadem *Salm.* testante *Schmiedero.* x) Ἡρακλείη] „Ἡρακλῆος *Hom.*" y) Μοῖρ᾽ ἐδάμασσε] „Μοῖρα δάμασσε *Hom.* At recentt. Edd. *Homeri* hanc nostram exhibent lectionem. z) γιγνομένῳ] „γινομένῳ Schol. male." *Homericum* hoc esse videtur, auris orisve culpa vitiatum. Nam γεινομένῳ scriptum etiam Apol. pro Merc. Cond.

pulcher Critia, de Parcis: ego vero discendi cupidus ausculto.

Crit. Nonne Homerus, celebris poëta, dixit:

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum.

De magno autem Hercule ita:

Nec potuit fugisse Atropon vis Herculis atram,
Qui Jove natus erat, patri carissimus idem:
Sed sors dira virum, Junonisque ira subegit.

Quin vitam omnem, omnesque in illa mutationes fato esse constitutas atque ordinatas, idem docet:

— — Hinc ordine cuncta
Suscipiet, quae vis fati Parcaeque verendae
Nascenti nevere, utero cum prodiit infans.

Moras etiam, quae in peregrino solo sunt sufferendae, a fato constitui, illa monent:

Aeolus et placide venientem excepit, euntemque
In patriam juvit. Sed nondum fata sinebant.

Ut adeo omnia a Parcis fieri poëtae testimonio constet.

p. 600. ὥςτε πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιητὴς μεμαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ θελῆσαι τὸν υἱὸν

Hom. Il. XVI, 442. ——— θανάτοιο δυςηχέος ἐξαναλῦσαι,

ἀλλὰ μᾶλλον·

Ibid. v. 459. *Αἱματοέσσας δὲ* [a]) *ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,*
Παῖδα φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

ὥςτε, ὦ Τριεφῶν, διὰ τοῦτο μηδὲν προςθεῖναι περὶ τῶν Μοιρῶν ἐθελήσῃς, εἰ καὶ τάχα πεδάρσιος ἐγεγόνεις μετὰ τοῦ διδασκάλου, καὶ τὰ ἀπόῤῥητα ἐμυήθης.

15 ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητής, ὦ καλὲ Κριτία, p. 601. διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἱμαρμένην, καὶ ἀμφίβολον; ὡς τόδε μέν τι πράξαντι, τοιῷδε τέλει συγχῦρσαι· τοῖον δὲ ποιήσαντι, ἑτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὡς ἐπ' Ἀχιλλέως,

Hom. Il. IX, 411. *Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε,*
Εἰ μέν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
Ὤλετο μέν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.
Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι [b]),

c. 8. a) δὲ] „ex *Hom.* inserui. Aberat ab Edd." b) ἵκωμαι] Quod apud *Homerum* sequitur alterum hemistichium: φίλην εἰς πατρίδα γαῖαν, unciuis inclusum adjicere placuit

Jovem ipsum non velle a gnato.

... diram defendere mortem,

qui potius

Sanguinis in terram guttas demisit Olympo
Deplorans gnatum, qui mox mucrone Patrocli
Ad Trojam periturus erat.

Quae cum ita sint, verbum de Parcis addere unum non voles, quamvis forte cum illo magistro tuo sublimis in caelum raptus, arcanisque initiatus esses.

Trieph. Sed quid illud sibi vult, quod idem poëta duplex nobis comminiscitur ancepsque fatum? ita ut istud quidem facientem certus rerum exitus maneat; sed si aliud agat, alium etiam finem res nanciscatur, ut de Achille, qui de se dicit:

Bina Thetis mihi fata tulit, mortemque biformem:
Si maneam, Teucrorumque adversus moenia pugnem,
Non redeo in patriam, sed erit mihi fama superstes:
Sin patriam placeat, carosque videre penates,
Fama perit, sed longa venit sine laude senectus.

Sed et de Euchenore ita:

Ὤλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν c), p. 601.
Ἔσσεται.

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχήνορος,

Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὴν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε. Hom. Il. XIII, 665.
Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος,
Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι d) οἷς ἐν μεγάροισιν,
Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

Οὐχὶ παρ' Ὁμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἢ ἀμφίβολος αὕτη, 16
καὶ ἀμφίκρημνος ἀπάτη, εἰ δὲ βούλει, καὶ τοῦ Διὸς ἐπιθήσω σοι τὸν λόγον. οὐχὶ τῷ e) Αἰγίσθῳ εἴρηκεν, ὡς ἀπο- p. 602.
σχομένῳ μὲν τῆς μοιχείας καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἐπιβουλῆς, ζῆν καθείμαρται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλλομένῳ δὲ ταῦτα πράττειν, οὐ καθυστερεῖν θανάτου f); τοῦτο κἀγὼ πολλάκις προὐμαντευσάμην· ἐὰν κτάνῃς τὸν πλησίον, θανατωθήσῃ g) παρὰ τῆς δίκης· εἰ δέ γε μὴ τοῦτο πράξῃς, βιώσῃ καλῶς,

Οὐδέ σ' ὦκα θέμις h) τέλος θανάτοιο κιχείη. Hom. Il. IX, 416.

Schmiedero. Vid. Adnot. c) αἰὼν] „aberat in *Salm.* et *Amst.* aderat in *Par. Bas.* 1. J. etc.“ d) φθίσθαι] φθῖσθαι minus castigate Edd. priores. e) οὐχὶ τῷ] „Nil variant Edd. οὐ μοιχῷ vult *Palm.*“ f) θανάτου] Post hanc vocem *Bas.* 3. nomen *TP.* interponit admodum importune. g) θανατωθήσῃ] θανάτῳ θήσῃ *Bas.* 3. et 4. h) θέμις] expungi vult *Solan.*, totum versum distortum sic explet et corrigit *Gesnerus*: Οὐδέ κε σ' ὦκα θέμιστι τέλος θανάτοιο κιχείη.

Qui fati gnarus, naves classemque petebat.
Saepe etenim, Polyide senex, haec fata canebas:
Aut morbo in patria periturum, aut inter Achivum
Nigras Trojano casurum vulnere naves.

Negabisne haec ab Homero scripta? aut ambiguam potius, et utrinque praeruptam fraudem agnosces? Sed Jovis etiam, si vis, orationem adjiciam. Nonne Aegistho dixit, si vellet se abstinere ab adulterio, insidiisque Agamemnoni struendis, ut diu viveret, esse in fatis? sin ista facere aggrederetur, acceleratam mortem non effugiturum. Ad eum modum et ego vaticinatus saepe sum, si occideris alium, ab ipsa Nemesi mortem exspecta: si hoc non feceris, bene vives,

Nec tibi fas subito fatum finemque venire.

Non vides, quam sint minime castigata, quae poëtae fingunt, quam ambigua, nullisque sub-

p. 602. οὐχ ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφίδοξα, καὶ μηδέπω ἡδραιωμένα; ὥστε ἔασον ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπογράψωνται [i]).

17 ΚΡΙΤ. Εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, ὦ Τριεφῶν· ἀλλά μοι p. 603. τόδε εἰπέ, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἐγχαράττουσι;

ΤΡΙΕΦ. Πάντα, εἰ τύχοι [k]) γε χρηστὸς [l]) καὶ ἐν ἔθνεσι.

ΚΡΙΤ. Πολλούς γε γραφέας φῂς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι.

ΤΡΙΕΦ. Εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον *) θεοῦ δεξιοῦ, ἀλλὰ κατηχούμενος, πείθου παρ' ἐμοῦ, εἴπερ ζῆν χρῄζεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ οὐρανὸν ὡς δέῤῥιν ἐξήπλωσε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντος παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφεσθαι; καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι, οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν αὐτῷ συναγαγόντι, οὐδέποτέ σε διέλαθε τούτων πρᾶξις ἀπόβλητος· πόσῳ μᾶλ-

i) ἀπογράψωνται] ἀπ—ονται *Hag.* 1. et *Gesn.* k) τύχοι] „τύχῃ *Fl.*“ l) χρηστὸς] Sic Edd. vett. et *Wiel.* Sed Χρηστὸς majori initiali interpretes vett. *Micyll.* et *Huet.* et secundum hos *Reitz.* et recent. Χριστὸς *Ablancurt.* et *Bel.* Vid. Adnott. *) φλαῦρον] „φλαύρου *Fl.* male.“

nixa fundamentis? Omnia igitur, si sapis, omitte, ut te etiam in caelestibus bonorum libris inscribant.

Crit. Bene revolveris ad id, unde discesseramus. Sed illud mihi dic, Scytharumque etiam res in caelo describuntur?

Trieph. Et omnes quidem, si modo bonum aliquem esse inter gentes contingat.

Crit. Multos in caelo scribas esse dicis, qui quidem describant omnia.

Trieph. Bona verba, ne quid in sapientem Deum dicas petulantius. Sed tanquam unus catechumenus mihi ausculta, si modo vivere aeternum desideras. Si enim ut pellem explicavit caelum, terramque super aquis constabilivit, et stellas formavit, tum hominem, cum nihil ejus ante adesset, produxit; quid adeo mirum est, omnium etiam describi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua exstructa, servulos ancillasque eo conduxisti, ne vilissima eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non multo magis percurrat omnia

λον τὸν πάντα πεποιηκότα θεὸν οὐχ ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ p. 603.
διαδραμεῖν ἑκάστου πρᾶξιν, καὶ ἔννοιαν; οἱ γάρ σου [m]) θεοὶ p. 604.
κότταβος τοῖς εὖ φρονοῦσιν ἐγένοντο.

ΚΡΙΤ. Πάνυ εὖ λέγεις, καί με ἀντιστρόφως τῆς Νιό- 18
βης παθεῖν· ἐκ στήλης γὰρ ἄνθρωπος ἀναπέφηνα. ὥςτε
τοῦτον τὸν θεὸν πρόςτιθῶ σοι, μὴ κακόν τι παθεῖν παρ᾽
ἐμοῦ [n]).

ΤΡΙΕΦ. Εἴπερ ἐκ καρδίας μ᾽ ὄντως φιλεῖς, μὴ ἑτε-
ρεῖόν [o]) τι ποιήσῃς ἐν ἐμοὶ, καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς [p])
[ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃς.] Hom. Il. XI, 313.
ἀλλ᾽ ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ἄεισον, ὅπως
κἀγὼ κατωχριάσω, καὶ ὅλως ἀλλοιωθῶ, καὶ οὐχ ὡς ἡ
Νιόβη ἀπαυδήσω, ἀλλ᾽ ὡς ἀηδὼν ὄρνεον γενήσομαι, καὶ
τὴν θαυμασίαν σου ἔκπληξιν κατ᾽ ἀνθηρὸν λειμῶνα ἐκτρα- p. 605.
γῳδήσω.

ΚΡΙΤ. Νὴ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ πατρὸς, οὐ τοῦτο γενήσεται.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, παρὰ τοῦ πνεύματος δύναμιν τοῦ λόγου

m) οἱ γάρ σου] Quidni potius: οἱ γὰρ σοὶ θεοὶ etc. At nihil variant libri. n) ἐμοῦ] „ἐκείνους, ἴσως L.“ o) ἑτερεῖον] „Et sic Fl. cum ceti.“ p) μὲν κεύσῃς] Sic Edd. vett. excepta *Amst.*, quae μὲν κεύσῃ. Sed *Reitz.* et recentt. nescio unde, inverso ordine, ut versus constaret, κεύσῃς μέν. Cf. Adnot.

facile, omnesque omnium et actiones et cogitationes? Tui enim Dii cottabus illis, qui rectum sapiunt, olim facti sunt.

Crit. Rectissime dicis, facisque, ut quemadmodum ex homine lapis Niobe, ita conversa ratione ego ex lapide homo jam factus sim. Hunc igitur Deum iurijurando adjicio, te nihil a me mali accepturum.

Trieph. Si quidem ex animo atque vere me diligis, cave committas in me fraudem aliquam.

Atque aliud dicas, aliudque
in pectore celes.

Sed agedum, mirabilem illam auditiunculam mihi occine, ut et ego pallescam, immuterque penitus. Nolim tamen, ut quondam Niobe, enecari penitus: sed avicula, ut Philomela olim, fiam, et per viridantia prata tuam illam obstupescendam consternationem tristi vocula referam.

Crit. Ita me filius, qui ex Patre est, amet, ut istuc non fiet.

Trieph. Dic igitur, accepta a Spiritu sermonis virtute.

p. 605. λαβών. ἐγὼ δὲ καθεδοῦμαι,
Hom. Il. IX, 191. Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.
19 ΚΡΙΤ. Ἀπῄειν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ὠνησόμενός γε τὰ
χρειωδέστατα, καὶ δὴ ὁρῶ πλῆθος πάμπολυ ἐς τὸ οὖς
ψιθυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφῦντο τοῖς χείλεσιν· ἐγὼ δὲ
παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις περι-
κάμψας, ἐσκοπίαζον q) ὀξυδερκέστατα, εἴ πού γέ τινα τῶν
φίλων θεάσωμαι r). ὁρῶ δὲ Κρίτωνα τὸν πολιτικόν, παιδό-
p. 606. θεν φίλον ὄντα, καὶ συμποτικόν.

ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τοῦτον s)· τὸν ἐξισωτὴν γὰρ
εἴρηκας· εἶτα τί;

ΚΡΙΤ. Καὶ δὴ πολλοὺς παραγκωνισάμενος ἧκον ἐς
τὰ πρόσω, καὶ τὸ ἑωθινόν, χαῖρε, εἰπών, ἐχώρουν ὡς
20 αὐτόν. Ἀνθρωπίσκος δέ τις, τοὔνομα Χαρίκενος t), σεσημ-
p. 607. μένον γερόντιον, ῥέγχον τῇ ῥινί, ὑπέβηττε μύχιον, ἐχρέμ-
πτετο ἐπισεσυρμένον· ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος θανάτου·

q) ἐσκοπίαζον] „Nihil hic variare Edd. adpinxit *Solanus* hic et plus decies deinde, quod ubique repetere supervacuum erit.“ r) θεάσωμαι] Offendit jure suo in hoc Conjunctivo *Fritzsch.* Quaestst. p. 214. nec tamen, si recte intelligo Critici mentem, corrigi propterea voluit. s) Αἰσθάνομαι. τοῦτον] Sic recte cum *Fritzschio* Quaestst. p. 100. distinxisse mihi videor, quum olim scriptum legeretur: Αἰσθάνομαι τοῦτον. τὸν ἐξ. etc. t) Χαρίκενος] Χαρίξενος scribi jubet *Fritzsch.* At vid. Adnot.

Ego vero hic considebo,
Cantare, exspectans, donec
cessarit Achilles.

Crit. In publicam viam, necessaria quaedam empturus, prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in aures alter alteri insusurrabant, adeo quidem ut labia haererent auribus. Ibi ego omnes circumspiciens, manumque incurva superciliis circumposita, quam possum acutissime cernens exploro, sicubi amicorum aliquem videre possim. Video autem Cratonem Politicum, a pueris amicum atque compotorem.

Trieph. Sentio, quem dicas. Nempe praequatorem illum. Sed quid inde?

Crit. Multis igitur cubito amotis ad anteriora perveni, et, ave matutino dicto, ad hominem accessi. Homuncio autem aliquis Charicenus nomine, putridus seniculus, inter ingendos ronches, tussimque imis ductam pulmonibus, enixe screat. Erat vero sputum ipsa morte lividius. Tum exili voce ita infit: Hic,

[illegible] ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι[u]) κατισχνημένον· οὗτος, ὡς p. 607.
προεῖπον, τοὺς τῶν ἐξισωτῶν καταλείπει[x]) ἐλλειπασμοὺς[y]), καὶ τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς ἀποδώσει[z]), καὶ[a]) τά τε ἐνοίκια πάντα, καὶ τὰ δημόσια· καὶ τοὺς εἰραμάγγας[b]) δέξεται, μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης[c])· καὶ κατεφλυάρει ἔτι πικρότερα. p. 608.
οἱ περὶ αὐτὸν δὲ ἥδοντο τοῖς λόγοις, καὶ τῷ καινῷ τῶν ἀκουσμάτων προσέκειντο. Ἕτερος δὲ τοὔνομα Χλευόχαρμος, 21
τριβώνιον ἔχων πολυσάθρον, ἀνυπόδετός[d]) τε καὶ ἄσκεπος, ὑπεῖπε, τοῖς ὀδοῦσιν ἐπικροτῶν, ὥς ἐπεδείξατό μοί τις κακοείμων, ἐξ ὀρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, p. 609.
ἐν τῷ θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμασιν, ὡς οὗτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον. ἦν δ' ἐγώ, κατὰ μὲν τὸ Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν· ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ χρέα πληθυνθήσεται ἀναλόγως[e]) τῆς ὑποθέσεως·

u) ἐπιφθέγγεσθαι] ὑποφθ. conj. *Guyet.* x) καταλείπει] Sic Edd. vett. Sed vid. Adnott. y) ἐλλειπασμοὺς] In hoc quoque haud dubie corrupto vocabulo consentiunt libri editi. Varias conjecturas vide in Adnott. z) ἀποδώσει] ἀποδίδωσι maluit *Guyet.* a) καὶ] deleri voluit *Hermann.* Poetic. p. 252. b) εἰραμάγγας] Nec in hac voce variant libri. Vid. Adnott. c) τῆς τέχνης] τὰς τέχνας conj. *Hermann.* Poec. p. 254. d) ἀνυπόδετος] „Hic nil variare Edd. notatu dignum, quod ante ἀνυπόδητος plurimum scribant. Cf. Asin. c. 16. et Cyn. c. 13." e) ἀνα-

quemadmodum ante dicebam, Peraequatorum indulgebit omissa, debitaque reddet creditoribus, privatasque impensas aeque ac publicas solvet. Recipiet etiam vanos futuri conjectores, non aestimans illos ex arte. Quin amariora etiam homo nugabatur. Qui autem circa eum stabant, delectabantur sermonibus, novisque audiendis rebus attendebant. Alius vero, Chlevocharmo nomen erat, lacinia, quam caries consumserat, indutus, excalceatus praeterea et aperto capite, dentibus simul concrepans ita interlocutus est: Ostendit mihi male vestitus aliquis, e montibus huc adveniens, comam detonsus, insculptum in theatro hieroglyphicis literis illius nomen; hunc auro viam inundaturum. Tum ego, secundum Aristandri, inquam, Artemidorique praeceptiones, non bene haec vestra vobis somnia evenient: sed tibi quidem augebuntur debita, pro portione, qua solutionem somniasti; hic vero vel obolo, quem habet, privabitur prout multo abun-

p. 609. οὗτος δὲ ἐπὶ πολὺ τοῦ ὀβολοῦ γε στερηθήσεται, ὡς πολλοῦ
p. 610. χρυσίου εὐπορηκώς. καὶ ἔμοιγε δοκεῖτε ἐπὶ λευκάδα πέτραν,
Hom. Od. XXIV, 11. 12 καὶ δῆμον ὀνείρων καταδαρθέντες [f]), τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Οἱ δὲ ἀνεκάγχασαν ἅπαντες, ὡς ἀποπνιγέντες ὑπὸ τοῦ γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας μου κατεγίνωσκον. ἦν δ᾽ ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν κακῶς πάντα ἐξερρίνισα, ἵν᾽ εἴπω τι κωμικευσάμενος, καὶ οὐ κατὰ Ἀρίστανδρον τὸν Τελμισέα [g]), καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον, ἐξίχνευσα τοῖς ὀνείρασιν; ἣ δ᾽ ὅς, Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ ἐχεμυθεῖς, μυσταγωγήσω σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ νῦν γενησόμενα. οὐ γὰρ ὄνειροι τάδ᾽ εἰσὶν, ἀλλ᾽ ἀληθῆ. ἐκβήσονται δὲ εἰς μῆνα Μεσορί [h]). ταῦτα ἀκηκοὼς παρὰ τοῦ Κράτωνος, καὶ τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνωκὼς,
p. 611. ἠρυθρίασα, καὶ σκυθρωπάζων ἐπορευόμην, πολλὰ τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἷς δὲ δριμὺ καὶ Τιτανῶδες ἐνιδὼν, δραξάμενός μου τοῦ λώπους [i]), ἐσπάρασσε [k]), ῥή-

λόγως] ἀνὰ λόγον mallet *Gesn.* f) καταδαρθέντες] καταδαρθόντες corrigit *Wyttenbach.* Animadvv. ad *Plutarch.* Opp. Morall. Tom. I. p. 443. Ed. Lips. ubi is omnino docte de hoc verbo agit. Sed conferas simul quae *Buttmannus* non minus circumspecte, quam perite, docet Gr. Gr. maj. Tom. II. p. 101. g) Τελμισέα] Τελμισσέα corrigi voluit *Solan.* h) Μεσορί] „ex emendatione *Solani.* Edd. et Schol. Μεσωρί.“ i) λώπους] „λοπὸς Schol. Vulgatum tenent *Fl. J. Fr. Bas. Par. Hag.*“ k) ἐσπάρασσε] Sic tacite *Bip.* et *Schm.* correxerant vulgatum ἐσπάρασε, pro quo *Reitzius* refert in *Bas.* 1. et 2. reperiri ἐσπάραξε, quod non omnino ita est; nam *Bas.* 1. habet, ut ceterae, ἐσπάρασε. sed in *Bas.* 3. vidi ἐσπάραξε editum. *) παρεκτείναντες] παρεκτείνας ma-

davit agro. Videmini autem mihi super alba rupe somniorumque indormiisse populo, cum tantum contractissimis hisce noctibus somniatis. Hi vero immanibus cachinnis, adeo ut praefocari illos prae nimio risu metus esset, imperitiam meam condemnant. Tum ad Cratonem, Malene omnia olfeci, inquam, ut ex comoedia loquar, neque secundum Aristandrum Telmessium, Ephesiumque Artemidorum, probe investigavi ista somnia? Ille vero, Tace, inquit, Critia: si enim potis es, ut sileas, pulcherrima te mysteria edocebo, atque jamjam eventura. Cave enim somnia illa putes: verissima sunt, et intra Mesori mensem habitura exitum. Haec cum ex Cratone audissem, damnata ipsorum animi levitate

τρην ἐπεσπάσατο πειθόμενός τε, καὶ παρωνυμούμενος παρὰ p. 611. τοῦ πεπαλαιωμένου ἐκείνου δαιμονίου. Εἰς λόγους δὲ ταῦτα 23 παρεκτείναντες k), πείθει με τὸν κακοδαίμονα εἰς γόητας ἀνθρώπους παραγενέσθαι, καὶ ἀποφράδι τὸ δὴ λεγόμενον ἡμέρα, συγκυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυσταγωγηθῆναι. καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας, καὶ Hom. Il. χαλκέους οὐδούς. ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμε- VIII, 15. νοι, ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνήλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν Μενελάου φησί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκοπίαζον l), ὅσα ὁ νη- p. 612. σιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος. ὁρῶ δὲ οὐχ Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας ἐπικεκυφότας, καὶ κατωχριωμένους· οἱ δὲ ἰδόντες, γήθησαν m), καὶ ἐξεναντίας παρεγένοντο· ἔφασκον γὰρ, ὡς εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν. ἐφαίνοντο γὰρ οὗτοι ὡς τὰ κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς λυγροῖς, ὥσπερ αἱ ποινοποιοὶ ἐπὶ θέατρα n), τὰς κεφαλὰς δ' ἄγχι σχόντες, ἐψιθύριζον. μετὰ δὲ τὰ, ἤροντό με,

luit Guyet. l) ἐσκοπίαζον] Sic Bip. et Schm. e Bas. 1. 3. et 4. ut voluerat Reitz. et ut supra legitur c. 19. Vulgo Edd. vett. ἐσκωπίαζον. m) γήθησαν] ἐγήθησαν Bas. 3. et 4. n) ἐπὶ θέατρα] ἐπὶ τὰ θέατρα Ed. Gesn. Abest

erubui, vultuque tristitiam praeferens, et multis Cratonem increpans, abii. Sed me aliquis torvum et tanquam Titanicum intuens, lacinia prehensum retraxit, a vetusto illo daemonio hominis, ut audientem sibi concinnem praeberet, inductus instigatusque. Sermone autem longius producto, suadet tandem misero mihi, ut ad praestigiatores homines accederem, et in infaustum, quod ajunt, diem inciderem: dixerat enim, omnia mysteria ab illis se esse edoctum. Transimus igitur portasque ferreas, pavimentaque aenea, multisque per orbem imperatis scalis, in aurea tecta ascendimus, qualia Menelai quondam fuisse Homero credimus. Ibi ego oculis lustro omnia, quae ille ex insula juvenis: video autem non Helenam, ego quidem, sed homines vultibus in terram pronis pallidisque. Illi vero, cum nos viderent, gaudere, obviamque procedere: dicebant enim, numquid forte tristis nuntii ferremus? quippe qui manifesto pessima quaeque optarent, atque, ut in theatris solent furiae, luctuosis rebus gauderent. Tum vero capita invicem conferentes in aures quaedam insusurrant, ac deinique me interrogant:

Hom. Od. X, 325. e.a. Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπό γε τοῦ σχήματος. ἦν δ' ἐγώ,
p. 612. Ὀλίγοι γε χρηστοί, ὥσπερ βλέπω, πανταχοῦ. Κριτίας δὲ
24 τοὔνομα, πόλις δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν καὶ ὑμῖν. Ὡς δ' ἀκροβατοῦντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ τῆς πόλεως, καὶ τὰ τοῦ κόσμου; ἦν δ' ἐγώ, Χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαρήσονται o). οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρύσιν, Οὐχ οὕτως· δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν γνώμην· Ὑμεῖς πεδάρσιοι ὄντες, καὶ ὡς ἀπὸ ὑψηλοῦ ἅπαντα καθο-
p. 613. ρῶντες, ὀξυδερκέστατα καὶ τάδε νενοήκατε. πῶς δὲ τὰ τοῦ αἰθέρος; μῶν ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἡ δὲ σελήνη κατὰ κάθετον γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσει τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον; ἡ Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμαφροδίτους ἀποκυήσουσιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἥδεσθε; εἰ ῥαγδαίους ὑετοὺς ἐκπέμψουσιν; εἰ νιφε-

articulus ab aliis." o) χαρήσονται] Sic certe *Bas.* 3. Quod autem *Reitzius* tradit in *Bas.* 1. et 2. et *Schmiederus* in Edd. *Bass.* omnino sic legi, non ita esse vidi in *Bas.* quidem 1., quae χαιρήσονται habet, ut vulgo reliquae. Formam autem χαρήσομαι, etsi rejiciat *Thomas Mag.*, facilius tamen equidem tulerim, quam χαιρήσομαι, pro qua χαιρήσω Atticos

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs tibi, quique parentes? Videris enim, quantum quidem habitus tuus indicat, homo minime malus. At ego, Pauci quidem, inquam, ubique gentium, quantum video, boni sunt: nomen mihi est Critiae: urbs eadem, quae vestra. Ut vero inaniter elati homines interrogarunt, Quid rerum in urbe atque adeo in mundo ageretur? egoque, gaudent, gaudebuntque amplius, respondi: illi, superciliorum gestu abnuentes, Minime vero ita est, inquiunt; clades enim perniciemque civitas parturit. Tum ego ex ipsorum sententia, Nimirum vos, inquam, cum supra humum subleti, tanquam de specula omnia prospiciatis, etiam ista quam acutissime olim perspexistis. Sed in aethere quid agitur? num eclipsin Sol patietur, Luna ad perpendiculum ipsi subjecta? num Mars ex quadrante Jovem respiciet, Saturnus autem ex diametro opponetur Soli? Venusne cum Mercurio congredietur, nevesque adeo edolabunt nobis Hermaphroditos, quibus vos delectamini? Numquid impe-

τὸν πολὺν p) ἐπιστρωννύσουσι τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρυ- p. 613.
σίβην εἰ κατάξουσι q), λοιμὸν καὶ λιμὸν r). εἰ ἐπιπέμψουσιν, εἰ τὸ κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθη, καὶ τὸ βροντοποιὸν δοχεῖον ἀνεμεστώθη; Οἱ δὲ ὡς ἅπαντα κατωρθωκότες, κατεφλυάρουν τὰ αὐτῶν ἐράσμια, ὡς μεταλλαγῶσι s) τὰ πράγματα, ἀταξίαι δὲ καὶ ταραχαὶ τὴν πόλιν καταλήψονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναντίων γενήσονται. τοῦτο ἐκταραχθεὶς, καὶ ὥσπερ πρῖνος καιόμενος οἰδηθεὶς, διάτορον ἀνεβόησα, Ὦ δαιμόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγετε, θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολεόντων, πνειόντων p. 614.
δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τριφαλείας t)· ἀλλὰ ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὡς u) τὴν πατρίδα ὑμῶν κατατρύχετε x). οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες, ταῦτα ἠκηκόητε y), οὐ τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν κατωρθώκατε. εἰ δέ γε μαντεῖαι καὶ γοητεῖαι ὑμᾶς παρέπεισαν, διπλοῦν τὸ τῆς ἀμαθίας. γυναικῶν γὰρ εὑρέματα ταῦτα γραϊδίων,

dixisse constat. p) πολὺν] „bene *Fl. Fr. Hag. Par.* etc. *Πολὴν* prave J.“ q) κατάξουσι] *καταράξουσι* conj. *Guyet.* r) λιμὸν] „λιμὸν. *αὐχμὸν Fl.* puncto post *λιμὸν* collocato.“ s) μεταλλαγῶσι] Male hic Conjunctivus habuit *Fritzschium* Quaestt. p. 214. t) τριφαλείας] *τρυφαλείας* mallet *Guyet.* ad *Homeri* exemplum. Sed jure aliquo tuitus est *Reitzius* communem librorum nostrorum scripturam. u) ὡς] οἳ legi jubet *Guyet.* At ὡς est *quippe*, nec est quod corrigas. x) κατατρύχετε] „Sic pleraeque. *κατατρίχετε* J.“ Idque cum *Ald.* 2. y) ἠκηκόητε] „Sic Nostrae. *Ἠκηκόειτε*

tuosos imbres demittent super? an copiosa nive terram consternent, grandinemque aut rubiginem devolvent, pestemne ac famem immittent? An fulminatrix cistula plena est, tonitruumque conceptaculum repletum? Illi vero, quasi re praeclare gesta, de suis illis nugabantur deliciis, fore scilicet, ut rerum facies mutetur, atque turbae colluviesque civitatem invadant, tum exercitus ab hostibus vincantur. Hic ego vehementer commotus, atque ardentis instar ilicis intumescens, contentissime exclamavi: Nolite, miseri homines, nimis loqui magnifice, Stringentes dentes in vivos corde leones, Spicula spirantes, crista nitentes galeas triplicique. Verum ista in vos ipsos vestraque capita expetent, qui patriae vestrae male adeo omisamini. Neque enim aut conscenso aethere ista audivistis, aut male sedulam mathematicorum artem edidicistis. Si autem vaticinia et praestigiae

p. 614. καὶ παίγνια. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ τοιαῦτα αἱ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιαι μετέρχονται.

26 ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὦ καλὲ Κριτία, οἱ κεχαρμένοι z) τὴν γνώμην, καὶ τὴν διάνοιαν;

ΚΡΙΤ. Ἄπαντα ταῦτα παρέδραμον, εἰς ἐπίνοιαν τετεχνασμένην καταπεφευγότες. ἔλεγον γὰρ, ἡλίους δέκα ἄσιτοι διαμενοῦμεν, καὶ ἐπὶ παννύχους ὑμνῳδίας ἐπαγρυπνοῦντες, ὀνειρώττομεν τὰ τοιαῦτα.

ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί πρὸς αὐτοὺς εἴρηκας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ διηπορημένον.

p. 615. ΚΡΙΤ. Θάρσει, οὐκ ἀγεννὲς, ἀντεῖπον γὰρ τὰ κάλλιστα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀστικῶν θρυλλούμενα, ἔφην, περὶ ὑμῶν, ὁπόταν ὀνειροπολεῖτε a), τὰ τοιαῦτά που παρεισάγονται. οἱ δὲ σεσηρὸς ὑπομειδιῶντες, ἔξω που παρέρχονται τοῦ κλινιδίου. ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσι ταῦτα, ὦ αἰθέριοι, οὐκ ἄν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσητε b)· ἀλλὰ

Gesn. melius. An ἠχηκόατε." Voluit, credo, ἀκηκόατε, idque sane maxime est probabile. z) κεχαρμένοι] κεχαρωμένοι, *Schmiedero* referente, conj. *Triller.* in Clinotechnia medico — antiquaria 1774. Cf. Bibl. Gotting. philol. Vol. III. p. 508." a) ὀνειροπολεῖτε] Insignem elegantiam, quam admiratur in hoc Indicativo *Fritzschius* Quaestst. p. 214. sq., lubens ego sustulissem corrigendo facillime ὀνειροπολῆτε, si cum ipso *Luciano* meo mihi nunc res esset. b) ἐξιχνεύσητε] Non minus egregium vitium in hoc Conjunctivo carpit

in hanc vos frandem impulerunt, duplo major vestra est stupiditas. Quandoquidem vetularum ista mulierum sunt commenta atque ludibria. Siquidem muliebria fere ingenia ejusmodi consectari solent naenias.

Trieph. Quid vero ad ista, o pulcher Critia, detonsis mentibus animisque homines?

Crit. Nimirum his omnibus praetermissis, ad commentum oppido elegans confugientes dixerunt, Post decem dierum jejunia, quibus pervigiles cantibus noctes ducimus, talia somniamus.

Trieph. Sed tu quid ad illa? magnum enim quiddam dixerunt, quodque multam quaestionem habeat.

Crit. Bono es animo: nihil ignavum dixi, sed pulcherrime equidem caussam ita peregi: Etenim vera sunt, quae urbani homines saepe de vobis dicunt, somniantibus vobis talia obrepunt. Illi vero canino rictu subridentes, Extra tamen lectulum, inquiunt, nobis obveniunt. Tum ego, Sint

καταπεισθέντες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μηδὲ p. 615.
γενησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ληρεῖτε, ὀνείροις πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἥδεσθε, μηδὲν ὀνούμενοι c) τοῦ βδελύγματος. ὥστε ἐάσετε d) τὰς ἀλλοκότους ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ πονηρὰ βουλεύματα, καὶ μαντεύματα, μή που θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ λόγους κιβδήλους ἐπιφημίζειν. Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἕνα θυμὸν ἔχοντες e), 27
ἐμοὶ πολλὰ κατεμέμφοντο. καὶ εἰ βούλει, καὶ τά γε f) p. 616.
προστιθῶ σοι, ἅ τινά με καὶ ὡς στήλην ἄναυδον ἔθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρηστή σου λαλιὰ λιθούμενον ἀνέλυσε, καὶ ἄνθρωπον ἀπεκατέστησε g).

ΤΡΙΕΦ. Σίγα, ὦ Κριτία, καὶ μὴ ὑπερεκτείνῃς τοὺς ὕθλους. ὁρᾷς γὰρ ὡς ἐξώγκωταί μου ἡ νηδύς; καὶ ὥσπερ

Fritzsch. ibid. p. 215. c) ὀνούμενοι] „An ὀνάμενοι; Pell.“ Ὀνόμενοι Bas. 3. casu potius, credo, quam consulto. d) ἐάσετε] An scripsit ἐάσατε; Ambiguum certe h. l. Futurum simplex. Video etiam Gesnerum tacite sic scripsisse in Dissert. §. 24. fin. e) ἕνα θυμὸν ἔχοντες] ἅπαντα θυμὸν ἐκχέοντες conj. Heumann. f) τά γε] librariorum incuria ortum suspicatur Fritzsch. Quaestst. p. 215. pro τάδε. g) ἀπεκατέστησε] Nota duplicati augmenti exemplum sine exemplo hujus quidem generis, quantum scio. Nihil autem li-

vera, inquam, ista, o sublimes animae, nunquam tamen tuto, quae futura sunt, investigaveritis, sed vestris ipsi somniis inducti, quae neque sunt, neque futura unquam sunt, nugabimini. Nescio vero, quomodo somniis fidem habentes ista deblateretis, honestissima quae sunt aversemini, malis autem delectemini, idque cum nullum ex tam detestabili facinore bonum consequamini. Omittite igitur absurda illa emotae mentis ludibria; malaque consilia ac praedictiones, ne quando Deus, eo quod pessime patriae precamini, fallacesque vestros sermones ad ipsum refertis auctorem, in malam rem vos projiciat. Hic vero uno omnes animo multis me objurgare; et, si vis, jam ea adjiciam, quae quasi columnam elinguem me fecere, donec salutaris illa tua allocutio jam saxea membra resolvit, hominique me restituit.

Trieph. Quin tace, Critia, neque nugas extende amplius. Vides enim, ut mihi venter intumuerit, et tanquam uterum gestem. Tuis quippe

p. 618. σθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν.

[Οὗτος q) ὁ λόγος οὔ μοι δοκεῖ εἶναι τοῦ Λουκιανοῦ.]

μεν] ἐάσομεν Bas. 3. q) οὗτος etc.] „Haec verba exhibet Fl. At J. Ald. Hag. Salm. Bas. Fr. Οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανοῦ.“

digni sumus ab ipso habiti. de iis dicere, quod est in
Reliquos autem nugari sine proverbio: non est curae Hip-
mus, satisque habeamus illud poclidi.

Χ Α Ρ Ι Δ Η Μ Ο Σ

p. 618.

Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΣ[a]).

Arg. Confabulantur inter se Hermippus et Charidemus de convivio in Piraeeo ab Androcle in honorem Mercurii apparato, in quo praeter alia lepide ac venuste acta etiam orationes sint habitae in pulchritudinis laudem, quas jam Charidemus excerptas referre amico fugitur. Tres scilicet convivae eandem materiam tribus ex partibus laudando persequuntur, Philo, Aristippus et qui haec tradit, Charidemus; et Philo quidem ita, ut e deorum, Aristippus, ut ex hominum exemplis et testimoniis, Charidemus denique e natura rei et vitae communis usu vulgarique judicio summam pulchritudinis vim ac praestantiam probent.

De auctore et indole libelli paucis actum in Adnotatione prima.

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ[b]).

ΕΡΜ. Περιπάτους ἔτυχον χθὲς, ὦ Χαρίδημε, ποιούμενος ἐν τῷ προαστείῳ, ἅμα μὲν καὶ τῆς παρὰ τῶν ἀγρῶν χάριν ῥαστώνης, ἅμα δὲ (ἔτυχον γάρ τι μελετῶν) καὶ δεόμενος ἡσυχίας. ἐντυγχάνω δὴ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτους. 1

a) *ΧΑΡ. Η ΠΕΡΙ ΚΑΛ.*] „Sic et *Coll.* cum *Fl. Bas. Ald. Fr. Par. Salm.*" b) *ΕΡΜΙΠ. ΚΑΙ ΧΑΡ.*] „Ita *Bas.* 1. 2. (et 3.) Omittunt cett." His in Ed. *Reitz.* addita legitur litera P., quae ibi fere significat Editionem *Paris.* Jam quum in hac nota Editioni *Parisiensi* locus esse non possit, referendam hanc notulam suspicor ad praecedentis libri adnotationem ultimam de verbis, *οὗτος ὁ λόγος* etc. quae in *Par.* desiderari infra in Adnot. singulari monet *Solanus.*

C H A R I D E M U S.

SIVE DE PULCHRITUDINE.

HERMIPPI ET CHARIDEMI.

Herm. Forte evenit heri, Charideme, ut inambularem in suburbano, partim animi in agro reficiendi caussa, partim quod quietis (commentabar enim aliquid) indigerem. Incido autem in Proxenum Epicratis filium, eumque pro

p. 618. προσειπὼν δὲ ὥσπερ εἰώθειν, ἠρώτων ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίζοι. ὁ δὲ ἥκειν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παραμυθίας χάριν, ἥπερ εἰώθει πρὸς τὴν ὄψιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσειν δὲ καὶ τῆς τούτους ἐπιπνεούσης εὐκράτου καὶ κούφης αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μέντοι καλλίστου γεγονότος ἐν Πειραιεῖ, ἐν Ἀνδροκλέους τοῦ Ἐπιχάρους, τὰ ἐπινίκια τεθυκότος Ἑρμῇ· ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνοὺς ἐνίκη-
p. 619. σεν ἐν Διασίοις. Ἔφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενῆσθαι
2 ἀστεῖα, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώμια εἰρῆσθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκεῖνον μὲν μὴ δύνασθαι εἰπεῖν ὑπό τε γήρως ἐπιλελησμένον, ἄλλως τε δέ, καὶ οὐκ ἐπιπολὺ λόγων μετεσχηκότα· σὲ δ᾽ ἂν ῥᾳδίως εἰπεῖν, ἅτε καὶ αὐτὸν ἐγκεκωμιακότα καὶ τοῖς ἄλλοις παρ᾽ ὅλον τὸ συμπόσιον προσεσχηκότα τὸν νοῦν.

ΧΑΡ. Γέγονε ταῦτα, ὦ Ἕρμιππε. οὐ μέντοι γε οὐδ᾽ ἐμοὶ ῥᾴδιον ἐπ᾽ ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. οὐ γὰρ οἷόν τε ἦν πάντων ἀκούειν, θορύβου πολλοῦ γινομένου, τῶν τε διακονουμένων, τῶν τε ἑστιωμένων, ἄλλως τε καὶ τῶν δυσχερεστέρων ὂν μεμνῆσθαι λόγους ἐν συμποσίῳ γενομένους. οἶσθα γὰρ ὡς ἐπιλήσμονας ποιεῖ καὶ τοὺς λίαν

more salutatum interrogo, unde veniat? quorsum eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis caussa, quae ad agrorum conspectum solet exsistere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adspiret, aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Piraeeo, apud Androclem Epicharis filium, qui rem sacram fecerit Mercurio victoriae caussa, quam libro praelegendo Jovialibus ludis retulerit. Hic dicebat tum alia multa urbane facta esse et venuste, tum illud, quod pulchritudinis laudes a viris dictae sint: eas se referre non posse, cum senectutis vitio oblitus esset, qui praesertim non diu sermonibus illis interfuerit; te vero relaturum facile, qui et ipse dixisses laudationem, et toto convivio animum aliis attendisses.

Char. Facta sunt ista, Hermippe. Verum nec mihi facile est persequi accurate omnia. Neque enim audire licebat omnia, quod strepitus ingens esset a ministris pariter atque a convivis; cum alioquin inter res sit difficillimas, meminisse sermonum in

μνημονικωτάτους· πλὴν ἀλλὰ σὴν χάριν, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, p. 619
τὴν διήγησιν πειράσομαι ποιεῖσθαι, μηδὲν παραλείπων ὧν
ἂν ἐνθυμηθῶ.

ΕΡΜ. Τούτων μὲν δὴ ἕνεκα οἶδά σοι χάριν. ἀλλ' 3
εἴ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοίης, ὅ, τι τε ἦν
ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ
τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, οὕτως ἂν ἱκανὴν
καταθεῖο c) τὴν χάριν.

ΧΑΡ. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέους
ἔκ τινος ὀνείρατος, ὡς ἔλεγε, πεποιημένον αὐτῷ· νενίκηκε
δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ
τῶν ἀσταχύων, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δόξης.

ΕΡΜ. Τί δ' ἦν ὃ ἐκεῖνος ἀνέγνω βιβλίον;

ΧΑΡ. Ἐγκώμιον τοῖν Διοσκούροιν· ἔφασκε δὲ καὶ
αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένος ταύ- p. 620.
την αὐτοῖς καταθεῖναι τὴν χάριν, ἄλλως τε καὶ ὑπ' ἐκεί-
νων παρακεκλημένος, ἐπ' ἄκροις ἱστίοις ἐν τοῖς ἐσχάτοις
κινδύνοις φανέντων. Παρῆσαν μέντοι τῷ συμποσίῳ καὶ 4

c) καταθεῖο] Vulg. καταθοῖο. Correxi monente *Fritzschio* Quaestt. p. 215. Cf. *Hesiod.* Opp. v. 45. et 359. Ed. *Dind.* et quae supra notavi in Varr. Lectt. ad Epistt. Satt. 2, 39.

convivio habitorum: scis enim, quam obliviosos ea res faciat illos etiam, qui praestantissima memoria sunt praediti. Verumtamen tua caussa, ut potero, narrare conabor, nihil omissurus eorum, quae in mentem mihi venerint.

Herm. Equidem jam horum caussa, quae promittis, gratiam tibi habeo. Sed si totam mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueritis, quos ad coenam vocavit, sic demum solidam a me gratiam inieris.

Char. Liber fuit laudatio Herculis, insomnii monitu, ut dicebat, ab illo scripta. Vicit Diotimum Megarensem, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit.

Herm. Quid ille recitavit?

Char. Castorum laudationem: dicebat autem, se quoque magnis ipsorum beneficiis periculis liberatum, hanc ipsis gratiam referre, invitatum praesertim ab ipsis, cum in fastigio malorum extremo periculo apparerent. Verum aderant in coena alii quoque multi, vel cognati ejus vel alioquin familiares. Commemoratione

p. 620. ἄλλοι πολλοί, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῷ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως συνήθεις· οἱ δὲ[d]) λόγου τε ἄξιοι, τό τε συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίου, καὶ Ἀρίστιππος ὁ Ἀγασθένους, καὶ τρίτος αὐτός· συγκατέκειτο δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλὸς, ὁ τοῦ Ἀνδροκλέους ἀδελφιδοῦς, μειράκιον ἁπαλόν τε καὶ τεθραμμένον· νοῦν μέντοι γε ἐδόκει ἔχειν· πάνυ γὰρ προθύμως ἠκροᾶτο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους ἤρξατο λέγειν, προοιμιασάμενος οὕτω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ ἑταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἄν μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῷς, ὑφ' ἧς εἰς τούτους προήχθητε τοὺς λόγους.

ΧΑΡ. Εἰκῇ[e]) διατρίβεις ἡμᾶς, ὦ 'γαθὲ, πάλαι δυναμένους τὸν ἅπαντα λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν χρήσαιτο, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; ἀνάγκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ὁτιοῦν. Ἣν δὲ ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ καλός. καθημένου γὰρ αὐτοῦ μεταξὺ ἐμοῦ τε, καὶ Ἀνδροκλέους τοῦ θείου, πολὺς ἐγίνετο λόγος τοῖς ἰδιώταις περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέπουσί τε εἰς

d) οἱ δὲ] Sic Bas. 3. Reitz. et recentt. Sed οἳ δὲ Ald. 1. 2. Bas. 1. et Hag. idque fortasse verum, quanquam nec sic loci syntaxis placere potest. e) εἰκῇ] εἰκῆ priores, iota subscripto.

autem digni praeter caeteros, quique totum exornarent convivium, atque laudes dicerent pulchritudinis, hi erant, Philo Diniae filius, et Aristippus Agasthenis, et tertius ego. Accubuerat nobiscum Cleonymus ille pulcher, Androclis fratris filius, adolescentulus tener ac delicatus, sed qui mentem habere videretur, quippe qui cupide admodum orationem audiret. Primus vero agere de pulchritudine coepit Philo, hoc prooemio usus.

Herm. Noli, sodalis, noli laudes prius incipere, quam et caussam mihi indicaveris, a qua ad hos sermones provecti estis.

Char. Frustra nos, vir bone, moraris, qui jam toto sermone enarrato poteramus discedere. Verum quid agas, si quis amicus vim tibi faciat? scilicet, quidquid sit, subeundum est. Quam vero requiris sermonum occasionem, ea ipse fuit formosus Cleonymus. Cum inter me et Androclem patruum assideret, multus de illo sermo inter indoctos homines, adspicientes adolescentulum, et forma

αὐτόν, καὶ ὑπερεκπεπληγμένους τὸ κάλλος, σχεδὸν οὖν p. 620.
πάντων ὀλιγωρήσαντες, καθῆντο ἐξηρτημένοι γνώμην τοῦ μειρακίου. ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν φιλοκαλίαν, καὶ ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτοὺς, ἀργίας τε πολλῆς εἶναι ὑπολαβόντες, λόγοις ἀπολελεῖφθαι τῶν Μουσῶν περὶ τῶν καλλίστων, ᾧ μόνῳ τούτων οἰόμεθα προέχειν, καὶ δὴ ἡπτό- p. 621.
μεθα τῶν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν οὖν ἡμῖν, οὐκ ὀνομαστὶ λέγειν τὸν ἔπαινον τοῦ παιδός, (οὐ γὰρ ἂν ἔχειν καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυφήν) ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνους οὕτως ἀτάκτως, ὅπερ ἕκαστος τύχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ, ὅσ' ἂν ἀπομνημονεύοι περὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ δὴ ἀρξάμενος ὁ Φίλων 6
πρῶτος, οὑτωσὶ τὸν λόγον ἐποιεῖτο. Ὡς ἔστι δεινὸν, εἰ καθ' ὅσα πράττομεν ἑκάστης ἡμέρας, ὡς περὶ καλῶν ποιούμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτοῦ δὴ f) τοῦ κάλλους οὐδένα ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' οὕτω καθεδούμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδιότες μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑπὲρ οὗ σπουδάζομεν τὸν

f) δὴ] δὲ legendum censet Fritzsch. Quaestst. p. 215. Rectius, opinor, dicatur, δὴ per hunc libellum sic nonnunquam usurpari, ubi exspectes δὲ, tum quidem, ubi a genere oratio descendit ad

ipsius supra modum perculsos. Igitur obliti fere reliquarum omnium considebant laudes illius quaerentes; quarum nos judicium atque amorem pulchri cum probaremus laudaremusque, ignaviae multae esse rati, si de pulcherrimis rebus indocti homines dicendo nos superarent, qua solo illis nos praestare putaremus, dicere de pulchritudine ipsi quoque aggressi sumus. Decrevimus ergo non nominatim laudes dicere pueri (nam ipsum, quod parum consultum sit, cum magis illum frangat deliciis) sed neque ita sine ordine, ut isti, quidquid in buccam cuique venerit proferre; verum singulatim dicere unumquemque, quae de argumento proposito memoria subjiceret. Atque primas sibi dicendi partes sumens Philo, sic verba fecit. Quam indignum est, si, quidquid agimus quotidie, in eo sic tanquam de rebus pulchris laboremus, pulchritudinis autem ipsius nullam habeamus rationem, sed ita silentio desideamus, quasi vereamur, ne forte imprudentes discamus illud, pro quo omni tempore laboramus. Atqui ubi tandem prout decet oratione utatur aliquis, si, in tanta circa res nihili studio, de eo, quod

p. 621. ἅπαντα χρόνον ἐλπίζοντες. καίτοι πῶς τις ἂν χρήσαιτο πρεπόντως τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ τοῦ καλλίστου σιωπῴη τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λόγοις καλὸν σώζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ g) πάντα τἄλλα παρέντας περὶ αὐτοῦ λέγειν τοῦ τέλους ἡμῖν τῶν ἑκάστοτε πραττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω λέγειν μὲν ὡς χρὴ περὶ τοῦτο διακεῖσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μηδὲν ἐπίστασθαι περὶ αὐτοῦ, ὡς οἷόν τε βραχέα περὶ τούτου πειράσομαι διελθεῖν. κάλλους γὰρ δὴ πάντες μὲν ἐπεθύμησαν τυχεῖν, πάνυ δ' ἠξιώθησαν ὀλίγοι τινές. οἱ δὲ ταύτης ἔτυχον τῆς δωρεᾶς, εὐδαιμονέστατοι πάντων ἔδοξαν γεγενῆσθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ εἰκότα τετιμημένοι. τεκμήριον δέ, τῶν γοῦν θεῶν ἐξ ἡρώων γενομένων Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διός, καὶ Διόσκουροι h), καὶ Ἑλένη, ὧν ὁ μὲν ἀνδρίας ἕνεκα, ταύτης λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς, Ἑλένη δὲ τοῦ κάλλους χάριν, αὐτήν i) τε μεταβαλεῖν εἰς θεόν, καὶ τοῖς Διοσκού-
p. 622. ροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτὴν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν, τοῖς

speciem, vel ad rem, de qua prae aliis propositum est verba facere. Supra cap. 2. in. ἄλλα τε πολλὰ — καὶ δὴ καὶ κάλλους etc. g) ἢ] ἢ τῷ conj. Gesn. convenienter quidem cum legibus linguae. h) Διόσκουροι] „Ita hic et mox constanter." Cf. Adnott. i) αὐτὴν] „αὐτῇ Fl." Αὐτὴν Bas. 3.

omnium rerum pulcherrimum est, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum est, pulchrius servetur, quam si, relictis aliis omnibus, de ipso illo fine eorum, quae agimus, omnium dicatur? Verum ne videar dicere quidem posse, quomodo affecti circa illam esse debeamus, de re ipsa autem dicere nescire; quam potest pauca ea de re conabor exponere. Pulchritudinis nimirum participes fieri omnes concupiscunt: digni autem illa habiti sunt admodum pauci. Quicunque autem munus hocce sunt consecuti, beatissimi omnium facti videntur, honore, quo par est, a Diis pariter atque hominibus affecti. Argumentum hujus brevi hoc esto. In numero enim Deorum, qui ex Heroibus facti sunt, Hercules est Jovis filius, et Castores, et Helena; quorum iste virtutis ergo illum dicitur honorem esse consecutus, Helena autem pulchritudinis gratia, cum ipsa se in Deam mutasse, tum fratribus suis ejus rei causam fuisse, qui ante illius in coelum ascensum, mortuis annu-

ὑπὸ γῆν συνεξητασμένοις. Ἀλλὰ μὴν ὅςτις ἀνθρώπων ἠξιώθη
τοῖς θεοῖς ὁμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὑρεῖν, πλὴν ὅσοι μετεσχήκασι p. 622.
κάλλους. Πέλοψ τε γὰρ τούτου χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβρο-
σίας μετέσχε, καὶ Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου οὕτω κεκρα-
τηκέναι λέγεται τοῦ πάντων ὑπάτου θεῶν, ὥςτ᾽ αὐτὸν οὐκ
ἀνασχέσθαι συμμετασχεῖν αὐτῷ τινα τῶν ἄλλων θεῶν τῆς
θήρας[k]) τῶν παιδικῶν, ἀλλ᾽ αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγού-
μενον εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἴδης, ἀναγα-
γεῖν ἐκεῖσε τὰ παιδικὰ, ὅπου συνέσεσθαι τὸν ἅπαντα ἔμελλε
χρόνον. τοςαύτην δ᾽ ἐπιμέλειαν ἀεὶ πεποίηται τῶν καλῶν,
ὥςτ᾽ οὐ μόνον αὐτοὺς ἠξίωσε τῶν οὐρανίων ἀναγαγὼν
ἐκεῖσε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὅ, τι τύχοι γενόμενος,
συνῆν ἑκάστοτε τοῖς ἐρωμένοις. καὶ τοῦτο μὲν γενόμενος
κύκνος, συνεγένετο Λήδᾳ[l]), τοῦτο δ᾽ ἐν εἴδει ταύρου τὴν
Εὐρώπην ἁρπάζει· εἰκασθεὶς δ᾽ Ἀμφιτρύωνι[m]), γεννᾷ τὸν
Ἡρακλέα. καὶ πολλά τις ἂν ἔχοι λέγειν τεχνάσματα τοῦ
Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει συγγένοιτο, μηχανωμένου. Τὸ 8
δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἷον ἄν τις θαυμάσαι, ὁμιλῶν γὰρ

k) θήρας] „Ita plurimae bene. Θύρας J. *Vsn.* 2." l) Λήδᾳ] „Sic *Fl.* aliaeque recte. Λύδᾳ J." Sic etiam *Ald.* 2. m) Ἀμφιτρύωνι] „Ἀμφιτρίωνι J. et *Fl.* male." Conspirant cum his *Ald.* 1. 2. et *Hag.*

merati fuerant. Verum etiam qui homo dignus sit consuetudine Deorum habitus, non est invenire, praeterquam qui pulchri essent. Certe enim Pelops hujus gratia Ambrosiae Deorum particeps factus est; et Ganymedes Dardani filius sic vicisse summum Deorum dicitur, ut pati non posset, quemquam aliorum Deorum secum ad venandum amasium venire, sed sibi soli decorum esse duceret, devolare in Gargarum Idae verticem, et eo puerum educere, ubi toto deinde tempore secum esset futurus. Tanti vero semper fecit pulchros, non tantum ut caelesti illos sede eo deductos dignatus sit, sed ipse quoque, quoties in terra esset, suis semper cum amoribus versatus, nunc in cycnum versus cum Leda luserit, nunc tauri specie rapuerit Europam, nunc Amphitruonis sumta forma Herculem genuerit. Ac multa commemorare aliquis possit Jovis commenta, ut, quibuscum caperet, una esset, machinantis. Qua in re illud maximum est, et quod merito miretur aliquis, quod agens in-

p. 622. τοῖς θεαῖς (οὐ γὰρ ἀνθρώπων γε οὐδέσι, πλὴν εἰ μὴ ταῖς καλοῖς) ἐν δ᾽ οὖν τούτοις δημηγορῶν, οὕτω πεποίηται σο-
p. 623. βαρὸς τῷ κοινῷ τῶν Ἑλλήνων ποιητῇ καὶ θρασὺς, καὶ καταπληκτικὸς, ὥςτ᾽ ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ τὴν Ἥραν, καίτοι πρότερον πάντ᾽ εἰωθυῖαν ἐπιτιμᾶν αὐτῷ, ὅμως δ᾽ αὐτὴν οὕτως ἐφόβησεν, ὥςτ᾽ ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν παθεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγων στῆναι τὴν ὀργὴν τῷ Διΐ· τοὺς δ᾽ ἅπαντας θεοὺς ἐν τῇ ὑστέρᾳ πάλιν οὐχ ἧττον κατέστησε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπάσειν αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσεσθαι καλοῖς, οὕτω γίγνεται πρᾶος, καὶ ἥμερος, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐπιεικὴς, ὥςτε πρὸς ἅπασι τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι καταλιπὼν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδικοῖς ἀηδὴς, ἑτέρου τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τούτου καλλίστου, καὶ οἵου τὸν ὁρῶντα προςαγαγέσθαι· τοσοῦτον αἰδοῦς καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλ-
9 λει. Καὶ οὐχ ὁ μὲν Ζεὺς οὕτω μόνος ἑάλω τοῦ κάλλους, τῶν δ᾽ ἄλλων οὐδεὶς θεῶν, ἵνα μᾶλλον ἔχειν δοκῇ ταῦτα κατηγορίαν Διὸς, οὐχ ὑπὲρ τοῦ κάλλους εἰρῆσθαι· ἀλλ᾽ εἴ τις ἀκριβῶς ἐθελήσει σκοπεῖν, πάντας ἂν εὕροι θεοὺς ταὐτὰ πεπονθό-

ter Deos; (neque enim ad alios se homines, praeterquam ad pulchros, applicare solet) inter Deos igitur dum concionatur, adeo turbidus a communi Graecorum poëta, et audax terribilisque inducitur, ut in prima concione Junonem, quae quidem olim exprobrare illi soleret omnia, ipsam tamen adeo perterruerit, ut satis haberet nihil aliud sibi evenire, sed intra verba Jovis iram consistere: in posteriori autem concione in non minore Deos omnes terrore constituerit, terram se ipsis cum hominibus suspensurum, et mare minatus. Cum vero ad pulchros accedit, ita fit mitis, et mansuetus, et aequus omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa Jovis persona deposita, ne insuavis amoribus suis videatur, formam sumat alterius, eamque pulcherrimam, quae illicere adspicientem possit: tantum reverentiae et honoris habet pulchritudini! Neque vero solus ita Jupiter pulchritudine captus est, reliquorum autem Deorum nullus, ut potius ista criminose in Jovem, quam pro pulchritudine, dicta videri possint. Sed si quis curate rem velit considerare, Deos omnes eodem mo-

τὰς Διῒ n), οἷον τὸν μὲν Ποσειδῶ τοῦ Πέλοπος ἡττημένον, p. 623. Ὑακίνθου δὲ τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ἑρμῆν δὲ τοῦ Κάδμου. Καὶ 10 θεαὶ δ' ἐλάττους οὐκ αἰσχύνονται φαινόμεναι τούτου· ἀλλ' ὥςπερ φιλοτιμίαν αὐταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δεῖνι συγγενομένην καλῷ διηγεῖσθαι, παρεσχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι p. 624. δὲ, τῶν μὲν ἄλλων ἁπάντων ἑκάστη o) προστάτις οὖσα, οὐχ ἑτέρ' ἀμφισβητεῖ p), περὶ ὧν ἄρχει, ἀλλ' Ἀθηνᾶ μὲν τοῖς ἀνθρώποις ἡγουμένη τὰ ἐς πολέμους, πρὸς Ἄρτεμιν οὐ διαμάχεται περὶ θήρας· ὡς δ' αὕτως Ἀθηνᾷ κἀκείνη παραχωρεῖ τῶν πολεμικῶν· τῶν δὲ γάμων, Ἥρ' Ἀφροδίτῃ, οὐδ' αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορεύει. ἑκάστη δ' ἐπὶ κάλλει τοσοῦτον φρονεῖ, καὶ πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥςτε καὶ ἡ Ἔρις αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι βουλομένη, οὐδὲν ἄλλο προὔβαλεν αὐταῖς ἢ κάλλος, οὕτως οἰομένη ῥᾳδίως, ὅπερ ἤθελε, καταστήσειν· ὀρθῶς καὶ φρονίμως τοῦτο λογιζομένη. σκέψαιτο δ' ἄν τις ἐντεῦθεν τὴν τοῦ κάλλους περιουσίαν· ὡς γὰρ ἔλαβοντο τοῦ μήλου, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἀνελέξαντο, ἑκάστης αὐτῆς ὑπολαβούσης

n) Διῒ] Sic Schm. e Fl. pro vulg. δή. o) ἑκάστη] „ἑκάστη θεῶν ἑκάστη Fl.“ p) ἑτέρ' ἀμφισβητεῖ] „Consentit Fl.“

do (quo Jovem) affectos invenerit, Neptunum verbi caussa Pelopis forma victum, Hyacinthi Apollinem, Mercurium Cadmi. Neque deas aperte illi succubuisse pudet, sed velut honoris aemulatione de se praedicari amant, cum hoc vel illo fuisse formoso, hominibusque praebuisse. Ad haec cum aliarum rerum omnium unaquaeque praesidium susceperit, non movet altera controversiam alteri, quibus imperet; sed Minerva, quae praeest quoad bellica hominibus, non contendit cum Diana de venatu, similiterque Minerva haec concedit de bellicis, de nuptiis autem Juno Veneri, neque ipsa turbatur ab illa in his, quorum curam gerit: de pulchritudine autem sua adeo magnifice sentiunt, et superare illa universas sibi videntur singulae, ut Lis Dea, quae mutuis illas viribus superare vellet, nihil iis aliud, quam pulchritudinem objiceret, sic nempe rata facillime se, quod voluisset, effecturam: recte illa quidem et prudenter subductis rationibus. Caeterum excellentiam pulchritudinis inde mihi aliquis perspiciat. Accepto enim pomo, lectoque illius

p. 624. εἶναι τὸ μῆλον, μηδεμιᾶς δὲ τολμώσης τὴν ψῆφον καθ᾽
αὑτῆς ἐνεγκεῖν, ὡς ἄρ᾽ αἰσχροτέρα τῆς ἑτέρας εἴη τὴν
ὄψιν, ἀνέρχονται παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρα, τῆς δ᾽ ἀδελ-
φόν τε καὶ σύνοικον, *Δία*, ἐπιτρέψουσαι τὴν δίκην αὐτῷ.
ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἥ τίς ἐστιν ἀποφήνασθαι καλλίστη, καὶ
πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ φρονίμων ἔν τε
Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὁ δ᾽ q) ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πά-
ριδι τῷ Πριάμου, ψῆφον ἐναργῆ καὶ καθαρὰν ἐξενεγκὼν,
ὅτι καὶ φρονήσεως, καὶ σοφίας, καὶ ῥώμης ὑπερέχει τὸ
11 κάλλος. Τοσαύτην δ᾽ ἐπιμέλειαν ἀεὶ πεποίηνται, καὶ σπου-
δὴν, ἀκούειν εἶναι καλαὶ, ὥστε καὶ τὸν ἡρώων τε κοσμή-
τορα, καὶ θεῶν ποιητὴν, οὐκ ἄλλοθέν ποθεν, ἢ παρὰ τοῦ
κάλλους πεπείκασιν ὀνομάζειν. ἥδιον ἂν οὖν ἀκούσαι r) λευ-
p. 625. κώλενος ἡ Ἥρα, ἢ πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου·
Ἀθηνᾶ δ᾽ οὐκ ἂν βουληθείη Τριτογένεια πρὸ τοῦ Γλαυ-
κῶπις καλεῖσθαι· Ἀφροδίτη τε τιμήσαιτ᾽ ἂν τοῦ παντὸς
καλεῖσθαι χρυσῆ. ἅπερ ἅπαντ᾽ εἰς κάλλος τείνει. Καίτοι
ταῦτ᾽ οὐ μόνον ἀπόδειξιν ἔχει, πῶς οἱ κρείττους ἔχουσι

q) ὁ δ᾽] Vulgo ὅδ᾽. Correxi, ut res ferebat et mos Luciano familiaris. Castigavit etiam *Fritzsch.* Quaestt. p. 46. r) ἀκούσαι] ἀκοῦσαι in prioribus omnibus. Cf. infra cap. 23.

titulo, cum unaquaeque suum illud esse putaret, sustineret autem nulla contra se ipsam ferre suffragium, quasi deteriori altera esset facie, accedunt ad patrem reliquarum, unius autem fratrem, eundemque maritum, Jovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipse potestatem haberet pronuntiandi, quae esset formosissima, essentque fortes multi, et sapientes prudentesque viri in Graecia pariter et apud barbaros; arbitrium ipse Paridi permittit Priami filio, eaque re luculentum tulit liquidumque suffragium, prudentia, et sapientia, et fortitudine majorem esse pulchritudinem. Tantam porro curam, studium adhibuere tantum, ut pulchrae audirent, ut illi Heroum laudatori Deorumque poëtae persuaserint, ne aliunde se, quam a pulchritudine, nominaret. Jucundius ergo audiat Juno candida brachia sua celebrari, quam dici Veneranda Dea, aut ingentis nata Saturni. Minerva nolit Tritogenia potius, quam Caesia vocari. Venus autem quantivis aestimat appellari aurea: quae quidem ad pulchritudinem tendunt omnia. Atque haec non illud modo

περὶ τούτου, ἀλλὰ καὶ μαρτύριόν ἐστιν ἀψευδὲς, τοῦ κρείτ- p. 628.
τον εἶναι πάντων τῶν ἄλλων. οὐκοῦν Ἀθηνᾶ μὲν ἀνδρίας ἅμα καὶ φρονήσεως προέχειν ἐπιψηφίζει. ἀμφοτέρων γὰρ προΐστατο τούτων· Ἥρα δ' ἁπάσης ἀρχῆς καὶ δυναστείας αἱρετώτερον ἀποφαίνει, συνηγοροῦντ' αὐτῇ καὶ τὸν Δία παραλαβοῦσα. εἰ τοίνυν οὕτω μὲν θεῖον καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστὶν, οὕτω δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς· πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς, μὴ καὶ αὐτοὺς μιμουμένους τοὺς θεοὺς, ἔργῳ τε καὶ λόγῳ πᾶν ὅ, τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ κάλλει;
13 Ταῦτα μὲν ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν, ἐπιθεὶς τοῦτο τῇ τελευτῇ, ὡς καὶ πλείω δ' s) ἂν τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ μακρολογεῖν ἠπίστατο τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ. μετ' ἐκεῖνον δ' εὐθὺς Ἀρίστιππος ἥπτετο τῶν λόγων, πολλὰ πρότερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· οὐ γὰρ ἐβούλετο λέγειν τὸ μετὰ Φίλων' t) εὐλαβούμενος λέγειν. ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν.
14 Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ περὶ τῶν βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες λέγειν, ἐφ' ἑτέρας τινὰς ὥρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ' ὧν αὐτοῖς μὲν δοκοῦσι

s) δ'] quod omnes libros obsidet, incommodum est h. l. et molestum. t) Φίλων'] Sic Edd. veteres. Φίλον' tamen Hug. 1. et Φίλον L. Φίλωνι plene scripserant ex *Solani* auctoritate *Reitz.* et recentt. Sed vid. Adnott.

ostendunt, quid Dii de illa sentiant, sed testimonium sunt minime fallax, reliquis illam rebus omnibus esse praestantiorem. Igitur Pallas fortitudine simul et prudentia potiorem esse decernit, cujus utriusque rei praeses est: Juno autem imperio omni et potestati praeferendam pronuntiat, suffragatorem sibi nacta Jovem. Si vero ita divinum, ita augustum quiddam pulchritudo est, de quo tanto studio ipsi Dii laborent, quomodo nos deceat non ipsos quoque Deorum imitatione, opere pariter et verbis, quidquid habemus, pulchritudini patrocinari? Haec Philo de pulchritudine: qui illud in fine adjecit, se plura hisce dicturum fuisse, nisi sciret, non convenire convivio longam orationem. Post illum statim dicere coepit Aristippus, multum incitatus ante ab Androcle. Nolebat enim dicere, dicere post Philonem veritus. Ita vero exorsus est: Multi saepe mortales, dimissa de rebus optimis nobisque utilibus dicendi materia, ad alia se contulere argumenta, quibus

p. 625. δόξαν προσάγειν· τοῖς δ᾽ ἀκροαταῖς τοὺς λόγους οὐδὲν λυσιτελοῦντας ποιοῦνται. καὶ διεληλύθασιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἐρίζοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διηγούμενοι τὰ οὐκ
p. 626. ὄντα· ἕτεροι δὲ περὶ τῶν οὐδαμῶς ἀναγκαίων λογοποιοῦντες, οὓς ἐχρῆν ταῦτα πάντα καταλιπόντας, ὅπως τι βέλτιον τύχωσιν εἰπόντες σκοπεῖν. οὓς νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων οὐδὲν ὑγιὲς ἐγνωκέναι νομίζων, ἄλλως τε καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατηγοροῦντα ταῖς αὐταῖς περιπίπτειν τῶν εὐηθεστέρων οἰόμενος εἶναι πάντη, τὴν αὐτὴν λυσιτελεστάτην καὶ καλλίστην τοῖς ἀκούουσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τῶν λόγων, καὶ ἣν πᾶς ὅστις ἂν φαίη κάλλιστ᾽ ἂν ἔχειν ἀκούειν καλλίστην. Εἰ μὲν οὖν περί τινος ἑτέρου τοὺς λόγους ἐποιούμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἤρκεσεν ἂν ἡμῖν, ἀκούσασιν ἑνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτοῦ [n]. τοῦτο δ᾽ ἄρα τοσαύτην ἀφθονίαν παρέχεται τοῖς βουλομένοις ἅπτεσθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὥστ᾽ οὐκ εἰ μὴ κατ᾽ ἀξίαν τις ἐφέξοιτο τῷ λόγῳ, νομίζειν δυστυχεῖν, ἀλλ᾽ ἢν πρὸς πολλοῖς ἄλλοις ταχέως τι δυνηθῇ συμβαλέσθαι πρὸς τοὺς ἐπαίνους, τῆς ἀμείνονος

n) περὶ αὐτοῦ] glossema habuit *Guyet.* vix probabiliter.

sibi quidem conciliare gloriam videntur, sed verba interim faciunt nihil profutura auditoribus: atque imprudentes partim de iisdem rebus [eadem cum dicant] inter se contendunt; partim, quae nusquam sunt, ea enarrant; partim de rebus minime necessariis verba faciunt. Quos oportebat, his relictis omnibus, ut melius quidquam dicere possint, videre. Quos jam ego de rebus nihil sani statuisse ratus, et alioquin stupidiorum omnino esse putans, post accusatam quorundam optimarum rerum ignorantiam in eadem vitia incidere; eandem utilissimam auditoribus et pulcherrimam dicendi materiam mihi sumam, quamque unusquisque optime se habere dicat, vocari pulcherrimam. Si quidem igitur de alia quacunque re verba nunc faceremus, non de pulchritudine sufficeret nobis, uno, qui diceret de illa, audito, discedere: haec vero tantam dicendi copiam subministrat attingere volentibus, non ut infelix sit putandus, si quis non pro dignitate orationem assequatur; verum si ad multa alia ipse quoque conferre quidquam ad laudes illius possit,

οἴεσθαι πειρᾶσθαι τύχης. τὸ γὰρ οὕτω μὲν περιφανῶς ὑπὸ p. 626.
τῶν κρειττόνων τετιμημένον, οὕτω δὲ τοῖς ἀνθρώποις θεῖον, καὶ περισπούδαστον, πᾶσι δὲ τοῖς οὖσιν οἰκειότατον κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ παρὰ πάντων σπουδαζομένων, ὧν δ' ἀφίσταται μισουμένων, καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων μετεσχηκώς, ὥστ' ἐπαινέσαι πρὸς ἀξίαν ἀρκέσαι; οὐ μὴν ἀλλ' ἐπειδήπερ οὕτω p. 627.
πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπαινεσόντων, ὥστε μόλις ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικὸς καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν περὶ αὐτοῦ, μέλλοντάς γε μετὰ Φίλωνα ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. οὕτω δὴ σεμνότατον καὶ θειότατον τῶν ὄντων ἐστίν· ὥστε .... ἵν' ὅσα θεοὶ καλοὺς τετιμήκασι, παραλείπω[x]). Ἀλλ' οὖν ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη p. 628.
γενομένη, οὕτως ἐθαυμάσθη παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὥστε ἔτι τῆς ἡλικίας οὖσαν ἐντός[y]), κατά τινα χρείαν ἐν Πελοποννήσῳ γενόμενος ὁ Θησεύς, οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη[z]), ὥστε οὔσης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλεστάτης, καὶ

x) παραλείπω] Lacunam hic esse cum *Belino* suspicatur *Schmiederus*. Mihi locus, ut eum *Gesnerus* cepit, figuram videtur prae se ferre, quam rhetorum filii vocant *praeteritionem*, licet non admodum scite adhibitam. y) ἐντός] ἐκτός maluit *Belin.* aut cum *Gayeto* οὐκέτι — ἐντός. Male utrumque, quum probissima sit vulgata. Ἐντός *intra* est, i. e. *citra* h. l. Οὐκέτι foret *non amplius*, nec vero *nondum*. z) ἠγάσθη] ἠράσθη conj. *Jens.* sine justa caussa. „Constantem esse lectionem

optima fortuna uti sit existimandus. Quae enim res manifeste adeo a Diis honorata est, ita vero apud homines divina et studio omni digna; omnibus porro, quae ubique sunt, familiarissimum decus est, adeo ut, quibus ea adsit, illi colantur ab omnibus, a quibus vero absit, illi exosi et ne adspectu quidem digni censeantur; quis fuerit ita disertus, ut eam rem laudare pro dignitate possit? Verum enimvero cum multis adeo si rei laudatoribus opus sit, ut vel sic suam vix dignitatem consequatur, non absurdum fuerit, etiam nos conari aliquid de ea dicere, licet post Philonem verba sint facienda. Adeo vero augustissima et maxime divina rerum est, ut --- (praetermitto enim, quantum et quoties pulchros Dii honoraverint:) Verum ut superioribus temporibus nata Jove Helena tantae apud omnes homines admiratione fuerit, ut intra maturae aetatis tempus constitutam, negotii alicujus

p. 627. δόξης οὐ τῆς τυχούσης, ὅμως οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ ταύτης ἐστερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαιμονίᾳ, εἰ ταύτην αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. οὕτω δὲ διανοηθείς, τὸ μὲν παρὰ τοῦ πατρὸς λαβεῖν ἀπειπών, μὴ γὰρ ἂν αὐτὴν αὐτὸν ἐκδοῦναι μήπω ἡλικίας ἡμμένην, τὴν δ' ἀρχὴν ὑπερφρονήσας ἐκείνου, καὶ παριδών, ὀλιγωρήσας δὲ καὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωνήσαντ' αὐτῷ τῆς ἁρπαγῆς καὶ Πειρίθουν παραλαβών, βίᾳ λαβὼν αὐτὴν τοῦ πατρός, εἰς Ἄφιδναν a) ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς· καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυτησί, ὥσθ' οὕτως ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγενομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου φιλίαν. ἐπειδὴ
p. 628. δὲ ἔδει κἀκεῖνον ἐν Ἅιδου γενέσθαι, τὴν Δήμητρος μνηστευσόμενον κόρην, ἐπειδὴ πολλὰ παραινῶν, οὐκ ἠδυνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας ἀποσχέσθαι καταπεῖσαι, συνηκολούθησεν αὐτῷ, ταύτην πρέπουσαν οἰόμενος αὐτῷ καταθήσειν b) τὴν χάριν, περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεῦσαι.

17 Ἐπανελθοῦσαν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀποδημοῦντος αὐτοῦ,

ἠγάσθη ait marg. J." a) Ἄφιδναν] Ἀφίδναν Reitz. et recentt. Deest omnino accentus in vett., quae scriptura vult accentum esse in prima syllaba. Et sic scripsi προπαροξυτόνως, ut solent veteres in hoc nomine ultimam corripere. b) καταθήσειν] καταθήσων Bas. 3.

caussa agens in Peloponneso Theseus, ita ad conspectum formae illius exarserit, ut in regno firmissimo, et gloria non vulgari, tamen non vivendum sibi putaret, hac si carendum esset; felicitate se praeterire universos, si haec sibi uxor contingeret. Haec cum animo agitaret, nec spem haberet illius a patre impetrandae, nec enim elocaturum sperabat, quae justam aetatem nondum attigisset; contemto illius imperio ac neglecto, parvi faciens, quidquid in Peloponneso formidandum erat, assumto rapinae adjutore Pirithoo, vi a patre abductam Aphidnam Atticae oppidum asportavit: tantamque illi habuit hujus auxilii nomine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum posteris uti esset Thesei et Pirithoi amicitia. Cum autem ille cogeretur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberae Cereris, postquam multa hortatus non potuit illi persuadere, ut ab eo conatu se abstineret, illum comitatus est,

ἐπειδὴ καθ᾽ ὥραν ἦν γάμου, καίπερ ἔχοντες καλάς τε p. 628.
καὶ εὖ γεγονυίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι
γυναῖκας, οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες
ἐμνηστεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἁπάσας ὑπεριδόντες ὡς
φαυλοτέρας. γνόντες δ᾽ ὅτι περιμάχητος ἔσται, καὶ δεί-
σαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομένων πρὸς
ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν ὅρκον τουτονὶ ψήφῳ κοινῇ, ἦ μὴν
ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, μηδ᾽ ἐπιτρέψειν ἤν τις
ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἰόμενος ταύτην αὑτῷ τὴν συμμα-
χίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον
πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ᾽ ἐπειράθησαν αὐτίκα.
οὐ πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔριδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ
κάλλους, ἐπιτρέπουσι τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου· ὁ δὲ
τῶν μὲν σωμάτων τῶν θεῶν ἡττηθείς, τῶν δωρεῶν δ᾽
ἀναγκασθεὶς γενέσθαι κριτής, καὶ διδούσης Ἥρας μὲν τὴν
τῆς Ἀσίας ἀρχήν, τὸ δ᾽ c) ἐν πολέμοις Ἀθηνᾶς κράτος,
Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γάμον· καὶ φαύλοις μὲν
ἀνθρώποις γενέσθαι ἄν ποτε νομίσας οὐκ ἐλάττω βασιλείαν,
Ἑλένης δ᾽ οὐδένα τῶν ἐπιγιγνομένων ἀξιωθῆναι, προείλετο

c) τὸ δ᾽] τόδ᾽ priores omnes, solenni peccato.

hanc decentem ab illo gratiam initurus, ut vitae pro illo periculum subiret. Reversam vero Argos, (rursus peregre abeunte Theseo) cum jam maturum esset nuptiis, licet haberent pulchras et generosas mulieres, quas e Graecia sibi ducerent, reges Graeciae, et illi convenientes hanc sibi expetebant, contemtis tanquam deterioribus reliquis omnibus. Cum autem viderent de ipsa certatum iri, metuentes, ne bellum in Graecia exoriretur illis inter se depugnantibus, communi suffragio jusjurandum dederunt ejusmodi, se adjutores fore ei, qui ipsa dignus esset habitus, neque permissuros, si quis injuriam vellet facere; cum nempe putaret unusquisque, se hoc sibi parare auxilium. Ac privata quidem illa uniuscujusque sententia fefellit omnes praeter Menelaum; communem autem illam veram esse, statim experti sunt. Cum enim non ita multo post lis inter Deas de forma exorta esset, arbitrium permittunt Paridi Priami filio. Hic corporibus Dearum et forma victus, munerumque esse coactus arbiter, offerente Junone imperium Asiae, bellicam vi-

623. 18 τὸν ταύτης γάμον. Γενομένης δὲ τῆς ὑμνουμένης ἐκείνης
p. 528. στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶτον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθούσης, ἔχοντες οἵ τε Τρῶες, ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδεῶς οἰκεῖν τὴν αὑτῶν, οἵ θ' Ἕλληνες
p. 629. ταύτην αὐτοὺς[d]) ἐάσαντες ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ πολέμου καὶ στρατείας δυσχερῶν, οἱ δ'[e]) οὐκ ἠβουλήθησαν ἀμφότεροι, οὐκ ἄν ποτε νομίσαντες εὑρεῖν ἀφορμὴν καλλίω πολέμου, περὶ ἧς ἀποθανοῦνται· καὶ θεοὶ δὲ τοὺς αὑτῶν[f]) παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπολουμένους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον[g]), ἀλλ' ἐνῆγον εἰς τοῦτο[h]), οὐκ ἐλάττω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τοῦ θεῶν παῖδας γενέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν. καὶ τί λέγω τοὺς αὑτῶν[i]) παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς[k]) μείζω καὶ δεινότερον ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς γενομένου πολέμου. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων, ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. οὗ τί γένοιτ' ἂν ἐναργέστερον

d) αὐτοὺς] αὐτοὶ conj. Gayet. e) οἱ δ'] οἳ δ' priores. f) αὐτῶν] Ita Par. utrinque: Αὐτῶν Fl." g) μᾶλλον, ἀλλ'] ἀλλὰ μᾶλλον conj. Solan. Recte tuetur vulgatum ordinem Fritzsch. Quaestt. p. 91. laudato etiam Schäfero ad Demosth. Tom. I. p. 599. h) εἰς τοῦτο] εἰς τοῦτον malait Gayet. non necessario. i) αὐτῶν] „αὐτῶν cum spiritu tenui J. (cum Ald. 2.) Fl. Par. Αὐτῶν Hag. Salm. aliaeque." Αὑτῶν ediderant Reitz. et recentt. k) αὐτοὺς] „Adspirate Fl. Hag. Par. Salm. Αὑτοὺς J." et sic Ald. 2.

ctorum Pallade, Venere autem Helenae nuptias; etiam vilibus hominibus contingere interdum putans non minus imperium, Helena autem potiri posse posterorum neminem, hujus nuptias praeoptavit. Cum autem decantata illa contra Trojam expeditio fieret, et Europa tunc primum veniret contra Asiam, liceretque Trojanis, reddita Helena, sine metu suam incolere patriam, Graecis vero hac illis permissa, difficultatibus belli atque expeditionis liberari: neutri voluere, qui putarent, nunquam se belli caussam, pro qua morerentur, habituros justiorem (pulchriorem): ipsique Dii suos filios, quos aperte scirent in illo bello perituros, non potius prohibuere, sed induxerunt, non minori ipsis gloriae futurum arbitrati, pugnando mori pro Helena, quam quod Deorum filii essent. Et quid dico filios suos? Ipsi inter se majus et terribilius iniere bellum eo, quod adversus gigantas ab illis gestum est. Etenim in illo conjuncti

ἀξίας ὅσῳ τῶν ἀνθρωπίνων ἁπάντων ὑπερέχει τὸ κάλλος p. 629. παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων οὐδενὸς ἁπάντων οὐδαμοῦ τὸ παράπαν φαίνονται l) διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλλους οὐ μόνον τοὺς υἱοὺς ἐπιδεδωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις ἐναντία πεπολεμηκότες, ἔνιοι δὲ καὶ τρωθέντες, πῶς οὐχ ἁπάσαις ψήφοις προτιμῶσιν ἁπάντων τὸ κάλλος; Ἀλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀπορίᾳ τῶν 19 περὶ κάλλους λόγων περὶ ταῦτα m) διατρίβειν ἀεὶ, ἐφ' ἕτερον βούλομαι μεταβῆναι, οὐδαμῶς ἔλαττον ὂν, ὥστε δεῖξαι τὴν τοῦ κάλλους ἀξίαν, τῶν πρότερον εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδος Ἱπποδάμειαν Οἰνομάου· ὅσους τοῦ ταύτης κάλλους ἁλόντας μᾶλλον αἱρουμένους ἀπέφηνεν ἀποθνήσκειν, ἢ ταύτης διωκισμένους n) τὸν ἥλιον προσορᾶν. ὡς γὰρ ἐλάβετο τῆς ἡλικίας ἡ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατὴρ οὐ πολλῷ *) τῷ μέσῳ παρενεγκοῦσαν ὥρᾳ, τῆς μὲν ὥρας p. 630.

l) φαίνονται] φαίνωνται legi jubet *Fritzsch.* Quaestst. p. 215. Imo mallem, si liceret, ὅταν mutare in ὁπότε, cujus proprius est locus in conclusione, qualis haec est. m) ταῦτα] ταὐτὰ scripsit *Schmied.* arbitro *Guyeto.* At vid. Adnot. n) διωκισμένους] Sic et *Fl.* cum J. *Fr. Par.* etc." In *Ald.* 1. 2. et *Hag.* deest saltem jota sub ω. Sed quorsum haec notula? quum aptissimum ad rem sit verbum διοικίζεσθαι, *seorsim habitare cogi*, oppositum illi συνοικεῖν cap. 16. *) οὐ πολλῷ] οὐ μικρῷ, vel οὐκ ὀλίγῳ reddidit *Micyllus*, quem ducem taciti, vel etiam inscii, secuti sunt posteriores interpretes ad unum omnes. Cf. *Abresch.* Lectt. Aristaenett. p. 249.

pugnabant, hic vero contra se invicem: quo ecquod majus esse potest documentum, quantum humanis rebus omnibus praestet immortalium Deorum judiciis pulchritudo? Quando enim de aliarum in universum rerum nulla unquam omnino dissedisse illos constat, pro pulchritudine autem non filios tantum suos dedisse, sed jam contra se invicem pugnasse, quosdam etiam vulneratos esse: quomodo non sententiis omnibus, rebus omnibus pulchritudinem praeponunt? Ne vero videamur inopia eorum, quae de ipsa pulchritudine dici possunt, circa ista semper morari, ad aliud transibo nullo modo inferius ad demonstrandam pulchritudinis dignitatem his, quae prius dicta sunt, ad Hippodamiam nempe Arcadis Oenomai filiam. Quot juvenes hujus forma captos, apparuit mori praeoptare, quam ab hac disclusos hanc lucem intueri? Cum enim maturitatem aetti-

p. 630. αὐτῆς ἄλλοις, (τοσοῦτον γὰρ αὐτῇ περιῆν, ὥστε καὶ τὸν γεγεννηκόθ' o) ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) καὶ διὰ τοῦτ' ἀξιῶν αὐτὴν ἔχειν παρ' ἑαυτῷ, βούλεσθαι δ' ἐκδιδόναι πλαττόμενος αὐτὴν τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώπων φεύγων αἰτίας, μηχανήν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπιθυμίας ἀδικωτέραν, καὶ ἣν ᾤετο ῥᾳδίως, ὅπερ ἐβούλετο, καταστήσειν. ὑπὸ
19 γὰρ ἅρματι, ὡς οἷόν τε μάλιστα ἦν p), εἰς τάχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξειργασμένῳ, τοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας ἐν τῷ τότε ταχίστους ἵππους, ἡμιλλᾶτο πρὸς τοὺς μνηστῆρας τῆς κόρης, ἆθλον τῆς νίκης παρελθόντας q) αὐτοῖς αὐτὴν προτιθείς, ἢ στέρεσθαι τῆς κεφαλῆς ἡττηθέντας. καὶ ἠξίου δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαίνειν τὸ ἅρμα, ὅπως ἀποσχολούμενοι περὶ ταύτην, ἀμελοῖεν τῆς ἱππικῆς. οἱ δ', ἀποτυχόντος τοῦ πρώτως r) ἁψαμένου τοῦ δρόμου, καὶ τῆς κόρης
p. 630. ἀποπεσόντος μετὰ τοῦ ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνῆσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταθεῖναί τι τῶν βεβουλευμένων, μειρακιῶδες

o) γεγεννηκόθ'] „Recte sic *Par.* ut *Jens.* voluit. *Γεγενηκόθ'* male J. *Hag. Salm Fl. Fr. Bas.*" nec non *Ald.* 1. et 2. p) ἦν] ejici voluit *Guyet.* Vide, si opus sit, Adnot. q) παρελθόντας] *παρελθοῦσιν* corrigendum censuit idem *Guyet.* Alia habebis in Adnot. r) πρώτως] *πρῶτον* in Codd. hactenus male collatis *Fritzschius* olim invenire cupit cum spe quadam satis certa, nimis, puto, subtiliter contra *Lobeckium* ad *Phrynich.* p. 312. disputans in Commentat. I. de Orthograph.

gisset puella, videretque illam pater non mediocri intervallo alias relinquere, forma illius captus, (cujus nimirum tantam illa vim haberet, ipsum ut parentem praeter naturam subigeret) eamque ob caussam secum illam habere cupiens, fingens interim suspicionis vitandae caussa, elocare se ipsam velle ei, qui dignus ipsa esset, commentum comminiscitur ipsa cupiditate injustius, quod putabat facile sibi, quod vellet, confecturum. Curru etiam, quanta maxima arte potest, ad celeritatem elaborato, equos cum junxisset, qui tum erant in Arcadia, velocissimos, certabat cum procis puellae, praetereuntibus proposito praemio ipsa puella, devictis poena capitis: postulabatque, ipsam currum cum illis conscendere, ut in illa occupati et defixi, equestris rei curam omitterent. Illi, cum fortuna adversa usus fuisset, qui primus cursum ingressus fuerit, et virgine una cum vita excidisset, detrectare certamen, aut mutare consilium puerile ar-

εἶναι ὑπολαβόντες, τὴν δ᾽ ὠμότητα μισήσαντες Οἰνομάου, p. 630.
ἄλλος ἄλλον s) ἔφθανεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικὼς μὴ τοῦ τεθνάναι περὶ τῆς κόρης ἁμάρτῃ. καὶ προῆλθέ γε μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ φόνος· θεοὶ δ᾽ ἐκεῖνον τῆς πονηρίας μισήσαντες ταυτησὶ, τούς τε τεθνεῶτας ἅμα, καὶ τὴν κόρην ἐλεοῦντες· τοὺς μὲν ὅτι κτήματος ἀπεστέρηνται τοιούτου· τὴν κόρην δ᾽ ὅτι τῆς ὥρας οὐ κατὰ καιρὸν ἀπολαύοι· κηδόμενοί τε τοῦ νέου, ὅςτις ἔμελλε (Πέλοψ δ᾽ ἦν p. 631.
οὗτος) ἀγωνιεῖσθαι, ἅρμα τε χαρίζονται τούτῳ κάλλιον τέχνης πεποιημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι᾽ ὧν ἔμελλε τῆς κόρης κύριος εἶναι. καὶ γέγονέ γε, τὸν κηδεστὴν ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀπεκτονώς. Οὕτω τὸ τοῦ κάλλους χρῆμα 20
ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τῶν t) πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπούδασται πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως, προὔργου λογισαμένοις τὸ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελθεῖν. Οὕτω μὲν δὴ καὶ Ἀρίστιππος διῆλθε τὸν λόγον.

ΕΡΜ. Σὺ δὲ λοιπὸς εἶ, Χαρίδημε· ὅπως δ᾽ ὥςπερ 21
κορωνίδα τῶν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον u).

et Atticism. Luciani p. 20. s) ἄλλον] „Ita *Fl. Hag. Bas.* 1. *Par. Salm.* Ἄλλο J." t) τῶν] ὑπὸ conj. *Guyet.*, quod sane magis placet. u) τὸν λόγον] τῷ λόγῳ conj. *Wyttenbach.*

bitrati, crudelitatemque Oenomai exosi, alius alium morte praevenerunt, quasi metuentes, ne morte pro puella excidissent. Ac progressa est caedes ad adolescentes tredecim. Dii autem pravitatem hanc istius exosi, mortuosque simul et virginem miserati, illos, qui tali possessione privati essent, hanc, quod forma illa atque aetate non frueretur, cura adolescentis suscepta, qui erat decertaturus, (his Pelops fuit) et currum illi donant pulchrius ab arte elaboratum, equosque immortales, quorum opera virgine potiretur. Et potitus est, interfecto in metis victoriae socero. Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, et honorata inter omnes, et Dis saepe magno studio expetita. Propterea neque nobis est quod quis jure succenseat, qui operae pretium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic et Aristippus orationem suam absolvit.

Herm. Tu superes, Charideme, qui velut coronidem

p. 631. ΧΑΡ. Μηδαμῶς, ὦ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλῶσαι τὴν συνουσίαν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' οὐδ' ὅσαπερ εἶπον ἀπομνημονεύοντα. ῥᾷον γὰρ ἄν τις μνημονεύοι τῶν ἑτέροις εἰρημένων, ἢ τῶν αὐτῷ x).

ΕΡΜ. Ταῦτα μὲν δή ἐστιν, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμοῦμεν ἐπιτυχεῖν. οὐ γὰρ δὴ τοσοῦτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκείνων, ὅσον ἐμέλησε τῶν σῶν ἀκοῦσαι. ὥστ', ἢν τούτων ἀποστερήσῃς, κἀκεῖνα μάτην ἔσῃ πεπονηκώς. ἀλλὰ, πρὸς Ἑρμοῦ, τὸν ἅπαντα λόγον ὥσπερ ὑπέστης ἐξ ἀρχῆς, ἀπόδος.

ΧΑΡ. Βέλτιον μὲν ἦν τούτοις ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν ἀγαπῶντα· ἐπεὶ δ' οὕτω προθυμῇ καὶ τῶν ἡμετέρων ἀκοῦσαι λόγων, καὶ τοῦθ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη, ὧδε
22 τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐποιησάμην τὸν λόγον. Εἰ μὲν πρῶτος
p. 632. αὐτὸς ἦρχον περὶ τοῦ κάλλους λέγειν, προοιμίων ἂν ἐδεόμην συχνῶν· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς πρότερον εἰρηκόσιν ἐρῶν, οὐδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων κεχρημένον ὡς

Animadvv. ad *Plutarch.* Opp. Morr. Tom. I. p. 404. Certe genuinus locus, qualem habemus, non omnino videtur: erratumque et ego puto in hoc exitu sententiae quaerendum esse. x) αὐτῷ] „Sic *El.* et pleraeque. *Αὐτῷ* J." Et sic *Ald.* 2.

eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem.

Char. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praesertim non, quaecunque dixi, depromere ex memoria possim. Quippe facilius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua.

Herm. Quin haec sunt, quorum ab initio cupiebamus fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes curabamus, quam tuam. Itaque hac si nos privaveris, scito, etiam in illis frustra te elaborasse. Verum, per Mercurium, universam orationem, quemadmodum ab initio promiseras, nobis redde.

Char. Melius fuerat, te istis contentum difficultatem mihi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es orationis meae audiendae, eaque in re tibi oportet obsequi; hunc in modum ergo ipse quoque verba feci: Si primus ego de pulchritudine dicere inciperem, multis opus haberem exordiis: quando autem post plures, qui ante me dixerunt,

προοιμίοις ἐπιφέρειν ἑξῆς τὸν λόγον· ἄλλως τ' οὐδ' ἑτέ- p. 832.
ρωσε τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὥστ' ἐνεῖναι y) καὶ τοὺς παρόντας z) λαθεῖν, ὡς ἄρ' οὐχ ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποιοῦσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ μέρους διεξεληλύθασι λόγον. ἑτέρῳ μὲν οὖν ἤρκει γ' ἂν εἰς εὐφημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἕκαστος ἔτυχεν εἰπὼν περὶ τοῦ κάλλους ἰδίᾳ, τούτῳ δὲ τοσοῦτον περίεστιν a), ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρημένων, οὐ δεῖν ἐπαίνων τῶν εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκαστα δόξαν b) παρίστησιν, ὥσπερ ἀνθέων εὐτυχοῦντι λειμῶνι, ἀεὶ τῶν φαινομένων ἄρτι προσαγομένων τοὺς δρεπομένους. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παραλιπεῖν, λέξω διὰ βραχέων, ὅπως τῷ τε κάλλει τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολογεῖν παραλιπὼν, δράσω κεχαρισμένα. Ταῖς μὲν οὖν ἢ δι' ἀν- 23
δρίαν ἢ καθ' ἑτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προέχειν δο-

y) ἐνεῖναι] Sic Edd. vett. Sed ἐξεῖναι Reitz., quod humanitatis communis peccatum, typothetae scilicet, nimia cum humanitate foverunt Bip. et Schm., nimia cum gravitate, quasi esset aliquid, subtili judicio suo subjecit Fritzsch. Quaestt. p. 104. z) παρόντας] „πειρόντας prave Fl.“ a) περίεστιν] „περί ἐστιν I. Ven. 2. Fr.“ Sic etiam Ald. 1. 2. et Hag. 1. Sed περίεστιν una voce Bas. 1. et 3., unde et Reitz. et recentt. b) δόξαν] δόξαντα conj. et reddidit Gesn. Vide

oraturus venio; haud absurdum fuerit, illorum me orationibus pro exordiis usum, ipsam statim meam orationem adjungere: cum praesertim non alias habitae sint illae orationes, sed hic, et eodem die, ut possit etiam praesentibus fucus fieri, quasi non suam sibi quisque orationem habeat, sed unam eandemque pro parte quisque sua exsequatur. Atque alii rei satis essent ad colligendam famam, quae unusquisque vestrûm singulatim pro pulchritudine dixit. Huic vero tantum superest, ut etiam his, qui post futuri sunt, praeter ea, quae jam sunt dicta, non defuturae sint ejusdem laudes. Plurima enim pluribus ex locis praebet, quorum unumquodque primum dicendum esse videatur, velut floribus in felici prato semper his, qui jam conspiciuntur, decerpentes allicientibus. Ego vero deligens ex omnibus, quaecunque non recte omitti putabo, paucis dicam, ut et pulchritudini justa tribuam, et vobis, omissa longiori oratio-

p. 632. κοῦσιν, ἣν μὴ, τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀνάγκαζωσιν ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς διακεῖσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ ὧν τἂν οὐ c) καλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πραττόμενα d) σχοίη. καλοὺς δ' οὐ μόνον οὐ φθονοῦμεν τῆς ὥρας, ἀλλ' εὐθύς τε ἰδόντες ἁλισκόμεθα, ὑπεραγαπῶμέν τε, οὐδ' ἀποκνοῦμεν
p. 633. ὥσπερ κρείττοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δουλεύοντες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν οὖν ὑπακούσαι e) τις ὥρας εὐτυχηκότι, ἢ προστάξειε τῷ μὴ τοιούτῳ, καὶ πλείω χάριν ἂν εἰδείη τῷ πολλὰ
24 προστάττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ μηδ' ὁτιοῦν ἐπαγγέλλοντι. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν ἂν ἐνδεεῖς ὦμεν, οὐ περαιτέρω σπουδάζομεν τοῦ τυχεῖν· κάλλους δ' ἡμῖν οὐδεὶς οὐδὲ πώποτε γέγονε κόρος. ἀλλ' ἐάν τε τὸν Ἀγλαΐης, τὸν εἰς Ἴλιόν ποτε συναναβάντα τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐάν θ' Ὑάκινθον τὸν καλὸν, ἢ τὸν Λακεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, οὐκ ἀρκεῖν ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδοίκαμεν μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπι-
25 γιγνομένοις ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν. Σχεδὸν δ', ὡς

Adnot. c) οὐ] „— ἴσως L. id est, οὐ forsan delendum esse. Sed male οὐ omitteretur.“ Pro vulg. τ' ἂν, monitu *Fritzschii* Quaestt. p. 182. scripsi τἂν (i. e. τοι ἂν). Vid. *Buttmann.* Gr. maj. Tom. I. p. 123. sq. d) πραττόμενα] „πραττόμεν, σχοίη Edd. antea male.“ e) ὑπακούσαι] „ὑπακούσειν Edd. male. Ὑπακούσαιτο, ἴσως L.“ Recte ὑπακούσαι

ne, gratificer. Igitur qui vel fortitudine, vel quacunque virtute alia excellere nobis videntur, illis, nisi per quotidiana beneficia nos, ut bene erga illos affecti simus, veluti cogant, potius invidemus, unde non bene illis res successerit. Pulchris vero non tantum non invidemus formam, sed ad primum conspectum capimur, supra modum illos amamus, neque fatigamur illis tanquam Diis quibusdam, quantum nobis licuerit, serviendo. Ergo jucundius aliquis paruerit formae felicis homini, quam non tali imperaverit, et gratiam habuerit majorem injungenti multa, quam nihil praecipienti. Et reliqua bona, quorum indigemus, non ultra appetimus, cum sumus consecuti; pulchritudinis autem nulla unquam est satietas: verum si et illum Aglaiae filium, qui cum Achivis venit contra Ilium, sique Hyacinthum illum pulchrum, aut Lacedaemonium Narcissum vincamus pulchritudine; non putamus satis nobis esse, sed metuimus, ne ignari a posteris forte superemur. Fere omnibus autem, ut ita dicam, rebus humanis commune quasi, ad quod

εἰπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥςπερ κοινὸν παράδειγμα τὸ κάλλος ἐστί· καὶ οὔτε στρατηγοῖς εἰς κάλλος ἠμέληται τὰ στρατεύματα συντάσσειν, οὔτε ῥήτορσι τοὺς λόγους συντιθέναι, οὔτε μὴν γραφεῦσι f) τὰς εἰκόνας γεγραφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; ὧν τὸ κάλλος τέλος ἐστίν· ὧν γὰρ εἰς χρείαν ἥκομεν ἀναγκαίως, οὐκ ἐλλείπομεν οὐδὲν σπουδῆς εἰς ὅσον ἔξεστι κάλλιστα κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ Μενέλεῳ g) οὐ τοσοῦτον ἐμέλησε τῆς χρείας τῶν οἴκων, ἢ ὅσον h) τοὺς εἰςερχομένους ἐκπλήττειν· καὶ διὰ τοῦθ' οὕτω πολυτελεστάτους ἅμα κατεσκεύασε, καὶ καλλίστους, καὶ τῆς γνώμης οὐχ ἥμαρτεν· ὁ γὰρ Ὀδυσσέως οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους, κατὰ πύστιν τοῦ πατρὸς εἰς αὐτὸν ἀφιγμένος, ὥςτ' εἰπεῖν Πεισιστράτῳ τῷ Νεστορίδῃ, p. 633.

Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή. Hom. Od. IV, 74.

αὐτός θ' ὁ τοῦ μειρακίου πατὴρ οὐκ ἄλλου του i) χάριν μιλτοπαρῄους ἦγε τὰς ναῦς, συστρατευόμενος τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τοὺς ὁρῶντας ἐκπλήττειν ἔχῃ. καὶ σχεδὸν εἴ τις ἑκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὑρή- p. 634.

Bas. 1. et 3. f) γραφεῦσι] „Sic plurimae cum *Fl.* Γραφοῦσι J." g) Μενέλεῳ] Μενελάῳ *Bas.* 3. h) ἢ ὅσον] Priorem jure quodam suo tolli jubet *Schäfer.* Melett. p. 11. i) του] τοῦ *Ald.* 2. et *Bas.* 3.

componantur, exemplum pulchritudo est: et neque imperatores non curant ad pulchritudinem struere aciem; neque oratores componere orationem; neque pictores imagines suas pinxisse. Sed quid haec dico, quorum pulchritudo finis est? Quorum ad usum necessitate quadam venimus, in his nihil studii intermittimus, quo ea, quam potest, paremus pulcherrima. Neque enim Menelaus tam curabat usum aedium, quam ut ingredientes admiratione percelleret: atque ea causa et sumtuosissimas simul paravit et pulcherrimas. Neque aberravit ab suo consilio: Ulyssis enim filius ita illas admiratus esse dicitur, requirendi patris caussa in eas cum pervenisset, ut Pisistrato diceret Nestoris filio,

Talis nunc fuerit Jovis aula
introrsus Olympi?

Ipse autem pater adolescentuli [Telemachi] non alia caussa splendentes minio naves, Graecorum expeditionem juvans ad Trojam, duxit, quam ut haberet, quo videntes percelle-

p. 634. σει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τοῦ
26 παντὸς τιθεμένας[k]). Τοσοῦτον δὲ τὸ κάλλος τῶν ἄλλων
ἁπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε τῶν μὲν ἢ δικαιοσύνης, ἢ
σοφίας, ἢ ἀνδρείας[l]) μετεχόντων, πολλά τις ἂν εὕροι τι-
μώμενα μᾶλλον· τῶν δὲ ταύτης τῆς ἰδέας κεκοινωνηκότων
βέλτιόν ἐστιν εὑρεῖν οὐδέν, ὥσπερ δὴ[m]) καὶ τῶν μὴ μετε-
σχηκότων ἀτιμότερον οὐδέν. μόνους γοῦν τοὺς μὴ καλοὺς
ὀνομάζομεν αἰσχρούς, ὡς οὐδὲν ὄν, εἴ τι τις ἔχων τύχοι
27 πλεονέκτημα τῶν ἄλλων, κάλλους ἐστερημένος. Τοὺς μὲν
οὖν ἢ δημοκρατουμένοις τὰ κοινὰ διοικοῦντας, ἢ τυράννοις
ὑποτεταγμένους, τοὺς μὲν δημαγωγούς, τοὺς δὲ κόλακας
καλοῦμεν· μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομέ-
νους θαυμάζομέν τε, φιλοπόνους τε καὶ φιλοκάλους ὀνομά-
ζομεν, καὶ κοινοὺς νομίζομεν εὐεργέτας τοὺς τῶν καλῶν
ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν οὕτω μὲν σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν,
οὕτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν εὐχῆς μέρει τυχεῖν, κέρδος τε νομί-
ζουσι τὸ τούτῳ τι διακονῆσαι δυνηθῆναι, πῶς ἡμᾶς εἰκότως

k) τοῦ παντὸς τιθεμένας] „Ita omnes Edd. habere adjecit *Solanus*.“ l) ἀνδρείας] „Sic jam Edd. omnes, cum alias et ἀνδρίας habeant, ut cap. 23. etc.“ m) δὴ] „δεῖ male *Fl*.“

ret. Et artes prope omnes si examinare aliquis velit, inveniet, ad pulchritudinem eas collineare, et in illa consequenda ponere omnia. Tantum vero eminere in reliquis omnibus pulchritudo [honestas] videtur, ut multa observare liceat, iis, quae vel justitiam, vel sapientiam, vel fortitudinem sibi adjunctam habent, honoratiora: his vero, quae hujus qualitatis partem habent, melius invenire nihil est; quemadmodum nimirum istis, qui nihil ejus habent, nihil contemtius. Quippe solos, qui pulchri non sunt, turpes vocamus: quasi nihil sit, si quis aliquam caeterarum praerogativarum habeat, pulchritudine idem privatus. Atque illos, qui vel in populari imperio rem publicam administrant, vel tyrannis subjecti sunt, demagogos illos, hos adulatores vocamus: solos, qui sub hac Pulchri et Honesti potestate sunt, admiramur, laborisque et honestatis amantes vocamus, et communes benefactores habemus illos, qui pulchrorum [honestorum] curam suscipiunt. Cum igitur adeo augustum quiddam sit pulchritudo, adeoque in parte voto-

οὐκ ἄν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσοῦτον ἔχοντες κέρδος κερδαί- p. 634.
νειν, ἔπειθ' ἑκοντὶ προϊέμεθα, μηδ' αὐτὸ τοῦτο αἰσθέσθαι
δυνηθέντες, ὅτι ζημιούμεθα; Τοσοῦτον μὲν δὴ κἀγὼ τὸν 28
λόγον ἐποιησάμην, πολλὰ τῶν ἐνόντων μοι περὶ κάλλους p. 635.
εἰπεῖν ἀφελὼν, ἐπειδὴ τὴν συνουσίαν ἐπιπολὺ παρατεινομέ-
νην ἑώρων.

ΕΡΜ. Εὐδαίμονές γε, οἳ τοιαύτης ἀπολελαύκατε τῆς συνουσίας· σχεδὸν δ' ἤδη κἀγὼ οὐδὲν ἔλαττον ὑμῶν ἔσχηκα διὰ σέ.

[Οὐδ' οὗτος δοκεῖ τοῦ Λουκιανοῦ n).]

n) Οὐδ' — Λουκιανοῦ] „Non habet haec Graeca *Par.*" Habent *Fl.* J. *Hag. Bas. Salm.* etc."

rum sit omnibus illam consequi, ut in lucro ponant, illi si qua servire possint: quomodo non merito nos vituperaverit aliquis, si tantum cum liceat lucrum facere, ultro deinde illud abjiciamus, ac ne hoc ipsum quidem sentire queamus, damnum nos facere? Tantum et ego verborum feci, multis, quae in promtu mihi erat de pulchritudine dicere, abscissis, cum longius extrahi colloquium viderem.

Herm. Felices vos quidem, qui tali colloquio fruiti sitis! Sed tuo beneficio fere non deteriori ego quoque conditione fui.

p. 636.

ΝΕΡΩΝ

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΞΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ, ΕΙ ΓΝΗΣΙΟΣ.[a])

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΩΝΙΟΥ.[b])

1 ΜΕΝ. Ἡ ὀρυχὴ τοῦ Ἰσθμοῦ, καὶ σοί, Μουσώνιε, διὰ χειρὸς, ὥς φασι, γεγονυῖα, τῷ τυράννῳ[c]) νοῦν εἶχεν Ἕλληνα.

ΜΟΥΣ. Ἴσθι, ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίω ἐνεθυμῆσθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ περιβολὰς τῆς Πελοποννήσου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυνήρει[d]) τοῖς θαλαττουμένοις, εἴκοσι σταδίων τοῦ Ἰσθμοῦ ῥήγματι. Τοῦτο δ' ἂν[e]) καὶ τὰς

a) Εἰ γνήσιος] „Sola *Bas.* 2. (cum 3.) haec duo verba omittit. *ΕΙΓΝΗΣΙΟΣ Ald.* et *Hag.* 1.“ b) *ΜΕΝ. ΚΑΙ ΜΟΥΣ.*] „Ita *Bas.* 1. 2. (et 3.) *Par.* Aliae omittunt inscriptionem personarum.“ c) τῷ τυράννῳ] Comma, prius post haec positum, post *γεγονυῖα* transtuli, verissime monente *Fritzschio* Quaestst. p. 215. et sic mutatam sententiam mutavi etiam in *Gesneri* interpretatione. d) ξυνήρει] „*ξυνεῖρε Par.*“ e) τοῦτο δ' ἂν] His perineptè olim *Menecratis* nomen praefixum erat. Ego haec usque ad *εὖ πράττῃ* nullus dubitavi *Musonii* verbis adjungere; quod fieri debere, sententiarum ratio

NERO

SIVE DE ISTHMO PERFODIENDO.

MENECRATIS ET MUSONII.

Men. Isthmum perfodere, quod opus et tibi, Musoni, prae manu, ut ajunt, fuit, tyranno mentem habebat Graecam.

Mus. Scito, Menecrates, etiam meliora in animo habuisse Neronem. Circuitus enim illos Peloponnesi supra Maleam navigantibus compendifaciebat, perrumpendo viginti stadiorum Isthmo. Hoc vero et commerciis utile fuisset, et maritimis urbibus pariter at-

ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν p. 636.
τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ δὴ κἀκείναις f) ἀποχρῶν ὁ οἴκοι καρπὸς, ἢν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττῃ.

MEN. Ταῦτα δὴ διέξελθε, Μουσώνιε, βουλομένοις
ἡμῖν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μή τι σπουδάσαι διανοῇ p. 637.
ἕτερον.

ΜΟΥΣ. Δίειμι βουλομένοις. οὐ γὰρ οἶδ᾽ ὅ, τι g) χαριζοίμην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀφιγμένοις ἐς ἀηδὲς οὕτω φρον-
τιστήριον ἐπὶ τῷ σπουδάζειν. Νέρωνα τοίνυν ἐς Ἀχαΐαν 2
ᾠδαὶ ἦγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν h) πεπεικέναι, μηδ᾽ ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἥδιον. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τὸν γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων) στεφανοῦσθαι ᾄδων. τὰ γὰρ Πύθια, τούτων μὲν ἑαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μηδ᾽ ἐκεῖνον ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ᾠδὴν θέσθαι. ὁ δὲ Ἰσθμὸς, οὐ τῶν ἄποθεν αὐτῷ βεβουλευμένων· ἀλλ᾽ ἐντυχὼν τῇ φύσει τοῦ τόπου, μεγαλουργίας ἠράσθη, τόν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν

et nexus attentissimum quemque facile docet. f) *κἀκείναις*] „Bene sic *Ald.*, *Par. Hag.* etc. *Κἀκείνας* male *Salm.* et *Amst.*“ g) *οὐ γὰρ οἶδ᾽ ὅ, τι*] Sic probabiliter admodum correxit *Gesn.* haud dubie sensu laborantia: *εὖ γὰρ οἶδ᾽ ὅτι* etc. Interpretationem *Gesneri* dederunt *Reitz.* et *Bip.* nec tamen in textu ipsam sententiam. h) *αὐτὸν*] Sic scripsi pro

que mediterraneis. Nam his quoque fructus domestici sufficiant, si res maritima bene habeat.

Men. Haec ergo, Musoni, enarra nobis audire cupientibus universis, nisi quid aliud serium agere cogitas.

Mus. Faciam sic volentibus. Nec enim scio, in quo potius gratum facere vobis possim, qui studendi caussa insuave adeo auditorium ingressi sitis. Neronem igitur in Achajam egerunt carmina, et quod firmiter sibi persuaserat, nec Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non inter ea, quae e longinquo cogitaverat: sed cum in naturam loci incidisset, magnificentiae quodam amore correptus, et regem illum Achivorum quondam ad Trojam profectorum cogitans,

p. 637. Τροίαν ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνθυμηθεὶς[i]), ὡς τὴν Εὔβοιαν τῆς
Βοιωτίας ἀπέτεμεν Εὐρίπῳ τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἔτι γε
μὴν καὶ τὸν Δαρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῷ
ἐπὶ τοὺς Σκύθας· τὰ δὲ Ξέρξου καὶ πρὸ τούτων ἴσως ἐνε-
νόησε, μέγιστα τῶν μεγαλουργιῶν ὄντα· καὶ πρὸς τούτοις,
p. 638. τὸ[k]) δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας, εἴσαιτο τὴν
Ἑλλάδα λαμπρῶς ἑστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν[l])· αἱ γὰρ τύραν-
ναι φύσεις μεθύουσι μέν, ψαύουσι[m]) δέ πῃ καὶ ἀκοῦσαι
3 τοῦτο φθέγμα[n]). Προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν
Ἀμφιτρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ᾖσε, καὶ ᾆσμα οὐ μέγα
Μελικέρτῃ δὲ καὶ[o]) Λευκοθέᾳ. ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυ-
σῆν δίκελλαν τοῦ[p]) τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος, ἐπὶ τὴν
ὀρυχὴν ἦξε, κροτούμενός τε καὶ ᾀδόμενος, καὶ καθικόμε-
νος[q]) τῆς γῆς, τρίς, οἶμαι· τοῖς τε τὴν ἀρχὴν[r]) πεπιστευ-
μένοις παρακελευσάμενος ξυμπόνως ἅπτεσθαι τοῦ ἔργου,

vulg. αὐτόν. i) ἐνθυμηθεὶς] Lacunam hic esse suspicatus *Gesnerus*, quem vide infra in Adnot. k) τὸ] τῷ e conj. reddidit *Gesnerus*. l) τοῖς ἔξωθεν] „Bene sic vett. τὴν ἔ. male *Salm.* et *Amst.*" Totum locum quomodo mutari et expleri voluerit *Guyet.*, vid. in Adnot. m) ψαύουσι] φιλοῦσι conj. *Schmied.* n) φθέγμα] Desiderat hanc vocem in textu *Belinus*, et desiderasse etiam videtur *Marcil.*, si recte verba ejus interpretatus est *Schmiederus*. o) δὲ καὶ] τε καὶ maluit *Guyet.* p) τοῦ] „Sic *Par.* ut *Marcil.* voluit. Καὶ Edd. cett." q) καθικόμενος] καθηκόμενος male *Reitz.* cum *Bas.* 1. 3. et *Hag.* 1. Tacite correxerunt *Bipp.* et *Schm.* ex *Ald.* 1. et 2. r) ἀρχὴν] „Legi etiam potest ὀρυχήν.

ut is Euboeam a Boeotia abscideril illo circa Chalcida Euripo; atque insuper Darium, ut Bosporo pons contra Scythas ab illo impositus sit; Xerxis autem opera forte ante haec ipsa cogitavit, magnificorum operum maxima. Ad haec videri sibi poterat, se permiscendis tam parvo intervallo omnibus, splendido Graeciam munere et velut epulis excipere. Ingenia enim tyrannorum, ebria illa quidem, tamen interdum etiam ejusmodi vocem audire gestiunt. Progressus autem de tentorio, hymnum canebat Amphitrites ac Neptuni, et carmen non magnum Melicertae et Leucotheae. Cum vero rastellum illi aureum porrexisset praeses Graeciae, ad fossam accessit inter plausus atque cantus, humoque ter, puto, percussa, hortatusque eos, quibus cura operis permissa erat, ut studiose illud aggredeen-

ἀνήει ἐς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους δοκῶν ὑπερβεβλῆσθαι πάντα. οἱ μὲν δὴ ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, τὰ πετρώδη τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν, ἡ στρατιὰ δὲ τὰ γεώδη τε καὶ ἐπίπεδα. p. 638.
Ἑβδόμην δέ που καὶ πέμπτην s) ἡμέραν προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ, κατέβη τις ἐκ Κορίνθου λόγος οὔπω σαφής, ὡς δὴ τοῦ Νέρωνος μετεγνωκότος τὴν τομήν. 4
ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους γεωμετροῦντας τῆς p. 639.
ἑκατέρας θαλάττης τὰς φύσεις, οὐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγουμένους τὴν ἐκ τοῦ Λεχαίου περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναι. πελάγους γὰρ τοσούτου νήσῳ ἐπιχυθέντος, κἂν ὑποβρύχιον ἀπενεχθῆναι τὴν Αἴγιναν. Νέρωνα δὲ τῆς μὲν τοῦ Ἰσθμοῦ τομῆς οὐδ' ἂν Θαλῆς t) μετέστησεν ὁ σοφώτατός τε καὶ φυσικώτατος. τοῦ γὰρ τεμεῖν αὐτὸν ἤρα μᾶλλον, ἢ τοῦ δημοσίᾳ ᾄδειν.
Ἡ δὲ τῶν 5
Ἑσπερίων ἐθνῶν κίνησις, καὶ ὀξύτατος, ὡς τῶν ἐκείνης u) νῦν ἁπτόμενος, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε καὶ Ἰσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς γὰρ

Pell." s) ἑβδόμην — πέμπτην] „Sic esse in Edd. omnibus notat *Solanus*." t) Θαλῆς] „Θαλλῆς Edd. hac priores." Imo jam *Bas.* 1. et 3. Θαλῆς ediderant, et *Thales* est apud *Micyllum*. u) ὡς τῶν ἐκείνης] „Nihil varietatis

tur, Corinthum rediit, omnes a se Herculis superatos labores, existimans. Atque ergastulorum vincti saxosa et difficilia elaborabant, terrena autem ac plana exercitus. Septimo vel quinto adeo die, cum Isthmo velut affixi haereremus, ingruit aliquis e Corintho nondum tamen certus rumor, de mutato a Nerone abscindendi consilio. Dicebant autem, Aegyptios, dimenso utriusque maris fastigio, non ejusdem illa libramenti deprehendisse, sed altius arbitrari illud, quod ex Lechaeo sinu allabitur, atque Aeginae proinde metuere, ne, tanto mari ad insulam illam appellente, plane submersa Aegina auferatur. Verum Neronem quidem a secando Isthmo neque Thales ille sapientissimus, et consultissimus naturae, demovisset: magis enim secare illum jam cupiebat, quam ipsum publice canere. At Occidentis populorum motus, et acerrimus ille vir, qui rempublicam ibi capessiverat, nomen ei Vindex, a Graecia et Isthmo abduxit Neronem, frigida quaedam de Geometrica caussantem: maria enim pari undique fastigio librata novi.

p. 639. θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσομέδους οἶδα. φασὶ δ' αὐτῷ καὶ τὰ ὑπὸ x) τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι. τουτὶ καὶ αὐτοὶ χθὲς ἠκούσατε τοῦ προπταίσαντος y) χιλιάρχου.

6 ΜΕΝ. Ἡ φωνὴ δὲ, Μουσώνιε, δι' ἣν μουσομανεῖ, καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιάδων ἐρᾷ, πῶς ἔχει τῷ
p. 640. τυράννῳ; τῶν γὰρ Λῆμνῳ προςπλεόντων οἱ μὲν ἐθαύμαζόν, οἱ δὲ κατεγέλων.

ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἐκεῖνός γε, ὦ Μενέκρατες, οὔτε θαυμασίως ἔχει τοῦ φθέγματος, οὔτ' αὖ γελοίως· ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν ἀμέμπτως τε καὶ μέσως ἥρμοκε z). φθέγγεται δὲ κοῖλον μὴ a) φύσει, καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης b) αὐτῷ τῆς φάρυγγος· μέλη δ' οὕτω κατεσκευασμένα c) βομβεῖ πως. οἱ δέ γε τόνοι τῶν φθόγγων ἐπιλεαίνουσι τοῦτον d), ἐπεὶ μὴ θαῤῥεῖ αὐτῷ e), χρωμάτων δὲ φιλανθρωπίᾳ, καὶ μελοποιΐᾳ,

invenio." Cf. Adnott. x) ὑπὸ] ἀπὸ voluit *Guyet.* Sed vid. Adnot. y) προπταίσαντος] προςπλεύσαντος corrigi jussit *Solan.* Corruptam saltem vocem esse, vix dubites. z) ἥρμοκε] Sic recte vett. Sed ἥρμωκε *Reitz.* nescio an per errorem, quem non debebant repetere *Bip.* et *Schm.* a) μὴ] Sic *Gesn.* secundum Edd. vett. Μὲν *Reitz.* et recentt. e marg. L. b) ἐγκειμένης] ἐγκεχρισμένης conj. *Guyet.* c) κατεσκευασμένα] κατεσκευασμένος reddere placuit *Gesnero.* d) τοῦτον] τοῦτο conj. *Marcil.* et *Wyttenbach.* Vid. Adnott. Nihil mutare Edd. notaverat *Solan.* e) αὐτῷ] „αὐτῷ Edd. priores." Ceterum quod post hanc vocem prius positum erat semicolon, mutavi in comma, quo arctior verborum ἐπεὶ μὴ θαῤῥεῖ αὐτῷ cum sequentibus nexus significaretur; id vero

Ajunt autem illi, etiam ipsas suburbanas regiones jam labare, et cedere. Hoc ipsi quoque heri audistis e tribuno, qui huc appulit.

Men. Sed vox, o Musoni, propter quam ita furiose Musicus est, et Olympiadum Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet tyranno? eorum enim, qui Lemnum appulerunt, admirati quidam sunt, alii derisere.

Mus. Verum iste, Menecrates, neque admirabilis est, quantum ad vocem, neque ridiculus. Natura enim illum sine reprehensione et mediocriter instruxit. Cavum autem quiddam et grave praeter naturam sonat, depresso ad interiora gutture. Cantica vero ita paratus (*parata*) quodammodo stridit ac strepit. Interim toni vocum musicarum mitigant illum, tolerabiliorem-

εὐαγώγῳ μὲν δὴ, καὶ κιθαρῳδίᾳ εὐσταλεῖ, καὶ αὖ καιρὸς p. 640.
βαδίσαι, καὶ στῆναι, καὶ μεταστῆναι, καὶ τὸ νεῦμα ἐξο-
μοιῶσαι τοῖς μέλεσιν, αἰσχύνην ἔχοντος μόνου f) τοῦ βασι-
λέα δοκεῖν ἀκριβοῦν ταῦτα. Εἰ δὲ μιμοῖτο τοὺς κρείττό- 7
νας, φεῦ γέλωτος, ὡς g) πολὺς τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καί-
τοι μυρίων φόβων ἐπηρτημένων, εἴ τις ἐπ᾽ αὐτῷ γελῶν
εἴη. νεύει μὲν γὰρ, τοῦ μετρίου πλέον ξυνάγων τὸ πνεῦμα,
ἐπ᾽ ἄκρων δ᾽ ἵσταται h) τῶν ποδῶν ἀνακλώμενος, ὥσπερ p. 641.
οἱ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ. φύσει δ᾽ ἐρυθρὸς ὢν, ἐρευθεῖ μᾶλ-
λον, ἐμπιπραμένου αὐτῷ τοῦ προσώπου· τὸ δὲ πνεῦμα
ὀλίγον, καὶ οὐκ ἀποχρῶν που δή.

MEN. Οἱ δ᾽ ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς ὑφίενται, ὦ 8
Μουσώνιε; τέχνῃ γάρ που χαρίζονται.

ΜΟΥΣ. Τέχνῃ μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποπαλαίοντες· ἀλλ᾽ ἐνθυμήθητι, ὦ Μενέκρατες, τὸν τῆς τραγῳδίας ὑποκριτὴν, ὡς Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. εἰσὶ i) γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἣν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες.

bene monente *Fritzschio* Quaestst. p. 215. f) *μόνου*] *μόνον* legi jubet *Guyet.* perperam. g) *ὡς*] Scripsit, ni fallor, ὅς. h) *δ᾽ ἵσταται*] Sic pro vulg. *διΐσταται* scripsi, auctore *Fritzschio* Quaestst. p. 215. Ceterum pretium esse videtur non tacere, in *Bas.* 3. *διΐστατον* legi, ut mox *ὑφίεντον* pro *ὑφίενται*. in quo notabilis erroris similitudo. i) *εἰσὶ*] Sic edidi e *Jacobsii* conj., probata illa etiam *Fritzschio* Quaestst. p. 215.

que faciunt, cum sibi non confidit, colorum musicorum humanitate, et modulatione flexibili sane, et bene composito ad citharam cantu, et quod, ubi tempus est, ingreditur, et stat, et transfert se, et quod nutum accommodat cantibus: qua in re illud solum turpitudinem habet; quod Imperator videtur studiose ac subtiliter ista tractare. Quoties vero imitatur superos, vah risum! quam multus excidit spectatoribus, licet sexcenti terrores impendeant, si quis illum derideat. Nutat enim, supra modum collecto spiritu, et summis pedum digitis insistit, retrorsum inflexus, ut qui rotae alligati sunt. Cumque natura sit rubicundus, magis etiam incensa illi facie rubescit. Spiritus illi exilis, neque usquam sane sufficiens.

Men. Qui vero contra illum certant, quomodo se submittunt, Musoni? Nempe arti hoc forte gratificantur?

Mus. Arti illi quidem, ut qui in lucta concedunt. Sed tu cogita, Menecrates, tragi-

p. 641. MEN. *Καὶ τί τοῦτο, Μουσώνιε; σφόδρα γὰρ ἀνήκοος τοῦ λόγου.*

MOYΣ. *Ἄκουε δὴ λόγον ἄτοπον μὲν, ἐν ὀφθαλμοῖς*
9 *δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένον. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κειμένου, μήτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε τραγῳδίαν, ἐδόκει Νέρωνι*[k] *τραγῳδοὺς νικᾷν. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μέν· ὁ δ' Ἠπειρώτης, ἄριστα φωνῆς ἔχων, εὐδοκιμῶν δ' ἐπ' αὐτῇ*[l]*, καὶ θαυμαζόμενος, λαμπρότερα τοῦ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τοῦ στεφάνου ἐρᾷν, καὶ μηδ'*
p. 642. *ἀνήσειν πρότερον ἢ δέκα τάλαντα δοῦναί οἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆς νίκης. ὁ δ' ἠγρίαινέ τε, καὶ μανικῶς εἶχε· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠκροᾶτο ὑπὸ τῇ σκηνῇ, ἐπ' αὐτῷ δὴ τἀγῶνι*[m]*. βοώντων δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῷ Ἠπειρώτῃ, πέμπει τὸν γραμματέα, κελεύων ὑφεῖναι αὐτῷ τοῦτον· αὐτοῦ δὲ ὑπεραίροντος τὸ φθέγμα, καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντος, εἰςπέμπει Νέρων ἐπ' ὀκριβάντων τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς, οἷον προςή-*

Vulgo enim legebatur *ἴσοι.* k) *Νέρωνι*] Sic jussu *Schäferi* ad *L. Bos.* Ellipss. p. 596. scripsi pro vulg. *Νέρων.* l) *αὐτῇ*] „Sic *Pell.* (et *Guyot.*) *Αὐτὴν* Edd. vulgo." m) *δὴ τἀγῶνι*] i. e. *δὴ τῷ ἀγῶνι.* Sic recte Edd. vett. Sed *δὴ τ' ἀγῶνι* minus recte *Reitz.* et *Bip.* Omnino perverse *Schm.* *δή τ' ἀγῶνι*, quasi voluisset auctor *δή τε ἀγῶνι.*

cum actorem, qui in Isthmo periit. Sunt enim pericula etiam circa artes, si intendant se artifices.

Men. Et quid hoc, Musoni? plane enim nihil ea de re audivi.

Mus. Audi igitur rem incredibilem illam quidem, sed in oculis Graeciae factam. Cum lex esset ludis Isthmiis, ne Comoedia certaretur, neque Tragoedia, visum est Neroni, Tragoedos vincere: cumque venirent ad illud certamen plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus, qui eo nomine in fama atque admiratione hominum esset, clarius etiam, quam solebat alias, fingebat se et coronae amore captum, neque concessurum prius, quam decem sibi talenta Nero pro victoria dedisset. At hic exasperari et furere. Etenim in tabernaculo etiam audiebatur sub ipsum tempus certaminis. Clamore autem laudantibus Epiroten Graecis, scribam mittit, submittere hunc sibi vocem jubens. Illo vero magis etiam tollente vocem et populariter contendente, immittit Nero in pulpita suos

κοντάς τι n) τῷ πράγματι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτους ἐλε- p. 642.
φαντίνους καὶ διθύρους προβεβλημένοι αὐτὰς ὥςπερ ἐγχει-
ρίδια, καὶ τὸν Ἠπειρώτην ἀναστήσαντες πρὸς τὸν ἀγχοῦ
κίονα, κατέαξαν αὐτοῦ τὴν φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς
δέλτοις.

MEN. Τραγῳδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσώνιε, μιαρὸν οὕτω πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐργασάμενος;

ΜΟΥΣ. Παιδιὰ ταῦτα νεανίᾳ τῷ μητροκτονήσαντι,
εἰ δὲ o) τραγῳδίας p) ὑποκριτὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμὼν αὐτοῦ
τὸ φθέγμα, τί χρὴ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθι-
κὸν στόμιον, παρ' οὗ αἱ ὀμφαὶ ἐνέπνεον, ἀποφράττειν ὥρ-
μησεν, ὡς μηδὲ τῷ Ἀπόλλωνι φωνὴ εἴη· καίτοι τοῦ Πυ-
θίου καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τοὺς Ὀρέστας τε καὶ Ἀλκμαίω-
νας, οἷς τὸ μητροκτονῆσαι, καὶ λόγον τινὰ εὐκλείας ἔδω- p. 643.
κεν, ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρησαν. ὁ δὲ μηδαμῶς q) εἰπεῖν
ἔχων ὅτῳ ἐτιμώρησεν, ὑβρίσθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ᾤετο, πρᾳό-

n) τι] Sic correxi vulgatum τε, monente *Fritzschio* Quaestst. p. 216. o) εἰ δὲ] „Personam *MEN.* Edd. hic ingerunt, quam delevi cum *Solan.* et *Gesn.*" p) τραγῳδίας] „τραγῳδίαις Edd. antea male." q) ὁ δὲ μηδ.] „Persona *ΜΟΥΣ.* his praefixa in Edd. At necessario omittenda, quum praecedens

histriones, tanquam qui ad rem pertinerent. Hi ergo, qui pugillares eburneos bipatentes pugionum instar protendebant, erecti ad proximam columnam Epirotae guttur directis illis tabellis ferientes elidunt.

Men. Tragoediam vero vicit, Musoni, tam impuro facinore in oculis Graeciae perpetrando?

Mus. Lusus iste juveni, interfectori suae matris. Si vero Tragicum histrionem, exstirpanda illius voce, intermit, quid mirandum est? qui etiam Pythicum ostium, e quo divina aspirabantur oracula, obturandi impetum ceperit, ut neque sua Apollini vox porro esset: Pythio licet annumerante illum inter Orestas et Alcmaeones, quibus matrum peracta ab ipsis caedes etiam gloriae quoddam genus peperit, cum patres sic ulciscerentur. At hic cum dicere non posset, quem ultus esset, contumelia se affectum a Deo putabat, cum tamen mitiora veris audiret. Sed dum loquimur, quaenam navis accedit? ut illa bonum quiddam videtur advehere! Coronati enim sunt capitibus, tanquam chorus boni ominis. Atque

11 τερα r) τῶν ἀληθῶν ἀκούων. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἡ
p. 643. προσιοῦσα ναῦς; ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥςπερ χορὸς εὔφημος, καί τις ἐκ πρώρας προτείνει τὴν χεῖρα, παρακελευόμενος ἡμῖν θαῤῥεῖν τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα οἴχεσθαι.

ΜΕΝ. Βοᾷ γὰρ, Μουσώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσῳ τῆς γῆς ἅπτεται. εὖγε, ὦ θεοί s).

ΜΟΥΣ. Ἀλλὰ μὴ ἐπευχώμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις οὔ φασι δεῖν.

deleta est." r) πρᾳότερα] πρᾳώτερα priores omnes. s) εὖγε, ὦ θεοί] Haec verba, olim *Musonio* adscripta, rectius haud dubie *Menecrati* tribuuntur, subtiliter observante *Fritzschio* Quaestt. p. 216.

de prora aliquis protendit manum, bono nos animo esse jubens et gaudere: clamat autem, nisi quid me fallunt aures, periisse Neronem.

Men. Enimvero sic clamat, Musoni, et disertius, quo propius terram venit. Bonum factum, o Dii!

Mus. Sed ne quid imprecemur: negant enim hoc decere defunctis.

SCHOLIA

ET

ADNOTATIONES.

SCHOLIA.

IN SATURNALIA.

Pag. 3. *l.* 2. ἐπὶ ῥητοῖς] ὡρισμένοις. G.

Ead. *l.* 3. τῶν ἑπτὰ μ. ἡμ.] Saturnalia, quae septem diebus absolvebantur, et hieme celebrabantur. G.

Pag. 5. *l.* 2. καλλίνικον] τὸν νικήσαντα. G.

Ead. *l.* 12. τῶν πεττῶν] Πεσσὸς τὸ ταυλίον. G.

Pag. 6. *l.* 15. ἔγνως ἂν ὡς ὀργίζεσθαι] Τὸ ἑξῆς, ἔγνως ἂν ἐρωτήσας ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐφεῖτό μοι. V.

Pag. 7. *l.* 6. ἀνάλγητος] ἀναίσθητος, ἀπαθής. G.

Pag. 9. *l.* 8. παιδοτρίβας] ἀλείπτας, γυμναστάς. G.

Pag. 10. *l.* 6. ἐς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον] Βάλλ' ἐς κόρακας. G.

Ead. *l.* 9. αἱ Θρᾷτται] Threïssae. G.

Pag. 10. *l.* 18. ὁπότε ἡ χιὼν ἐπέχει] Χειμῶνος γὰρ τὰ Κρόνια ἤγετο. V.

Pag. 11. *l.* 8. παρῄρησαι] ἀφῄρησαι. G.

Pag. 15. *l.* 12. ἦ δ' ὅς] εἶπεν αὐτός[a]). V.

Ead. *l.* 15. ἅρπην] δρεπάνην. V.

Ead. *l.* 16. ἐκτομίαν] εὐνοῦχον. V.

Pag. 15. *l.* 18. βάκηλοι[b])] Βάκηλος μέγας μὲν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης. εὐνοῦχος. ἀπόκοπος. V.

---

a) αὐτὸς] Αὐτος edita misere. Forsan αὖτος in V. Sed quia nihil varietatis notavit *Solanus*, accentum potius quam literam mutare sustinui. *Reitz.*

b) βάκηλοι] Βάκηλος edita. Sed quis non videt, id ad *Luciani* textum adcommodandum? *Reitz.* Scilicet βάκηλος praefixum erat Scholio, ut in *Suidae* Lexico, unde haec ad verbum descripta. *Lehm.*

Pag. 16. *l.* 6. θυμηδίαν] τρυφὴν, εὐφρανσίαν [c]), τέρψιν. V.

Pag. 19. *l.* 13. ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἑξάπουν ᾖ] Τὴν ἀπὸ τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου τῶν σωμάτων περιγραφομένην λέγει σκιάν· οὕτω γὰρ αὐτὴν στοιχεῖον ἐκάλουν. V.

Pag. 21. *l.* 6. μεθαιτέρῳ] μέσῳ καὶ ὑψηλῷ. G.

Pag. 22. *l.* 11. μύρμηξ ἢ [d]) κάμηλος] Ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγαλαυχουμένων ἡ παροιμία. V.

Pag. 23. *l.* 1. ἐμβάται] τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. V.

Pag. 24. *l.* 12. ἐφ' ἁλουργίδων] πορφυρῶν χλαμύδων. V.

Pag. 25. *l.* 6. χοίνικα [e])] εἶδος μέτρου. V.

Ead. *l.* 7. σητῶν] σκωλήκων. V.

Ead. *l.* 10. κοιτίσι καὶ κίσταις] Κίστη καὶ κίστις, θήκη, ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται, ἢ [f]) ἱμάτια τινά. τὸ τ' ἀντὶ τοῦ θ'. κίστη γάρ... οἱ δὲ τετραγώνους κίστας ἐκεκτήναντο πρὸς ἀνδρῶν [g]) ὑποδοχήν. V.

Pag. 25. *l.* 17. παραμείβεσθαι [h])] Γράφεται ἐπιβάλοιμεν [i]), τῇ λοπάδι δηλονότι, ἢ τῷ πίνακι. V.

Pag. 26. *l.* 9. ἀνθοσμίου [k])] εὐόσμου οἴνου καὶ ἡδέος. V.

c) εὐφρανσίαν] non audebam mutare, licet in *Suida*, cujus haec sunt, εὐφρασία reperiatur, quam vocem *Jo. Alberti* ad *Hesych.* s. θυμηδία perperam in εὐφροσύνη mutari voluit. Ceterum de vocum εὐφρασία et εὐφρανσία indole et usu consule *Lobeckii* doctrinam ad *Phrynich.* p. 116. sq. *Lehm.*

d) μύρμηξ ἢ] In Edit. haec ad verba ὡς δὲ νῦν ἔχομεν relata legebantur, quod tamen et sic in V. fuisse suspicor, quam varietatem non adnotavit Noster. *Reitz.*

e) χοίνικα] „Σχίσκη edita ridicule."

f) ἢ] Emendatio *Solani* pro vulgato καὶ, quam secutus sum, etsi non addit, unde habeat. *Reitz.* Habuit e *Suida*, unde haec descripta. *Lehm.*

g) ἀνδρῶν] Sic etiam V. *Reitz.* Etiam *Suidas*, ubi pro κίστη γὰρ legitur κίσθη γάρ. *Lehm.*

h) παραμείβεσθαι] „Τῇ λοπάδι παραμείβεσθαι editum ante. Delevit priora *Solanus*."

i) ἐπιβάλοιμεν] „Ita dedit *Solanus* (pro vulg. ἐπιβάλλοιμεν) adscripsitque: sic etiam C. Locus est ex aliquo Scriptore desumptus."

k) καὶ ἡδέος] „Haec verba in Edd. omissa, inserta ex V."

Ibid. ἀπὸ τοῦ γλεύκους διαῤῥήγνυσθαι] Ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῇ. V.

Pag. 27. *l.* 2. τὸν δὲ ἄλλαντα] Ἄλλας εἶδος ἐντέρου l) ἐσκευασμένου· καὶ ἀλλαντοπώλης ὁ ταῦτα πωλῶν. V.

Pag. 28. *l.* 6. οἱ σφηνοπώγωνες] Σφηνοπώγωνες ἐν κωμῳδίᾳ δύο εἰσίν, ὁ μὲν ἐλεύθερος ἀναφαλαντίας, ὀφρῦς ἀνεσπασμένος, ὀξυγένειος· ὁ δὲ οἰκέτης ἀκμάζει καὶ ὄγκον ἔχει ὑψηλὸν καὶ πλατὺν κοιλαινόμενον m) ἐν περιφορᾷ, ξανθὸς, τραχὺς, ἐρυθρὸς, πρέπων ἀγγέλῳ. V.

Ead. *l.* 10. φίλαυτος] φίλαυτος ὁ κενόδοξος, ὁ ἑαυτὸν, δῆθεν φιλῶν καὶ πάντα πράττων ἑαυτοῦ χάριν. V.

Pag. 30. *l.* 4. βλακεύσας] μαλακισθείς. V.

Ead. *l.* 11. κορυβαντιάσαι] μανῆναι. V.

Ead. *l.* 16. ἐποτνιῶ n)] Ποτνιᾶσθαι, παρακαλεῖν μετ᾽ οἰμωγῆς, ἐπικαλεῖν τοὺς θεοὺς, δυςφορεῖν, ἀνιᾶσθαι. V.

Pag. 31. *l.* 5. καρηβαροῦντες] τὴν κεφαλὴν βαρούμενοι ἀπὸ μέθης οἴνου. V.

Pag. 34. *l.* 1. ἔναγχος] πρὸ ὀλίγου. V.

Pag. 35. *l.* 11. καταγινώσκειν] λοιδορεῖν. V.

Pag. 36. *l.* 15. φιλοτησίας] φιλικὰς δεξιώσεις o) V.

Pag. 37. *l.* 13. φιλοφροσύναις] δεξιώσεσιν ἢ προςηνείαις. V.

Pag. 38. *l.* 4. εἰ μύοντες] καμμυόντες, τουτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. V.

Ead. *l.* 14. σαπέρδην] Ὅτι αἱ ἀφυῖαι καλάμοις διαπεπαρμέναι καὶ τεταριχευμέναι σαπέρδαι λέγονται· ἢ τὰ ὕεια τεμάχη, ἃ γόνδην p) Παφλαγόνες φασί. V.

l) ἐντέρου] Restitutum ex Cod. vulgatum ἕτερον ἐσκευασμένον, misere. *Reitz.*

m) κοιλαινόμενον] κοιλανόμενον priores. *Lehm.*

n) ἐποτνιῶ] „Ποτνιῶ Edita. Mutavit *Solanus.*"

o) δεξιώσεις] Genitivus potius est φιλοτησίας in hac formula, docente *Phrynicho Bekkeri* p. 70., qui hunc ipsum locum *Luciani* laudat, et observante *Boissonad.* ad *Manass.* V, 21. Cf. not. ad *Schol.* Gall. Tom. VI. p. 396. *Lehm.*

p) γόνδης] Ita clare legebatur in Scholiaste nostro. Etymologici magni Auctor habet Ἰόνδην. *Cler.* Unde γόνδην scripsi, ut

Pag. 39. *l.* 1. ψύττα q)] ψύττα ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν τάσσεται. V.

Pag. 40. *l.* 11. πάντα εὐθὺς r)] ἤτοι παρευθὺς, ἢ ὅσα ᾔτησαν. V.

Pag. 41. *l.* 2. γαστρίζεσθαι] Γαστρίζεσθαι, λαβρότερον s) τρέφεσθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν χρείαν γαστριμαργεῖν. V.

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 43. *l.* 1. ΣΥΜΠ. Η ΛΑΠ.] Συμπόσιον ἢ Λαπίθαι ἐπιγέγραπται. ἀφωμοίωται t) γὰρ τοῖς ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πειριθόου τετελεσμένοις u). κἀκεῖ γὰρ οἱ Κένταυροι μεθυσθέντες, εἶτα ταῖς τῶν Λαπιθῶν γυναιξὶν ὑβριστικῶς ἐπιθέμενοι, μέχρι τραυμάτων καὶ φόνων προὐχώρησαν, ἀφ' οὗ καὶ εἰς πόλεμον προὔβησαν ἄσπονδοι. τῶν Λαπιθῶν γάρ τις γάμους ἐπιτελῶν, ἐκάλεσέ τινας τῶν Λαπιθῶν, καί τινας τῶν Κενταύρων. εἷς δὲ τῶν Κενταύρων ὁ Εὐρυτίων μεθυσθεὶς, τὴν νύμφην ἐβουλήθη βιάσασθαι. κρατήσαντες οὖν αὐτὸν οἱ Λαπίθαι, ἀπέτεμον αὐτοῦ τὴν ῥῖνα, καὶ τὰ ὦτα, καὶ ἐκ τούτου συνεκροτήθη Λαπίθαις κατὰ x) τῶν Κενταύρων ὁ πόλεμος. V. (Maro in Georg. C.)

voluit Scholiastes. Vid. Schol. ad Gall. c. 22. Tom. VI. p. 399. *Lehm.*

q) ψύττα] „Sic Edita et V."

r) πάντα εὐθὺς] Recte huc retulit hoc Scholion *Solanus*, quum ante ad Ὀργὴν καὶ μῖσος referretur. *Reitz.*

s) λαυρότερον] λαμπρότερον C. ut Schol. 14. Diall. Merett. *Solan.* Scribe λαβρότερον. *Wetsten.* Λαμπρότερον e *Suida* habet Schol. ad Diall. Merett. X, 4. Tom. VIII. p. 342. Sed haec desumta ex *Hesychio*, ubi γαστρίζεσθαι explicatur λαβρότερον τρέφεσθαι ὑπὲρ τὴν χρείαν, ἤγουν γαστριμαργεῖν. Unde λαβρότερον correxi, cetera intacta relinquens. De permutatione autem literarum *B* et *Y* vide not. ad Diall. Merett. XV, 3. Tom. eod. p. 262. *Lehm.*

t) ἀφωμοίωται] Ita C. recte, ex quo et sequentia restituta, quum in V. legeretur male, ἐφ' ὁμοίῳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ τοῦ γάμων. *Reitz.*

u) τετελεσμένοις] „γεγενημένοις C."

x) κατὰ] „Καὶ Κένταυροι, omisso πόλεμος Edita, quibus *Solanus* ita adscripserat: Deest in Impr. πόλεμος. Posterior huju

Pag. 44. *l.* 18. ἔξω βέλους] Δεξιώτατα κέχρηται τούτῳ, ἀπὸ τῶν πολέμων ἐπὶ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν μεταβαλών. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πολέμων ἔξω φασὶ βέλους τοὺς ἀπωτέρωy) τυγχάνοντας βολῆς. ἐνταῦθα δὲ, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἑστιάσειz) πόλεμος μεθυόντων συνεῤῥάγη[a]), εἶτα τἀκεῖ γεγενημένα διηγεῖσθαι καθ' ἡσυχίαν προὔκειτο, παίζων φησὶ, ὅτι διηγοῦ ἡμῖν προθύμως ὑπ' οὐδενὸς ἅτε διοχλούμενος τῶν πεπραγμένων. ἔξω γὰρ τυγχάνομεν ὄντες τοῦ χθεσινοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐκεῖ παροινίας. V.

Pag. 45. *l.* 13. καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν] Ἡνίκα συνέπινον ἀλλήλοις[b]) παρ' Ἀθηναίοις[c]) οἱ νέοι, ἐπὶ ἑκάστου κρατὴρ οἴνου ἐτίθετο· καὶ εἴ τις ἐκαθεύδησε μὴ πιὼν τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρωῒ κατὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἐξεχέετο, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἑωλοκρασία. ἕωλον γὰρ τὸ χθεσινόν. εἴρηται οὖν ἐνταῦθα μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ ὕβριν. V.

Pag. 46. *l.* 4. ἀμυστὶ] ἄνευ τοῦ μῦσαι, καὶ κλεῖσαι τὸ στόμα. V.

Ead. *l.* 9. μηδὲν πρὸς ὀργὴν] Τὸ μηδὲν πρὸς ὀργὴν, καὶ τὸ ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς· τὰ δύο κῶλα ἐλλείπουσι τῶν αὐτοτελῶν ῥημάτων κατ' ἔθος Ἀττικόν. τὸ μὲν πρῶτον, τὸ σχοίης[d]) ἐλλείπει. τὸ δὲ, τὸ σκόπει. V. (ὡς πολλάκις παρεθέμεθα addunt C.)

Pag. 47. *l.* 14. ὁ Λαβύρινθος] Λαβύρινθος ἦν

Scholii pars in C. non exstat suo loco; sed in fine repetitur; unde et ex V. ultima in Impresso manca restituimus."

y) ἀπωτέρω] ἀποτέρω in prioribus. *Lehm.*

z) ἑστιάσει] „Ἑστιώσει male Edita, et mox διηγοῦν, pro quo διηγοῦ ex V. dedit *Solanus.*"

a) συνεῤῥάγη] Inveneram συνεῤῥάγει, cui vitio subesse germuinum poterat συνεῤῥώγε aut, quod dedi, συνεῤῥάγη. *Lehm.*

b) ἀλλήλοις] „non adgnoscunt C."

c) παρ' Ἀθηναίοις] παρ' Ἀθήναις priores Edd. Correxi ex *Hesychio* s. ead. v. *Lehm.*

d) σχοίης] „Σχοίεις V. neutrum recte: nam debuit dicere ποιοῖς. *Solan.* Ποιοίης videtur scripsisse prima manus. Nota autem haec ellipsis in formulis, μηδὲν ἄγαν, et similibus curtatis sententiis. De hac nostra phrasi μηδὲν πρὸς ὀργήν, confert *Fritzschius* Quaest. p. 74. locum *Sophocl.* Electr. v. 362. *Lehm.*

οἴκημα σκολιώτατον[e]). καὶ ἐπειδὴ σκολιὸς ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσι, διὰ τοῦτο ἐπεκλήθη[f]) λαβύρινθος. V.

Ead. l. 17. καὶ κοπίδας[g]) καλοῦσιν] μάχαιραν. V.

Pag. 48. *l.* 2. ἐναγῆ] ἀκάθαρτον, μιαρόν. G.

Ead. l. 13. αἱ γυναῖκες] Σημειοῦ ὅτι ἐπὶ τῶν γάμων οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας ἐπὶ μιᾶς τραπέζης τοῖς ἀνδράσι συνειστίων, καὶ ἀντιπροσώπους αὐτὰς ἐκάθιζον τῶν ἀνδρῶν, ὅπερ οὐ σεμνόν, οἶμαι[h]). V.

Pag. 49. *l.* 1. ἐνεδοιάζετο] ἠμφισβητεῖτο. V.

Ead. l. 3. τοῖν Ἀνάκοιν] τῶν Διοσκούρων. Ἄνακας γὰρ ἔλεγον αὐτούς, καὶ Ἀνάκειον τὸ ἱερὸν αὐτῶν. V.

Pag. 50. *l.* 11. χυμούς] ζωμούς. V.

Ead. καὶ πέμματα] πλακοῦντας. V. (πλακούντια. C.)

Ead. l. 12. καὶ καρυκείας] ἀρτύματα. V.

Pag. 51. *l.* 1. ἐκ περιωπῆς] ἀπὸ ὑψηλοτέρου τόπου. V. (e specula. C.)

Ead. l. 3. ἐπιχαριεντισάμενος] εὐτραπελευόμενος, σκώπτων. G.

Ead. αὐτόματον] Ἀλκιδάμας αὐτόματος ἦλθεν. αὐτόκλητος. οἱ γὰρ οἰκεῖοι καὶ γνήσιοι. ἢν δέ τις μὴ τοιοῦτος παρεισέφερέ σε[i]) τῷ συμποσίῳ διεβάλλετο. καθ' ἃ δηλοῖ Ἄλεξις ἐν τῷ, Ἄνθρωπος εἶναι μὴ δοκεῖς Κυρήναιος. καλεῖ γάρ τις ἂν ἐπὶ δεῖπνον ἕνα καλεῖ, πάρεισιν ὀκτωκαίδεκα ἄλλοι καὶ δέχ' ἅρματα καὶ συνωρίδες δεκαπέντε. τούτοις δὴ δεῖ σε τἀπιτήδεια ἐμβαλεῖν. ἀλλ' ἦν κράτιστον μηδένα καλέσαι. 1148. παρ' Ὁμηρ. *Eustath.* Vide et reliqua illic At.... G. (Hos *Alexidis* versus emendatos

e) σκωλιώτατον] Ita *Solanus* correxit pro vulgato σκολιώτερον. obtemperavi, quia est melius, et mutatio exigua; licet haud addat, unde id hauserit. *Reitz.* An σκολιοπόρον scripserit auctor? *Lehm.*

f) ἐπεκλήθη] Ita V. recte. Ἐπεκλήθεν male Edita. *Solan.*

g) κοπίδα] „Πολίδα ante editum prave."

h) οἶμαι] „Hoc οἶμαι adjecit *Solanus* non addens unde." Nec est illud in Cod. Paris. 345. ap. *Bachmannum* Anecdd. Grr. Vol. II. p. 322. v. 5. *Lehm.*

i) παρεισέφερέ σε] Lege παρεισέφρησε. *Solan.*

a *Casaubono* et suis numeris restitutos invenies ad *Athen.* p. 199. *Solan.*).

Pag. 51. *l.* 6. ἀφραίνεις] μωραίνεις, παραφρονεῖς, παρανομεῖς. G.

Ead. *l.* 8. ὑποτονθορύζοντες] ὑπογογγύζοντες[k]). V.

Ead. *l.* 10. τὰν Ἀλκιδάμαντα βόην] Ὁ ποιητὴς ἐπὶ Μενελάου βοὴν τὴν μάχην εἶπεν. ὁ Λουκιανὸς δὲ παρῳδησεν αὐτὸ εὐπρεπῶς ἐπὶ τοῦ Ἀλκιδάμαντος, λέγων βοὴν τὴν κραυγήν. οὐ βοὴν δὲ ἐνταῦθα, ἀλλὰ βόην, ὅ ἐστι κρακτικὸν, καὶ θορυβώδη. ὅ[m]) καὶ διὰ τῶν ἑπομένων παρέστησεν κρακτικὸν ἐπενέγκας[n]). V.

Ead. *l.* 16. σκίμποδας] κραββάτου, σκάμνου. G.

Pag. 52. *l.* 15. σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ ζωρ. ἐγχ.] G.

Pag. 53. *l.* 4. τῷ Φόλῳ] Φόλος ἐγένετο τῶν Κενταύρων εἷς, παρ' ᾧ ἐξενοδοχήθη Ἡρακλῆς. V.

Ead. *l.* 6. περισοβεῖτο ἡ κύλιξ] ἐκινεῖτο, περιεφέρετο. V. (προεφέρετο C. prave.)

Ead. φιλοτησίαι] φιλίαι, φιλικαὶ δεξιώσεις. G.

Ead. *l.* 7. ἐν τοσούτῳ] ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τούτων[o]), ἢ ἀντὶ τοῦ, ὡς ὅτε ταῦτα ἐγίνετο[p]). (ἐν ᾧ ταῦτα ἐγένοντο. C.)

Ead. *l.* 10. γλαφυρώτερον] ἥδιον. G.

Ead. *l.* 11. ὅ, τι] Οὐκ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀναφορικὸν ἄρθρον τὸ ὅ. τὸ τί παρέλκον ἀόριστον Ἀττικῷ ἔθει. V.

Pag. 54. *l.* 11. ὀρεωκόμον] τὸν ἐπιμελούμενον τῶν ἡμιόνων. V.

Ead. *l.* 17. καλοῖτο] Γράφεται καὶ καλεῖτο. V.

k) ὑπογογγύζοντες] „Misera antea edebatur ὑπογογγίζοντης."

l) κρακτικὸν] „Sic edita recte. Κρακτικὴ V."

m) ὅ] „Ὃν antea lectum. Mutavit *Solanus*."

n) ἐπενέγκας] ἐπηνέγκας priores. *Lehm.*

o) τούτων] Omissum in Editis. Addidi ex V. C. et G. *Solan.*

p) ἐγίνετο] ἐγένετο *Bip.* et *Sehm.* imprudentes, opinor. *Lehm.*

Pag. 55. *l.* 2. προπίνω σοι] Σκόπει τὴν σύνταξιν, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὃ νῦν ἀγροικικῶς φαμεν, εἰς τὴν πρεσβείαν τοῦδε q), ἢ τὴν ὑγίειαν. δεῖ γὰρ λέγειν, προπίνω σοι τῆς σῆς ὑγιείας, ἢ προπίνω βασιλέως μεγάλου r), ἢ προπίνω σοι Μαρίας τῆς θεοτόκου, καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίως. V.

Pag. 56. *l.* 7. σὸν δ' ἔβαλον ῥ.] καὶ μὴν Ὁμήρου ταῦτα, ἀλλ' οὐ Πινδάρου, ἢ Ἡσιόδου, ἢ Ἀνακρέοντος. G.

Pag. 57. *l.* 2. οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλῶν] Κοινῶς μὲν τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν χορῶν ᾄσματα· ἰδίως δὲ τῷ ῥυθμῷ .... λύσις χοροῦ σκηνικοῦ τοῦ κυκλικοῦ σχήματος, καὶ κατὰ παράλληλον θέσιν s) στάσις τῶν χορευόντων, ὅπως ἂν καὶ εἰς τὸ θέατρον ἀποβλέποντες οἱ χορευταὶ ἔλεγόν τινα. V.

Ead. *l.* 3. ἀνάπαιστα] ἀνακόλουθα. G.

Ead. συγκροτῶν] διὰ τοῦ συγκρατεῖν τὰς χεῖρας εὐρυθμίας ποιῶν. G.

Ead. *l.* 6. Μελιταῖον] τὸ ἐκ Μελίτης, ἔστι δὲ τρυφερὸν, καὶ μικρὸν, καὶ λεῖον, οἷα παρ' ἡμῖν τὰ νανώδη t). V.

Pag. 59. *l.* 1. ἀμυχὰς] Ἀμυχὴ ἐπιπόλαιον ἕλκος. Cicatrix, puto, est. G.

Ead. *l.* 3. παραβύσας ἑαυτὸν] μετὰ στενώσεως u) κατακλίνας. βῦσαι γὰρ τὸ φράξαι. V.

Pag. 61. *l.* 2. ἡ Ἀδράστεια] Ἀδράστειαν δαίμονά τινα λέγουσι τοῖς μέγα καυχωμένοις ὑπονεμεσῶσαν. V.

Ead. *l.* 5. ὁ μέντοι σωρείτης] σοφιστικός ἐστι λόγος ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν, ὥς φασιν, ἐρωτήσεως ἐπάγων, κατὰ τὴν ἔκλυσιν τῶν φαντασιῶν, ἐπ' ἄδηλον ἢ ψεῦ-

q) τοῦδε]. Reliqua non erant in Scholio C. Sed in Exc. et V. habentur. *Solan.*

r) μεγάλου] In Impressis omissum, inserui ex V. et G. *Reitz.*

s) κατὰ παράλληλον θέσιν] „καταπαράλληλος θέσις Edita. Correxit *Solanus.*"

t) νανώδη] Addidi ex C. Lacuna enim erat in V. *Solan.*

δος προφανές· ἐρωτῶσι γὰρ, πότερον ἡ πρώτη ῥανὶς ἔδρασέ τι εἰς τὴν πέτραν, ἢ οὔ. εἰ γὰρ ἔδρασε, πῶς οὐχ ὁρατὸν τὸ πάθος; εἰ δὲ μὴ, οὐδὲ ἡ δευτέρα, οὐδὲ ἡ ἐσχάτη, πῶς ἡ κοιλότης ἐγένετο τῆς πέτρας. G.

Ead. l. 6. ὄναιο αὐτῶν] ἀπολαύσειας. V.

Ead. l. 12. ἐν τῷ Ἀνακείῳ] Ἱερὸν τῶν Διοςκούρων. οὕτω δὲ λέγεται Ἀνάκειον προπαροξυτόνως, ὅσα ἀπὸ κτητικῶν συμπέπτωκεν, ἢ ἐπιθετικῶν ἐχόντων τὴν ει δίφθογγον. καὶ ἐκεῖνα προπαροξυτόνως, οἷον Ἡράκλειον, οὕτω[u]) γὰρ Ἡράκλειος ἆθλος. Χαρώνειον, Ἀνάκειον, Ἀνακτόρειον, Βασίλειον, καὶ Μαυσώλειον ἔργον. V.

Pag. 62. *l.* 5. Εὐριπίδης] Quae hoc loco ex *Meleagro Euripidis* adducit, *Aristoteles* III. (Ed. Ald. 559.) *Rhetoricorum* quibusdam visus est Sophoclis nomine adducere. Vide tamen *Victor.* locum defendentem, item apud Aristophanis Interpretem in *Ranis*, ex Euripidis Meleagro haec et alia. G.

Ead. l. 6. Πελοπίης χθονὸς] Τῆς Πελοποννήσου λέγει. αὕτη δέ ἐστι Καλυδὼν, ἐν τοῖς ἀντικρὺ πορθμοῖς Πελοποννήσου, πεδιάδας καλλίστας ἔχουσα. V.

Pag. 63. *l.* 2. αἰσχραῖς αἰτίαις[x])] ἢ καταισχύνας, ἢ ἀποστερήσας. G.

Ead. l. 4. περισπάσας] ἢ καταισχύνας, ἢ ἀποστερήσας. G.

Pag. 64. *l.* 16. ἐνδόσιμον] τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς κιθάρισμα. καὶ ἔνδοσις τὸ αὐτό. G.

Pag. 65. *l.* 2. Οἰνεὺς] Ὁ γὰρ Οἰνεὺς ἐπὶ τὴν θυσίαν τὴν Ἄρτεμιν οὐκ ἐκάλεσε, ὥςπερ οὐδὲ ὁ Ἀρισταίνετος τὸν Ἑτοιμοκλέαν[y]) ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς ἐν εἰρωνείᾳ οὖν ταῦτα λέγει ὁ Κλεόδημος[z]). V.

u) οἷον Ἡράκλειον, οὖ] „Sic V. Quid sibi velit nescio." *Solan.* Pro οὖ scripsi οὕτω e Vat. 90., narrante *Bastio* comment. palaeogr. ad *Gregor. Cor.* p. 828. *Lehm.*

x) αἰσχραῖς αἰτ'] Vide Schol. sequens, ubi C. melius refert ad ἀποσπάσας. *Solan.*

y) Ἑτοιμοκλέα] Sic tacite correxerat *Schmiederus* vulgatum nomen Τιμοκλέα. *Lehm.*

z) Ἑρμῆς] Lege *Κλεόδημος*, is enim haec loquitur apud Lucia-

Ead. l. 9. ὁ Μελέαγρος] Σβεσθείσης γὰρ τῆς λαμπάδος παρὰ τῆς μητρὸς, κατὰ μικρὸν αὐτὸς ἐμαραίνετο. τῷ Μελεάγρῳ γὰρ συνεγεννήθη λαμπὰς, περὶ ἧς ἐλέχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἅπτεται, ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε οὖν, σχὼν [a]) τὴν Ἀταλάντην σύμμαχον, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφόνευσε τὸν Καλυδώνιον κάπρον, ἐρῶν τῆς Ἀταλάντης, ἔδωκεν αὐτῇ τὰ πρωτεῖα. ὠργίσθησαν [b]) ἐπὶ τούτῳ οἱ θεῖοι [c]), καὶ γενομένης μάχης, ἀνεῖλεν αὐτούς. ἐπὶ τούτῳ ἐλυπήθη ἡ Μελεάγρου μήτηρ Ἀλθαία κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφοὺς, καὶ ἀπελθοῦσα ἔσβεσε τὴν λαμπάδα. ἦν δὲ ὁ Μελέαγρος υἱὸς τοῦ Οἰνέως. V.

Ead. l. 13. φθεγξάμενος] Πίνδαρος, θαρσαλέον παρὰ κρητῆρι φωνὰ γίνεται. G.

Pag. 66. *l.* 9. Πολιάδος] Ἀθηνᾶς. G.

Pag. 67. *l.* 2. κατεσκέδασεν] ἐπέχυσεν. V.

Ead. l. 11. ὡς διασταῖεν] Γράφεται διασταίωσιν. V.

Ead. l. 14. τὰ μαθήματα] Οὐ πάντων τοῦτο τῶν μανθανόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τῶν μὴ κεκριμένως καὶ προσεχόντως φιλοσοφούντων· περὶ ὧν καὶ Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι τὸν μὲν θύραθεν νοῦν προσεκτήσαντο, τὸν δὲ ἴδιον ἀπώλεσαν. V.

Pag. 68. *l.* 5. ἀτενὲς [d])] συνεχές. V.

Pag. 69. *l.* 6. ἐς τοῦ Πηλέως] Ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἡ Ἔρις μὴ κληθεῖσα, ἔῤῥιψε

num. In C. est Ἕρμων. *Solan.* Potest ipsius *Scholiastae* hic error esse oscitantis. Nec tamen vel sic aegre ille feret, cum *Schmiedero* me restituisse verum nomen. *Lehm.*

a) σχὼν] σχῶν priores Edd. *Lehm.*

b) ὠργίσθησαν] „Edita ὀργίσθησαν. Emendarat *Solanus.*"

c) θεῖοι] Θεοὶ. V. Sed in Impress. recte mutatum est. *Solan.* At in iis θειοὶ legebatur; ego accentu ad usum adcommodato jam θεῖοι reposui. *Reitz.*

d) ἀτενὲς] Invertendum hoc Schol. *Solanus* bene monet. Sed et praeterea συνεχθὲς male editum ante, quod facile emendavi. *Reitz.* Non solum natura harum vocum earumque ratio mutua, verum etiam trium quatuorve eorumque satis proborum Codicum auctoritas clare ostendunt, *Solani* et *Reitzii* sententiam de invertendis Scholii verbis infirmam admodum ac prope vanam esse. *Lehm.*

μῆλον ἐν τῷ ἀρίστῳ, ἐν ᾧ ἐνεγράφη, ΤΗΙ ΚΑΛΗΙ ΤΟ ΜΗΛΟΝ. Ἠμφισβήτησαν περὶ τούτου Ἀφροδίτη, Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐκρίθησαν παρὰ τῷ Πάριδι. Προκριθεῖσα ἡ Ἀφροδίτη ἐχαρίσατο τῷ Πάριδι ἀντὶ τούτου τὴν Ἑλένην, δι' ἧς ὁ Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος. V.

Pag. 71. *l.* 17. τηγάνου] ταγήνου. G.

Ibid. σησαμοῦντες] εἶδος πλακοῦντος. G.

Pag. 73. *l.* 7. τὸν ζῆλον] Ποῦ κεῖται ὁ ζῆλος ἐπὶ τοῦ γυναικὸς ἐρᾶν; ἐζήτησεν ὁ Διονυσόδωρος. λέγουσι γὰρ [e]) τίθεσθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. οὕτω δ' ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπεῖν, τουτέστι περὶ γυναῖκας μαίνεσθαι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Παντολέοντος [f]). V.

Ead. l. 12. τὰ ἐλεγεῖα [g])] Ὅλα τὰ ἐλεγεῖα χωλά. καὶ τούτου χάριν εἶπεν ἐπ' αὐτοῖς κινηθῆναι γέλωτα. ἐξεπίτηδες καὶ τοῦτο Λουκιανοῦ ποιήσαντος ἐς πλείονα ὕβριν τοῦ Συμποσίου, καὶ λοιδορίαν [h]) καὶ κωμῳδίαν τῶν ἑστιωμένων; ὡς ὁ λόγος δεδήλωκεν ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν λεχθέντων καὶ πραχθέντων. V.

Ead. l. 14. ἐνδυκέως] ἐπιμελῶς. G.

Pag. 74. *l.* 7. ἀρέσθαι] Γρ. ἀνελέσθαι (αι). G.

Ead. l. 12. ἀπιόντι] Γράφεται ἀπόντι. V.

Pag. 75. *l.* 1. τὸν Πατρόκλου νεκρὸν] Ὁ γὰρ Ὅμηρος μεγάλην λέγει κινηθῆναι μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τρώων ἐπὶ τῷ τοῦ Πατρόκλου σώματι [i]). V.

Ead. l. 8. Πιμελεστέρα] λιπαρωτέρα. V.

Pag. 76. *l.* 8. χρηστῷ μάλα] ἀγαθῷ, μεγάλῳ [k]). V.

e) λέγουσι γὰρ etc.] Potuit adjicere, poni et ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ut ex Aeschine observarunt *Harpocration* et *Suidas*. *Cler.*

f) κατὰ Παντολέοντος] Sic inscriptam orationem *Lysiae* nec in novissima ejus Editione *Förtschiana* inveni verbo commemoratam. *Lehm.*

g) τὰ ἐλεγεῖα] „Ἡ ἐλεγεῖα] Ὅλα cum esset in editis, *Solanus* ἡ in τὰ mutato adscripsit; haec verba deesse in C."

h) καὶ λοιδορίαν] „Haec et reliqua ad finem Scholii deficiebant in Editis. Adjiciebat ex Cod. *Solanus*."

i) σώματι] σώματος omnes priores. *Lehm.*

k) μεγάλῳ] „Ἀντὶ μεγάλῳ edebatur ante. Delevit ἀντὶ *Solanus*."

Pag. 78. *l.* 9. ὅπως μὴ[l]) ἀπόλοιτο] Κηδόμενος καὶ φροντίζων ἵνα μὴ ἀπόληται. V.

Ead. l. 14. πονήρως[m])] ἀντὶ τοῦ βαρέως. V.

Pag. 79. *l.* 4. ταινίαις] στεφάνοις ἤτοι φασκίαις. V.

Ead. l. 12. τὸ τραγικὸν] Εὐριπίδους τοῦτο ἐν τῷ τῆς Ἑλένης δράματι, κατὰ τὸ τέλος. G.

Ead. l. 15. ἀέλπτως κραίνουσι] ἀνελπίστως τελοῦσι G.

IN DE DEA SYRIA.

Pag. 83. *l.* 3. Ἡρακλέος] Ἐξ Ἡροδότου τοῦτο λαβὼν ἔχει. M.

Ead. l. 7. Ἀστάρτην] Ἡ παρὰ Σιδωνίοις Ἀστάρτη ἡ αὐτή ἐστι τῇ σελήνῃ. Σιδώνιοι δὲ Εὐρώπην φασὶν ἁρπασθεῖσαν μὲν ὑπὸ Διὸς, τὸν δὲ ἀφανισθῆναι αὐτὴν εἰς Θεὸν κατεφήμισαν. M.

Ead. l. 15. τὸ νόμισμα] Τὸ νόμισμα Σιδώνιον βοῦν ἐπίσημον ἔχει τὴν Εὐρώπην καταντενωτισμένον. M.

Pag. 84. *l.* 6. μνήμην] ἀντὶ, κατὰ μνήμην, ἢ, εἰς μνήμην. M.

Pag. 85. *l.* 2. κεφαλὴ] Τοῦτο καὶ ὁ ἡμέτερος θεῖος προφήτης Ἡσαΐας ἐπικερτομεῖ καὶ τωθάζει (ἐν) τῷ κατὰ Δαμασκοῦ ῥήματι, δι᾿ ὧν φησι (XVIII, 1.) Οὐαὶ γῆς πλοίων πτέρυγες, ἐπέκεινα ποταμῶν Αἰθιοπίας. ὁ ἀποστέλλων πρὸς πάντα τὰ ἔθνη[n]) ὅμηρα ἐν θαλάσσῃ, καὶ ἐπιστολὰς βυβλίνας[o]), ἐπάνω τοῦ ὕδατος. ἐπιστολὰς βυβλίνας τὴν ἐτησίαν τῆς παρούσης κεφαλῆς πομπὴν ἐπιστελλομένην ὑπὲρ τῶν πλανωμένων ἀποσημαίνων. ὡς καὶ τῷ ἐν

l) ὅπως μὴ] „Hoc Scholion ad verba εἶτ᾿ ἀπολογούμενος relatum, et bis eadem pagina repositum, sic restituit *Solanus*."

m) πονήρως] „Et haec ita refinxit *Solanus*, cum ante ederetur: Πονήρου] ἀντὶ βαρέος."

n) πρὸς πάντα τὰ ἔθνη] Haec verba in textu Esaiae non reperiuntur. *Solan.*

o) βυβλίνας] In Ed. βιβλίνας, bis. *Solan.*

ἁγίοις Κυρίλλῳ δοκεῖ ἐν τοῖς εἰς τὸν ἅγιον Ἡσαΐαν ὑπομνήμασιν αὐτοῦ. M.

Pag. 86. *l.* 6. *μιλτώδεα*] Μίλτος εἶδος χρώματος ἐρυθροῦ. G.

Ead. *l.* 10. *συντυχίῃ*] Συντυχία ἡ ἕνωσις καὶ ἡ αἰφνίδιος μεταβολὴ τῶν πραγμάτων. G.

Pag. 93. *l.* 13. *τῷ Διονύσῳ*] Τῷ Διονύσῳ ἑορτὴν ἄγοντες οἱ Ἕλληνες, φαλλοῖς ἐτίμων αὐτόν. Φαλλὸς δέ ἐστιν ἐκ δέρματος ἐρυθροῦ, σχῆμα αἰδοίου ἀνδρός. καὶ τοῦτο περιετίθουν ἑαυτοῖς, καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις, καὶ ἐν τοῖς μέσοις μηροῖς, καὶ ἐξωρχοῦντο τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον. τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἦγον τῷ Διονύσῳ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἐκ Σεμέλης τῆς Κάδμου θυγατρὸς γεννᾶται ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κεραυνωθεῖσα ἐζητεῖτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. περιπλανωμένῳ p) δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι Πολύϋμνος παῖς οὕτω λεγόμενος περιέτυχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δεῖξαι αὐτῷ τὴν μητέρα, εἰ παιδεραστήσει αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τοῦτο. λέγει αὐτῷ ὁ Πολύϋμνος, ὅτι ἐν Λέρνῃ ἐστὶν ἡ Σεμέλη· εἶτα εἰσῆλθεν ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ q). συνηκολούθησεν αὐτῷ καὶ ὁ Πολύϋμνος, καὶ τέθνηκε. λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτι ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ ἔθνησκε, αἰδοῖον ξύλινον ἐκ συκίνου ξύλου πελεκήσας r), κατεῖχεν ἀεὶ πρὸς μνήμην τοῦ Πολυΰμνου. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσιν τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ δέ εἰσιν οὗτοι πάντες. ἰθύφαλλοι δὲ εἰς τοὺς μηροὺς ἐπ' εὐθεῖαν ἀποδεσμούμενοι. V.

Pag. 101. *l.* 12. *Γάλλοι*] οἱ πάντῃ ἀπόκοποι τὰ αἰδοῖα, οὓς νῦν καρτζιμοὺς καλοῦσιν. M.

Pag. 108. *l.* 5. *οὐκ ἐρέω*] Οὐδὲ γὰρ ὅσιον, οἶμαι, τὴν αἰτίαν, κιναίδειαν Διονύσου κατάγορον s). παρ' ὅσον

p) *περιπλανωμένῳ*] περιπλακομένῳ priores. *Lehm.*
q) *ἐν τῇ Λέρνῃ*] Corrupte. Sic tamen etiam C. *Solan.*
r) *πελεκήσας*] „πελεκίσας C."
s) *κατάγορον*] Confer cum Scholio 8. Legendum autem videtur κατηγορεῖν. *Solan.* Et sic correxit *Schmiederus. Lehm.*

δὲ ὁ φαλλὸς τοῦ πεπορνευκότος Κορύβου[t] ἢ Διόνυσον ὑπόμνημα, μισθὸν τοῦτον αὐτῷ Διόνυσον ἐκτετικότα, Σεμέλης τῆς μητρὸς μήνυτρα. M.

Pag. 120. *l.* 5. ἀλεκτρυὼν[u])] Πότερον ὄρνις, ἢ ἀνὴρ οὕτω καλούμενος; ὄρνιθι γάρ τί συντελέσει μισθὸς καὶ τοσοῦτος; ἢ πῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ ποίᾳ μηχανῇ ὄρνις οὐκ ἀμφίβιος οἰκήσει; V.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 127. *l.* 1. ΔΗΜΟΣΘ.] Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδέας καὶ ἀγχινοίας. G.

Pag. 128. *l.* 4. ἀμέλει μὲν] ἀντὶ τοῦ, πάντως. V.

Ead. l. 11. πολὺ μέντοι πρότερον[x])] Ἡ πλεονάζουσα φράσις αὕτη συνήθης Ἀττικοῖς, καὶ ποτὲ μὲν, ὡς ἀπὸ πρώτου προσώπου δραματικῶς, ποτὲ δὲ, ὡς ἀπὸ τρίτου ἀφηγηματικῶς, ὅπερ πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ ἐστὶν εὑρεῖν.

Pag. 129. *l.* 6. ἕρμαιον] Ἕρμαιον λέγεται τὸ εὕρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆς, Ἑρμαῖον καὶ Ἕρμαιον. οἱ γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἔφορον τῶν ὁδῶν παρὰ τὰς ὁδοὺς ἔγραφον. ὥστε καὶ εἴ τι εὕρισκόν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῷ Ἑρμῇ[y]) ἀνετίθουν, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρωνόμαζον[z]) Ἑρμαῖον καὶ Ἕρμαιον. V.

Ead. l. 10. τοῦ τὸν δόλιχον] Δύναται καὶ, τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος, καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκότος[a]). ἀλλ' ἐπεὶ τὴν περιττότητα τῶν ἄρθρων ὑποστέλλεσθαι

t) Κορύβου] Debebat, credo, Πολυύμνου, ut haec cum narratione *Scholii* ad cap. 16. convenirent. *Lehm.*

u) ἀλεκτρυὼν] Vide notam *Palmerii* ad h. l. *Cler.*

x) πολὺ μέντοι πρότερον] Notula haec non pertinet proxime ad praefixa vulgo verba, sed ad id quod deinceps sequitur, ἔφη, pleonastice h. l., ut millies a *Platone* in dialogis, perspicuitatis, vel etiam gratiae, caussa insertum. *Lehm.*

y) τῷ Ἑρμῇ] „Ex C. hoc insertum. Aberat ab V."

z) παρωνόμαζον] „παρωνόμαζον τι Edita. Emendavit *Solanus.*"

a) καὶ τὸ — νενικηκότος] „Quinque haec absunt in C."

εἰώθασιν Ἀττικοί, ἓν τῶν δύο ἀνάγκη παρελέσθαι, συνυπακούεται γὰρ τὸ λοιπόν. εἰ μὲν γὰρ τὸ τοῦ εἴη, λείπει τὸ τὸν, καὶ ἔσται οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκότος τὸν δόλιχον[b]), συνυπακούεται γὰρ τὸ τὸ, ὃ καὶ φαυλότερον. εἰ δὲ τὸ[c]) δόλιχον εἴη, ἐλλείψει[d]) τὸ τῆς γενικῆς ἄρθρον συνυπακουόμενον οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ[e]) νενικηκότος τὸν δόλιχον. ἐγκριτώτερον δὲ ἔστιν τοῦτο τοῦ προτέρου, καθότι φίλον Ἀθηναίοις τῶν ἄρθρων ἐλλιπεστέρας τὰς πτώσεις προφέρεσθαι, αὐτοὶ γάρ, ἀφικόμην, φασί, πρὸς βασιλέα, καί, προςῆλθε βασιλεῖ. V.

Ibid. δόλιχον] Δόλιχος ὄνομα δρόμου, ὅςπερ ἐστὶν ὀκτὼ[f]) στάδια. ἐνταῦθ' Ὁμήρῳ[g]) συγκρίνει Δημοσθένην. καὶ δείκνυσι μεγίστην εἰς ῥήτορα[h]) χάριν, καὶ τὸν βίον δὲ σεμνύνει Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τοὺς ἐπαίνους εἰςφέρων. V.

Ead. l. 11. ψυχαγωγούμενος] παραμυθούμενος, τέρπων. V.

Ead. l. 15. κατοῤῥωδοῦντι] φοβουμένῳ. V.

Pag. 130. *l.* 7. πρὸς Ὁμήρου] Πρὸς pro ὑπὸ Antiqui utuntur. Exempla ex Demosthene addita in Urbano. Πρὸς Ὁμήρου. πρὸς τοῦ Δημοσθένους τετάχθαι. G.

Pag. 131. *l.* 5. καὶ χαίρω] Ἐνταῦθ' Ὁμήρῳ συγκρίνει Δημοσθένην, καὶ δείκνυσι μεγίστην εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὸν βίον δὲ σεμνύνει Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τοὺς ἐπαίνους εἰςφέρων. V.

b) τὸν δόλιχον] Δὲ τὸν δόλιχον V. Absunt hic δὲ τὸν in C. Sed eadem mox post εἰ recte inserunt δὲ τό, quod in V. ibi deerat. *Solan.*

c) δὲ τὸ] Admisi ex C. cum abesset in V. *Reitz.*

d) ἐλλείψει] „ἐλλείπει Edita. Emendavit *Solanus.*"

e) τὸ τοῦ] „τὸ αὐτὸ τοῦ C."

f) ὀκτὼ] C. η΄. quod ad verum propius accedit *Solan.*

g) ἐνταῦθ' Ὁμήρῳ] Confusa haec in V. ad vera verba sua retulimus. Carmine autem, ut et alibi factitavit, argumentum Libelli exequitur. *Solan.* Id est, ad sequentia capitis quinti verba, καὶ χαίρω retulit, ubi igitur eadem repetii. *Reitz.*

h) ῥήτορα] „Ῥήτορας edida, et mox male σημύνει. Mutavit *Solanus.*"

Ead. l. 7. ἐνθουσιασμὸν] Ἐνθουσιασμὸς λέγεται, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλλάμπηται[i]) ὑπὸ τοῦ θεοῦ. V.

Ead. l. 8. κορδακισμοὺς] Κορδακισμὸς ὁ αἰσχρὰς τῶν μίμων[k]) ψόφος. V.

Pag. 132. l. 10. ἀνειμένος] ἐκλελυμένος, παρειμένος. V.

Ead. l. 11. διαρκεστέρῳ δὲ τόνῳ] Ὅτι κατὰ τοῦτο κρείττων Ὁμήρου Δημοσθένης[l]). V.

Ead. l. 12. τοῦ μεταξὺ] Ὅμηρος γὰρ[m]) πεποίηκε τὸν Διομήδην τῷ Γλαύκῳ, ὀργώσης ἤδη τῆς μάχης διεξοδικώτερον ἀναγνωριζόμενον τῷ λόγῳ. V.

Pag. 133. l. 12. πατρίδα] Lege *Gellium* (III, 11.) *Septem urbes certant*[n]) *de patria insignis Homeri: Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Iòs, Argos, Athenae.* G. *Graece sic:*

Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίζαν Ὁμήρου,
Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν,[o]) Σαλαμὶν, Ἴος, Ἄργος
Ἀθῆναι.

Pag. 137. l. 3. κομᾷν] κόμην τρέφειν. V.

Ead. l. 5. Φρύνης] πόρνον. V. An πόρνην, vel πόρνης; *Reitz.*

Pag. 138. l. 2. μετελθεῖν] ἀσκεῖν. V.

i) ἐλλάμπηται] Priores ἐλλάμπεται. Recte scriptum in *Suida* et *Hesychio*, hujus Scholii fontibus, in quibus tamen ad ψυχὴ etiam ὅλη additur. *Lehm.*

k) μίμων] Sic scripsi, erat enim μύρων nullo sensu, cum *Hesychius* nos doceat Κορδακισμοὺς esse τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια. *Cler.* Scripsisse videtur μήρων. *Solan.* Quidni ergo μηρῶν; *Reitz.*

l) Ὁμήρου Δημοσθένης] In V. et Editis erat Ὅμηρος Δημοσθένους. Sed cum hac in parte potiores Demostheni apud Lucianum hic laudes tribui manifestissimum esset, ego mutavi. Et ita recte est in C. *Solan.*

m) Ὅμηρος γὰρ] „Ita refinxit *Solanus.* Edita enim, Οἷον πεποίηκε. Mox διεξοδικώτερον dedit Idem, pro vulgato διεξοδικῷ."

n) certant] Sic *Bip.* et *Schm.* *Certarunt Reitz.* *Lehm.*

o) Ἴος] Alias Χίος legitur; et sic alibi dedimus ex Antholog. Sed Ἴος ap. *Gell.* III, 11. f. edidit *Gronov.* Sed et ibi Χίος quasdam Edd. habere, addit; verum utrumque recte, confirmat Idem. *Reitz.*

Pag. 139. *l.* 7. *συνειρων*] συμπλέκων. V.

Pag. 142. *l.* 1. *Ἰσμηνὸν καὶ χρυσάλακα*] Ἀρχαὶ p) ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων. V.

Ead. *l.* 7. *οὑτωσὶ δὲ καὶ σύγε*] Γρ^{αι}. οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ ταὐτὸν ἔοικας ἀπορεῖν. G.

Pag. 144. *l.* 8. *προὔργου*] προέργου πλέον. Ἰσοκράτης φησὶ, ἵνα προὔργου τι q) γένηται, ἀντὶ τοῦ πλέον. V.

Pag. 152. *l.* 12. *ἀλλ' εἴ δή τινα πάντων*] Ἀλλ' εἰ δή τινα θαυμάσας Δημοσθένην εἶχον. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ θαυμάσας. V.

Pag. 154. *l.* 8. *οὐ Βοιωτίας*] Scilicet τὴν ψυχήν. Vel *Βοιωτίας* accusativi casus; sunt enim duae. Lege *Stephanum*. Sed illud ἀδύνατον, non est in Codice D. Marci. G.

Ead. *l.* 10. *μηχαναῖς* r)] κριοὺς, ἢ καταπέλτας, arietes, τειχομαχικὰ ὄργανα. G.

Pag. 161. *l.* 17. *πῶς ἀπέθανεν;*] De Demosthenis interitu *Pausanias* in Corinth. G.

Pag. 163. *l.* 1. *παρὼν εἶναι νῦν*] Παρέλκει τὸ εἶναι, ἐπισκοπητέον δὲ εἰ ὅμοιον τῷ ἑκὼν εἶναι. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀπαγορεύσεως τάττεται, οἷον, οὔποτ' ἂν ἐγὼ ἑκὼν εἶναι πεισθείην. V.

Pag. 166. *l.* 5. *λεχθὲν*] Εὐριπίδου τοῦτο περὶ Πολυξένης. G.

Ead. *Ναίομεν* s)] Ἀρχίας. V.

---

p) *Ἀρχαὶ*] Unum est initium, non plura. Sic tamen etiam est in C. *Solan.* At sic saltem ἀρχαὶ scribendum fuisset. Forsan ἄρχεται dedit Scholiastes, idque per compendium ἄρχαι pinxerat. *Reitz.* Nimirum ἄρχαι videtur *Reitzius* in prioribus invenisse. *Lehm.*

q) *προὔργου τι*] Olim προὔργον (προὐργόν *Schmied.*) τοι. Correxit *Fritzsch.* Quaestst. p. 21. ex *Isocratis* loco ipso Panegyr. c. 19. *Bekker. Lehm.*

r) *μηχαναῖς*] Haec isthuc referre, cum commodius non possem, satius visum est, quam prorsus omittere. *Solan.* Commodius tamen haec ad cap. 38. referri potuisse existimo, hunc in modum: *κριοὺς ἢ καταπέλτας*] Arietes, τειχ. ὄργ. *Lehm.*

s) *Ναίομεν*] Hoc Scholium, quod ultimum in Ms. Cod. in fol. legitur, nec quo referam satis scio; nec, si ad quem locum referatur certo sciri possit, ullius videtur esse momenti. *Solan.*

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 170. *l.* 3. μηκέτι τονθορύζετε] ἀντὶ τοῦ, ὑπ' ὀδόντας γογγύζετε. τονθορίζειν γὰρ τὸ γογγύζειν. V.

Pag. 171. *l.* 6. οἷς ἔξεστιν] Τὸ, οἷς ἐφεῖται, διὰ τὰς θηλείας καὶ τὸν ἔρωτα. οὐ γὰρ ἐξῆν θηλείας δημηγορεῖν. V.

Pag. 173. *l.* 10. οὔτε τὴν μίτραν] Μίτρα ὁ γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδεσμός· λέγεται δὲ μίτρα καὶ προγαστρίδιός τις ὅπλισις ἁλυσιδωτή, τῶν πρὸ τοῦ ἤτρου φυλακή τις καὶ ἀσφάλεια. V.

Pag. 174. *l.* 2. ὁ δὲ φαλακρὸς] Τὸν Σιληνὸν λέγει. V.

Ead. *l.* 12. τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ] Ὁ Ἰκάριος οὗτος Ἀθηναῖος ἐγεγόνει γεωργός· τούτῳ φασὶν τὸν Διόνυσον δοῦναι τὸ κλῆμα πρῶτον, ἀφ' ἰκαρία ἡ πρώτη ἄμπελος ὠνομάσθη, καὶ ἡ χώρα ἡ ἐνεγκοῦσα τὸ φυτόν. οὗτος ὁ Ἰκάριος ἔδωκε ποιμέσι τοῦ καρποῦ πιεῖν Ἀττικοῖς, οὗ πιόντας[t]), νομίσαντας τοὺς λοιποὺς, ὅτι τεθνήκοιεν οἱ βαθεῖ τῷ ὕπνῳ διὰ τὴν οἰνοποσίαν κατασχεθέντες, ἀποκτεῖναι τὸν Ἰκάριον, νομίσαντας θανάσιμον φάρμακον δεδωκέναι οὐ μόνον τοῖς καθεύδουσιν, ἀλλὰ δὴ καὶ τοῖς ἐγρηγορόσι[u]) καὶ τῇ μέθῃ βακχεύουσι μανίας ἐμποιητικόν. οὕτω μὲν οὖν τὸν Ἰκάριον ἀποθανεῖν. ἐπεὶ δὲ κατέστησαν ἀπὸ τῆς μέθης, τὸν Διόνυσον χόλον αὐτοῖς ἐμβαλεῖν τοιόνδε. ἐλθὼν γὰρ πρὸς αὐτοὺς ἐν σχήματι ὡραίου παιδὸς, ἐξέμηνεν αὐτοὺς πρὸς ὁρμὴν μίξεως. καὶ δὴ ἐπιβουλεύειν αὐτὸν διαφθεῖραι. ἀλλ' ὁ μὲν εὐθὺς ἀφανὴς ἐγεγόνει. οἱ δὲ, ἅτε δὴ ἐκείνου ὑποσχομένου τὸ καθ' ὁρμὴν αὐτοῖς ἐᾶν

Pro corrupta haud dubie voce ναίομεν si scias integram, fortasse non omnino spernendum habeatur Scholion. *Lehm.*

t) πιόντας] „πίοντες] πίοντας V. Sed in Impressis mutatum est. *Solan.* Deest tamen aliquid *Reitz.* Ego, si πιόντας e Cod. scribatur, nihil desidero, nisi limam auctoris in perpoliendo stylo. Mirifice enim iste per hanc narrationem a recta in obliquam orationis formam, et vice versa, transilit. Ceterum πίοντες ediderant priores Edd. minus castigate. *Lehm.*

u) ἐγρηγορόσι] ἐγρηγορῶσι in prioribus vitiose. *Lehm.*

ἐκτελέσαι, ὡρμήκεσαν ἄχρι κινήσεως. καὶ δὴ μεμενήκεσαν οὕτως ἀεὶ ἐκ τῆς ὀργῆς Διονύσου, ἀκατάπαυστον τὴν ὀργὴν ἔχοντες. ἐφ᾽ οἷς x) ἐξιλασάμενοι τὸν θεὸν, τοιαῦτα κατὰ χρησμὸν y) πεποιηκότες πήλινα σχήματα, καὶ ἀνθ᾽ ἑαυτῶν ἀναθέντες ἐπαύσαντο τῆς μανίας. V.

Pag. 175. *l.* 13. οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν] Αἴγιον καὶ Ἑλίκη z) καὶ Βοῦρα καὶ Ῥῦπαι a) καὶ Πάτραι πόλεις εἰσὶ Πελοποννήσου. Πάτραι μὲν μικρὸν πρὸ τοῦ Κρισαίου κόλπου καταντικρὺ τῶν Ἐχινάδων νήσων, ὡς πρὸς τὴν ἕω. αἱ δὲ λοιπαὶ παραθαλάσσιοι, τῆς ἐπὶ Κόρινθον φερούσης. Ἑλίκης δὲ καὶ τὰ ἐρείπια ἐστιν ἰδεῖν παρὰ τὸν αἰγιαλόν. αὕτη δὲ πᾶσα ἡ πόλις ὑποβρύχιός ἐστι τῇ θαλάσσῃ, σεισμῷ πάλαι τοῦτο παθοῦσα b). V.

Pag. 176. *l.* 3. ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένῃ] Ἐλλόβιον, τὸ ἐνώτιον· παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι c) τοῖς τῶν ὤτων λοβοῖς. V.

Pag. 179. *l.* 6. καὶ μητρολῴου d) υἱὸς ὤν] Ἀλκμαίωνος e) γὰρ ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου, ὃς Ἀλκμαίων τὴν μητέρα ἀπεκτονὼς f) ἐπλανᾶτο κατὰ πάσης γῆς, μηδενὸς αὐτὸν διὰ τὸ ἄγος μητρὸς καταδεχομένου. Χρήσαντος δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος ζητεῖν γῆν εἰς κατοίκησιν, ἥτις οὔπω ἦν, τῆς μητρὸς ὑπ᾽ αὐτοῦ κτεινομένης, σκέψασθαι μὴ ἂν ἀλλαχοῦ εὑρεθῆναι, ἧκε g) πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελῴου. Θοι-

x) οἷς] Ὧι erat in Impress. Οὓς Exc. G. et V. Lege οἷς, ut in C. est *Solan.*

y) χρησμὸν] „χρησμοῦ C.“

z) Ἑλίκη] „Ἑλίαν V.“

a) Ῥῦπαι] „Ῥῦπαι C.“

b) παθοῦσα] Eadem ferme habet Scholium Cod. ex quo nos nulla emaculavimus. *Solan.*

c) ἐνείρεσθαι] ἐνεύρεσθαι vulgatum vitium, quod recte mihi emendasse videor. *Lehm.*

d) μητρολῴου] Sic editum inveni, nec quidquam varietatis notatum reperio, cum tamen in *Luciano* recte μητραλῴου. *Reitz.*

e) Ἀλκμαίωνος] Sic in V. recte legitur. In Impresso prave editum est Ἀλκμαίων. In C. vero scriptum: Ὁ Ἀμφίλοχος filius fuit Alcmaeonis Amphiarai. *Solan.* At pugnat hoc cum constante totius antiquitatis narratione, quae fratrem, non filium, Alcmaeonis facit Amphilochum. *Lehm.*

f) ἀπεκτονώς.] „Ita dedit Idem, pro vulgato ἀπεκτείνας.“

g) ἧκε] Quam C. Ergo legit ἦ, recte. *Solan.* Secutus Schniederus. *Lehm.*

λερὸς γὰρ οὗτος ἀεὶ ῥέων, καὶ ταῖς Ἐχινάσιν νήσοις εἰς θάλασσαν ἐκδιδοὺς, ὑπωπτεύθη αὐτῷ πρόσχωσιν. οὗτος h) ἐν τοσούτῳ ἐργάσασθαι, καὶ γῆν ἀναδεῖξαι, ἥτις ἱκανὴ σῶμα ἀνθρώπου ὑποδέξασθαι, μὴ πρότερον οὖσα τοῦ τῆς μητρὸς i) φόνου. καὶ δὴ πορευθῆναι (φασι *), καὶ κατοικῆσαι τὴν Κατοινιάδα γῆν. καὶ ἐξ ἑνὸς k) τῶν υἱῶν Ἀκαρνᾶνος, Ἀκαρνανίαν τὸν τόπον ὀνομάσαι. V.

IN CYNICUM.

Pag. 185. *l*. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ] Titulus hic fuit in C. G. *Πῶς δεῖ Κυνικὸν εἶναι φιλόσοφον* (Deinde). *Κινδυνεύει οὗτος ὁ λόγος ἄλλου τοῦ νομισθῆναι, καὶ οὐ Λουκιανοῦ*. G.

Pag. 186. *l*. 4. τριβώνιον] Τὸ τριβώνιον ἐνταῦθα τὸ παλαιὸν καὶ διεῤῥωγὸς ἱμάτιον, τρίβων δὲ, τρίβωνος, τὸ τῶν φιλοσόφων ἔνδυμα εὐτελές. Erat autem usque ad pedes, *καὶ χειρίδας ἔχων πλατείας καὶ κεκολπωμένας*. G.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 205. *l*. 4. Ἀρά γε] Βουλόμενος l) ἅπαντα εἰδέναι, τὰ σόλοικα. ὁ οὖν Λουκιανὸς βουλόμενος — εἰσήγαγε m) σολοικίζοντα, καὶ διὰ τοῦτο ψευδοσοφιστὴν αὐτὸν ὠνόμασεν. ἐπίτηδες οὖν ὁ Λουκιανὸς σολοικίζων, ἵνα δείξῃ τὸν σοφιστὴν μὴ δυνάμενον ἐλέγξαι τὸν σολοικίζοντα. V.

Pag 206. *l*. 10. ἄρτι δὲ σολοικιῶ] Τὸ ἄρτι μέλλοντι οὐ συνάπτεται. οὐχ ἅμα λέγομεν, ἄρτι σολοικιῶ. V.

h) οὗτος] „*Οὕτου* edita." Mutavit Idem, nescio unde; nec satis adridet illud *οὗτος θολερὸς — οὗτος*. *Reitz*.

i) τοῦ τῆς μητρὸς] „*Τῆς τοῦ μητρὸς* edita ridicule."

*) φασι] „omissum erat in editis."

k) καὶ ἐξ ἑνὸς] Hic aliquid deest, quod suppleri poterit ex *Pausania* Arcadicis, ubi hanc Alcmaeonis habet historiam p. 492. Ed. *Sylburg*. Caeteroqui *Κατοινιάδος γῆς* non memini. *Clor*. Sed sic etiam C. *Solan*.

l) βουλόμενος] Lacuna hic est in V. Deest nempe *ἐλέγχειν*, aut simile quid. *Solan*.

m) εἰσήγαγε] Hoc fuit initium Ms. in 4. in quo videtur linea aut aliquid amplius deesse. *Clor*.

Ead. l. 17. ἃ μὲν οἶδα, ἃ δ' οὔ] Ἐχρῆν εἰπεῖν, τὰ μὲν, τὰ δέ. V.

Pag. 207. *l.* 3. ὄφελον] Τὸ ὄφελον οὐδέποτε μέλλοντος συντάττεται ἀπαρεμφάτῳ n), ἢ ὑποτακτικῷ, ἀλλ' ἐνεστῶτος, ὁριστικῷ, ἢ ἀπαρεμφάτῳ, ἢ εὐκτικῷ, ὡσαύτως καὶ παρῳχημένῳ. ἔδει οὖν εἰπεῖν, ὄφελον ἀκολουθεῖν δυνηθῆναι. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὸ νῦν πρόσκειται, ὃ οὐδέποτε οὐδὲ αὐτὸ μέλλοντι συντάττεται. Διττῶς οὖν ἐν τῷ ἑνὶ σεσολοίκισται. διὸ καὶ λέγει ὅτι τρὶς o) σεσολοίκισται. V.

Pag. 207. *l.* 15. μέγα οὖν ἆθλον] Ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος οὐ λέγεται τὸ ἆθλον. V.

Pag. 208. *l.* 1. καὶ προῒθι γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν] Κακῶς τὸ εἰς τὸ ἔμπροσθεν προσέθηκεν. οὐ γὰρ λέγεται τοῦ προβαίνοντός τι ἔμπροσθεν ἄλλο. κακῶς οὖν καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἐπεὶ πρόϊθι φησι. V.

Ead. l. 10. μεθῆκα θεῖν λαγὼ] Καὶ τοῦτο σόλοικον γενικῇ χρῆσθαι ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὁ λαγὼς, τοῦ λαγὼ ἡ γενικὴ, ἡ δ' αἰτιατικὴ τὸν λαγὼν μετὰ τοῦ νῦ p), ἀλλ' οὐ χωρὶς τοῦ νῦ. V.

Ead. l. 18. οὐ γὰρ πρόσεστιν] Ἐπειδή, φησι, οὐ πρόσεστι τῷ σολοικισμῷ εἴς τινα q) ἐσολοίκισα· τούτου χάριν οὐκ ἔγνως τὸν σολοικίζοντα. V.

Pag. 209. *l.* 4. τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων] Ἡ τίτθη θηλάζει· σὺ δὲ ἀντιστρέψας ἔφη, τὰ παιδία θηλάζει. V.

Ead. l. 5. οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία] Αὐξανόμενα γὰρ ἔδει εἰπεῖν παθητικῶς, ἀλλ' οὐκ ἐνεργητικῶς. V.

Ead. l. 8. οὐδὲν γνωσόμεθα] Ὤφειλε γὰρ καὶ τὸν

n) ἀπαρεμφάτῳ] Videtur ἀπαρεμφάτῳ hic abundare. Vid. not. *Graevii. Cler.*

o) τρὶς] Fallitur. Vid. infra adnot. ad h. l. *Lehm.*

p) νῦ] Νῦν prave editum ante, et erat νῦν hic male in V. Sed mox V. tantum habet, etsi in impr. νῦν utrobique editum sit. *Solan.*

q) εἴς τινα] An voluit εἴς τινα? Nullo autem pacto Luciani mentem cepisse videtur Scholiastes. *Lehm.*

δυνητικὸν προςθῆναι[r]) σύνδεσμον τὸν ἄν, οἷον, εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν ἂν γνῶμεν, οὐ δὲ γνωσόμεθα, νῦν δὲ διπλῇ σεσολοίκισται, καὶ τῇ ἐλλείψει τοῦ ἄν, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος χρήσει, τοῦ γνωσόμεθα· οὐδέποτε γὰρ τοῖς δυνητικοῖς μέλλοντες συντάττονται. V.

In altero *Vossiano* sic: (ἄν) ἰστέον ὅτι μέλλοντες οὐδέποτε μετὰ τοῦ ἂν ἐκφέρονται. οὐ γὰρ εὕρηται ἕξω ἄν, καὶ ἐρῶ ἄν. διὰ τοῦτο γὰρ τὸ ἂν ἔν τε τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρακειμένῳ, ἵνα μέλλοντα δηλώσομεν. μέλλοντος δὲ ὄντος, τίς χρεία τοῦ ἄν; σολοικισμὸς[s]) τὸ μὲν ὄνομα ἑνικόν, τὸ δὲ ῥῆμα πληθυντικόν. V.

Ead. l. 12. τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν] Πόσους[t]) παῖδας ἔτεκες. V.

r) προςθῆναι] Lege προςθεῖναι. Et confer Scholion sequens, in quo refelluntur quae hic prave observata erant. *Reitz.* Obtemperavit *Schmiederus*, scribens προςθεῖναι. Verum quum auctor etiam προςτεθῆναι voluisse potuerit, intactum reliqui vulgatum vitium. Sed mox pro οὐδὲ γνωσόμεθα scripsi οὐ δὲ γνωσ. *non vero.* Οὐδὲ foret *neque.* Ceterum cf. seq. notam. *Lehm.*

s) σολοικισμὸς] Novum incipere hoc scholium existimo. Sed quo referam non habeo. *Solan.* Imo huc vel maxime pertinet. Habet duas hoc scholion partes, quarum prior id agit, ut refellatur alter Scholiastes; quod frustra tamen fit, quum nec per se verum sit, Futurum Indicativi cum ἂν nunquam reperiri conjunctum, nec, si verum sit, id nunc velit iste alter, qui manifesto pro Futuro simplici γνώσομαι, quod soloecum habet, dictum malit ἂν γνῶμεν (quamquam temere), nec vero γνωσόμεθα ἄν. Posteriore autem hac scholii parte ostendit auctor, quis in dictione insit soloecismus; inesse dicit in plurali verborum ἀγνοήσομεν et γνωσόμεθα, ad nomen singularis numeri referendo. Quod quum et ipsum minime tangat *Luciani* ipsius mentem, *Fritzschius.* Quaestt. p. 156. sq. in ἑαυτῶν pro ἡμῶν αὐτῶν dicto quaerit affectatum hujus loci vitium. At clarum mihi videtur, quando Lycinus dicit: ἐπεὶ καὶ τόδε σολοικίσθεν ἀπέφυγέ σε, non dicere eum voluisse soloecismum in proxime antecedentibus: καὶ μὴν — ἑαυτῶν, commissum, quoniam utramque sententiam uno tenore pronuntiatam a Lycino fuisse consentaneum est, needum Lycinus illud ἀπέφυγέ σε facile ad proxima spectans dicere poterat. Longe simplicius se plane pro more suo haec ad verborum θηλάζειν et αὐξάνειν usum, minus illum Atticum, relata voluit, quum e responso soloecistae: ἀμφότερα λέγεις, intellexisset, et illas striligines eum, velut lepores venatorem, effugisse. *Lehm.*

t) πόσους] Absurdissima haec; incorrupta tamen; respicit enim non τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν, sed vocem συνεχομένην, ex qua

Ead. l. 14. πηνίκα ἔξεισι] Τὸ ἔξεισι δηλοῖ τὸ ἥμερον[u]), ἐνεστῶτος γάρ. τί οὖν φησι ἐρωτᾷς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ αὐτόθεν; V.

Pag. 210. l. 1. τὰ πατρῷα] Πατρικὰ[x]) ὅταν εἴπωμεν, τὰ τοῦ πατρὸς λέγομεν, ζῶντος τοῦ πατρός· ὅταν δὲ τὰ πατρῷα, τεθνηκότος. V.

Ead. l. 3. πατριώτης] Ὁμοήθης γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ὁμόγλωσσος, ὁμόνομος. τὸ δὲ πατριώτης, ἐπὶ βαρβάρων· οἱ βάρβαροι γὰρ οὕτως ἀλλήλους φασὶ, ἀντὶ τοῦ πολίτης· καὶ ἴσως ὅτι μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων μέντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων ἐν τοῖς νόμοις, τὸ πατρίῳ[y]) ἐχρήσατο. V.

In altero *Voss.* Cod. sic: Ὥσπερ[z]) Σικελὸς ὁ αὐτόχθων· λιώτης δὲ ὁ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ξένος. οὕτω πάτριος, καὶ πατριώτης.

Ead. l. 4. μεθύσης] Μέθυσος γάρ, ἀλλ' οὐ μεθύσης. V.

Ead. l. 6. λῆμμα πάρεστιν] Λῆμα γὰρ ἡ ἀνδρία δι' ἑνὸς M. V.

Idem Schol. in altero V. (Λῆμμα) διὰ δύο μ τὸ λαμβανόμενον· Λῆμα διὰ ἑνὸς τὸ φρόνημα.

Ead. l. 9. ὁ μεῖραξ] Τὸ μεῖραξ οὐ φασὶν ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι[a]), ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἡβώσης· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μειράκιον λέγουσιν. V.

frigidum hunc jocum captat. *Solan.* Ad Scholium Verborum c. 4. αὐξάνοντα παιδία hunc lepidum, quem dicit, jocum conferendum esse putat *Fritzsch.* Quaestst. p. 156. *Lehm.*

u) ἥμερον] Lege σήμερον. Sed absurdum est Scholium. Idem mendum est in Exc. G. in quibus reliqua hujus Scholii pars non comparet. *Solan.* Σήμερον edidit *Schmiederus*. *Lehm.*

x) πατρικὰ] Scholium melius habet in Exc. G. Πατρικὰ ὅταν λέγωμεν (*Reitz.* λέγομεν), τὰ τοῦ πατρὸς ζῶντος· ὅταν δὲ τὰ πατρῷα, τεθνηκότος. *Solan.*

y) τὸ πατρίῳ] Lege τῷ πατριώτης. Ex mendosa scriptura ortum hoc Scholium; non enim πατριώτης vituperatur, sed συμπ—. *Solan.* Τὸ πατριώτης *Schm.* *Lehm.*

z) ὥσπερ] Hic videtur deesse vox πατριώτης, licet nullum lacunae vestigium appareat in apographo. *Cler.*

a) λέγεσθαι] Λέγεται edita, correxerat *Solanus* ex Cod. credo, quia eodem versu vulgatum φασὶ ex Cod. V. in φασὶν se mutasse notarat. Sed quia λέγεσθαι vel sine codice legendum adparet, facile obsecundavi. *Reitz.* Quidni vero, si

Ead. l. 10. **δεδίττομαι**] Τοῦτο ἐνέργειαν, οὐ πάθος, σημαίνει. V.

Ead. l. 12. **κορυφαιότατος**] Κορυφὴ ἡ κεφαλή. τὸ οὖν κορυφαῖον οὐ δέχεται ὑπερθετικὸν τὸ κορυφαιότατον. V.

Ead. l. 13. **ἐξορμῶ**] Σημαίνει τὸ παρακινῶ ἕτερον καὶ ὁρμηθῆναι ποιῶ· ὁρμῶμαι δὲ ἐγὼ αὐτός. V. — Ἐξορμέω γὰρ ἐξορμῶ ἄλλον, ἐξορμάω δὲ ἐξορμῶ ἐγώ. Cod. Vat. 90. (Inepti aliquid dicit Scholiastes, judice *Bastio* Epist. Crit. p. 107.)

Pag. 211. *l.* 1. **συνετάξατό μοι**] Ἐπὶ στρατοπέδου γὰρ τοῦτο διαθέσεως. V.

Ead. l. 2. **περιέστην αὐτὸν**] Ὑπηγαγόμην γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ἢ μετῆλθον αὐτόν. τὸ γὰρ περιστῆναι ἐπὶ τοῦ κύκλῳ λέγεταί τινα περιχεῖν. V.

Idem Schol. in *Vossiano* majore ita habet: Περιέστη] Τὸ περιέστη δηλοῖ τὸ πέριξ αὐτοῦ. πῶς οὖν εἷς ὢν πέριξ αὐτοῦ ἔστησε[b]);

Ead. l. 4. **συνεκρίνετο αὐτῷ**] Συνεδικάζετο γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ἢ ἠμφισβήτει, ἀλλ' οὐ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ συγκρίνεσθαι, ἐπὶ τοῦ πυκνοῦσθαι, ἡ δοκίμη χρῆσις τῶν Ἑλλήνων οἶδεν. V.

In *Voss.* majore sic: Σύγκρισιν καὶ διάκρισίν φασιν οἱ φιλόσοφοι τὴν ἕνωσιν καὶ διάλυσιν, οὐχ ὡς φασὶν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὴν ἀντίταξιν. οὖν[c]) συνεδικάζετο ἔδει εἰπεῖν, ἢ ἠμφισβήτει.

Ead. l. 6. **νῶϊ τοῦτο δοκεῖ**] Τὸ γὰρ νῶϊ εὐθεῖα[d])

φασὶν extra nexum cogites, etiam λέγεται optime dictum esse appareat? *Lehm.*

b) **ἔστησε**] Sic non puto scripsisse soloecismorum arbitrum. Forsan ἔστη simpliciter. *Lehm.*

c) **οὖν**] Excidit hic aliqua vox, aut συνεδ. οὖν legendum. *Solan.* *Schmiederus* edidit: ἔδει οὖν εἰπεῖν συνεδ. *Lehm.*

d) **εὐθείᾳ**] Εὐθείᾳ καὶ αἰτιατικῇ editum ante; ac deinceps quoque dativus ubique expressus. Sed adscripsit *Solanus*: nominativum in his omnibus pro dativo, qui in V. et Impr. erat, reposui. Huic igitur parui. *Reitz.* At εὐθεῖα sic scribere debebat, non εὐθεία, ut vere edidit et post eum *Bip.* et *Schm.* *Lehm.*

καὶ αἰτιατικῇ, ἀλλ' οὔτε καὶ δοτικῇ. τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν ἀπαιτεῖ[e]). καλῶς οὖν[f]) παίζων αὐτὸν εἴρηκεν· ὡς σὺ καὶ νῦιν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν, ἔδει γὰρ εἰπεῖν καὶ νῶιν ἁμαρτάνομεν ἐρεῖς, τουτέστιν ἡμᾶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν. V.

Ead. l. 9. μιχθεῖσα] Ἐμίχθη γὰρ ἀνήρ, φαμὲν[g]), γυναικὶ, οὐχὶ γυνὴ ἀνδρί. V.

Ead. l. 10. καρῆναι] Τὸ κείρασθαι ἐπὶ τοῦ κοσμίως[h])· τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ τοῦ ἀτίμως, καὶ μετὰ ὕβρεως. V.

Ead. l. 11. ξυγομαχεῖν] Ἐπὶ γὰρ τῶν φιλίως διαλεγομένων ἐρεσχελεῖν λέγεται, ἢ ἀμφισβητεῖν, ἢ φιλονεικεῖν. ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς, ζυνομαχεῖν ἢ διαδικάζεσθαι. V.

Ead. l. 13. βασανίζεσθαι] Βάσανος γὰρ ἐπὶ τῆς δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ κολαζομένων διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. V.

Ead. l. 16. εἰ μελετήσει] Οὐ γὰρ ἀξιοῦσιν Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος[i]) τούτου ἐνεργητικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ παθητικῶς τὸν μέλλοντα. οὐ γάρ φασι μελετήσω, ἀλλὰ μελετήσομαι. V.

Ead. l. 18. τεθνήξει] Τεθνήξεται γὰρ ἐχρῆν λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ' οὐ τεθνήξῃ[k]) ἐπὶ δευτέρου. V.

Pag. 212. *l.* 2. στοχάζομαι] Τὸ γὰρ στοχάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦν τάττεται[l]) τὴν βολὴν, ἢ τοῦ τεκμαίρεσθαι. V.

e) τὸ δὲ — ἀπαιτεῖ] „In V. et Impress. τὸ δὲ δοτικῇ ἀπαιτεῖ absurde. quod vero jam editum ex G. et ingenio se refinxisse testatur *Solanus*."

f) οὖν] „Ita ex V. restituit idem, in editis erat τοῦ sine sensu."

g) φαμὲν] φασὶ editum ante. In V. per compendium exaratum hoc verbum editoribus prioribus imposuit. *Reitz.*

h) κοσμίως] „Κοσμικοῦ Exc. G."

i) τοῦ ῥήματος] „Τῶν edita male."

k) τεθνήξῃ] Nihil varietatis notatum invenio. Sed aut hic legendum τεθνήξει, aut in Luciano etiam τεθνήξῃ. oportet enim haec sibi respondere. Alioqui perinde esse quodnam eligas, ut βούλει per βούλῃ aliaque secundam personam in ει formantia, satis saepe vidimus. Sed τεθνήξει Lucianum dedisse, certum. *Reitz.* Nihil sane certius. Quare in Scholio videtur mihi lacuna esse, sic fere illa explenda: ἀλλ' οὐ τεθνήξει, τουτέστι τεθνήξῃ ἐ. δ. *Lehm.*

l) ἀκριβοῦν τάττεται] Sic dedit *Solanus* pro vulgato ἀκριβῶς τάττεσθαι, non tamen addens unde. Quare, cui vulgatum rectius videtur, poterit id revocare. *Reitz.*

Ead. l. 6. χρᾶσθαι] Χρῆσθαι m) γὰρ λέγουσιν Ἀθηναῖοι. V.

Ead. l. 7. ἔκτοτε] Ἐξότου γὰρ τὸ δόκιμον. V.

Ead. l. 10. ἀντιλαμβάνομαι] Τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ κωλύειν ἢ ἀντέχεσθαι τάττουσι, μάλιστα ὁ Πλάτων. V.

Ead. l. 12. Βράδιον] παρὰ ποιηταῖς. βραδύτερον παρ' Ἕλλησι. V.

Ead. l. 14. τὸ λέλογχα] Τὸ λέλογχα Ἀττικοὶ εἴληχα φασὶ, καὶ τὸ λέλειφα, εἴληφα. V.

Pag. 213. *l.* 5. φακὸν] Ὁ γὰρ φακὸς ἐπὶ ἑνὸς εἴρηται ὠμοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑψητοῦ φακῆ n) λέγεται. V.

Ead. l. 9. δυνήσεσθαι] Βούλεται τὸ νῦν μέλλον τιμήσαντα o). ἐπὶ οὖν τὸ δυνήσεσθαι μέλλοντος, ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ, ὡς μὴ συνιέντος σολοικίσαντα. V.

Ead. l. 14. τὸ ἀνέῳγε] Βούλονται μὴ λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαθέσεως, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. χρῆται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδωνι ἀνεῴγετο p), λέγων, ἡ θύρα σου πάνυ πρωΐ. V.

Pag. 214. *l.* 7. ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν] καὶ τοῦτο παρὰ συνήθειαν. ἵππον γὰρ ἐς πεδίον φαμὲν καλεῖν, ἀλλ' οὐχ ἱππεῖς q). V.

m) χρῆσθαι] Recte. Sic *Lys.* p. m. 182. τοιαύτῃ τύχῃ χρῆσθαι. Item Thucyd. VII. c. 85. χρᾶσθαι vero *Herodot.* VI. 388. A. Quamquam apud alios promiscue. *Reitz.*

n) φακῆ] Φακῆ rectius habet aliud Scholion ad Icarom. c. 18. Tom. VII. p. 331. *Lehm.*

o) τιμήσαντα] quid hic faciat nescio. ἐπεὶ autem legendum existimo. *Solan.* Forte, μέλλοντι μὴ συντάσσεσθαι. *Wetst.* Non admodum curabo verba hominis, qui soloecismum ibi quaesierit, ubi haud dubie nullus est, ne ex auctoris quidem mente. *Lehm.*

p) ἀνεῴγετο] Lege omnino ἀνέῳγε. *Solan.* Minime vero. Verba *Platonis*, liberius paullo a Scholiaste adducta, leguntur in Phaedon. c. 3. ubi olim quidem ac vulgo (cf. *Thom. Mag.* s. πρωΐ) legebatur ἀνεῴγετο, nunc autem in *Stallbaum.* Ed. video ἀνεῴγνυτο expressum. Nec sententiam Grammatici nostri recte cepit *Solanus*, non accommodatam quidem, illam ad Luciani consilium, at certe satis planam. *Lehm.*

q) ἱππεῖς] Peccavit in investigando peccato Scholiastes, deceptus, nisi fallor, loco Piscat. c. 8. Verum peccatum ostendit *Graevius* in Adnot. *Lehm.*

Ead. l. 14. *μαντεύεται γοῦν*] Χρᾷ μὲν ὁ Ἀπόλλων, μαντεύεται δὲ ὁ προσιών. V.

Pag. 215. *l.* 1. *εἰ ἄρα καθ' εἷς*] Οὐ γὰρ καθ' εἷς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος[r]) δεῖ λέγειν. V.

Ead. l. 7. *τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ*] Ἐπὶ γυναικὸς τὸ μνηστεύεσθαι· ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν τὸ μνᾶσθαι. μνᾶται μὲν γὰρ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ γυνή. V.

Ead. l. 12. *ἀπολείποι τὴν γυναῖκα*] Ἀπολείπει γὰρ γυνὴ τὸν ἄνδρα ἐρεῖ. ἀνὴρ δὲ γυναῖκα οὐκ, ἀλλ' ἐκβάλλει. V.

Pag. 216. *l.* 1. *νῦν ψοφοίη τὴν θύραν*] Κόπτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ἔξω τις ἑστώς, ψοφεῖ δὲ ἔσω. V.

Ead. l. 9. *νῦν δὴ*] Πλατωνικὸν, σημαῖνον τὸ ἀρτίως. ὥσπερ οὖν τὸ ἄρτι διὰ τὸ ἀκαριαῖον τῆς σημασίας τοῦ ἐνεστῶτος, μέλλοντος ἀνεπίδεκτον[s]) σημασίας, οὕτω καὶ τὸ νῦν δὴ εἰς τὰ γενησόμενον ἀσυνάρτητον, ἵνα μὴ σολοικίζοι ὁ χρώμενος οὕτως. V.

Ead. l. 18. *ἄττα*] Τὸ ἅττα δασυνόμενον δηλοῖ τὸ ἅτινα, ψιλούμενον δὲ τὸ τινά, λεγόμενον δὲ μετὰ τοῦ ἕτερα ψιλοῦται, ἵνα δηλοῖ τὸ τινά. V.

Pag. 220. *l.* 10. *καταδουλοῦσθαι*] Ἰσοκράτης ἐν τῷ Εὐαγόρᾳ· καὶ τὴν νῆσον ὅλην βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ κατεδούλωσεν. οὐκ ἀσφαλὲς[t]) οὖν τὰ τοῦ Λουκιανοῦ. V.

IN PHILOPATRIN.

Pag. 222. *l.* 1. *ΦΙΛΟΠ.*] Καὶ οὗτος ὁ λόγος ἄλλου του, καὶ οὐ Λουκιανοῦ δοκεῖ εἶναι. καὶ τὰ λοιπὰ οὐ δεῖ ἐπιφέρειν. V.

r) *καθ' ἕκαστος*] Error hic e *Thoma Mag.* s. v. *καθ' εἷς*, de quo infra: *Graevius* monet. *Lehm.*

s) *ἀνεπίδεκτον*] In Impr. est *καὶ τῆς ἀνεπιδέκτου.* Sed in V. tantum extat *ἀνεπίδεκτον*, unde palam est, legendum esse, uti edidi. *Solan.*

t) *οὐκ ἀσφαλὲς*] Corrupta textus verba secutus sic judicat Grammaticus. *Lehm.*

Ead. l. 4. βυσσοδομεύεις] ἐκ βάθους σκέπτῃ. V.

Ead. l. 7. τρικάρηνον] Κέρβερον. V.

Pag. 223. *l.* 10. ἀποψύξω] ἀποθανοῦμαι, ξηρανθήσομαι. V.

Pag. 224. *l.* 7. ἀρίγνωτον] εὐδιάγνωστον. V.

Pag. 231. *l.* 1. προσηταιρίζετο] ἑταίρους προςέλαβεν. V.

Pag. 232. *l.* 2. ἐκ νεκάδων] νεκρῶν. V.

Pag. 233. *l.* 8. ἀναφαλαντίας] φαλακρός. V.

Pag. 234. *l.* 5. φῶς] Θεός. V.

Ead. l. 7. ὁ βραδύγλωσσος] Μωσῆς. V.

Pag. 235. *l.* 3. ἀοίδιμος] ἔνδοξος. V.

Ead. l. 8. ἑ] αὐτόν. V.

Ead. l. 13. γινομένῳ] ἀνθρώπῳ. V.

Pag. 236. *l.* 2. τὸν υἱὸν] Σαρπηδόνα x). V.

Pag. 238. *l.* 10. φλαῦρον] φαῦλον, ἢ κοῦφον κακόν. διαφέρει γὰρ φλαῦρον καὶ φαῦλον. φλαῦρον μὲν γάρ ἐστι τὸ μικρὸν κακὸν, φαῦλον δὲ τὸ μέγα. ἢ φλαῦρον ἀηδὲς, δύςφημον, λυπηρόν. V.

Ead. l. 10. δέῤῥιν] δέρμα. V.

Pag. 239. *l.* 3. κόσταβος] παιδιά. V.

Ead. l. 13. ἀπαυδήσω] ἀπαγορεύσω. ἀπολέγομαι y). V.

Pag. 240. *l.* 6. παπτήνας] σκοπήσας. V.

Pag. 258. *l.* 15. κακοείμων] κακὰ τὰ z) εἱμάτια ἔχων. V.

Pag. 259. *l.* 15. ἦ δ᾽ ὅς] ἔφη ἐκεῖνος. V.

Pag. 260. *l.* 1. Μεσωρί] Αὔγουστον. V.

Ead. l. 5. λοπὸς] ἐνδύματος. V.

u) ἐκ] „Aberat praepositio ab editis. Addidit *Solanus*."

x) Σαρπηδόνα] Σαρπηδῶνα priores. *Lehm.*

y) ἀπολέγομαι] „non agnoscunt C." Est haec vox e *Suida*, qui ἀπαυδῶ explicat per ἀπαγορεύω et ἀπολέγομαι. *Lehm.*

z) τὰ] „*Καὶ* male in Editis. Emendavit *Solanus*." Deinceps scribendum fortassis aut ἱμάτια, aut, quod probabilius videtur, εἵματα. *Lehm.*

Ead. l. 6. ῥήτρην] ῥῆτραι, συνθῆκαι, λόγοι, νόμοι[a]), ὁμολογίαι, ψηφίσματα, συγγράμματα. V.

Ead. l. 15. ὁ νησιώτης] Πρωτεσίλαος[b]). V.

a) νόμοι] „γάμοι lectum antea. Mutavit *Solanus*." Deinceps pro ὁμολογίαι vide an legendum ex *Hesychio* sit ὁμιλίαι. cf. etiam Schol. ad Pro Merc. Cond. c. 2. Tom. III. p. 365. *Lehm.*

b) Πρωτεσίλαος] Errat: de Telemacho enim sermo est. Vid. *Hom.* l. c. In Exc. G. Τρογεσίλαος. *Solan.*

ADNOTATIONES.

IN SATURNALIA.

Pag. 1. *l.* 3. *Ὦ Κρόνε — σοὶ τέθυται*] Saturno sacra fiebant, de quibus inprimis *Macrob.* L. I. c. 8. et 10. et *L. Gerald.* de annis et mensibus: haec *Κρόνια* dicebantur a Graecis, et primo uno die tantum, i. e., 14. Cal. Jan. celebrari solita, sed post in triduum propagata, primum ex adjectis a Caesare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addixit: a 16. igitur coepta, in 23. desinebant, quo solo fieri ante consueverant. Cogn. Singularis exstat de Saturnalibus dissertatio *Georg. Theoph. Börneri* Lips. 1751., cujus auctor etiam horum Lucianeorum aliquam rationem habuit. Lehm.

ibid. Τό γε νῦν εἶναι] Sic supr. Adv. Indoct. c. ult. f. Reitz.

ead. l. 5. *ἐπὶ τῶν ἱερῶν*] *inter sacra*, reddidit *Gesnerus*: hic enim, non, ut *Börnerus* putavit, *Hemsterhusius*, inde a libro de Sacrificiis interpretationis ceterorum Latinae, quae in Ed. *Reitziana* legitur, auctor est habendus. Vituperat autem *Belinus* pro more suo hanc interpretationem, falso ab ipso acceptam pro: *inter festum, durante festo*, de quo certe *Gesnerus* non cogitaverat. Reddit autem *ipse: pour prix de mes victimes, ἀντὶ τῆς θυσίας ἀμοιβήν*, quae verba huc confert e cap. 5. Et sic jam reddiderat *Erasmus: pro hostiis immolatis.* At alius generis est locutio *πεττεύειν ἐπὶ χαρόων* c. 9. et similes, alius haec nostra, quae vix aliter capi potest, quam sic: *inter sacrificandum.* In ipsis enim sacrificiis preces fieri solitas satis constat. Praeter alia vide Clytaemnestrae exemplum *Sophocl.* Electr. v. 624. sq. Lehm.

Pag. 2. l. 31 Εἰδέναι] Καὶ εἰδέναι fortassis. Guyet. Et ego ita malim, quamquam exempla multa notata habeo ellipseos τῆς ὡς, εἰς, vel ἐπὶ ante infinita, quae hic tamen durior videtur; nec juvat illud Alciphronis I. Ep. 9. ἐς [illegible] — κερδαίνειν ἐμφοροῦσιν ὕβρεις, qui, ut lucrum faciant, injurias inferunt. Lysias or. pro oliva, pag. Edi Lond. 145. οὐδ' ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων, prope accedit; nec tamen adeo gemina est locutio, ut μάντιν εἶναι εἰδέναι similiter ab Luciano dictum adfirmem. Nec Aristophaneum Pl. 556. χἀπαλείφει μηδὲ ταφῆναι, pro εἰς τὸ ταφῆναι, aliaque permulta, satis mihi faciunt ad stabiliendum Luciani vulgatum; inhibent tamen, ne quid sine gravi caussa innovem. Reitz. Scripsit auctor fortasse εἰδότα, quamquam magis placeat Guyeti conjectura. Nam, ut ipse Reitzius vulgatam structuram defensum ivit via ut ipsi non satis fecit, ita nec aliis eam vereor ne satis probaverit. Lehm.

Ibid. l. 34. Οὐκ ἀνανεύω] Non agnoscitur a Salm. et Bas. 1. illud ἂν, quod ante τὸ ἀνανεύω ingerit Reitziana Ed. et recte abest. Omittit etiam Ms. Reg. 3011. Bip. Mendum illud erat Editionis Reitzianae: nil amplius. Lehm.

Ibid. l. 40 Ὡς τι καὶ αὐτὸν — ἀνάγω] Permutata in plerisque libris pronomina: priori loco αὐτὸν ponendum et Aldinae meae auctoritate, et, quod certius etiam, jubente sententia, quae ipsa quoque altero loco αὐτῶν postulat. Nec aliter vertit Erasmus. Gesn.

Ibid. 41. τὸν — αὐτῶν] In L. Fl. et Ven. 2. recte prius habet; posterius in omnibus αὐτὸν, prave. In aliis inverso haec verba ordine minus concinne leguntur. Solan. Ἀλλὰ μὴ ἀπολαύσαι] Lubens αὐτὸν praetuli prae αὐτῶν, ab [illegible] enim duplex ille genitivus αὐτῶν — τῆς σῆς ἀρχῆς. Sed αὐτὸν pro ἐμὲ omnino probum. Nam ita αὐτὸς pro ἐγὼ ipse, modo in Proverb. Amicus alter ego, quod Graece Eustath. de Ismen. I. p. [illegible] [illegible] ἄλλος αὐτός. Sed et frequentat in aliis locutionibus huic nostri similibus. Supra Philops. c. 10. p. 2 καὶ [illegible]

λαυσα τῆς διηγήσεως. Ap. *Aesop.* Fab. IV. vulpes de se ipsa ait: ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτῇ νώτων καὶ κεράτων — σὲ ἀνασπάσω. Fab. CIV. αὐτῇ ἐξελευσόμεθα. Sic αὐτοὶ nos, *Hom.* Il. *H*, 332. Τῷ σε χρὴ πόλεμον — Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς. Et ubi non? Reitz.

eod. l. 11. Μόνον αὐτῶν] Hic vero αὐτῶν praestat, tum ne his sine ulla necessitate repetatur αὐτόν; tum ut ἄμοιρος sine casu transiret, qui recte pr. Epist. Sat. legitur additus, μόνος ἄμοιρος τῆς ἑορτῆς. Reitz.

Pag. 3. *l.* 3. Ἐπεὶ] Traditionis veteris vestigium, quo veritas creationis adumbratur, qualis a Mose descripta est. Solan. Cf. Scholion, et quem locum *Boltius* ad Vers. Francogall. Tom. V. 5. p. 54. laudat, *Macrob.* Sat. I, 8. in. et extr. Lehm.

eod. l. 6. Σπουδαῖον μὲν οὐδὲ] *Marcelli* additamento non est opus. Vid. Ver. Hist. II. c. 30. δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. Solan. Non dubito, quin dederit auctor, σπουδαῖον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ ἀγοραῖον. Repetitio ejusdem vocis, ut sexcenties, omittendae occasionem dedit. Gesn.

ibid. Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι] Οὐδὲ ἀγοραῖον [οὐδὲν] διοική. legendum. Οὐδὲν hic omnino deesse videtur. Gesner. Οὐδὲ ἀγοραῖ. δ. μ. συγκεχώρηται οὐδὲν, μὲν δὲ. *Mancklius.* Cod. assentior; sed nullo libro adjuvante nihil in contextu innovo. Nam supra quoque 2 Ver. Hist. c. 30. δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. Verum infra, Cronosol. c. 17. πρὸς χάριν μηδενὶ μηδὲν. Reitz. Cum *Gesnero* facit *Schaeferus* ad L. *Bosi* Ellipses p. 774. Sed *Gellerus* ad *Dionysii* de Compos. Verb. p. 220 mavult οὐδὲ ἀγοραῖόν τι διοικ. At docte vulgarem hanc orationis formam illustrat ac tuetur *Fritzsch.* Quaestt. Luc. p. 3. Cf. etiam Anim. ad 22. in. Lehm.

eod. l. 8. Κρόνος ἐπεδέδωκε τὴν ἀρχὴν] Haec Ludi imperium ejus, cui sors id muneris dabat, fiebant. Vid. Plut. 1004. Solan. Γυμνὸν ᾄδειν] quod modo dictum, *Boltius* reddidit *chanter sans accompagnement.* Sed rectius in quod subjecte

monet, intelligi etiam proprie posse γυμνὸν de *nuditate corporis*, poenamque hanc delictorum convivalium similem fuisse ei, quam dederint *nudi saltantes*, de qua mox cap. 4. mentio injicitur. Lehm.

Pag. 4. *l.* 9. Ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς] Interp. *si quis universi imperii vim expendat.* Illud potius vertendum erat, *si comparentur cum totius imperii potentia.* Vitring.

ead. l. 12. Πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἵλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει] Certissimum est mendum in ἐπινεύσει. Legendum omnino ἐπινεύσῃ· neque enim de futuro, sed praeterito intelligendum. Jens.

ead. l. 13. Καὶ φορὸς] Φορὸς ἄνεμος. Guyet.

ibid. Ὁ κύβος] Tessera lateribus constabat sex, quibus inter ludendum utebantur tribus. *Suet.* Augusto. Cogn.

ead. l. 14. Ἐπινεύσει] Mutare *Jensius* jubet in ἐπινεύσῃ. Sed innumera etiam alia refingenda forent, si rationem eam sequeremur. Solan. Nihil opus esse cum *Jensio* vulgatum immutare, exemplis ex *Xenoph. Aelian.* aliisque *Luciani*, bene probat *Th. Wopkens* in Lectt. Tull. L. III. c. 13. p. 305. Adde supra T. II. not. *Solani* ad Dial. Mort. VI. §. 5. ubi μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας· ubi cum tantum ad Tim. cap. 19. remittat, secundum suam divisionem, quam *Hemst.* immutavit, tu jam vide bis Timonis §. 33. ubi οὗτος δὲ τάχα ἥσεται, οἷαν με οὖσαν ἀπολείψει multis defendit idem *Solanus.* Reitz.

ead. l. 17. Ἅμα] Aliter scripserat, ni fallor, *Lucianus*; nempe ἄσιτον vel ἄσιτα, quod propius ad hanc accedit scripturam; ἅμα certe ferri non potest. Vid. locum *Arriani* infra laudatum ad hoc ipsum caput. Solan.

Pag. 5. *l.* 5. Ἐπὶ καὶ βασιλεύειν] *La royauté de la febve. Horat. Non regna vini sortiere talis.* Guyet. Versus *Horatii* ortus potius est I. Od. 4. 18. Noster iterum infra cap. 9. post med. καὶ βασιλέα μόνον ἀστραγάλων. Reitz.

Pag. 5. *l.* 3. *Γελοῖα ἐπιτάγματα*] Consule de hoc ludicro *Tacit.* A. XIII, 15. et *Arrianum* ad Epict. I, 25. ἐν Σατορναλίοις λέλογχε βασιλεὺς, ἔδοξε γὰρ παῖξαι ταύτην τὴν παιδιὰν, προστάσσει, σὺ πίε, σὺ κέρασον, σὺ ᾆσον, σὺ ἄπελθε, σὺ ἐλθέ; ὑπακούω, ἵνα μὴ παρ' ἐμὲ λύηται ἡ παιδιά. Solan.

Pag. 6. *l.* 3. *Ἀφίημί σοι τὰ χρέα*] Phrasin hanc pluribus firmat *L. Bos.* ad Evang. *Matth.* VI, 12. ubi ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, addito *Aeliano*, *Diog. Laërt.* et hoc *Luciani.* Reitz.

Ead. *l.* 8. *Ὑποβαλλομένη*] Licet λίθος communis sit generis, ut *Eustath.* de Ism. I. p. 10. ἐκ Τετταλῆς λίθου, sed pag. 13. λίθος ὁ Τετταλός. *Aristoph.* Nub. 764. λίθον ταύτην — καλὴν etc. *Noster* Imag. c. 1. f. ἡ λίθος Ἡρακλεία· sed et de gemmis masc. gen, ibid. c. 11. idque usitatius: non placet tamen Florentinum ὑποβαλλομένην. Amant enim participia nominandi casu sic jungi sine copula. Vid. supra Alex. c. 19. Tox. c. 2. Asin. c. 37. Ac T. I. Tim. c. 45. f. ὁ ὀρέξας — ἐμημεκώς. *Act. Apost.* XXV, 13. Et XXVII, 13. *Aesop.* F. XVIII. ὁ δὲ ἀναστὰς — στεατίνους βοῦς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θεὶς ὡλοκαύτωσεν. Reitz. Nunc diversitas temporum ne admisisset quidem copulam. Lehm.

ead. *l.* 18. *Ἡσίοδος*] *Hesiod.* Θεογ. 459. etc. Solan.

Pag. 7. *l.* 1. *Γάρ τι*] Γάρ τι — ὑμᾶς τι. Alterutrum τι delendum videtur; licet et *Diod. Sic.* XI, c. 45. ἄλλο μὲν μηδέν τι — πρᾶξαί τι· modo proba et ibi sit lectio. Reitz.

Pag. 8. *l.* 5. *Εὖ ποιῶν*] Sic recte disjunctim *Fl.* et *Bas.* 2. ut N°. 28. In reliquis prave εὐποιῶν. Vid. etiam N°. 31. Solan.

ead. *l.* 16. *Οἷος*] In *Fl.* *Ven.* 2. *Ren.* et sequentes impressi. In reliquis prave οἷς. Solan.

ead. *l.* 17. *Ἄσπορα καὶ ἀνήροτα*] *Homer.* *Od.* I, 109. Solan. Nisi quod ἄσπαρτα apud *Hom.* Sed ἄσπορα

Lucian. etiam supra Rhet. Praec. cap. 8. f. Et alibi bis, ter, ut infra cap. 20. etc. REITZ.

Pag. 9. *l.* 2. *Χρυσοῖ..*] Alludit non ad auream tantum aetatem, sed ad locum *Hesiod.* Ἔργ. 109. Vid. *Cler.* Art. Crit. p. 223. SOLAN. Commode etiam *Belinus* confert locum *Theocrit.* Idyll. XII, 16. ubi vid. *Harles.* LEHM.

ead. l. 7. *Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ ταῦτα εἴκαζον εἰς τοὺς δούλους καὶ παιδοτρίβας φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε*] Vertitur: *At ego, Saturne, conjecturam hanc ad servos et ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem.* Equidem sic vertendum existimo: *At ego, Saturne, e fabula ista conjiciebam, hoc te facere cum humanitate in servos et ludimagistros.* VITRING.

ead. l. 8. *Πεδοτρίβας*] Vox rarior fecit, ut usitatiorem substituerint quidam librarii. Retinuit tamen πεδοτρίβας Hagen. 1526. 8. *Erasmus* etiam hanc lectionem probavit, cum vertit, *qui bojas terunt;* nisi quod *bojae* ad collum potius, quam ad pedes pertinent. *Plautus* rectius Pers. III, 3, 15. *Compedum tritor*, quasi hoc ex Graeco vertisset. GESN. De accentu vocis vid. Varr. Lectt. LEHM.

ibid. *Φιλάνθρωπον*] *Φιλάνθρωπον.* ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου. ποιεῖν σε etc. Ita distinctionem *Solanus* mutarat. Et sic trajectio constructionis foret, de qua paullo supra, Mort. Peregr. c. 45. pr. Nec displicet: quia tamen et sic *Gesneri* versio aliquantum foret immutanda, quae sensum haud incommodum exhibet, nec satis certa est res, manum abstinui. REITZ.

ead. l. 15. *Περὶ ταλάντων*] Non igitur propria haec aetatis nostrae dementia. At rari olim aleatores; nunc omnes ferme eodem morbo laboramus; eoque res tandem devenit, ut aleatoris consiliis regno uno decepto, in alias etiam nationes pestis ista grassata, multos exitio, omnes damno affecerit. Rem tango posteris vix credibilem, historicumque poscentem *Thucydidi* parem, ut qua ille peritia pestem Atheniensium descripsit, hic furorem Epidemicum, qui in Europae praeci-

puas ingenio opibusque gentes nuper tantis cum cladibus per aliquot menses incubuit, mentesque lucri cupiditate ita occaecavit, ut, dum singuli divitias summas ex nihilo prodituras exspectant, id quod erat opum misere perdiderint, ab aleatore, similibusque ejus perditis hominibus miserum in modum emuncti, imo exenterati, ob oculos legentium, apud quos vix fidem inveniet, ponat. Solan.

Pag. 10. *l.* 18. *Τὸ ἀτερπέστατον*] *Τοῦ ἔτους* hic deesse videtur. Guyet.

ead. l. 19. *Καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους*] Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae scripturam: *καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, et nihil est, quod non concrevit gelu.* Sed pro ἔτι mallem ἐστί. Graev. Vid. Varr. Lectt. Lehm.

Pag. 11. *l.* 12. *Βασιλέας χειροτονῶμεν*] *Rois de la febue.* Supra cap. 4. Guyet.

Pag. 12. *l.* 4. *Τῶν φίλων*] Durior hic stilus. Ego τοῖς excidisse opinor. Similia tamen apud hunc credo repertum iri, quae mihi nunc nec memoria, nec observatio suppeditant. Solan. *Παρέξειν τοῖς φίλοις* requiritur. Sed potest stare vulgatum, modo recte acceptum: *παρέξειν* nempe sine casu ponitur, (intellecto pronomine *τισι* vel *τούτοις*) et ὅσοι τῶν φίλων ἄξιοι construendum. Immo sic nihil de mutatione cogitandum. Habuimus hujusmodi constructionem et ellipsin non semel, licet haud eodem cum verbo atque hic. At si infra c. 21. *χρυσίον χοίνικά γε ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι* recte habet, hoc tanto facilius se tuetur. Reitz. Ad *τῶν φίλων* intellige *τισί*, quod et *Fritzschio* placuisse video Quaestst. p. 201. Lehm.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 13. *l.* 4. *Ἔπεμψα*] Sic aliquoties *mittere* apud *Livium* usurpatur, quod *Gronovii* diligentiam non effugit. Solan. Rectius ἐγγράψας jungitur verbis: ἃ μὲν τοὺς πένητας χρὴ ποιεῖν, et ἄλλο βιβλίον verbo ἔπεμψα. Fefelli-

rat *Solanum* comma importune loco post ἔπεμψα vulgo positum. Sic et *Fritzsch.* Quaest. p. 207. Lehm.

ead. l. 11. Οὐκ ὄναρ ἐπιστὰς] Deos ac daemones mortalibus adparentes frequenter dici ἐφιστάναι, (imo ἐπιστῆναι) exemplis docet *J. Elsn.* ad *Act. Apost.* XXIII, 11. De vulgatissima autem ellipsi ὄναρ pro κατ' ὄναρ, vid. supra Gall. cap. 1. f. et Macrob. cap. 1. etc. Reitz.

Pag. 14. *l.* 6. Ἐστὶ] Scribendum fuit εἴη. Solan. Obsequerer *Solano* εἴη rescribenti, propter adjunctum καὶ δυςχεραίνοιμι, si auctoritas accederet. Verum quia separatim aeque dicitur, ἔγνω τίς ἐστι, quam ἔγνω τί δυςχεραίνοιμι, nec exempla desunt dissimilium modorum, et casuum, in ejusmodi duplici regimine, nondum immutare quidquam audeo. Infin. et Imperat. sic jungit *Hom.* Il. *Z,* 273 — 4. Θὲς — καὶ ὑποσχέσθαι. Mox cap. 13. apud *Nostr.* μηδὲ γυμναζέσθω, μηδὲ ἀσκεῖν, et in sqq. D. *Paul.* ad Rom. XII, 14. 15. εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. χαίρειν μετὰ χαιρόντων etc. quamvis ibi altero membro δεῖ intelligatur; sed habemus alia. Subjunct. et Opt. per καὶ copulata vid. Hermot. c. 24. et 57. Asin. c. 39. med. Subjunctiv. et imperativ. μήτε ἀπόθνησκε, μήτε — δῷς σεαυτόν. Indicativ. et particip. *Diod. Sic.* XI, p. 438. οὓς μὲν ἀνεῖλεν, οὓς δ' ἐκβαλὼν ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν. Indicativ. et optativ. ut hic, *Ptolem. Hephaest.* L. IV. pr. ὡς Ἑλένη πρώτη ἐπενόησε, — καὶ ἐνίκησε· καὶ ὡς Ἀφροδίτης εἴη θυγάτηρ· καὶ ὡς — παῖς γεγόνοι. Quod si ergo et in *Luciano* pro commate post ἐστί μοι, punctum minus velis collocare, ut καὶ non ita arcte cohaereat cum seqq. per me licet, etsi id parvi referre puto. Nam rurs. *Ptol. Heph.* l. d. sine majore distinctione, καὶ ὡς ἐρᾷ τούτου Ζεὺς, καὶ ἀποτυχὼν κεραυνοῖ. Mox ibid. praemissos optativos excipit indicativus, ὡς λάβοι μὲν αὐτὴν ἡ Ἥρα — δοίη δ' Ἑλένῃ, κλέψοι δ' αὐτὸν — ἀφέλοι δ' — Ὡς Ἡλίου θυγάτηρ καὶ Λήδας Ἑλένη, ἐκαλεῖτο δὲ Λεοντή. Imperativ. et subjunct. *Lucian.* Abdicat. c. 26. f. ubi ἀνάσχεσθε — καὶ μὴ ἡγήσησθε. Dissimiles casus *Pausan.* Vit. Aristom. ipso princ. Ἀνηκέστων

(sic enim lego pro *ἀνηκάστων*) *κακῶν τοὺς Μεσσηνίους κατειληφότων, καὶ ἅμα ἐς τὰ μέλλοντα οὐδὲν ἐνορῶντες — ἐγίγνωσκον.* Adde *Gronov.* ad *Arr.* VII. cap. 6, N°. 27. ubi *κατ' ἀξίωσιν καὶ κάλλει* aliis exemplis Graecis ac Latinis defenditur. Ac *Duker.* ad *Liv.* II. cap. 23. 11. *Cort.* ad *Sallust.* Catil. 21. 4. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* IV. c. 41. 12. Et *Elsner.* ad *Apoc.* I, 4. 5, 6. qui et pag. 435. nonnulla prorsus huc facientia ex *Thucyd.* et *Pausan.* protulit. Reitz.

ead. l. 7. *Μονοχιτιῶν*] *Μονοχίτων ὤν.* An *μονοχίτων ὢν* scribendum pro *μονοχιτιῶν.* Guyet. *Μονοχίτων*] Sic recte una *Ven.* 2. reliquae Edd. *μονοχιτιῶν.* Non puto tamen cum *Baifio* pag. 211. ita necessario intelligendum, ut unica sit amictus tunica, qui *μονοχίτων* dicitur: superinductas tantum tunicae vestes respuit ea vox, pallium Graecorum, Romanorum togam. *Οἰοχίτων* Od. Ξ, 489. legitur. Solan.

ead. l. 11. *Παρασκευαζόμενους*] Hoc verbum frequens esse de adparatu convivii et sacrificii, vid. si operae est, apud *Jac. Elsn.* ad *Act. Apost.* X, 10. Reitz.

ead. l. 14. *Προσεικάζειν*] An *προσπελάζειν* legendum? Guyet. Legendum *προσπελάζειν*, vel potius *πλησιάζειν*, ut N°. 20. et *Hermot.* c. 82. Solan. Fateor, *assimulandi* notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit, cum cogitarem legendum *προσπαίζειν*, *alludere*. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis jam placet *προσπελάζειν*, *accedere*, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. Gesn.

Pag. 15. *l.* 5. *Μετακοσμῆσαι*] Infra N°. 21. *μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίαιτον.* Kuster.

ead. l. 14. *Μάτην*] Legendum est *μὴ μάτην* c. *Solan.* Hoc certe magis placet, quam *Reitzii οὐ μάτην* quo admisso etiam *ποιῶσιν* pro *ποιῶσι* scribendum fore. Vulgata vero non sine contorta interpretatione servari fac

potest. Retinui tamen eam, destitutus certa emendationis auctoritate. Lehm.

ead. l. 17. Ὡς ἀγείροιεν τῇ Μητρὶ] An hi dies adhuc patiuntur, ut liceat Graecas istas voces sic Latine versas conspici, *ut Cybelae matri sese adjungant?* cum jam cap. 48. in Syria Dea, καὶ πολλαὶ μνέες ἐκ τουτέου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται, recte, ut vides, et aliter verterint: cum ap. *Maximum Tyr.* dissert. tertia μηδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγειρόντων διαφέροντα, οἳ δυοῖν ὀβολοῖν τῷ προςτυχόντι ἀποθεσπίζουσι, verterit *Heinsius: similem mendicis illis, qui in triviis stipem colligunt, et duobus obolis obvio cuique ventura praedicunt.* At jam in Pseudomanti has voces ὥςπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε καὶ ἐνθεάζοντες verterant, *eorum more, qui a Cybele Deorum matre afflati conveniunt.* Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi ἀγείρειν habet additum casum tertium, illic agi de collectione pecuniaria et capturis: sin, esse congregationem hominum, et huc potius censeo referendum locum *Maximi Tyrii*, cum ἀγείροντες proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut ostendit *Lud. Cresollius* in theatro Sophistarum libro III. Praecipue vero nugantur, cum legem Saturni mox sequentem λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν μηδὲ τοῦτο ἐξέστω intelligunt *rationem exigere ab iis, qui res curant Saturnalitias, ne id quidem fas esto.* Quid enim? an putant, *Lucianum* construere verbum ἐπιμελούμενοι cum casu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus scribit cap. 25. ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται; Immo sic quoque omnis Graecia; quae interdum et quarto casui id verbum adjungit, nunquam tertio. Omnino verte, *rationem exigere ab dispensatoribus per Saturnalia,* vel tempore Saturnalium. Gron.

ead. l. 18. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βάκηλοι γενόμενοι] Non moverem huic scripturae controversiam, nisi pro κυμβάλοις scribendum moneret Ms. τυμπάνοις. Nam quamvis et cymbalis usi fuerint Galli, tympana tamen propria erant Cybelae, et ejus sacerdotibus. Hinc et ipsa

Dea et illius Prophetae semper cum tympanis conspiciuntur in antiquorum monumentis. Nota haec sunt omnia. Graev.

ibid. Κυμβάλοις] *Horat.* 1. Od. XVIII, 13. *Sacra tene cum Berecyntio Cornu TYMPANA*, atque passim apud alios tympanorum in sacris Cybeles fieri mentionem quis nescit? atque inde τυμπάνοις et hic cum *Graev.* recipiendum credat. Non tam festine: nam et cymbalis in iisdem usum fuisse, vid. *Min. Fel.* Oct. p. 172. Et ex *Nonno* id docentem *F. A. Lampe* de Cymbalis vett. L. I. cap. 15. p. 91. et III. cap. 17. qui L. I. pag. 134. eos reprehendit, qui cymbalum ac tympanum idem instrumentum fuisse putarunt. Cymbalum enim definierat in f. cap. 1. *instrumentum musicum, semi rotundum, cavum, binum, et conflictu motum*, tympani autem figuram ex frequentissimis nummis matris Deûm notam esse: quod cum ita sit, plura addere supersedeo. Reitz.

Pag. 16. *l.* 3. Νόμοι πρῶτοι] (Distinguendae hae leges, seorsimque singulae imprimendae). Scripserat etiam *Aristoteles* νόμους συμποτικοὺς, teste *Athenaeo* 186. B. Quamquam in catalogo ejus operum non exstet, nisi admittatur emendatio, quam illic in *Menagii* notis habes. Solan.

ead. l. 11. Ἐξεταζέτω, μηδὲ ἀναγραφέτω etc. μηδὲ λ. ἀσκεῖν ἢ ἐπιδείκνυσθαι] In marg. *Ald. Wess.* adscriptum erat ἐξετάζειν et ἀναγράφεσθαι, quod nescio num varia sit lectio, an suos in usus haec verba tantum adnotare voluerit scriba, (quod et alias factitavit) posterius tamen suspicor, quia γυμναζέσθω intactum reliquit. At imperativos et infinitivos sic jungi nihil monstri esse, vid. ad c. 11. notatum. Reitz.

ead. l. 16. Γραφόντων — ἐχόντων] Recte, pro γραφέτωσαν, ἐχέτωσαν. Vid. similiter ἀποτρεχόντων, ἀπαιτούντων, cap. 15. Confer notam *Hemsterh.* ad Dial. Mort. X, 2. ad verb. ἀπεῤῥίφθων pro ἀπεῤῥίφθωσαν, et *Solani* ad *Charon.* f. Contempl. c. 14. (non 26. ut ad Dial. Mort. non mea culpa, adlegatur) ubi videbis ἐπαιρέσθων pro ἐπαιρέσθωσαν frustra sollicitatum a viris doctis. Item

nos ad Zeux. cap. 5. Adde *Alciphr.* II, 1. f. ἀλλ᾽ αὐτοὶ μὲν χαιρόντων. Ac III, 30. f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων. Ibid. Ep. 52. pr. ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται. *Lucianum* rursus Jov. Trag. c. 12. f. et alibi. Reitz.

Pag. 17. *l.* 2. *Καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν*] Divitiores solitos tenuioribus munera vestesque mittere Saturnalibus, tangit etiam *Alciphr.* III, Ep. 57. Structura vero τὴν περιττὴν τῆς οὔσης scil. ἐσθῆτος, non absimilis est *Aristophaneae*, Plut. 694. τῆς ἀθάρας πολλὴν, ubi *Kust.* alia similia dedit. Nec multum abeunt illa *Diodor. Sic.* τῆς χώρας πολλὴν, ubi alia etiam addidit *Wesseling.* docuitque, modo τὴν πολλὴν, modo πολλὴν sine articulo in hisce dici. Vid. eund. III. 240. IV. c. 28. Reitz.

ead. l. 4. *Τῇ δὲ πρὸ τῆς ἑορτῆς*] *Caeterum ante solennitatem.* Non sufficit: nam et cum statim in praecedentibus dixit πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, etiam notavit tempus ante solennitatem. Verte *caeterum die ante solenn.* Nam clare distinguit inter longinquius et magis propinquum tempus. Gron.

ead. l. 17. *Ἀποτρεχόντων*] *Recurrunto*, ad domicilium scil. Guyet.

ead. l. 19. *Διμοιρίτας*] Ἀπὸ τῶν διμοιριτῶν στρατιωτῶν ἡ μεταφορά. Guyet. *Brod.* Miscell. T. II. pag. 484. ad hunc *Luciani* locum haec commentatur: *Ammian. Marcell.* 27. — adhibitis semiermibus paucis, quos Diocmitas appellant; *milites vero* διμοιρῖται *nuncupati*, dupla stipendia merent, *ut docent nonnulli. Aeliano* διμοιρίτης καὶ ἡμιολοχίτης ὁ ἄρχων τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς μοίρας. *Lucianus:* ἐρυμάτιον ἐφρούρεις διμοιρίτης ὤν. *Rursus in Chronosol.* — ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. *Arrianus:* καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα, καὶ δεκατάστηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἥν τινα μείονα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐ τιμῇ στρατευομένων ἔφερεν. *Curtius L. V.* Itaque delectis equitum VI millibus, trecentos, quos Dimichas appellant, adjungit. Dorso hi graviora arma

portabant: ceterum equis vehebantur; cum res locusque posceret, pedestris acies erat. *Nescio, an hic Dimoiritas, aut Diocmitas legere audeamus: tametsi Ammianus hos nullis paene armis instructos fuisse, literis mandat.* — Sed in *Curtio* recte jam *Dimachas* editum, qui et ἄμιπποι Graecis dicuntur, aliique sunt, quam hic διμοιρῖται. In *Ammiano* vero priore loco *Diogmitae* legendum, ex *Salmasio* monuit *Freinshem.* ad *Curt.* V. c. 13. §. 8. Habuimus διμοιρίτας apud *Lucian.* ter, quater, et *Suid.* ac *Scholiast.* quoque exponunt, quem vid. ad Dial. meretr. IX. versus fin. ita ut rem nimis notam putem, quam ut multa addam. Origo est a διμοιρία. Ita διμοιρίας λαμβάνειν, *duas praedae partes accipere, Dionys. Halic.* VIII. p. m. 544. fin. Reitz.

Pag. 18. *l.* 2. Ἐπαχθὲς] Sic recte scribitur in *Fl. Bas.* 2. et *Par.* In reliquis prave ἀπαχθές. Solan.

Pag. l. 17. Αὑτοῦ] In omnibus nostris libris erat αὐτοῦ, quod sedulo sic mutavimus. Solan.

Pag. 19. *l.* 13. Τὸ στοιχεῖον ἑξάπουν] Vid. et Lexiph. c. 4. et Alex. c. 9. Haec ratio temporis observandi ante horas inventas, qua de re eruditisssimam, sed prolixiorem, quam ut hic inseratur, *Salmasii* dissertationem vid. in *Plin.* Ex. a. p. 445. ad 463. Hanc autem temporis indicationem respondere putat Romanorum V. vel VI. id est, undecimae nostrae, vel ipsi meridiei; qua hora convivia tempestiva agitari solita, ut moris erat diebus festis ac solemnibus. *Juvenal.* — *Quamvis solida hora supersit Ad sextam. Tertullianus* in Apol. *Saturnalibus non lavor diluculo, sed honesta et salubri hora.* Putat tamen, nullam horam diei mense Decembri, quo Saturnalia celebrabantur, sex pedes habuisse; et παχυμερῶς ad rationem Atticam tempus illud a *Luciano* hic accommodatum, 457. a. A. Variae autem erant coenae horae: ea vulgata fuisse videtur, quae decem pedum signo notabatur. V. *Poll.* VI, 8. Haec ergo solita maturior, ut in festo lautitiis deliciisque sacro. Ut contra cum XX pedum in fabula Eubuli apud *Athen.* mentio est, ab avaro dictum puta; consule, si lubet, *Casaub.* ad

Ath. 425. Solan. Quid sit στοιχεῖον, *Pollucis* verbis dicamus VI, 44. Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. Itaque non gnomon, sed ipsa gnomonis, quidquid sit, quod vice gnomonis fungitur, umbra, στοιχεῖον est. Quae ad hunc ipsum locum *Kuhnius*; quae ad *Athen.* VI, 10. *Casaubonus*, ex Schol. ad *Aristoph.* Ἐκκλησ. 647. et comicorum ap. *Athenaeum* fragmentis; quae *Salmas.* Exerc. Plin. pag. 446. seqq. de umbrarum illa dimensione disputant, si bene perpenderis, ad haec duo quasi capita referri possunt: 1) antiquissimis temporibus suae cujusque umbrae dimensio fuisse illi videtur pro temporis indicio: qua in re, ne de climatum diversitate dicamus, ad anni etiam tempestatem respiciendum fuisse, quis non videt? cum hibernae umbrae meridianae ad aestivas per Italiam Graeciamque in gnomone Palladii se habeant ut IX ad II; initium autem et finis diei in iisdem regionibus eodemque gnomone, hiberni, umbram habeat pedum XXIX, aestivi modo XXII. Vagam admodum hanc computandi rationem fuisse, haec ipsa res, et staturae, i. e. gnomonis, ac pedum cujusque i. e. mensurae diversitas, satis ostendit: ubi tamen illud non negligendum, longioris hominis longiores plerumque esse pedes etc. 2) Inventis solariis paullo operosioribus, de quorum aetate inprimis copiosus est *Salmasius*, etiam illa pedum ratio fuit expeditior, et lineis quibusdam atque signis in ipsa machinatione sciotherica designata. Qualis in usu fuerit Palladii aetate, sub singulis mensibus operis sui ipse adnotavit; ac diserte admodum explicavit *Aldus* in praefatione ad scriptores R. R. quae in nostra editione locum octavum occupat. Haec qui cogitabit, non mirabitur, tempus coenae in locis comicorum, quibus a pedibus umbrae illam designant, fluctuare intra pedes VI et XX. Quod si horis responderent pedes, sequeretur, quod oppido absurdum est, alios quatuordecim horis maturius, vel serius aliis coenasse. Sed tempestatum anni, ipsorum praesertim gnomonum, diversitas, pedum discrimen vel majus admittit. Add. supra *Gall.* cap. 9. Gesn.

Pag. 19. *l.* 16. *Προνομὴν*] I. e. *προνέμησιν*. Vett. Codd. consulendi. Guyet. Mallem *προνομίαν*, *praerogativam*, cum *Pell.* quam *προνομὴν*, *praedam*, *pabulationem*. Reitz.

Pag. 20. *l.* 2. *Μοῖρα*] Videtur hic aliqua vox excidisse. Solan. Nil excidisse putes, si cum *Schaefero* levi mutatione leges *κατ' ἴσον*. Lehm.

ead. l. 4. *Παραπεμπέτωσαν*] *Προπεμπέτωσαν* legisse videtur interpres. Sed τὸ *παραπεμπέτωσαν* rectum est. Infra cap. 22. *καὶ μὴ τὸν ἐμφορεῖσθαι τῶν ὄψων* etc. Guyet. Locus difficilior est. De ferculis est sermo, quae a servo circumferebantur, quo suam quisque ordine partem sumerent. In eo duplex, si dolo malo ageretur, fraus fieri poterat: una, si serius ad pauperem devenirent; altera, si ab eo festinantius sese proriperent. Utrique caveatur hac lege oportet. Sed quo pacto efficies, ut id ex verbis, quae libri nostri hic exhibent, elicias? Si vulgatam scripturam sequaris, *μὴ παραπεμπέτωσαν*, idem ferme erit, quod jam expressum est per *μὴ βραδυνέτωσαν*. Et sic quidem cavetur, ne cuiquam nimis diu faventes famuli fercula circumferentes adstent, quo fieret, ut eis major, quam caeteris, aut portio, aut delectus saltem esset. Eumque sensum verba sequentia admittunt, cum additur, *ἔςτ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὁπόσα χρὴ ἀποφέρειν*. Hoc enim valet, *παραπέμπω*, *comitor*, *adsto* etc. Vid. Hermot. cap. 72. *διαναστάντα δὲ ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε παραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου*. Adde Navig. c. 1. *παρέπεμψε χειραγωγῶν*· et Bis Accus. c. 1. ubi ventus dicitur *παραπέμπειν τὰ πλοῖα*. Rursus si *Fl.* Editionis scripturam perpendas, alia prorsus ratio ineunda tibi erit. *Παραπέμπομαι* enim non est *comitor* etc. sed *rejicio*, *amando* etc. Vide locum ea de re apud Nostrum luculentum Diall. Merr. XII. ubi meretrix amasio inter alia amoris sui signa hoc profert, *οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην* etc. *Μηδὲ παραπεμπέσθωσαν* itaque erit, *neve tam cito praetereunto*, et sic opponitur τῷ, *μηδὲ βραδυνέτωσαν*, non ut idem significans

adjungatur. Tibi, lector, rem in medio relinquo. Ego posteriori sententiae magis faveo. Confer autem locum hunc omnino cum iis, quae N°. 22. invenies, et N°. 32. De ὁπόσα χρὴ ἀποφέρειν vid. Conviv. c. 38. Solan. Vox ἀλλὰ significat praeceptum sequi oppositum ei, quod praecesserat: *Ministri nihil faciunto cuiquam in gratiam: verum*, addit legislator, *nec agunto in quemquam iniquo animo.* Id autem sic declarat: *nec cunctantor in ferculis circumferendis pro lubitu,* (i. e. nec serius pauperi cuiquam fercula afferunto, ut minutiore aut viliore portione ille non possit non contentus esse) *nec vero tumultuario funguntor ministerio in quemquam ocyus adeundo, abeundo, honoris specie, impedientes, quo minus sedulo ille in ciborum delectu prospicere sibi possit.* Hanc vitiosam et malevolam ministrorum festinationem quum idem scriptor noster infra c. 22. denotet verbis: ἔτι παρασκευαζομένων, ὡς ἐπιβάλοιμεν τὴν χεῖρα, παραμείβεσθαι, et c. 32. verbo παραθέειν, h. l. perquam eleganti judicio *Jacobsius* conjecturam suam commendavit παραπετέσθωσαν. *ne praetervolanto.* Nihilo minus tuendum duxi παρεπεμπέτωσαν. *ne specioso dolo transmittant fercula, quoad ipsis lubeat.* Vere honorifici comitatus vis huic verbo est etiam in Lucianeis frequentissima. Speciei honestae adsumtae notionem habes in Necyom. c. 8. Παραπεμπέσθωσαν vel propterea probare nequeo, quod in verbis ὁπόσα χρὴ ἀποφέρειν jure haereas, qua ratione sint cum ceteris jungenda. Quamquam nec ipsam verbi significationem *Solanus* recte vel cepisse vel applicuisse videtur. Lehm.

ead. l. 8. Καὶ ἐπ' ὀξύτερον] Legend. videtur, καὶ ἔτι ὀξύτερον ἀκουέτω. Τὸ ἐπ' ὀξύτερον non placet. Guyet. Vid. Varr. Lectt. Lehm.

ead. l. 10. Πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπιόντες τοῦ πλουσίου] An non scripsit auctor, πένητες πᾶσι; Nam illud confusionem inducit. Sed videtur velle dare pauperibus privilegium, ut, si velint, primi invadere possint calices, sed et remittere id possint.

Utique *πάντες* non opponuntur *πλουσίῳ*, quod huc requiri videtur. Gron. *Πένητες*] *Gronovii* conjecturam in textum recipere visum est, quamvis omnes libri nostri *πάντες* habeant. Solan. *Πάντες*] *Gronovianum πένητες* Solan. recepit. Nihil contra nitor; sine auctoritate tamen non audeo contextum immutare. Reitz.

ead. l. 11. *Προπιόντες*] *Erasmus* videtur legisse *προπιόντος*, dum vertit, *ubi praebiberit dives.* Sed vix potest locum habere: nam si vel pauperibus, vel omnibus sine discrimine licet bibendo praeire, quomodo jam eodem spiritu addi poterit, divites praebibere debere? Reitz. Varie in his erratum a doctissimis viris. *Πάντες πᾶσι* sunt *omnes invicem convivae, promiscue sibi propinanto.* Nec opponuntur, ut *Gronovius* cogitavit, *pauperes divitibus*, sed *convivae convivatori, τῷ πλουσίῳ.* hunc enim per totum locum ὁ *πλούσιος* prae ceteris denotat. Denique qui, obsecro, fieri potuit, ut formulae diversissimae *προπίνειν τινί* et *προπίνειν τινός* in una eademque sententia invenirentur statuerenturque! Imo confidenter *προπιόντες*, auctore probissimo Codice, in *προπιόντος* muta, sententiamque sic cape: *Omnes omnibus, si velint, promiscue propinanto, postquam ipse convivator propinaverit.* Huic nempe hoc officii instar injungitur, ut primus omnium tantae aequalitatis et familiaritatis exemplum edat. Lehm.

ead. l. 12. *Ἐπάναγκες*] Sic solent Graeci. Sic etiam usurpatur haec vox *Act.* XV, 28. Solan.

ead. l. 14. *Ἐξέστω*] An sic legend. *σκώπτειν ἐξέστω, ἤν τις ἐθέλῃ, καὶ σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον;* Guyet. *Fl.* sic dividit: *Μήτε ὀρχηστὴν μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν. ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἤν τις ἐθέλῃ, σκώμματος μέτρον ἔστω. τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι· πεττευέσθωσαν* etc. *Bas.* 1. vero: *εἰς τὸ συμπόσιον μήτε ὀρχηστὴν μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἤν τις ἐθέλῃ. σκώμματος καὶ μέτρον ἔστω, τὸ ἄλυπον. ἐπὶ πᾶσι πεττευέτωσαν* etc. *Junt.* autem sic: *εἰς τὸ συμπόσιον. μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν. ἄρτι*

μανθάνοντα. ἐξέστω, ἤν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον, cum qua *Par.* fere consentit. *Solanus* distinctionem *Juntinae* mutavit. *Gesnerus* aliter; hunc igitur, quantum possumus, sequemur, ut Latinis Graeca respondeant. Reitz. Nec tamen in omnibus *Gesneri* interpretationem secutus est textus *Reitzianus*: nam ἐπὶ πᾶσιν, quod *Reitzius* antecedentibus adnectit, reddiderat *Gesnerus*: *Super omnia*, sequentibus praefigens; et ἐξέστω *Gesnerus* ad sequentia, *Reitzius* ad antecedentia, retulit. In tanta autem distinctionis, quam Editiones ostendunt, confusione hoc certe patet, verba εἰς τὸ συμπόσιον non cum *Fl.* ad superiora, sed ad inferiora, referenda; non item, quo ἐξέστω pertinere voluerit auctor, quove nexu ἐπὶ πᾶσιν cum ceteris contineantur. *Schmiederus Basileensem* 1., *Bipontinus* Editor *Reitzianam* secutus est. Mihi ἐπὶ πᾶσι, praeeuntibus *Erasmo*, *Gesnero* et Edd. nonnullis veteribus, ad sequentem sententiam, pariterque ἐξέστω ad ea, quae sequuntur, ἤν τις ἐθέλῃ — τὸ ἄλυπον. accommodanda esse videbantur. Et cum hoc textu jam conspirat etiam *Gesneri* interpretatio. Lehm.

Pag. 21. *l.* 7. Οὔτε λοιμός] Obversabantur menti scribentis haec Luciani amuletum Alexandri, de quo legisti illic cap. 36. Solan.

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 22. *l.* 3. Ἐν οἷς εἴην] Recte vertitur, *in quo statu essem*. *Diod. Sicul.* XIV. c. 48. f. καὶ τὰ μὲν περὶ Διονύσιον ἐν τούτοις ἦν. Iterum ib. c. 71. f. ac frequenter alibi. Et ita in Epist. *ad Philip.* IV, 11. ἔμαθον, ἐν οἷς εἰμι αὐτάρκης εἶναι. Ubi *L. Bos.* et haec *Luciani* verba addit. Noster supra Peregr. cap. 16. ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. Reitz.

ead. *l.* 11. Τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελ.] Spectavit hanc aequationem *Plato*, et ante eum Lycurgus instituit. *Cic.* L. III. Offic. Solan.

ead. l. 12. Ὡς καὶ νῦν] Legendum fors. ὡς γὰρ νῦν. Ed. *Bas.* ὡς δὲ habet. Guyet. Adsentirer, si libri addicerent. Potest tamen vel sine iis ita legi, quia perfacilis est in hisce et solemnis permutatio, et sine necessitate etiam mox bis δὲ rursum consequitur; verumtamen, cum usitatissimum sit Nostro, in narrando sic δὲ connectere, nil audeo mutare. Sic infra c. 23. ἑορτὴν δὲ, εἰ δὲ — ἡμεῖς δέ. Deinde ibid. τὸν κύνα δὲ — τὸ νῦν δὲ — μᾶλλον δέ. Et singulis fere Dialog. Reitz.

ibid. Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία φησὶ etc.] Queritur hic Pauper, quod tam male divisa sint inter homines bona, ut, dum alii opibus affluunt, alii omnino careant: rem autem hanc ita esse comparatam, ac si quis altero pede cothurnatus, altero plane non calceatus, nunc valde procerus, nunc humillimus videatur. Ad id utitur proverbio μύρμηξ ἡ κάμηλος. Sic namque in omnibus editionibus legitur, nec aliter ab paroemiographis adduci istud video, et quidem ex hoc *Luciani* loco. Ego vero nullus dubito, quin proverbium genuinum sit, Μύρμηξ ἢ κάμηλος, atque ita demum recte potest proverbialiter adhiberi de rebus maxime inaequalibus. Quae enim ἀνισότερα, quam formica et camelus? Id ergo Lucianus noster, sive Pauper, ait: Si universum humanum genus respicias, et in eo pauperes ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel καμήλους, putes; tanta est inter universos conditionis et fortunarum inaequalitas. Jens. Ἢ] *Jensii* emendationem confirmant D. *Coll.* et *Fl.* In reliquis impressis prave legitur ἡ. Solan. Plus certe salis inest, si jam cum *Jensio* ἢ legis. Immo cum comparatio instituitur inter inaequalia, ἢ requiritur, ut sensus sit, *modo formica*, *modo camelus*; et sic plane respondebit sequenti, *modo excelsus*, *modo humilis*. Quare ἢ vel invitis Codd. et Edd. recepissem. Sed cum tres libros habeamus ita exhibentes, tanto magis certissimae *Jensii* conjecturae obsecundandum; quae eo melior, si nullam vid. Edd. sic habere: nam *Fl.* omnino habet illud ἢ,

quam non videtur inspexisse, cum tamen alibi consuluerit. Reitz.

Pag. 23. *l.* 1. *Οἶοι*] Sic recte *Ven.* 2. ut N°. 24. ne te longius amandem. In reliquis impressis *οἷον.* Solan. *Οἷόν εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται*] Nondum recipio Venetarum *οἷοί εἰσιν*, licet *τραγικοὶ* sequatur. Supra Jov. Conf. c. 18. med. *οἷον ἀνδροφόνους.* Sed nemo dubitat, quin adverbii vice saepissime fungatur. Verum quia infra c. 24. *οἷοί εἰσιν* omnes praeferunt, possit et hic ita legi. Solan. *ἐμβάδες* corrigit: ego nondum; nam et mox rursus *ὑποδησάμενοι ἐμβάτας*. Conf. supra Adv. Indoct. c. 6. f. Et Jov. Trag. c. 41. ubi tamen male in textu operae dedere *τοὺς ἐμβάδας* pro *ἐμβάτας*, et ibid. in nota ad Schol. male *αἱ ἐμβάται*, pro *οἱ*. Reitz. De vocibus *ἐμβάτης* et *ἐμβάς* vid. ad *Schol.* Necyom. c. 17. Tom. III. p. 521. Lehm.

ead. l. 2. *Ἀνυπόδετος*] Sic hic omnes libri nostri. Vid. Asin. c. 16. Solan. Sed *ἀνυπόδητος Lys.* p. in. 511. Reitz. Pace *Fritzschii* dicam, qui in Commentat. II. De Atticismo et orthographia Luciani p. 3. ubivis locorum in Nostro *ἀνυπόδητος* scribendum esse praecipit, me nec h. l., adversantibus omnibus libris, a *Lobeckii* regula ad *Phryn.* p. 445., nec a mea ipsius sententia, ad Catapl. c. 15. Tom. III. p. 613. sq. proposita, recedere potuisse. Lehm.

ead. l. 10. *Οὐ τοιαῦτα* etc.] *Hesiod.* Ἐργ. 116. Solan.

ead. l. 12. *Ἄσποροι* etc.] *Homer.* Od. *I*, 109. Solan. Sed alia et ibi constructione *Homerus*, nempe *ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.* At solere Nostrum haec mutare, vid. supra ad cap. 7. Et *φύω* ita recte transitive construitur. *Long.* Past. III. p. 103. Ed. *Moll.* *τοῦτο τὸ μῆλον ἔφυσαν ὧραι.* *Noster* supra Icarom. c. 28. *φύει πώγωνα, alit barbam.* Et ipse *Hom.* Odyss. *H*, 119. *Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, Zephyreus spirans haec crescere facit.* Reitz.

ead. l. 15. *Χρυσοῦς εἶναι*] *Hesiod.* Ἐργ. 109. Primo observa, *εἶναι* de praeterito hic usurpari. Deinde memento, quid ad cap. 7. notatum sit. Solan.

Pag. 24. *l.* 1. Τρύφων] *Ed. Par.* mutavit hanc vocem, fecitque τούτων. Solan.

ead. l. 4. Παρὰ γοῦν] Forsan γε maluit *Solan.* Sed satis potest vulgatum stare, pro *certe quidem* acceptum, quo sensu frequenter poni, satis docuit *Bud.* in Commentt. p. 475. Conf. mox c. seq. ἄρτων γοῦν. Reitz. Invenit *Solanus* verba παρὰ γοῦν ἡμῖν etc. in Edd. vett. cum sequentibus juncta, quae res eum, nisi fallor, movit ad istam adnotationem, non quod vim particulae γοῦν ignoraret, quam e singulis Lucianeorum paginis cognosse licebat. Jam praecedentibus adjuncta, haec verba ferri aliquo pacto possunt, quamquam et mihi satis jejunum tale additamentum, videtur, ac paene absurda sententia: ἡ πενία δὲ — — παρὰ γοῦν ἡμῖν τοῖς πένησι. Δὲ autem e Cod. Par. in locum γοῦν si velis substituere, multo etiam minus satisfeceris. Lehm.

ead. l. 7. Ὅσας ἔχοντες] An τόσας; pro τοσαύτας. Vett. Codd. inspiciendi. Guyet. Nil varietatis invenio. Nec desidero: nam ὅσας interrogative acceptum belle se habet, sive exclamantis more malis, parum refert, prorsus ut in Dial. Mort. II. fin. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σ. ὅσης δ᾽ ἐγὼ τρυφῆς. Neque ὅσας hic nectendum cum praemisso τοσοῦτον, quasi *tantum, quantum* significaret, ut saepe solet; idque *Guyetum* in errorem induxit, quod minus mirarer, si ὅσον legeretur; at cum ipse casus ac numerus diversus separationem indicaret, facilis erat distinctio. Reitz.

ead. l. 8. Συνοικίας] *Insulas.* Guyet. Bene. At supra, *vicos* voluit idem. Me ibi non refragante, quod illic parum intersit. Reitz.

Pag. 25. *l.* 1. Θύμον] *Cepam agrestem, bulbum.* Guyet. *Pravam* (fausse) dicit hanc interpretationem *Belinus.* Nec facilius *porrum,* quo *Gesnerus* interpres usus est h. l. concoquere poterat delicatior, quam doctior, arbiter. Ipse enim *thymum* praetulit, ignorans hoc fuisse olerum genus Athenis a pauperibus comedi solitum, de qua re insignis est locus *Aristoph.* Plut. v. 283. Grammatici veteres explicant fere per voces βολβός, κρόμμυον. Noster fere cum

κάρδαμον conjungit, ubi de vilissimo opsonio agit, ut Timon. c. 56., aut cum τάριχος, ut Fugit. 14. Omnino hoc θύμον hac vi saepe commemorat, memor potissimum Pluti Aristophanei. LEHM.

Pag. 25. *l.* 1. Ἐπιτρώγοντες] Ἐπιτρώγοντες forsan. GUYET. Non capio, cur derivatum a τρώγω, *comedo*, *arrodo*, hic sic mutandum. REITZ.

ead. l. 6. Ἡμῶν πάντων] Ἡμῖν πᾶσι requireretur. Sed hoc longius a scriptura abit, nec verosimile est, in structura tam vulgari omnes pariter aberrasse. Quare ἡμῶν πάντων absolute accipiendum. Vid. supra cap. 9. vers. ult. REITZ. Nihil prorsus hi loci simile habent, ut alterius exemplo lectio alterius vel illustrari, vel fulciri, possit. Genitivi autem, de quibus quaeritur, tantum abest ut absoluti sint habendi, ut legitime adeo juncti sint verbo κατασκεδάζειν. Cf. Nigrin. c. 3. LEHM.

ead. l. 10. Ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίσταις] Cave vertas κοιτίσι, *cubilibus*: sunt enim *arculae*, in quibus mundus muliebris, corporis ornamenta, vestesque pretiosiores recondi solebant. *Hesych.* Κοιτίς, ἡ μακροτέρα κίστη, ἐν ᾗ γυναικεῖος κόσμος ἀπετίθετο. Adde etiam *Pollucem* X, 31. L. BOS.

Pag. 26. *l.* 5. Ἡμῶν] L. et *Fl.* recte. In reliquis impressis ὑμῶν· quamvis in versione sit *nostrum*. Quam supine! SOLAN.

Pag. 27. *l.* 1. Τὸ τάριχος ἐς τὴν φακ.] Non minus enim hoc absurdum, quam τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, quo proverbio usum *Varronem* in Satira docet *Gellius* XIII, 28. et usus est *Cicero* ad Att. I, 19. de rerum hominumque copulatione absurda. In ἀναισθήτου charactere apud *Theophrastum* est φακῆν ἕψων δὶς ἅλας εἰς τὴν χύτραν ἐμβάλλων ἄβρωτον ποιῆσαι. Communis ergo valde cibus lenticula. GESN.

ead. l. 2. Τῶν ἰχθύων] Hoc glossema videtur. GUYET.

ibid. Παρειςπεσοῦσαν] Hic certe nolim παρειςπαί-

ουσαν reponere, quod alii vellent, qui ἐπεισπαίσας ubique in ἐπεισπαίσας mutant. Vid. supra Diall. Meretr. XV. Adde *Diod. Sic.* IV. pag. 256. παρεισπεσὼν ἐντὸς τῶν πυλῶν. Eundem XII. c. 43. a. m. παρεισέπεσεν εἰς το χωρίον. Et XIV. c. 51. p. 682. παρεισπεσόντες γὰρ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ δοκοῦντες ἤδη κυριεύειν. Item cap. 53. παρεισέπεσεν εἰς τὴν πόλιν. Ac persaepe alibi. Quin et alia composita a πίπτω *invadendi*, *irruendi* potestate invenias iis in temporibus collocata, quae a παίω corrupta dici nequeant, ut ap. *Herodian.* III, 4, 9. παρορμώντων ἑκατέρωθεν τῶν στρατηγῶν· προθυμίᾳ δὲ πάσῃ ἐνέπιπτον, ὡς — τελευταίας ἐκείνης μάχης. *Aelian.* V. H. XII, 23. f. ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπίπτουσι τοῖς κύμασι, *irruunt*, *insiliunt in fluctus*, armisque contra eos pugnant. Ne repetam, quae ex *Diog. Laërt.* et *Herod.* dedi ad Meretr. l. d. Unde et intactum maneat *Nostri* Tim. c. 33. ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόος ἐς ἐμὲ, *ille irruens* etc. ne plura ex eodem congeram. Cum et *Long.* Past. II, 78. λύκος ἐμπεσὼν *lupus in oves irruens* dicatur, ut jam notavi ad Tox. cap. 28. Etsi frequentius in mitiorem partem, de fortuito casu, ut Asin. c. 20. ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, aliaque, quae obiter ibid. indicavi, quia obvium. Addo *Diod. Sic.* XII. cap. 24. f. μετὰ τῶν ὅπλων νυκτὸς εἰς τὴν Ῥώμην εἰσέπεσον. Ubi rursus pro hostili invasione. Reitz.

ead. l. 6. Ὅμηρος — φησι] Od. *M*, 395. Solan.

ibid. Περὶ τῶν ἡλίου βοῶν] Interfectorum a sociis Ulyssis Solis boum. Ὀδυσσ. *M*, 395.

Εἷρπον μὲν ῥινοὶ, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,

Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή. Gesn.

Similem prorsus gentis cujusdam Africae interioris fabulam de tauris assatis et in vitam reversis narrat *John Campbell* in Travels in South Africa etc. Lond. 1822. Vol. II. p. 271. sq. referente illustri *Böttigero* in Ephemeridd. quae dicuntur Vespertinis a. 1822. N. 68. p. 270. sq. Ceterum ex hoc *Luciani* loco, comparato cum Gall. c. 2. egregie *Fritzschius* noster Quaestst. p. 187., praeeunte tamen *Ber-*

nesio ad *Hom.* Odyss. XII, 129., in libro De Astrol. c. 22. pro incommoda lectione vulgata τοῦ ἡλίου τὰς βολὰς corrigendum vidit τ. ἡλ. τὰς βόας. Lehm.

Ead. l. 10. Οἴχεσθαι καὶ ταύται] Ex praecedentibus, et editionibus antiquis legendum ταύτας. Jens.

ead. l. 14. Τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ] Illud οἱ non satis hic commode locum habere videtur, cum plurium numerum postulet orationis series. Coeperat enim, ἐπειδὰν λουσάμενοι ἥκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ. Potest tamen ab ipso *Luciano* esse haec vel negligentia, vel figura, ut οἱ ponatur pro σφίσι vel αὐτοῖς, per distributionem. Gesn. Δέ οἱ] Edd. δὲ οἱ. Ego enclitice scripsi, ut οἱ sit dativus ab οὗ, pro αὐτῷ, quod probatione non indiget. Reitz. Hoc quidem probatione non egebat, illud vero tanto magis, de quo agit *Gesnerus*, quodque non ea, qua *Reitzio* placuit, levitate absolvi potuit. Aliquid fortassis est, quod in *Bas.* 3. οἱ plane omissum, et δὲ secus atque in *Bas.* 1. gravi accentu notatum reperitur, unde colligas consulto, non temere, posteriorem *Basileensem* a priori recessisse. Nihilominus puto illud οἱ non tam ejiciendum, quam potius corrigendum esse. Et unice quidem veram, si quid video, rationem iniit *Fritzschius* Quaestst. p. 207. qui pro δέ οἱ *Lucianum* δὲ δέοι scripsisse censuit. De insolentia autem Optativi in hac syntaxi adiri jubet ille *Schäferum* ad *Demosth.* Apparat. Tom. I. p. 216., ubi *Bremi* laudat eundem in finem *Matthiae* Gr. Gr. §. 529. 3. Lehm.

Pag. 28. *l.* 5. Ἐπιῤῥεούσης τῆς κόμης] Ἀποῤῥεούσης τ. κ. Marcil. Ὑποῤῥεούσης] In libris nostris omnibus legebatur ἐπιῤῥεούσης, quod cum hic ferri non possit, mutavimus. Vide, ne te morer, Diall. Merett. XII. versus finem, ubi recte in omnibus scriptum est, ὑπέῤῥεον γάρ αὐτῇ αἱ τρίχες. Solan.

Ead. l. 10. Ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν] *In utilitatem publicam divitiis habere.* Sic *Philostr.* IV. Vit. Apoll. c. 8. 146. ὁ δὲ θαυμασθήσεται ἀπὸ τοῦ ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν. Reitz.

Pag. 28. *l.* 12. *ΤΩι ΤΙΜΙΩΤΑΤΩι*] Non nimium sibi arrogat, cum fingit se vocari a Saturno *τιμιώτατον*. Ille apud *Theophrastum* ἀναίσχυντος ad ἀκόλουθον, servum pedissequum, εὐωχοῦ, inquit, τίμιε. Gesn.

Pag. 29. *l.* 1. *Πέπαυμαι τοῖς*] Inter has voces in omnibus ferme impressis εἷς ὢν legitur, quod, quid sit, nemo intelligit. Unde et τις pro εἷς legendum arbitrabar. Sed *Fl.* cum non agnoscit, lubentes exulare et nos jussimus. Gesn.

ibid. *Εἷς ὢν*] Delenda videntur. Guyet. Merito *Fl.* haec omittit, misere enim ὢν repetitur unico tantum verbo interposito. Possem quidem conjicere πέπαυμαι εἰς αἰῶνα, *in perpetuum destiti*, scil. *regnare*. Sed non satis certo: ideo uncis illa suspecta verba seclusi, ut simul eo facilius adpareat, quo *Guyeti* verba pertineant. Reitz. *Herel.* ep. crit. ad *Meus.* p. 41. pro εἷς ὢν voluit εἷς ὕστερον. *Schmiederus* autem suspicans, olim fortasse lectum fuisse: ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι πέπαυμαι βασιλεὺς ὢν, duas istas voces putavit e mala repetitione ultimarum syllabarum vocum βασιλεὺς ὢν ortas esse. Utcunque factum sit, haud dubie incommodae sunt h. l. et jejunae. Nam quae *Fritzschius* Quaestst. p. 147. comportavit e docta penu sua, efficiunt quidem, ut aptior distinctio verborum restituatur, commate non, ut vulgo factum, post βασιλεὺς ὢν, sed post πέπαυμαι posito, ad tuendas autem voces suspectas nihil prorsus conferunt. Nam ut largiaris, in omnibus illis ac singulis, quos contulit, locis optime se habere formulam, hinc tamen nihil sequitur, quo h. l. comprobari illa possit. Dubia enim est ac paene multiplex earum explicatio; et si cum *Fritzschio* cogites *unum* patrem *tribus* filiis oppositum, vide primum, quam nihil dicat talis sententia, deinde vero circumspice, ubi *tres* filii, quos *Fritzschius* ipse in parenthesi notat, h. l. ab auctore ipso commemorentur. Denique, ne quid omittam, *Jacobsio* visum legere εὖ ποιῶν, idque ipse per se finxit εὖ ποιῶν. Sed ego meo loco vix εὖ ποιῶν, quantumvis elegantissime editurus essem. Lehm.

ead. l. 5. Ἀφελεῖν] Scil. περὶ τοῦ ἀφελεῖν. Guyet.

ibid. Ἐκ τῆς ὁμοίας] Subaudi μοίρας, μερίδος, λέξεως. Guyet.

Pag. 30. *l.* 5. Μὴ ὁ σῖτος φθειριζήσῃ] *Benedictus: ne frumentum vermibus corrumpatur.* Nulla est vox apud Graecos φθειριζέω. Sed est dispescenda, ut in Ms. φθειρὶ ζέσῃ, hoc est, *verme scateat.* Sed tamen puto legendum φθειρῶν ζέσῃ, ut alibi dixit *Lucianus* σκωλήκων ζέσας, *vermibus plenus:* quamvis et φθειρὶ possit ferri. Graev.

ibid. Φθειριζήσῃ] φθειριζάω, an φθειριζέω; Guyet. Alibi hoc verbum non invenio, φθειριάζω quidem ap. *Steph.* in Append. Sed ideo vulgatum *Luciani* non rejicio, nec tamen dicere habeo, num a ζάω *vivo,* adeoque quod vermibus quasi vivat, an a ζέω *ferveo* sit derivandum, utrumque enim aptum. Verum quia tum φθειριζέσῃ potius formaret, et supra etiam σκωλήκων ζέσας, *vermibus scatens,* habuimus, ita et hic forsan φθειριζέσῃ scribendum. Reitz. Abeat improbe compositum verbum, cedatque dicendi formulae secretis partibus scriptae φθειρὶ ζέειν. Jam etsi alibi Alex. c. 59. noster simili tropo usus scripserit σκωλήκων ζέειν, non tamen propterea h. l. Dativus improbitatis notam trahit, quum et φθειρὶ ζέειν dici potuerit, non minus certe bene, quam sacra illa phrasis ζέειν τῷ πνεύματι *Paul.* ad Rom. XII, 11. e. a. Similiter fere judicavit *Abresch.* Dilucc. Thucydd. p. 603. nec non *Schneider.* Lexic. Lehm.

ead. l. 10. Φευκτέον] Ἐλλειπτικῶς pro φευκτέον πρᾶγμα. Guyet.

Pag. 31. *l.* 3. Ἴσως] Hic pro *saltem* usurpari videtur. Omnes autem libri nostri agnoscunt. Solan. Non *saltem* significat ἴσως, sed eorum est saepenumero, qui adversarii sententiam nunc quidem in suspenso relinquentes concedunt aliquatenus, nec tamen omni ex parte et in sempiternum. Non male *Gesnerus,* tum reddit per *forte,* ut Fugit. c. 1. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως. Diall. Deor. XIII, 1. ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος. Verum nolo acta

agere. Paullo diversi generis usus hujus particulae est, ubi certam significat affirmationem, humanitate quadam temperatam, de quo usu scite agit affinis meus, meritissimus *Lysiae* editor, in Observatt. Critt. in Lysiae oratt. p. 52. Lehm.

ibid. Ἑκάτερον] Σῦες καὶ πλακοῦντες. Guyet.

ead. l. 3. Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα] Leg. fort. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα. Guyet.

ead. l. 7. Τούτων τε] Καρηβαρίας καὶ ἐρυγμοῦ scilicet. Guyet.

ead. l. 9. Ὁ τράγος] *Libido*, quod nota. Guyet. Nota hic τράγος pro libidine. Menag. Non adscripsissem, nisi ut pateret, qui *Menagius* vix quidquam unquam notat, quam quod *Guyetus*, quem totum compilavit. Reitz.

ead. l. 10. Συνεξελέξαντο] In omnibus antea scribebatur συνεξελλέξαντο. Solan. Non itaque inspexit *Bas.* 1. et 3., ubi recte συνεξελέξατο. Lehm.

Pag. 32. *l.* 1. Συγκεκομμέναι] Συγκεχριμέναι legendum videtur. Τὸ συγκεκομμέναι hic non placet. Guyet. Συγκεκαττυμέναι] Quid vulgatum συγκεκομμέναι sit, nemo credo edisserat: idcirco rejecimus, et hanc vocem *Luciano* alibi usurpatam, peropportunam, et rejectae satis similem, ut errorem indiligenti scribae faceret, substituimus. Vide Quom. Conscr. Hist. cap. 23. ἐκ ῥακῶν π. ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος. Solan.

ead. l. 5. Ἔστιν αὐτὸ] Ἡδὺ legit interpres. Guyet. Ἔτι ἐστὶν αὐτὸ] Non intelligi haec a me, fateor: intelligerem, si pro ἔτι legeretur ἡδύ. Sic enim oritur sententia, quam dedi, quamque *Erasmo* etiam placuisse observo. Gesn. Cf. Varr. Lectt. Lehm.

ead. l. 7. Ὥςπερ οὐδὲ σὺ] Nihil hic adnotavit *Reitzius*. Unde suspicamur, excidisse in ejus Ed. typothetae culpa illud οὐδὲ inter ὥςπερ et σύ, quod habent *Salm.* et *Bas.* 4. adstipulante Ms. Reg. 2954. Bip. Recte illi suspicati. Lehm.

Pag. 33. *l.* 5. Εὖ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν] Emendandum ὑμᾶς, idque recte

observavit interpres. Immo sic clare dederunt Florentini. Si, inquit Saturnus pauperibus, vos contemneretis divites, nec lautas mensas[1], nec splendidas vestes eorum mirati; certi estote, eos ad vos sponte venturos fore, et ad coenam vocaturos. Simillime modo de divitibus loquitur Philosophus in Nigrino T. I. c. 23. *Οὐκ ἂν οἴει τοὐναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν, μήδ᾽ ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μήδ᾽ ἀνόητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἴκων τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὡς διὰ τοῦ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. An non putas e diverso, divites ipsos ad pauperum fores esse venturos, rogantes, ne ignobilem et sine teste suam felicitatem relinquant, neve inutilem et ab omni usu remotam mensarum pulchritudinem et domorum magnitudinem perire sinant? Neque enim tantum ipsas divitias amant, quantum propter eas se felices praedicari.* Jens.

ead. l. 12. *Ἀξιῶν*] Antea in omnibus legebatur ἄξιον. Sed probabunt, sat scio, elegantes homines nostram emendationem. Solan. Imo vero, si recte et distinguatur locus et capiatur, non erit, quod elegantes homines a probissima lectione vulgata recedant. Lehm.

Pag. 35. *l.* 2. *Προςκαλέσασθαι*] Subaudi ἡμᾶς. Guyet. Imo ὑμᾶς. Lehm.

ead. l. 6. *Δείπνων πέρι*] Subaudi e superioribus, καὶ ὑπεσχόμην γράψειν πρὸς ὑμᾶς περὶ δείπνων. Reitz. Referam potius ad sequentia: *καὶ τοῦτο προςθεῖναι ἠξίου τῇ ἐπιστολῇ.* Quae autem modo dicta erant: *ἃ καλῶς ποιοῦντες ἔχετε,* reddita a *Gesnero* et *Erasmo* adeo sunt ad Graecae phraseos naturam apte, ut *Belinus* prudentius secutus *Gesnerum* fuisset, quam pro more suo carpsisset. Ipse autem hanc interpretationem suam: *dans votre heureuse situation* unice verum habet, de qua praestabo ne cogitasse quidem auctorem. Lehm.

ead. l. 15. *Ὀδυσσέως ἑταίρους*] *Hom.* Od. *M,* 173. Solan.

Pag. 36. *l.* 4. Ἰσοδιαίτης] Sic omnes libri mei. De Baccho usurpat *Plutarchus* hanc vocem, pag. m. 692. AB. Puto tamen veram et genuinam vocem esse ἰσοδιαιτητής. Lege omnino Numeri 36. ultima verba; unde satis, ni fallor, emendationis hujus ratio patebit. Solan. Difficile forte fuerit dicere, quis sit ille ἰσοδιαίτης, ὁ ἡγούμενος τῶν συμποσίων. A δίαιτα διαιτάω descendat ὁ ἰσοδιαιτητής, ut mox c. 36. habebimus συνδιαιτητήν, sed hic quoque nusquam est. Fallor, an est ἰσοδαίτης, quod Bacchi epitheton esse docet *Plutarchus* de *EI* pag. 692. sine med. *H. Steph.* Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Ostum hoc ei cognomen puto ἀπὸ τῆς δαιτὸς ἐΐσης, *Homero* familiaris, de qua Comment. ad Il. *A*, 468. it. *Athenaeus* I, 10. Laetitiae dator Bacchus aequum amat hodie: idem apud Graecos, qui συμπόσιον, *conbibium* dixere, non *convivium*, merito ἡγούμενος τῶν συμποσίων est. In eundem convenit, quod est apud *Harpocrationem* et *Suidam*, Ἰσοδαίτης ξενικός τις δαίμων, ᾧ τὰ δημιώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει. Laudat *Harpocration* hic Hyperidem pro Phryne. Notum, quam libenter Dionysia agitet hoc genus. Idem nomen est, quod apud *Hesych.* legitur ἰσοδέτης, ὑπ᾽ ἐνίων ὁ Πλούτων· ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλούτωνος υἱός. Certe id jam adnotatum video in *Schreveliana* editione, ubi etiam laudatur *Meurs.* Att. lectt. pag. 50. *Luciano* quidem restituendum τὸν ἰσοδαίτην, mihi indubium est. Gesn. Nec *Belino* fuit dubium, nec *Wielandio*, nec mihi est. Vellem etiam *Reitzio* ejusque sectatoribus ita visum fuisset. Vulgata enim ἰσοδιαίτης forma est et natura plane exlex, nec ullo pacto in his finibus ferenda. Quod autem *Solano* placuit ἰσοδιαιτητής per se quidem non male referatur ad aequum rerum convivalium arbitrum — noti enim sunt Atheniensium οἱ διαιτηταί — i. e. ad regem symposii, de quo hunc locum cepit *Wielandius*, falso ille quidem sic, si lectionem *Gesneri* ἰσοδαίτης probaret. Verum in eo graviter errat *Solanus*, quod similes quidem, at neutiquam ejusdem

potestatis vocem, quae c. 36. f. legatur, huc confert. Illic enim priore voce *ἰσοδίαιτοι* aut quaecunque sit vocis forma, significantur manifesto *divites* ipsi, epistolae auctores, posteriore autem *συνδιαίτης* aut ἰσοδιαιτητὴς (!) aut *σύνδιαιτος conviva* quilibet, a convivatore diversus. Nostro autem loco quis non videat intelligi aliquem, qui ab utrisque illis bene sit distinguendus, *praesidem* scilicet (*ἡγεμόνα*) *convivii*. At vero hunc praesidem convivii mihi quidem liquet non posse h. l. eum esse, qui ipsis divitibus auctoribus, ad quos universa accusatio spectat, constituatur, sed eum, qui *divino* quodam instituto omnibus conviviis ac symposiis praesit, et quo duce (*ἡγεῖται* h. l.) divites vel inviti aequo omnibus convivis convictu uti debeant. Utitur scilicet Saturnus argumento e *divinitate* instituti desumto remque defert ad deum (*τὸν ἰσοδαίτην*) cujus auctoritatem laedere nefas sit, nec vero ad heroum arbitrium, penes quos sit privatas et domesticas leges vel observare, vel antiquare. Quae quum ita sint, colligimus, non *ἰσοδιαιτητὴν*, regem convivii sortito creatum, sed deum ipsum, conviviorum praesidem tutelarem, Bacchum, *τὸν ἰσοδαίτην*, h. l. cum *Gesnero* statuendum esse. Alia est posterioris loci argumentatio, ubi divites ipsi, admoniti a Saturno, ut aequali cum pauperibus convictu utantur, ad ipsum morem sibi semper observatum provocant probantque jam sibi non opus esse, ut imperentur ea facere, quae hucusque semper fecerint, *ἰσοδίαιτοι καθεστῶτες* etc. Verum de his videbimus suo loco. LEHM.

ead. l. 14. *Πολλοὶ, καὶ*] *Οἱ πολλοὶ* legisse videtur interpres. GUYET. Scil. quia vertit, *vulgus*. REITZ. Nec tamen propterea necessario requiritur articulus. LEHM.

ead. l. 16. *Ἴστωσαν*] *Discant*. GUYET.

ibid. Αὐτοὶ διαβαστάντες] *Αὐτοὶ διαβαστάσαντες*. MARC.

Pag. 37. *l.* 1. *Καὶ τῆς ἱστορίας*] Sic forte legendum: *τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸν χρυσὸν ὅσος* etc. GUYET.

ibid. *Τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς*] Sic libri omnes nostri. Solan.

ead. *l.* 2. *Ὃς ἐπανθεῖ*] *Ὃς* delendum videtur. Gesn. Probo, et pro non scripto habeo. Reitz. Vid. Varr. Lectt. Lehm.

ead. *l.* 9. *Λέοντας*] (Vid. *Bourdelot.* not. additam.) De leonibus quod hic tradi fertur, confirmatur ab *Aeliano*, de animalib. IV, 3. De lupis contrarium usu satis notum est: conspiciuntur enim frequenter gregatim ad praedam prodeuntes. Vide, quae supra ad Timon. c. 26. annotata sunt. Solan. Locus Timonis est cap. 42., quem vide cum iis, quae illic sunt notata, Tom. I. p. 447. hujus nostrae Editionis. Lehm.

ead. *l.* 10. *Καὶ τοὺς μονιοὺς τῶν λύκων*] Censebat vir clarissimus *Godefredus Malvynus* legendum esse *μονιοὺς τῶν συῶν*· atque movebatur ea ratione, quod lupi soleant binî incedere, at apri *μονιοὶ* dicantur, ut apud *Lycophr.* *πόρκος μονήρης*, quod confirmat *Aelian.* lib. XV. cap. 3. loquens de Thynnis: *καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσι μονιοὶ, οἱ δὲ συνδυασθέντες καὶ εἰς τὸν κατὰ τοὺς λύκους σύννομον.* Sed pace tanti viri dixerim, loquitur *Aelianus* de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt; at hic sermo est de victu solitario lupi, lupus solus comedit. Itaque Timon Lucianeus (cap. 42.) statuit sibi *μονήρη τὴν δίαιταν καθάπερ τοῖς λύκοις.* Imo etiam *μουνιὸς* proprium videtur esse lupi adjunctum. Sic *Antipater* lib. III. Anthol. *Μουνιὸς ἐκ θάμνοιο θορὼν λύκος ἄσκοπον ἄνδρα Ἔκτανεν.* Hinc etiam apud *Suid.* *μονιὸς* est *μονόλυκος*· pro priori parte stat *Hesych.* Contra omnes Mss. Codd. nihil mutare ausus sum. Bourd.

Pag. 38. *l.* 3. *Παρασκευάζουσι*] Vel contra omnes libros legendum arbitror, *παρασκευάσουσι*, ne abhorreat ab *ἰάσουσι* et *συνέσονται*. Gesn. Favet conjecturae *Bas.* 3. Lehm.

ead. *l.* 4. *Εἰ μόνοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, ὑποθώμεθα γὰρ οὕτως, οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασαν*

οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργίδας ἐσθῆτας etc.] Ait Saturnus divitibus, *Si pauperiores taciti irent, (fingamus enim ita) nonne id maxime vos ureret, non habentes, quibus purpureas ostenderetis vestes?* Sed τὸ, ἐπιδείξασθε hic nihili est. Scribe ἐπιδείξαισθε, vel, quemadmodum habet Florentina, ἐπιδείξετε. Jens. Perperam vertitur, *si pauperes abirent taciti.* Nam μύοντες βαδίζειν dicuntur, qui clausis oculis incedunt. *Μύειν* hic est *claudere oculos*, quod aliter καταμύειν et καμμύειν dicitur. Recte itaque *Schol.* hic μύοντες, καμμύοντες, τουτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. Atque ita optime cohaerent sequentia: *Nonne id vos ureret, cum sic non haberetis, quibus purpureas vestras ostentaretis?* Nam licet pauperes taciti incederent per plateas, nihilominus videre poterant divitum vestes pretiosas; si vero clausis oculis, eas non videbant. L. Bos.

ead. l. 6. Ἐπιδείξετε] *Fl.* vid. *Jens.* In reliquis ἐπιδείξασθε. Solan. Ἐπιδείξασθε] Forte blandior medicina, et magis Graecismum olens fuerit, si legamus οἷς ἐπιδείξασθαι. Gesn. Ἐπιδείξαισθε legendum videtur. *Guyet.* Idem conjicit *Jens.* nec improbem; sed quia Florent. ἐπιδείξετε longius recedit, ac defendi potest ex iis, quae ad c. 4. v. ἐπινεύσει: pro ἐπινεύσῃ sunt indicata: vulgatum immutare non sustinui. Reitz. Revera ἐπιδείξαισθε habet *Abl.* 2. pro foedissimo vitio ἐπιδείξασθε. Ceterum Florentina lectio ἐπιδείξετε, quam et Codex 2954. servavit, certe in ἐπιδείξεσθε mutanda foret. Ac nisi omnia fallunt, haec genuina est habenda lectio. Lehm.

ead. l. 14. Ὀπτώμενοι μεταξὺ] *Μεταξὺ ὀπτώμενοι* mallem. Guyet. Vid. Varr. Lectt. Lehm.

Pag. 39. *l.* 1. ψύτται] Lego ψύττα, i. e. ταχέως. Sic supra Lexiph. cap. 3. ψύττα κατατείνας legendum pro ψύτταν, quod depravatum est. Guyet. Ψύτταν] Mea haec emendatio est: cum enim in omnibus legeretur ψήτται, vel ψύτται, in *Fl.* et Schol. ψύττα, voces palam depravatae; ex Lexiph. cap. 3. malui hanc reponere, cum illic recte usur-

patum videbam. Add. de ψῆττα Piscat. cap. 49. et confer Ver. Hist. I. cap. 35. Una potest controversia moveri rectene sic scribatur, an ut apud *Hesychium* est, ψῆττα, quem consule etiam in ψιττάζω et ψύττα. Rem ego in medio relinquo. Confer autem cum hoc loco, quae N°. 23. leguntur. Solan. Ψύτται κατατείνασαι] ψῆτται habet *Aldina* posterior, quasi de anatibus sermo esset. Verum supra in ipsa pauperum epistola, ὀρνίθων modo fit mentio παχέων, id est, *gallinarum pinguium*, quando nihil est, quod a nobilissima nos significatione depellat. Nimirum ψύττα legendum, atque interpretandum ex *Hesychio*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est igitur ὠνοματοποιημένον, illi σίττα apud *Theocritum* simile: quod ad ludicras hasce minas, et actionem quandam, vitamque illis conciliandam, oppido convenit: licet in seria oratione damnatum idem ψύττα κατατείνας putem Lexiph. cap. 3. 79. Gesn. Ψύτταν] Obsecundavi *Solano*, quia sic supra in Lexiph. c. 3. ubi vide notas. Et ψύτται manifesto falsum est, sed vel ψύττα cum *Fl.* vel ψύτταν scribendum; quod cum utrovis more reperiam apud varios, non magni feci, utrum reciperem, quin et ψύττας φύγῃ *Alciphron*. III. Epist. 24. f. ubi tamen *Bergler*. ψύτταν etiam malit. Reitz. Vid. nostram adnot. ad Lexiph. l. l. Tom. V. p. 506. Lehm.

ead. l. 10. Πρὸς γάρ σε etc.] Sciagraphia totius hujus dialogi est epistola 53. L. III. *Alciphronis*; vid. notam 1. *Bergleri* ad *Alciphr*. l. d. Reitz. Pertinet haec *Reitzii* nota, nisi egregie fallor, ad initium sequentis dialogi Lucianei: nam de hac quidem Divitum ad Saturnum epistola nihil video ejus generis a *Berglero* notatum, aut quod notari in hanc sententiam ad *Alciphronis* epistolas potuisset. Novum hoc est festinationis ac levitatis *Reitzianae* exemplum. Lehm.

Pag. 40. *l.* 7. Ἰσοδίαιτοι καθεστῶτες] Syntaxis quartum casum postulat. Rectius itaque Ms. ἰσοδιαίτην καθεστῶτες, ὡς ἂν μηδὲ τὸν συνδιαιτητὴν αὐτὸν αἰτιᾶσθαί τι, *eodem cibo illum excipientes, ut convictor nihil*

possit accusare. Graev. Ἰσοδιαιτητὰς — συνδιαιτητὴν] In impressis omnibus legebatur ἰσοδίαιτοι. Ms. *Graevii* ἰσοδιαίτην, quod ad veram scripturam manu ducit, quam nos in textum recepimus. Munus Saturnaliorum proprium fuisse existimo. Vide nos ad ultima verba N°. 32. Monendus autem lector hic est, me, dum novum videor sensum voci συνδιαιτητὴς affingere, verum tantum antiquumque ei asserere. Ubi enim usquam ostendas, διαιτητὴν de alio dictum, quam de *arbitro*? Quod miror fugisse hactenus et Lexicographos, et virum summum *Graevium*, qui hic cum vulgo erravit. Ultima vox in G. *Salm.* et *Amst.* exstat; in reliquis συνδιαίτην prave legitur. Solan. Primum casum, non quartum, a verbo καθεστῶτες requiri, adeo est perspicuum, ut jure mireris tum judicium *Graevii* syntacticum, tum vero maxime obsequium, a *Solano* recentioribusque Editoribus ei praestitum. Idque cum ita sit, non minus dubium est, quin in ea voce, de qua quaeritur, insint ipsi, qui ad Saturnum scribunt, Divites, et ipsi se ita appellent, quatenus non diverso, sed eodem, quo pauperes, utantur victu, ut propterea non habeant illi, quod querantur de herorum illiberalitate. Ad quam sententiam quis non videat unice quadrare vulgatam lectionem ἰσοδίαιτοι: neque illam ullo modo mutandam fuisse. Ac si hoc certum est, quo certius vix quidquam esse potest, sequitur, credo non minus certo, nec in proximis vulgatam συνδιαίτην, nec eam, quae in nonnullis libris invenitur, lectionem συνδιαιτητὴν stare posse, sed corrigendum esse συνδίαιτον *ejusdem mensae convivam.* Et sic jam video etiam judicasse *Schneiderum* in Supplemm. ad Lexic. Graec. s. v. ἰσοδίαιτος cf. etiam, quae supra ad cap. 23. fin. de voce ἰσοδαίτης notata sunt. Ceterum post hanc posteriorem vocem malui ex *Fl.* et *Ald.* utraque αὐτὸν, quam αὐτῶν ex aliis Edd. vett. cum *Reitz.* et recentt. rescribere. Lehm.

ead. l. 14. Ὥςτε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προϊεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούν-

τῶν καὶ αὐτὸν εἶναι] Vitiosissima oratio. Emenda ocyus προϊέμενον, quod fere ne indicio quidem, nedum probatione apud intelligentes indiget. Queruntur divites de pauperum insolentia, et animo nullis, quantiscumque beneficiis et donis contento. *Adeo*, inquiunt, *ut alterutrum fieri necesse sit, vel ut non dans omnino sit inimicus, vel ut omnia largiens*; sive *profundens*, *brevi plane pauper sit*, *et ipse unus mendicantium.* Jens. Commune librorum vitium prudenter in *Ald.* 2. vitatum, quam, *Jensii* judicio subscribentes, non dubitavimus sequi. Lehm.

Pag. 41. *l.* 7. Κατελθόντες] Rarior vocis usus, nondum puto satis observatus Lexicis. Ponitur hic quidem, puto etiam alias, ut καθικνεῖσθαι, ut κατατρέχειν, ut Latinum *invehi* etc. Gesn. Καταλέγοντες legendum videtur. Guyet. Non video mutandi necessitatem. Reitz.

ead. l. 12. Ὑφ' ὧν] Ἐφ' οἷς forsan. Guyet.

Pag. 42. *l.* 2. Ἐργάσασθαι] Scribe ἐργάσεσθαι. Guyet.

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 43. *l.* 1. ΣΥΜΠΟΣ] Cave, lector, ne sequaris *Erasmum*, hujus Dialogi Latinum interpretem: saepe enim alienus est ab auctoris mente. Bourd. Bene *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 55. N°. 1. *Eadem est oeconomia et inventionis ratio in hac Epistola, quae in Luciani Symposio, dum utrobique occasione convivii philosophi tanquam indecenter se gerentes perstringuntur. Convenientiam eandem habent haec duo nomina Alciphronis* [ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩι] *quorum primum denotat eum*, qui se ipsum vocat, *alterum*, qui prandio est paratus, *et Lucianeus* Ἑτοιμοκλῆς, (*quem videbis cap.* 21.) *per allusionem a* κλητὸς *dictus*, *cum alias talia sint a* κλέος, *quasi* paratus, si vocetur, *ut satis ostendit eod. cap.* 21. *in epistola objurgatoria, quam sane misere scriptam misit in convivio coram omnibus legendam, quod a convivatore praeteritus fuisset.*

Alciphronis autem haec Epistola tota quasi sciagraphica est Lucianei Symposii, ubi omnia, quae hic intra modum consistunt, dilatantur et valde exaggerantur, plerumque supra fidem. Reitz. Si quis dubitare possit, uter utrum imitando respexerit, Lucianusne Alciphronem, an vice versa, neutrum ille recte noverit, aut dubitabit, num maximi ingenii et elegantissimi styli scriptor jejuni judicii rhetorem putidumque flosculorum sententiarumque alienarum venatorem in animum induxerit sequi, an probabilior sit contraria ratio. Mihi quidem nullo modo dubium est, quin *Alciphronis* illa epistola tota sit e Symposio nostro excerpta. cf. etiam adnotationes nostras ad Hermotim. c. 11. Tom. IV. p. 388. sq. et ad Somn. s. Gall. init. Tom. VI. p. 614. sq. Ceterum hunc libellum ad irridendum *Platonis* Symposium compositum esse, putavit *Creuzerus* ad *Plotin.* p. 520. nulla omnino idonea ratione adductus. Nam quae capp. 39. et 40. ab Ione Platonico profertur sententia de puerorum amore, nonnisi obiter illa, nec vero omnino, sed tantum loci illius ac temporis ratione habita, deridetur. Lehm.

ead. l. 2. ΦΙΛΩΝ] Idem haud dubie, cui suum de Histor. Conscr. librum inscripserat. Vide et hujus libelli finem, ubi eodem modo, quo illic, compellat. Solan.

ead. l. 4. Ἀρισταινέτου] Hujus Dialogi Personae omnes verae. De hoc vide cap. 5. Qui autem in Diall. Merett. X. et II. memorantur *Aristaeneti,* fictitii esse videntur. Solan. Ἐν Ἀρισταινέτου] Scil. οἴκῳ, ut supra Philops. c. 38. ἐν Ἀμφιλόχου, et alibi frequenter. Reitz.

ead. l. 9. Χαρῖνος] De hoc, cum persona Dialogi non sit, non opus est ut solliciti simus. Solan.

Pag. 44. *l.* 1. Διονίκου] Vid. c. 20. Solan.

ead. l. 12. Παραγένοιτο] B. παρεγένετο. Sed nihil mutandum. Solan.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοις] I. e. *non effugies nos convivio excipere, s. quin convivio nos excipias.* Guyet. Conf. supra fugit. c. 26. Reitz.

ibid. φθάνοις] Hic apprime notandum, in B. seu

Ox. Codice legi φθόνοις, quod hic quidem quadrare putat. Sed tritum adeo et elegans simul illud οὐκ ἂν φθάνοις, ut loco moveri minime debeat. Quamquam si infinitis aliis in locis, ubi occurrit, φθόνοις, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut φθόνοις in ejus locum sufficeretur. Ratio enim nulla aut remotissima assignari potest, cur verbum φθάνω solum *necessitatem* importet, quam in ea phrasi semper designat. SOLAN. Cogitavit *Solanus* de φθονοῖς, vel potius φθονοίης. nam φθόνοις in hoc quidem verborum nexu nihili est. De formula autem tritissima οὐκ ἂν φθάνοις, si opus sit, adiri loco omnium potest *Matthiae* Gr. Gr. §. 553. not. b. et c. LEHM.

ead. l. 18. Ἐμπαρῴνησαν] Ni viderem, ejusmodi maculas tot editiones insidere, morari lectorem hisce puderet. In omnibus legebatur ἐπαρῴ — in Ms. etiam B. SOLAN.

Pag. 45. *l.* 3. Νεανικώτερα ἐκφ.] *Strenue efferre in vulgus.* GUYET.

ead. l. 4. Ἐπεξιέναι] *Stylo persequi.* GUYET.

ead. l. 11. Μισῶ — μν. σ.] Vid. *Plut.* 1087. f. SOLAN. Locus est *Plutarch.* Quaest. Sympos. Praef. init. LEHM.

ead. l. 13. Καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν φιλ.] Malim Latine dicere, *et multa contumelia adspersit philosophos*; quam cum interprete, *et pridianam hominum temulentiam divulgavit.* Vide Scholia ad hunc locum. VITRING.

ibid. Πολλὴν τὴν] Articulus retinendus. Amat enim Noster post adjectiva eum addere. In Tox. cap. 4. πολλοὺς τοὺς ἐμπόρους. Pro imag. c. 16. πολλὴν τὴν εὐμένειαν. Asin. cap. 42. f. μακρῶν τῶν λόγων. *Alciphr.* III, 390. πολλὴν τὴν φιλανθρωπίαν. REITZ.

ead. l. 2. Ἑωλοκρασίαν] Sic *Demosth.* 152. A. SOLAN.

ead. l. 17. Ἀκριβῶς γιγνώσκων] Ὑποσόλοικον Lu-

cum styli properantis. MARCIL. Ὃς ἀκριβῶς οἶδα] Scripturam Ms. Ox. in textum recepimus: vulgatam enim ἀκριβῶς γιγνώσκων palam corruptam esse nemo non videt; pro qua *Bas.* 2. et *Par.* reposuerunt ἀκριβῶς γιγνώσκοντα, quod, si per Codd. liceret, probarem. Quid autem *Marcilio* in mentem venerit, cur mox ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, credo, expiscetur; neque credo, quidquam mutatum voluisse, sed tantum prave exscripsisse. SOLAN. Ἀκριβῶς γιγνώσκων] Illud ὃς ἀκρ. οἶδα, quod *Solan.* in textum receperat, mihi glossa videtur, quae τὸ γιγνώσκων exposuit per ὃς οἶδα, ut re vera exponendum est; ac, si quid mutandum, γιγνώσκοντα potius ex *Par.* ac *Bas.* 2. reciperem; sed et has ex conjectura sic dedisse suspicor. *Jens.* ad Reviv. c. 13. f. soloecismum id vocat, exempla tamen similis constructionis affert, atque eadem omnia, nimis severe, damnat. Nam adeo frequens est nominativi usus pro obliquo, ut id linguae genio tribuendum potius, quam corrigendum sit. Et mihi hic perinde erit, absolutumne nominativum cum Grammaticis votes, an participium exponas per periphrasin, *qui scio.* *Diod. Sic.* II. c. 35. pr. Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὖσα τῷ σχήματι — ἡ μεγάλη περιέχει θάλαττα, i. e. *quintum ad Indiam* etc. *Idem* ib. c. 48. οἱ δὲ, ἐπιδιώκοντες — οἱ μὲν ἀπόλλυνται. Ad priorem locum *Wessel.* duo similia addit, et ad Commentt. *Ael.* II. 11. et *Gronov.* ad *Herodot.* II, 66. provocans, recte ait, rem esse vulgarem: quare ex immensa copia unam tantum de *Novo* subjungemus, si forte vincatur, nihil hic in *Luciano* mutandum. Confer igitur praeter duo similia ὑμᾶς — ἀνεχόμενοι, et Κρωνίωνα Ἀστράπτων, ad Fugit. c. 2. jam adlegata, (licet alia nominativi structura occasionem ibi praebente (etiam *Gesnerum* ad Philopatr. cap. 23. Et ex Novo Foed. *Act. Apost.* XX, 3. Ποιήσας τε μῆνας τρεῖς — ἐγένετο γνώμη. *Apocal.* III, 12. Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτόν. Et v. 21. Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ. *Lys.* Or. de Aristoph. bon. pag. 348. Ed. *Lond.* ἀκήκοα γὰρ ἔγωγε — ὅτι πολλῶν ἐψεύσθητε τῆς οὐσίας. καὶ (vel οἱ) ζῶντες μὲν πλου-

Ox. Codice legi φθόνοις, quod hic quidem quadrare puto. Sed tritum adeo et elegans simul illud οὐκ ἂν φθάνοις, ut loco moveri minime debeat. Quamquam si infinitis aliis in locis, ubi occurrit, φθόνοις, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut φθόνοις in ejus locum sufficeretur. Ratio enim nulla aut remotissima assignari potest, cur verbum φθάνω solum *necessitatem* importet, quam in ea phrasi semper designat. Solan. Cogitavit *Solanus* de φθονοῖς, vel potius φθονοίης. nam φθόνοις in hoc quidem verborum nexu nihili est. De formula autem tritissima οὐκ ἂν φθάνοις, si opus sit, adiri loco omnium potest *Matthiae* Gr. Gr. §. 553. not. b. et c. Lehm.

ead. l. 18. Ἐμπαρῴνησαν] Ni viderem, ejusmodi maculas tot editiones insidere, morari lectorem hisce puderet. In omnibus legebatur ἐπαρῴ — in Ms. etiam B. Solan.

Pag. 45. *l.* 3. Νεανικώτερα ἐκφ.] *Strenue efferre in vulgus.* Guyet.

ead. l. 4. Ἐπεξιέναι] *Stylo persequi.* Guyet.

ead. l. 11. Μισῶ — μν. σ.] Vid. *Plut.* 1087. f. Solan. Locus est *Plutarch.* Quaest. Sympos. Praef. init. Lehm.

ead. l. 13. Καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν φιλ.] Malim Latine dicere, *et multa contumelia adspersit philosophos;* quam cum interprete, *et pridianam hominum temulentiam divulgavit.* Vide Scholia ad hunc locum. Vitring.

ibid. Πολλὴν τὴν] Articulus retinendus. Amat enim Noster post adjectiva eum addere. In Tox. cap. 4. πολλοὺς τοὺς ἐμπόρους. Pro imag. c. 16. πολλὴν τὴν εὐμένειαν. Asin. cap. 42. f. μακρῶν τῶν λόγων. *Alciphr.* III, 390. πολλὴν τὴν φιλανθρωπίαν. Reitz.

ead. l. 2. Ἑωλοκρασίαν] Sic *Demosth.* 152. A. Solan.

ead. l. 17. Ἀκριβῶς γιγνώσκων] Ὑποσόλοικον La-

cum styli properantis. MARCIL. Ὃς ἀκριβῶς οἶδα] Scripturam Ms. Ox. in textum recepimus: vulgatam enim ἀκριβῶς γιγνώσκων palam corruptam esse nemo non videt; pro quia Bas. 2. et Par. reposuerunt ἀκριβῶς γιγνώσκοντα, quod, si per Codd. liceret, probarem. Quid autem Marcilio in mentem venerit, cur mox ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, credo, expiscetur; neque credo, quidquam mutatum voluisse, sed tantum prave exscripsisse. SOLAN. Ἀκριβῶς γιγνώσκων] illud ὃς ἀκρ. οἶδα, quod Solan. in textum receperat, mihi glossa videtur, quae τὸ γιγνώσκων exposuit per ὃς οἶδα, ut re vera exponendum est; ac, si quid mutandum, γιγνώσκοντα potius ex Par. ac Bas. 2. reciperem; sed et has ex conjectura sic dedisse suspicor. Jens. ad Reviv. c. 13. f. soloecismum id vocat, exempla tamen similis constructionis affert, atque eadem omnia, nimis severe, damnat. Nam adeo frequens est nominativi usus pro obliquo, ut id linguae genio tribuendum potius, quam corrigendum sit. Et mihi hic perinde erit, absolutumne nominativum cum Grammaticis voces, an participium exponas per periphrasin, qui scio. Diod. Sic. II. c. 35. pr. Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὖσα τῷ σχήματι — ἡ μεγάλη περιέχει θάλαττα, i. e. quantum ad Indiam etc. Idem ib. c. 48. οἱ δὲ, ἐπιδιώκοντες — οἱ μὲν ἀπόλλυνται. Ad priorem locum Wessel. duo similia addit, et ad Commentt. Ael. II. 11. et Gronov. ad Herodot. II, 66. provocans, recte ait, rem esse vulgarem: quare ex immensa copia [illegible]lam tantum de Nostro subjungemus, si forte vincatur, nihil hic in Luciano mutandum. Confer igitur praeter duo similia ὑμᾶς — ἀνεχόμενοι, et Κρωνίωνα Ἀστράπτων, ad Fugit. c. 2. jam adlegata, (licet alia nominativi structura occasionem ibi praebente (etiam Gesnerum ad Philopatr. cap. 23. Et ex Novo Foed. Act. Apost. XX, 3. Ποιήσας τε μῆνας τρεῖς — ἐγένετο γνώμη. Apocal. III, 12. Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτόν. Et v. 21. Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ. Lys. Or. de Aristoph. bon. pag. 348. Ed. Lond. ἀκήκοα γὰρ ἔγωγε — ὅτι πολλῶν ἐψεύσθητε τῆς οὐσίας· καὶ (vel οἱ) ζῶντες μὲν πλου-

τεῖν ἐφώκουν, ἀποθανόντες δὲ, πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ὑμετέραν ἐφάνη. Ibid. p. 349. Καλλίας τοίνυν ὁ Ἱππονίκου — τότε τοῦτον τοίνυν τίμημ' οὐδὲ δυοῖν ταλάντοιν ἐστί. Duoque alia in Indice *Tayloriano* v. *Nominativi pendentis*. Adde *Kust.* ad *Aristoph.* Plut. v. 277. ubi λαχὸν τὸ γράμμα, pro λαχόντος bene multis exemplis probat, Atticisque proprium docet; nec non *Spanh.* ad eundem vers. ac *Thucyd.* I, 2. p. 3. cum nota *Hudson.* Et *Duker.* in Indice, tit. *Nominat. absol.* *Maittairium* de Dialectt. p. 82. *Gronov.* ad *Arr.* Exp. Alex. pag. 58. *Clark.* ad *Hom.* Iliad. B, 681. et Z, 410. Et Schol. ad *Aeschyl.* Pers. v. 123. quem cum *Salmasio* de modo Usur. p. 715. adlegat *Abresch.* in Animadv. ad *Aeschyl.* p. 170. Videbisque, in poëtis certe locum non esse mutationi, nec adeo in aliis, propter copiam. Reitz. Etsi haec exemplorum et auctoritatum congeries — *copiam* enim non sine injuria dixeris — nullo prope sit usu, laudandum certe et sequendum duxi circumspectum *Reitzii* judicium. Nam quae offeruntur variae lectiones, ejus generis sunt, ut suspicionem unaquaeque moveat spuriae originis. Quapropter et ego cum *Reitzio* et recentt. nec non cum *Boissonadio* ad *Philostr.* p. 373. in vulgata, licet illa, ut hic ait, sit σολοικοφανής constructionisque paullo durioris, acquiescendum putabam. Lehm.

ibid. Π ο λ ὺ π λ έ ο ν ἐ π ι θ υ μ ο ῦ ν τ ά σ ε ε ἰ π ε ῖ ν, ἢ ἐ μ ὲ ἀ κ ο ῦ σ α ι] Πολὺ πλέον ἐπιθυμεῖν τὰ καὶ εἰπεῖν ἢ ἐμ. ἀκ. *Terentius* Hecyra: *Quasi non tu multo malis narrare hoc mihi, quam ego, quae percontor, scire* etc. Marcil. Si explicatio est, bene; si emendatio, male; nam particip. hic idem, quod infinitiv. *Solan.* adscrips. *Marcil.* legere ἐπιθυμῶν τὰ δέ· quod unde habeat, nescio. Reitz. Rectius *Marcilius* illam *Terentianam* formulam (Hec. I, 2, 35.) confert, quam *Boissonadius* loca *Homeri* Il. XIX, 81. et *Virg.* Aen. I, 408., in quibus nihil inest, quod ejusdem sententiae non modo vim, sed ne speciem quidem, referat. Ceterum haec Philonis: Θρύπτη ταῦτα etc. ad exemplum *Platonis* Phaedr. c. 4. *Heind.* expressa esse, observat

Fritzsch. Quaest. p. 74. quod idem jam notaverat *Belin.* ad vers. Tom. V. p. 97. Lehm.

Pag. 41. *l.* 5. Ἕξεις] Sic, ut conjeceram, *Fl.* In reliquis est ἥξεις, et in Gu. Marg. Solani. Quid est vulgatum ἥξεις, venies? quare lubens Florentinum ἕξεις arripui, et *retinebis* in versione reponendo. Reitz. Voluit igitur, sed non reposuit. Quare ego Gesnerianum *venias* in *retineas* mutavi. Nam ἥξεις quidem ferri nec in versione amplius poterat. Quod autem *Fritzschius* Quaest. p. 207. ἕξει verum esse affirmat, hujus veritatis fateor me quidem non perspicere certam aliquam rationem. Lehm.

ead. l. 10. Ἀλλ' ὅπως] Pro ἀλλ' ὅρα ὅπως etc. Guyet. Habuimus tam crebro, ut neque explicatione, neque probatione indigeat. Reitz.

ead. l. 13. Ἀεί σοι] Vides jam, nihil peccatum esse supra sic edendo, locum ad 104. Reitz. Peccatum non debebat peccato sanciri. In Alcyone l. l. recte *Schmiederus* e probis libris restituit ἀεί, quod h. l. facere idem neglexit, etsi monitus Codicis Paris., quam ipse refert, lectione genuina. Lehm.

ead. l. 14. *Τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα*] H. e. *filio Zenoni uxorem despondens*, non vero, *uxorem ducens*, uti habet versio: significat enim ἄγεσθαι υἱῷ γυναῖκα, *uxorem despondere filio.* Exempla passim occurrunt. Vitring.

Pag. 47. *l.* 2. *Τῷ Εὐκρίτου*] *Τῷ Χαιρέᾳ* infra. Guyet.

ead. l. 13. *Ζηνόθεμις*] Eundem esse cum eo, quem in Hermotimo, non nominatum, exagitavit, facile evincunt utriusque avaritia et gula usquequaque similes. Confer, quae c. 14. et c. 32. occurrunt cum Hermot. c. 11. et 80. Solan. *Ζηνόθεμις ὁ πρεσβύτης*] *Alciphron* etiam Ep. 54. III. senem Stoicum primo loco nominat: *παρῆν οὖν ἐν τούτοις Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκός, οὗτος ὁ πρεσβύτης.* Reitz. Cum *Solani* nota conferas nostram ad Hermot. c. 11. Tom. IV. p. 388. sq. Lehm.

ead. l. 14. *Δίφιλος*] Hic alibi non memoratur. Solan.

ibid. *Διδάσκαλος*] Ordo: *Διδάσκαλος ὢν τοῦ Ζήνωνος υἱέος τοῦ Ἀρισταινέτου*] Gutet.. *Διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταινέτου, υἱέος τοῦ Ζήνωνος*] Ita per suas distinctiones inepte discerpunt editores in Graecis ea, quae conjungenda sunt. Ergo et *Benedictus: Aristaeneti Zenonis filii praeceptor.* Quo quid obscurius? aut quis aliter haec adspiciat, quam facientia Aristaenetum filium ac discipulum, Zenonem vero patrem? At plane haec sunt inversa. Et quanto praeclarior *Erasmus: quod esset Zenoni Aristaeneti filio praeceptor?* Id retineo, et tollo ex Graecis impositum comma. Gron.

ead. l. 16. *Ἀπὸ τοῦ περιπάτου*] *Alciphr.* l. d. ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου. Reitz.

ibid. *Κλεόδημος*] Vid. Philops. c. 6. Solan.

ead. l. 17. *Κοπίδα*] *Plut.* 1899. 2. docet, hoc quasi cognomen jam ante de Chrysippo usurpatum, cujus statuae ab Aristocreonte inscriptus hic titulus: *Τὸν δὲ νέον Χρύσιππον Ἀριστοκρέων ἀνέθηκε, τῶν Ἀκαδημιακῶν στραγγαλίδων κοπίδα.* Vide etiam Phocion. De Ulysse primus, ni fallor, usurpavit *Eur.* Hec. 134. Vide etiam *Nostrum* Philops. c. 29. Solan. In *Euripidis* Hecuba *κόπις* (non *κοπίς*) dicitur Ulysses: nec aliter h. l. voluisse videtur *Casaub.* ad *Theophr.* Charact. c. 5. §. 2. Quaerere igitur possis, utrum h. l. *κοπίδα* recte, an *κόπιδα* scribatur. At mihi quidem h. l. scriptura *κοπίδα* non solum ob librorum consensum, sed etiam propterea, quod *ξίφος* tanquam synonymum adjungitur, et ob locum Philops. c. 29., ubi ejusdem generis homo *πάλαιός τις* dicitur, extra dubitationem esse posita videtur. Lehm.

ead. l. 18. *Ἕρμων*] Hunc alibi non reperio. Solan.

Pag. 48. *l.* 4. *Ἱστιαῖος*] Obscurus homo. Solan.

ibid. *Διονυσόδωρος*] Hujus nomen in hoc solo opusculo video. Solan.

ead l. 10. *Καὶ ἐδεξιοῦντο ὥς τινα τῶν κρειττόνων*] *Et ut deorum aliquem exceperunt;* non vero, ut ille verterat, *et ut quemquam e praestantioribus salutarunt.*

Οἱ κρείττονες sunt οἱ θεοὶ, ut recte *Hesych.* Sic passim Graeci auctores et *Lucianus* noster in Charidemo cap. 12. πῶς οἱ κρείττονες ἔχουσι περὶ τοῦτο· ubi itidem perperam, *qui potiores habentur*. Sequitur ibi mox οὕτω δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς. Item in Charidemo 6. 15. 23. et in Demonact. c. 11. L. Bos.

ead. l. 12. Ἴων] Philops. c. 6. Solan.

ead. l. 14. Τὸν κλιντῆρα] *Hesych.* Κλιντῆρες. δίφροι, κλίναι. Menag. Idem jam habebat *Guyet.* Reitz.

ead. l. 16. Ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον] Ἀντίθυρος, ellipsis pro ἀντίθυρος τοῖχος. Ipse *Lucian.* supra de Domo (c. 26.) κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυρος· sed ubi legendum videtur, ἄνω τῆς ἀντιθύρου, aut potius τοῦ ἀντιθύρου. Menag.

ibid. Τὸ ἀντίθυρον] Cod. Ox. uti emendare statueram. In impressis omnibus τὸν ἀντ. Vid. Alex. c. 16. Solan. Supra de Dom. c. 26. diximus, variari in genere, dubiumque esse, τὸ ἀντίθυρον, an ἡ vel ὁ ἀντίθυρος voluerit auctor. Et cum plerumque gignendi accusandique casu apud alios occurrit, nihil inde conficias: nam e. c. quando *Homer.* Od. *Π.* 159. ait, Στῆ δὲ κατ᾽ ἀντίθυρον κλισίης — cujus ibi generis est? *Pollux* plane omisit. Verum tamen de partibus domus agens, p. m. 49. habet analogum ἀμφίθυρος, ἣν ὁ Ὅμηρος ὀρσοθύρην καλεῖ, ac femin. facit, ni ἣν ad ὀρσοθύρην referas; et cum paullo post ὑπέρθυρον et ὑπερθύριον neutro gen. etiam dicat, videtur adjectivum esse, ut recte etiam statuit *L. Bos.* de ellipsi p. 161. Sed nondum sequitur inde, necessario τοῖχον intelligi, et masc. esse; uti enim femininum est, quando januam januae oppositam significat, ita quando de loco januae opposito usurpatur, neutrum fit, et μέρος forte intelligitur, aut τεῖχος, ut *Solan.* vult: cumque supra in Alex. cap. 16. neutro gen. etiam habuerimus, nihil prohibet et hic ita dedisse; cumque supra l. d. dixerim, usitatius masculinum esse, id jam dictum nollem, etsi inveniri quoque masc. gen. non nego, ut hic in vulgato; et sicubi forte ναὸς intelligatur, ut *Gesn.*

existimat. Neque ὁ ἀντίθυρ, quod Scholiast. supra notavit, improbo; verum tum acc. foret τὴν ἀντίθυρα. Neutrum genus certe in aliis compositis usitatum, ut διάθυρον, ὑπέρθυρον, πρόθυρον, *Stephanus* indicat, de ἀντίθυρος nihil fere habet. Nec ego alia praeter jam indicata observavi, unde masc. gen. confirmetur. Reitz.

ead. l. 17. Ὡς — ἀξίας εἶχε] De πρωτοκλισίᾳ vid. *Buleng.* et *Stukkii* antiqq. conviv. atque *Olear.* ad *Philostr.* III. c. 27. p. 118. No. 9. Ceterum ἀξίας genitivum esse usitatum in hac phrasi, non indiget probatione. Vid. tamen supra Jov. Trag. cap. 7. Reitz.

Pag. 49. *l.* 3. Τοῖν ἀνάκοιν] *Mausacus* (in *Harpocrat.*) et *Gronovius* (supra ad Timon. c. 10.) volunt hos a Castore et Polluce distingui; sed vid. c. 32. Unde liquere puto, eosdem hic intelligi; nisi etiam Διόςκουροι alii a Castore et Polluce statuendi sint. Solan.

ead. l. 10. Τοῦ Ἐπικούρου πάνυ] Lege Ἐπικούρου τοῦ πάνυ. La Croze. Lubens ita ederem, si in ullo libro reperirem. Reitz.

ead. l. 14. Εἶτ' ἐγώ] Philosophorum uni et Rhetori anteponitur Lucianus. Solan.

Pag. 50. *l.* 14. Γέροντα Ζηνόθεμιν] Similia habet *Alciphr.* III. p. 410. ubi *Bergl.* ad verba ὁ Στωϊκὸς ὑπὸ πλησμονῆς ἐνεγχεν, haec inter se comparat. Reitz.

Pag. 51. *l.* 2. Ἐπειςέπεσεν] Malim ἐπειςέπαισεν. Vide *Suid.* v. ἐπειςπέπαικε, et paroemiogr. in Μυκωνίου δίκην. Vid. etiam supra Diall. Merett. ultimo. Kuster. Ἐπειςέπαισεν] In omnibus libris nostris erat ἐπειςέπεσεν· *Kusteri* emendationem in textum recepimus. Solan. Ἐπειςέπεσεν] *Bergl.* ad *Alciphr.* III. p. 408. corrigit ἐπειςέπαισεν, quod ap. *Aristoph.* Pluto v. 804. recte legatur, Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπειςπέπαικεν. Conf. omnino supra Dial. Meretr. XV. bis. nempe init. ubi ἐπειςπαίσας, et med. ubi ἐπειςέπεσαν dedimus, licet Edd. ἐπειςέπεσαν, et vid. ibi notata. Unde et hic *Berglero* ac *Solano* rursus obtemperandum fuerat, quia perfacilis in his est lapsus amanuensium; sed propter nimis

exempla, quae pro — εσαν, a πίπτω, faciunt; sisto gradum, et jam fere malim nihil supra mutasse, quamquam nihil adeo peccatum, cum ἐπαιςέπαισαν sit aptissimum. At vid. Epist. Sat. cap. 23. med. ubi et παρειςπεσοῦσα legitur, quod ex *Diod. Sic.* ibi firmo, aliaque a πίπτω composita, *irruendi* potestate sumta, adfero. Reitz. Praeter *Kusterum*, *Solanum* et *Berglerum* ad *Alciphr.* Ep. III, 55. hanc emendationem ἐπειςέπαισεν etiam *Hemsterhusius* ad *Aristoph.* Plut. v. 805. p. 271., *Bastius* ad *Gregor. Cor.* p. 403. et *Schäferus* ad hunc *Gregor.* tum probarunt, tum admodum probabilem reddiderunt. Et *Schäferus* quidem maxima cum probabilitate ad *Athenaei* verba provocat Tom. I. p. 28. ὡς ἀκλήτου ἐπειςπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια. Nihilominus dubitavi tot in locis tot conspirantibus libris a lectione recedere, quae nec ipsa per se habeat, quod notioni exprimendae repugnet, nec sine aliqua vi in nonnullis formis mutari in alteram lectionem queat. Brevitatis caussa, quae mihi legis instar habenda, provoco tantum ad Anachars. c. 33. Tom. VII. p. 183. Diall. Merett. XV, 2. Tom. VIII. p. 261., ubi fortasse etiam paullo ante pro ἐπειςπαίσας mihi e Codd. Pariss. scribendum fuerat ἐπειςπεσών. Toxar. c. 39. Tom. VI. p. 109. ibique praeter nostras adnott. etiam quae *Jacobus* in peculiari ejus libelli editione observavit p. 123. Ceterum vide an discriminis aliquid insit in utriusque verbi usu et natura haud illud omnino negligendum. Ut enim utrumque vim denotat irruentis in aliquam rem vel locum, ita ἐπειςπαίειν magis rusticitatis, asperitatis, ferociae, importunitatis, in impetu faciendo, ἐπειςπίπτειν autem inexspectati, improvisi, tumultuarii ac subitarii notionem praecipue exprimere videtur. Quamquam in singulis quidem locis difficile sit notiones illas acute secernere earumque discrimen subtiliter ac distincte declarare. Lehm.

ibid. Ἀλκιδάμας] De hoc alibi nulla mentio fit. Solan. Nec de Pancrate, credo, illo apud *Alciphron.* Ep. III, 55. Sunt enim haec ficta nomina, ut saepe observatum. Lehm.

ead. l. 3. *Μενέλαον*] *Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ* etc. Guyet. *Hom.* Il. *B*, 408. Solan.

ead. l. 5. *Ὑπέκρουον*] *Ὑποκρούω*, i. e. citharam pulso, cithara responso. Epigr. Hic *ὑπέκρουον* est *ἀντήχουν, ἀντεφώνουν*. A cithara metaphora. Guyet. *Ὑπέκρουον*] Id est, *ἀντεφθέγγοντο, ἀντέλεγον*. Schol. *Aristoph.* Kuster. Singularis est in hoc verbo suavitas, quam declarabimus e *Longino* s. 40. Reprehendit ibi rhetor acutissimus numeros in oratione nimis molles et canticorum numeris similes, unde hoc dicit consequi apud auditores, *ὡς ἐνίοτε προειδότας τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῷ τινι προαποδιδόναι τὴν βάσιν*, *quas jam animo praecipiunt consuetas oratori clausulas, eas ipsi submissa voce quasi subjiciant ac praeeant dicentibus* etc. Sumtum credo a citharoedis, cantus formulam leni fidium pulsu subindicantibus. Ita cum *Homericam* formulam praetexuisset impudentiae suae Cynicus, convivae alii alios inter se memorare inceperunt, submissa tamen voce, versiculos, ad retundendam illius impudentiam aptos. Non erat opus, inter homines eruditos, integris uti versibus: sufficiebat initia indicasse etc. Vide, quae de vi *τῆς ὑπὸ* in compositis diximus ad De Salt. cap. 16. Gesn.

ead. l. 6. *Ἀφραίνεις*] *Hom.* Il. *H*, 109. Solan.

ead. l. 7. *Ἀλλ' οὐκ — Ἀγαμ.*] Iliad. *A*, 24. Solan.

ead. l. 10. *Ἐδεδοίκεσαν*] Ms. Ox. et *Fl.* recte. In reliquis *ἐδεδοίκεισαν*. Solan. *Solan.* jota deleto *ἐδεδοίκεσαν* fecerat pro vulgato *ἐδεδοίκεισαν*. Recte: ita enim formari solet. Et sic *Herodian.* VIII, 1. f. *ἤλπιζον δὲ καὶ ἐδεδοίκεσαν*. Et *Diod. Sic.* L. XIV. Et *Herodot.* VII. sub initium similiter *ἀναβεβήκεσαν*. Ita *διεῤῥάγεσαν* *App.* Al. pag. 325. 1. Et quia Grammatici, quos consului, nihil de hac terminatione plusquamperfecti, juvat addere Nostrum supra Dial. Meretr. XIII. (Tom. VIII. huj. Ed. p. 250.) *κατεπεπλήγεσαν*, (nunc *κατεπεπήγεσαν*) et paullo post *ἐδε-*

δοίκεσαν. Non tamen in omnibus verbis id imitarer. Sed variatur et infra c. 28. inter ᾔδεσαν et ἠδείσαν. Reitz.

ibid. Τὸν Ἀλκιδάμαντα] Iliad. *B*, 408. Solan.

ibid. Βόην ἀτεχνῶς ὄντα] Sic impr. omnes et O. Ms. Ego βόην ἀγαθὸν ὄντα profectum a *Luciani* manu minime dubito; et si Mss. Codd. copia esset, ita in optimis repertum iri confido. Solan. Ms. Reg. 2955. β. ἀγαθὸν ὄντα, uti volebat *Solanus*. Bip. Βοὴν, non βόην, videtur Cod. Par., quem *Belinus* contulit, habere, idque ad *Homerica* accommodate. Novam vocem βόης finxit *Scholiastes* e prava accentus positione. Ceterum optimo jure *Fritzschius* Quaest. p. 128. tuetur vulgatam vocem ἀτεχνῶς exemplisque idoneis usum ejus probat creberrimum in similitudine ad rem transferenda. Locis autem sedulo illic congestis non sine utilitate addes Vit. Auct. c. 10., ubi plane sic, ut h. l. Cynico tribuitur φθέγμα ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί. Lehm.

ead. l. 11. Κυνῶν] Ita Ms. O. In impr. Κυνικῶν. Solan.

ead. l. 13. Θρόνον τινὰ λαβόντα] Oportet imaginari rationem triclinii veteris, quae hic pulchre descripta fuit. Tres magni lecti, tres κλιντῆρες, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, sed non applicati, ut a tergo liber accessus esset. Vacat plane quartum latus, in quo medio janua est. Sic convivae omnes et se invicem contueri possunt, et januam prospicere: et liber est in illo spatio accessus ministratoribus, et acroamatis. Hic jam impleti sunt tres lecti. Jubetur adferri sella alta Cynico, qua e regione Histiaei et Dionysodori posita, qui in tertio lecto ultimi accumbebant, ipse quoque exaequari quodammodo convivis posset, et mensae si non accumbere uti caeteri, tamen assidere. Gesn.

ead. l. 14. Καθίζεσθαι] Non opus est καθέζεσθαι cum B. legere. Reitz.

Pag. 52. *l.* 1. Ἑστιᾶσθε] In *Ven.* utraque mendose hic legitur ἑστιᾶσθαι. Solan.

ead. l. 5. Οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν]

παροινίαν ἐνέγκαντος] Interpretantur, *inducta dextre admodum temulentia*. Desideratur alius, qui illud *inducta* interpretetur. Quid enim id sibi vult? At *Luciani* scopus est, *tolerante Aristaeneto admodum dextre temulentiam*, non exasperato ad hoc factum in pueri sui tentatione. *Herodianus* libro I. Ταῦτα χαριστήρια ὕβρεώς τε καὶ παροινίας τῆς σῆς, ἧς ἐτῶν τοσούτων ἠνεσχόμην. Gron.

ead. l. 16. Ἐπεπώκει] Nondum biberat, certe poculum non exhauserat, utpote qui mox propinaturus describitur. Quin et supra, cap. 14. poculo illi malorum omnium caussa tribuitur. In Ox. est ἐπεπτώκει. Sed nihil hoc. Quid statuam, nescio. Tamdiu enim jacuisse hanc belluam nec, quidquam interea bibisse, verosimile non fit. Solan.

Pag. 55. *l.* 2. Πρόπινω — Ἡρακλέους] Sic apud *Philostr.* p. 54. Διός, ἔφη, σωτῆρος ἥδε σοι. Legi autem, si usquam, meretur scholium, quod ad haec verba monachus haud dubie vinosus adscripsit, unde disces, ab iis *sanitatem Beatae virginis strenue potari solitam*. Quid non ebrietas designat? quot bibendi incitamenta quaeruntur! salus praesentium, absentium amicorum, amicarum, patronorum, et apud nos Anglos regum, ecclesiaeque ipsius. *Pudet haec opprobria nobis* etc. Hoc Scholium cum olim Praesuli venerando, et eruditione omnibusque probis artibus illustri, Lloidio Vigorniensi Episcopo ostenderem, Nos ergo, inquit, non primi eam insaniam insanimus! et imprudentes exempla sequimur hominum, seculorumque vilissimorum! Solan. *Olear.* ad Philostr. II, 7. N°. 1. b. Reitz.

ibid. Ἡρακλέους ἀρχηγέτου] Subaudi κύλικα. Guyet. Cum *Guyeto* facit *Schäferus* ad *L. Bos.* de Ellipss. p. 501., cum Scholiasta nostro, sed male intellecto, *L. Bos.* ipse. Sed *Musgravius* ad *Theocr.* Tom. II. p. 410. Wart. hujus generis genitivos ita explicat, ut subaudiat ἕνεκα. quod notavit idem *Schäfer.* ibid. p. 419. Lehm.

ead. l. 7. Ἄτρεπτος] Ms. Ox. rectius, mea quidem sententia, ἄτρεστος, Luciani alibi etiam usurpatum. Mosc.

Encom. c. 5. sed et vulgata ferri potest, quam ideo loco movere noluimus. Solan. Eadem earundem vocum variatio illic deprehenditur, ubi Socrati moribundo tribuitur ἄτρεπτον vel in uno Cod. ἀνώτερον πρόσωπον Diall. Mortt. XXI, 1., ubi vide, quae docte admodum, pro more suo, nec vero minus modeste, disseruit *Hemsterhusius* Tom. II. huj. Ed. p. 610. sq. Lehm.

Ibid. l. 17. Αὐτοῦ — ἐν μέρει] Quid hisce duabus ultimis vocibus intelligendum sit, fateor me nescire. Vid. Quom. Hist. Conscr. cap. 17. ubi in quibusdam Codd. ita etiam legitur, pro vulgato ἐν μέλει, Solan. *Fritzschius* Quaest. p. 42. nihil immutans (nisi quod αὐτοῦ pro vulg. αὐτοῦ, quod interpretes per *illic* reddiderunt, tacite rescripsit) sic sensit, rhetorem una ex orationibus, quas continua serie recitaret, absolute ad finem pervenisse. Eundem in sensum Quom. Hist. Conscr. c. 1. ἐν μέρει explicat, quod nunc etiam mihi magis arridet, quam vulgatum ἐν μέλει. Lehm.

Pag. 56. l. 3. Πινδάρου] Homerum non nominat, quia in voce ῥαψῳδεῖ satis intelligitur. Solan.

Ibid. l. 7. Σὺν δ' ἔβαλον] *Hom.* Il. Δ, 447. et 450. Solan.

Ibid. l. 11. Τὰ ὄψα] Hinc discas, proprie de iis usurpari, quae in secundis mensis apponebantur. Solan.

Ibid. l. 15. Ἐξυρημένος τὴν κεφαλήν] Calvi erant mimi, ut apud *Artemid.* c. 23. L. I. ξυρᾶσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ἀγαθὸν πλὴν Αἰγυπτίων θεῶν ἱερεῦσι καὶ γελωτοποιοῖς etc. Sic in *Anthol.* 3. μωρὸν ὁρᾷς φαλακρόν. Bourd. *Casp. Barth.* adv. L. VII. c. 5. haec verba (ἐξυρημένος τὴν κεφαλήν) tanquam glossam ejicit; vide ipsum. Almel. Depravatum esse hunc locum, manifestius est, quam ut de eo monendum sit. Sed in libris nihil est subsidii: (nam quod O. φέρων pro ἔχων habet, nihil juvat;) nec quidquam succurrit, quod ad emendationem viam aperiat. Vid. De Merc. Cond. cap. 27. ubi de hujusmodi saltatore sermo est. Solan. Nihil caussae attulit *Barthius*, cur

glossam putaret haec verba, non puto, habebit idem. Vid. ad Philopatr. cap. 21 et Marcil. ad Pseudom. cap. 16. GESN. Plura Gesn. ad Philopatr. cap. 26. [illegible] τὴν γνώμην. Consulendum *Pignor.* de servis pag. 180. addiderat *la Croze*. In mea *Pignorii* Ed. est p. 256. ubi docet, fugitivos omnino rasos fuisse, histriones et mimos semirasos. REITZ.

Pag. 57. *l.* 1. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ] Reddidimus *Luciano* ex Ms. Reg. 2956 pro vulgato ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, quod minime erat ferendum propter proxime antecedens [illegible]. Etiam cf. Var. Lectt. LEHM.

ead. l. 3. Καὶ ἀντέπαισα] Ut cinaedus. *Parendi.* BOURD.

ibid. Συγκροτῶν] Συγκροτεῖν χορόν. *Et pedibus plaudunt choreas et carmina dicunt.* GUYET. Constructio illa transitiva in utraque lingua est notissima, neque plura non addo praeter *Herodot.* L. II. pag. 12[illegible] καὶ τὰς χεῖρας κροτέουσι. Ita συγκροτεῖν συμπόσιον *Long. Past.* IV. 127. (al. 135.) et [illegible] *Herodian.* V, 6, 14. ac *Diod. Sic.* IV. [illegible] *Alciphr.* III. pag. 368. eadem aliis verbis: καὶ ἀκάπνιστα, εὔκροτα ἐπιλέγοντες, σκωμμάτων ἀλυκῶν καὶ εὐτοχαρίτων Ἀττικῶν [illegible]. Misere igitur errat *Budaeus* in Lexico minore, κροτεῖν esse neutrum absolutum scribens. REITZ.

ead. l. 8. Κατέχοντι τὸ συμπόσιον]. Ut Quom. Hist. Conscr. c. 38. κατέχων τὸ βῆμα et Diall. Meretr. III. [illegible] τὸ συμπόσιον. Bourdel. Advers. 319. SOLAN.

ead. l. 16. Συγκεκροτημένοι] Ab hominibus compacta *ramassé.* GUYET.

Pag. 58. *l.* 11. Καὶ τὸ ξιφίδιον [illegible] τὰ [illegible] ἐς τὸ ὕπαιθρον τῆς αὐλῆς] *Gladium* [illegible] *exemplo per fenestras in aream projecisse.* Ἐμβάλλειν hic non potest locum habere. Legendum ἀπέρριψα, quod et Ms. prae se fert. GRAEV.

ead. l. 14. Ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γείτονας, ὑφ' ὧν ἀπολαπασάντων τὸ θηρίον, [illegible] αὐτὸν]

Benedicti interpretatio haec est: *vicinos advocasse, a quibus repulsa fera fuit servatus.* Quid Graecis sit ἀνασπᾶν τὸ θηρίον, et Latinis *refellere feram*, nec ego, nec quisquam norit dixeritve; ne dicam ἀνασπᾶν nusquam esse revellere. Notat quidem *Bourdelotius* ad hunc locum: Ut apud *Petronium*, *tanquam cupientis exire belluae;* loquitur de poëta Eumolpo, ut hic de tibicine. Sed haec sunt ἀπροσδιόνυσα, et ad *Lucianum* illustrandum nihil plane faciunt. In Ms. nihil est praesidii, in quo legitur quoque θηρίον, sed veram lectionem servavit nobis editio *Florentina*, in qua verissime legitur ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, revulsis, effractis foribus, quas tibicen ille insanus occluserat, ut paullo ante Lucianus ostendit: τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα ἐπικλεῖσαί τε τὴν θύραν, *at illum statim surrexisse, et fores clausisse.* Hae fuerant a vicinis effringendae, ut posset Dionicus ex illius furiosi manibus et aedibus elabi. GRAEV.

ead. l. 15. Ἀνασπασάντων τὸ θηρίον] Ut apud *Petronium cupientis exire belluae;* loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine. BOURD.

ibid. Τὸ θύριον] Lectionem hanc Ed. *Fl.* tuetur etiam Mss. Ox. et L. auctoritas. In reliquis Edd. θηρίον legitur. Ἀνασπάω quid hic notet, optime te docebit c. 57. Toxar. SOLAN. Θηρίον] Lege θυρίον. LA CROZE. Optime; quare, accedente etiam librorum auctoritate, id recepi. REITZ.

Pag. 59. *l.* 4. Οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος ἡμῖν ἐπιπαρών ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγενημένος] Interpres legit γεγενημένοις, ut qui vertat, *imo prorsum usui futurus ad ea, quae postea contigerunt;* et forte id γνήσιον Luciani est. Possumus tamen vulgatam scripturam retinentes, commode exponere. *Non sine Deo aliquo ad nos accedens, sed et prorsus utilis factus ad sequentia.* Loquitur de Dionico Medico, quem opportune dicit in id convivium venisse, cum, ubi convivium istud in tristem desineret exitum, multique vulnerarentur, inter eos autem sponsus gravissime, vulneribus obligandis tempestivus adesset. JENS.

ead. l. 6. Γεγενημένοις] *Fr.* et Cod. *Bar.* In reli-

quis γεγενημένος. SOLAN. *Jens.* vulgatum defendit. Sed si ad χρήσιμος pertinet, potius γενόμενος dixisset. REITZ. Utraque lectio habet, quo probetur, non item γενομένης, quod *Reitzius* foedum orationis vitium non debebat scriptori nostro tribuere velle. Optione autem data eam praetuli lectionem, quam plurimis bonarum Editionum exemplis comprobatam viderem. LEHM.

ead. l. 7. Ἑτοιμοκλέους] Scripturam hanc constanter tuentur ubique libri omnes nostri. Ego tamen suspicor eundem esse cum eo, cui suum de Mercede conductis etc. libellum scribit, quamvis Timocles illic dicatur, non ut hic Ἑτοιμοκλῆς· vid. De Merc. Cond. c. 2. etc. SOLAN. Ἑτοιμοκλέους] I. e. quasi *paratus, si vocetur*, ut supra dictum cap. 1. *Alciphroni* III. Ep. 55. sub init. Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκὸς fingitur, qui a *Berglero* Ἐτεοκλῆς vel Ἑτοιμοκλῆς refingitur, quod vix credo opus esse. Sed quid demum refert? REITZ.

Pag. 60. *l.* 8. Ἐν γειτόνων] Adleverat *Hemsterh.* videndum *Kust.* ad *Aristoph.* Eccles. v. 420. Ibi invenio, ad verba *Aristophanis* ἐς τῶν σκυλοδεψῶν, commentatum, οἶκον intelligi, et post alia similia etiam hoc *Luciani* ἐν γειτόνων prolatum, non vero de hac posteriore locutione sedulo actum; sed vid. si quid opus, eund. *Kust.* ad Plut. v. 435. ubi ἐκ et ἐν γειτόνων nonnullis exemplis profert; et Nostrum supra Icar. c. 8. et 16. Bis Acc. c. 10. pr. et 31. f. Ac Philops. c. 25. *Abresch.* in Animadv. *Aeschyl.* p. 174. suspicatur, ne ellipsi quidem τοῦ οἴκῳ, τόπῳ aut similibus opus esse in his; cum et alias ἐν genitivo jungatur, ut apud *Aristid.* Or. Eleus. extr. οὐκ — ἔτι — ἐν ὑμῶν αὐτῶν ἔσεσθε, item T. II. p. 402. γένεσθε ἐν ὑμῶν αὐτῶν, et p. 347. μένετε ἐν ὑμῶν αὐτῶν. At cum in usitatissimis illis et numero longe potioribus, ἐν et εἰς Ἀρισταινέτου, ἐν Ἀμφιλόχου, quae vide Symp. c. 1. et Philops. cap. 38. ac plus centies alibi) nemo negaverit ellipsin esse; quid prohibet, quaeso, eandem analogiam hic statuisse? Et cum omnes fateri cogantur, in Latinorum phrasi, *ad Dianae*, *ad Cereris*, ac similibus, *aedem* intelligi, nec quisquam dixerit praepos. *ad* ibi genitivum regere, cur idem non agnosceremus

in Graecis? quando eadem est ratio. Reitz. Peculiaris est dicendi formula ἐν γειτόνων, a qua non minus, quam ab ejusdem generis aliis, ut ἐν Ἅιδου, etc. aliena est quaestio, utrum per se praepositio ἐν cum genitivo jungi possit, nec ne. Quod autem h. l. Belinus e Codice suo rescribendum putavit ἐκ γειτόνων, erravit cum Codicis sui scriptore. Quemadmodum enim Bis Accus. c. 9. et similibus locis bene se habet ἐκ γειτόνων, e vicinia, ita h. l. et multis aliis requiritur ἐν γειτόνων, aut, si malis, ἐγγειτόνων, i. e. in vicinia. Lehm.

ead. l. 10. Ἃ παρ'] Sic omnes impressi et Cod. Ox. Suspectus mihi et hic locus est. Solan. Si, quod suspicor, ostendit *Solanus* in accusativo ἃ cum verbo ἀπολαύειν juncto, quae structura sententiae loci non admodum convenire videtur: haud improbabilis quidem est *Schniederi* ratio, qua pro πλαχούντων, ἃ legatur πλακοῦντος, (hoc e Ms.) ὤν, nec tamen ita certa est illa, ut non et alibi sedem vitii quaerere possis, ut in verbo ipso ἀπολαύω, quod saepe a librariis cum ἀπολαβεῖν confusum esse, non semel notavimus; ut ad Navig. c. 44. Tom. VIII. p. 187. ad Diall. Merett. XV. fin. ibid. p. 262. Quare locum reliqui intactum, nisi quod πλακοῦντος scripsi pro vulg. πλακούντων, cujus mutationis idonea satis esset ratio. Lehm.

Pag. 61. *l.* 5. *Εἴπω τι*] Pone comma post τι. Kuster. Scribe εἴπω τι, κερ. *Guyet.* Bene. Et sic malam vulgatae interpunctionem jam correxeram. Reitz.

ibid. Κερατίναν] *Quintil.* I. *Ceratinae.* Stoici in his multi erant. *Diog. Laërt.* pag. 60. A. 174. E. meminit *Sen.* A. Ep. (*Senec.* ep. 45.) et *A. Gell.* *Noster* etiam saepe tangit. Vid. Diall. Mortt. I. cum notis. Chrysippus in ore frequens habuit, incertum an auctor; nam alii alios memorant. Thes. Crit. II. De sophismatis *Lil. Gyrald.* 399. *Brod.* 471. et *Cress.* AG. X. 73. *Noster* etiam plura memorat Vit. Auct. c. 22. Solan. Formae κερατίναν, quae omnes, quas consului, Edd. insidet, quid faciam, nescio, dubiusque tanto magis sum, quum taceant nostri Commentatores. Illegitimam

hanc esse formam, nec ulla ratione explicabilem, equidem habeo persuasum. Quis enim unquam audiverit de vocabulo *κερατίνας* primae declinationis, *Cornutum* nostrum significante? Dici enim ille solet *κεράτινος*, aut feminine *κερατίνη*, ut ap. *Diog. Laert.* in Zenone et Diodoro. Poterat etiam *κερατίας* audire. Quae *Quinctiliano* Inst. Orat. I, 10, 5. *Spald.* dicuntur *ceratinae* et *crocodilinae* (int. ambiguitates, s. quaestiones), his subsunt feminina Graeca *κερατίνη* et *κροκοδειλίνη*. Hinc jam optionem dabo corrigendi h. l. aut *κεράτινον*, aut *κερατίνην*, aut denique *κερατίαν*, nihil ipse discernens. Ceterum quem locum *Solanus* ex *A. Gellio* dicit, est ille, ni fallor, Noctt. Att. XVIII, 2., cum quo haec Lucianea conferri poterant praeter Diall. Mortt. 1, 2. et Vit. Auct. c. 22., quae jam laudavit *Solanus*, etiam Piscat. 11. Hermot. c. 81. et Somn. s. Gall. c. 11. Lehm.

ibid. Σωρείτην] Satis commode enarrat Scholiast. De hoc vid. *Diog. Laert.* l. cit. Solan.

ead. l. 6. Θερίζοντα] *Plut.* 1019, 1. *ἀργοὶ καὶ θερίζοντες λόγοι καὶ ὁ παρὰ τὴν εἱμαρμένην ὀνομαζόμενος λόγος, σοφίσματα ὡς ἀληθῶς* etc. Habet quoque *ἀργὸν λόγον M. Tullius* de fato. *Diog. Laert.* l. c. vid. supra Vit. Auct. c. 22. Solan.

ibid. Ὄναιο] Leg. *Mercer.* ad *Aristaenet.* Epist. 6. lib. II. Bourd.

ead. l. 10. Πράγμασι] Sic, uti conjeceram, habet Ms. Ox. nisi me abbreviationes ejus fallunt: reliqui libri *πράγματι*. Solan. Mihi vero *πρᾶγμα*. h. l., i. e. convivii nuptialis apparatio, res scilicet ut patribus gravis, ita tamen grata admodum ac laeta, multo magis placuit, quam *πράγματα*, negotia, quae adjunctam habeant notionem molestiarum, aerumnarum, incommodorum ac laborum. Lehm.

ead. l. 11. Ἐπὶ τῆς οἰκίας] An B. rectius *ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ*; Reitz. Caussam non video. Et quod *Belinus* Dativum propterea praetulit, quod ad genitivum explicandum ellipsi opus esset vocis *οὐδῷ* (*le fauil*) mira profecto haec est argumentatio, mira etiam sic argumentantis inscitia, qui nesciret,

τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, res domesticas, et hujus generis plurima alia, proprie sic dici sine ulla ellipsi. Talem igitur auctoritatem immerito secutus est *Schmiederus*. LEHM.

ead. l. 9. Ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελόγημαι] Interpr. *atque his quidem de rebus haec respenderem.* Sed putem ego, τοῖς παροῦσιν non posse reddi, *de his rebus*, quoniam hic non est neutr. sed masc. et subaud. ἀνθρώποις vel συμπόταις. Jusserat enim Eteocles, ut haec sua epistola palam, et praesentibus omnibus convivis recitaretur, ut cap. 21. habetur. Hinc c. 28. ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ᾽ ἑκάστῳ. Praeterea de rebus praesentibus, Graece non dicitur τοῖς παροῦσι, sed περὶ τῶν παρόντων. Quare verba ita reddenda sunt: *Haec ego praesentibus (convivis) pro defensione dixi.* L. BOS.

ead. l. 14. Ὅμηρος] Il. *I*, 533. Euripidis pariter ac Sophoclis laudantur Tragoediae *Meleagri*, e quibus sumtos esse versiculos hosce suspicari fas est: et Euripideos quidem e principio fabulae, in quibus ille locorum facere mentionem soleat. Sed fuit etiam Euripidis Oeneus. Fugit, si recte attendi, *Barnesii* diligentiam hoc fragmentum. De ipsis illis Dianae iris τραγῳδεῖ Noster etiam De Sacriff. c. 1. SOLAN.

Pag. 67. *l.* 1. Ἠλάθετ᾽] *Hom.* Il. I, 533. ubi δὴ Ed. *Ox.* Al. δέ. REITZ.

ead. l. 3. Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα Πελοπίης χθονὸς, ἐν ἀντιπόρθμοις πεδ.] Ubi mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem nescio: longe eam ab ipsis abfuisse, cum hunc locum tractarent, facile colligas. Ut enim in Graecis distinguunt, sic in Latinis *Benedictus*: *Haec terra Calydon Pelopii est soli, fretum qua est parte, campos divites pingues habens*; *Erasmus*: *Calydon quidem haec Pelopii regia soli, Qua parte saevum spectat adversa fretum.* Atque ita Calydon ope illorum ex Aetolia transmittitur in Peloponnesum, satis ridicule. Distingue et verte, *Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί᾽ ἔχουσα εὐδαίμονα.* *Haec terra est Calydon,*

Peloponneso, subjacens Peloponneso trans fretum, habens campos uberes. Res ipsa clamat. Geor. Eurip. Meleagr. Solani Auctius fragmentum habes in Ed. Euripidis Beckiana Tom. II. p. 455. ubi vid. Barnes. Lehm.

ead. l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις] Calydonium fretum apud Hesiod. lib. V. Gottl.

ead. l. 10. Ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μειρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν] Benedictus vertit: jucundus enim est adolescenti, et cum ipso ad gratiam versatur; inepte. Verte, ad obsequium. Sic enim Latinis dicitur per εὐφημισμὸν illud obsequium turpe, quo quis corporis sui copiam facit alii, et Graecis χάρις. Plutarchus in Erotico: χάρις γὰρ, ὦ Πρωτογένης, ἡ τοῦ θήλεος ὕπειξις τῷ ἄῤῥενι πρὸς τὸ παλαιὸν κέκληται, ut Protogenes, χάρις ab antiquis dicitur mulieris obsequium erga virum. Sic et χαρίζεσθαί τινι est consuescere cum aliquo. Hesych. χαρίσασθαι, παρασχεῖν. λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ ὑπὸ συνουσίαν ἑαυτὰς ἐκδιδοῦσαι. Χαρίσασθαι est dare. Dicuntur enim mulieres χαρίζεσθαι, quae ad concubitum sui copiam faciunt. Hinc puella ἄχαρις, cujus flos virginitatis nondum est delibatus. Graev.

ead. l. 11. Πρὸς χάριν] Quod a Graevio hic observatum est, laudo; sed scias etiam velim, probo quandoque sensu usurpari, ut apud Plut. in Pyrrho 728, 1. et Isocr. π. Νικ. πρὸς χάριν ὁμιλοῦσιν. Unde melius patebit veteratoris occulta calumnia. Sic πρὸς ἡδονὴς ὁμιλεῖν apud Diogen. Laërt. pag. 192. AB. solan.

ead. l. 13. Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ] Alciphron eundem paedagogum inducit, III. Epist. 57. pr. scribens: ἰσχωφύμην τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζώπυρον· ubi malim τοῦ νεανίσκου pro τόν. Reitz. Wagnerus τὸν νεανίσκον. Quod autem uterque hunc paedagogum et illum nutritorem, quod ejusdem sunt nominis, eundem habuere personam, nimia haud dubie fuit alterius sagacitas, alterius credulitas. Lehm.

Pag. 63. l. 3. Ἀποσπάσας] Si probatione indigeret vulgatum, ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ex Act. Apost. XX, 30.

et quae J. Elsner. ibi ex Josepho atque Aeliano protulit, adderem. Reitz. Res sane est vulgaris. Sed vel propter hanc ipsam caussam praetuli exquisitius verbum, quod Codd. servarunt, περισπάσας, in quo juxta notionem avellendi, abstrahendi, illud quoque inest, quod blanda quadam vi alienum discipulum ad tuam disciplinam vel amicitiam pertrahas ab altero vel amico vel magistro abalienatum. Eleganter sic Indic. Vocal. c. 8. litera T dicitur περισπάσασα τῶν μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. Lehm.

ead. l. 12. Ἤδεισαν] Sic Ms. Q. In reliquis ᾔδεσαν. Solan. Saepe in ultima εσαν an εισαν terminanda fluctuant auctorum editiones. Grammatica postulat εισαν in temporibus plusquamperf. Licet ἐδεδείκεσαν, non εισαν frequentius in auctoribus reperias. Vid. supra cap. 12. Ita Scholiast. *Aristoph.* alio loco *Euripidem* ᾖσαν pro ᾔδεισαν dixisse ait, alio loco id esse pro ᾔδεσαν scribit, modo bene descripserit *Maitt.* de Dial. p. 52. Ego Codici B. cum *Solano* parui, quia sic terminari solet, ab ᾔδειν. Ut *Genes.* XLII, 23. αὐτοὶ δὲ οὐκ ᾔδεισαν, ὅτι ἀκούει Ἰωσήφ. Iterum *Exod.* XVI, 15. Et *Esai.* LV, 5. ac bis ter deinceps item in Nov. Foed. *Marc.* XIV, 40. etc. Apud *Herodian.* vero I, 13. 11. ᾔδεσαν, quod nec improbare ausim, quia, ut in aliis, utraque terminatio locum habere potest, sive plusquamp. dicas, sive ab antiquo aoristo ᾔδεσα, qui certe formaret ᾔδεσαν, quem tamen in usu esse non credo. Reitz.

Pag. 69. *l.* 15. Διεῤῥήγνυτο] I. e. propemodum disrumpebatur. Sic solent ejusmodi verba sine effectu, ut vulgo dicimus, poni. Conf. omnino supra dicta de Mort. Per. ad cap. 37. ἀποπνιγεὶς ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπίωμεν, ἔφη. Adde Evang. *Luc.* V, 6. Διεῤῥήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν, et quae *Elsner.* ibi notat. Reitz.

Pag. 70. *l.* 5. Αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὡς πρεσβυτικαί] Verterat *Erasmus: videtis quam, et ipsae epistolae graves sint ac seniles. Benedictus* volens esse brevis, amputat postrema, relinquens *quam graves sint epistolae,*

contra prorsus, quam oportuit. Non enim graves esse demonstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum virium, infirme scriptas, plane qualis est appendix Observationum ad *Melam*, Londini nuper impressa. GRON.

ead. l. 10. *Καλυδωνίου*] Sic plerique impressi et O. In *Fr. Hag.* et *Par.* *Καλυδονίου*. SOLAN.

Pag. 71. *l.* 4. *Ἀφ' ἑνὸς*] Sic *Tacit.* Ann. XII, 49. *ne ceteri quoque ex Paeligno conjectarentur. Terent.* Heaut. III, 3. *Ego de me conjecturam facio.* Sic *Noster* De Merc. Cond. cap. 11. et cap. 61. SOLAN.

ead. l. 8. *Διοςκούρων*] Hic locus cum eo, qui cap. 9. exstat, ubi *ἱερεὺς τοῖν ἀνάκοιν* dicitur, collatus, evincit, eosdem, qui ibi *ἄνακες* dicuntur, hic *Διοςκούρους* audire. Non audiendus ergo *Mausacus*, qui ad *Harpocrationem* negat Castorem et Pollucem intelligi, cum *Ἄνακες* nominantur; vid. etiam *Aelian.* V. H. IV, 5. SOLAN.

ead. l. 12. *Μαστρωπὸς*] Vid. supra Amor. c. 16. SOLAN.

ead. l. 16. *Ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δαν.*] Menstrua haec usura erat: unde liquet atrocitas illius foeneratoris, qui quotannis pro centum, uti nos loquimur, 48 foeneris loco exigebat. SOLAN.

ead. l. 17. *Οὐδὲ ἄγχω*] Vid. Hermot. c. 80. et 81. SOLAN.

Pag. 72. *l. Ἔτυχε γὰρ πίνων*] Ita Ox. optime, pro eo, quod in reliquis est, *πίνων. καί.* SOLAN.

ead. l. 6. *Οὐκ ἀνάξιος ὢν*] Legend. videtur, *οὐκ ἂν ἄξιος ὤν. Demosthen. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν.* GUYET. Nihil hactenus ab Ione admissum lectum est, quapropter hoc sit meritus. Lege ergo *ἐναίτιος*, vel *ἄξιος*, vel denique, quod propius est, divisim *ἂν αἴτιος*, aut *ἂν ἄξιος*. Alias ad sequentia respexisse putandus est, quod haud temere admiserim. SOLAN. Reddidit sic, ut voluerant *Guyetus* et *Solanus*, interpres vernaculus, nec *Belinus* non profitetur, magnopere sibi placere eam emendationem. Modo sit emendatio. Atqui bene habet vulgata ratio.

Quae enim capp. 39. et 46. de Ione narrantur perquam absurda gravique philosopho indigna, caussam praebent idoneam, ob quam non magna etiam huic pseudophilosopho injuria illata videri posset. Ceterum omnis narrationis indoles et color et ipsius quoque narratoris, quod c. 34. de omnium, qui convivio intererant, ac singulorum philosophorum moribus et ingenio fert, judicium ejus generis est, ut magis commendetur vulgata, quam ficta, lectio. Sic etiam sentit *Fritzschius* noster Quaestat. p. 208. LEHM.

ead. l. 7. Ἀπεξύετο] Sic *Fl.* In reliquis ὑπεξύετο, minus apte. SOLAN.

Pag. 73. *l.* 1. Ὡς οὐδὲν ὄφελος] Accedit huc sententia *Menandri* canentis, ὡς οὐδὲν ἡ μάθησις, ἂν μὴ νοῦς παρῇ. Sed longe ulterius spectat sententia *Luciani*, sapientissime hic monentis, inutilem esse omnem scientiam, qua mores et vita humana non fiunt emendatiores, et jucundiores, nihilque absurdius esse, quam virtutem, adde et religionem, profiteri ac docere, dum is ipse, qui profitetur et docet nihil eorum praestat, quae laudat et praecipit. SOLAN.

ead. l. 2. Εἰ μή τις] Post haec verba in Edd. praeter *Fl.* omnibus legebatur ἄρα, male repetitum ex antec. ὄφελος ἦν ἄρα etc. Nos jubente Ms. Reg. 2954. illud delevimus. BIP.

ead. l. 14. Καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται] Mitius haec paullo exagitat *Alciphron* III, Ep. 55. pag. 408. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, ait, ἀπ᾽ ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἑστιάσεως τὴν ἀκολουθίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντος τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο. Quo loco *Bergl.* observat, *Lucianum* haec et reliqua multo acerbius tractare. REITZ.

Pag. 74. *l.* 5. Ὁ θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἐνεούρει] Eadem fere rursus *Alciphr.* Ep. saepe adlegata L. III. p. 412. Nempe: ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύρμα χαλάσας καὶ καθεὶς τὸ

τριβώνιον etc. Ubi *Bergler.* haec *Luciani* conferens, ὁ δὲ θαυμάσιος mutato ordine dedit, (studione, an incuria, nescio, nec quidquam refert) additque: *Hoc loco praecipue quasi monstrare Lucianus videtur, quem imitatus fuerit. Siquidem Alcidamas et Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod si hoc accipias, ut Horatianum illud I. Sat. X. v.* 36. Turgidus Alpinus jugulat dum Memnona; *perinde erit, ac si dixisset Lucianus*, Admirandus ille Alciphron etiam mejentem in convivio introduxit Cynicum. Reitz.

Pag. 69. *l.* 5. Τῷ συμποσίῳ] Ex Ms. Ox. est hic articulus. Deest enim in omnibus impressis. Solan.

ead. l. 7. Τὸ μῆλον] *Discordiae malum.* Guyet. Non adderem pueris notam hanc notam, nisi studio *malum* pro *pomo* videretur dixisse *Guyetus*, ut luderet in ambiguo. Reitz.

Pag. 70. *l.* 3. Ἀπόκρ. οὖν μοι] Ex Ms. Ox. est illud οὖν, quamquam ibi post μοι reperitur. Solan. Neque ab illa sede detrudendum erat οὖν, quoniam sic saepius dicitur. Recte igitur *Reitzius* hac in re a *Solano* dissensit. Lehm.

ead. l. 12. Ἐσθίοντες, τοσαῦτα] Φυσιοῦσθε, quod hic impressi omnes habent, non agnoscit Ms. Ox. nec *Fl.* Ed. et omnino abesse sine sententiae detrimento potest. Solan. Mirum tamen unde manifesto alienum verbum huc migraverit. Lehm.

ead. l. 15. Λύσας ἀποῤῥίπτειν] Absunt hic et ista a Ms. Ox. αὐτὴν μὲν, quae in reliquis impress. exstant. Solan.

Pag. 71. *l.* 12. Ἀπαλλάξεσθαι] Ms. Ox. In impr. ἀπαλλάξασθαι. Solan.

ead. l. 16. Τὸ ἐντελὲς — δεῖπνον] Ultimus, credo, missus (δεῖπνον alias etiam partem coenae esse, ostendit *Casaubon.* ad *Athenae.* IV, 20. extr.) sicciores cibos habens, et quos auferre non incommodum. Hanc puto esse *Mattyan*, quam ἐπιδόρπισμα Atticis, aliis Graecis ἐπίδειπνα dictam, tradit *Athenaeus* libro XIV. extremo. Certe hoc

suadent ista *Athenaei* verba: *Ματτύην ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λέαινά τις· καὶ εὐθέως περιεφέρετο πέρδικας ὀλίγας, καὶ χηνάρια ὀπτὰ, καὶ τρυφὴ πλακούντων.* Vides hic in Mattya perdices, anserculos assos, placentas: apud *Lucianum* haec paullo lautiora, ut in solemnitate nuptiarum. Caeterum quod legitur apud *Athenaeum τρυφὴ πλακούντων*, et convertitur *placentarum lautitiae*, non videbatur mihi usquequaque accuratum; legendumque putabam *θρύψη πλακούντων*, *frusta placentarum*. Gesn.

ead. l. 17. *Ἰχθὺς ἐκ ταγήνου*] Insigne exemplum, ut error soleat augeri, et quotidie invalescere. Verterat *Erasmus piscis Tagenicus.* Id eodem modo retinuit *Benedictus:* sed ne quid deesset, nunc video in hac editione Graecam vocem postremam quoque incipere ab majuscula T. Habeant hoc et fruantur, quibus placet: nos censemus interpretandum *piscis ex sartagine*, quod non modo probant multa antiquorum fragmenta, sed hodieque etiam placet. Gron.

ibid. *Ταγήνου*] Sic in impr. et in textu Cod. Ox. Sed ab eadem manu rescriptum est *τηγάνου*, quod in *Coll.* etiam legitur. Vid. Lexiph. c. 6. Solan.

ibid. *Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν*] Bellaria hisce connotat. Quod addit, *liquisse etiam auferre*, confirmant ex eodem loca sequentia Cronosol. N°. 17. Solan. Haecne periphrasis *τῶν τραγημάτων*, s. bellariorum? Sic puto, et sic interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series, qua haec verba junguntur superioribus, et ab sequentibus separantur. Si hoc voluisset *Lucianus*, quod *Erasmus* dedit: *quaecunque liberum est, seu velis in alvum condere, seu domum asportare malis*, ita videtur informaturus Graecam orationem fuisse, *καὶ ὅσα ἐντραγεῖν ἐξῆν ἢ καὶ ἀποφέρεσθαι·* illud autem *ταῦτα* plane omissurus. Verbi *ἐντραγεῖν* hanc vim esse, etiam ex *Hesychio* conjicias, apud quem sunt ista *ἐντραγεῖ, ἐντρυφᾷ. Ἐντραγεῖν, ψωμίσαι; ψωμίσασθαι.* Vidit hoc etiam *Kuhnius* ad *Polluc.* VI, 40. *τὸ ἐντραγεῖν saepius usurpatum de tragematibus, et id genus aliis acitamentis.* Gesn.

quare: nam prima in καλὸς etiam longa est. Ac si versum velis formare hexametrum, pro κρατερῶν lege κρατῶν, a κρατύς. Tumque subsequentem habebis pentametrum, si mox παιδὸς resolvas, ut fiat trisyllabum παϊδός. Quod sic edi curavi, cum neglectum esset in Edd. prioribus. Reitz.

ead. l. 6. *Πολλάκις ἀεισώμεθα*] Lege ᾀσόμεθα, vel πολλάκ᾽ ἀεισόμεθα, quod pl. est ap. *Plut.* ex Sapphone. Guyet.

Pag. 75. *l.* 1. *Πατρόκλου*] *Hom. Iliad. Π.* et *P*, 389. et *Σ*, 155. Solan.

Pag. 76. *l.* 7. *Κἀκείνου μὲν ἅμαρτε*] Iliad. *Δ*, 233. et *E*, 187. Solan. Manifeste nimis παρῳδεῖ ad illud Iliad. *Δ*, 233. Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ᾽ ἔγχος. Quare hic etiam ἥμαρτε et πάρ, quod habent editi, immutandum censeo. Gesn.

ibid. Παραὶ] Cod. Ox. παρά. Impressi omnes παρ᾽. *Homerus* παραὶ, ut edi curavimus, et hic et supra Pseudol. cap. 27. Solan. Ἅμαρτε παραὶ] Illud παραὶ pro vulgato παρ᾽ *Solanus* ex *Homero* restitui jussit, oblitus tamen τὸ ἥμαρτε, quod ego eadem metri necessitate in ἅμαρτε mutavi. Reitz.

ead. l. 8. *Ἐς δύο*] Supra Dial. Meretr. XIII. med. Et Tox. c. 54. med. Reitz.

ead. l. 14. *Τῇ βακτηρίᾳ*] Aeneis clavis confixum baculum ei tribuit *Alciphr.* II. p. 408. Reitz.

Pag. 77. *l.* 7. *Αἷμ᾽ ἐμέων*] *Hom.* Il. *O*, 11. Solan.

ead. l. 17. *Ἀνατετραμμένας*] Ex Cod. Ox. In impr. ἀνατρεπομένας. Solan.

ead. l. 18. *Ῥιπτουμένους*] Cum ῥιπτέω aeque dicatur ac ῥίπτω, non auscultandum duxi Codici Ox. *Herodian.* VII, 7. 6. ὑπηρέται συρέντες — ἐῤῥιπτοῦντο. Reitz. Propius, si opus erat, exemplum erat ῥιπτεῖ supra c. 44. et alia non pauca in ipso hoc *Luciano*. Lehm.

Pag. 78. *l.* 2. *Εὐπόρησαν*] Forsan ηὐπόρησαν, quod magis Atticum foret, quaesivit *Solan.* Bene tamen, quod nihil immutarit: frequentius enim εὐ, quam ηὐ, in hujusmodi compositis habuimus. Vid. Alex. c. 22. Pro

Imag. c. 19. f. Amor. c. 6. pr. Jov. Trag. c. 16. Reitz. Jovis Tragoedi locum, quem Reitzius indicat, non inveni. In locis Alexandri et Pro Imagg. ηὐδοκίμουν jam a me correctum, quum vulgo fuisset scriptum εὐδοκ. Et sic etiam ηὐδοκίμηται. Pro Merc. Cond. c. 3. ηὐτρέπιστο Amor. c. 6. ηὐτύχηται. De Merc. Cond. c. 12. ηὐφραίνοντο ibid. c. 1. In his autem et similibus orthographice exarandis quam rationem ego ac normam in Luciano quidem nostro sequendam putaverim, vid. ad Diall. Mar. XIII, 1. Tom. II. p. 456. Lehm.

ead. l. 4. Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα] Idem facientem Cynicum inducit Alciphr. III. Ep. 55. fin. Non vero exstincto ante lumine, sed palam in omnium conspectu, dicentem principium generationis esse naturam. Reitz.

ead. l. 5. Συνενεχθῆναι] An συνεῖναι; placet. Gesner. Quidni ergo συμμιχθῆναι; Reitz. Quidni potius tacite servetur verbum vulgatum de hac re satis probum? Immerito illud etiam Hermot. c. 34. in suspicionem vocatum. Cf. Toxar. c. 14. extr. Lehm.

ead. l. 14. Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινὸς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος] Haec olim conversa, Zenothemis pariter tum oculo, tum nare mutilatus, Solanus ita emendarat: Zenothemis manibus hac oculum, illa nasum tenens. Sed et Gesn. errorem pristinae versionis correxit sponte. Post ἀμφοτέραις autem, χερσὶ intelligi, qui nescit, adeat L. Bos. de Ellipsi pag. 185. Reitz. Ed. Schäfer. p. 527. Lehm.

ead. l. 19. Ἐπειλημμένος] Ox. Par. J. et Amst. In reliquis ἐπιλημμ. prave. Solan.

Pag. 79. l. 6. Ἔμελλε] Videtur et Erasmus sic legisse, qui verterat, quo sponsam fuerat abducturus. Reitz.

ead. l. 8. Καθευδήσαντες] In omnibus legitur καθευδήσαντες, haud dubie corrupte: nemo enim praeter Polydamanta (imo Alcidamanta) illic pernoctavit. Puto ego rescribendum κατακλιθέντες, quod menti scriptoris optime convenit; nec a scriptura vulgatae multum abhorret. Solan.

Καθευδήσοντες, ut conjicit *Fritzsch.* Quaestiunc. p. 209., vere habet *Bas.* 3. nescio unde. Quodsi error sit, non minus facile ad *καθευδήσαντες* aberrari potuit a genuino Futuro. Ceterum idem ille *Fritzschius* apte confert verba *Homerica* Odyss. H, 396., quibus addas similem narrationis epicae formam Iliad. I, 606 sq. Lehm.

ead. l. 12. *Ἡ*] Ex Ms. Ox. et *Fl.* In *Kai.* vero utroque ἤ, in reliquis ᾗ, corrupte. Versus autem sequentes in fine quarundam tragoediarum Euripidis leguntur. In Med. Alc. Androm. Bacch. et Hel. Solan.

ead. l. 14. *Πολλαὶ μορφαὶ*] Tres versiculos totidem verbis habet *Euripides* in fine Alcestidis, Andromaches, Baccharum et Helenae, quibus subjiciuntur isti, *Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός. Τοῖον δ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.* Gesn.

Pag. 80. *l.* 1. *Ἐκεῖνό τι*] Legendum puto levissima mutatione ἐκεῖνό γε, et sic verti. Gesn.

ead. l. 2. *Ἀπράγμονα ὄντα συνεστιᾶσθαι φιλοσόφοις*] Addam, quod *Hemsterh.* in marg. *Graev.* monuit, *L. Bos.* Obs. Crit. p. 79. qui versionem *Ernesti*: *Non esse tutum, cui non sit opus, cum ejusmodi philosophis agitare convivium,* reprehendit, dicens: *Imperite admodum vocem ἀπράγμονα vertit, cui non sit opus. Ἀπράγμων Atticis scriptoribus dicitur, qui lites fugitat, litium amans non est: πράγματα enim sunt lites, ut alibi pluribus ostendam. Atque ita Lucianus hic etiam usus est vocabulo ἀπράγμων. Verte igitur locum,* non esse tutum ei, qui litium amans non sit, convivium *agitare cum hujusmodi philosophis. Depinxerat enim hoc Dialogo philosophorum mores pravos, utpote qui in conviviis saepe, postquam mero incaluerant, pro sua quisque secta inter se verbis primo contenderent, mox ad manus et vulnera quoque pervenerint, adeo ut saucii ac mutilati nonnulli e conviviis ablati fuerint.* Haec ille: *πράγματα* vero lites esse, ita in vulgus notum, ut nesciam, numquid opus sit exempla addere. Vid. modo *Aristophan.* Plut. sub init. *ἀλλά σοι παρέξω πράγ-*

μισεῖ. *Menandri* fragm. 31. in Peregrino: [illegible] ἐκ ἀπορρήτων ἤθη, καὶ πράξεις καλάς. Reitz.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 811. l. 2. *Ἔστιν ἐν Συρίῃ*] *Lucianus* hic de Dea Syria varias recenset opiniones, seu illa Atergatis, seu Astarte, seu quaecunque alia illa fuerit, quae in Hieropoli urbe colebatur: addit et sacra eorumque ritus, quae ridenda potius, quam referenda erant. Cic. L. III. de Natur. Deor. Coen. Utrumque fit per hunc libellum: *refert* auctor, tecte *ridens*, nec vero sacra tantum ista eorumque cultores, sed etiam narrantium talia, velut Herodoti, cujus quasi personam egregie indutam imitatur, simplicem credulitatem. *Lucianum* autem auctorem esse, longe facilius credo *Wielandio* Vers. Tom. V. p. 389. et *Fritzschio* Quaestt. p. 209., quam non credo cum *Gesnero* in Epist. ad *Frid. Reitzium* huj. Ed. Tom. I. p. CLVI., *Bulino*, *Schiedero*, *Schäfero* in compluribus ad *Gregor.* Corinth. locis aliisque viris eruditis. *Gesnerumne* libros de Astrologia et de Dea Syria ejusdem farinae habere potuisse? Adeo ille non perspexit leonem (aut, si malis, vulpeculam) sub asinina pelle latentem. Vide modo callidissimum auctoris de Adonidis fluminis colore judicium cap. 8. extr., narrationem, cui ipse testimonio suo fidem facit, de parvo terrae hiatu c. 13., et complures alios locos, ubi Ctesiae suae historiae veracitatem scriptor argumentis interpositis probat, anus instar, gravi vultu et ore facundo puerulis inhiantibus prodigiosa ac vix credibilia, et tamen credenda, quoniam vel ipsa viderit vel sic tradita acceperit, referentis. Lehm.

ead. l. 3. *Ἱρῇ*] Quae apud *Xiph.* *Ἱεράπολις τῆς Ἀσίας* audit, 252. C. Olim Bambyce a Seleuco Hierapolis nuncupata. *Aelian.* de anim. XII, 2. Quod et Noster mox innuit. Solan. Vid. *Mannert.* Geogr. T. VI. Part. I. p. 510. sq. Lehm.

ead. l. 4. *Δοκέειν*] Saepissime hac in voce erratur.

Hic in omnibus vetust. δοκέει, f. etiam in Ms. Cod. V. et cap. 38. etc. rectius c. 10. *Herodoto* autem frequens hoc ἐμοὶ δοκέειν. Solan. *Δοκέει ἐγένετο* vix quidem sensum habet. Aliud enim est infra cap. 8. f. ubi bene habet ἐμοὶ μὲν δοκέει χάρτα θεῖη male δοκέει rursus c. 29. Sed cap. 18. vicissim vulgatum ἐμοὶ δοκέειν male habet, ubi δοκέει W. recte. Illud autem absolutum καὶ δοκέειν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, non solum *Herodoto*, sed et Nostro aliisque familiare, ut supra indicatum de Luct. § 5. Adde Philopatr. c. 26. ubi Gesner notavit, interdum eodem redire δοκεῖ an δοκεῖν dicas, et *Herodot.* VI. pag. 390. E. ὅτι δὲ οὐδὲν τῶν ἔμαθε τυχὸν οὐδὲν, ὡς ἐμοὶ δοκέειν. Reitz. Accurate de his agit *Kritzsch.* Quaest. p. 25. sq. quo praecipiente h. l. restitui communem librorum lectionem. Lehm.

ibid. Οὔνομα] Sic scribi jubet Dialect. hujus opusculi, quod hic in impr. omnibus neglectum, alibi recte scribitur. Solan. *Τὸ ὄνομα*] Immo τοὔνομα Ionice, sine apostropho, quamvis Edd. *Hippocr.* et *Herod.* variant in his, ut vid. ad c. 2. Reitz.

ead. l. 5. Πόλει] Lege πόλι, et vid. notam ad c. ult. hujus Dial. Reitz. In his ad dialectum pertinentibus profiteor omnino per totum hunc libellum, libros me, quotquot penes me sunt, unice esse secutum, primum, ubi fieri potuit, manuscriptos, deinde vero editos, nunquam temere inanem corrigendi pruritum, qui in Ionissante Luciano probatus admodum ridiculus appareret. Lehm.

ead. l. 6. Γιγνομένων] Lege Ionice γινομένων. Ita enim *Herodot.* ubique, singulis fere paginis. Item *Hippocr.* vid. modo L. IV. de morb. pr. ubi quinquies, una pag. Sed in *Aret.* γίγνεται ubique editum; at in aphorismis *Hippocr.* promiscue. Cumque mox hic bis cap. 7. γίγνεται habeant omnes, et fere semper deinde, in re tam parvi momenti nihil muto. Reitz.

Pag. 82. *l.* 1. Ἔρχομαι ἐρέων] *Herodoto* frequens. Sic ἔρχομαι φράσων II, 105. C. ἔρχομαι λέξων ibid. D. Ἔρχομαι ἐρέων I. pag. 3. B. Solan.

ibid. Ἐρέω] Ita amat idem efferre futura secunda, ut σημανέω *indicabo* II, 103. E. οὐνομανέω 272 A. ὑπομενέουσι *permanebunt* IV. init. Adde mox ἱστορέω, et similia. Reitz.

ead. l. 4. Εἱσαμένων] Εἱσαμένων ab ἕζομαι *statuo, instituo.* Guyet. Debebat sane εἱσαμένων scribi, quia εἵσασθαι verbum illud est, quod proprie conditoribus templorum tribuitur. vid. *Plutarch.* Themist. c. 22. et ipsum *Herodot.* I, 66. Sed quum vel decies per hunc libellum constanter in omnibus libris εἵσασθαι scriptum reperiatur, non ἕσασθαι, et quum cap. 14. etiam ἕδος (pro ἕδος) εἵσασθαι conjunctum sit: satius videbatur intactam relinquere tum communem, tum adeo frequentatam, scripturam. Lehm.

ead. l. 5. Ἀσσύριος ἐὼν] *Syrium* vertas necesse, ut et cap. 17. Solan.

ead. l. 6. Μαθὼν] Ἔμαθον legendum videtur. Guyet. Certe melius sic procedit oratio. Quapropter praetuli hanc Codicis Paris. lectionem, praeeunte *Schmiedero.* Lehm.

ead. l. 7. Ὀκόσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω] Uter hic interpretum laudandus, *Benedictus* interpretans, *Quaecunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio.* an *Micyllus*, quem postremus fere expressit, *Quaecunque igitur antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipiam?* Sic uterque particularem ex his facit periodum, sic uterque ἱστορέω putat verti posse *incipio narrationem.* Quae sunt utraque ab vero alienissima. Distingue, τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην, ὁκόσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα ἐγὼ ἱστορέω, ac verte: *et ex iis refero, alia quidem cognoscens, quae ipse vidi; alia ab sacerdotibus edoctus sum, ea nempe, quae meis annis antiquiora commemoro.* Gron.

ibid. Πρῶτοι μὲν ὦν ἀνθρώπων — Αἰγύπτιοι etc.] Concinit *Diod. Sic.* I. cap. 11. pr. ubi et hoc *Luciani*, et *Ammian.* XXII, 16. adfert *P. Wesseling.* Reitz.

ead. l. 8. Ἡμεῖς] Quidni ἡμέες Ionice? Verum utrumque est in *Herod.* Ἡμεῖς VI, 387. E. Ἡμέες II, 102.

D. Ita et ὑμεῖς IX, 588. B. ὑμέες VI, 384. C. Et creberrime utrovis more. Reitz.

ead. l. 10. Ἀποδέξαι] Cum varietates marg. *A.* 1. *W.* hic et Dial. seqq. fere omnes ex *Fl.* sint desumtae, quas jam ex eadem excerpseram, easdem non bis addam. Sed ἀποδέξαι praetuli prae ἀποδεῖξαι, quia vere Ionicum. *Herodot.* pr. L. I. ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε. Ibid. pag. 7. D. Ed. *Steph.* ἀπεδέξατο δ' ἔργα· quamquam et προςδείξαντα editum in eodem IV. p. 258. B. Conf. infra c. 19. Reitz.

ibid. Οὐνόματα ἱρὰ] Prioris vocis scriptura ex W. est. In impress. ὀνόματα legitur. Solan. Ὀνόματα] Οὐνόματα *Solan.* in contextum receperat. Non male. Nam hoc proprium Ionibus. *Maitt.* de Dial. p. 365. C. Ex *Plutarch.* de Dial. Homeri. Ἰώνων ἴδιον — τὸ λέγειν οὔνομα καὶ νοῦσον τὸ ὄνομα καὶ τὴν νόσον etc. Noster infra c. 14. μητρὶ — οὔνομα· c. 19. οὔνομα ἦν Κομβάβος. *Herodot.* I. p. 1. C. et 2. A. etc. Sed quia et modo τὸ ὄνομα omnes, et Ionismo nihil repugnat ὄνομα, non statim id immuto. Apud *Hippocr.* ter quater una pag. ὄνομα. E. c. S. I. de Art. p. 3. τὰ ὀνόματα αὐτῆς — ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τὰ εἴδεα — τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα φύσιος νομοθετήματά ἐστι etc. nisi haec omnia ex negligentia nata dicas. Sed quia hic studiose adfectat Ionicam dialect. et *Herodot.* imitari studet, id ubique praeferendum, quod a communi Attica plurimum abit. Οὔνομα et τοὔνομα autem *Herod.* ubique, ut pag. 256. A. 271. A. et B. ter, 330. C. 338. C. 587. B. ac millies alibi: licet pag. 271. τοῦ ὀνόματος quoque editum. Reitz.

ead. l. 10. Λόγον Ἀσσύριοι] Λόγων legend. videtur. Guyet.

ead. l. 12. Τὸ δὲ παλαιὸν] Observandum hoc inprimis est, antiquissimos religionis auctores nulla in templis suis simulacra numinis habuisse. Adde *Diogen. Laërt.* in Prooem. 2. D. Solan.

Pag. 83. *l.* 3. Ὄπωπα] In marg. *Bas.* descriptum

Hoc itaque non minus Ionum est, quam Atticorum. Conf. c. 29. ubi rursus bis occurrit. Reitz.

ead. l. 7. Ἀστάρτης] Leg. *Scaliger* ad *Varron.* IV. Ling. Latin. *Achill. Tat.* l. I. *Tertullian.* Apolog. cap. 24. *unicuique etiam provinciae et civitati suus Deus est, ut Syriae Astartes. Xiphilin.* Quidam Junonem esse contendunt, alii Venerem. Bourd. V. Cas. ad *Athen.* VIII, 8. pag. 602. *Cogn.* 737. Solan.

ead. l. 13. Ἐς] Minime auscultandum lectioni *Fl.* ἐς enim *Herodot.* et *Hippocr.* singulis paginis. Reitz.

Pag. 84. *l.* 5. Ἄδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς] Vid. *Bionis* ea de re Idyllium. Solan.

ead. l. 7. Τύπτονται] Mos Aegyptiorum. Vid. *Herodot.* la Croze. Vid. ejus Euterp. s. L. II. p. 127. Ed. *Steph.* Reitz.

ead. l. 16. Παραχέαται] Alias παραχέεται in singulari. Ut διαχέεται et προςχέεται ibid. 134. D. et κέεται *Herod.* II, 170. f. Et hic. c. 7. ἀπικνέεται bis recte, item cap. 10. etc. et cap. 29. ἐπικέεται. Sed quia collectivum ἀγορὴ recte verbum plurale adsciscit, posset haberi pro plurali, de qua terminatione deinde; at cum et mox c. 8. οὔνομα ἐπικέαται, et cap. 27. ἀνακέαται αἰτίη, et cap. 34. κέαται θρόνος, et alibi, quae deinde videbis, nil mutandum. Reitz. Per se quidem κέαται pro κεῖται in singulari numero dictum nec legibus, nec exemplis, veteris Ionismi probari potest. Nihilominus religioni ducebam hanc erraticam seu malis spuriam serioris Ionismi progeniem emendare velle. Cautius in hanc ipsam sententiam judicat *Buttmann.* Gr. maj. Tom. I. p. 566. quam *Struvius* qui in Gramm. Gr. p. 256. hoc κέαται per totum hunc libellum, ubi pro κεῖται dictum sit, in κέεται mutandum censet. Lehm.

ead. l. 17. Γίγνεται] Magis *Herodoteum* esset γίνεται. Sic γινώσκειν, non γιγνώσκειν, ap. Hippocr. I. de morb. p. 5. fin. intra duodecim versus legas octies. Reitz.

Pag. 85. *l.* 2. Κεφαλὴ ἑκάστου ἔτεος] Id ipsum quoque docet *Cyrillus* lib. II. Tom. II. in Esaiam, et *Pro-*

copius in eundem Prophetam ad cap. 18. quippe cujus rei meminit Propheta in initio dicti capitis, qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, ajunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexandrini injecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblinas, qua significetur, inventum esse Adonidem. Deinde obsignatam eam immisisse in mare, quibusdam sacris ritibus adhibitis, et affirmare illos, qui mittant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, et finem luctus indicere mulieribus Bybliis. Has vero esse mulieres, quas dicat *Ezechiel.* VIII, 15. lugere *Thamuz*, qui sit Adonis, uti observavit eruditissimus *Seldenus* de Diis Syris lib. II. cap. undecimo. Vid. et *Bocharti* Phaleg. IV, 2. Tom. I. Graev. Byblos autem Syriae, non Aegypti urbs est; ne erres. Solan.

ead. l. 4. Ἑπτὰ ἡμερέων] Subaudi διά. Guyet.

ead. l. 10. Οὔρεος] Cur οὔρεος non aeque Ionicum esset, atque ἔτεος, πάθεος, modo praemissa, et πελάγεος, quod sequitur? Immo magis Ionicum, quam per ω in fin. Reitz.

ead. l. 13. Θάλασσαν] Et hoc *Herodot.* atque *Hippocrat.* praeferunt, non θάλατταν. Et ita in ceteris, ubi Attici vel ττ usurpant, vel promiscue scribunt, hi semper σσ, in ταράσσω, ἀπαλλάσσω, Θεσσαλῶν, τάσσεσθαι, κρέσσον, ἐλάσσων, πράσσειν, περισσὸν, ἀποφράσσειν etc. Reitz.

ead. l. 15. Τῇσι ἡμέρῃσι] In vet. Ed. *Hippocrat.* jota in his non subscribitur. In *Herodoti* Ed. *Steph.* vero subjicitur, ut p. 22. τῇσι λόγχῃσι etc. Reitz.

ead. l. 16. Ἀλλάσσει] Sic decebat; vid. paullo ante θάλασσα. Reitz.

Pag. 86. *l.* 3. Ξεῖνε] Bene, non ξένε. Conf. c. 12. et *Herodot.* IX. 588. C. bis, ac saepe. Reitz.

ead. l. 5. Ἐκείνῃσι τῆς ἡμέρῃσι] Scribe τῇσι, ut recte observatum initio hujus paginae, ταύτῃσι τῇσι ἡμέρῃσι. Libellus hic Ionica scriptus est dialecto. Jens. Τῇσι W. solus; in impress. enim τῆς. Solan.

ead. l. 11. Ὁδὸν] Si adfectatio Ionismi ἀκριβῶς sectanda, οὐδὸν scribendum cum *Herodot.* II, 103. A. quam-

quam et ὁδῷ ibid. paullo ante legimus, et ὁδὸν ob praemissum οὐ euphoniae caussa hic melius; atque in talibus variatur tam crebro, ut suspicio sit, utrumque usitatum fuisse; (ubi tamen aliquid centies aliter exaratum invenio, ac bis, ter ab eo recessum, ibi scribarum vel editorum negligentia forsan in culpa est, veluti plus centies ἱρὸν in *Herod.* bis, ter tamen ἱερόν.) Ita fere aeque frequenter ὀρέων et οὐρέων. apud *Herod.* Prius vid. II. 102. D. et 103. B. ac C. bis. Alterum II. 103. D. bis. Item 104. A. et IV. sub init. ne plura. Misera enim haec est diligentia in his, quae inanis tantum sunt sonus, ad intellectum nihil faciunt. Reitz.

ead. l. 12. Ἱρὸν Ἀφροδίτης] Libanitidis puto, s. Aphacitidos, de qua ad libellum Adv. Indoct. cap. 3. Add. *Selden.* de Dis Syr. II, 4. pr. Aphaca inter Byblum et Heliopolin sita, satis constat. Hoc etiam cum hujus auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblo venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. Gesn.

ibid. Κινύρης] Quis ille Cinyras? Myrrhaene pater, rex Cyprius. Vid. Rhet. Praec. c. 11. Solan. Cyprius sane est ille, pater Adonidis e filia Myrrha. Narrat fabulam *Ovid.* Met. X, 298. sq. Assyrium autem Cinyram faciunt etiam *Hygin.*, fab. 58. et 242. et *Apollodor.* Bibl. L. III. Lehm.

ead. l. 15. Δοκέει] Ita recte W. In rel. δοκέειν. Solan. Ἐμοὶ δοηέει] Cf. supra ad c. 1. Et si quid probatione indiget, vid. *Herodot.* IV. sub init. μοὶ δοκέει τόξα μετεῖναι. Reitz.

ead. l. 3. Μεῖζον] Immo μέζον cum *Herod.* II. 105. A. et crebro alibi, ut indicabit *Maitt.* de Dial. pag. 113. Et *Noster.* ipse cap. 12. et 19. f. Reitz.

Pag. 87. *l.* 2. Ἱδρώει γὰρ] De his imaginum sudoribus *Joseph. Scaliger* ad *Tibull.* lib. II. et *Dan. Heins.* ad *Sil. Ital.* Bourd. Alias inter prodigia ingentis calamitatis habitum fuisse, si Deorum simulacra sudarent, vid. pluribus indicatum ab *J. Elsn.* ad Evang. *Luc.* XXII, 44. quod tamen caussis naturalibus vel tribuat *Cic.* de Divin. II.

c. 27. Adde, et fraudibus sacerdotum; veluti statuas beatae Virginis lacrimantes efficere norunt Pontificii. Reitz.!

ead. l. 5. *Ναὶ μὴν καὶ ὄλβον πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν ἐστι*] Non acu rem tetigit interpres, qui habet, *quin etiam in iis, quae novi, praecipue sunt opes.* Cum sensus sit: *quin immo, quod ad divitias attinet, inter ea, quae ego novi, primum* vel *praecipuum est* (hoc templum.) Vitring.

ead. l. 9. *Φέρουσι*] *Φορέουσι* suspicor; verum nihil muto, quia *φέρουσι* deinde frequenter omnes, etsi et *φορέουσι* eadem hac historia in verbis composit. *Φέρειν* et *φέρουσι* *Hippocr.* etiam in aphor. frequenter; nimirum pro *perferre, pati.* At *φορέειν* pro *adferre, portare,* unde *φορεὺς bajulus*; usitatius Ionibus. Neque tamen perpetuum hoc est: et sane in *Herodoto φέρουσι* tam frequenter invenio, portandi notione, ut nihil certi statuere liceat. Vid. eum IV. 331. E. VI. 382. B. IX. 585. B. et 587. C. etc. Confer. infra cap. 13. 15. 16. 31. et 27. etc. Reitz.

ead. l. 11. *Ἀποκέκριται*] Sic impress. omnes, et M. ipse. Solan.

ibid. *Ἑορταὶ*] Forsan *ὁρταὶ*, ut deinde cap. 49. et *Herodot.* IV. 256. E. Reitz.

ead. l. 13. *Ἀποδεδέχαται*] Pro *ἀποδεδεγμέναι εἰσὶ*, i. e. admissae, receptae. An ab *ἀποδείκομαι*, seu *ἀποδείκνυμαι*; *designatae, constitutae.* Guyet. Est ab *ἀποδέχομαι*, s. *ἀποδέκομαι.* Conf. infra cap. 42. Reitz. Prudentius contulisset *Reitzius* noster supra cap. 2. *πανηγύριας ἀποδέξαι*, ut intelligeret, tum h. l., tum infra cap. 42. *ἀποδεδέχαται* ab *ἀποδείκνυμι* esse repetendum. Versionem tamen *Gesneri*, quia ferri potest, non mutavi ad hanc rationem. Lehm.

ead. l. 17. *Δέκομαι*] Bene. Sic et *δέκεσθαι* *Herod.* VI. 382. C. *δεκώμεθα* IX. 586. E. praeter illa, quae *Maitt.* habet, de Diall. p. 98. Sed in *Hippocr.* adspiratio servata. Nam *ἐπιδέχεται* I. Aph. 5. *ἐνδέχεται* I. Aph. 7. *προσδέχεσθαι* III. Aph. 5. ib. C. et 7. etc. Reitz.

Pag. 88. *l.* 1. *Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα*] Scytham cur faciat, nescio, cum Thessalum alii tradant: sunt et qui ex Aegypto oriundum statuant. Vid. *Marm. Ox.* 106. Solan. Cf. Varr. Lectt. et quae *Wielandius* de duplici Deucalione, tum Scythico nostro, tum Graeco, disputat in nott. ad vers. vernac. Tom. V. p. 299. et 301. Lehm.

ibid. *Σκύθεα*] Pro *Σκύθην*. Guyet. Sed bene: nam et sic deinde cap. 15. f. *Ἄττεα* pro *Ἄττην*· cap. 25. a. m. *δεσπότεα* pro *δεσπότην*, quod et *Herodoto* sic scribi, veluti et *Καμβύσεα*, vide apud *Maitt.* de Dial. p. 106. qui et *Ἀρισταγόρεα* et *Ἀρισταγόρην* in *Aretaeo* reperiri notat. Ita et alios nomina propria eadem diversae declinationis facere, ut *Ἀριστεὺς* et *Ἀριστέας*, *Βορεὺς* et *Βορέας* etc. vide indicatum in nota *Hemsterh.* ad Dial. Mort. XI. c. 1. Reitz.

ead. l. 6. *Ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ*] *Τῶν πρῶτον ἀνθρώπων* scil. Guyet.

ead. l. 12. *Πολλὸν*] Satis jam audivi *πολλοὶ* et *πολλόν*. An ergo et in hoc verbo nunquam ionizabit? *Πολὺ* enim et *πουλοὶ* aliquando dicendum fuerat. Ita *πουλὸν* *Hippocr.* I. de morb. p. 10. v. 15. *Πουλλὰ* ibid. initio libri bis, et p. 7. f. *πουλλοὶ* p. seq. *Πουλοὶ* uno *λ* pag. 5. *Ἐπιτοπουλὺ* III. Aph. 7. Verum et *πολλῶν* I. de morb. sub init. *Πολλοὶ* p. 5. *πολλὴν* p. 9. 43. et *πολλὸν* quoque pag. 10. Idque *Herodoto* frequentius; quare vulgatae controversiam non moveo: miror tamen, cur alterum non tangat. Reitz.

ead. l. 14. *Ἔστε ὃ πάντα — ὤλοντο*] Antea legebatur *ἔστ᾽ ὃ — ὄλοντο* et ultimam quidem vocem M. recte, uti emendaveramus, habet; primam corrupte cum reliquis. Vid. finem huius ipsius capitis. Solan.

Pag. 89. *l.* 3. *Λάρνακα*] Vid. etiam De Salt. c. 39. Solan.

ead. l. 4. *Ἔχε*] Ita *Homerus* fere perpetuo; sed poëtice. At cum et Iones quoque augmenta saepe negligant, nihil quidem muto; licet suspicer *ἔσχε* forsan scribendum. *Herod.* IV, 269. C. *τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιά.* At

quia εἶχε ex bonis libris est, nec *Herodotus* respuit, si fides editionibus, ut VII. pag. altera ab initio D. et pag. 437. iterum εἴχετο etc. neque illud improbum. At conf. c. 17. f. ubi iterum ἔχετο, item ἄρξατο, et cap. 24. ubi et ἔχε vulgo; in W. et *Fl.* tamen rursus εἶχεν. At cap. 17. rursus ἔχε, et sic ter, quater, deinde. Quis igitur haec incerta certa reddet? Plura de augmento neglecto ad c. 17. adjiciemus. Reitz.

ead. l. 13. Χάσμα μέγα ἐγένετο] Similis narratio de tali voragine in templo Jovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione exstructo, in quam omnem diluvii aquam defluxisse narrabant, et in quam quotannis placentam e melle et farina projectam fuisse, est apud *Pausaniam* in Atticis et ex illo *Octavius Falconerius*, vir, natalibus, doctrina et dignitate conspicuus, mihique, cum in vivis esset, peramicus, in nummi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui adstipulor, etsi de explicatione illius nummi aliter sentiam, de quo alias plura. Graev. Adde *Xiph.* 252. C. Solan.

Pag. 90. *l.* 6. Φορέουσι] Hic et permultis in locis hoc in opusculo prave antea legebatur φέρουσι. Vid. cap. 15. 16. et 31. Solan. Φέρουσι] Reciperem φορέουσι, nisi nimis frequens esset φέρουσι, tum hac dissertatione, tum apud alios, ut indicatum ad c. 10. Reitz.

ead. l. 14. Αὐτοῖσι] Sic W. recte. In impress. αὐτοῖς. Solan.

Pag. 91. *l.* 1. Τῆς Δερκετῶ] Leg. *Scal.* ad *Varr.* locum cit. Bourd. Vid. *Spanh.* 253. qui similem ex nummis formam exhibet. Solan.

ibid. Δερκετοῦς δὲ εἶδος etc.] Vid. *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* II. c. 4. N°. 33. Reitz.

ead. l. 2. Ξένον] Malim ξεῖνον. Vid. cap. 8. et 12. ubi recte. Item c. 27. ξείνη γυνή. Reitz.

ibid. Ἡμισέη μὲν γυνὴ] Haec culta fuit in urbe Phoenices Joppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitanorum, mulieris formam prae se ferens, nihil piscis

habens. Vide magnum *Salmas.* in *Plinianis* Exercitationibus. GRAEV. *Salm. Plin.* Exerc. 405. a. A. Joppe. Vid. *Ovid.* Met. IV, 44. De Atergati vid. *Strab.* XVI. SOLAN.

ead. l. 5. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι] Et hac de caussa piscator Heliodorus cum frustra multoties rete iecisset, huic Deae suspendit lib. VI. *Anth.* Δαίμονι τῇ Συρίῃ μάτην τρίβεν Ἡλιόδωρος Δίκτυον, ἐν νηοῦ τοῦ δ' ἔθετο προθύροις. BOURD. Vid. *Xen. Steph.* 150. 36. et *Aelian.* de anim. XII, 2. et 30. *Porphyr.* de absti. IV, 15. ubi insigne in eam rem *Menandri* fragmentum adducit, quod hic legere operae pretium est:

παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε.
Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκεῖνοι διά τινα
Αὑτῶν ἀκρασίαν, τοὺς πόδας καὶ γαστέρα
Οἰδοῦσιν· ἔπειτα σακκίον ἔλαβον, εἰς θ' ὁδὸν
Ἐκάθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν θεὸν
Ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Add. *Plut.* de superst. T. II. pag. 170. Τὴν δὲ Συρίαν θεὸν οἱ δεισιδαίμονες νομίζουσιν, ἂν μαινίδα τις ἢ ἀφύας φάγῃ, τὰ ἀντικνήμια διεσθίειν, ἕλκεσι τὸ σῶμα πιμπλᾶναι, συντήκειν τὸ ἧπαρ. SOLAN. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὔκοτε ἰχθύων ψαύουσι. *Artemid.* On. I. 9. ἰχθύας πάντες ἐσθίουσι πλὴν Σύρων τινῶν τῶν τὴν Ἀστάρτην σεβομένων. Quod mox de Aegyptiis dicit, apud eos esse nonnullos, οἳ ἰχθύας οὐ σιτέονται, id *Herodotus* de sacerdotibus Aegyptiis tradidit L. II. c. 37. ἰχθύων δὲ οὔ σφι ἔξεστι πάσασθαι. *Plutarch.* Sympos. quaest. L. VIII. Quaest. 8. de iisdem loquens, ἰχθύων δέ, inquit, καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους. Addit hic *Lucianus*, sacerdotes illos hoc non facere in gratiam Dercetus, καὶ τάδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Caussam vero, ob quam a piscibus abstineant illi sacerdotes, docet *Plutarch.* loco dicto, esse, τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὡς ἀσύμφυλον ὑμῖν καὶ ἀλλότριον, μᾶλλον δὲ ὅλως πολέμιον τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖον etc. *Idem* de Isid. et Osir. p. 363. Διό τήν τε

θάλασσαν οἱ ἱερεῖς ἀφοσιοῦνται, καὶ τὸν ἅλα τυφῶνος ἀφρὸν καλοῦσι καὶ τῶν ἀπαγορευομένων ἔνεστιν αὐτοῖς ἐπὶ τραπέζης ἅλα μὴ προστίθεσθαι. καὶ κυβερνήτας οὐ προσαγορεύουσιν, ὅτι χρῶνται θαλάττῃ, καὶ τὸν βίον ἀπὸ τῆς θαλάττης ἔχουσιν, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τὸν ἰχθῦν ἀπὸ ταύτης προβάλλονται τῆς αἰτίας, καὶ τὸ μισεῖν ἰχθύϊ γράφουσιν. L. Bos. Adde *Wessel.* ad *Diod. Sic.* L. II. cap. 4. docentem, alios caussam superstitionis aliunde derivare, ut *Hygin.* II. Poët. Astr. 30. Cum *Luciano* vero consentire *Menandr.* in *Porphyr.* IV. A. A. 15. *Athen.* VIII, 8. etc. Reitz.

ead. l. 6. *Οὔκοτε ἰχθύων ψαύουσι*] Illustravit ex hoc etiam loco *Casaubonus* in *Athen.* VIII, 5. illos Timoclis in Hyperidem oratorem, eundemque piscium ligurritorem versiculos: *Τοὺς ἰχθυοπώλας οὗτος ἠπίων πλουτεῖ Ὀψοφάγος γάρ· ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους.* Ultimorum verborum hanc simplicissimam puto sententiam, Lari, insidiatrices piscium aves, si cum Hyperide comparentur, Syri sunt, adeo ille multo eos appetit avidius. Ita neque illa nimis monstrosa hyperbole opus est, quasi piscibus ita exhausturus sit mare Hyperides, ut lari cogantur esse Syri, h. e. abstinere a piscibus: nec ut Laros dicamus hic intelligi luxuriosos alios. Gesn.

ead. l. 10. *Τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστερὴν ἀπίκετο*] De eadem Semiramide hoc narrat *Diod. Sic.* II. c. 20. Sed originem fabulae indicans his verbis: *ταχ' ὡς ἠφάνισεν ἑαυτήν· ἔνιοι δὲ μυθολογοῦντες φασὶν αὐτὴν γενέσθαι περιστερὰν, καὶ πολλῶν ὀρνέων εἰς τὴν οἰκίαν καταπετασθέντων, μετ' ἐκείνων καταπετασθῆναι.* Ubi adi *Wesseling.* Reitz.

ead. l. 12. *Δέξομαι*] Sic W. et *Fl.* recte. In *Par.* *δέκομαι*, in reliquis *δέχομαι.* Reitz.

ead. l. 13. *Παρ' Αἰγυπτίων*] Forsan *Αἰγυπτίοις.* Guyet. *Παρ' Αἰγυπτίοισιν ἔνιοί εἰσι οἳ*] Prave antea in omnibus impressis legebatur hic *παρ' Αἰγυπτίων* etc. In M. et *Fl.* melius *παρ' Αἰγυπτίων ἐνίοισιν* sine *οἳ.* Sed sic satius visum locum refingere, ex utrisque aliquid decerpendo;

quo facto nitet jam sententia. Absurda enim et σολοικίζουσα scriptura impressorum, si a *Fl.* abeas: et ipsa *Fl.* non satis commoda. Quod facile sentient, qui Graece sciunt, et elegantiarum istarum non sunt expertes. Solan.

ead. l. 17. Ἄττης δὲ γένος Λυδὸς] Vulgatius Ἄττις dicitur *Luciano* quoque in aliis locis. *Hesychius* notat, Ἄττις a Lacedaemoniis vocari Ἄττης, τὸν Ἄττην φασὶ Λάκωνες. *Pausaniae* in Achaicis etiam Ἄττης dicitur. Graev. Vid. *Hesych.* quem hic emendandum censeo. Solan. Ἄττις quidem infra Deor. Conc. c. 9. Sed Ἄττης rectius scribi videri, probavi ad Diall. Deor. XII, 1. Tom. II. p. 321. cf. Icarom. c. 27. Lehm.

Pag. 92. *l.* 9. Σημήϊα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ ἐς Ῥέην ἀπικέεται] A Belgicismo non abludens locutio, *pervenit ad illam*, pro similis est. Sed ut Latini *prope accedit*, pro fere simile est, ita et Graeci verbo ἥκω utuntur. *Liban.* Epist. XVI. ἐγγὺς ἥκει. *Aristid.* in Panath. (referente fratre *G. O. Reitzio*, in Belg. Graec. p. 482.) ἄνδρας κρατίστους καὶ τῆς γιγνομένης ἀρετῆς ἐπὶ πλεῖστον ἥκοντας ἤνεγκεν. Cumque frequentissimum sit ἀπιδεῖν ἐς τινὰ, et ἀπελθεῖν εἰς, ut etiam c. seq. ἐς Συρίην ἀπίκετο, non movi vulgatum ἀπικέεται, etsi hic forte ἐπικέεται melius. Reitz. Si id quod dubium esse vix potest, recte cum *Fritzschio* post σημεῖα δέ, interpunximus, ἀπικέεται saltem, quod nihili est, legi nullo modo potest: debebat haud dubie scribi ἀπικνέεται, ut legitima esset forma, ut bis cap. 7. habuimus. Jam ἐπικέεται, pro ἐπίκειται dictum, ut infra et c. 29., suam quidem habet auctoritatem; et propterea hoc praetuli. Verum quum verbi ἐπικεῖσθαι vis propria non satis cum hujus loci sententia conveniat, mallem, invenissem alicubi ἐπικνέεται, quam ego lectionem pro unice vera haberem. Lehm.

ead. l. 10. Φορέουσι] Hic iterum peccant omnes impressi, et ipse M. φέρουσι legentes. Solan. Confer supra ad cap. 13. Reitz.

ead. l. 14. *Ἄττεα*] Pro *Ἄττην*. Conf. supra c. 12. *Σκύθεα* pro *Σκύθην*, ibique notata. Reitz.

Pag. 93. *l.* 2. *Ἥρην*] Marmor Oxoniense primum *Veneris Stratonices* meminit; vid. etiam not. p. 23. et *Plut.* Crass. 1011. *ἣν οἱ μὲν Ἀφροδίτην, οἱ δὲ Ἥραν, οἱ δὲ τὴν ἀρχὴν καὶ σπέρματα* etc. Vid. etiam *Tacit.* III, 63. Solan.

ead. l. 4. *Κείνην*] Pro *ἐκείνην*, recte, ut rursus infra §. 60. Ita *κείνους Herodot.* VI, 385. B. *Κείνων* IX. p. 584. E. ac non semel alibi. Cur igitur supra ter quater apud *Nostrum ἐκεῖνος* reliquimus? quia et hoc frequentatur *Herodoto*; nam *ἐκείνου* L. II. sub init. *ἐκεῖνοι*, etiam praecedente vocali, II. 102. C. *ἐκεῖνον* IV. 256. C. *ἐκεῖνοι* rursus IX. p. 588. Reitz.

ibid. *Ἐπ᾽ Αἰθιοπίην*] *Ald. Bas. Hag.* *ἀπ᾽ Αἰθιοπίην*, quo loco uti possint forte recentiores Graeci ad suam circa praepositiones *μιξοβαρβαρίαν* defendendam, ut usus est illo *ἀπὸ τὸν Ταΰγετον* Dial. Deor. XIV, 2. non Scholiastes modo, sed etiam *Alex. Helladius*, tum in sua Grammatica p. 438. tum Stat. praes. Eccl. Gr. p. 95. quibus quantum tribuendum sit, hic non disputo: sed, si quid in ista lectione veteri peccatum sit, non in praepositione peccatum, sed in casu arbitror, legendumque *ἀπ᾽ Αἰθιοπίης*· nam in reditu suo hic fuisse Bacchum, ea probant, quae sequuntur, illud praesertim *τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιόπων ἤνεικε*. Gesn. Ad hanc textus mutationem reddiderat *Gesnerus: ea via, qua rediit ab Aethiopia.* Nec aliter *Wieland.* Sed mihi potius in praepositione, quam in casu nominis, peccatum inesse videbatur, et *ἡ ἐπ᾽ Αἰθιοπίαν ὁδὸς* significare omnino viam, qua Bacchus e Graecia in Aethiopiam (orientalem illam, ut monet *Wiel.*, non meridionalem) profectus et inde in Graeciam reversus sit; ergo *iter Bacchi Aethiopicum.* In reditu illud a Baccho factum, patet e sequentibus. Lehm.

ead. l. 6. *Καὶ ἐλεφάντων κέραα*] *Et elephantum cornua.* Vulgo *elephantum dentes* dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse, non dentem, contendit *Pausanias* in

Eliacorum primo, et *Aelian.* IV. Hist. anim. 31. et XIV, 5. Sic et in sacris literis *Apoc.* XVIII, 12. cornu tribuitur elephanti, et *Martialis* lib. I. Ep. 19. de elephante taurum interficiente:

Qui modo per totam, flammis stimulatus, arenam
Sustulerat raptas taurus in astra pilas:
Occubuit tandem cornu potiore petitus,
Dum facilem tolli sic elephanta putat.

Sic istud epigramma legendum. Vulgo sine sensu legitur, *cornuto ardore petitus.* Mss. *cornuto dore:* hinc facile videre licet scribendum esse *cornu potiore*, hoc est, fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cornu bovis. Graev.

ibid. *Κέρατα*] Elephantorum dentes prominentes Graecis vocari cornua, vid. ap. *Diod. Sic.* aliquoties. Et Romani eas belluas primum videntes *Boves Lucas* vocasse, in vulgus notum. Reitz. Adeundus *Belinus* Animadv. in *Oppianum* T. I. p. 303. Bip.

ead. l. 7. *Ἤνειχε*] Recte, pro *ἤνεγχε*, ab antiq. *ἐνέγχω* pro *φέρω*. Sic *ἀνήνειχαν* Herod. VI. 391. A. *Ἀπήνειχε* VI. 390. A. Alia dabit Maitt. de Dial. p. 124. ubi tamen male editum, ea esse ab *ἐνέχω*, nescio mea, an operarum negligentia, certe *ἐνέγχω* auctorem dare voluisse, ex illico adjecto Scholio patet, ubi *Corinth.* ait: *τοῦ ἐνέγχω ἀφαιρεῖται τὸ γ, καὶ — ἐπεντίθεται τὸ ι, ἐνείχω* etc. Reitz.

ibid. *Φαλλοὶ*] Tangit haec verba Schol. *Aristoph.* vid. infra c. 22. De horum origine vide *Clem. Alex.* 15. B. Solan.

ead. l. 10. *Φαλλοὺς* etc.] *Scholiast.* Aristoph. ad Nub. v. 71. ubi habemus *αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως*, ait: *Τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστί τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλουμένη, ἥτις τῶν Διονυσίων ἄρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ· Φαλλούς, φησιν, Ἕλληνες Διονύσῳ ἐγείρουσιν. ἐπὶ* etc. ut hic. Dein vero pro *καλέονται δὲ τάδε*,

habet *καλέεται*, non male. Cumque in *φέρουσι* consentiat, id in *φορέουσι* contra omnem auctoritatem convertere non sustinui, cum et in *Herodoto* promiscue legas, etsi *φορέειν* potius eidem sit portare, *φέρειν sufferre*, *pati*, et suspicio quaedam resideat, ubi contra confusum adparet, a librariis neglectum. Reitz.

ead. l. 14. *Φορέουσι*] Locum citat *Schol. Aristoph.* pag. 127. B. cum eodem in hac voce, quo omnes hic impressi laborabant, mendo. Solan.

ibid. *Ἄνδρας μικροὺς*] Phalli sive Priapi pingebantur nanorum specie, ut monui ad *Petron.* Sequitur mox, *μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας*, et paullo post *ἔχων αἰδοῖον μέγα.* Sic apud *Hesych.* *νάνος ἐπὶ τῶν μικρῶν, ὡς νάνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γοῦν νάνοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα.* Talis erat pictura Dei hortorum, cujus meminit *Tzetzes* ad *Lycophronem*, vocans eum *δυςειδῆ καὶ βαθυαίδιον*, lege *βαθυαίδοιον*. Bourd. Disertius longe *Herodotus* II, 48. de Aegyptiis, *ἀντὶ φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἐξευρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κώμας γυναῖκες, νεῦον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλῷ τέῳ ἔλασσον ἐὸν τοῦ ἄλλου σώματος. προηγέεται δὲ αὐλός. αἱ δὲ ἕπονται ἀείδουσαι τὸν Διόνυσον. διότι δὲ μέζον ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινέει μοῦνον τοῦ σώματος κ. τ. λ.* haec ultima verba, ut et illa, *νεῦον τὸ αἰδοῖον*, satis indicant, cur *νευρόσπαστα* fuerint, et dicta fuerint ista simulacra: solum illud membrum, quo censebatur, nervis moveri nimirum poterat. Gesn.

ead. l. 2. *Νευρόσπαστα*] Priapos. Conf. *Diod. Sic.* I. cap. 88. pr. Reitz.

ead. l. 3. *Σμικρὸς*] Ut in aliis Dialogis *μικρὸς* et *σμικρὸς* promiscue scribitur, ita hic *σμικρός*. Ionice omnino requiritur. Nam sic *Hippocr. et Herodot.* adeo frequenter, ut exempla addere pudeat; ac si bis vel ter aliter legas, id euphoniae caussa forsan factum suspicere, ubi aliud *σμ* et *σφ*. praecedit. Reitz.

ead. l. 7. *Τὸν πρὶν ἐόντα*] Legendum videtur *τὸν*

συνῆντα. Gujet. Optime. Et quia Codd. addicunt, sine mora recepi. Reitz.

ibid. Νῦν] Omnes impressi πρὶν, corrupte, lege νῦν. Quod jam et in W. et L. reperiri comperio. Solan.

ead. l. 10. Βασιλῆος] Seleuci Nicatoris, regis Syriae post Alexandrum primi. Vid. *Aeliani* locum ad initium hujus libri a me laudatum. Solan. Non audienda exemplaria, quae aliter legunt: βασιλῆος enim *Herodoteum* et *Hippocraticum* est. Vide saltem *Herod.* IX. pag. 585. bis. Et VI. pr. ter. Βασιλῆα V. 330. C. et 489. B. bis Βασιλῆες V. 331. C. et IV. 256. D. Contra vero, quod mirere, dativ. βασιλεῖ semper penultima brevi. Vid. V. 330. C. VI. sub init. et p. 384. D. ac 390. E. Reitz.

ead. l. 11. Στρατονίκη, ἐκείνη] Seleuci uxor, noverca Antiochi: Medicus autem Erasistratus, si recte narrat *Plutarchus* in Demetr. p. 1660. seqq. *H. Steph.* Gesn.

ead. l. 12. Ἰητροῦ] Erasistrati. V. *Plut.* Demetr. 1660. Solan.

Pag 96. *l.* 4. Μαθὼν δὲ] Legebatur ante μαθὼν δὲ ταῦτα, ἐποίεε. Ego distinctionem mutavi. Reitz.

ibid. Ἔχε] Quia sic supra bis ter, jam eo minus εἶχε rescriberem. Vid. ad c. 12. Reitz.

ead. l. 8. Ἄρξατο] Quia ἠλλάξατο suum habet augment. etiam ἤρξατο dicas scribendum: at quando illico quoque sequitur ἔχετο dubium an εἴχετο, et ἄρχετο iterum c. 21. scribitur, ubi plura similia commonstramus; ac tam crebro in hac Dissert. augmenta adduntur, omittuntur; quis certam rationem inierit, quid scribae sibi indulserint, quidve *Lucianus* Ionismi caussa dederit? nec res est tanti. Conf. tamen supra ad c. 12. in ἔχε an εἶχε dicta, ac lege, ut volueris: nostrum est in re non satis certa servare vulgatum, ubi id pluribus firmatur. Augmenta praecipue syllabica, Ionibus extra carmen plerumque addi, singulae auctorum paginae docent. Temporalia vero saepius, quam Atticis, negligi, vide ex his speciminibus: μένεσκον Herodot. IV. p. m. 269. B. φεύγεσκον 270. B. ἄκουσαν IX. 586. f. ἐργά-

ζοντο p. seq. B. et 592. B. ἀπαλλάσσετο 588. E. οἴχετο VI. 387. D. κατοίκεσε ibid. aliaque duodecim, ut ἀμείβετο, ἄφθη etc. vid. ap. *Maitt.* p. 124. Plurimum vero addita iisdem verbis augmenta, ut ἤκουσε pag. 588. E. ἤκουον, 590. ἠπείγοντο 588. C. ἦγε 589. etc. λίσσετο infra c. 22. Plura mitto enumerare Grammaticaster. Reitz.

ead. l. 12. Τὴν] Artic. praepositivo pro postpositivo Iones uti, nihilque opus esse ἣν recipere, juniorum tantum caussa moneo. Vid. *Hippocr. Aret.* et *Herodot.* singulis paginis. Reitz.

ead. l. 13. Φρενοβλαβείη] Si φρενοβλαβίη legas, vulgatum cum W. conciliaveris. Reitz.

ead. l. 15. Τοιᾶδε] Sublato puncto subscr. malim τοιάδε, accusandi casu, ut referatur ad ἐψεύδετο, ait frater. Nondum video, quare necesse sit. Reitz. Vid. Varr. Lectt. Lehm.

Pag. 96. *l.* 3. Προξενέεις] Προξένεε legendum videtur, ut τῷ ἔγειρε conveniat. Guyet. Etsi προξένεε magis regulare hic videtur, ut jungatur imperativo ἔγειρε, cave tamen mutes quidquam, quia μὴ recte futuro tempori jungitur, ut modo aoristo junctum fuit in μή μοι παῖδα ὀλέσῃς, et προξενέεις pro futuro quasi secundo habendum, ut ἐρέω, *dicam*, c. 37. pr. et crebro deinde. Perinde enim est, utri Grammaticorum parti accedas, quorum hi ajunt, verba in έω carere futuro secundo, illi praesens in talibus usurpari pro futuro 2. vel futurum 2. idem sonare, quod praesens contractum. Reitz. Vid. Varr. Lectt. Lehm.

ead. l. 14. Γυναῖκα καὶ βασιληΐην] Diserte asserit etiam *Plut.* Demetr. 1661. et M. 607. 2. Solan.

Pag. 97. *l.* 1. Καὶ πόλιν] Seleuciam, quam Bagdad hodiernam esse existimant magni nominis Geographi. Verum Bagdad cum ad Tigridis ripam sinistram, seu orientalem, sita sit, Seleucia non est, sed in adversa ripa nova urbs; qua de re vid. omnino *H. Prideaux.* P. I. L. VIII. versus finem libri. Solan.

ibid. Εὐφρήτῃ] Seleuciae situm a *Luciano* fuisse

ignorattum, quis concedat? Atqui audis hic asserentem in Euphratis ripa sitam eam urbem, quam *Strabo* XI, p. 522. D. XVI. p. 738. D. et 743. C. diserte in *Tigridis ripa*, cum caeteris geographis historicisque, ponit. Quid ergo? mutabimusne, absque Mss. Codd. auctoritate? non placet. Nec nobis in veterum libris tantum licere existimo. Ita enim fiet, ut si quid humani passi sint, sic sciri nunquam possit. Interim tamen caveri etiam decet, ne librorum auctoritate decepti falsa pro veris a legentibus accipiantur. Cum hic itaque in libris nostris nihil subsidii sit, textui quidem Luciano *Euphratem* relinquam; sed monebo, errorem esse aut *Luciani* ipsius, aut ejus exscriptorum, *Tigridem* enim, non *Euphratem*, aut scripsit, aut scribere debuit. Adi eundem *Prideaux* l. c. qui *Plinium* etiam adducit ejusdem rei testem VI, 62. Solan. Cum in *Iunt.* esset Εὐφρήτῃ, adjunxerat, nihil variare Edd. Frustra; nam eas excutiens aliter rem habere vidi. Εὐφρήτῃ tamen verum esse, vide sic sexies exaratum in *Herodoti* L. I. p. 82. 84. 85. Reitz.

ead. l. 2. Ἔνθα — τελευτῇ ἐγ.] Errat iterum hic, quisquis est, auctor hujus libelli: non enim Seleuciae diem obiit Seleucus, sed in Europa, Macedoniam invasurus a Ptolemaeo Cerauno pugione percussus. Vid. *Prideaux* P. II. L. I. anno ante C. 280. et scriptoribus ab eo laudatis adde *Strab.* XIII. p. 623. D. sed hic regionem non nominat, in qua percussus est. Solan.

ead. l. 5. Ἐθηήσατο] Et sic supra, c. 14. Reitz.

ead. l. 7. Ὥρην] Sic spiritu tenui in *Bas.* in reliquis cum aspero scribitur; vid. et De Astrol. cap. 27. Solan.

Οὐδεμίην ὥρην ἐποιέετο] Sic *Herodot.* I. p. 2. D. Et hoc levigato in Ed. *Steph.* spiritu, μηδεμίην ὥρην ἔχειν ἁρπασθεισέων, *nullam raptarum curam habere.* Adde *Nostrum* supra de Astrol. c. 27. Reitz.

ead. l. 17. Ἐπεδέξαο] Ἐπιδέξεσθαι pro ἐπιδείξεσθαι Ionicum esse, v. ad c. 1. Reitz.

Pag. 98. *l.* 4. Λίσσετο] Ἐλίσσετο, ut supra. Guyet. Etsi in talibus amant etiam Iones augmentum, nihil tamen

mutavi, quia et sic c. 22. med. λιπαρτό τε καὶ γυνων etc. Possis tamen conjicere, augmentum a scribente omissum, quia ab dictante ob vocalem praecedentem absorptum erat: nam cum cap. 18. pr. plane legas αὐτίκα ἐλίσσετο, credibile est, et hic ita dedisse auctorem. Sed cum et mox χρῆν pro ἐχρῆν, recte et usitate, nihil satis certi statuas. Reitz.

ead. l. 13. *Ταύτης τῆς*] Subaudiendum videtur ἔδει. Guyet. Aptius alii supplent κέρδος vel ὄφελος. Vid. omnino *L. Bos.* Ellips. p. 365. sq. *Schäf.* et qui ibi laudantur. Lehm.

ead. l. 16. Χρῆν] pro ἐχρῆν recte *Herod.* VII. 440. C. Ne plura, nam urgent operae; itaque properandum est. Reitz. Cf. Calum. N. Tem. Cred. c. 30. ibique Adnott. Tom. VIII. p. 417. sq. Lehm.

Pag. 99. *l.* 3. *Τρωῦμα*] Ego τρῶμα verum credo. Sic τρώματα *Herodot.* I. p. 8. A. Ed. *Steph.* Et *Hippocr.* de morb. I. p. m. 3. et 4. ter, ac saepe deinde. Τρώμασι *Aret.* Capp. pag. 113. m. τρώματι p. 85. A. et ubique. Sed cum et alibi ων eidem sit ωυ, ut, θωϋμαστὰ pag. 1. et sexcenta similia, vulgatum non tetigi. Reitz. Τρώϋμα voluit *Koenius* ad *Gregor. Cor.* p. 420. *Schäf.* At cf. θωύματα supra c. 10. θώϋμα cap. 7. Quamquam eodem hoc capite ἑωϋτοῦ et ἑωϋτόν, et saepius per hunc libellum ad hanc normam, de qua potissimum agit *Koenius* l. l. Lehm.

ead. l. 4. *Βασιλῆα*] Hoc verum esse, vid. ap. *Herodot.* I. p. 1. C. p. 1. C. p. 2. A. et B. et sexcenties deinde. Reitz.

ead. l. 6. *Ἀπεκέατο*] Etsi ἀπικέετο supra frequens, et recte, in hoc tamen verbo terminatio εατο proba. Sic Ἀθηναῖοι ἐπεκέατο *Herodot.* IX. 592. f. Sed nec in altero verbo improba: nam et ἀπικέατο αὐτοὶ IX. 590. f. et VI. 386. C. Περιεκαθέατο VI. 388. C. Περιβαλλέατο 389. C. Reitz.

ead. l. 8. *Ἔχειν*] Infinit. ille pro imperativo, ut Atti-

cis, non inusitatus, (vide modo supra plus decies Crbnos. a c. 13. ad 20.) ita Ionibus perfamiliaris. Vide etiam plus decies ita scribentem *Hippocr.* I. Aphor. 19. 20. 21. 22. 23. 24. Reitz.

ead. l. 10. *Αὖτις*] Recepi ex *Herodoti* more, quamquam et *αὖθις* editum in *Hippocr.* I. de morb. 9. pr. et infra cap. 26. et 27. Reitz.

ead. l. 12. *Ὦν*] Pro *οὖν* millies apud quosvis Iones et *Nostrum* supra de Astrolog. aliquoties. Adde mox c. 22. *ἐπινοέει ὦν*, et supra non semel. Nec obstat, quod in *Hippocr.* saepe *οὖν* legamus, ut I. de Morb. 9. v. 8. Item I. Aph. 3. bis. Ibid. Aph. 5. ac 10. Non dicerem, nisi varietas moneret, vulgatum hic probare. Reitz.

Pag. 100. *l.* 2. *Ἄρχετο*] Vid. supra c. 17. f. *ἄρξατο*, et mox *οἰκοδόμεον* c. 22. *αὐλίζετο, λίσσετο, ἅπτετο* etc. itidem sine augmento; et c. 24. *ἄρχετο* rursum. Reitz.

ead. l. 6. *Νηὸν*] Non ausculto Codici W. *νεὼν* scribenti. *Νηὸς Herod.* II. 170. D. et paullo post ib. quater. Et ita bene *Noster* infra c. 28. etc. Reitz.

ibid. *Ἦν*] Jam contracte: at supra *ἔην*, c. 18. post med. quod quidem magis Ionicum. Sed et contracte tam crebro *Hippocr.* et *Herod.* ut nihil mutem. *Ὅταν ἔῃ* apud illum I. de Morb. pag. 11. pr. *ᾖ* I. Aph. 3. Plura hujus farinae addere taedet. Nisi quod itidem varietur in *ἦρ* III Aph. 9. cum *ἔαρ* ibid. 11. et 12. Sed *ἦρ* eodem Aph. et *ἦρος* Aph. 20. ejusdem Sect. Reitz.

Pag. 101. *l.* 1. *Ἐκ δείπνου*] Proleo phrasis. *Leop.* 127. Solan.

ead. l. 2. *Λίσσετο*] Et sic supra c. 19. cumque et *ἅπτετο* adjungatur, non *ἥπτετο*, nihil muto. Reitz.

ead. l. 7. *Ἤνεικε*] Ita scribo; v. ad c. 16. Reitz.

ead. l. 8. *Τὰ οὔποτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὔκω ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμῇ ἐλήθετο*] Haud dubie legendum *ἀπέσχετο*. Interpres quoque *destitit* reddidit. Nimirum Stratonice, cum frustra Combabum in amorem sui pellicere omnibus viribus contendisset, Combabus tandem

ostendit, se μεγάλοις μυστηρίοις non esse aptum; quippe qui id sibi exsecuisset, quo virum potuisset agere. *Illa itaque, visis, quae nunquam speraverat, sic quidem a furore illo destitit, nunquam tamen amoris oblita est.* Pro eo c. 39. dicitur μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο. Forte et οὔκοτε, non οὔποτε, scripsit Ἰωνικῶς, ut supra c. 14. med. οὔκοτε ἰχθύων ψαύουσι. Jens. Certe οὔκοτε leg. etsi ὁπότε quoque in *Herod.* VI. 387. C. pro ὁκότε, quod mihi pariter suspectum, quia sexcenties aliter habet. Reitz.

ibid. Μανίης — ἔσχετο] Ad verbum, *tenuit se, constitit furoris*, vel, *quantum ad furorem.* *Homerica* dicendi ratio, id est optima. Il. *P*, 696. et aliquoties alias, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή, *vox faucibus haesit.* Od. *P*. 238. φρεσὶ δ' ἔσχετο, ut Germani, *er hielt an sich.* Hymn. XXVII, 12. ἔσχετο δ' ἅλμη, *constitit mare.* Il. *X*, 416. it. Od. *B*, 70. Σχέσθε φίλοι, ut nostri, *halt! continete vos.* Et cum genitivo Od. *Δ*, 422. σχέσθαι βίης· et Il. *Ξ*, 747. μάχης σχήσεσθαι οἴω. Servemus itaque erudito scriptori suam elegantiam, a qua nec *Herod.* neque *Plutarchus* alieni sunt. Alioqui facile esset legere, unica literula paullum immutata, μανίης μὲν οὐκω ἐκείνης ἔσχετο, *non amplius tenebatur illa insania.* Sed melius est nihil tetigisse. Gesn.

ead. l. D. Ἔχετο] Vid. *Jens.* In omnibus impress. et Ms ἔσχετο. Sed idem Ms. Cod. et Ed. *Fl.* οὕτω non agnoscunt. Solan. Ἔσχετο] Solan. diserte ἔχετο scripserat. At si haec sensus patitur, possis et ἴσχετο legere. Verum non *servandi, perseverandi*, sed *desinendi, cohibendi*, sensus requiritur, unde *Jens.* recte quidem ἀπέχετο diceret, quod scil. magis perspicuum esset. At cum verba cohibendi, desinendi, genitivum ament, ut notissimum ex Aur. carm. *Pyth.* v. 9. κρατεῖν — γαστρὸς, — ὕπνου, — θυμοῦ, ita et σχέσθαι hac potestate invenitur crebro apud *Homer.* cujus exempla a *Gesnero* occupata non repeto. Hoc tantum addo, *tenere fugam, cursum*, utrovis more Latinis dici, modo pro *sistere*, modo pro *pergere, obtinere*, ut monstro

in libro de Ambigg. p. 604.—5. Et sic *ὡς εἶχεν ὀργῆς*, *qua ira percitus erat*, etiam contrarium fere τῷ *ἔσχετο μανίης* significat. Vid. *Steph.* Thes. T. I. p. 1317. Addo *εἴχετο τῶν ἔργων*, *opus strenue aggreditur*, vel proprie, *gnaviter urgebat coepta*, ap. *Diod. Sic.* XI. c. 43. atque non semel deinde. Quae opposita verbi *ἔχειν* vel *σχέσθαι* notio in dubium impulit viros eruditos, ut non crederent vulgatum hic stare posse, quod tamen omnino sanum esse, *Gesn.* satis docet. Reitz.

Pag. 102. *l.* 3. *Ἐς τὸν ἄνδρα*] Conf. supra c. 20. *ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα.* Ne plura in re nota. Reitz.

ead. l. 5. *Σθενεβοίης*] Quae Anteia etiam dicitur; vid. Il. *Z*, 155. et seqq. Solan.

ead. l. 11. *Ηἶεν*] Sic M. In plerisque impress. *ἤϊε*. Sola *Fl.* *ἦεν*. Solan.

ead. l. 13. *Ἔχε*] Conf. supra ad a. 12. Reitz.

Pag. 103. *l.* 8. *Εἵνεκα*] Non audiendus W. *Εἵνεκα* et *εἵνεκεν* vere Ionica sunt; vid. *Herodot.* et *Hippocr.* ubivis. VI. 390. E. IX, 585. B. et 589. A. *Εἵνεκεν* seq. vocali II. 101. bis. Nec in eorum Edd. observatur discrimen, quin et *εἵνεκα* sequente vocali, et *εἵνεκεν* sequente consona edatur contra euphoniam, ut in Aph. *Hipp.* I, 3. *τουτέων οὖν εἵνεκεν τὴν εὐεξίην.* Sed cum etiam ament hiatus Iones, talia non curemus, alioqui *εἵνεκεν* hic rescriberemus. Reitz.

ead. l. 12. *Ἐπέδειξε*] Lege Ion. *ἐπέδεξε* V. c. 19. med. Sed et ap. *Herod.* IV. p. 250. B. editum *προςδείξαντα*, non *προςδέξαντα*. Reitz.

ead. l. 16. *Δεσπότεα*] Pro *δεσπότην*. Guyet. Conf. supra c. 12. *Σκύθεα* pro *Σκύθην*, ibique notata. Reitz.

Pag. 104. *l.* 11. *Ἐςαγγελέος*] Ab *ἐςαγγελεύς*. Guyet. Quis vero hoc nescit? Reitz.

Pag. 105. *l.* 2. *Αὖθις*] Scribe *αὖτις*. Quod vid. ap. *Maitt.* p. 133. ut *κατότι* apud *Herodot.* VII. sub init. et alibi. Ita *αὖτις* recte deinde c. 20. 30. et 57. hac Diss. Sed cum et alibi hoc Dial. *αὖθις* editum, sine varietate Codd.

ut ante vidimus, et c. 27. videbimus, non mutavi vulgatum. Reitz. At αὖτις *Salm.* et *Bas.* 4. Bip. Nec aliter *Bas.* 1. et 3. cum *Ald.* utraque et *Hag.* Nec aliis locis aliter. Vid. supra c. 12. et 18. Et infra c. 27. conspirant Edd. Vett. in αὖτις. Adeo incerta est in talibus *Reitzii* fides! Lehm.

Pag. 106. *l.* 2. Ἔργα γυναικῶν] *Plaut.* Asin. *Opto annum hunc perpetuum mihi hujus operas. Barth.* Solan.

ead. l. 9. Ἐνεδύσατο] M. uti emendaram. In omnibus enim ante impressis legebatur ἐνεδήσατο. Solan. Vide tamen Varr. Lectt. Lehm.

Pag. 107. *l.* 5. Ἀποκέκρινται] Sic M. et impr. omnes, (excepta *J.* quae ἀποκέκριται.) Nisi quod *Fl.* prave ἀποκέκρανται. Solan. *Juntinae* lectio forsan vera. Quia tamen non perpetuum verbum singulare cum neutro plur. nihil mutavi. Reitz.

ibid. Μέγαθος] Haud quaquam credibile est, tantae altitudinis fuisse templum. Corruptum esse hunc locum etiam inde patet, quod mox ejusdem altitudinis fuisse Phallos additurus, trecentorum cubitorum fuisse ait. Nodum solvant alii. In M. nihil subsidii. Solan. Errat quidem, *Wielandio* notante, *Solanus* noster in eo, quod propylaei loco ipsum templum, et pro magnitudine ejus altitudinem, finxit; et rectius opinor, *Wielandius* μέγαθος capit de longitudine et latitudine vestibuli. Nihilominus suspicor, aliquid vitii in verbis τε ἑκατὸν nec solum in voce ἑκατὸν, inesse. Quod autem *Belinus* pro ἑκατὸν scripturam ἑ καὶ ν', i. e. *quinque et quinquaginta*, auctori ut veram adscribendam putat, id quidem satisfacere non omnino potest. Lehm.

ead. l. 7. Ἡλικίην καὶ οἵδε τριηκοσίων ὀργυιέων] Numerus hic excedit fidem, et est justo major. Interpres ita vertit: *etiam hi statura trecentarum ulnarum.* Nescio quare: nam ὀργυιὰ est τετράπηχυς vel ἑξάπους· at quatuor cubiti vel sex pedes multum excedunt unius passus mensuram. Pro τριηκοσίων credo legendum esse τριάκοντα, (immo τριήκοντα, *Palmeri*, Ionice) et sic debere

legi, evincunt ea, quae inferius ait de catena, qua homo in summitate Phalli positus, ea, quae sunt ad victum et alios usus necessaria, vestes, vasa et alimenta attrahebat. Nam nullius hominis, nedum hominum quatuor, aut plurium sunt tantae vires, ut possint catenam pedum mille et octingentorum tractare, et in tantam altitudinem attrahere. PALM. *Palmerii* et *Guyeti* judicio, τριήκοντα pro τριηκοσίων volentium, omnino etiam *Belinus* et *Wielandius* subscripserunt. Ego de his vix judico, tantum abest ut dijudicem. LEHM.

ead. l. 8. Τριηκοσίων] Τριήκοντα forsan. GUYET.

ead. l. 12. Ἀγαθὰ πάσῃ] Ex variatione *Fl.* et W. facile colligitur, ἀγαθὰ ξυμπάσῃ legendum. Sed quia et vulgatum probum, non refert. REITZ.

Pag. 108. *l.* 3. Φαλλοὺς] Conf. supra c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Σειρῇ μακρῇ — ἢ ἐν Αἰγύπτῳ — οἶδε τὸ λέγω] Hic locus apprime facit ad locum *Plinii* intelligendum, quem sollicitavit, sed infeliciter, summus vir *Salmasius*, in suis ad *Solinum* exercitationibus pag. 1329. Ut igitur emendetur ille *Plinii* locus, et illustretur hoc loco *Lucianus*, *Plinii* verba hic apponam. Exstant in c. 4. lib. XIII. ubi de palmis loquitur: *Reliquae teretes atque procerae densis gradatisque corticum pollicibus auctioribus, faciles se ad scandendum Orientis populis praebent, utilem sibi arborisque induviis circulum mira pernicitate tum homine subeunte.* Pollices auctiores vocat *Plinius* amputatorum vel decidentium ramorum reliquias eminentes et ex cortice protuberantes, ut pollex exsertus ex manu. Id Gallice dicimus *chicots.* Hinc *Plinii* locum sane salebrosum et mendosum ita debere legi contendit *Salmasius*, *utilem sibi arborique inductis circulum.* Quae lectio mihi videtur aliquid habere absurditatis: qua enim utilitate affici potest arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine nostri *Plinii* Codicis emendaveram, *vitilem sibi arborique indutis circulum*, et ita censueram legi debere doctus a quodam nobili navarcho de modo, quo incolae Palmiferae regionis in Africa celeriter

cum suo circulo scandunt excelsas palmarum arbores: scilicet induunt se una cum arbore ipsa circulo e vitili ligno facto, et pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, et lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim et subsultim attollentes, celerrime usque ad arboris summum, ubi sunt rami et fructus, scandunt; id saepe facientes, ut lagenas suas ramis succisis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quae emendatio mea firmatur omnino ex hoc *Luciani* loco: unde non mediocriter gavisus sum. Expende rem accuratius, lector candide, et confer cum nostra emendatione, et, ut spero, non solum eam approbabis, sed plausum dabis. PALM. Σειρῇ μακρῇ] Lege μικρῇ. Vid. sequentia verba, ubi catenae alterius et ab hac diversae (quae sc. esset, uti *Jensius* emendare jusserat et ex W. restituimus, μακρὰ] mentio fit. KUSTER.

Pag. 109. *l.* 1. Μίμνει τε χρόνον, τὸν εἶπον ἡμερέων] Puto, *Lucianum* scripsisse τῶν, Ionice pro ὧν, ut passim in hoc libello, (quamvis et τὸν pro ὃν scriptum sit) *Et manet tempus eorum, quos dixi, dierum.* Nempe dies septem (ut cap. 28. med. dictum) quotannis homo aliquis in aliquo Phallorum, qui in προπυλαίοις templi Syriae Deae sunt erecti, persistit. JENS.

ibid. Τῶν εἶπον ἡμ.] Egregie *Jensius* hoc viderat; idque accedente jam Codice, omnino recipiendum duxi. REITZ.

ead. l. 3. Κομίζουσι — ἀπιᾶσι] W. et *Fl.* aliter, nempe τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκεῖνον πρόσθε κείμενον κατίασι. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπικέεται] Sic M. et *Fl.* In reliquis ἐπικέαται. SOLAN. Etsi vulgatum non damnabile, (ut vid. ad c. 6.) tamen quia optimae notae libri — έεται hic habent, idque optimum, facile hoc dedi *Solano*, ut hic reciperem; etsi deinde non facio idem, quia ob utriusque frequentiam probabile est utrovis more dedita opera scriptum. Cf. c. 32. REITZ.

ead. l. 12. *Δοκέειν*] Sic scripsimus, ut supra c. 1. In omnibus impr. et ipso M. erat *δοκέει.* SOLAN.

Pag. 110. *l.* 1. *Ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ τῆς*] Leg. videtur *ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκτὸς, μέγαθος* etc. GUYET.

ibid. *Ἐκ γῆς μέγαθος*] Ita Cod. L. In omnibus impr. *ἐκ τῆς*, quod unde sit, facile perspicis. SOLAN. *Ἀνέχει ἐκ τῆς*] Non dubito, quin scripserit auctor *ἐκ γῆς.* Quam facile *Γ* in *Τ*, tum majusculae hujus formae, tum minusculae antiquioris, quae in *Aldinis* adhuc libris frequens est, permutentur, intuenti constat. Quam conveniat *γῆς* sententiae, ex versione nostra apparet: quam nihili sit *ἐκ τῆς*, inde colligas, quod omiserunt plane interpretes. GESN.

ead. l. 2. *Ἐπικέεται*] Sic etiam hic scribi oportet. *Fl.* tamen cum reliquis hic errat. SOLAN.

ead. l. 3. *Αὐτὸν*] Sic W. et *Fl.* ut ad templum referatur, melius, quam in reliquis *αὐτήν*. SOLAN.

ead. l. 4. *Ὁ πρόνηος*] Quidquid sit de usu aliorum scriptorum, qui nescio an hic satis inter se conveniant; hic certe auctor partibus templi sic utitur, ut *propylaeum*, *τὰ προπύλαια*, *vestibulum*, sit locus subdivalis, magnus, centum passuum, non ipsi modo portae, orientem spectanti, objectus, unde nomen habet, sed ad latus boreale, (non item ad australe; nec ergo aequabiliter) multum excurrens, in quo phalli positi. Ex hoc *propylaeo* demum per gradus ascenditur in crepidinem duos passus altam, cui templum s. aedes imposita est. Hic *pronaus* est, atrium templi, aedes anterior aperta undique, columnis subnixa, tectum commune ipsius *pronai*, et *aedis* proprie dictae, *τοῦ ναοῦ*, sustinentibus. Hic *pronaus* (*porticum templi* etiam dixeris) *ἤσκηται θύρῃσι χρυσέῃσι*, *exicultus est valvis aureis*, non quasi ipse sit clausus; sed valvae, quibus apertis in *ναὸν* intratur, exteriore ornatu suo, *argumentis*, in quibus describendis multi sunt poetae et antiquarii, porticum illam, illum *pronaon*, exhilarat. Per has igitur valvas in *ναὸν* itur, *eadem* proprie dictam, quae *cella* saepe Latinis est, ejus magnitudinis, ut aliquot centum armatos ceperit *cella Concordiae Cic.* Phi-

lipp. III, 12. et *in cella Jovis Capitolini coenare* Caesaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac *cella* diversus hic et minor est *θάλαμος*, interior et sanctior recessus, cum choro templorum nostrorum comparari qui possit. Alius est in Cnidiae Veneris templo ille *νεὼς*, s. σηκὸς *ἀμφίθυρος*, augustior, quaedam aedicula, cui inclusa imago, de qua diximus ad illum locum Amor. c. 11. *ὀπισθόδομος*, posticum templi, plane separatus et bene munitus ad thesauros asservandos etc. Gesn.

ead. l. 5. *Θύρησί τε*] Lege *γὰρ* pro *τε*. Solan.

ibid. *Ἤσκηται*] *Elaborata est instructa.* Guyet. Habuimus crebro supra, ut Amor. c. 3. *ἠσκημένη* κόμη. Ibid. cap. 10. *εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκετο.* Rursus ibid. 33. Imag. 11. post m. *λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἠσκημένος. Plutarch.* T. II. p. 1162. *κάπρον χρύσεον εἰς προτομὴν ἀνθρώπου ἠσκημένον. Diod. Sic.* IV. c. 77. *πτέρυγας θαυμαστῶς ἠσκημένας.* Reitz.

ibid. *Χρυσέῃσιν*] W. recte. In impress. omnibus *χρυσέοισι.* Solan.

ead. l. 11. *Ἔνδοθεν*] *Τὸ ἔνδοθεν* hic pro *ἔνδοθι*, ut et supra. Guyet. Verum est, *ἔνδοθι* proprie esse intus, ut *Hom.* Il. *Α*, 243. — *σὺ δ᾽ ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις.* Sed et *ἔνδοθεν* eidem familiare eodem sensu: ut *Ζ*, 247. — *ἔνδοθεν αὐλῆς Δώδεκ᾽ ἔσαν* etc. Exemplorum satis habet *Seberus.* Reitz.

ibid. *Οὐκ ἁπλόος*] Nihil opus emendatione. Adspirationem enim sic negligere Iones, nimis notum. Ita *οὐχ ὁμοίως* et *οὐχ ὡς*, vide ex *Herodoto* adferentem *Maitt.* de Dial. pag. 133. et satis patet in compositis *ἀπικνέομαι* et similibus. Ita *ἀπ᾽ οὗ Herod.* IV. Et *ἀπ᾽ ἑσπέρης* IV. 272. B. Licet in *Hippocr.* adspirata plerumque adscita, ut *ἀφ᾽ ὁκοίων* I. de Morb. pr. et *ἐφ᾽ ὁκοῖα* ib. *ἀφ᾽ ὧν* ib. *οὐχ ὁμαλὴ* ib. p. 9. *ἀφ᾽ ἑωϋτοῦ* pag. 8. contra, *ἀπὸ ἑωϋτοῦ*, ib 9. 15. cum illico tamen rursus *ἀφ᾽ ἑωϋτοῦ*, et *ἐφ᾽ ἑαυτὴν*, ib 9. f. Item *ὑφ᾽ ἧς* p. 8. f. Sed desino nugarum. Reitz.

ead. l. 14. Ὦν] Sic W. et *Bas.* 2. recte. Sic enim postulat haec Dialectus. Nec unquam in eo Ms. ea in voce peccatur. Reliqui impr. οὖν. SOLAN.

Pag. 111. *l.* 1. Ἐςέρχονται] Sic in M. Ex manu tamen recentiore. Omnes impr. prave εἰςέρχεται. SOLAN.

ead. l. 4. Ἥτε Ἥρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἐόντα] Interpretandus hic locus est de Jove Dolicheno, auctore *Luca Holstenio* in notis ad *Stephanum* de urbibus, in *ΔΟΛΙΧΗ.* ALMEL. Belum s. Baalem, Assyrium coeli deum, sub hoc Jove intelligit *Wielandius*, ut Junonem sub Astarte, terrae deam. Conveniunt cum hac opinione quodammodo, quae *Seldenus* in Syntagmate de diis Syris disserit p. 200. sq. Ed. II. anni 1662. Lips. LEHM.

ead. l. 5. Ἄμφω δὲ χρύσεοι] Adscripsit *la Croze* vid. *Blond.* de Sibyllis L. I. c. 13. p. 65. Non vero satis designaverat, ad quae verba haec pertineant, cumque librum illum nec possideam, locum investigare nequeo. REITZ.

ead. l. 6. Φορέουσι] Recte hic habent plerique impressi. M. et *Fl.* φέρουσι, prave. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ δὲ ταύροισιν ἐφέζεται] Vid. *Spanh.* ad *Callim.* 255. et *Holst.* ad *Steph. Byzant.* Sine ν in omnibus impr. excepta *Fl.* scriptum erat ταύροισι. SOLAN.

ead. l. 8. Εἵματα] Scriptura haec ex W. est, quam nos lubenter arripuimus, utpote praestantiorem vulgata ὄμματα. SOLAN. Potius εἵματα scripsi, ut habuimus non longe ante, ac bis deinceps, et c. 51. etsi εἵματα laevigavit *Solan.* ex W. Forsan imprudens, ut interdum in accentibus et spir. manus ejus erravit. At recte adspirari, ut sexcenties ap. *Homer.* et in *Herodoto* L. II. 134. B. constat. REITZ.

ead. l. 10. Ἡ δὲ Ἥρη — τοι] Non placet illud τοι, quod omnes libri nostri exhibent. Mallem σοι. SOLAN.

ead. l. 11. Ξύμπαντα] At *Herod.* σύμπαντα semper. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει] Bene monuit *Hemst.* adeundum *Kuster.* ad *Aristoph.* Av.

v. 1114. Ibi is docet, recte *Camerarium* ex illo *Aristoph.* loco observare, statuarum capitibus apud vett. lunulas addi solitas fuisse, ne avium stercore inquinarentur. Sed refutat eundem opinantem, inde Christianis manasse morem sanctos suos cum ejusmodi orbibus in capite pingendi; cum et veterum Deorum Dearumque imagines apud vett. Graecos circulo radiato honoris gratia ornari solerent, ut ex hoc *Luciani* non modo pateret, sed et ex ejusd. Tim. c. 51, ubi cum *Hemsterh.* jam plura dederit, eo lectorem remitto. Reitz.

Pag. 112. *l.* 1. Κεστὸν] Vestem fuisse opinatur eruditissimus auctor notarum ad marmor. Oxon. p. 24, 2. Vide tu *Hom.* Il. Ξ, 214. Solan.

ead. l. 2. Περικέαται] Cur jam non etiam περικέεται emendat *Solanus?* An quia sensit, et saepiuscule sic deinde legi, ut c. 34. κέαται — θρόνος, et ibid. iterum etc. Et ἀποκέαται c. 51. Vid. nos ad c. 6. Sed κέαται plurale est *Herodoto*, L. IX. 587. C. ubi ἀναπεπτέαται, *patefactae sunt.* Atque in praeteritis etiam sic solere pluralem, vid. supra cap. 10. f. et c. 42. Haec itaque nihil officiunt. Reitz.

ead. l. 3. Ὑδατώδεες] Florentina tribus verbis ditior, sic habet: οἱ δὲ ὑδατώδεες· πολλοὶ δὲ οἰνώδεες· πολλοὶ δὲ πυῤῥώδεες. Sed nescio, anne illud οἰνώδεες lepidus quidam joci caussa adjecerit, quasi a *Luciano* praetermissum. Licet vini color pro nigricante purpura possit accipi. Οἰνώδεες etiam in W. esse, sed ante πολλοὶ, adseverat *Solan.* quod si verum, recipi posset. Reitz.

ead. l. 5. φορέουσι] Peccant hic iterum omnes impr. et ipse M. Solan.

ead. l. 12. Θωυμαστὸν] De tabula picta minime hoc mirum foret, sed de signo dictum, non mirum solum, sed impossibile etiam, nisi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. Solan. Vide tamen *Wielandium* ad h. l. 1. Lehm.

ead. l. 15. Ἱστορέῃ] Mallem ἐσορέῃ, ut supra. Nihil tamen hic invitis libris mutare ausus sum. Solan.

um ἱστορεῖν sit etiam spectaculi et curiositatis caussa aliquid contemplari, explorare, inquirere, experiri, ut reddidi; erri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen, an non praestet ἐςορέει. GESN. Volebat ἐςορέῃ. Et in hanc sententiam jam reddidit *Micyllus: intuetur.* Verum nec ego mutare quidquam audeo, ubi, ut h. l., vulgata aliquo modo explicari ac defendi potest. LEHM.

Pag. 113. *l.* 3. Σημήϊον] Confer c. 36. KUSTER.

ead. l. 6. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ] Etiam apud Graecos alia. *Aristoph.* Ὀρν. 514. — ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων Αἰετὸν ἕστηκ' ὄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεὺς ὤν. Ἡ δ' αὖ τοῦ θυγάτηρ γλαῦκ'· ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥςπερ θεράπων ἱέρακα. GESN.

ead. l. 10. Ἐςιόντων etc.] Interpunctionem immutavi, quae antea haec fuit: Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ εἰςιόντων. ἐν ἀριστερῇ κέαται etc. REITZ.

Pag. 114. *l.* 2. Ποιέουσι] Mirum, ni semel ποιεῦσι et ποιεῦντες dixerit, quod Ionibus usitatissimum, licet et alterum persaepe invenias. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπόλλωνος γενειήτεω] De barbato Apolline *Macrob.* Sat. I, 17. et 18. Plane πολιὸς, *canus*, ut apud *Pausaniam* Boeot. 9. p. 559. 34. etc. GESN.

ibid. Γενειήτεω] In nullo nummo barbatum unquam conspici, docet vir harum rerum indagator sagacissimus *Ez. Spanhemius*, quem adi ad *Callim.* p. 68. SOLAN.

ead. l. 8. Ἓν] Ita emendandum esse videram, nondum conspecto Cod. M. in quo ἓν, uti edidi, non, ut in impressis est, ἐν. Idem tamen Codex mox prave ἄλλῳ, pro ἄλλο, quod in omnibus impressis recte habet. SOLAN.

ibid. Ἐν δὲ καὶ] An sic legendum: ἐν δὲ καὶ ἄλλο, τὸ σφετέρῳ. GUYET. Nihil opus est mutare interpunctionem, si ἓν pro ἐν legas, quod facimus. De locutione autem ἐν δὲ vid. ad c. 39. REITZ.

ead. l. 15. Οὔτε ἱρέων] Pro οὐδ' ἱρέων, observante *Dukero* ad *Thucyd.* II. c. 71. ad imitationem *Herodoti Thucydidem* etiam dixisse οὔτε ὑμῶν, (ubi operae tamen

male dedere ἱερέων.) Sed apostrophum negligi, si in *Thucyd.* rarius, apud *Herodot.* et hic eo est frequentius: exempla singulis pagg. occurrentia non adferam, nisi varieta Codd. testibus, optioneque indigeat. Vide modo statim iterum οὔτε ἱρὸν πρῆγμα — οὐδὲ ἴδιον etc. Sed scribas pro arbitrio modo apostrophos addidisse, modo neglexisse, in Attica etiam et communi dialecto, notavimus alias. REITZ.

ibid. Προφητέων] Sacerdotes a Prophetis distinguit. SOLAN.

ibid. Ὅδε δὲ] Ἀπόλλων. GUYET.

Pag. 115. *l.* 7. Ἀρχιρεὺς] M. a secunda manu. Recte omnino. Sic enim postulat dialectus. In omnibus impr. ἀρχιερεύς. SOLAN.

ead. l. 9. Προςφέροντας] Ὑποφέροντας forsan. Supra, εὖτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι. GUYET. De bajulatoribus utique intelligendum, non de iis, qui dona afferunt, qui fere hujus vocis sensus est. Vide, an non satius sit προσφ. legere. SOLAN.

ead. l. 10. Συναγείρουσι] An συντηροῦσι; Τὸ συναγείρουσι locum hic habere non videtur. GUYET.

ead. l. 13. Οὐκ ἔσονται] Excidit hic, ni fallor, aliqua vox. Sed in libris nostris nihil subsidii invenio. Omnes enim consentiunt. SOLAN. Suppetias fert loco a scribis corrupto *Gisb. Koen.* Animadv. ad *Gregor.* Cor. de Dial. p. 193. legendo ὁκότε κου ἔσονται BIP. Vid. *Gregor.* ed. *Schäf.* p. 414. „ Videlicet, ait *Koenius, statas temporum vices* ostendebat iste Apollo, ut Babylone Chaldaei. Vid. *Curt.* V, 1, 22." Assentitur *Belinus.* Mihi quidem gravior loci corruptela, forsan lacuna, suspicanda videtur. LEHM.

Pag. 116. *l.* 1. Ἐρέω δὲ καὶ ἄλ.] Ψεύδεται Λουκιανός. LA CROZE.

ibid. Οἱ μέν μιν — ἐφορέετο] Credat Judaeus Apella Luciano. GUYET.

ead. l. 6. Κέαται] Taedet hoc rursum tangere; sed quia *Solan.* ait, emendatum esse, vid. cap. 6. et videbis nihil interesse. REITZ.

ibid. Ἐν δὲ καὶ] I. e. ἔνεστι. Guyet. Ἐστὶ subaudiri quis non videt? Locutio alias in enumerandis adcurate minutiis usitata; vide *Hesiodi* scut. Herc. a. v. 154. ad 157. ubi quinquies ita ἐν δὲ repetitur. Ita *Homer.* ἐπὶ δὲ saepissime. Et ἐκ δὲ Il. *A.* 436. seqq. ubi *Clarkium* vide. Alia ex *Herodot.* et *Callim.* vid. ap. *Hörreum* Obs. ad *Herod.* pag. 26. qui saepe αὐτοῖς, saepe aliud nomen praemissum intelligi docet. Reitz. Cf. supra c. 35. et infra c. 49. et de Astrolog. c. 4. denique *Fritzsch.* Quaestist. p. 210. Lehm.

ead. l. 7. Ἱερέων] Admodum verosimilis est *Belini* conjectura, pro ἱρέων legentis ἡρώων. Bip.

ead. l. 9. Νεὼ] At hoc potius Atticum est: quare mallem νηὸς, ut jam plus sexies supra, et infra c. 50. f. Reitz.

ead. l. 10. Τοιήνδε] Sic rescripsi, cum invenirem οἵην δέ. Reitz.

ead. l. 14. Ἀπίκοντο] Audacter ita dedi contra Edd. quia cum *Herodoto* ita adhuc semper scripsit. Nec me movet, quod in *Hippocr.* I. de morb. p. 8. 20. ἀφίκηται editum, et ἀφιγμέναι I. Aph. 4. bis. Nam alia res in praeterito, quod ἀφιγμένον etiam *Herodoto* centies. Reitz.

ibid. Συμφορὴ] Mallem συμφοραί. Ἀπίκοντο autem, quod dialectus Ionica poscebat, ego pro ἀφ. reposui. Solan.

ead. l. 15. Ὡμολόγεε] W. Solan.

Pag. 117. *l.* 11. Χειροήθεες] In omnibus impress. χειροήθεις. Solan.

ead. l. 12. Αὐτοῖσι] An τοῖς Ἱεραπολίταις; Guyet.

ibid. Ἀποδεδέχαται] An pro ἀποδεδειγμένοι εἰσί. supra p. 881. (Ed. *Bened.*) ab ἀποδέχομαι ductum est juxta interpretis expositionem. Ἀποδεδειγμένοι, i. e. creati, constituti. Guyet. Ἀποδεδέχαται M. et impr. omnes. Solan. Supra c. 10. f. ἀποδεδέχαται aeque ac hic: ibi vero idem ab ἀποδείκω deductum suspicatus est *Guyet.* quod et hic ratione significatus non malum; sed quia formatio potius est ab ἀποδέχομαι, nec illud sensum absurdum fundit, ei adhae-

reo. Terminatio autem illa praeter. passivi Ionibus frequens: ita γεγράφαται, τετράφαται etc. Herod. et Anacr. Vid. Maitt. p. 129. Reitz.

ead. l. 13. Σπονδηφορέουσι] M. et Fl. In reliquis impressis σπονδῇ φορ. Solan. Eleganter compositum verbum facile reposuissem, si hunc scriptorem in hujus generis compositionibus fingendis aliquid quaesivisse scirem. Lehm.

ead. l. 14. Πλεῦνες καὶ τριηκοσίων] Καὶ pro ἢ positum est. Sed sic libri omnes nostri. Solan. Plures quam vel trecenti; ita recte explicat Fritzsch. Quaest. p. 8. Quod sexcenti scripsit, imprudenti calamo excidisse puto. Finitur h. l. numerus, modo vero incertus relinquitur. Lehm.

ead. l. 15. Αὐτέοισι] An τοῖς Ἱεραπολίταις; Guyet.

ead. l. 16. Πᾶσι] M. et Fl. In reliquis πᾶσα. Solan.

ibid. Ἀρχιρεὺς] Sic M. sed a posteriore manu, uti et supra omnes impressi, ἀρχιερεύς. Solan.

Pag. 118. l. 1. Τιάρῃ] Vid. Spanh. 467. Solan.

ead. l. 5. Κατ'] Hoc praefero, ut magis Ionicum, licet ἀφ' ὧν, ἀφ' ὥτων, (?) in Hippocr. frequentissime editum. Reitz.

ead. l. 11. Γίγνονται] Sic et paullo ante ἐπιγίγνεται. Et mox γίγνεται c. 50. f. et γίγνονται c. 51. etc. at γίνονται Herodot. praefert cum Hippocr. qui et γινώσκειν, non γιγνώσκειν, quater quinquies p. 5. L. I. de morbis, et millies alibi. Sic γίνεται aliquoties vid. ib. p. 6. etc. At initio Aphorismorum γίγνεται fere semper editum, deinde vero promiscue. Et quid demum refert? Reitz.

ead. l. 12. Ἔρχονται καλεόμενοι] Horum meminere etiam Plinius, Varro, et Martialis, a Casaubono laudati ad Athen. VIII. 1, p. 577. Solan.

ead. l. 13. Ἐν τῇ πτέρυγι] In M. et Fl. haec paullo aliter leguntur, nempe ἐν τῇ πτέρυγι ποίημα χρύσεον αὐτέω

ἀνεχεῖτο. Ego, quocunque demum pacto legas, ἀνεχέετο rescribendum existimo. Solan.

ead. l. 14. Ποίημα χρύσεον αὐτέων] Non habet αὐτέων in vicinia, ad quod referatur. *Hagenoae* 1535. ubi raro admodum peccatur, excusum est αὐτέων. Vix dubito, verum id esse, et Ionicum, pro ἀνθέων, ut κολοκύντη, ut apud *Nostrum* αὖτις etc. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum pisci datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi non fuerit. Gesn. Vid. Varr. Lectt. Lehm.

Pag. 119. *l.* 1. Εἶχεν] Ita M. In *Fl.* εἶχε. In reliquis ἔχε. Solan. Ἔχε] Conf. supra c. 12. et 24. Reitz.

ead. l. 6. Ἐφεστεῶς] Legendum arbitror ἐφεστεὼς, certe sic transtuli. Gesn. Ἐφεστεῶς legitur vulgo. Ergo ὑφεστεὼς, ni fallor, voluit. Certe sic transtulit: *subjecta*. At sic etiam *Micyllus* jam transtulerat: *subesse*, sensum ille potius suum, quam proprium verbi vulgati usum, secutus. Lehm.

Pag. 120. *l.* 5. Ἀλεκτρυὼν] I. e. homo ita dictus, sed quare? Guyet. Mirum est profecto, ἀλεκτρυὼν de homine dici: at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους, non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepsit. Quidam sciolus putavit, γάλλον non esse vocem Graecam, et *gallum* Latine dictum debere dici ἀλεκτρυόνα, et mutavit in eam vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel forte scripserat Lucianus, ἀλέκτωρ, quae vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto conjugali. Nam ut Ἠλέκτρα dicta est secundum Scholiasten *Euripidis* in *Oreste*, a privativa α, et λέκτρον, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον μεῖναι χόλῳ Κλυταιμνήστρας· sic et ἀλέκτωρ potest dici castratus, ab eodem etymo, quod videlicet coelebs maneat. Ejus vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed duntaxat in foeminino, forte et in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ. Palm. Melius *Scholiaste*, *Guyeto*, *Palmerio* et, qui totus a *Palmerii* partibus stat, *Belino* versutiam istorum sacerdotum introspexit *Wielandius*, quamquam, qua ratione galli gallinacei natura

tantas res perficere potuerit, quam *Lucianus* bono consilio explicare omiserit, nec ipsum se curiosis lectoribus enucleare posse fatetur. Lehm.

ead. l. 8. Ἀπαιτέεται] Ἀπαιρέεται dedisse arbitror auctorem. Gesn. Probam conjecturam confirmat Gorl. Lehm.

ead. l. 11. Ἑορτέων] An ὡρτέων; vel an ex W. ὁρτέων, mutato tantum spiritu, quod malim, quia sic statim iterum in eodem, ὁρτήν; et quia hoc magis Ionicum: v. *Herodot.* IV. 256. E. Reitz.

ead. l. 13. Πυρὴν] Legendum videtur πῦρ ἐνιᾶσι. Guyet. At quomodo tum καλέουσι cohaereret? Quare nihil mutes potius. Reitz.

Pag. 121. *l.* 4. Τὰ ἱρὰ] Ἱρὰ sunt signa ipsa, antiqua religione sacrata, Dii quasi ipsi, ut modo habuimus τὰ ἱρὰ, *numina:* σημήϊα horum signorum imitatione expressae imagines. Ut lucidior esset interpretatio, τὰ ἱρά *Deos* reddidi. Poteram etiam *sacra.* *Ovid.* Met. X, 696. *Sacra retorserunt oculos*, de simulacris. *Justin.* XXXVI, 2, 13. de Mose, *sacra Aegyptiorum furto abstulit.* Gesn.

ibid. Πυρὴν ἐνιᾶσι] Accuratius dici puto πῦρ ἐνιέναι. Sic certe est apud *Suidam* πῦρ ἐνίεσαν, ἐνέβαλον. Forte πυρὴν fecit aliquis, qui paullo ante legerat, πυρὴν vocari totum hoc solemne. Si ἐνίεναι simpliciter esset *incendere*, stare posset πυρὴν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum succendendarum multitudinem. Gesn.

ead. l. 5. Πολλοὶ] Miror iterum, numquam πουλλοὶ legi. An igitur Noster hoc oblitus? an librarii hanc Ionicam scilicet elegantiam nescivere? Reitz. Scilicet auctor minus curavit formas, quam res; quod noli mirari miratos semper esse eos, qui syllabarum aucupes esse malunt, quam internae indolis et universae styli venustatis observatores ac judices. Lehm.

ead. l. 7. Φορέουσι — ἱρὰ] *Sacra.* De φορέουσι saepius supra monui. Solan. Φέρουσι] *Solan.* φορέουσι emendarat, sine auctoritate. Licet recte forsan, tamen quia id c. 48. et bis 52. etc. non tantum reliquit, sed alibi quo-

que in hac Dissert. plus decies ita occurrit, nihil ego contra libros ausim. Tum ne verum quidem est, φορέειν semper Ionibus dici, ut supra satis indicatum. Reitz.

Pag. 122. *l.* 1. Ὄργια] In omnibus impressis et Ms. M. legitur ὅρκια. Sed hic necessario mutandum. Vid. supra c. praeced. et 15. Unde ratio emendationis satis patebit. Solan. Quid sibi ὅρκια hic velint, non intelligo. Ὄργια postulari arbitror, et interpretatus sum. Gesn.

ead. l. 4. Ποιέουσι] Quare non ποιεῦσι, ut *Herodot.* Sed utrumque Ionicum est, et ποιέουσι etiam deinde in hoc opusculo. Reitz.

ibid. Ἀποκέαται] Vid. ad c. 32. Reitz. Pro ἀποκέαται Ms. Reg. 2954. legit ἀπικνέαται· inde facilis permutatio in ἀπικνέεται, quam lectionem interpretando expressit *Belinus.* Bip.

ead. l. 6. Τὰ δὲ] In eos enim asservantur usus. Ego τὸ δὲ reponendum censueram, quod et margini L. ab aliquo vetere grammatico observatum esse video, qui scripsit ἴσως, τό. Solan. Optime habet pluralis in sententia parenthetica, sive plures simul eodem tempore illic asservatos cogites gladios, sive unum tantum per vices annorum in eum usum ibi repositum. Lehm.

ead. l. 7. Τάμνει] Hoc *Herodot.* amat; vid. L. IV. Reitz.

ead. l. 14. Ὑπέρθε] Anne ὕπερτε; ut *Herodot.* L. IV. Sed quia τε ambiguum foret, an pro *et* valeat, nihil muto. Reitz.

Pag. 123. *l.* 1. Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν] *Observato septem dierum numero.* Ms. ἐννέα ἡμερέων ἀριθμὸν, *novem dierum numero.* Graev. Primo ἑπτὰ praestare credo τῷ ἐννέα, ob sacrum numerum septenarium. Dein tirones notare velim, ut φυλάττεσθαι τινὰ, etsi *cavere* aliquem significat, ut fugias, veluti φυλάττεσθαι τὸ δέλεαρ *Aelian.* l. V. et φυλάττεσθαι ἄκοσμα XIV, 19. *vitare indecora,* et *Aesop.* fab. 23. τούτους φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρή, et fab. 86. & et *Act. Apost.* XXI,

25. item φυλάττεσθαι ἁμαρτίας *Plutarch.* Cat. Maj. pag. 341. B. ita φυλάσσειν ἡμέραν esse *observare, exspectare,* ut obeas eum. *Long.* Past. III. 98. Ed. *Jungerm.* τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, et *observata, captata pastorum incuria.* Et L. IV. p. 109. Ed. *Moll.* νύκτα δὴ φυλάξας, quod et Lib. I. p. 5. Ed. *Jung.* habetur. *Alciphr.* similiter II. Ep. 1. fin. σὺ δὲ ἐμοὶ μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δείπνου. Reitz.

ead. l. 5. Αὐτέων] Ita emendandum fuit, ut Dialectus postulat, et recte c. 45. legitur. Solan. Et paucis verbis ante haec. Lehm.

ead. l. 14. Δικαιέουσι] Sic *Ven.* 2. M. et reliquae δικαιεῦσι. Solan. Δικαιεῦσι] Hoc verum, etsi nec alterum improbum. Vid. satis testimoniorum ex *Herodoto* adferentem *Maitt.* de Dial. p. 212. Reitz.

Pag. 124. *l.* 1. Περὶ] Ego hanc voculam, quae in omnibus deerat, cum sententia postularet, inserui. Solan. Non opus erat. Vid. *Fritzsch.* Quaestst. p. 211. Lehm.

ead. l. 11. Ὕδασί τε ψυχροῖσι χρ. λουτρῶν τε καὶ π.] *Haverk.* ad *Joseph.* T. II. pag. 162. pr. ubi legimus, οὕτως ἀπολούονται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασι, haec *Luciani* conferri jussit. Sed non solum locutio convenit; verum et ritus quidam Esseniae sectae, ceterorumque Judaeorum eo libro ab *Josepho* describuntur, quos et *Lucianus* tangit, et quorum vestigia quaedam vel in templo illo Syriaco invenit, vel finxit. Reitz. Quae his juncta sunt verba: ἄρας ἀπὸ τῆς ἑωυτοῦ, imprudenter a *Gesnero* sic translata: *Tum ablata iterum de suo capite,* castigavi, monitus a *Schäfero* ad *L. Bos.* Ellipss. p. 376. Lehm.

ibid. Χρεώμενος] In M. χρεόμενος, sed a recentiore manu est litera χ, unde constat, primo scriptum fuisse ῥεόμενος. Solan.

ead. l. 12. Χαμοκοιτέων] *Florentinae* lectionem veram suspicor, et licet in aliis compositis saepe α in ο migret, et vicissim, tamen hic diphthongum αι servandum arbitror, quia in ceteris compositis manet, ut χαμαίβατος, χα-

μαιγενῆς, χαμαικλινῆς et pluribus aliis, unde merito dubitat *Steph.* num in *Hesychio*, qui χαμώκοιτος cum ω scribit, non etiam χαμαίκοιτος sit scribendum. Reitz.

ead. l. 14. Αὖτις] Ita recte M. *Fl.* et *Bas.* 2. Nam *Fr.* hic cum reliquis aberrat. Solan.

Pag. 125. *l.* 2. Καὶ τόδε πατρόθεν οἴκοι δέκονται] Mirifice interpretes, quorum prior, *et quod ex patria cujusque venit, id denuo apud se recipit;* citerior, *atque hoc e patria domi recipiunt.* Imo *atque id ab patribus*, majoribus, *in domibus* et familiis suis *retinent.* Tessera illa et conjunctio hospitalis ab patre propagatur in filium, et ab hoc exercetur conservaturque. Neque sane mox dicerem *sumptis libamentis* ἐπισπείσας, sed datis et fusis libamentis. Gron. Non persuadet mihi *Gronovius*, οἴκοι δέκεσθαι significare *in familia sua retinere.* Est sine dubio οἴκοι δέκεσθαι opus hospitis, qui domum suam aliquem recipit. Itaque τόδε πατρόθεν significare puto, *quidquid est ex illa patria, quae ipsis assignata est.* Gesn.

ead. l. 12. Στίζονται] Imo etiamnum mos ille ridiculus in illis regionibus obtinet. Omnes enim, qui terram sanctam invisunt Christiani, stigmata referunt, hic servatoris in cruce pendentis, ille sepulchri, alius alterius alicujus rei itidem sacrae. Quae superstitio non ridicula tantum, sed cum summo dolore conjuncta, quandoque etiam non sine ipsius vitae periculo est. In balneis itaque aliquando videas, quorum corpora tota sacris illis figuris cooperta sunt; quoque plura stigmata gerunt, tanto sanctiores habentur: sancto enim titulo omnes decorant, qui vel tantillum ridiculo isto sacro initiati sunt; sed longe facilius corpori notae inuruntur, quam, quae vera sanctitas est, animi maculae absterguntur. Solan. Ut ii, qui hodie Hierosolymam eunt. La Croze.

ead. l. 13. Καρποὺς] De *carpis*, manuum partibus, hic sermonem esse, perspicuum est; sed quia καρπὸς etiam *fructus*, deceptus est *Augustinus*, verba Psalmi 128, 2. τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, reddens, *labores fructuum tuorum manducabis;* cum sit, *labore manuum tua-*

rum vescitor; bene observante *Gatakero*, in Cinn. p. m. 245. Reitz.

Pag. 126. *l.* 1. *Κεῖνοι*] Bene, pro ἐκεῖνοι, v. supra, c. 16. Reitz.

ibid. *Τῇσι παρθένοισι*] Leg. *Jul. Pollux* libr. III. Demosthenis Encomium, quod sequitur, non esse *Luciani*, jam monui praefat. ad lectorem: satis prodit stylus. Attamen *Thomas Magister* ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττίδος, in dictione ἐπιδρομὴ citat locum hujus encomii, ut *Lucianeum*. Atque etiam quidam dubitarunt, an tractatus de Dea Syria esset *Luciani*. Bourd. *Τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἠϊθέοισι*] Si ridere Ionismos in animo habuisset frequenter repetendo ingratas illas in σι terminationes, sive perpetuos σι, σι, σι, sibilos, potuisset et in hoc imitari *Herodotum* septies ita jungentem p. 262. D. τούτοισι ἐν τοῖσι αὐτοῖσι τόποισι κατοικημένοισί εἰσι τοῖσι. Et p. 264. f. etc. Reitz.

ead. *l.* 2. *Γάμον ἰέναι*] Pro πρὸς vel εἰς γάμον· ut ἐλθόντας τὸ ἱερὸν, *Paus.* p. 259. 9. Ed. *Fr.* referente *Maittair.* p. 74. Sic ἔρχεσθαι κλισίην, *Homero* familiare, recte observante *L. Bos.* de Ell. p. 268. quod tamen in verbo ἱκάνω ei nondum concedo: nam cum ὃν μὲν ἱκάνω *Homerus* ait, et ἱκάνω *invado* significat, potest *quemcunque invadam* etiam sine ulla ellipsi exponi. Reitz. Ellipsis praepositionis εἰς in verbis motum significantibus in aliquem locum, quum, ipso illo *L. Bos.* p. 678. sq. *Schäf.* monente, magis poëtis, quam prosaicis scriptoribus, sit usitata, dubitari sane potest de lectionis veritate; magis etiam dubites, qua ratione omnino loco subvenias. Vid. Varr. Lectt. Lehm.

ead. *l.* 4. *Πόλει*] Qui delicias Ionicas amat, πόλι scriberet; ita enim ablat. sive dativ. formatur *Herodot.* Vid. L. VI. 383. A. (Ed. *Steph.*) item 389. A. et IX. 589. B. etc. aut saltem πόλεϊ corrigeret. Sed quia πόλει perpetuo in hoc Dial. ut c. 1. 10. 13. 21. ac 22. etc. nihil mutavi, etsi scribarum vitium puto. Reitz.

ead. *l.* 5. *Τοῖσι δὲ νέοισι*] Mallem αἱ δὲ παρθένοι, vel, quod ad scripturam magis accedit, τῇσι δὲ παρθένοισι,

nam de *virginibus* antea dixerat; nisi mox a se id praestitum narraret. Vid. *Theophr.* Char. 21. Solan.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 127. *l.* 1. *ΔΗΜΟΣΘΕΝ. ΕΓΚ.*] Stylus hujus libelli a Luciani lepore, gratia et perspicuitate longe abest, Sophistamque potius olere videtur. Kuster. Luciani si genuinus foetus censendus hic libellus, a juniore scriptum esse, et ante XXX. aetatis annum crediderim. Sed supposititius est. Vid. notas ad c. 24. *NB.* editis cum notis in suo Demosthene *Wolfius.* Solan. Esse non videtur Luciani, sed alicujus Lucianum *κακοζηλοῦντος.* *Marcil.* Si Lucianus auctor est hujus libelli, quod in neutram partem facile confici posse arbitror; prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugas vel poëticas vel solutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis depromta commentariis fingitur, digna Luciano, et maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud et plus fere, quam Sophisticum dicendi genus, quod movit *Marcilium,* ut Luciani esse negaret, itemque quod *Aristotelis, Xenocratis, Theophrasti,* condiscipulorum forte suorum, auditor fuisse dicitur Demosthenes; haec, inquam, non imputanda sunt auctori, non magis, quam quae in aliis id genus libellis ex alia persona dicuntur. Quin veniam etiam ab aequis lectoribus spero, si interpretatio nostra quibusdam locis parum candida et facilis videatur, quippe quae, quantum ejus fieri potest, etiam dictionem et formam exempli sui referre debeat. Gesn. *Διατριβὴ* indigna Luciano, scripta Alexandriae. Vid. c. 8. 9. 24. 35. etc. Ad stylum *Plutarchi* mihi valde accedere videtur. La Croze. Communi doctorum consensu non creditur ab Luciano compositum; et revera stylus adfectatione plenus et rudis valde differens a Luciani charactere justam dat suspicionis caussam etc. Vid. Misc. Obs. Maji et Jun. 1733. p. 368. Nomina personar. Grae-

cis addidi, quae *Gesnerus* versioni inseruerat. Reitz. Secuti quidem sunt recentiores Editores. Sed quum haec narratio sit, vel potius declamatio, quod vel interposita ἔφην, ἦν δ' ἐγὼ, et similia, docent, nec vero dialogus natura sua ac forma: ad communem veterum Editionum rationem revertendum putavi. Quod autem ad auctorem hujus recitationis attinet, eorum sententiae, qui Lucianum esse negant, in quorum numero etiam est auctor Scholii ad titulum, e recentioribus accesserunt *Belinus* in not. ad vers. Tom. V. p. 187. et *Wannowski*, Rastenburgensis grammaticus, in commentatione scholastica inscripta: De initiis Theoriae casus qui dicitur absolutus (*absoluti*) a. 1825. Regiomonti edita. Contra *Wielandius*, omnino cum *Gesnero* consentiens, recte censet in not. ad vers. Tom. VI. p. 123. sq., ex ipsa inventionis et compositionis novitate et insolentioris formae audacia patere, egregii hujus opusculi neminem, nisi Lucianum ipsum, esse potuisse auctorem, quoniam ex aetate illa magnorum et elegantium ingeniorum satis sterili, nemo innotuerit, cui talis libellus merito adscribi possit. Recitationem autem (προςλαλιὰν) esse hoc summi oratoris encomium, facile ex iis locis colligo, ubi ad auditores praesentes sermo convertitur, ut cap. 1. τάχα τινὲς αὐτὸν ὑμῶν ἐπίσταιντο. cap. 2. ἴστε δήπου τὸν — νεώ. cap. 27. ὑμῖν ἀναλέξομαι. Athenis porro, non Alexandriae, ut nonnullis visum est, aut alibi, hanc acroasin esse recitatam, nemo rerum Atticarum vel mediocriter gnarus idemque attentus hujus encomii lector inficias iverit. Respice inprimis capp. 1. et 2. et quae ibi de Ptolemaei templo sunt dicta. Denique non a juniore Luciano, sed a viro cultioris doctrinae subactique jam judicii, scriptum hunc libellum esse, ut omnino ex universa ejus indole ac forma propria, ita maxime ex iis, quae cap. 24. leguntur, clarissime apparet; ubi vide quae ad verba τοςούτων ἐτῶν a nobis sunt monita. Lehm.

ead. l. 3. Βαδίζοντί μοι] Luciani non videtur. Guyet.

ead. l. 4. Ἕκτης ἐπὶ δέκα] Eo die mensis Pyane-

psionis obiisse Demosthenem, auctor est *Plut.* sub fin. ejus vitae pag. 1576, 2. V. *Dem.* 164, 1? Solan. Cum mensem non nominet, nihil inde de natali die vel Homeri vel Demosthenis colligas. Et lusit, credo, auctor in hoc etiam, quod natalem inducit celebrantes poëtae et oratoris maximi, cum de neutro aliquid constaret. Gesn.

ead. l. 5. Θερσαγόρας] Quis hic sit, nescio. Poëtam fuisse, mox audies. Ad nos aliunde ejus fama non pervenit. Solan.

Pag. 128. *l.* 2. Θερσαγόρας] Adjecerat *Hemst.* videndum *L. Bos.* ad Evang. *Luc.* XVIII, 13. ubi cum itidem nominativus legatur, ὁ θεὸς, ἱλάσθητί μοι, post exempla alia etiam hoc Luciani adfert, addens: *Neque tamen Atticismum hunc animadvertit Luciani interpres h. l. quando reddidit:* Hic Thersagoras poëta est. *Debebat:* Thersagora poëta, quonam, et unde? — At *Gesnerus* vel sine hac admonitione pristinum errorem jam correxit. Conf. Bis. Accus. c. 20. f. et 33. pr. Adde, si vis, *Aesop.* F. 129. f. τῶν ἐδείπνησας, φίλος; Reitz.

ead. l. 6. Ὁμήρου γενεθλίοις] A quo oraculo edocti natalitia Homeri, et quando celebrari coepta sint, alii doceant. Solan.

ead. l. 10. Ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μέν μοι καὶ τοῦ περιπάτου] *Salmuriensis* interpres accipit, ac si mutetur persona, et cum antea locutus fuerit Thersagoras, nunc incipiat Lucianus: unde voculam καὶ hic praecipue efficacem omittit in versione, quam vides esse: *Ego vero, ut dixi, deambulatione opus habeo.* Hanc sententiam admisit ab *Melanchthone*, qui prorsus eodem modo, *Tum ego: Et mihi opus est deambulatione.* Sed profecto non ita est, et continuatur persona Thersagorae, qui, cum ante jam dixerat de ambulando καὶ τούτου δεόμενος, id nunc repetit, dicens, *Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, ajebat, venio hunc salutare optans.* Gron.

ead. l. 12. Ἴστε δήπου τὸν] Vid. *Plut.* 1557, 1.

Reitz. Delicatius hoc vel linguae, vel auris judicium non invidebo *Reitzio*. Lehm.

ead. l. 7. *Πλείων εἰμὶ*] Ut supra saepe vidimus ὅλος εἰμὶ, *totus sum in eo;* ita hic *potior sum*, pro, *magis eo inclino*, usurpat. Reitz.

ibid. *Πρὸς Ὁμήρου*] Πρὸς pro ὑπὲρ ait Scholiastes recentior, (ut qui etiam Urbanum Grammaticum adlegat) quod non plane falsum; nempe quantum ὑπὲρ tum valet *pro*, quo sensu oratoribus est frequens. Conf. supra Deor. Dial. XX. §. 3. τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, quod accuratius *Hemsterh.* reddit, *e re mea narras*, ac Scholiasten *Aristoph.* leviter reprehendit. Quia πρός τινὸς λέγειν proprie est, *ab aliquo dicere*, ut *ab aliquo stare*, i. e. *a partibus* alicujus. Ita et hic τετάχθαι γνώμην πρὸς Ὁμήρου, erit: sententiam meam adjungere partibus *Homeri*: metaphorice, copias meas adscribam ordinibus *Homeri*. Reitz.

ead. l. 8. *Πρὸς τοῦ Δημοσθ.*] Subaudi τετάχθαι. Guyet.

ead. l. 10. *Κατὰ*] Forsan *καί*. Guyet.

Pag. 131. *l.* 8. *Οἰνοβαρὲς*] *Hom.* Il. *Α.* 225. Solan.

ibid. *Φιλίππου μέθας*] *Demosth.* Ol. II. p. m. 16. C. εἰ δέ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλως, τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου, καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, παρεωρᾶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον. Solan. Respicit ad Olynth. II. p. 23. E. (Ed. *Wolf.* 1604. f.) ubi τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς conjungit. Ibi *Ulpian.* Κορδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ὀρχήσεως αἰσχρᾶς καὶ ἀπρεποῦς. Gesn.

ead. l. 9. *Εἷς οἰωνὸς ἄριστος*] *Hom.* Iliad. *M*, 243. Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Idem Od. 496. οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης Τεθνάμεν. Solan.

ead. l. 10. *Δεῖ γὰρ τοὺς*] Locus exstat in Or. pro Cor. p. m. 162. A. quem ob praestantiam mox integrum

exhibebimus ad *πέρας μὲν* etc. Solan. Pro Coron. cap. 28. *Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ Θεὸς διδῷ γενναίως.* Gesn.

ead. l. 12. *Ἦ κε μέγ'*] *Hom.* Il. *H*, 125. Solan.

ead. l. 13. *Πηλίκον*] Perlectis Ol. et Phil. aliisque multis haec verba apud *Demosth.* nondum reperire valeo. *Liv.* XXI, 53. *Quantum ingemiscant, inquit Sempronius, patres nostri, circa moenia Carthaginis bellare soliti, si videant nos, progeniem suam, duos consules, consularesque exercitus, in media Italia paventes intra castra?* Solan. Orat. contra Aristocr. p. 759. med. *Πηλίκον ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ὑπομνήματα καταλείποντες, εἰ ἄρα αἴσθοιντο, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπηρέτου σχῆμα καὶ τάξιν προελήλυθε.* Gesn.

ead. l. 15. *Ῥέοντα Πύθωνα*] *Dem.* Or. pro Cor. c. 43. p. m. 172. A. *ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν οὐκ εἶξα οὐδ' ὑπεχώρησα.* Quem locum respicit et *Philostr.* pag. 482. Ubi a doctissimo interprete alio amandamur: unde factum etiam, ut phrasin mutatam voluerit, minus commode. Solan. De hoc Philippi oratore *Dem.* pro Cor. c. 84. Gesn.

ibid. *Ὀδυσσ. νιφάδας*]. *Hom.* Il. *Γ*, 222. Cetera, vid. Il. *M*, 323. Solan. Ex quo Lucianum etiam emendavi. Reitz.

ead. l. 19. *Πέρας μὲν*] *Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις [ἐστὶ] τοῦ βίου [ὁ] θάνατος. κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ· δεῖ [δὲ] τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προςβαλλομένους ἐλπίδα. φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ θεὸς διδῷ γενναίως.* Omnibus enim hominibus vitae terminus est mors. Etiamsi quis in cellula conclusum se tenuerit. Viros vero fortes honesta semper aggredi oportet, bona interim spe munitos; quidquid vero Dii voluerint, generoso animo perferre. Solan. *Demosth.* pro Coron. c. 28. *Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν* —

τηρῇ. Deinde statim illa, quae modo dedimus, *Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ.* Ceterum de *οἰκίσκῳ Ulpiani* observationem adscribere placet: *φασὶ τὸν ὄρνεων οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρ' Ἀττικοῖς. Λέγει οὖν, ὅτι κἂν μεταβάλλῃ τις τὴν δίαιταν, κἂν ὄρνις εἶναι νομίζηται, ἀποθανεῖται πάντως, καὶ μὴ δεικνὺς ἑαυτὸν, ἀλλ' οὕτω κρυπτόμενος.* Itaque *caveam* vertimus. Gesn.

ibid. Θάνατος] *Demosth.* de Cor. 28. qui ὁ θάνατος. Solan.

ibid. Κἂν ἐν οἰκίσκῳ] Utitur et *Alciphron* totidem verbis I. Ep. 25. nisi quod *αὐτὸν* tantum postponat, scribens: *κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις καθείρξας αὑτὸν τηρῇ*, ubi *Bergler.* bene: *Sunt Demosthenis verba ex Orat. de Corona, quae crebra allusione auctorum quasi in proverbium abierunt. Mutuatus autem est hanc sententiam ex Homeri Demosthenes, ut annotant Plutarch. de Poësi Homerica — Lucian. in Enc. Demosth. et Clem. Alex. VI. Strom. ubi parallela colligit ex antiquis, et posterioribus. Locus Homeri, quem adumbravit Demosth. est Il. M,* 322. *cujus summa:* Si post hoc bellum essemus immortales futuri, dissuaderem pugnam; sed quia mille modis instat mors, pugnemus gloriose. — Sed non satis constat argumentum, si *post bellum* reddas Homeri sententiam: nam *post bellum*, esset *bello patrato*, quae minime dictant verba poëtae, contrarium dicentis, nempe, — *εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε Ἔσσεσθ'*, id est, *quod si bello hoc evitato senii mortisque expertes essemus* etc. Reitz.

Pag. 132. *l.* 1. Μυρίαι] Locum laudat *Thomas Mag.* v. *ἐπιδρομὴ*, ubi corrupte legitur *κυρίαι*, et deest vox *αὖθις*. Solan.

ead. l. 6. Σὺν τῷ καιρῷ] Verius puto *καιρίῳ*, ut intelligatur vis illa, qua animum feriunt. Quae sit *καίριος* vel *καιρία πληγὴ*, nemo temere ignorat. Gesn.

ibid. Τὸ τοῦ τρ.] I. e. orationis moratae. Guyet.

ead. l. 9. Παῤῥησίαν — ἀνειμένος] Petita phra-

sis videtur ex Iliad. *I*, 372. ἀναίδειαν ἐπιειμένος. Ἀνειμένη ψυχὴ aliud est. Vid. *Philostr.* p. 767. libera mens (curis). Ad Ἀχαιΐδας vid. Il. *B*, 235. *H*, 96. Solan.

Pag. 133. *l.* 2. Περιφρονοίην] *Wolf.* ὑπερφ. Sed omnes libri nostri consentiunt; nec mutare opus est. Solan.

ead. l. 3. Τὴν σὴν] Lege σήν. Guyet.

ead. l. 5. Δημοσθένην] Vid. ad c. 2. Reitz.

ead. l. 7. Τοὐμὸν] Scilicet ἀγώνισμα. Guyet.

ead. l. 11. Οὐκ ἦν] *Euripid.* Phoen. 503. ubi tamen quidam Codd. *Eurip.* hoc male. Εἰ πᾶσι ταὐτὸ καλὸν ἔφυ σοφόν θ' ἅμα, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις. Quod mendose in *Canteri* Ed. sine ἂν legitur. Solan.

Pag. 134. *l.* 1. Σμύρναν] Sic *Hag.* (?) *Bas.* utraque; *Gr.* et *Fr.* Reliquae Στυππίαν, et, quod mireris, *Par.* et *Salm.* quae Στυππίαν retinent, *Smyrnam* vertunt. *Stephanum Byz.* frustra consului. Solan. Interpretes *Melanchthon* et *Bened.* Smyrnam etiam dederant, etsi Στυππίαν in Graecis edidere uterque. Reitz.

ibid. Θήβας τὰς Αἰγυπτίας] De Homero vel Aegyptio vel Ind. adeo. v. quos laudat *Casaubon.* ad *Athen.* IV, 14. Aegyptium etiam vocat Calasiris apud *Heliodor.* Aethiop. l. III. p. 148. Gesn.

ead. l. 5. Ἢ τὸν Ἰωνικὸν] Forte *Ionicum* hoc *tempus* pertinet ad migrationem illam Ionicam, quae facta est Attico anno 536. id est, post Trojam captam annis 163. Sane Arundellianum marmor posteriorem facit Homerum Trojano bello annis 168. V. *Marsham.* Ca. Chron. p. 352. et 360. sq. Gesn.

ead. l. 6. Ὅπου γε] Aut haec loco mota sunt, aut valde absurdus scriptor censendus est: nam quod *Melanchthon* vertit, *quidam* etc. ex ingenio isthaec mutavit. Solan. Liberior quidem est *Melanchthonis* versio, et vero *Gesneri*; at neutra a mente auctoris ejusque verbis aliena. Nec vero auctor ipse absurdus, licet tumidior ejus oratio. Verbis hoc fere dicit: *Ac ne de aetatis quidem Homericae ad Hesiodeam ratione liquido quidquam scias, quandoquidem etiam*

de nomine ipso ambigitur. Mente autem id vult, quod suo quisque modo expresserunt interpretes. LEHM.

ead. l. 7. *Πενίας*] *Πεχίαν* fortasse. GUYET.

ead. l. 8. *Ἀλλὰ μὴ*] Corrige *μήν*. GUYET. (Idem habet *Menag.*) *Μὴν*] Ego *μοι* conjiciebam pro *μὴ*, quod in impress. est. Nunc *μὴν*, quod *Menagio* placuerat, in L. reperiri cum videam, in textum etiam recepi. SOLAN.

ead. l. 9. *Περὶ στενὸν*] Ego unica voce *περιστενὸν* scribi debere censeo. SOLAN. Nimirum *περίστενον*, ut in nota *Reitz.* Ed., non *περιστενὸν*, ut e textu *Reitz.* prave correxit *Bipontinus* Editor. LEHM.

ead. l. 16. *Αἱ λιπαραὶ*] *Pindar.* Isthm. II. §. 4. *Λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις* l. c. *Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι* etiam Pindaricum est, teste *Plut.* 414, 2. Ed. *Steph.* quem vide et 623. De reliquis verbis accipe *Philostrati* locum pag. 829. et 830. *αἱ δὲ εἴσω μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, Pindarum, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι . . . ἐξ Ὑμηττοῦ τάχα ἥκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ.* Vox *Ἀθηνῶν*, quae hoc in loco a *Morello* inserta est, nupero *Philostrati* enarratori non placet. Nescivit scilicet vir doctissimus, *ῥῆσιν* esse Pindaricam; necessarioque aut requiri vocem, aut intelligi, quod vel sequentia verba, etiamsi diserti in eam rem deessent auctores, satis evincunt. Imo ipse *Graevius*, qui caetera recte interpretatur, dum locum hunc *Philostrati* ad Quom. Hist. Conscr. c. 15. profert, hoc ignorasse videtur, cum putat voce *τοῦτο mel Hymettium* intelligi; cum palam sit, *Elogium* hoc ipsum intelligi debere, non *mel Atticum*. Vid. *Eur.* *Τρ.* p. 503. A. SOLAN. *Pindaricum* hoc Athenarum elogium agnoscit Schol. *Aristophan.* *Νεφ.* 298. cujus Lyrici loca pluscula laudat *Spanh.* ad l. c. qui non *pingues* intelligi vult Athenas, cum *λεπτόγεων* sit solum Atticae, sed *splendidas*. Videtur tamen neque altera illa exsulare significatio debere, quod olearum ferax fuit Attica, vel ob id ipsum, quod *λεπτόγεως*. *Florentinus Geopon.* 9, 4. extr. de oleis *Ἡ δὲ λεπτόγειος ἐπιτηδεία, καὶ μαρτυρεῖ ἡ Ἀττική.* Add.

Cerda ad *Virg.* Ge. II, 179. seq. Deinde nisi λιπαραὶ Ἀθῆναι, sint pingues, vix intelligitur jocus *Aristophanis* Acharn. 640. ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum ita delectentur, cum eodem plane modo laudentur apuae. Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας. Εὗρε τὸ πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαράς, ἀφύων τιμὴν περιάψας. Vid. *Casaub.* ad *Athen.* V, 3. Interim *nitidas* dicere in versione placuit, quia *nitere* dicuntur, qui bene habiti sunt, inprimis ab oleo etc. GESN.

ibid. Τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα] Sic supra T. I. Tim. §. 50. pr. ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, ubi plura *Hemsterh.* Adde *Gatak.* Cinn. cap. 20. p. 392. Edit. min. Majoris 384. Ac *Drelincourt.* Homeric. Achil. pag. 53. qui plurima auctorum testimonia collegit, a quibus Achilles aliique Heroës patriae vocantur *munimentum*, *turris*, *murus*, *columen*. Sed parum habet utilitatis talia hic collegisse. REITZ.

Pag. 135. *l.* 1. Ἐπὶ τῆς] An ὑπό; GUYET.

ead. *l.* 2. Ἔρωτας θεῶν] Vid. De Salt. c. 39. SOLAN.

ibid. Κρίσεις] Neptuni et Minervae lis nota, quam tangit etiam De Salt. c. 39. SOLAN. Hoc argumentum ipse tractat *Demosthenes* contra Aristocr. p. 735. fin. ubi tum quinque celebria Atticae judicia recenset, tum Areopagum eo nomine commendat, Ἐν μόνῳ τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ θεοὶ δίκας φόνου καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ἠξίωσαν, καὶ δικασταὶ γενέσθαι διενεχθεῖσιν ἀλλήλοις, ὡς λόγος. Λαβεῖν μὲν Ποσειδῶν ὑπὲρ Ἁλιῤῥοθίου τοῦ υἱοῦ παρὰ Ἄρεως, δικάσασθαι δὲ Εὐμενίσι καὶ Ὀρέστῃ οἱ δώδεκα θεοί. Est et apud *Liban.* Or. XXII. et XXIII. conficta Neptuni actio, et defensio Martis. Κατοικήσεις intelligo praeter ipsam Minervae in arce commorationem, illam Panis infra Pelasgicum, de qua *Lucian.* Bis Accus. p. 219. pr. GESN.

ead. *l.* 3. Δωρεάς] Olivam, equum, frumentum. SOLAN.

ead. *l.* 6. Οὐδ' ἂν εἷς] Respicit ad formulas *Demo-*

sthenis, v. g. pro Coron. cap. 2. extr. οὐδ' ἂν εἷς ταῦτα φήσειε· c. 39. οὐδ' ἂν εἷς εἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. Gesn.

ead. l. 7. Φησὶν ὁ Δημ.] Verba haec apud *Demosth.* π. τῶν συμμ. non invenio, sed iis proxima sunt, ad eaque respicit haud dubie, quae de Atheniensibus habet, qui contra Persas fortiter pugnando, urbe sua relicta, gloriam erant assecuti immortalem. Phil. II. (144. A.) ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται... ἐστὶ γὰρ μείζω τὰ ἐκείνων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν εἴποι. Solan.

ibid. Ἀφθονία μὲν ἦν ἄν μοι περιττὴ πάντως τόδ' ἐγκώμιον. οὐκ ἂν ἀπαρτᾶν ἐνομιζόμην] Turpis macula ex *Salmuriensi* editione in hanc propagatur, dum sic editur, cum voces illae τόδ' ἐγκώμιόν pertineant ad sequentia, ad quae retulit etiam interpres, sed infelicissime vertens, *idque encomium non distrahendum putarem:* neque enim ἀπαρτᾶν est distrahere, sed suspendere. Certe melius *Melanchthon*, *idque encomium non existimarem praetermittendum esse.* Sic ex eadem *Salmuriensi* paulo ante video editum monstrose Στυππίαν pro Σμύρναν. Gron.

ead. l. 8. Τὸ δ' ἐγκώμιον — ὄν] Sic interpungendus hic locus, quod in sola *Bas.* praestitum est. In varia reliquae abierunt, et absurda. Solan.

ibid. Ἀπαρτᾶν] Verte *adnectere.* Guyet. Ἀπαρτᾶν ἐνομιζόμην] Etiam hac Demosthenica formula, pro Coron. c. 18. extr. Καί με μηδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτᾶν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, ἐὰν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Ne quis me putet a caussa et accusatione aberrare. Gesn.

ead. l. 10. Ἰσοκράτης — τῆς Ἑλ.] Vide *Isocr.* Ἑλεν. ἐγκ. hodieque exstans. Solan.

ead. l. 14. Τοὐπίσαγμα] *Erasmi* emendationem in textum recipiendam duximus, Chil. IV, 2, 69. Quid enim hic ἐπίγραμμα, quod in omnibus nostris libris legitur? Solan. Τοὐπίγραμμα] Placuerat mihi quoque illud ἐπίσαγμα *Erasmi* et *Wolfii:* sed reduxit me in viam doctissimus *Hem-*

sterilius, cum illud ambitiose factum a mercatoribus moneret, ut pittacia, tabellas, inscriptiones s. titulos affigerent saccis. Gesn.

Pag. 136. *l.* 1. *Παθὴρ*] De quo jam ad Somn. c. 7. dictum est. Solan.

ead. l. 2. *Χρυσέα κρηπὶς*] *Plut.* 623. f. de Herod. mal. *Pindaro* tribuit. *Ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο Φαεννὰν κρηπῖδα ἐλευθερίας*, et 1593. Vide etiam apud eundem 979. f. et 1, 2. et in Themistocle 210. f. Periit hoc *Pindari* opusculum. Solan. *Χρυσέα κρηπὶς κατὰ Πίνδαρον*] Pythbr. 7. pr. patriam et genus Megaclis tanquam crepidinem aut fundamentum laudibus ejus substerni scribit. Jam responderat ad hunc locum paullo ante, ubi negat ejusmodi *ἑδραίαν κρηπῖδα* laudum Homeri esse. Gesn.

ead. l. 14. *Ἡσιόδου δάφνῃ*] Vid. Theogon. 30. Solan.

ead. l. 13. *Καλλιστράτος*] Hunc oratorem cum audisset Demosthenes, eloquentiae tanto amore incensus est, ut statim relicto Platone Callistratum sectari coeperit, et eloquentiae studio totus incubuerit: qua de re legendus *A. Gell.* III, 13. meminit et *Plut.* Solan. *Gell.* III, 13. narrat ex Hermippo, ut Demosthenes *motus, demulctus et captus* oratione Callistrati Demagogi, *nobilem illam τὴν περὶ Ὠρωποῦ δίκην dicentis, ut eum inde sectari coeperit, Academiam cum Platone reliquerit.* Gesn.

ibid. *Οἱ κατὰ λόγους*] Oratorum scil. i. e. eloquentiae exempla. Guyet.

ead. l. 14. *Ἀλκιδάμαντος*] Is est, quem *Cic.* Tusc. I. *nobilem Rhetorem* appellat, nisi quod ibi prave legitur *Alcidamus. Plutarchus* Alcidamantem, ut *Lucianus*, vocat. Solan.

ibid. *Ἰσαῖος*] Chalcidensem fuisse, tradit *Plut.* 1543. Solan.

ibid. *Εὐβουλίδης*] Philosophus is Milesius. Vid. *Plut.* 1558. Solan.

Pag. 137. *l.* 2. *Ἀπολισθαίνειν*] Potest verum esse, quod *Fl.* refert, quae et alibi sic scribit. Sed quia vulgatum frequentius occurrit, nihil propter hanc solam immutem, nec refert. De Dom. cap. 12. f. διολισθαίνουσαν etiam legimus, ubi Schol. διολισθάνουσαν· idque crebro permutari, ibi obiter diximus. Reitz.

ead. l. 3. *Κωμᾷν*] I. e. τρυφᾷν, luxuriari. Guyet. Immo κομᾷν prima brevi, ut invitis Edd. dedi. Reitz.

ead. l. 5. *Φρύνης*] Duae hujus nominis fuere meretrices. Haec est, quam Fontenellus de gloria cum Alexandro in Dialogis venustissimis facit contendentem. Solan.

ead. l. 6. *Ἀριστοτέλους*] Vide, quae ad ipsum principium hujus libelli observavimus. Gesn.

ead. l. 8. *Ἐν ἀνθρώποις*] In omnibus libris legitur ἐπ. Tragicum videtur. Vide et Amor. c. 37. et confer haec cum Pseudol. c. 11. et Diall. Meretr. VII. Solan.

ead. l. 12. *Ἕλξειν*] Ἕλξιν. Guyet.

ead. l. 15. *Ὅσαι Ζηνὸς*] Unde habeat, nescio. Solan.

ead. l. 16. *Πάντα πόριμα*] Quae de studio hoc Demosthenis dicuntur, ea copiose enarrata habemus a *Plutarcho* in utraque vita, a *Libanio* in vita, ut *Ciceronem* de Orat. I, 61. reliquosque taceam. Gesn.

Pag. 138. *l.* 1. *Κουρὰ*] Haec omnia *Plutarchus* enucleabit in vit. Rhetor. et Dem. *Libanius* etiam vit. Dem. Solan.

ead. l. 10. *Μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον*] Benedictus: *Ac utique solus oratorum, ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem protulit.* Quae sit *malleo fabricata oratio*, doceant fabrorum filii: nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. Σφυρήλατος λόγος laudatur, non vituperatur. *Plutarchus* de oraculis Pythiae: ὥστε ταυτὶ μὲν τὰ προγεγραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ γνῶθι σεαυτὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀποδέχεσθαι, καὶ θαυμάζειν οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλα-

τὸν νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ, et quae sequuntur. *Sicuti praecepta sapientum, quae proscribuntur, Nosce te ipsum, et illud, Ne quid nimis, probamus et admiramur valde ob brevitatem, quod sapientem et solidam complectantur sententiam in paucis verbis,* sive sine *verborum tumore.* Legendum itaque in Luciano, ut est in Ms. ἔμψυχον καὶ σφυρήλατόν παρεῖχε τὸν λόγον, *vivam et solidam orationem edidit.* Utraque vox, qua laudat orationem Demosthenis, est translata a statuariorum arte. Signa enim vivere dicuntur et spirare, cum singulari artificis ingenio sic ficta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animantia. *Claudianus* IV. Consul. Honorii, quamvis ibi loquatur de vestibus acu pictis:

Vivit opus, multaque ornatur iaspide cultus,
Et variis spirat Nereïa bacca figuris.

Σφυρήλατα, quae et dicuntur ὁλόσφυρα et ὁλοσφύρατα, sunt solida, compacta, plena, non conflata. *Plinius* Histor. Nat. XXXIII. c. 4. *Aurea statua prima omnium nulla inanitate, et antequam ex aere aliquo illo modo fieret, quam vocant holosphyratam, in templo Anaitidis posita dicitur.* Est igitur σφυρήλατος oratio, solida, plena gravissimis sententiis, in qua nullus est inanis verborum strepitus: cui opponitur *oratorum inanis sententiis verborum volubilitas*, uti vocatur ab Augusto. Graev.

ibid. *Δεωσθένης*] Vid. not. ad Prom. in Verbb. c. 2. (Tom. I. p. 18. et 214.) Solan.

ead. l. 11. *Καὶ σφυρήλατον*] Obsequamur *Graevio*, id est, libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo. Alioquin mihi videbatur pulchre etiam dici ἔμψυχος οὐ σφυρήλατος, *viva et spirans, non rigida ac dura, ut quae malleo ducuntur.* Gesn. Et ob hanc rationem ego in vulgato nihil mutavi. Reitz. At sic factum, ut interpretatio *Gesneri* cum *Reitzii* textu non conspiraret. Mihi quidem aeque ac *Gesnero* et *Wielandio* persuasit *Graevius*, laudari his verbis in Demosthenis orationibus tum internum spiritum quasi divinum, tum artis externae summam praestantiam, quae virtutes in

nullo alio oratore sic, ut in hoc, consociatae reperiantur. Lehm.

ead. l. 12. *Καλλισθένης*] Idem de Aeschylo dictum narrat *Plut.* Symp. VII, 10. sed Callisthenem auctorem non laudat. Solan.

ead. l. 15. *Ἀλλ' ὕδωρ πίνων*] *Brod.* Misc. part. II. p. 525. *Servius Demosthenem* abstemium fuisse refert, ob idque acrioris naturae. *Valer. Maximus*, ejus patrem cultellos vendidisse. *Quae minime mihi probantur: nec enim Demosthenes a vino abstinebat, nisi si quando philosophiae studiis vacaret, orationes scriberet, caussam orare vellet. Athenaeus*, χρόνον τινὰ ὕδωρ μόνον πεπωκέναι *ostendit: et Lucianus in ejus encomio. Libanius*, καὶ μὴν ὅτι τε ὕδωρ ἐπετήδευε πίνειν ἵνα ἐγρηγορυῖαν μᾶλλον παρέχηται τὴν διάνοιαν, ἅπασιν ὡμολόγηται. *Nec ejus pater cultellos unquam vendidit: fuit enim* καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν, (*auctore apud Plutarch. Theopompo*) *et, ut temporibus illis copiosus plane et locuples. Indicat ipsius Demosthenis* κατ' ἀφόβου *oratio:* ὁ γὰρ πατὴρ (*inquit*) κατέλιπε δύο ἐργαστήρια τέχνης οὐ μικρᾶς, ἑκάτερον μαχαιροποιοὺς μὲν τριάκοντα καὶ δύο, *quibus* (*non enim hoc curabat ipse*) *aut ex libertis ejus quispiam, aut atriensis praeesset. Idcirco tamen ab Aeschine per contumeliam et probrum*, μαχαιροποιοῦ υἱὸς, *vocatus est, cui Satyra adstipulatur Juvenalis. Idem* κατὰ Μειδίου· εἰςφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, ὑπὸ γὰρ ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης, ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε etc. Reitz.

ibid. *Ὕδωρ πίνων*] *Demosth.* Phil. II. Solan.

ead. l. 16. *Δημάδην*] Dicacitate hic notus, quem ex nauta repente oratorem factum tradunt veteres. Ad illud Demadis dictum alludit palam *Demosth.* Phil. II. (152. C.) λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότως δύςκολος καὶ δύςτροπος εἰμί τις ἄνθρωπος. Philocrates etiam, teste ipso *Demosthene*, p. m. 217. C. idem risit. Solan.

ead. l. 17. *Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν*] *Hemsterhusius* notarat, videndum *Davis.* ad *Cic.*

Tusc. D. p. 164. i. e. ad L. II. c. postremum, plane in fin. ubi is de more ad clepsydram dicendi adlegat Scholiasten *Aristoph.* in Acharn. v. 693. et *Suidam*, tum et hunc *Luciani* locum, *Plinium*, *Synesium*, áliosque, unde haec adlusio ad aquám scribendi satis intelligitur. Sed his nimium notis non immorabimur. Reitz.

ead. l. 18. *Πυθέᾳ*] Vid. *Plut.* in Demosth. et Ciceronis comparatione, ubi hoc ipsum Pytheae dictum tangit his verbis: *ὁ μὲν γὰρ Δημοσθενικὸς* (λόγος) *ἔξω παντὸς ὡραϊσμοῦ καὶ παιδιᾶς εἰς δεινότητα καὶ σπουδὴν συνηγμένος, οὐκ ἐλλυχνίων ὄδωδεν, ὥςπερ ὁ Πυθέας ἔσκωπτεν, ἀλλ' ὑδροποσίας καὶ φροντίδων, καὶ τῆς λεγομένης πικρίας τοῦ τρόπου καὶ στυγνότητος·* pag. 1624. Ed. *Stephan.* et *Libanium* in vit. Dem. Solan.

ibid. *Κρότος*] Sic infra cap. 32. *κρότῳ καὶ τόνῳ τῶν λέξεων.* Kuster.

Pag. 139. *l.* 4. *Μετείοις*] An *μετίοις*; Guyet.

ead. l. 9. *Καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον*] Puto hic servandam suam vim verbi ex etymologia, quam expressimus, et ab eo pendere accusativos, qui sequuntur, *χορηγίας, τριηραρχίας*, reliquos. Nec tamen ignoro, quam pulchre ex Medicorum disciplina hoc verbum apud *Longinum* cap. 12. extr. interpretetur *Tollius*, *fovere, et amabili ac jucunda verborum sententiarumque copia rigare, animorumque ulcera emollire atque lenire.* Caeterum ipsa haec Demosthenis *κατορθώματα* repetiisse videtur auctor ex illius oratione pro Corona, v. g. c. 93. ubi *τειχισμὸν καὶ ταφρείαν* commemorat, cap. 81. *εἴ τινες ἐκ τῶν πολεμίων ἐλυσάμην, εἴ τισι θυγατέρας συνεξέδωκα κ. τ. λ.* Gesn. Cf. *Platon.* Lys. c. 3. p. 212. B. citante *van Heusde* in Specim. crit. in Plat. p. 127. qui omnino videndus. Imitatus Lucianus *Platonem* de republ. p. 344. D. *Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θρασύμαχος ἐν νῷ εἶχεν ἀπιέναι, ὥςπερ βαλανεὺς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὤτων ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον.* Quorum non memor *Gesnerus* rem non expediit, observante *Heindorfio* ad *Plat.* Lys. c. 3. — Ceterum totus

hic locus implicatior factus effusiore eloquentia et structura insolentiore sic est capiendus: Inceperat Thermagoras ampliorem periodum ab hac protasi: *Ἀλλ' εἰ μετίοις ἐπὶ τὰς φιλανθρωπίας καὶ* etc. et voluerat postremum carpere amicum hac apodosi: *γελᾷν ἔπεισί μοι* etc. Verum in medio orationis cursu post verba *ὅλην τὴν λαμπρότητα* ab impatiente Lycino interpellatus, celeriter periodum abruptam nectit verbis *δημοθοινίας τε* etc. missa jam praepositione superiore *ἐπὶ*, usque ad verba *μέγεθος πολιτευμάτων ἐμπεσόν*. Neque igitur hi Accusativi sunt absoluti, nec jungendi cum verbo *καταχεῖν*, sed referendi omnes ad verbum *μετίοις*. Quem periodi nexum non cepit *Wanqowski* in libello scholastico supra in prima harum Adnotationum laudato p. 25. Lehm.

ead. l. 13. *Πρέσβεις*] *Πρεσβείας* correxerat *Gesn.* Optime. Et *legationes* etiam interprete *Melanchthone Parisina*, quamvis *πρέσβεις* reliquerit in Graecis. In quo Edd. cett. consentiunt, sed vellem dissentirent, et *πρεσβείας* eligerem. Sed et iterum *πρέσβεις* c. 18. f. Reitz.

Pag. 140. *l.* 11. *Σοὶ δέ μοι φαίνεται*] Scribendum *σόν*. *Tuum opus*, laudatio Homeri scilicet, quae comparatur cum laudatione Demosthenis, utra majoris difficultatis res sit. Jens. Rectius omnino est *Jensii σόν*· sed scripturam veterem repraesentare satius duxi. Solan. Parum abest, quin invitis omnibus *Jensii* emendationem recipiam. Ita enim non modo sensus postulat, sed et supra *σὸν δὲ τοῦτο* Noster etiam dixit. At quia et *σοῦ* possit legi, et *Solan.* vulgatum exhibuit, scribam cum vulgo, sentiam hic cum *Jensio*. Reitz. Si pro *μοι* cum Edd. nonnullis *μὴν* legitur, *σοὶ* autem ad *ῥᾷον* refertur, non ad *φαίνεται*, denique si *καὶ τοῦτο* est: *haec quoque negotii tui pars:* sententia, quae sic exsistit, multo potior mihi esse videtur, quam quae ex *Jensii* conjectura conficitur. Lehm.

ead. l. 16. *Περὶ τὸν λόγον ἄττων*] Glossema videtur. Guyet. *Guyeti* sententiam non perspicio. Potest enim putasse, aut formulam *περὶ τὸν λόγον ἄττων*, aut

simplex verbum ἧττον, ipsi videri glossema. At neutri sententiae subscribam. Adeo enim quaesita ac vere affectata est haec orationis forma, ut tota spiret Thersagoram, minime vero glossatorem. Nisi fallor, formula haec est compilata ex aliquo poëta, nec quidquam omnino in ea mutandum, nisi quod jota sub a vulgo omissum subscribere placuit. LEHM.

Pag. 141. *l.* 8. Ἀνδρίας] Etsi *Florentinae* ἀνδρείας forsan praeferendum, nolui tamen hic ei obsecundare, quia ἀνδρία frequentius apud Nostrum occurrit; vid. supra ad Macrobios cap. 8. REITZ. Vult, opinor, *ad Patri. Encom.* c. 8., ubi quidem haec res tangitur, Tom. VIII. p. 486. LEHM.

Pag. 142. *l.* 1. Ἰσμηνὸν — ὑμνήσομεν] *Pindari* locus. GUYET. Inter *Pindari* opera, quae hodie supersunt, non reperio. SOLAN. Vide tamen *Plutarch.* de gloria Atheniensium c. 4. Ed. *Tauchnitz.* Tom. II. p. 433., observante *Belino.* LEHM.

ead. l. 6. Ὑμνήσομεν] De variis hymnorum sic notis nominibus vid. *Spanhem.* ad Callim. v. 1. REITZ.

ead. l. 12. Ἱκανὴ γοῦν σοι ἡ ἡ Περικλέους. ἐκείνου μέν γε τὰς αὐτὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καί πειθοῦς τι κέντρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτόν γε οὐχ ὁρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες, οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον καὶ κρίσιν] In hoc loco nihil sani, si attendas animum. Vertit *Benedictus: Hic satis erit eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, et suadelae quoddam calcar accepimus famá, sed orationem ipsam non vidimus. Unde constat, ejus nihil praeter opinionem stetisse, nec temporis probationem et judicium sustinere potuisse.* Quam multa hic sunt in Latinis infarta, ut sententia nascatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male sunt versa! Primum ἡ Περικλέους, num est Pericles? Ἀπὸ κοινοῦ ex praecedentibus repetendum est ῥητορική. *Sufficiet tibi Periclis*, sc. eloquentia, si conferatur cum De-

mosthenis. Dein, πειθοῦς κέντρον non recte vertitur *calcar eloquentiae*, sed *aculeus*, quem infigebat animis auditorum, ut recte *Melanchthon*. Mox, ἀλλ᾽ αὐτόν γε οὐχ ὁρῶμεν, *sed ipsum non videmus?* quemnam? Periclem? non mirum ante tot secula placida compostum quiete: sed nec de Pericle locutus erat, sed de τῇ τοῦ Περικλέους, de eloquentia Periclis; itaque recte Ms. et editio *Florentina*, nec non *Basileensis*, ἀλλ᾽ αὐτήν γε οὐχ ὁρῶμεν, *ipsam non videmus*, sc. eloquentiam. Nulla enim oratio ejus posteris est prodita. Verba, quae sequuntur, obscurius vertuntur, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες. *Salmuriensis: Unde constat, ejus nihil praeter opinionem stetisse.* Pejus *Melanchthon: Quare constat, eas praeter actionem, nullam habuisse solidam ac durabilem laudem*, sc. orationes. Et sic Latinus quoque interpres videtur legisse. Num φαντασία est *actio*, quod *Melanchthoni* placuit? Pro ἔχοντες Ms. ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχουσαν, οὐδ᾽ οἵαν ἐξαρκέσαι· *quae praeter imaginationem nihil, quod duret, habet, quippe quae non potuit sustinere temporis examen et judicium;* quamvis ἔχοντες aeque ferri possit, ac ἔχουσαν, hoc est, ex qua Periclis eloquentia nihil ad posteros est transmissum, nihilque superest, quam illa imaginatio, illa species, quam animo informamus ac concipimus, de ejus fulguribus et tonitribus, quibus miscuisse Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demosthene. Φαντασία hic non est illa oratorum, ὅταν ἃ λέγεις ὑπ᾽ ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους βλέπειν δοκῇς, καὶ ὑπ᾽ ὄψιν τιθῇς τοῖς ἀκούουσιν, *cum scilicet ea, quae dicis, quasi enthusiasmo et vehementi motu correptus, videris cernere, eademque auditoribus ob oculos ponere*, ut eam definit *Longinus* de sublimi dicendi gen. c. 14. sed illa, qua rem auditam cogitatione informamus. Οἵαν autem non pertinet ad φαντασίαν, sed ad ῥητορικήν. Graev. Locum hunc molestissimo tumore laborantem sic ego intelligo: In Demosthene laudando, inquit, non est, quod de materia eligenda haereas: ejusmodi est haec res, ut facile dubitationem (τὴν πλάνην h. l. = τὴν

ιπορίαν) devitare possis. Una tantum, quaecunque demum it, rerum (ad Demosthenem pertinentium) arrepta, sive rhetorica sola per se spectata (Nota, quod ad ἤ spectet, alterum ἢ non sequi, ob ingentem rerum abundantiam) in hac colloca encomium tuum; quod agis. Et hic quidem ne Periclis quidem ars (ἡ Περικλέους int. ῥητορική) ibi parem dicendi materiam praebuerit: quippe de illius quidem fulminibus ac tonitrubus, ac de suadelae quodam aculeo, traditum accepimus: ipsam vero (αὐτήν scil. τὴν ῥητορικήν) certe non videmus, quae quidem ultra speciem nihil stabile habeat, (ἔχουσαν, non ἔχοντες) nec quod (οἷον) sufficiat ac temporis examen ac judicium. Demosthenis vero (ars dicendi).... At tibi haec permissa sunto dicenda, hanc si elegeris viam. Vides, post verba τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ipse orationis suae flumen praeceps interrumpit Thersagoras, et impeditissimam orationem ita jam expedit, ut haec uberius persequenda omittat amico, transiturus jam ad alia rerum tractandarum genera. Vides simul, errasse graviter *Gesnerum*, qui post verba βάσανον καὶ κρίσιν abrumpi orationem, et jam ἄλλα pro ἀλλὰ scribendum esse putaverit, quod etiam *Fritzschius* monuit Quaestst. p. 104. sq. Vides etiam, *Wielandium*, cui nimium imposuisset *Gesneri* auctoritas, non opus habuisse suspicari aliquam lacunam post verba κατάθου τοῦτον τὸν λόγον. Denique jam liquido per se patent singularum quarundam mutationum per hunc locum rationes. LEHM.

ibid. Γ' ἄν σοι οὐδ' ἡ] Sic recte *Ven.* utraque. In plerisque impressis γοῦν σοι ἢ ἡ. *Fl.* vero μὴ etc. SOLAN.

ibid. Σοὶ ἢ ἡ] Lege εἴη. GUYET.

ibid. Περικλέους] *Plutarchus* docet, nihil ejus praeter decreta superesse, ejus tamen aliqua ferri *Cicero* in Bruto auctor est n. 7. teste *Quintiliano* III, 1. p. 126. A. qui haec verba addit: *equidem non reperio quidquam tanta eloquentiae fama dignum. Ideoque minus miror, esse, qui nihil ab eo scriptum putent: haec autem, quae feruntur, ab aliis esse composita.* De Orat. tamen II, 22. *constare scri-*

pth Periclis ait: nisi forsan ea tantum intelligit, quae apud *Thucydidem* exstant. *Ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Graeciam dictus est*, Cic. Or. 9. Vide autem Nigrin. c. 4. ubi versus *Eupolidis* legitur, in quo κέντρον illud Periclis memoratur. Solan.

ead. l. 13. Τι κέντρον] Τὸ κέντρον legi jubet *Hemsterh.* ad Nigrin. §. 7. f. ubi ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπε τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι, etiam minus apte legitur. Reitz. At vide ibi nostras quoque notas, Tom. I. p. 256. sq. Lehm.

ead. l. 15. Ἔχουσαν] Sic praeter G. *Fl.* et in prima quidem voce *Fr.* et *Bas.* 2. quae in postrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτὸν .... ἔχοντες. Inter ὡς et ὑπὲρ *Fl.* inserit οὐδὲν ὁποῖον, quod in reliquis non exstat. Illud monendum restat, pro οἷαν, quod mox sequitur, in *Fl.* legi οἷον, quod respondet suo ὁποῖον. Solan.

Pag. 143. *l.* 1. Οὐδ' οἷαν] Lege οἷον. Guyet. Bene divinavit, cumque et *Fl.* confirmet, recepi. Reitz.

ibid. Βάσανον καὶ κρίσιν] Hic arbitror abrumpi orationem. Thersagoras satis habet viam quasi monstrasse dicendorum in comparatione Periclis cum Demosthene: reliqua ingenio amici permittit. Gesn. Errasse *Gesnerum*, e supra dictis jam liquere puto. Lehm.

ead. l. 12. Πρὸς τῶν ποιητῶν] Glossam esse τὸ ὑπὸ, est apertum: nam πρὸς cum genitivo, et verbo passivo, pro ὑπὸ, habuimus adeo frequenter, ut operae haud sit repetere. Vid. tamen Icar. c. 15. 21. f. Bis Accus. c. 17. f. Rhet. Praec. cap. 1. Adv. Indoct. 28. et *Berglor.* ad *Alciphr.* pag. 120. Reitz.

ead. l. 14. Ἐφ' ἅπαξ ἐλθεῖν] Ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν an significare possit *enarrare beneficia*, vehementer dubito. Suspicor post *Wolfium*, legendum ἐφ' ἁπάσας ἐλθεῖν, idque tanto magis, cum compendium syllabae σας in literam ξ transire facile potuerit. Gesn.

Pag. 145. *l.* 3. Τὴν ἐναντίαν γάρ, εἶπον] Quod in interpretatione huic responsioni verba praemisi *male narras*, lucis inferendae caussa factum est. Nempe sic abrupte

loquuntur Graeci et Latini, cum concedunt quidem, quod aliter dixit, sed ad se nihil pertinere ostendunt. Aliquoties ita Noster in Hermotimo. De Latinis diximus ad *Quintil.* II, 7. extr. Caeterum hanc de Anniceri narrationem habet etiam *Aelian.* H. V. II, 27. Gesn.

ead. l. 4. Ἀννίκεριν] Ille ipse, qui Platonem, cum jussu Dionysii vaeniret, redemerat. *Diog. Laërt.* 74. E. et 54. C. ubi tamen alium Annicerim esse contendit *Menagius*, quem vide pag. 70. D. ubi plura de eo testimonia congessit. Idem de eo narrat et *Aelianus*, V. H. II, 27. teste *Men.* et *Lactantius* III, 25. ubi et pretium addit *octo sestertia*. Pro ᾗ male *Fl.* et *Ven.* 2. ἥ. In *J.* autem ἧ, nisi quod mendose ἥη. Illud enim haud dubie editor volebat, ut c. 15. ἢ καὶ τὸν Δημάδην etc. quod sane minime spernendum, immo verum puto. Solan.

ead. l. 5. Πρὸς Πλάτωνα] *Aelian.* Var. Hist. II, 27. Guiet.

ead. l. 10. Ἁρματοτροχίας ἀλεεῖνειν] *Hom.* dixit, ἁρματροχιὰς ἀλεείνων, quod diversum est. Guyet.

ead. l. 12. Παύσωνος] *Menagius* ita emendandum esse viderat, et Ms. Gr. et *Fl.* Ed. confirmant. In reliquis enim prave ubique legitur Πάσσωνος, etc. vid. *Plut.* 706. E. *Aelian.* V. H. XIV, 15. De hoc Pausone judicium *Aristotelis* vide de Poët. c. 2. pr. (Non videret forte *Menagius*, sed *Guyeto*, ut solet, surripuit.) Solan. Pauson pictor. Pauson dicitur *Aeliano* Var. Hist. XIV, 15. et *Plutarcho* de Pythiae oraculis, et aliis, ex quibus hic legendum Παύσωνος. *Guyet.* Eadem ad verbum habet *Menag.* in Ed. *Graev.* qui cum ubique eadem dederit, quae ille, plagii omnino reus esto. Reitz.

ead. l. 13. Πάσσωνι τῷ ζωγράφῳ] Verissime ingeniosissimus et amicissimus *Menagius* emendat Παύσωνι. Ejus emendationem, ne quid dubii supersit, firmat Ms. et editio *Florentina*. Graev.

Pag. 146. *l.* 2. Μέμφεσθαι] Καὶ μέμφεσθαι. Guyet. Bene, et parum abest, quin invitis Edd. inseram,

Reitz. Optime tuetur vulgatam rationem *Fritsch.* Quaest. p. 150. Lehm.

ead. l. 7. Τοσούτων ἐτῶν] Si Luciani sit opus, a sene conscriptum hinc et ex c. 22. statuendum est: unde subit suspicari supposititium, cum nec elegantia solita insit, ne orationis quidem perspicuitas. Juvenile opus est (vide et not. ad tit.) sed cujus nescio. Solan. Veteris scriptoris, quin ipsius Luciani, hoc opusculum esse, vel haec ipsa ejus comparatio cum Proteo, tandem denuo i. e. puro puto hominum irrisore, arguit; ut scite monet *Wieland.* ad h. l. Sed vide omnino primam harum adnotationum. Lehm.

ead. l. 12. Κατηνάλωκει] Forsan recte *Fl.* sine augmento, quod et *Herodot.* negligit; ut L. VII. p. 437. C. ἀναβεβήκεσαν pro ἀνεβ—: Conf. c. 41. ubi eadem rursus καταναλωκότα. Sed et exempla ex aliis tam crebro indicavimus, ut pluribus hic non opus sit: vulgatum tamen hic praestat servasse. Reitz. Cf. et supra c. 22. κατηνάλωται, ubi tamen eadem etiam *Fl.* καταναλωται habebat. Lehm.

ead. l. 16. Παρεὶς τὴν ἐπηρτημένην φροντίδα] Vertitur, *dimissa ex animo impendente cogitatione:* mallim, *demissa, suspensa illa cogitatione.* Vitring. V. *Dem.* Phil. I. p. 108. A. ubi ἀπηρτημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς γνώμαις. Solan.

Pag. 147. *l.* 6. Γραμματεῖον] Sic variat scriptura etiam supra Tox. c. 13. 14. 16. et ante, in hac Dissert et mox cap. 27. Reitz. Vid. supra ad cap. 2. Varr. Lectt. Lehm.

ead. l. 8. Ἀλλ' ὅπως] Subaudi ὅρα, σκόπει. Guyet.

ead. l. 11. Ὑπομνήματα] A. M. Aemilio captos regum Macedoniae commentarios legimus in ejus vita a *Plut.* conscripta; sed ab hoc visos etc. non credo. Solan. Vid. Misc. Obs. Brit. Maj. et Jun. 1773. p. 368. Reitz. Fictam esse hanc de commentariis regum Macedonicorum narrationem, quo encomio suo auctor majorem tum gratiam, tum veri speciem, daret, probabiliter observavit *Wieland.* ad h. l. Lehm.

ead. l. 12. Οἴκαδε] Pro οἴκοι positum. GUYET. Ita vicissim οἴκοθεν fere pro οἴκοι *Herodian.* II, 7, 3. οὔτε γὰρ οἴκοθεν ἦν αὐτῷ τοσαῦτα χρήματα, ὅσα ἠλαζονεύσατο. Sed potest vulgaris significatio et ibi salva manere; ut sit, *domo*, vel *de suo* non suppetebant opes. Sed pro οἴκαδε forsan hic οἴκαθι scribendum. REITZ. Imo οἴκαδε ἔχειν consueto more dictum esse, bene monet *Fritzsch.* De Atticismo et Orthogr. Luciani Commentat. I. p. 4. respiciens simul *Lobeckii* disputationem ad *Phrynich.* p. 44. LEHM.

ead. l. 16. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν] Aliquid excidisse videtur: petit enim, quod sequentia indicant, ut reliquum poëma sibi peragat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἐπῶν] Ἀκούσομαι legisse videtur interpr. GUYET.

Pag. 148. l. 11. Ἀλισοδήμου] Hunc poëtam ab aliis laudatum non memini. SOLAN.

ead. l. 12. Σοφοκλέους] Scripserat ergo et Sophocles hymnos. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκλέλειπται] Hujus ergo aetate neque Tragoediae, neque Comoediae novae Athenis scribebantur. SOLAN.

Pag. 149. l. 1. Δρᾶμα τοῦ βιβλίου] Sic legendum videtur: τὸ προςῆκον ἡμῖν μέρος τὸ δέ φησιν Ἀντιπάτρῳ etc. Τὸ δρᾶμα τοῦ βιβλίου insititium videtur. GUYET. Quid in his veri sit, ex *Plutarcho* intelligis in vita Dem. pag. 1574. qui, excepto Antipatri colloquio, eadem ferme habet. SOLAN. Legebatur, τὸ δὲ δρᾶμα τοῦ βιβλίου, praemisso etiam puncto ante τὸ δέ. Sed parenthesi addita, distinctioneque mutata, et pro τοῦ βιβλίου, rescribendo βιβλίον, *Gesnerus* vulgatum emendavit, cui obsecundavi, quod vulgatum sensu carebat, nec aliter ex Codd. restitui poterat. REITZ.

ead. l. 4. Καλαυρίας] Saepius in hac voce apud *Plut.* peccatur hac in historia: pro Calauria enim ubique Calabriam libri impressi habent. V. 615. C. in Dem. SOLAN.

ead. l. 6. Μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος] Conf. supr. Jov. Trag. cap. 4. Reitz.

ead. l. 9. Εἰςῆλθεν] Ὁ Ἀρχίας. Guyet.

ead. l. 11. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε] Hic incipit monumentum antiquum et lectu dignum: cetera non sunt magni pretii. la Croze. Hic incipit quasi novus dialogus. Vid. Miscell. Obs. supra laudat. p. 368. f. et 369. Reitz.

ead. l. 16. Τί γὰρ τῶν ὄντων] Subaudi δεῖ. Guyet. Imo ὄφελος. Vid. supra ad De Dea Syr. c. 20. notata. Lehm.

ead. l. 18. Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;] In omn. Edd. haec ita habebantur confusa: *πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες* etc. a c. 34. fere ad fin. 37. huc infarta, quae transpositione sananda etiam monet *Anonym.* in Misc. Obs. Britan. Maj. et Jun. 1773. p. 370. Aliquid deesse viderat et *Wolf.* initio operum *Demosth.* Transpositione etiam sanaverat *Solan.* exceptis duobus versib. quos aliter constituit. At nos *Gesnerum* sequimur. Differentia cuique ex collatione alius Ed. patebit. Reitz.

ead. l. 19. Κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ] Potuitne, lector, melius continuari oratio? Quam male vero in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi constare potuit, Mss. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter se cohaeserint, vel distractae fuerint potius, facile intelliget, si quis conferre cum hac editione quamcunque aliam voluerit; (ne opus sit ad alium librum decurrere, rogavi doctiss. *Reitzium*, ut subjici ad finem libelli totum locum, quomodo antea editus fuit, curet.) Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocata in libro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo ejusdem folii, (versuum in *Aldina* editione 37. et 40. in *Basileensi* 71. et 75.) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, et optime

continuatio appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, et de qua re agatur. Probata est jam tum illa ratio doctissimo viro, quem mihi nunc collegam et vicinum esse impense gaudeo, *C. A. Heumanno*, ad quem illam perscripseram: probata est doctissimo itidem viro *Tib. Hemsterhusio*, cui specimen mearum in hunc libellum observationum miseram. Is, sibi quoque eam in mentem venisse, mihi respondit, et a *Mose Solano* etiam sibi plures ante annos demonstratam, docuit. Postea illam publicavi an. 1731. in libello tertium jam *Lipsiae* edito, Chrestomathia Graeca: unde in Actis Eruditorum quoque facta est illius mentio. Denique in Miscellaneis observationibus eruditorum Britannorum, Ed. Belg. Vol. II. Tom. III. p. 368. seq. viri docti mihi incogniti observatio vulgata est, quae ab illa nostra vix quidquam differt. Cum itaque ita manifesta sit haec emendatio, et magis mirandum sit, tot editores *Luciani* atque interpretes illam fugisse, quam intra exiguum tempus aliquot hominibus eruditis eam in mentem venisse; et a nemine plane, quod ego sciam, quidquam contra monitum sit: credo ego mereri cujusdam superstitionis potius nos postulari potuisse, si non admisissemus eam medicinam in ipsum corpus hujus libelli, quam audaciae, quod admisimus. Gesn.

Pag. 150. *l.* 13. Οὐκ ἔγγε ὑμεῖς οὐδὲ μελλήσαντες] Addititium videtur. Guyet. Vanum commentum omnino non respiciendum puto. De falsa autem lectione μελήσαντες vid. Varr. Lectt. Lehm.

Pag. 151. *l.* 3. Πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας] De eleganti hac ellipsi vide quae diximus ad Advers. Indoct. c. 17. Tom. VIII. p. 360. et quod ad Latinos attinet, adde, quem *Gesnerus* in Chrestom. laudat, *Gronov.* ad *Liv.* XXXI, 24. Lehm.

ead. l. 8. Ἱμεραῖον] Vid. *Plut.* Dem. qui omnes eosdem recenset, nisi quod pro Eucrate Hyperidem habet; et 1555, 1. Solan. Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα] De Himeraeo Phalereo, Demetrii fratre, et Aristonico Maratho-

nio, utque Hyperide, *Plut.* in V. Demosth. sub fin. p. 859. C. narrat, eos Aeginae ab Archia ex Ajacis monumento detractos, Cleonas missos ad Antipatrum, et ibi periisse. Gesn.

ead. *l.* 11. *Ταπεινοὺς — ἐπικολάσαντας*] Τὰ, ταπεινοὺς, ἐπιπολάσαντας, ἀντίθετα. Guyet.

ead. *l.* 13. *Δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων*] Hanc observationem, ventos quosdam vespertinos mox ponere, firmat *Aristoteles* Probl. 26, 35. Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δείλην πνεῖ, πρωῒ δ' οὔ; Gesn. Idem *Gesnerus* in Chrestom. versum hunc e comoedia vetere laudat, quem servavit Schol. ad *Sophocl.* Ajac. v. 248. Ἀλλ' ἔπεσε ταχέως, δειλινὸς γὰρ ἤρξατο Ἀλγεῖν. cf. *Suid.* s. v. στεροπή. ubi tamen male legitur ἐπέσχε pro ἔπεσε. Lehm.

ead. *l.* 14. *Ὑπερίδην*] Hic enim amicum professus Demosthenem accusavit, (vid. *Plut.* in X. Rhet. 1559.) et jam reconciliato alteram accusationem parabat, 1560. et 1561. Vehemens hic et acerbus, ἠξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρός ἐστιν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρός. *Plut.* 116, 1. Solan.

ibid. *Τὸν ἄφιλον δημόλακα*] Sic vitiose *Salmuriensis*: pejus *Amstelodamensis* διμόλακα. Scribe δημοκόλακα· sic recte editiones priores. Jens.

ead. *l.* 15. *Δημόλακα*] Δημοκόλακα. An Δημοκόλακα κύριον; Guyet.

ead. *l.* 18. *Λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.*] Magnes Demetrius apud *Plut.* Dem. p. 158. F. refert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸν, ὡς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατιόντα. πεπεισμένους γὰρ οὐ βεβιασμένους ὑπ' αὐτοῦ δέχεσθαι τοὺς πολίτας. Gesn.

Pag. 152. *l.* 3. *Ἦν ἐχρῆν δήπου*] Hoc ut recte intelligatur, meminisse oportet, linguam Hyperidi ab Antipatro praecisam, (*Plut.* 1560.) et a priore accusatione Demostheni reconciliatum novam deinceps parasse. Solan. Excisam illi linguam quidam tradidere apud *Plut.* V. De-

nosth. p. 859. C. Alii praemordisse sibi linguam, ne conscios proderet: idem in Hyperide. Gesn.

ead. l. 10. *Βοῦλιν*] Vid. *Herod. Z*, 269, ubi *Σπερθίης* dicitur, qui hic *Σπέρχις*. Solan. Historia est *Herod.* VII, 134. quamquam *Σπερθίης* ibi vocatur. Gesn.

ead. l. 17. *Ὁ Πύθων*] Orator Byzantinus eloquentissimus, cujus Demosth. et Aeschines in oratt. meminerunt. Guyet.

ibid. *Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ παραβάλλειν*] *Οἱ δὲ Ἀττ. ῥήτ. παιδία παραβάλλειν.* Marcil. Recte. Vid. Addenda. Reitz. Sed nihil ibi adnotatum. Bip.

ibid. *Παραβάλλειν*] Subaudi *εἰς τὸ, πρὸς τὸ παραβάλλειν.* Guyet.

Pag. 153. *l.* 2. *Ἀποδείξεων*] Quidni artiore Ionismo *ἀποδέξεων*. Conf. supra ad Deae Syr. c. 1. Reitz.

ead. l. 8. *Αὐτῷ τοῦ λόγου*] Lege *αὐτοῦ*. Guyet. Non credo, tum quia stilus solito est intricatior in hoc Dial. tum quia facile unus vel alter liber exhibuisset *αὐτοῦ*· nam in re tam facili solent potius obvia, et quae cuique obiter legenti in mentem venirent, obtrudere, quam difficiliora pro facilibus. Quare modo ita construxeris, *ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ λόγου, αὐτῷ* (sc. *ἐστὶ*) *ἀπρόσιτος ἡμῖν*, videbis nihil opus esse *αὐτοῦ*. Reitz. In Bas. 4. legitur *αὐτοῦ*. Bip.

ead. l. 10. *Ἀκλινῆ*] Confer cap. 43. Kuster.

ead. l. 11. *Ἐπ' ὀρθῆς*] Int. *γραμμῆς*, linea, s. via, in qua mentem suam tanquam navim tenuit. Respicitur ad Rhodium illum gubernatorem, ὅς ἔφη, ut est apud *Aristidem* Rhod. p. 542. *Jebb.* *Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεὼς, καὶ καταδύσεσθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὴ τὸ θρυλλούμενον· ἀλλ', ὦ Πότειδαν, ἴσθι ὅτι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω.* *Dum clavum rectum teneam*, ut est in *Quintil.* II, 17, 24. ubi reliqua dedimus. Sed fractum animo fuisse in exsilio illo Demosthen. similemque Ciceroni, monet *Plutarchus*. Gesn.

Pag. 154. *l.* 3. *Ἔφη*] Magni Demosthenem faciebat Philippus. Vid. *Plut.* Demosth. Solan.

ead. l. 6. *Καίτοι μᾶλλον*] Hic inseri vult *J. Pellet.*

locum mox a me commodius inserendum. Ac *Pelleius* solus a me huc usque, qui lacunam hic observasset, visus est. Innotuisse tamen et viro docto in Germania, ex *Hemsterhusio* audio an. 1723. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίον] Subaudi τὸ, κατά. GUYET.

ibid. Οὐ Βοιωτίας] Sic legisse videtur interpres: οὐκ ἐπὶ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. GUYET. *Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες*] Haec verba in *Salmuriensi* versione sic prioribus annectuntur, ac si Archiae essent, cum sint Antipatri, quod recte vidit *Philippus Melanchthon*. Sed animanda sunt interrogationis nota. *Non in Boeotia, non hic a me auro accepto?* eum scil. potuistis capere vivum. GRAEV.

ibid. Βοιωτίας] Si sana haec, mirum, quid Antipatro in animo fuerit: neque enim de pecunia, ut Archias accipit, cogitabat, utpote qui Demosthenem hac parte inexpugnabilem compertum haberet. Vid. cap. 36. ubi corrumpi posse Demosthenem negat Philippus. SOLAN. *Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι*] Haec ita apparet arcte cohaerere, ut sine injuria et internecione sententiae divelli non possint: et tamen longe erant distracta. Scrupulum quidem injiciunt verba, quae posuimus, in quibus multa varie tentata per hosce XX annos cum ab aliis, tum a nobis quoque et nostris amicis. Ponam illud, in quo non δευτέραις, sed δεκάταις minimum φροντίσιν acquiescere mihi visus sum. Primo igitur ajo, cum ἕκαστος ἀπογέγραπται pulchre cohaerere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad distributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, et Demagogis Atticis commodam, in potestate Philippi bis fuisse constat, in tantum certe, ut inde ligna, reditus s. vectigalia, pecora, praedia dare et assignare suis illis amicis mercenariis posset, semel in bello sacro, et deinde post pugnam Chaeronensem. Igitur legendum videtur: *Νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμματα, γῆν, ὃς Βοιωτίας, ὃς δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες*, ea sententia, quam interpretando expressi, seu magis ad verbum placeat,

Nunc illorum unusquisque scriptus est murum — alius Boeotiae, alius hic aliquid eorum, a me accepisse. Ita anari potest locus difficillimus, nulla litera immutata, nisi lla negatione, quae orta videtur ex studio conglutinandi, quae tamen cohaerere nullo modo possunt. Nisi poëticum esset, (certe non satis attendi, an etiam in soluta oratione dhibeatur) poteramus etiam suspicari, ὅὐκ i. e. ὃ ἐκ Βοιωτίας, ὃ δ' ἔνθα τι λαβόντες, sententia plane eadem. GESN.

ead. l. 10. Βυζαντίων τεῖχος] A qua urbe caienda depulsus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. Vid. Orat. de Coron. cap. 27. Μασχάλην τῆς Ἑλλάδος vocat pud *Athenaeum* VIII, 10. Stratonicus, quod scilicet uti iomo ala, ita Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaubon. ag. 384. GESN.

ead. l. 11. Χρυσίῳ. τί δ' οὐ ζῶντα κ.] Perturbaissima haec erant antea in omnibus editionibus: nec quisquam ante me repertus, qui saltem conquestus sit, abrumpi ubito in iis Antipatri et Archiae colloquium, ut nescio ujus, minime enim ex iis patet, quis loquatur, ut, inquam, escio cujus subito verba Parmenioni dicta, et alia multa inerciantur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum rgo intervenerit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remois, suoque loco redditis, (nempe tricesimo quarto, quinto, exto et septimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet Antipatri cum Archia colloquium; et quae hinc ejecimus, ocum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem anc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me reertam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice iri doctiss. *Jo. Laughton*, Bibliothecae Cantabrigiensi Praeecti, amicitiae causa, non tanto post intervallo in lucem proiturum mea opera Lucianum putans, annotaveram his veris: [*reliqua pagina et pars magna sequentis alterius loci mt, quem infra pag.* 1090. *B. indicabimus, quae si nunc issa feceris, et in alio illo loco inseras, quae nunc mire erturbata in omnibus editionibus leguntur, plana tandem t facilia fient. M. S.*] (Quibus literis *Mosem Solanum*

intellige, quo Latino nomine hic etiam discas me *Dissertationem de stylo Novi Testamenti* edidisse, quae in *Rhenferdii* syntagmate conspicitur) et iterum p. 1088. (erat enim Ed. *Par.* ante τί δ' αὖ ζῶντα etc. linea 29.) [Haec missis ad tempus intermediis cum iis conjungito, quae in pag. praeced. ante uncinulas sunt.] Tandem pag. 1090. ante Τοιαῦτα etc. lin. 16. [Hic inserenda sunt ea, quae supra notavimus (p. 1087.) loco suo fuisse mota. M. D. S.] Hinc autem liquido patet, hunc libellum ex uno Codice Ms. descriptum, in quo folium unum, dum compingebatur, loco suo motum errori huic ansam dedit, qui tamdiu indeprehensus evasit. Solan.

Pag. 155. *l.* 1. Προείμην ἂν] Objecerim, ut canibus, ut latronibus, ad incommoda majora effugienda. *Herodotus* I, 24. de Arione inter nautas latrones constituto Τὸν δὲ συνιέντα τοῦτο λίσσεσθαι, χρήματα προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον. Gesn.

ead. l. 12. Τῶν γὰρ μετὰ Διοπείθους] Pro quo scripta exstat oratio Demosthenis de Chersoneso, ex qua Diopithes in Philippi regnum excurrerat. Gesn.

Pag. 156. *l.* 6. Τό γέ τοι κατ' αὐτὸν οὐχ Ἀμφίπολιν εἵλομεν, οὐκ Ὄλυνθον, οὐ Φωκέας καὶ Πύλον ἔσχομεν] Manifestissimum mendum non vidit doctissimus interpres *Phil. Melanchthon*. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem nunquam habuit Philippus, et qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remotissimus fuit ab Antipatri ditione et Macedonum negotiis. Emenda igitur et repone meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat *Demosthenes* ipse in oratione de Chersonneso: κύριος δ' Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παρόδων. Et in oratione de falsa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τῷ Φωκέων πολέμῳ καὶ τῷ κυρίους εἶναι Πυλῶν Φωκέας, τε ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ὑμῖν. Et rursus ibidem περὶ τῶν δὲ τῶν ἐγγὺς καὶ τῶν μειζόνων, λέγω δὲ Φωκέων καὶ Πυλῶν. Is locus, qui Θερμοπύλαι, et saepius Πύλαι dicebatur, erat Graeciae porta et aditus, et nunquam potuit

set Philippus Phocenses evertere, nisi potitus fuisset illis angustiis. Ideo saepissime *Demosthenes* in suis Philippicis de iis facit mentionem, ad quod respicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit Lucianus. Palm. Οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔχομεν] Sic quidem etiam Ms. Sed *Palmerius* vidit scribendum esse Πύλας, verissime. Sic clare *Florentina*, ut nihil dubii in posterum sit relictum editoribus ad veram lectionem restituendam. Graev.

ead. l. 8. Πύλας] Ita Ed. *Fl.* uti *Palmerius* emendare jusserat: in reliquis enim Πύλον legitur. Quod autem *Palmerius* in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro dici, inde est, quod exemplaria sua secutus non vidit a Philippo dici: cum tamen vel ipsa orationis series ostendat, haec ab Antipatro, ut sibi ab aliquo dicta. Ut mirer, viro sagacissimo nihil suboluisse, unde verum erueret. Solan.

ead. l. 13. Ἀπὸ τῶν θεάτρων] Longe aliter de eo *Potterus* pag. 154. Solan.

ead. l. 16. Χρόνον] Subandi διά. Guyet.

ibid. Πρὸς τὴν δραχμὴν] Drachma, τὸ συνηγορικὸν, h. e. pretium oratori solutum, quoties vel in privata causa, vel in publica adesset. Triobolum τὸ δικανικὸν, s. merces judicis Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. v. 329. Gesn.

ibid. Δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον] An τοὺς δικαστικοὺς μισθούς? Guyet. Quidni? de triobolo autem judicum mercede jam ter quater alibi mentio facta. Vide modo Bis Accus. c. 15. Reitz.

Pag. 157. *l.* 1. Τούτους κατακεκλιμένους] Τοὺς Ἀθηναίους πολίτας. Guyet.

ead. l. 3. Τῶν Μαραθῶνι] Ἐν Μαραθῶνι. Guyet. Si ἐν tantum subaudiri voluit, bene: si addi, frustra. Quando quidem μάχη, vel aliud substantivum additur, dubium non est, quin ἐν adjungatur, ut *Thucyd.* I, 18. ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη. Et II, 34. τοὺς ἐν Μαραθῶνι. *Aeschin.* contra Ctesiph. p. m. 301. A. ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη γέγραπται. *Demosth.* de Class. p. m. 76. A. οἱ ἐν Μαρα-

θῶνι τῶν προγόνων. *Noster* c. ult. f. hujus Dial. *τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.* Ibid. paullo ante, *τοὺς ἐν Μαραθ. πεπτ.* At quando abest ejusmodi substant., omitti etiam potest praepositio. *Lys.* Orat. de Aristoph. bonis, fin. *ἐνίκησεν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ.* *L. Bos.* de Ellips. p. m. 281. ex *Aristoph.* Acharn. *Μαραθῶνι ἦμεν.* Adderem *Homer.* Il. *E*, 137. ubi *ἀγρῷ* quoque pro *ἐν ἀγρῷ*, aliaque, quae in promptu habeo, si necessitas postularet. Reitz.

ibid. *Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι*] Tum alias, tum nusquam fortius, quam eo loco, quem etiam *Longinus* laudat s. 16. nempe de Corona c. 60. ubi jurat, *Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ᾽ Ἀρτεμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέρους τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κειμένους ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ.* Gesn.

ead. l. 8. *Ἀποστόλους*] I. e. duces classis. Guyet. Imo ipsas intellige *classes* vel *expeditiones navales*, ut mox *στόλους*, et supra c. 18. ipsum hoc vocabulum *ἀποστόλους*. Lehm.

ibid. *Ὃ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα*] Perspicuum est, legendum *τοῦτο.* *Quod priscis Atheniensibus Themistocles et Pericles fuit, id nunc est Demosthenes, par Themistocli quidem prudentia, Pericli autem animo.* Idque recte consideravit interpres. Jens.

ead. l. 10. *Τοῦτο τοῖς νῦν*] Impr. omnes *τούτοις νῦν.* *Jensius* *τοῦτο νῦν.* Ego sic integre edendum censeo, et ita interpungendum, ut *ἐφάμιλλος* ad sequentia referatur, non, ut ante fiebat, ad *τούτοις.* Solan.

ead. l. 12. *Ἀκούειν*] Pro *ὑπακούειν.* Guyet.

ead. l. 18. *Περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον*] An, *de Macedonia ipsa rationem a me exegisset.* Guyet.

Pag. 158. *l.* 2. *Δύναμιν συλλέγει, *ἐπιμήκεις στόλους*] Sentisne, lector, haec olim miserum in modum distracta, ita jam commissa inter se et tam firma compage cohaerere ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, ilicet de tota arte actum est: exsequias eamus criticis. Gesn.

ead. *l.* 3. *Ἀντιμεθίσταται. Ἐγὼ δὲ*] Hic jam incipiunt quatuor illa capita, loco suo in omnibus editionibus mota, a me vero suo loco reddita, ne vocula quidem mutata. Solan.

ead. *l.* 9. *Περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας*] Post proelium ad Chaeroneam, quo Atheniensium, quin Graeciae liberae, opes prostratae sunt, Philippus initio quidem se gessit insolentius; post autem, periculo licet defunctus, *ἔφριττε τὴν δεινότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ῥήτορος, ἐν μέρει μικρῷ μιᾶς ἡμέρας τὸν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ τοῦ σώματος ἀναῤῥίψαι κίνδυνον ἀναγκασθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ.* *Plut.* in V. Demosthenis pag. 1567. *H. Stephan.* Gesn.

ead. *l.* 11. *Καὶ γὰρ εἰ παρ᾽ ἐλπίδα*] Sic legendum etiam ego puto, nisi velimus ellipsin satis difficilem statuere, *an enim ideo minus magnum periculum etc.* Blandius forte sic corrigas, *Μὴ γὰρ ἢ παρ᾽ ἐλπίδα, neque enim nisi praeter spem vicimus.* Sed primum illud, quod etiam *Wolfio* placuit, probo unice. Gesn.

Pag. 160. *l.* 4. *Ἀριστοτέλει μάρτυρι*] *Προςεπεπόνθειν* scil. Guyet. Rectius *Gesnerus* in not. ad Chrestom. de Dativis absolutis cepit, de quibus vid. *Matthiae* Gr. Gr. maj. §. 562. 2. Lehm.

ead. *l.* 5. *Πρὸς γοῦν Ἀλέξανδρον*] Sic omnino legendum, cum *αἰτιολογικὴν* particulam series orationis postulet. Et quam facile est *Γ* in *T* mutari? Gesn. Exempla in hoc ipso libello obvia. Lehm.

ead. *l.* 6. *Λέγων*] Ita recte *Fl.* et *Veneta* utraque: in reliquis *ἄγων*. Solan.

ead. *l.* 7. *Προςπεφοιτηκότων*] Malit *Wolfius* *συμπεφοιτηκότων*, ut notentur condiscipuli: et est illud sane

temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminerimus, jam supra ab auctore libelli non Aristotelem tantum, sed hujus etiam Theophrastum auditorem inter praeceptores Demosthenis relatum. Gesn. Vid. cap. 12. extr. Lehm.

ibid. Θαυμάσαι] Subaudi ἔλεγε. Guyet. Imo refer proxime ad λέγων, quod modo praecessit. Lehm.

ead. l. 8. Ἐγκρατείας] Si abstinentiam reddas, quid fiet voce ἄσκησις? Solan. Facile quaestionem hanc ipse *Solanus* expedire potuit, modo tenuisset, ἄσκησιν h. l. ut frequentissime alibi, e. g. supra cap. 12. in., in re oratoria significare *meditationes* et *exercitationes*, quibus operam dat orator futurus. His autem Demosthenem incubuisse constat summa cum ἐγκρατείᾳ, i. e. *continentia* et *abstinentia*, cujus rei testimonia proferuntur supra cap. 14. κουρὰ, σπήλαιον, κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν διαρθρῶσαν, etc. quae jam juverit in memoriam revocasse. Ergo ἡ περὶ τὴν ἄσκησιν ἐγκράτεια est *continentia in exercitationibus dicendi probata.* Lehm.

ead. l. 10. Εὐβούλου] Inimicus hic Demosthenis summus. Vid. *Dem.* Mid. Solan. Εὐβούλου, καὶ Φρύνωνος, καὶ Φιλοκράτους] Hos patriae suae Athenarum proditores nosse datur ex oratione *Demosthenis* de falsa legatione. Gesn.

ead. l. 11. Φιλοκράτους] Et hic Demosthenis inimicus, quem proditorem patriae alicubi vocat. Solan.

Pag. 161. *l.* 17. Ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; ΑΡΧ. Ἔοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι, διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων] Mira oratio. An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, obstupuerunt? Quae haec dicendi ratio? Suspicor ὁρώντων corruptum ex ἀκροώντων. *Ita scilicet stupenda est maximi hujus viri mors, ut etiam nos, qui vidimus eam, non minus stupuerimus, et ipsis nostrum oculis diffisi fuerimus, ac illi, qui audiunt, percelluntur, ac relationi fidem non habent.* An potius unius literulae mutatione defungentes, legimus διαφέρομεν; *Et nos, qui vidimus hanc mortem, stupore et ἀπιστίᾳ ne nunc quidem minus correpti sumus, quam ubi eam*

conspiciebamus. Studiosus lector arbitretur. Nam vulgatam stare posse, non puto cuipiam fore persuasum. Jens.

Pag. 162. *l.* 2. *Διεφέρομεν*] Locus conclamatus, nisi legas *μὴ ὁρώντων*, quod etiam *Lamb. Bos.* placere video. Aut cum hoc vellet, *nos ipsi, qui vidimus, stuporem rei praesentis nondum excutere valemus*, parum feliciter expressit, etiamsi cum *Jensio* *διαφέρομεν* legas; vide tamen Imagg. c. 10. Solan.

ead. l. 3. *Καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων*] Forsan legendum, *τῶν μὴ ὁρώντων*. L. Bos. Sententia postulat, ut aut negationem omissam dicamus *οὐχ*, vel *μηδὲν*, aut cum *Jensio* suspicemur fuisse in autographo *τῶν ἀκροώντων*, vel *ἀκουόντων*, quorum hoc inter describendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipsis scriptoribus talia humanitatis indicia excidunt? Gesn. Ipsi *Gesnero* h. l. una cum *Jensio* aliquid humani excidit *ἀκροώντων*, quam formam (pro *ἀκροωμένων*) non modo Atticam, ut *Schmiederus* tradit, sed etiam prorsus usitatam Graecis fuisse negat *Koppiers*. Observv. philol. p. 17. et in *Valckenar*. Opusc. philol. Ed. *Lips*. Tom. II. p. 331. Ceterum si *διαφέρομεν* cum Gorl. legamus, sic nemo negaverit totum locum optime esse restitutum: quae etiam *Fritzschii* est sententia Quaestst. p. 213. Ceterum *Solanum* miror, quum confert locum ex Imagg. c. 10. nostro simillimum, omnino adhuc dubitare potuisse de hujus sententiae *Jensianae* veritate non minus, quam de ipsius dictionis elegantia. Lehm.

ead. l. 5. *Καθῆστο*] Ut supplex: de quo genere hoc verbum velut solenne est. Vid. v. g. *Thucyd.* I, 24. et 136. Cui *ἀνάστασις* opponitur, ibid. 133. Demosthenem autem salutis servandae caussa huc confugisse, satis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant. Gesn.

Pag. 163. *l.* 4. *Ἐφύλαττεν*] *Jens.* *διεφύλαττεν*· sed nihil varietatis invenio. Et cum sic quoque legatur c. 33. nihil muto. Reitz.

ead. l. 7. *Ἐς τὸν πρότερον βίον*] Histrioniam fe-

çisse Archiam multi auctores sunt: qua de re consule *Plut.* in vita Dem. et ipsum *Dem.* pag. mihi 17, 1. Solan.

ead. l. 9. Ἀπιστήσας ἄρα] Antipatri verba interrogative pronuntianda. Guyet. Id jam curaverat *Par.* additis etiam in versione personis, quas *Salm.* omisit, quia in Graeco non comparebant. Reitz.

ead. l. 11. Οὐκ] Archiae responsum. Guyet. De verbis mox sequentibus: *Μακεδόσι μὲν ὀυδὲν ἀπώμοτον, οὐδὲ παράδοξον* etc. notat *Schäfer.* ad *L. Bos.* Ellipss. p. 91. esse in iis imitationem carminis *Archilochei: χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἀπώμοτον, Οὐδὲ θαυμαστὸν* etc. et severe admodum carpit *Gesneri* versionem: *de Macedonibus nihil non sceleris credibile est,* similemque ejusdem explicationem in Indic. ad Chrestom. Ego itaque versionem magis ad verbum effinxi. Lehm.

Pag. 164. *l.* 4. Αὐτὴν παρ'] Τὸ δόξω hic desiderari videtur, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν δόξω παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοχηκέναι. Guyet. Nemo hodie facile δόξω desideraverit. Lehm.

ead. l. 5. Μηδ' ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν etc.] Posset quis suspicari, excidisse hic praepositionem εἰς, legendumque εἰς ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπών. Ita certe *Epictetus* c. 29. τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. Qui tamen in hoc Demosthenis encomii loco praepositionem κατ' ἔλλειψιν omissam esse velit, huic non magnopere contenderim. Ex *Epicteto* ergo discimus, quemadmodum istiusmodi ellipsis sit supplenda. Jens. *Ἣν ἐμαυτὸν ἔτ.*] Sic absque εἰς usurpat Abdic. c. ult. Aliter *Xen.* Ed. *Bas.* 373. et a *Jensio* laudatus *Epict.* 29. Solan. Non opus esse addita praeposit. εἰς ἣν cum *Jensio* scribere, praeter locum ab *Solano* indicatum etiam probant verba *Aeschinis* in Orat. contr. Ctesiph. p. m. 275. B. sive non ita longe ab init. orationis:

θητε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἣν τέταχθε ὑπὸ τῶν νόμων.

Cf. *Leisner.* ad *L. Bos.* Ellipss. p. 684. *Schäf.*

ead. l. 10. Ἐχορήγουν ἐγὼ] Χορηγὸς, id est, *praebitor*, fuerat Demosthenes Liberalibus, τοῖς Διονυσίοις ἐν ἄστει. Quo in munere quomodo se gesserit, apparet ex argumento et narratione orationis Midianae. Gesn.

ead. l. 13. Πολλάκις ἐστεφανωκότων] Vid. Dem. Or. de Coron. cap. 64. inprimis c. 78. Ἐπειδὴ πρὸς τὰ κοινὰ προσῆλθον, ἔδοξέ μοι τοιαῦτα πολιτεύματα ἑλέσθαι, ὥστε καὶ ὑπὸ τῆς πατρίδος καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι. Gesn.

Pag. 165. l. 3. Περὶ τοῖς] Lege παρά. Gottl. Παρὰ τοῖς *Flor.* et *Ven.* utraque. Reliquae περί, mendose. Schmid.

ead. l. 4. Ἐλυσάμην αἰχμαλώτους] Nobile hujus magnificentiae exemplum praebet argumentum orationis *de falsa legatione*: cum ea inprimis caussa legationem Macedonicam a se testetur susceptam, uti captivos, quibus id promiserat, liberare posset. Gesn.

ead. l. 5. Ἡ οἷς πολλοὺς ἐράνους συνδιελυσάμην] *Phil. Melanchthon* verterat: *aut quibus donavi pecunias. Benedictus* vero: *aut quos dandis contributionibus juvi.* Sed vereor ut recte, ait *Jac. du Port* in praelect. ad *Theophr.* Charact. p. 192. Edit. *Cantabrig.* Vult enim ibi Demosthenes, se eos adjuvisse in dissolvendis debitis *erani* nomine, quem collegerant, contractis. Ἐράνους συνδιαλύσασθαι: concise et eleganter dictum, pro *debita dissolvere erani nomine conflata.* Vertendum igitur esset: *Quorum ego dissolvi debita, erani nomine, quem ab amicis collegerant, contracta.* Tantae molis est alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecanicam volubilitatem Romana lingua sequitur non passibus aequis. Contra apud Romanos ἔρανον nunquam fuisse restituendum, docet ibid. p. seq. velut p. 191. tradiderat, ἔρανον fuisse genus mutui gratuiti, apud Graecos frequentati. Ubi enim quis aere alieno premeretur, aut etiam alias in inopiam incidisset, nec haberet, unde viveret, ad amicos erat paratum refugium, qui, quod poterant, unusquisque ἀνδρικὰς *pro sua virili* conferebant. Aliaque de

eranis, vid. ibid. Sed et coenam collatis symbolis fuisse ἔρανον, satis notum est. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. περὶ αὐθάδ. c. 15. ad verba καὶ φίλῳ δὲ ἔρανον κελεύσαντι εἰςενεγκεῖν, εἰπὼν ὅτι οὐκ ἂν δοίη etc. Item *Feith.* Antiq. Homer. III, c. 4. *Longolium* ac *Buchner.* ad *Plin.* L. X. Epist. 93. qui *Livium* aeque ac *Plin.* etiam Latine *eranum* dixisse indicant. Reitz.

ibid. Συνδιελυσάμην] *Simul solvo.* Guyet.

ead. l. 7. Τουτουὶ Ποσειδῶνος] Clarum enim Calauriae Neptuni, ad quod confugerat, templum. Solan.

ead. l. 13. Πυθέου] Inter Demosthenis accusatores recens apud *Plut.* 1555, 1. Ubi Πυθέου legendum, non Πυθαίου, ut fit. Solan.

ead. l. 14. Δημάδου] Pro Philippo hic Athenis faciebat. Solan.

ibid. Τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι] Corrige τὴν ψυχήν. Guyet. (*Menagius* sic. Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat forte Lucianus τὴν ψυχήν. Dicerem idem utrique in mentem venisse, nisi *Menagii* mos mihi notus esset.) An τῆς ζωῆς; ut jungatur ὀψὲ τῆς ζωῆς, i. e. *etiam sera aetate mores mutare*, quae sententia et constructio melior: nam ut ψυχὴ alibi saepe pro ζωῇ accipitur, ita hic non potest. Sed vide, anne vulgatae structura sic defendi queat, ut media forma μεθαρμόσασθαι τῆς ψ. valeat μεθαρμόζειν ἑαυτὸν διὰ τῆς ψυχῆς. Etsi enim vulgo accusativum adsciscit μεθαρμόζεσθαι, ut *Aelian.* XIV, 7. ἐὰν μὴ τὸν βίον — τοῦ λοιποῦ μεθαρμόσηται· neque exempla mihi suppetunt, ubi genitivo jungatur; tamen non videtur repugnare analogiae, si forte auctor cum genit. construxerit, quorum et alia ex μετὰ composita interdum construuntur, ut μεθίεσθαί τινος, *dimittere aliquem*, vel μεταδιδόναι τούτου, ut *Herodian.* Item μεθίσταμαι, in Evang. *Luc.* XVI, 4. ὅταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας. Nec non μεταποιεῖσθαι τῆς ξυνέσεως ap. *Thucyd.* I. c. 140. aut denique ut καταλλαχθῇ χόλου, *Sophocl.* teste *Stephano.* Sive regatur genitivus ratione praepos. quae in composito inest, ut

in ἀπαλλάττεσθαι νόσου, ἐπιβαίνειν ἅρματος, et similibus solet: quod tamen in μεθαρμόζεσθαι nondum definio. Ideoque ψυχήν, quod *Gesnerus* quoque adscripserat, praefero, donec certioribus exemplis de genitivo constet. Reitz. Non desunt exempla, quibus probetur μεθαρμόττεσθαί τινος bene dici, quando significet, *ex alio statu se transferre* in alium. Prior, qui mittitur, ex ipsis linguae legibus requirit, non admittit tantum, genitivum; in quem quis transit, ponitur in accusativo. Injuria tentatus est probissimus versus *Eurip.* Alcest. Ed. *Wüstemann.* v. 1176. Νῦν γὰρ μεθηρμόσμεσθα βελτίω βίον Τοῦ πρόσθεν. Omnino non tentatus locus in libro, quem *Luciano* vulgo adscribunt, Amorum c. 4. Tom. V. huj. Ed. p. 249. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ σύνδιημερευσάτω. Quamobrem nec hunc nostrum locum tentandum censeo. Lehm.

ead. l. 15. Ἐρεχθέως θυγατέρας] Vid. *Hyg.* Fab. 238. et *Apollod.* III. p. 102. A. Solan. „Similem „pudorem incussere Romano Demostheni, qui pro Sext. „c. 21. Mortem, ait, quam etiam virgines Athenis, regis, „opinor, Erechthei filiae, pro patria contemsisse dicuntur, „ego vir Consularis, tantis rebus gestis, timerem? Vid. *Ma-* „*nut.* ad h. l.“ Belle haec notavit *Gesn.* in Chrestom. Lehm.

Pag. 166. *l.* 4. Προϊέμενος] Vid. *Plut.* 25, 2. et 290. Solan.

ead. l. 6. Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ'] De Polyxene. Gottl. (Idem et adscripsit *Menag.*) *Eurip.* Hecub. 568. De Polyxena mactata sermo est. Solan. Cf. *Ovid.* Met. XIII, 479. sq. Similis pudoris exempla legas Lucretiae ap. *Ovid.* Fast. II, 833. sq. Corneliae Vestalis in *Plin.* Epist. IV, 11, 9. quin etiam tyranni Caesaris moribundi ap. *Sueton.* Jul. 82. Caeterum h. l. quod Demosthenes ad Archiam olim histrionem dicit: ἀλλὰ δίκαιον γάρ σοὶ τῶν τραγῳδιῶν μνημονεύειν, animadverte dicti τὴν πικρότητα. Lehm.

ead. l. 7. Εὐσχήμως] Nihil veritus sum consulere metro, quia versus totus est ex *Eurip.* Med. (imo *Hecub.*)

666. ubi recte εὐσχήμως. Mox malim καὶ ταῦτα κόρη, monente *Wetsten.* Reitz.

ead. l. 9. Ξενοκράτους] *Diogenes Laërtius* IV, 12. et 13. memorat Xenocratis de Morte et de Anima libros, in quorum utroque de immortalitate animorum potuit disputare. Gesn.

ead. l. 14. Ἐπείσθην ἄν, ἔφη, ταύτης Ἀρχίας οὖν] Ex Alexandri dictis sumtum. Gunaer. Eadem mirata ad verbum plagiarius *Menagius.* Alexandri autem dictum quale est? An quod Diogeni Cynico respondit, *Nisi Alexander essem, Diogenes esse mallem,* quod ex *Plut.* et *Pausan.* narrat *Freinshem.* in Suppl. *Curt.* L. I. c. XI. §. 11. Non. Sed alterum, quod Parmenioni; vid. *Curt.* IV. XI. §. 11. qui, cum oblatam pro reddendis captivis ingentem pecuniam accipere suaderet, responsum hoc tulit: *et ego pecuniam, quam gloriam, mallem, si Parmenio essem.* nunc [*Alexander* — *fortunam meam non vendo.* Reitz.

Pag. 167. *l.* 10. Εὐκτήμονος, οὐχ Ἀριστογ. οὐ Πυθ. καὶ Καλλιμ.] De Euctemone satis constat ex oratione contra Midiam. Aristogitonem oppugnavit Demosthenes duabus contra illum scriptis orationibus. Pytheas et Callimedon tum alias ex *Plutarcho* noti, tum conjunguntur in Vita Demosth. p. 858. C. D. Πυθέας ὁ ῥήτωρ, καὶ Καλλιμέδων ὁ Κάραβος ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντες, Ἀντιπάτρῳ προσεγένοντο, καὶ μετὰ τῶν ἐκείνου φίλων καὶ πρέσβεων περιϊόντες οὐκ εἴων ἀφίστασθαι τοὺς Ἕλληνας, οὐδὲ προσέχειν τοῖς Ἀθηναίοις· Δημοσθένης δὲ τοῖς ἐξ ἄστεος πρεσβεύουσι προσμίξας ἑαυτὸν ἠγωνίζετο καὶ συνέπραττεν, ὅπως αἱ πόλεις συνεπιθήσονται τοῖς Μακεδόσι, καὶ συνεκβαλοῦσιν αὐτοὺς τῆς Ἑλλάδος. Narrat deinde pluscula acute dicta, quibus se invicem Pytheas et Demosthenes impetierint. Cf. ipse *Demosth.* Ep. 2. Gesn.

ibid. Ἀριστογείτ.] Errat *Loidias* de hoc disserens. Solan.

ead. l. 13. *Οὐδὲν παράνομον*] Asylum enim erat; vid. *Strabon.* VIII. SOLAN.

Pag. 168. *l.* 1. *Δή ποτε*] Etsi cum *Fl.* δή omitti queat, cum jam satis particularum adsit; tamen quia et *Herodot.* non semel δὲ δή jungit, nihil mutavi. Ut L. VII. p. 442. D. ὁ δὲ δή ἀπιών, et alibi. REITZ.

ead. l. 3. *Φάρμακον — τεταμιεῦσθαι*] Caute Noster loquitur. Quantus enim dissensus inter auctores de hoc veneno olim fuerit, satis indicavit *Plutarchus* in Vita. Qui enim veneno sponte sumto perisse dicunt, (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil addunt amplius, quo in numero est etiam *Pausan.* Att. p. 7. 21. *Wech.* vel ex calamo scriptorio volunt suxisse, quod *Plutarchus* probare videtur; vel, quod idem ex *Eratosthene* refert, ex annulo armillari excavato, (φόρημα περιβραχιόνιον illi fuisse τὸν κρίκον) quem *Plinius* XXXIII, 1. s. 6. in annulum digitalem gemma ornatum parum probabiliter transformat. Quantilla enim veneni portio in ejusmodi annulo contineri queat? GESN.

ead. l. 8. *Τοὺς ἐν Μαραθ. κ. τ. λ.*] Clarum hoc Demosthenis jusjurandum, quod et apud ipsum vide pro Coron. c. 60. et apud *Longinum*, ὕψος, quod ei inest, rite enarrantem. SOLAN.

ibid. *Χαίρειν*] Ridicule sane. Famae Demosthenis aliquanto melius consulunt, qui epistolam scribentem faciunt, in qua Δημοσθένης Ἀντιπάτρῳ solum adscriptum. Vid. *Plut.* 1556. et in fine vitae Demosth. Στεφ. 60. SOLAN.

ead. l. 11. *Δημοσθένους γε*] Antipater. GUYET.

Pag. 169. *l.* 4. *Ὀπαδός τις δαίμων*] Vide *Herodian.* I. in Commodi oratione, ὁ μὲν γὰρ πατὴρ εἰς οὐρανὸν ἀναπτὰς ὀπαδὸς ἤδη καὶ σύνεδρός ἐστι Θεῶν. De Mort. Per. c. 29. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἐλευθερίου Διὸς*] Qui colebatur praeter caeteros apud Plataeenses, post liberatam proelio ibi facto Graeciam. Auctor *Pausan.* Boeot. p. 283. 33. GESN.

[illegible] *Act. Apost.* [illegible]

[illegible] Participant, possident. [illegible]

[illegible] Puto hic [illegible] dici, [illegible]

vi originis suae eum notat, qui mare trajicit, speciatim aliena navi, quem ἐπιβάτην postea dixere, cum ἔμπορος mercatorem, negotiatorem significare coepisset, quod testantur *Eustathius* pariter et minor Scholiastes ad Odyss. *B*, 319. Huc respicit, arbitror, etiam *Pollux* I, 95. εἴη δ' ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἔμπορος. Itaque *vectorem* interpretatus sum. Neque enim puto *mercatorem* ab ullo veterum esse vocatum. Sed nave pervenisse in Graeciam inter omnes constat. Gesn.

ead. *l.* 10. Μίτραν] Hinc supra θηλύμιτρις, quod vide Bacch. cap. 3. Solan. Imo θηλυμίτρης, uti jam ibi correctum. Lehm.

ead. *l.* 13. Φρατρίαν] Sic *Ven.* 2. *Bas.* 2. et *Par.* In reliquis prave φατρίαν. Vide Hermot. c. 24. et notam. Solan.

ead. *l.* 15. Σειληνὸν] Omnes impressi hic prave Σιληνὸν habebant. Vide supra Bacch. ubi frequenter occurrit et recte scribitur. Solan. Σειληνὸν] Non dubitavi et hic ità rescribere, invitis Edd. quia sic Bacch. c. 4. item c. 6. et alibi aliquoties recte legitur. Reitz.

Pag. 174. *l.* 2. Φαλακρὸς γέρων] De Sileni figura ex diversis monumentis, deque illius a Satyris differentia, plura *Perizon.* ad *Aelian.* Hist. III, 18. ubi *Lucianum* inprimis illustrat. Gesn.

ead. *l.* 5. Κεράσται, οἷα] Οἷα ad κεράσται simul et κέρατα referri, vid. supra dictum Bacch. sub init. Reitz.

ead. *l.* 12. Ἰκαρίου] Vid. *Hygin.* 224. Solan.

ibid. Θυγατέρα] Τὴν Ἠριγόνην. Guyet.

ead. *l.* 13. Τὸν κύνα τῆς Ἠριγόνης] *Tatian.* p. 37. Et *Apollod.* III, 100. A. Solan.

ead. *l.* 15. Τὸ ξύνηθες ἐκεῖνο καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον] *Th. Mag.* v. κυνίδιον. Solan.

Pag. 175. *l.* 2. Πολλῶν ἀντάξιος] *Hom.* Il. *Λ*, 514. Solan.

ead. *l.* 12. Τάφον] Vide not. ad Timon. c. 4. Solan.

ead. *l.* 14. Αἰγιεῦσιν] In Marg. *A.* 1. *W.* adscriptum: Αἴγιον urbs Achajae, hinc Αἰγιεὺς *Steph.* Reitz.

pth Periclis ait? nisi forsan ea tantum intelligit, quae apud Thucydidem exstant. *Ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Graeciam dictus est*, Cic. Or. 9. Vide autem Nigrin. c. 4. ubi versus *Eupolidis* legitur, in quo κέντρον illud Periclis memoratur. SOLAN.

ead. l. 13. Τι κέντρον] Τὸ κέντρον legi jubet *Hemsterh.* ad Nigrin. §. 7. f. ubi ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπε τι κέντρον τοῖς ἀκοὖουσι, etiam minus apte legitur. REITZ. At vide ibi nostras quoque notas, Tom. I. p. 256. sq. LEHM.

ead. l. 15. Ἔχουσαν] Sic praeter G. *Fl.* et in prima quidem voce *Fr.* et *Bas.* 2. quae in postrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτὸν .... ἔχοντες. Inter ὡς et ὑπὲρ *Fl.* inserit οὐδὲν ὁποῖον, quod in reliquis non exstat. Illud monendum restat, pro οἵαν, quod mox sequitur, in *Fl.* legi οἷον, quod respondet suo ὁποῖον. SOLAN.

Pag. 143. *l.* 1. Οὐδ' οἵαν] Lege οἷον. GUYET. Bene divinavit, cumque et *Fl.* confirmet, recepi. REITZ.

ibid. Βάσανον καὶ κρίσιν] Hic arbitror abrumpi orationem. Thersagoras satis habet viam quasi monstrasse dicendorum in comparatione Periclis cum Demosthene: reliqua ingenio amici permittit. GESN. Errasse *Gesnerum*, e supra dictis jam liquere puto. LEHM.

ead. l. 12. Πρὸς τῶν ποιητῶν] Glossam esse τὸ ὑπὸ, est apertum: nam πρὸς cum genitivo, et verbo passivo, pro ὑπὸ, habuimus adeo frequenter, ut operae haud sit repetere. Vid. tamen Icar. c. 15. 21. f. Bis Accus. c. 17. f. Rhet. Praec. cap. 1. Adv. Indoct. 28. et *Bergler.* ad *Alciphr.* pag. 120. REITZ.

ead. l. 14. Ἐφ' ἅπαξ ἐλθεῖν] Ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν an significare possit *enarrare beneficia*, vehementer dubito. Suspicor post *Wolfium*, legendum ἐφ' ἁπάσας ἐλθεῖν, idque tanto magis, cum compendium syllabae σας in literam ξ transire facile potuerit. GESN.

Pag. 145. *l.* 3. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον] Quod in interpretatione huic responsioni verba praemisi *male narras*, lucis inferendae caussa factum est. Nempe sic abrupte

sequuntur Graeci et Latini, cum concedunt quidem, quod alter dixit, sed ad se nihil pertinere ostendunt. Aliquoties ita Noster in Hermotimo. De Latinis diximus ad *Quintil.* II, 7. extr. Caeterum hanc de Anniceri narrationem habet etiam *Aelian.* H. V. II, 27. Gesn.

ead. l. 4. Ἀννίκεριν] Ille ipse, qui Platonem, cum iussu Dionysii vaeniret, redemerat. *Diog. Laërt.* 74. E. et 54. C. ubi tamen alium Annicerim esse contendit *Menagius*, quem vide pag. 70. D. ubi plura de eo testimonia congessit. Idem de eo narrat et *Aelianus*, V. H. II, 27. teste *Men.* et *Lactantius* III, 25. ubi et pretium addit *octo sestertia.* Pro ἢ male *Fl.* et *Ven.* 2. ἢ. In *J.* autem ἢ, nisi quod mendose ἢ. Illud enim haud dubie editor volebat, ut c. 15. ἢ καὶ τὸν Δημάδην etc. quod sane minime spernendum, immo verum puto. Solan.

ead. l. 5. Πρὸς Πλάτωνα] *Aelian.* Var. Hist. II, 27. Guyet.

ead. l. 10. Ἁρματοτροχίας ἀλεείνειν] *Hom.* dixit, ἁρματροχίας ἀλεείνων, quod diversum est. Guyet.

ead. l. 12. Παύσωνος] *Menagius* ita emendandum esse viderat, et Ms. Gr. et *Fl.* Ed. confirmant. In reliquis enim prave ubique legitur Πάσωνος etc. vid. *Plut.* 705. f. *Aelian.* V. H. XIV, 15. De hoc Pausone judicium *Aristotelis* vide de Poët. c. 2. pr. (Non viderat forte *Menagius*, sed *Guyeto*, ut solet, surripuit.) Solan. Pauson pictor. Pauson dicitur *Aeliano* Var. Hist. XIV, 15. et *Plutarcho* de Pythiae oraculis, et aliis, ex quibus hic legendum Παύσωνος. *Guyet.* Eadem ad verbum habet *Menag.* in Ed. *Graev.* qui cum ubique eadem dederit, quae ille, plagii omnino reus esto. Reitz.

ead. l. 13. Πάασωνι τῷ ζωγράφῳ] Verissime ingeniosissimus et amicissimus *Menagius* emendat Παύσωνι. Ejus emendationem, ne quid dubii supersit, firmat Ms. et editio *Florentina.* Graev.

Pag. 146. *l.* 2. Μέμφεσθαι] Καὶ μέμφεσθαι. Guyet. Bene, et parum abest, quin invitis Edd. inseram,

Reitz. Optime tuetur vulgatam rationem *Fritsch.* Quaest. p. 150. Lehm.

ead. l. 7. Τοσούτων ἐτῶν] Si Luciani sit opus, a sene conscriptum hinc et ex c. 22. statuendum est: unde subit suspicari supposititium, cum nec elegantia solita insit, ne orationis quidem perspicuitas. Juvenile opus est (vide et not. ad tit.) sed cujus nescio. Solan. Veteris scriptoris, quin ipsius Luciani, hoc opusculum esse, vel haec ipsa ejus comparatio cum Proteo, tandem denuo i. e. puro puto hominum irrisore, arguit; ut scite monet *Wieland.* ad h. l. Sed vide omnino primam harum adnotationum. Lehm.

ead. l. 12. Κατηνάλωκει] Forsan recte *Fl.* sine augmento, quod et *Herodot.* negligit; ut L. VII. p. 437. C. ἀναβεβήκεσαν pro ἀνεβ—. Conf. c. 41. ubi eadem rursus καταναλωκότα. Sed et exempla ex aliis tam crebra indicavimus, ut pluribus hic non opus sit: vulgatum tamen hic praestat servasse. Reitz. Cf. et supra c. 22. κατηνάλωται, ubi tamen eadem etiam *Fl.* καταναλωται habebat. Lehm.

ead. l. 16. Παρεὶς τὴν ἐπηρτημένην φροντίδα] Vertitur, *dimissa ex animo impendente cogitatione:* malim, *demissa, suspensa illa cogitatione.* Vitringa. V. *Dem.* Phil. I. p. 108. A. ubi ἀπηρτημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς γνώμαις. Solan.

Pag. 147. *l.* 6. Γραμματεῖον] Sic variat scriptura etiam supra Tox. c. 13. 14. 16. et ante, in hac Dissert. et mox cap. 27. Reitz. Vid. supra ad cap. 2. Var. Lectt. Lehm.

ead. l. 8. Ἀλλ' ὅπως] Subaudi ὅρα, σκόπει. Guiet.

ead. l. 11. Ὑπομνήμασι] A. M. Aemilio captos regum Macedoniae commentarios legimus in ejus vita a *Plut.* conscripta; sed ab hoc visos etc. non credo. Solan. Vid. Misc. Obs. Brit. Maj. et Jun. 1773. p. 368. Reitz. Fictam esse hanc de commentariis regum Macedonicorum narrationem, quo encomio suo auctor majorem tum gratiam, tum veri speciem, daret, probabiliter observavit *Wieland.* ad h. l. Lehm.

ead. l. 12. Οἴκαδε] Pro οἴκοι positum. Guyet. Ita vicissim οἴκοθεν fere pro οἴκοι *Herodian.* II, 7, 3. οὔτε γὰρ οἴκοθεν ἦν αὐτῷ τοσαῦτα χρήματα, ὅσα ἠλαζονεύσατο. Sed potest vulgaris significatio et ibi salva manere; ut sit, *domo*, vel *de suo* non suppetebant opes. Sed pro οἴκαδε forsan hic οἴκαδι scribendum. Reitz. Imo οἴκαδε ἔχειν consueto more dictum esse, bene monet *Fritzsch.* De Atticismo et Orthogr. Luciani Commentat. I. p. 4. respiciens simul *Lobeckii* disputationem ad *Phrynich.* p. 44. Lehm.

ead. l. 16. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν] Aliquid excidisse videtur: petit enim, quod sequentia indicant, ut reliquum poëma sibi peragat. Solan.

ibid. Τῶν ἐπῶν] Ἀκούσομαι legisse videtur interpr. Guyet.

Pag. 148. *l.* 11. Ἀλισοδήμου] Hunc poëtam ab aliis laudatum non memini. Solan.

ead. l. 12. Σοφοκλέους] Scripserat ergo et Sophocles hymnos. Solan.

ead. l. 14. Ἐκλέλειπται] Hujus ergo aetate neque Tragoediae, neque Comoediae novae Athenis scribebantur. Solan.

Pag. 149. *l.* 1. Δρᾶμα τοῦ βιβλίου] Sic legendum videtur: τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τὸ δὲ φησὶν Ἀντιπάτρῳ etc. Τὸ δρᾶμα τοῦ βιβλίου insititium videtur. Guyet. Quid in his veri sit, ex *Plutarcho* intelligis in vita Dem. pag. 1574. qui, excepto Antipatri colloquio, eadem ferme habet. Solan. Legebatur, τὸ δὲ δρᾶμα τοῦ βιβλίου, praemisso etiam puncto ante τὸ δέ. Sed parenthesi addita, distinctioneque mutata, et pro τοῦ βιβλίου, rescribendo βιβλίον, *Gesnerus* vulgatum emendavit, cui obsecundavi, quod vulgatum sensu carebat, nec aliter ex Codd. restitui poterat. Reitz.

ead. l. 4. Καλαυρίας] Saepius in hac voce apud *Plut.* peccatur hac in historia: pro Calauria enim ubique Calabriam libri impressi habent. V. 615. C. in Dem. Solan.

ead. l. 8. *Μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος*] Conf. supr. Jov. Trag. cap. 4. Reitz.

ead. l. 9. *Εἰςῆλθεν*] Ὁ Ἀρχίας. Guyet.

ead. l. 11. *Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε*] Hic incipit monumentum antiquum et lectu dignum: cetera non sunt magni pretii. la Croze. Hic incipit quasi novus dialogus. Vid. Miscell. Obs. supra laudat. p. 368. f. et 369. Reitz.

ead. l. 16. *Τί γὰρ τῶν ὄντων*] Subaudi δεῖ. Guyet. Imo ὄφελος. Vid. supra ad De Dea Syr. c. 20. notata. Lehm.

ead. l. 18. *Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;*] In omn. Edd. haec ita habebantur confusa: *πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. οὐ Βοιωτίας, οὐθ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες* etc. a c. 34. fere ad fin. 37. huc infarta, quae transpositione sananda etiam monet *Anonym.* in Misc. Obs. Britan. Maj. et Jun. 1773. p. 370. Aliquid deesse viderat et *Wolf.* initio operum *Demosth.* Transpositione etiam sanaverat *Solan.* exceptis duobus versib. quos aliter constituit. At nos *Gesnerum* sequimur. Differentia cuique ex collatione alius Ed. patebit. Reitz.

ead. l. 19. *Κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὔ*] Potuitne, lector, melius continuari oratio? Quam male vero in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi constare potuit, Mss. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter se cohaeserint, vel distractae fuerint potius, facile intelliget, si quis conferre cum hac editione quamcunque aliam voluerit; (ne opus sit ad alium librum decurrere, rogavi doctiss. *Reitzium*, ut subjici ad finem libelli totum locum, quomodo antea editus fuit, curet.) Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocata in libro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo ejusdem folii, (versuum in *Aldina* editione 37. et 40 in *Basileensi* 71. et 75.) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, et optime

continuatio appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, et de quibus agatur. Probata est jam tum illa curatio doctissimo viro, quem mihi nunc collegam et vicinum esse impense gaudeo, *C. A. Heumanno*, ad quem illam perscripseram: probata est doctissimo itidem viro *Tib. Hemsterhusio*, cui specimen mearum in hunc libellum observationum miseram. Is, sibi quoque eam in mentem venisse, mihi respondit, et a *Mose Solano* etiam sibi plures ante annos demonstratam, docuit. Postea illam publicavi an. 1731. in libello tertium jam *Lipsiae* edito, Chrestomathia Graeca: unde in Actis Eruditorum quoque facta est illius mentio. Denique in Miscellaneis observationibus eruditorum Britannorum, Ed. Belg. Vol. II. Tom. III. p. 368. seq. viri docti mihi incogniti observatio vulgata est, quae ab illa nostra vix quidquam differt. Cum itaque ita manifesta sit haec emendatio, et magis mirandum sit, tot editores *Luciani* atque interpretes illam fugisse, quam intra exiguum tempus aliquot hominibus eruditis eam in mentem venisse; et a nemine plane, quod ego sciam, quidquam contra monitum sit: credo ego memoriae cujusdam superstitionis potius nos postulari potuisse, si non admisissemus eam medicinam in ipsum corpus hujus libelli, quam audaciae, quod admisimus. GESN.

Pag. 150. *l*. 13. Οὐχ ἔγγε ὑμεῖς οὐδὲ μελλήσαντες] Addititium videtur. GUYET. Vanum commentum omnino non respiciendum puto. De falsa autem lectione μελήσαντες vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 151. *l*. 3. Πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας] De eleganti hac ellipsi vide quae diximus ad Advers. Indoct. c. 17. Tom. VIII. p. 360. et quod ad Latinos attinet, adde, quem *Gesnerus* in Chrestom. laudat, *Gronov.* ad *Liv.* XXXI, 24. LEHM.

ead. *l*. 8. Ἱμεραῖον] Vid. *Plut.* Dem. qui omnes eosdem recenset, nisi quod pro Eucrate Hyperidem habet; et 1555, 1. SOLAN. Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα] De Himeraeo Phalereo, Demetrii fratre, et Aristonico Maratho-

nio, atque Hyperide, *Plut.* in V. Demosth. sub fin. p. 859. C. narrat, eos Aeginae ab Archia ex Ajacis monumento detractos, Cleonas missos ad Antipatrum, et ibi periisse. Gesn.

ead. *l.* 11. *Ταπεινοὺς — ἐπιπολάσαντας*] Τὰ, ταπεινοὺς, ἐπιπολάσαντας, ἀντίθετα. Guyet.

ead. *l.* 13. *Δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων*] Hanc observationem, ventos quosdam vespertinos mox ponere, firmat *Aristoteles* Probl. 26, 35. Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δείλην πνεῖ, πρωΐ δ' οὔ; Gesn. Idem *Gesnerus* in Chrestom. versum hunc e comoedia vetere laudat, quem servavit Schol. ad *Sophocl.* Ajac. v. 248. Ἀλλ' ἔπεσε τυχέως, δειλινὸς γὰρ ἤρξατο Ἄλγεῖν. cf. *Suid.* s. v. στεροπή. ubi tamen male legitur ἐπέσχε pro ἔπεσε. Lehm.

ead. *l.* 14. *Ὑπερίδην*] Hic enim amicum professus Demosthenem accusavit, (vid. *Plut.* in X. Rhet. 1559.) et jam reconciliato alteram accusationem parabat, 1560. et 1561. Vehemens hic et acerbus, ἠξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρός ἐστιν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρός. *Plut.* 116, 1. Solan.

ibid. *Τὸν ἄφιλον δημόλακα*] Sic vitiose *Salmuriensis:* pejus *Amstelodamensis* διμόλακα. Scribe δημοκόλακα· sic recte editiones priores. Jens.

ead. *l.* 15. *Δημόλακα*] Δημοκόλακα. An Δημοκόλακα κύριον; Guyet.

ead. *l.* 18. *Λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.*] Magnes Demetrius apud *Plut.* Dem. p. 158. F. refert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸν, ὡς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατιόντα. πεπεισμένους γὰρ οὐ βεβιασμένους ὑπ' αὐτοῦ δέχεσθαι τοὺς πολίτας. Gesn.

Pag. 152. *l.* 3. *Ἦν ἐχρῆν δήπου*] Hoc ut recte intelligatur, meminisse oportet, linguam Hyperidi ab Antipatro praecisam, (*Plut.* 1560.) et a priore accusatione Demostheni reconciliatum novam deinceps parasse. Solan. Excisam illi linguam quidam tradidere apud *Plut.* V. De-

mosth. p. 859. C. Alii praemordisse sibi linguam, ne conscios proderet: idem in Hyperide. Gesn.

ead. l. 10. *Βοῦλιν*] Vid. *Herod.* Z, 269, ubi *Σπερθίης* dicitur, qui hic *Σπέρχις*. Solan. Historia est *Herod.* VII, 134. quamquam *Σπερθίης* ibi vocatur. Gesn.

ead. l. 17. *Ὁ Πύθων*] Orator Byzantinus eloquentissimus, cujus Demosth. et Aeschines in oratt. meminerunt. Guyet.

ibid. *Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ παραβάλλειν*] *Οἱ δὲ Ἀττ. ῥήτ. παιδία παραβάλλειν.* Marcil. Recte. Vid. Addenda. Reitz. Sed nihil ibi adnotatum. Bip.

ibid. *Παραβάλλειν*] Subaudi *εἰς τὸ*, *πρὸς τὸ παραβάλλειν*. Guyet.

Pag. 153. *l.* 2. *Ἀποδείξεων*] Quidni artiore Ionismo *ἀποδέξεων*. Conf. supra ad Deae Syr. c. 1. Reitz.

ead. l. 8. *Αὐτῷ τοῦ λόγου*] Lege *αὐτοῦ*. Guyet. Non credo, tum quia stilus solito est intricatior in hoc Dial. tum quia facile unus vel alter liber exhibuisset *αὐτοῦ*· nam in re tam facili solent potius obvia, et quae cuique obiter legenti in mentem venirent, obtrudere, quam difficiliora pro facilibus. Quare modo ita construxeris, *ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ λόγου, αὐτῷ* (sc. *ἐστὶ*) *ἀπρόσιτος ἡμῖν*, videbis nihil opus esse *αὐτοῦ*. Reitz. In Bas. 4. legitur *αὐτοῦ*. Bip.

ead. l. 10. *Ἀκλινῆ*] Confer cap. 43. Kuster.

ead. l. 11. *Ἐπ' ὀρθῆς*] Int. *γραμμῆς*, linea, s. via, in qua mentem suam tanquam navim tenuit. Respicitur ad Rhodium illum gubernatorem, ὃς ἔφη, ut est apud *Aristidem* Rhod. p. 542. *Jebb.* *Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεὼς, καὶ καταδύσεσθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὴ τὸ θρυλλούμενον· ἀλλ', ὦ Πόσειδαν, ἴσθι ὅτι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω.* *Dum clavum rectum teneam*, ut est in *Quintil.* II, 17, 24. ubi reliqua dedimus. Sed fractum animo fuisse in exsilio illo Demosthen. similemque Ciceroni, monet *Plutarchus*. Gesn.

Pag. 154. *l.* 3. *Ἔφη*] Magni Demosthenem faciebat Philippus. Vid. *Plut.* Demosth. Solan.

ead. l. 6. *Καίτοι μᾶλλον*] Hic inseri vult *J. Pellet.*

locum mox a me commodius inserendum. Ac *Pelletus* solus a me huc usque, qui lacunam hic observasset, visus est. Innotuisse tamen et viro docto in Germania, ex *Hemsterhusio* audio an. 1723. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίον] Subaudi τὸ, κατά. GUYET.

ibid. Οὐ Βοιωτίας] Sic legisse videtur interpres: οὐκ ἐπὶ Βοιωτίας, οὐδ᾽ ἔνθα τι παρ᾽ ἐμοῦ λαβόντες. GUYET. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ᾽ ἔνθα τι παρ᾽ ἐμοῦ λαβόντες] Haec verba in *Salmuriensi* versione sic prioribus annectuntur, ac si Archiae essent, cum sint Antipatri, quod recte vidit *Philippus Melanchthon*. Sed animanda sunt interrogationis nota. *Non in Boeotia, non hic a me auro accepto?* eum scil. potuistis capere vivum. GRAEV.

ibid. Βοιωτίας] Si sana haec, mirum, quid Antipatro in animo fuerit: neque enim de pecunia, ut Archias accipit, cogitabat, utpote qui Demosthenem hac parte inexpugnabilem compertum haberet. Vid. cap. 36. ubi corrumpi posse Demosthenem negat Philippus. SOLAN. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ᾽ ἔνθα τι] Haec ita apparet arcte cohaerere, ut sine injuria et internecione sententiae divelli non possint: et tamen longe erant distracta. Scrupulum quidem injiciunt verba, quae posuimus, in quibus multa varie tentata per hosce XX annos cum ab aliis, tum a nobis quoque et nostris amicis. Ponam illud, in quo non δευτέραις, sed δεκάταις minimum φροντίσιν acquiescere mihi visus sum. Primo igitur ajo, cum ἕκαστος ἀπογέγραπται pulchre cohaerere participium παρ᾽ ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad distributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, et Demagogis Atticis commodam, in potestate Philippi bis fuisse constat, in tantum certe, ut inde ligna, reditus s. vectigalia, pecora, praedia dare et assignare suis illis amicis mercenariis posset, semel in bello sacro, et deinde post pugnam Chaeronensem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ᾽ ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμματα, γῆν, ὃς Βοιωτίας, ὃς δ᾽ ἔνθα τι παρ᾽ ἐμοῦ λαβόντες, ea sententia, quam interpretando expressi, seu magis ad verbum placeat,

Tunc illorum unusquisque scriptus est murum — *alius Boeotiae, alius hic aliquid eorum, a me accepisse.* Ita sanari potest locus difficillimus, nulla litera immutata, nisi la negatione, quae orta videtur ex studio conglutinandi, quae tamen cohaerere nullo modo possunt. Nisi poëticum esset, (certe non satis attendi, an etiam in soluta oratione adhibeatur) poteramus etiam suspicari, ὅυκ i. e. ὁ ἐκ Βοιωτίας, ὁ δ' ἔνθα τι λαβόντες, sententia plane eadem. Gesn.

ead. l. 10. Βυζαντίων τεῖχος] A qua urbe capienda depulsus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. Vid. Orat. de Coron. cap. 27. Μασχάλην τῆς Ἑλλάδος vocat apud *Athenaeum* VIII, 10. Stratonicus, quod scilicet uti homo ala, ita Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaubon. pag. 384. Gesn.

ead. l. 11. Χρυσίῳ. τί δ' οὐ ζῶντα κ.] Perturbatissima haec erant antea in omnibus editionibus: nec quisquam ante me repertus, qui saltem conquestus sit, abrumpi subito in iis Antipatri et Archiae colloquium, ut nescio cujus, minime enim ex iis patet, quis loquatur, ut, inquam, nescio cujus subito verba Parmenioni dicta, et alia multa interciantur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum ergo interveuerit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remotis, suoque loco redditis, (nempe tricesimo quarto, quinto, sexto et septimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet Antipatri cum Archia colloquium; et quae hinc ejecimus, locum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem hanc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me repertam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice viri doctiss. *Jo. Laughton*, Bibliothecae Cantabrigiensi Praefecti, amicitiae causa, non tanto post intervallo in lucem proditurum mea opera Lucianum putans, annotaveram his verbis: [*reliqua pagina et pars magna sequentis alterius loci sunt, quem infra pag.* 1090. *B. indicabimus, quae si nunc missa feceris, et in alio illo loco inseras, quae nunc mire perturbata in omnibus editionibus leguntur, plana tandem et facilia fient. M. S.*] (Quibus literis *Mosem Solanum*

locum mox a me commodius inserendum. Ac *Palletus* solus a me huc usque, qui lacunam hic observasset, visus est. Innotuisse tamen et viro docto in Germania, ex *Hemsterhusio* audio an. 1723. Solan.

ead. l. 8. Χρυσίον] Subaudi τὸ, κατά. Guyet.

ibid. Οὐ Βοιωτίας] Sic legisse videtur interpres: οὐκ ἐπὶ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. Guyet. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες] Haec verba in *Salmuriensi* versione sic prioribus annectuntur, ac si Archiae essent, cum sint Antipatri, quod recte vidit *Philippus Melanchthon*. Sed animanda sunt interrogationis nota. *Non in Boeotia, non hic a me auro accepto?* eum scil. potuistis capere vivum. Graev.

ibid. Βοιωτίας] Si sana haec, mirum, quid Antipatro in animo fuerit: neque enim de pecunia, ut Archias accipit, cogitabat, utpote qui Demosthenem hac parte inexpugnabilem compertum haberet. Vid. cap. 36. ubi corrumpi posse Demosthenem negat Philippus. Solan. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι] Haec ita apparet arcte cohaerere, ut sine injuria et internecione sententiae divelli non possint: et tamen longe erant distracta. Scrupulum quidem injiciunt verba, quae posuimus, in quibus multa varie tentata per hosce XX annos cum ab aliis, tum a nobis quoque et nostris amicis. Ponam illud, in quo non δευτέραις, sed δεκάταις minimum φροντίσιν acquiescere mihi visus sum. Primo igitur ajo, cum ἕκαστος ἀπογέγραπται pulchre cohaerere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad distributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, et Demagogis Atticis commodam, in potestate Philippi bis fuisse constat, in tantum certe, ut inde ligna, reditus s. vectigalia, pecora, praedia dare et assignare suis illis amicis mercenariis posset, semel in bello sacro, et deinde post pugnam Chaeronensem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμματα, γῆν, ὃς Βοιωτίας, ὃς δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea sententia, quam interpretando expressi, seu magis ad verbum placeat,

tunc illorum unusquisque scriptus est murum — alius Boeotiae, alius hic aliquid eorum, a me accepisse. Ita anari potest locus difficillimus, nulla litera immutata, nisi la negatione, quae orta videtur ex studio conglutinandi, uae tamen cohaerere nullo modo possunt. Nisi poeticum sset, (certe non satis attendi, an etiam in soluta oratione dhibeatur) poteramus etiam suspicari, ὅὺκ i. e. ὁ ἐκ Βοιωίας, ὁ δ' ἔνθα τι λαβόντες, sententia plane eadem. GESN.

ead. l. 10. Βυζαντίων τεῖχος] A qua urbe caienda depulsus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. Vid. Orat. de Coron. cap. 27. Μασχάλην τῆς Ἑλλάδος vocat pud *Athenaeum* VIII, 10. Stratonicus, quod scilicet uti omo ala, ita Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaubon. ag. 384. GESN.

ead. l. 11. Χρυσίω. τί δ' οὐ ζῶντα κ.] Perturbaissima haec erant antea in omnibus editionibus: nec quisnam ante me repertus, qui saltem conquestus sit, abrumpi ubito in iis Antipatri et Archiae colloquium, ut nescio ujus, minime enim ex iis patet, quis loquatur, ut, inquam, escio cujus subito verba Parmenioni dicta, et alia multa inerciantur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum rgo intervenerit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remos, suoque loco redditis, (nempe tricesimo quarto, quinto, exto et septimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet ntipatri cum Archia colloquium; et quae hinc ejecimus, ocum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem anc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me reertam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice iri doctiss. *Jo. Laughton*, Bibliothecae Cantabrigiensi Praecti, amicitiae causa, non tanto post intervallo in lucem proiturum mea opera Lucianum putans, annotaveram his veris: [*reliqua pagina et pars magna sequentis alterius loci unt, quem infra pag.* 1090. *B. indicabimus, quae si nunc issa feceris, et in alio illo loco inseras, quae nunc mire erturbata in omnibus editionibus leguntur, plana tandem facilia fient. M. S.*] (Quibus literis *Mosem Solanum*

intellige, quo Latino nomine hic etiam discas me *Dissertationem de stylo Novi Testamenti* edidisse, quae in *Rhenferdii* syntagmate conspicitur) et iterum p. 1088. (erat enim Ed. *Par.* ante *τί δ' οὐ ζῶντα* etc. linea 29.) [Haec missis ad tempus intermediis cum iis conjungito, quae in pag. praeced. ante unciuulas sunt.] Tandem pag. 1090. ante *Τοιαῦτα* etc. lin. 16. [Hic inserenda sunt ea, quae supra notavimus (p. 1087.) loco suo fuisse mota. M. D. S.] Hinc autem liquido patet, hunc libellum ex uno Codice Ms. descriptum, in quo folium unum, dum compingebatur, loco suo motum errori huic ansam dedit, qui tamdiu indeprehensus evasit. SOLAN.

Pag. 155. *l.* 1. *Προείμην ἂν*] Objecerim, ut canibus, ut latronibus, ad incommoda majora effugienda. *Herodotus* I, 24. de Arione inter nautas latrones constituto. *Τὸν δὲ συνιέντα τοῦτο λίσσεσθαι, χρήματα προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον.* GESN.

ead. l. 12. *Τῶν γὰρ μετὰ Διοπείθους*] Pro qu[ibus] scripta exstat oratio Demosthenis de Chersoneso, ex qu[o] Diopithes in Philippi regnum excurrerat. GESN.

Pag. 156. *l.* 6. *Τό γέ τοι κατ' αὐτὸν οὐχ Ἀμφίπολιν εἵλομεν, οὐκ Ὄλυνθον, οὐ Φωκέας καὶ Πύλον ἔσχομεν*] Manifestissimum mendum no[n] vidit doctissimus interpres *Phil. Melanchthon.* Nam quid de Pylo hic loquitur? quem nunquam habuit Philippus, e[t] qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remotissimus fui[t] ab Antipatri ditione et Macedonum negotiis. Emenda igitu[r] et repone meo periculo *Πύλας.* Eam emendationem firma[t] *Demosthenes* ipse in oratione de Chersonneso: *κύριος δ[ὲ] Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παρόδων.* Et in ora[tione] de falsa legatione: *τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τ[ῷ] Φωκέων πολέμῳ καὶ τῷ κυρίους εἶναι Πυλῶν Φωκέας, [ἥ] τε ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ὑμῖν.* Et rursus ibidem *περὶ τῶν δὲ τῶν ἐγγὺς καὶ τῶν μειζόνων, λέγω δὲ Φωκέα[ς] καὶ Πυλῶν.* Is locus, qui *Θερμοπύλαι,* et saepius *Πύλα[ι]* dicebatur, erat Graeciae porta et aditus, et nunquam potuis[set]

set Philippus Phocenses evertere, nisi potitus fuisset illis angustiis. Ideo saepissime *Demosthenes* in suis Philippicis de iis facit mentionem, ad quod respicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit Lucianus. PALM. Οὐ *Φωκέας*, καὶ *Πύλον ἔχομεν*] Sic quidem etiam Ms. Sed *Palmerius* vidit scribendum esse *Πύλας*, verissime. Sic clare *Florentina*, ut nihil dubii in posterum sit relictum editoribus ad veram lectionem restituendam. GRAEV.

ead. l. 8. *Πύλας*] Ita Ed. *Fl.* uti *Palmerius* emendare jusserat: in reliquis enim *Πύλον* legitur. Quod autem *Palmerius* in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro dici, inde est, quod exemplaria sua secutus non vidit a Philippo dici: cum tamen vel ipsa orationis series ostendat, haec ab Antipatro, ut sibi ab aliquo dicta. Ut mirer, viro sagacissimo nihil suboluisse, unde verum erueret. SOLAN.

ead. l. 13. *Ἀπὸ τῶν θεάτρων*] Longe aliter de eo *Potterus* pag. 154. SOLAN.

ead. l. 16. *Χρόνον*] Subaudi *διά*. GUYET.

ibid. *Πρὸς τὴν δραχμὴν*] Drachma, *τὸ συνηγορικὸν*, h. e. pretium oratori solutum, quoties vel in privata causa, vel in publica adesset. Triobolum *τὸ δικαστικὸν*, s. merces judicis Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. v. 329. GESN.

ibid. *Δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον*] An *τοὺς δικαστικοὺς μισθούς*; GUYET. Quidni? de triobolo autem judicum mercede jam ter quater alibi mentio facta. Vide modo Bis Accus. c. 15. REITZ.

Pag. 157. *l.* 1. *Τούτους κατακεκλιμένους*] *Τοὺς Ἀθηναίους πολίτας.* GUYET.

ead. l. 3. *Τῶν Μαραθῶνι*] *Ἐν Μαραθῶνι.* GUYET. Si *ἐν* tantum subaudiri voluit, bene: si addi, frustra. Quando quidem *μάχη*, vel aliud substantivum additur, dubium non est, quin *ἐν* adjungatur, ut *Thucyd.* I, 18. *ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη*. Et II, 34. *τοὺς ἐν Μαραθῶνι*. *Aeschin.* contra Ctesiph. p. m. 301. A. *ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη γέγραπται*. *Demosth.* de Class. p. m. 76. A. *οἱ ἐν Μαρα-*

θῶνι τῶν προγόνων. *Noster* c. ult. f. hujus Dial. τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων. Ibid. paullo ante, τοὺς ἐν Μαραθ. πεπτ. At quando abest ejusmodi substant., omitti etiam potest praepositio. *Lys.* Orat. de Aristoph. bonis, fin. ἐνίκησεν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ. *L. Bos.* de Ellips. p. m. 281. ex *Aristoph.* Acharn. Μαραθῶνι ἦμεν. Adderem *Homer.* Il. *E*, 137. ubi ἀγρῷ quoque pro ἐν ἀγρῷ, aliaque, quae in promptu habeo, si necessitas postularet. Reitz.

ibid. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι] Tum alias, tum nusquam fortius, quam eo loco, quem etiam *Longinus* laudat s. 16. nempe de Corona c. 60. ubi jurat, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέρους τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κειμένους ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. Gesn.

ead. l. 8. Ἀποστόλους] I. e. duces classis. Guyet. Imo ipsas intellige *classes* vel *expeditiones navales*, ut mox στόλους, et supra c. 18. ipsum hoc vocabulum ἀποστόλους. Lehm.

ibid. Ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα] Perspicuum est, legendum τοῦτο. *Quod priscis Atheniensibus Themistocles et Pericles fuit, id nunc est Demosthenes, par Themistocli quidem prudentia, Pericli autem animo.* Idque recte consideravit interpres. Jens.

ead. l. 10. Τοῦτο τοῖς νῦν] Impr. omnes τούτοις νῦν. *Jensius* τοῦτο νῦν. Ego sic integre edendum censeo, et ita interpungendum, ut ἐφάμιλλος ad sequentia referatur, non, ut ante fiebat, ad τούτοις. Solan.

ead. l. 12. Ἀκούειν] Pro ὑπακούειν. Guyet.

ead. l. 18. Περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον] An, *de Macedonia ipsa rationem a me exegisset.* Guyet.

Pag. 158. *l.* 2. *Δύναμιν συλλέγει, *ἐπιμήκεις στόλους*] Sentisne, lector, haec olim miserum in modum distracta, ita jam commissa inter se et tam firma compage cohaerere ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, ilicet de tota arte actum est: exsequias eamus criticis. Gesn.

ead. l. 3. *Ἀντιμεθίσταται. Ἐγὼ δὲ*] Hic jam incipiunt quatuor illa capita, loco suo in omnibus editionibus mota, a me vero suo loco reddita, ne vocula quidem mutata. Sohan.

ead. l. 9. *Περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας*] Post proelium ad Chaeroneam, quo Atheniensium, quin Graeciae liberae, opes prostratae sunt, Philippus initio quidem se gessit insolentius; post autem, periculo licet defunctus, ἔφριττε τὴν δεινότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ῥήτορος, ἐν μέρει μικρῷ μιᾶς ἡμέρας τὸν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ τοῦ σώματος ἀναῤῥίψαι κίνδυνον ἀναγκασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. *Plut.* in V. Demosthenis pag. 1567. *H. Stephan.* Gesn.

ead. l. 11. *Καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα*] Sic legendum etiam ego puto, nisi velimus ellipsin satis difficilem statuere, *an enim ideo minus magnum periculum etc.* Blandius forte sic corrigas, *Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλπίδα, neque enim nisi praeter spem vicimus.* Sed primum illud, quod etiam *Wolfio* placuit, probo unice. Gesn.

Pag. 160. *l.* 4. *Ἀριστοτέλει μάρτυρι*] *Προςεπεπόνθειν* scil. Guyet. Rectius *Gesnerus* in not. ad Chrestom. de Dativis absolutis cepit, de quibus vid. *Matthiae* Gr. Gr. maj. §. 562. 2. Lehm.

ead. l. 5. *Πρὸς γοῦν Ἀλέξανδρον*] Sic omnino legendum, cum *αἰτιολογικὴν* particulam series orationis postulet. Et quam facile est *Γ* in *Τ* mutari? Gesn. Exempla in hoc ipso libello obvia. Lehm.

ead. l. 6. *Λέγων*] Ita recte *Fl.* et *Veneta* utraque: in reliquis *ἄγων*. Solan.

ead. l. 7. *Προςπεφοιτηκότων*] Malit *Wolfius* *συμπεφοιτηκότων*, ut notentur condiscipuli: et est illud sane

temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminerimus, jam supra ab auctore libelli non Aristotelem tantum, sed hujus etiam Theophrastum auditorem inter praeceptores Demosthenis relatum. Gesn. Vid. cap. 12. extr. Lehm.

ibid. Θαυμάσαι] Subaudi ἔλεγε. Guyet. Imo refer proxime ad λέγων, quod modo praecessit. Lehm.

ead. l. 8. Ἐγκρατείας] Si abstinentiam reddas, quid fiet voce ἄσκησις; Solan. Facile quaestionem hanc ipse *Solanus* expedire potuit, modo tenuisset, ἄσκησιν h. l. ut frequentissime alibi, e. g. supra cap. 12. in., in re oratoria significare *meditationes* et *exercitationes*, quibus operam dat orator futurus. His autem Demosthenem incubuisse constat summa cum ἐγκρατείᾳ, i. e. *continentia et abstinentia*, cujus rei testimonia proferuntur supra cap. 14. κουρὰ, σπήλαιον, κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν διαρθρῶσαν, etc. quae jam juverit in memoriam revocasse. Ergo ἡ περὶ τὴν ἄσκησιν ἐγκράτεια est *continentia in exercitationibus dicendi probata.* Lehm.

ead. l. 10. Εὐβούλου] Inimicus hic Demosthenis summus. Vid. *Dem.* Mid. Solan. Εὐβούλου, καὶ Φρύνωνος, καὶ Φιλοκράτους] Hos patriae suae Athenarum proditores nosse datur ex oratione *Demosthenis* de falsa legatione. Gesn.

ead. l. 11. Φιλοκράτους] Et hic Demosthenis inimicus, quem proditorem patriae alicubi vocat. Solan.

Pag. 161. *l.* 17. Ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; ΑΡΧ. Ἔοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι, διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων] Mira oratio. An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, obstupuerunt? Quae haec dicendi ratio? Suspicor ὁρώντων corruptum ex ἀκροώντων. *Ita scilicet stupenda est maximi hujus viri mors. ut etiam nos, qui vidimus eam, non minus stupuerimus, et ipsis nostrum oculis diffisi fuerimus, ac illi, qui audiunt, percelluntur, ac relationi fidem non habent.* An potius unius literulae mutatione defungentes, legimus διαφέρομεν; *Et nos, qui vidimus hanc mortem, stupore et ἀπιστίᾳ ne nunc quidem minus correpti sumus, quam ubi eam*

conspiciebamus. Studiosus lector arbitretur. Nam vulgatam stare posse, non puto cuipiam fore persuasum. Jens.

Pag. 162. *l.* 2. *Διεφέρομεν*] Locus conclamatus, nisi legas *μὴ ὁρώντων*, quod etiam *Lamb. Bos.* placere video. Aut cum hoc vellet, *nos ipsi, qui vidimus, stuporem rei praesentis nondum excutere valemus*, parum feliciter expressit, etiamsi cum *Jensio* *διαφέρομεν* legas; vide tamen Imagg. c. 10. Solan.

ead. l. 3. *Καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων*] Forsan legendum, *τῶν μὴ ὁρώντων.* L. Bos. Sententia postulat, ut aut negationem omissam dicamus *οὐχ*, vel *μηδὲν*, aut cum *Jensio* suspicemur fuisse in autographo *τῶν ἀκροώντων*, vel *ἀκουόντων*, quorum hoc inter describendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipsis scriptoribus talia humanitatis indicia excidunt? Gesn. Ipsi *Gesnero* h. l. una cum *Jensio* aliquid humani excidit *ἀκροώντων*, quam formam (pro *ἀκροωμένων*) non modo Atticam, ut *Schmiederus* tradit, sed etiam prorsus usitatam Graecis fuisse negat *Koppiers.* Observv. philol. p. 17. et in *Valckenar.* Opusc. philol. Ed. *Lips.* Tom. II. p. 331. Ceterum si *διαφέρομεν* cum Gorl. legamus, sic nemo negaverit totum locum optime esse restitutum: quae etiam *Fritzschii* est sententia Quaestst. p. 213. Ceterum *Solanum* miror, quum confert locum ex Imagg. c. 10. nostro simillimum, omnino adhuc dubitare potuisse de hujus sententiae *Jensianae* veritate non minus, quam de ipsius dictionis elegantia. Lehm.

ead. l. 5. *Καθῆστο*] Ut supplex: de quo genere hoc verbum velut solenne est. Vid. v. g. *Thucyd.* I, 24. et 136. Cui *ἀνάστασις* opponitur, ibid. 133. Demosthenem autem salutis servandae caussa huc confugisse, satis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant. Gesn.

Pag. 163. *l.* 4. *Ἐφύλαττεν*] *Jens.* *διεφύλαττεν*· sed nihil varietatis invenio. Et cum sic quoque legatur c. 33. nihil muto. Reitz.

ead. l. 7. *Ἐς τὸν πρότερον βίον*] Histrioniam fe-

cisse Archiam multi auctores sunt: qua de re consule *Plut.* in vita Dem. et ipsum *Dem.* pag. mihi 17, 1. Solan.

ead. l. 9. Ἀπιστήσας ἄρα] Antipatri verba interrogative pronuntianda. Guyet. Id jam curaverat *Par.* additis etiam in versione personis, quas *Salm.* omisit, quia in Graeco non comparebant. Reitz.

ead. l. 11. Οὐκ] Archiae responsum. Guyet. De verbis mox sequentibus: *Μακεδόσι μὲν οὐδὲν ἀπώμοτον, οὐδὲ παράδοξον* etc. notat *Schäfer.* ad *L. Bos.* Ellipss. p. 91. esse in iis imitationem carminis *Archilochei: χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἀπώμοτον, Οὐδὲ θαυμαστὸν* etc. et severe admodum carpit *Gesneri* versionem: *de Macedonibus nihil non sceleris credibile est,* similemque ejusdem explicationem in Indic. ad Chrestom. Ego itaque versionem magis ad verbum effinxi. Lehm.

Pag. 164. *l.* 4. Αὐτὴν παρ'], Τὸ δόξω hic desiderari videtur, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν δόξω παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκέναι. Guyet. Nemo hodie facile δόξω desideraverit. Lehm.

ead. l. 5. Μηδ' ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν etc.] Posset quis suspicari, excidisse hic praepositionem εἰς, legendumque εἰς ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπών. Ita certe *Epictetus* c. 29. τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. Qui tamen in hoc Demosthenis encomii loco praepositionem κατ' ἔλλειψιν omissam esse velit, huic non magnopere contenderim. Ex *Epicteto* ergo discimus, quemadmodum istiusmodi ellipsis sit supplenda. Jens. *Ἣν ἐμαυτὸν ἔτ.*] Sic absque εἰς usurpat Abdic. c. ult. Aliter *Xen.* Ed. *Bas.* 373. et a *Jensio* laudatus *Epict.* 29. Solan. Non opus esse addita praeposit. εἰς ἣν cum *Jensio* scribere, praeter locum ab *Solano* indicatum etiam probant verba *Aeschinis* in Orat. contr. Ctesiph. p. m. 275. B. sive non ita longe ab init. orationis: αἰσχύνθητε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἣν τέταχθε ὑπὸ τῶν νόμων. Reitz. Cf. *Leisner.* ad *L. Bos.* Ellipss. p. 684. *Schäf.* Lehm.

ead. l. 10. Ἐχορήγουν ἐγώ] Χορηγὸς, id est, *praebitor*, fuerat Demosthenes Liberalibus, s. *Διονυσίοις ἐν ἄστει*. Quo in munere quomodo se gesserit, apparet ex argumento et narratione orationis Midianae. Gesn.

ead. l. 13. Πολλάκις ἐστεφανωκότων] Vid. *Dem.* Or. de Coron. cap. 64. inprimis c. 78. Ἐπειδὴ πρὸς τὰ κοινὰ προςῆλθον, ἔδοξέ μοι τοιαῦτα πολιτεύματα ἑλέσθαι, ὥςτε καὶ ὑπὸ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι. Gesn.

Pag. 165. *l.* 3. Περὶ τοῖς] Lege παρὰ. Gottl. Παρὰ τοῖς οἰκείοις *Fl.* et *Ven.* utraque. Reliquae περὶ, mendose. Solan.

ead. l. 4. Ἐλυσάμην αἰχμαλώτους] Nobile hujus magnificentiae exemplum praebet argumentum orationis *de falsa legatione*: cum ea inprimis caussa legationem Macedonicam a se testetur susceptam, uti captivos, quibus id promiserat, liberare posset. Gesn.

ead. l. 5. Ἢ οἷς συνδιελυσάμην] *Phil. Melanchthon* verterat: *aut quibus donavi pecunias*. *Benedictus* vero: *aut quos dandis contributionibus juvi*. Sed vereor ut recte, ait *Jac. du Port* in praelectt. ad *Theophr.* Charact. p. 192. Edit. *Cantabrig.* Vult enim ibi Demosthenes, se eos adjuvisse in dissolvendis debitis *erani* nomine, quem collegerant, contractis. Ἐράνους συνδιαλύσασθαι: concise et eleganter dictum, pro *debita dissolvere erani nomina conflata*. Vertendum igitur esset: *Quorum ego dissolvi debita, erani nomine, quem ab amicis collegerant, contracta*. Tantae molis est alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecanicam volubilitatem Romana lingua sequitur non passibus aequis. Contra apud Romanos ἔρανον nunquam fuisse restituendum, docet ibid. p. seq. velut p. 191. tradiderat, ἔρανον fuisse genus mutui gratuiti, apud Graecos frequentati. Ubi enim quis aere alieno premeretur, aut etiam alias in inopiam incidisset, nec haberet, unde viveret, ad amicos erat paratum refugium, qui, quod poterant, unusquisque ἀνδρακὰς *pro sua virili* conferebant. Aliisque de

eranis, vid. ibid. Sed et coenam collatis symbolis fuisse ἔρανον, satis notum est. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. περὶ αὐθάδ. c. 15. ad verba καὶ φίλῳ δὲ ἔρανον κελεύσαντι εἰςενεγκεῖν, εἰπὼν ὅτι οὐκ ἂν δοίη etc. Item *Feith.* Antiq. Homer. III, c. 4. *Longolius* ac *Buchner.* ad *Plin.* L. X. Epist. 93. qui *Livium* aeque ac *Plin.* etiam Latine *eranum* dixisse indicant. Reitz.

ibid. Συνδιελυσάμην] *Simul solvo.* Guyet.

ead. l. 7. Τουτουὶ Ποσειδῶνος] Clarum enim Calauriae Neptuni, ad quod confugerat, templum. Solan.

ead. l. 13. Πυθέου] Inter Demosthenis accusatores recens apud *Plut.* 1555, 1. Ubi Πυθέου legendum, non Πυθαίου, ut fit. Solan.

ead. l. 14. Δημάδου] Pro Philippo hic Athenis faciebat. Solan.

ibid. Τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι] Corrige τὴν ψυχήν. Guyet. (*Menagius*) sic. Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat forte Lucianus τὴν ψυχήν. Dicerem idem utrique in mentem venisse, nisi *Menagii* mes mihi notus esset.) An τῆς ζωῆς; ut jungatur ὀψὲ τῆς ζωῆς, i. e. *etiam sera aetate mores mutare*, quae sententia et constructio melior: nam ut ψυχὴ alibi saepe pro ζωῇ accipitur, ita hic non potest. Sed vide, anne vulgatae structura sic defendi queat, ut media forma μεθαρμόσασθαι τῆς ψ. valeat μεθαρμόζειν ἑαυτὸν διὰ τῆς ψυχῆς. Etsi enim vulgo accusativum adsciscit μεθαρμόζεσθαι, ut *Aelian.* XIV, 7. ἐὰν μὴ τὸν βίον — τοῦ λοιποῦ μεθαρμόσηται· neque exempla mihi suppetunt, ubi genitivo jungatur; tamen non videtur repugnare analogiae, si forte auctor cum genit. construxerit, quorum et alia ex μετὰ composita interdum construuntur, ut μεθίεσθαί τινος, *dimittere aliquem*, vel μεταδιδόναι τούτου, ut *Herodian.* Item μεθίσταμαι, in Evang. *Luc.* XVI, 4. ὅταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας. Nec non μεταποιεῖσθαι τῆς ξυνέσεως ap. *Thucyd.* I. c. 140. aut denique ut καταλλαχθῇ χόλου, *Sophocl.* teste *Stephano.* Sive regatur genitivus ratione praepos. quae in composito inest, ut

in *ἀπαλλάττεσθαι νόσου*, *ἐπιβαίνειν ἅρματος*, et similibus solet: quod tamen in *μεθαρμόζεσθαι* nondum definio. Ideoque *ψυχὴν*, quod *Gesnerus* quoque adscripserat, praefero, donec certioribus exemplis de genitivo constet. Reitz. Non desunt exempla, quibus probetur *μεθαρμόττεσθαί τινος* bene dici, quando significet, *ex alio statu se transferre* in alium. Prior, qui mittitur, ex ipsis linguae legibus requirit, non admittit tantum, genitivum; in quem quis transit, ponitur in accusativo. Injuria tentatus est probissimus versus *Eurip.* Alcest. Ed. *Wüstemann.* v. 1176. *Νῦν γὰρ μεθηρμόσμεσθα βελτίω βίον Τοῦ πρόσθεν.* Omnino non tentandus locus in libro, quem *Luciano* vulgo adscribunt, Amorum c. 4. Tom. V. huj. Ed. p. 249. *ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ σύνδιημερευσάτω.* Quamobrem nec hunc nostrum locum tentandum censeo. Lehm.

ead. l. 15. *Ἐρεχθέως θυγατέρας*] Vid. *Hyg.* Fab. 238. et *Apollod.* III. p. 102. A. Solan. „Similem „pudorem incussere Romano Demostheni, qui pro Sext. „c. 21. Mortem, ait, quam etiam virgines Athenis, regis, „opinor, Erechthei filiae, pro patria contemsisse dicuntur, „ego vir Consularis, tantis rebus gestis, timerem? Vid. *Ma„nut.* ad h. l.“ Belle haec notavit *Gesn.* in Chrestom. Lehm.

Pag. 166. *l.* 4. *Προϊέμενος*] Vid. *Plut.* 25, 2. et 290. Solan.

ead. l. 6. *Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ'*] De Polyxena. Gutet. (Idem et adscripsit *Menag.*) *Eurip.* Hecub. 568. De Polyxena mactata sermo est. Solan. Cf. *Ovid.* Met. XIII, 479. sq. Similis pudoris exempla legas Lucretiae ap. *Ovid.* Fast. II, 833. sq. Corneliae Vestalis in *Plin.* Epist. IV, 11, 9. quin etiam tyranni Caesaris moribundi ap. *Sueton.* Jul. 82. Caeterum h. l. quod Demosthenes ad Archiam olim histrionem dicit: *ἀλλὰ δίκαιον γάρ σοι τῶν τραγῳδιῶν μνημονεύειν*, animadverte dicti *τὴν πικρότητα.* Lehm.

ead. l. 7. *Εὐσχήμως*] Nihil veritus sum consulere metro, quia versus totus est ex *Eurip.* Med. (imo *Hecub.*)

166. ubi recte εὐσχήμως. Mox malim καὶ ταῦτα κόρη, monente *Wetsten.* Reitz.

ead. l. 9. Ξενοκράτους] *Diogenes Laërtius* IV, 12. et 13. memorat Xenocratis de Morte et de Anima libros, in quorum utroque de immortalitate animorum potuit disputare. Gesn.

ead. l. 14. Ἐπείσθην ἄν, ἔφη, ταύτης Ἀργίας ἄν] Ex Alexandri dictis sumtum. Gesner. Eadem rursus ad verbum plagiarius *Menagius.* Alexandri autem dictum quale est? An quod Diogeni Cynico respondit, *Nisi Alexander essem, Diogenes esse mallem,* quod ex *Plut.* et *Rousset.* narrat *Freinshem.* in Suppl. *Curt.* L. I. c. XI. §. 11. Non. Sed alterum, quod Parmenioni; vid. *Curt.* IV. XI. §. 11. qui, cum oblatam pro reddendis captivis ingentem pecuniam accipere suaderet, responsum hoc tulit: *et ego pecuniam, quam gloriam, mallem, si Parmenio essem. nunc Alexander — fortunam meam non vendo.* Reitz.

Pag. 167. l. 10. Εὐκτήμονος, οὐκ Ἀριστογ. οὐ Πυθ., καὶ Καλλιμ.] De Euctemone satis constat ex oratione contra Midiam. Aristogitonem oppugnavit Demosthenes duabus contra illum scriptis orationibus. Pytheas et Callimedon tum alias ex *Plutarcho* noti, tum conjunguntur in Vita Demosth. p. 858. C. D. *Πυθέας ὁ ῥήτωρ, καὶ Καλλιμέδων ὁ Κάραβος ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντες, Ἀντιπάτρῳ προσεγένοντο, καὶ μετὰ τῶν ἐκείνου φίλων καὶ πρέσβεων περιϊόντες οὐκ εἴων ἀφίστασθαι τοὺς Ἕλληνας, οὐδὲ προσέχειν τοῖς Ἀθηναίοις· Δημοσθένης δὲ τοῖς ἐξ ἄστεος πρεσβεύουσι προσμίξας ἑαυτὸν ἠγωνίζετο καὶ συνέπραττεν, ὅπως αἱ πόλεις συνεπιθήσονται τοῖς Μακεδόσι, καὶ συνεκβαλοῦσιν αὐτοὺς τῆς Ἑλλάδος.* Narrat deinde pluscula acute dicta, quibus se invicem Pytheas et Demosthenes impetierint. Cf. ipse *Demosth.* Ep. 2. Gesn.

ibid. Ἀριστογείτ.] Errat *Loidius* de hoc disserens. Solan.

ead. l. 13. Οὐδὲν παράνομον] Asylum enim erat; vid. *Strabon.* VIII. Solan.

Pag. 168. *l.* 1. Δή ποτε] Etsi cum *Fl.* δή omitti queat, cum jam satis particularum adsit; tamen quia et *Herodot.* non semel δὲ δή jungit, nihil mutavi. Ut L. VII. p. 442. D. ὁ δὲ δὴ ἀπιὼν, et alibi. Reitz.

ead. l. 3. Φάρμακον — τεταμιεῦσθαι] Caute Noster loquitur. Quantus enim dissensus inter auctores de hoc veneno olim fuerit, satis indicavit *Plutarchus* in Vita. Qui enim veneno sponte sumto perisse dicunt, (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil addunt amplius, quo in numero est etiam *Pausan.* Att. p. 7. 21. *Wech.* vel ex calamo scriptorio volunt suxisse, quod *Plutarchus* probare videtur; vel, quod idem ex *Eratosthene* refert, ex annulo armillari excavato, (φόρημα περιβραχιόνιον illi fuisse τὸν κρίκον) quem *Plinius* XXXIII, 1. s. 6. in annulum digitalem gemma ornatum parum probabiliter transformat. Quantilla enim veneni portio in ejusmodi annulo contineri queat? Gesn.

ead. l. 8. Τοὺς ἐν Μαραθ. κτπ.] Clarum hoc Demosthenis jusjurandum, quod et apud ipsum vide pro Coron. c. 60. et apud *Longinum*, ὕψος, quod ei inest, rite enarrantem. Solan.

ibid. Χαίρειν] Ridicule sane. Famae Demosthenis aliquanto melius consulunt, qui epistolam scribentem faciunt, in qua Δημοσθένης Ἀντιπάτρῳ solum adscriptum. Vid. *Plut.* 1556. et in fine vitae Demosth. Στεφ. 60. Solan.

ead. l. 11. Δημοσθένους γε] Antipater. Guyet.

Pag. 169. *l.* 4. Ὀπαδός τις δαίμων] Vide *Herodian.* I. in Commodi oratione, ὁ μὲν γὰρ πατὴρ εἰς οὐρανὸν ἀναπτὰς ὀπαδὸς ἤδη καὶ συνεδρός ἐστι Θεῶν. De Mort. Per. c. 29. Solan.

ead. l. 5. Ἐλευθερίου Διὸς] Qui colebatur praeter caeteros apud Plataeenses, post liberatam proelio ibi facto Graeciam. Auctor *Pausan.* Boeot. p. 283. 33. Gesn.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 170. *l.* 3. *Τονθορίζετε*] Τονθορίζω et τονθορύζω utrumque usitatum. Guyet. Sic etiam *Jens.* ad Necyom. c. 7. Tom. III. p. 389., ex hoc nostro loco formam τονθορίζειν vindicans. At vero h. l. rectius legitur τονθορύζειν cum Schol. et tribus Codd. Vid. *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 358. et *Fritzsch.* De Atticismo Luciani Comment. I. p. 21. Lehm.

ead. l. 4. *Συστρεφόμενοι*] *Conglobati.* Kuster.

Pag. 171. *l.* 5. *Ἄκουε, σίγα*] Legitima verba etiam apud *Aristoph.* Θεσμοφ. 379. Ἄκουε πᾶς. Ἔδοξε τῇ βουλῇ τάδε. — τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et v. 389. Σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν. Add. *Kuster.* ad Ἐκκλησ. v. 130. it. Ἀχαρν. 45. Ipse *Demosthenes* de Coron. c. 53. Ἠρώτα μὲν ὁ κήρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; κ. τ. λ. Gesn.

ibid. *Τῶν τελείων θεῶν*] Vid. *Spanh.* ad *Callim.* H. in Pall. v. 131. et 135. ubi *perfectos Deos* esse τελείους docet. Sed mihi hic videbatur ad perfectionem civilem et plenum jus civitatis potissimum referri, ut sint οἱ ἐν τέλει, qui etiam τὰ τέλη vocantur, (vid. *Duker.* ad *Thucyd.* l. 58. et ipse *Noster* τὰ τέλη τῶν κυνῶν vocat de Morte Peregr. c. 36.) principes civitatis, quibus magistratus, quem gerunt, aut dignitas concionis habendae jus tribuit. *Classicos* vocavi, ex moribus Romanis, quasi primae classis cives, qui primi ad suffragia vocantur, et rem fere conficiunt. De μετοίκοις vid. *Flor. Christ.* ad *Aristoph.* Lysistr. 580. Gesn.

ead. l. 16. *Μετὰ παῤῥησίας — εἰπεῖν*] Adde supra Jov. Conf. cap. 19. pr. Et *Elsner.* ad *Act. Apost.* IV, 29. ubi similiter: καὶ δὸς τοῖς δούλοις σου μετὰ παῤῥησίας πάσης λαλεῖν. Reitz.

Pag. 172. *l.* 14. *Νέμονται*] *Participant, possident.* Guyet.

Pag. 173. *l.* 8. *Ἐμπόρου τοῦ Κάδμου*] Puto hic ἔμπορον *Homeri* intellectu, Deorum lingua, dici, cum ex

vi originis suae eum notat, qui mare trajicit, speciatim aliena navi, quem ἐπιβάτην postea dixere, cum ἔμπορος mercatorem, negotiatorem significare coepisset, quod testantur *Eustathius* pariter et minor Scholiastes ad Odyss. *B*, 319. Huc respicit, arbitror, etiam *Pollux* I, 95. εἴη δ' ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἔμπορος. Itaque *vectorem* interpretatus sum. Neque enim puto *mercatorem* ab ullo veterum esse vocatum. Sed nave pervenisse in Graeciam inter omnes constat. GESN.

ead. l. 10. Μίτραν] Hinc supra θηλύμιτρις, quod vide Bacch. cap. 3. SOLAN. Imo θηλυμίτρης, uti jam ibi correctum. LEHM.

ead. l. 13. Φρατρίαν] Sic *Ven.* 2. *Bas.* 2. et *Par.* In reliquis prave φατρίαν. Vide Hermot. c. 24. et notam. SOLAN.

ead. l. 15. Σειληνὸν] Omnes impressi hic prave Σιληνὸν habebant. Vide supra Bacch. ubi frequenter occurrit et recte scribitur. SOLAN. Σειληνὸν] Non dubitavi et hic ità rescribere, invitis Edd. quia sic Bacch. c. 4. item c. 6. et alibi aliquoties recte legitur. REITZ.

Pag. 174. *l.* 2. Φαλακρὸς γέρων] De Sileni figura ex diversis monumentis, deque illius a Satyris differentia, plura *Perizon.* ad *Aelian.* Hist. III, 18. ubi *Lucianum* inprimis illustrat. GESN.

ead. l. 5. Κεράσται, οἷα] Οἷα ad κεράσται simul et κέρατα referri, vid. supra dictum Bacch. sub init. REITZ.

ead. l. 12. Ἰκαρίου] Vid. *Hygin.* 224. SOLAN.

ibid. Θυγατέρα] Τὴν Ἠριγόνην. GUYET.

ead. l. 13. Τὸν κύνα τῆς Ἠριγόνης] *Tatian.* p. 37. Et *Apollod.* III, 100. A. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ ξύνηθες ἐκεῖνο καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον] *Th. Mag.* v. κυνίδιον. SOLAN.

Pag. 175. *l.* 2. Πολλῶν ἀντάξιος] *Hom.* Il. *Λ*, 514. SOLAN.

ead. l. 11. Τάφον] Vide not. ad Timon. c. 4. SOLAN.

ead. l. 14. Αἰγιεῦσιν] In Marg. *A.* 1. *W.* adscriptum: Αἴγιον urbs Achajae, hinc Αἰγιεὺς *Steph.* REITZ.

ibid. Ὑποβολιμαῖον] Unde habet, mihi non constat. Sed facile nothum crediderim, qui clam patre educatus etc. SOLAN. Aliam conjecturam, nixam illam loco *Pausan.* VII, 24., proponit *Wieland.* in not. ad vers. Tom. II. p. 427. LEHM.

Pag. 176. *l.* 3. Ψέλλιον] *Th. Mag.* v. ψάλλιον, quod a ψέλλιον differre docet. REITZ.

ead. l. 11. Λέαρχος] De hoc ejusque cum Baccho cognatione, vid. *Loyd.* Lex. et iterum in vit. Athamas. SOLAN.

ead. l. 15. Τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιθωνὸν, — καὶ τὸν Ἰάσωνα;] Sic legit interpres, et, licet obvium sit emendare, Iasonem iis accenset, qui Dearum concubitu potiti sunt, et Medeae ἀποθέωσιν parat. Lege Ἰασίωνα, qui ob Cereris amores a Jove zelotypo fulminatus est. *Homer.* Odyss. *E*, 125.

Ὡς δ' ὁπότ' Ἰασίωνι ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ
Ὧι θυμῷ εἴξασα μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Νειῷ ἔνι τριπόλῳ, οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
Ζεύς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ. PALM.

ead. l. 16. Τὸν Ἰάσωνα] Ἰασίωνα legendum videtur. Iasion, Jovis et Electrae filius, a Cerere adamatus est. GUYET. Ἰασίωνα] Secuti sumus *Palmerii* emendationem certissimam; vid. LL. et *Aelian.* V. H. XIII. 1. Atalantae pater. At L. Ἰξίονα. *Fl.* vero Ἰάσονα. Reliqui impressi Ἰάσωνα, prave. SOLAN. Ἰασίωνα] Ἰάσωνα tertiam habebat longam, cum brevis sit Graecis Latinisque poëtis. Ἰάσονος etiam et Ἰάσονι in prosa recte *Ptol. Hephaest.* L. II. med. *Iasionem* vero vid. apud *Apollod.* L. III. c. 11. ubi in nonnullis Edd. Ἰασίονος quoque o brevi; sed quia et *Aelian.* cum Homero Ἰασίωνα per ω scribunt, hoc praeferendum. REITZ.

Pag. 177. *l.* 10. Ὁ Κορύβας] Iasonis, seu potius Iasionis et Cybeles filius, teste *Diodoro Siculo.* GUYET.

ead. l. 11. Σαβάζιος] Per se Deum, ut vides, facit. E nostris quidam unum cum Baccho statuunt. Vid. *Pott.* 396. SOLAN.

ibid. Ἐπεισεκυκλήθησαν] Sic *Fl.* Ed. optime; ut Philops. c. 29. a *Kustero* recte emendatum est. Ibi enim, uti et hic, non reliqui tantum impressi, sed ipsa *Fl.* corrupta est. In reliquis hic legitur ἐπεισεκεκλήθησαν. Solan.

ead. l. 12. Ὁ τὸν κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν] Habitus ille Mithrae in simulacris pluribus hodie superest, quae videre licet tum alias, tum studiose collecta, comparata inter se, et explicata apud *Philippum a Turre* in monumentis veteris Antii P. II. p. 157. seq. et *Montfauc.* Antiq. Expl. I, 4, 3. qui etiam II, 2, 6. ex hoc ipso loco cum imaginibus antiquis collato conficit, candyem esse brevem chlamyda, tiaram autem pileum antrorsum reflexum. Gesn.

ead. l. 14. Ὁρῶντες αὐτῶν] Τῶν ἡμιθέων scil. Guyet.

ead. l. 15. Μακρὰ] *Fl.* fere ubique in hac phrasi μακρὰν legit. Vid. c. 2. Navig. sed cur prius praeferamus, vide ad Rhet. Praec. c. 10. atque Jov. Conf. c. 32. atque alibi. Reitz.

Pag. 178. *l.* 6. Ποικίλος] Rescribitur (*Descr.*) ab *H. Prideaux.* P. I. L. III. ex *Herod.* III. *Plin.* VIII, 46. *Solino* XXXV. et *Ammiano Marcell.* c. 22. Unde illud tantum decerpam, quod ad rem praesentem facit, nempe nigrum totum fuisse, nisi quod in fronte macula alba quadrata fuerit, et in tergo aquilae, aut, ut alii tradunt, crescentis lunae figura. Quod autem de scarabaeo sub lingua ex *Plinio* monet, *Plinii* verba sic habent: *Nodus sub lingua, quem Cantharum appellant.* Solan.

ead. l. 8. Ἄλλα πολλῷ γελ.] Sic *crocodilum* adorabant Ombitae. Vid. *Ael.* de anim. X, 21. et *Nostr.* Jov. Trag. c. 42. *Felem* alii. *Athenag.* p. 50. C. add. *Clem. Alex.* p. m. 66. A. Solan.

Pag. 179. *l.* 6. Μητραλοίου υἱὸς] Cum Alcmaeone confundit, a quo mater occisa. *Ovid.* Met. IX, 407. *Natus erat facto pius et sceleratus eodem.* Vid. p. 255, 1. et 266. Quidam tamen una matrem occidisse tradunt, (vid. *Apollod.* III. p. m. 81. pen.) et ita pater jusserat (p. 77.

C.) Solan. Utrum auctorem secutus, an memoria lapsus, filium facit, qui frater erat ejus Alcmaeonis, qui Amphiarai patris ulciscendi caussa matrem Eriphylen interemit? Gesn. Si, de quo nulla omnino inter veteres dissensio est, sub *matricida* h. l. pater Amphilochi, i. e. *Amphiaraus*, non frater Alcmaeon, intelligatur, nec de errore Luciani cogitetur, Alcmaeonem cum Amphiarao confundentis: Amphiaraus eatenus, *Wielandio* arbitro, dici possit *matricida*, quatenus filium Alcmaeonem eo adduxit, ut matrem suam interficeret. At minus mihi simplex haec ratio esse videtur, quam pro auctoris natura, a quo sane haud alienum est putare memoria lapsum esse. Lehm.

ead. l. 7. *Δυοῖν ὀβολοῖν*] Confer omnino Alex. c. 19. a me hinc praecipue nitori suo redditum. Solan.

ead. l. 11. *Πολυδάμαντος*] De hoc dictum est ad Herodot. c. ult. Vide etiam *Athenagoram*. Solan. Hujus Polydamantis Scotussaei, athletae cum Dario Notho viventis, facinora, mortis genus, statuam quoque Olympicam commemorat *Pausanias* Eliac. II. pag. 182. seq. sed de vi illa febrifuga nihil. Gesn.

ead. l. 13. *Θεαγένους*] De eo vid. Quom. Conscr. Hist. c. 35. et notas. Solan. De hoc omnia *Pausanias* Eliac. II. p. 188. seq. qui etiam hoc addit: *Θύσιοι δὲ — νομίζουσιν ἅτε θεῷ θύειν. Πολλαχοῦ δὲ καὶ ἑτέρωθι ἔν τε Ἕλλησιν οἶδα καὶ παρὰ βαρβάροις ἀγάλματα ἱδρυμένα Θεαγένους, καὶ νοσήματά τε αὐτῶν ἰώμενον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων τιμάς.* Gesn.

Pag. 181. *l.* 7. *ΑΓΑΘΗι ΤΥΧΗι*] Praescriptio solennis in omnibus fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat *Huds.* ad *Thuc.* IV, 118. ubi etiam principio decreti est, nempe sic: *Ἔδοξε τῷ δήμῳ. Ἀκάμαντὶς ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικιάδης ἐπεστάτει, Λάχης εἶπε, Τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ.* Gesn.

ead. l. 8. *Ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε*] Proprie tribus *πρυτανεύειν* dicitur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in ejusmodi

decretis, v. g. apud *Thucyd.* l. c. et plusculis in *Demosthenis* oratione pro Corona. Sed hic Jovi hoc tribuit *Lucianus*, nempe qui hoc egerit; quod refert *Pollux* VIII, 95. οἱ Πρυτάνεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προγράφουσι πρὸ τῆς βουλῆς καὶ πρὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Caeterum lubet hic indicare, quod prodesse possit illa de πρυτανευούσῃ φυλῇ observatio *Andocidi* in oratione de mysteriis p. 13. *Ald.* ubi legitur, Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐὰν τὶς ἐπρυτάνευε, Κλεογένης ἐγραμμάτευε, Βοηθὸς ἐπεστάτει. Quod summus vir *Ezech. Spanh.* Diss. XI. p. 715. ita convertit, *Si quis Prytanin agebat* etc. Legendum absque haesitatione videtur Αἰαντὶς (φυλῆς hoc nomen est apud *Suidam*) ἐπρυτάνευε. Dicam, quomodo Αἰαντὶς mihi ita facile in mentem venire potuerit. Occupatus paullo ante in laudatione *Demosthenis*, orationem pro Corona perlegeram, et in ea ψηφίσματα. Horum vero unum c. 55. factum est, φυλῆς πρυτανευούσης Αἰαντίδος. Satis, credo, est. Gesn.

ead. l. 9. Προήδρευε Ποσειδῶν] Neptuni mentio nulla praecessit. Sed puto, quod clamosus est admodum ille Deus, et plus quam Stentorea voce, ideo προεδρίαν hic illi tribui. *Ulpian.* ad Demosth. contra Midiam, quem laudat etiam *Kuhn.* ad *Poll.* VIII, 96. Οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος λέγοντες τῷ δήμῳ· Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τούτου βουλεύσασθαι. Gesn.

ibid. Ἐπεστάτει Ἀπόλλων] Ἐπιστάτου erat mittere populum in suffragia, quod ἐπιψηφίζειν est, ut luculenter ostendit *Ernestus* ad *Xenoph.* Memor. Socr. IV, 4, 3. Quam congrue autem ἐπιστάτην faciat Apollinem, indicat *Pollux* VIII, 96. ubi de ἐπιστάτῃ, ἔχει οὗτος τὰς κλεῖς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμματα. Apollo praeses literarum etc. Ab hoc munere incipit decretum apud *Aristoph.* Thesmoph. 379. Τιμόκλει' ἐπεστάτει· Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν· Εἶπε Σωστράτη. Gesn.

ead. l. 10. Ἐγραμμάτευε Μῶμος] Etiam hoc apposite. Γραμματεὺς ap. *Poll.* VIII, 98. inter alia ἀναγι-

νώσκει τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ, quod facile plurimis oratorum locis firmari posset, si hoc ageremus. Nam quae de *Prytanum*, *Proëdrorum*, *Epistatarum*, *Scribarum* munere diximus, eo modo allata sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam his, qui non satis exercitati sunt, appareat. Gesn.

Pag. 182. *l.* 9. Περὶ τροπὰς χειμερινάς] Cum longae noctes benignam dormiendi, et somniandi adeo, occasionem praebeant. Dicit enim sententiam Somnus. Gesn.

ead. l. 10. Τελείους θεούς] Supra Jov. Tr. c. 18. Reitz.

ead. l. 14. Ὅρκον, τὴν Στύγα] *Hom.* Od. *E*, 185. Solan.

Pag. 183. *l.* 1. Ἠρία] Humilium volunt hac voce designari sepulcra. Solan. Vid. supr. Contempl. c. 22. pr. Reitz.

ead. l. 5. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι] Erat Athenis signum Ἀθηνᾶς Ὑγιείας, teste *Pausan.* Att. p. 21, 17. et ara, ibid. p. 31, 3. *Wechel.* De Aesculapii oraculis vel solus *Nostri* Pseudomantis satis testatur: ad quem fallor an referenda est tabula aenea apud *Gruterum* p. 81. Gesn.

ibid. Ἀσκληπιὸν χρησμῳδεῖν] Alexandri Abonoteichitae oraculum petere hisce videtur. Solan.

ead. l. 12. Ἐκείνοις δὲ τάφον — καὶ θύλην ἐπιστῆσαι] Pro θύλην, quae vox est nihili, manifestum est debere legi στήλην. Sed interpres, qui statuam vertit, nescio quomodo legerit: nam licet στήλη ab ἵστημι derivari videatur, ἵστημι vero sit *statuo*, tamen statua Latinis dicitur Graece ἄγαλμα, ἀνδριάς, βρέτας, non vero στήλη, quae hoc loco *cippus* debebat verti. Palm.

ead. l. 16. ΖΕΥΣ] Delevi supra Jovis nomen, quod in omnibus libris nostris ante τοῦτο reperiebatur, et hic suo loco reposui ante Δικαιότατον. Decretum autem Momus legerat, quod observare omiseram. Isque adeo recitato jam decreto ait: τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. Solan.

Pag. 184. *l.* 9. Νομίζουσιν] Sequebantur in Ed. *Junt. Ald. Fl. Fr. Hag.* et *Bas.* 1. ac 2. (non in *Par.*

Salm. et Amst.) duo Dialogi inscripti: ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ, Alter ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ. Iis tamen additum in iisdem: Οἱ ἐφεξῆς δύο διάλογοι τῶν διαλόγων εἰσὶ τῶν θεῶν· quo indicarent, hos binos Dialogos Deorum. Sed uterque jam suo loco insertus est Tom. II. No. XXV, et XXVI. Reitz.

IN CYNICUM.

Pag. 185. *l.* 1. ΚΥΝΙΚΟΣ] D. *Joan. Chrysostomus*, vir plane sanctus et incomparabilis, non veritus est ejus partem in homiliam quandam, quam in *Johannis* evangelium commentatus est, inserere. Cogn. Suppostitium credo: gravior enim est, nec ludentis Luciani. Solan. Mira vero argumentatio! Quasi omnis gravitas a multiplici Luciani ingenio et oratione aliena fuerit, nec ille quidquam aliud sciverit, nisi ludere. Quin ipse *Solanus* bene nôrat gravissimi et consilii et styli libros, a nemine illos, ne ipso quidem, unquam in suspicione habitos, Hermotimum, Nigrinum, Toxarin, Anacharsin, multosque alios: qui quum et ipsi inter se pro materiae ratione et auctoris aetate valde diversi sint habitu ac forma, facilius tamen quisque infinitam prope ac plane inexhaustam ingenii varietatem et agilitatem in scriptore, qui ipse Demosth. Encom. c. 24. se profitetur πάσας στροφὰς καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, admirari volet, quam ob hanc ipsam ac solam varietatem de unius vel alterius libelli auctoritate dubitare. Mihi quidem videtur Lucianus sibi ipse defuturus fuisse, nisi hunc scripsisset Cynicum suum, quum parum sibi de Cynica disciplina judicans constitisse videri potuisset, qui nunc Cynicis, ut Antisthene, Diogene, Menippo, uteretur ad errores hominum ac vitia perstringenda et corrigenda, nunc eosdem Cynicos, ut in Lapithis, Vitarum Auctione, et alibi, acerbe carperet ac derideret. Jam de consilio libelli ipso cf. Argum. Lehm.

ead. l. 3. Κόμην] Diserte hic *coma* tribuitur Cynico; quam apte, viderint alii. Ego certe contra optimorum scri-

piorum morem id factum censeo, apud quos ἐν χρῷ κεκαρμένοι, quales Cynicos fuisse certissimum est, nunquam credo invenientur κόμην ἔχειν dici. In hoc tamen libello iterum c. 13. iidem diserte dicuntur, aut innuuntur κομᾶν, c. 16. et 20. Nihil igitur restat, nisi ut moneam, opus esse supposititium, de quo non multum laborandum est. De aliis Luciani ipsius locis quid dixerim, vide ad De Morte Peregr. c. 15. Solan.

ead. l. 4. Χιτῶνα] Sic *Aelian.* V. H. VII, 13. ἀνυπόδετος πολλάκις καὶ ἀχίτων προῄει. Philosophi enim omnes, exceptis Cynicis, et tunicam interulam et superiam (verbis utor *Salmasii* ad *Tertull.* de pallio p. 70.) habere consueverant Cynici solam interulam; inquit, unde ἀχίτωνες. Vid. fin. hujus Dial. ubi plerique Dii ἀχίτωνες pingi dicuntur. *Non semper veteres Graeci calceati erant,* inquit *Casaubonus* (ad *Theophr.* Char. p. 240.) *ut hodie nos sumus: multus enim fuit* τῆς ἀνυποδησίας *usus. Spartanos quidem etiam lex Lycurgi coëgit esse discalceatos, ut refert Xenophon in eorum Politia. Athenienses quoque, paullo qui essent in ratione vitae adstrictiores aut severiores, non nisi necessaria tempore, ad vitandum scilicet frigus aut itinerum asperitates, calceis utebantur. Vide Plut. in Phocione: et, ait idem auctor in vita Lycurgi, eum* ταῖς ἀναγκαίαις *tantum* ἡμέραις *calceos induisse. Oppianus etiam in venatoris institutione, jubet eum nudis pedibus ad venationem ire,* γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ὁδεύειν Κείνους τοῖσιν ἴχνη μέλεται, δυςδερκέα θηρῶν. *Clem. Alex. Paedag. III. libro II.* ἀνδρὶ δὲ εὖ μάλα ἁρμόδιον ἀνυποδησία· πλὴν εἰ μὴ στρατεύοιτο. καὶ γάρ πως ἐγγὺς τὸ ὑποδεδέσθαι τῷ δεδέσθαι. *Nota est et Romani Catonis* ἀνυποδησία· *item Neronis; vide Suet. c.* 51. — Haec et plura *Casaubonus. Xen.* ἀπομν. 1. — τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς. *Aristoph.* apud *Diog. Laërt.* p. 40. C. ἀνυποδητεῖς· in Nub. tamen est ἀνυπόδητος. Solan.

ibid. Γυμνοδερκῆ] An γυμνοδερμῆ, a γυμνοδερμοῦμαι, i. e. cute nuda sum? Guyet. Idem rursus ad ver-

tum *Menag.* REITZ. Nihil dum probabilius video conjectura *Menagii:* hanc itaque interpretando secutus sum. GESN. Nec *Schneiderus* Lexic. h. v. perhorruit admodum improbabile verbum γυμνοδερμοῦμαι. Sed vid. *Lobeck.* ad *Phrynich.* Parerg. c. XIII. p. 624. qui conjicit γυμνὸς θέρη, i. e. εἱληθερεῖς. Ego certe non habeo, quod proferam melius. LEHM.

ibid. Ἀνυποδητεῖς] Infra c. 16. f. ἀνυποδητεῖν iterum sic scribitur in omnibus, penult. longa. Item ἀνυπόδητος c. 13. ac saepe. Licet et interdum ἀνυπόδετος. REITZ.

Pag. 186. *l.* 1. Τοῖς ἐναντίοις] Locus mendosus videtur: vett. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, neque desidero: nam recte διαχρήσασθαι cum accusat. construitur; vid. *Herodian.* plurib. locis; atque *interficio* significat. Verte igitur: *tu corpus contrariis rebus enecas*, i. e. *crucias duriter habendo*, non vero ut vulgo homines solent. REITZ.

ead. l. 3. Ξηροῦ] I. e. ἀστρώτου, *sine strato.* GUYET.

ibid. Ἄσην] Ἄσιν. GUYET. Frustra. Nam vulgatum praestat, nec *luto* etiam conspersum requiritur pallium, sed ἄση *fastidium*, hic *squalorem* luctui proprium significat, et ad vocabula luctus bene refertur a *Polluce* III, 98. REITZ.

ibid. Πάμπολλον] An παμπόλλην; GUYET. Ne credas, lector, qui scis composita Atticis communia. *Aelian.* IV, 8. παμπόλλους μυριάδας. REITZ. Sic quidem leviter res confici non poterat. In Πάμπολλοι μυριάδες, quae dictio passim occurrit, potest sane de communi genere cogitari, quia forma nil impedit; quamquam rectius cogites, μυριάδας tum a scriptore masculine fingi, quasi scriptum habeas μύριοι. Sed in ἄσην πάμπολλον de forma communis generis cogitari nequit, quod ipsa haec forma vetat. Debebat enim sic scribi πάμπολυν, quod in feminino genere me nunquam memini scriptum legisse. Poëticam autem formam πάμπολλος et πάμπολλον nullo jure huic scriptori nostro intrudas.

Ergo non displicet. L. 1. *Guyeti* παμπόλλην, modo ἄσιν sit vera scriptura, aut etiam ejusdem *Guyeti* ἄσιν. Lehm.

ead. l. 8. Παρέχων] Fors. παρέχοι, adjecerat *Gesnerus*. Idem habet *Guyet.* in nott. Mss. quas ille non vidit. Tanto verisimilius fit, utrumque recte conjicere. Reitz.

Pag. 187. *l.* 4. Τί τὸ ἐνδεὲς] Non assequitur Latinus sermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim hujus loci. Ἐνδεὴς apud Graecos et hominis epitheton est, cui aliquid deest, quo aegre caret, et rei, quae sic deest. Objicitur Cynico, vivere illum in *defectu*, h. e. in summa inopia: ille rogat, quid est igitur *deficiens* etc. Gesn.

ead. l. 16. Οὐχὶ σκέπης] Σκέπη legendum videtur. Guyet. Minime: nam connectendum cum seq. χάριν et εἵνεκα, quod ab eadem persona statim additur. Reitz.

Pag. 188. *l.* 5. Εἵνεκα] Non itaque poëticum est εἵνεκα. Habuimus id crebro apud *Nostrum*, de Dom. c. 8. Amor. c. 49. Navig. cap. 20. etc. Quamvis Ionibus potius perpetuum τὸ εἵνεκα. Reitz.

ead. l. 9. Μάθοις· τί πεδῶν ἐστ' ἔργον;] Sic omnino interpungendum fuit, non, ut in plerisque fit, sine interrogatione, aut post μάθοις mora. Solae *Bas.* 2. et *Par.* hoc observarunt: quamvis recte verterit *Thom. Morus.* Solan.

ead. l. 14. Οὐδὲν χεῖρον] Vulgatum εἰ χεῖρον nihili esse, bene etiam senserat *Gesnerus*, qui pro οὐδ' εἰ rescripserat οὐδέ. At cum L. et *Fl.* οὐδὲν habeant, quod verisimum, quodque mox repetitur, in οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον, omnium nostrorum librorum consensu, nihil haesitavi in hoc recipiendo. Cumque *Fl.* οὐδὲν cum spiritu exhibeat, adparet vulgatum ceterarum οὐδ' εἰ hinc natum esse. Reitz.

Pag. 189. *l.* 12. Οὐδὲ τρέφεσθαί γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοὐμὸν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. ΛΥΚ. Δῆλον γάρ. ΚΥΝ. Οὐδὲ εὔρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο] Hiulca sunt haec ultima, sed facile patet, quid interciderit; nimirum εἴη, idque proclive fuit ob affinissimam sequentem voculam. Lege igitur,

Οὐδὲ εὔρωστον εἴη, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. Id ait Cynicus, sed nec propterea corpus meum videtur pejus nutriri, quod nutritur ab rebus vilibus. (Id vero manifestum esse, respondet Lucianus) Neque bene firmum foret, si male nutriretur. Jens.

Pag. 190. *l.* 1. Οὐδὲ εὔρωστον] Gesnerus etiam illeverat: supple εἴη. Lubens id adderem, sicubi invenirem. Jam poterit subaudiri, donec id inveniamus. At nihil aeque intelligeretur, ac paullo supra hoc capite, εἰ ὑπὸ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον. Reitz. Cf. Varr. Lectt. Lehm.

Pag. 192. *l.* 2. Ὀλίγων δὲ ὥσπερ τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων] Benedictus: paucisque, cis nutriantur, opus habeat, diutius tamen, quam alii multi, immoretur. In qua interpretatione secutus est auctorem Thomam Morum, dubito, an Graeca rite considerantem. Certe res ipsa non patitur, ut in his sit justa oppositio; nec si vir valens diutius, quam aegroti multi, immoretur convivio, propterea sic culpari potest, ut hic postea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, qui τῶν πολλῶν putarunt dici masculine; sunt enim neutra, et utique illud diutius nullibi in Graecis. Verte, paucisque, ut nutriatur, opus habeat, cum a multis, si multa deglutierit, futurum sit ut enecetur. Gron.

Pag. 194. *l.* 10. Ἐριφύλην] Amphiarai uxorem. Solan.

Pag. 195. *l.* 7. Καίτοι ῥᾴδιον θεραπεύειν αὐτὴν τὴν ἐπιθ.] Latet hic Cynicum ulcus, de quo Dio illa parte minime Chrysostomus in Diog. seu de tyrannide pag. 90. Gesn.

ead. l. 8. Εἰς ταύτην] Subaudi ὁδόν. Guyet.

Pag. 196. *l.* 2. Μὴ] Edd. pleraeque καὶ μή. Delendum illud καὶ jam olim videram, nondum inspecta Fl. Ed. a qua non reperitur. Solan.

ead. l. 6. Νὴ Δία] Concedentis est νὴ Δία, non negantis. Hic autem non concedit Lucianus, sed negat. Seri-

bendum ergo *μὰ Δία*. SOLAN. *Νὴ* tamen et negationi addit *Aristid.* T. II. p. 116. Ed. *Jebb.* Sed *Solano* adsentior hic mutandum; aut saltem negative vertendum. REITZ. Assentior *Solano* ipse quoque. Sed illud *recte sane*, quod in versione posui, ita intelligebam, *recte sane utuntur:* quod, si rem ipsam spectes, eandem vim habet, ac posuissem, *non per Jovem.* GESN. *in Addend.* Ergo refert *Gesnerus* affirmandi formulam ad simplex verbum praecedens *χρῶνται*, quod vereor, ut fieri possit, quum formula *παρὰ φύσιν χρῶνται* unam contineat eamque indiscretam notionem. Mihi praestare videbatur, post *Δία* lenius interpungi, ut jam haec affirmatio cum sequenti sententia nectatur, et reddenda sit: *Imo vero, per Jovem, etiam infitiandi vim habet.* Sic censeo videlicet, si vera est lectio *νὴ Δία*, in qua certe omnes libri consentiunt. Nec vero puto hanc rei expediendae rationem ab indole dialogi Attici alienam esse. LEHM.

Pag. 197. *l.* 8. *Τὸν Ἡρακλέα*] Meminerimus, Herculem peculiariter numen esse Cynicorum, quem sibi imitandum Herculisci novi sumserint. Pluscula sunt in Proteo Luciani. Clava etiam illum imitabantur, cujus rei imago est in *Sexto Empiri* Fabric. p. 39. De regno illo Herculis, cujus statim fit mentio, splendidissime *Dio* Or. de Regno pag. 12. D. *Ἐκεῖνος δ' οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος ἦν βασιλεὺς, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντος ἡλίου μέχρι δυομένου, πάσης ἦρχε γῆς, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἁπάντων, παρ' οἷς ἱερά ἐστιν Ἡρακλέους κ. τ. λ.* GESN.

ibid. *Τῶν πάντων*] In mutatione tam exigua, errore orto a scribendi compendio in articulis pingendis usitato, contra Edd. *Gesneri* emendationem recepi. Etsi enim vulgatum satis intelligi queat, friget tamen prae altero, quod Luciano aliisque proprium esse, testimoniis haud eget. REITZ.

eand. l. 16. *Ἢ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀπόρως ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιϊέναι τοιοῦτος;*] Cynicus contendens, labores, molestias, pericula, non reddere per se aliquem miserum et egentem, utitur exemplo Herculis, qui nudus, pellem modo indutus,

peragrarit terrarum orbem, monstra domuerit, omnibusque superior fuerit. *At*, inquit Cynicus, *non id Hercules prae paupertate fecit, quippe qui mari et terrae imperavit, non propterea fuit miser, quippe qui alios miseria liberavit. An vero*, pergit, *tu putas*, *eum*, *qui talis erat*, *eguisse vestis et calceis*, *ac ob illud circumerrasse?* Sed Graeca sunt soloecismo inquinata, σὺ δοκεῖς περιϊέναι τοιοῦτος; nam illud τοιοῦτος pertinet ad Herculem. Possemus legere σοὶ δοκεῖ. Possemus minori mutatione, τοιοῦτον· nec dubito, quin ita scripserit Lucianus; (immo, ut video, dubitandum non est: nam clare τοιοῦτον habet *Florentina.*) Quis enim tam turpem sermonem ab tersissimo scriptore ferret? Jens. Περιϊέναι τοιοῦτον] Etsi περιϊέναι τοιοῦτος alio sensu recte dicitur, et nominativum cum infinito alibi recte stare demonstravimus; hic tamen minime tolerabile erat τοιοῦτος, quia sic ad praemissum σὺ pertineret, a quo cum necessario divellendum ac distinguendum sit, non haesitavi *Florentinae* ac *Jensio* obsecundare. Reitz.

ead. l. 17. Τοιοῦτον] Secutus sum *Fl.* In reliquis τοιοῦτος est. Solan.

Pag. 199. *l.* 9. Πάντα γὰρ τὰ κακὰ] Quanta ex auri argentique cupiditate mala oriantur, hoc aliisque testimoniis enarrat *L. Bos.* ad *Ep. Timoth.* VI, 10. ubi ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστιν ἡ φιλαργυρία habemus. Reitz.

Pag. 200. *l.* 6. Ἀναιδέστατον] Vox haec, si recte habet, sensu plane novo sumitur. Non enim *inverecundum*, ut assolet, sed *quod pudorem incutere valet*, hic necessario significat. Sed sanum esse locum, dubito. Solan. Nescio, quid sibi velit ἀναιδέστατος, quod *impudentissimum* notat; neque quid interpres, qui *pudendum* vertit. Puto corruptum esse inter dictantem et excipientem vocabulum, legendumque ἀνηδίστατον superlativo, quasi gradus quarti ex ἀνήδιστος. Atque sic interpretatus sum interea. Nisi tamen potius audienda vetera Lexica, in quibus ἀναίδεστος est ἄμοιρος, ἄτιμος· quae si sequamur, σχῆμα ἀναιδέστατον τοῖς ἀκο-

χλιδῶσιν fuerit habitus, cujus minime participes esse vellent homines luxuriosi. Gesn. Forte ἀηδέστατον, vel ἀειδέστατον. J. J. Wetst. Si mutanda erat vox vulgata, abstinendum saltem erat a barbaris, quale Gesneri istud ἀνηδίστατον, pro quo aeque in promtu fuit probius illud, in quod Wetstenius incidit ἀηδέστατον. Poterat etiam de ἀεικέστατον cogitari. At nondum equidem video corrigendi necessitatem. Cynicus cum dicit habitum maxime decere probos viros, quem delicati homines omnium maxime pudori sibi ducant gerere, quemque hi maxime aversentur. Impudens igitur, ἀναιδὴς, dicitur habitus Cynicorum ex mente hominum ἀκολάστων, quos pudeat imprudenter se gerere, i. e. ut mox ipse Cynicus explicat, αὐχμηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι etc. Atqui hanc imprudentiam tum morum, tum habitus, ipsi affectare solebant, et vero jactare, Cynici nostri. Loco omnium conferas Diogenis Cynici professionem Vit. Auct. c. 9. sq. imprimis c. 11. Quemadmodum ergo in voce ἀναιδέστατον nihil mihi est offensionis, ita tamen non dissimulo suspicionem quandam, quam vox sequens μᾶλλον mihi injicit. Quam vocem malo errore e praecedenti μᾶλλον iteratam esse suspicor. Lehm.

ead. l. 9. Κομᾶν] Dixi jam supra ad cap. 1. et ad De Mort. Peregr. cap. 15. Solan.

ead. l. 15. Τί ἂν δῴη τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναίδοις ὀδμὴν ἔχοντος] Imperite versum: *et quidem quid facies, cum vir eundem cum cinaedis odorem habeat?* Debuit: *Quid daret quis pro viro,* (quanti aestimaret virum) *qui eundem cum cinaedis oleat odorem?* Vide, quae dixi in Ellipsi praepos. ἀντί. *L. Bos.* Vid. *Lamb. Bos.* de Ellipsi praep. ἀντί. Solan. I. e. Ed. *Schäf.* p. 667. De forma autem δῴη vid. ad Hermot. c. 19. Tom. IV. p. 397. Adde ibi μεταδῴης nunc editum. De Paras. c. 1. e Codd. duobus. Lehm.

Pag. 201. *l.* 11. Ὑμῖν δὲ] Al. ἡμῖν δέ. Guiet. Sed vulgatum praestat, quod J. *Par. Salm.* etc. exhibent. Reitz.

ibid. §. 12. Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι, καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι; αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων etc.] Non semel haec verba inspexi, et congruentem rei, qua de agitur, sensum in iis perspicere conatus sum. Sed frustra. Interpres vertit: *Atque haec ita cum sint, jam nos in vitam vestram traducere aequum censetis, nostramque corrumpere, cum saepe male consulta sint, quae facitis, ipsique vestris in negotiis minime circumspecti sitis.* Satis patet, interpretem non secutum esse vulgatam lectionem; idque me de alia lectione, alibi forte exstante, cogitare fecit. Et, ecce, sic dederunt *Florentini*: Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν· αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων. Unde tanta scripturae diversitas nata sit, non divino. Alium haud dubie *Aldus*, (quem secuti sunt editores reliqui) quam *Florentini*, expressit Codicem. Sed nec *Florentina* scriptura vitii expers, quantum ego video: legendum nimirum βουλευόμενοι. Id vult Cynicus: *Vosne, qui luxu estis perditi, multisque morbi ac infirmitatis generibus saepe affecti, aequum censetis, nos Cynicos componere nos ad vestram vivendi rationem; vos, inquam, qui saepe de iis, quae nos agimus, secus cogitatis, rerum vestrarum conditionem ipsi non habentes perspectam et exploratam?* Nam et per interrogationem haec prolata esse, nullus dubito. Jens.

ibid. Τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευόμενοι πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν] Sic *Fl.* nisi quod L. et *Jensii* conjecturam, βουλευόμενοι pro βουλευομένων scribere jubentium, secutus sum. Grammaticus enim aliquis margini Cod. L. adscripsit ἴσως, βουλευόμενοι. Reliqui libri omnes haec verba sic exhibent: τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσιν. Solan. Τὰ ἡμέτερα — βουλευομένων] *Florentinam* lectionem interpretatus sum, quae sola sententiam convenientem huic loco efficit: in qua etiam participium βου-

λευομένων servandum est, quod ad ἡμῶν refertur in τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι autem media, id est, reciproca significatione accipio, de his, qui sua acta retractant, ut *Xenoph.* Memor. Socr. IV, 2, 19. μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα εἴπερ ἔξεστι· et IV, 4, 14. νόμους, οὕςγε πολλάκις αὐτοὶ οἱ θέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθωνται. *Plutarchus* de discr. Amic. p. 58. C. καὶ λόγου κατάρχοντας ἐν συνόδοις καὶ συνεδρίοις, εἶτα παραχωροῦντας ὡς κρείττοσι, καὶ μετατιθεμένους ῥᾷστα πρὸς τοὐναντίον. *Lucian.* Jov. Conf. c. 10. εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα. (conf. *Galat.* I, 6.) Gesn. Cf. Varr. Lectt. Lehm.

ead. l. 13. Βουλευομένοις] An βουλευόμενοι; Guyet.

Pag. 202. *l.* 14. Ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται] *Interdum aliud quidpiam hujusmodi vos auferre videtur.* Ms. non male ἐκφέρειν δύναται, *vos auferre potest.* Sed illud etiam tolerari potest. Graev.

ead. l. 15. Πολλῶν ὑμεῖς γε] Cum *Par.* haberet πολλῶν γε ὑμεῖς γε, adii ceteras, et geminatum γε in omnibus inveni, excepta *Bas.* 2. quae prius γε recte omisit: hanc ergo expressi. Reitz.

Pag. 203. *l.* 12. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων] Corruptus haberi debet hic locus. Nam quod in *Ven.* 2. abest οὐ, nihil juvat. Solan.

ead. l. 13. Ἀνθρώπων] Vel εὐδαιμόνων omissum videtur ut bene admonuit *J. J. Wetsten.* vel id pro ἀνθρώπων substituendum est. Reitz. Cf. Varr. Lectt. Lehm.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 205. *l.* 1. ΨΕΥΔ. Η ΣΟΛ.] Negarunt multi, hunc Dialogum esse Luciani, quoniam, inquiunt, nihil habeat salis: sed longe mihi videntur falli, nec attente hunc Dialogum explorasse. Est enim mire fabricatus propter varias texturae significationes. De quibus copiose *Ammonius*, qui Dialogi hujus sufficiens interpres esse poterit. Dialogi

sequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipse Lucianus hoc testatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit: νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Bourd. Luciani non videtur. Guyet. In eadem sententia et *la Croze*; vid. ejus not. ad cap. 7. v. ἐλογχα. Ego sane non ausim adfirmare Luciani esse. Nimis enim, nimis frequenter iisdem alibi utitur, quae hic soloecismi damnantur. Immo dimidia saltem pars eorum falso soloecismi accusantur, quippe quae et alii probati auctores, Atticismi non rudes, adhibuere, quod recte etiam sensit *Duker*. quem adlego ad c. 7. v. τεθνήξει, quodque pluribus post *Graevium* ostenderem, nisi notarum jam esset satum, ut copioso esse non liceat. Si tamen Lucianus auctor est, jocari hic maximam partem credendus erit, ut qui alibi non sollicite ὑπεραττικίζειν necesse duxerit. Reitz. Hic Dialogus inter eos est, quos nulla lingua alia expresserit, cum lepos omnis sit in quadam verborum imparilitate, perturbatione et miscela, quam, sententia verborum salva, raro licet transferre in sermonem alium. Quo itaque magis studeas exprimere omnia, tanto magis insulsus fatuusque his, qui comparare Graeca non possunt, evadas necesse est. Haec itaque, quam non sine molestia et pudore quodam damus, interpretatio non potest juvare nisi eos, qui de singulorum verborum sensu celerius, quam ex Lexico edoceri cupiunt, et per haec ad indagandos soloecismos deduci. Ne quis, Graece qui plane nesciat, legere interpretationem velit, deprecor, cum metus sit, ne Lucianum et interpretem, illum plane innoxium, hunc sola commodandi quibusdam voluntate peccantem, ineptiarum difficilium condemnet. Expressi autem in illis, quae stribliginem habent, locutionibus, naturalem singulorum verborum significationem, sive eam contextus admittat, quo facto soloecismus non apparet Latine tantum scientibus, sive minus, ubi deinde laborat sententia, quam utcunque positis in parenthesi verbis explicare studui. Gesn. Luciani hunc esse libellum, facile intelligitur e comparatione aliorum, ubi idem Noster grammaticas res tractat et vindicat

adversus putidos suae aetatis sophistas eosdemque iniquos et insulsos styli sui censores; quo refero potissimum Prometheo in verbis, Pro lapsu in salutando, De die nefasto, e. a. Fuisse enim credo, qui in Luciani scriptis nonnulla minus Attice dicta notaret et carperet. Hunc jam vicissim ipse notat et carpit ita, ut non tantum ignorantiae, sed etiam stupiditatis, convincat, ostendatque ea via, se quidem, quid Atticum, quidve sit soloecum, bene scire, illum autem *Pseudosophistam* esse nec parem omnino judicando stylo Lucianeo. Hoc si teneas scriptoris nostri consilium, facile quum omnino judicium ejus de singulis quibusdam soloecismis verum cognoscetur, tum ii Luciani loci, ubi contra haec, quae proponuntur, praecepta Atticae dictionis ipse peccasse videtur, cum hac admodum salsa et acerba, Socratica etiam dicerem, si minus esset malitiosa, censura optime conciliabuntur. Lehm.

ead. l. 4. Σολοικίζοντα] Σολοικισμὸς ab antiquis Latinis vocabatur *striligo*. *A. Gell.* XX, 5. vocem improbat; I, 7. tamen usurpat; *Plutarchus* saepius. Deducitur autem a Σόλοικοι, qui cum Attici essent, et habitarent *Solis* Ciliciae urbe, τὴν εὐγενῆ παρεκόπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν καὶ ἐξηγροικίσθησαν διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμὸν, ut *Eustathius* loquitur in *Dionys.* de situ orbis. Leed.

Pag. 206. *l.* 9. Ἄρτι δὲ σολοικιῶ] Hoc est, *modo soloecissabo.* Quae locutio jam soloecismo foedatur. Ἄρτι enim non cum futuro jungebant Attici, sed aut cum praesenti, aut praeterito. Ἄρτι ἥξω, inquit *Thomas Magister*, οὐκ εἴπῃς, ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι καὶ ἀφικόμην. Et *Phrynichus* in Eclogis dictionum Atticarum: ἄρτι ἥξω μηδέποτε εἴπῃς ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρῳχημένου, ἄρτι ἥκω καὶ ἄρτι ἀφικόμην. Ubi male doctissimus interpres *Joannes Nunnesius*, ἄρτι ἥξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam.* Et ἄρτι ἀφικόμην *modo veni.* Quibus significant, ἄρτι particulam futuro junctam non carere soloecismo, caeterum praeterito et praesenti recte jungi. Fallitur interpres, qui vertit, *jampridem enim soloecismi*

gestio; quippe qui putarit, *σολοικιῶ* hic desiderantis vim habere, et esse praesentis temporis, cum a themate *σολοικίζω* sit futurum Atticum. Secundam hujus futuri *σολοικιεῖς* infra videbis, dum in verbo *διέφθορας* referemus *Moschopuli* verba. Idem male credidit, *ἄρτι* non posse jungi praesenti, quod tamen contendit ex *Gaza* probare. Is quidem *ἄρτι πεποίηκα* scribit dicendum, non negat tamen *τὸ ἄρτι* etiam praesenti jungi. Alioqui parum Attice dixisset *Plato* in Critone *ἄρτι δὲ ἥκεις ἢ πάλαι;* Paria his *Pollux* et *Suidas*, quorum hic *ἄρτι* dicit *ἐξ ὑπογύου* significare, hoc est, modo, nuper, dicique de praeterito, ut *αὐτίκα* de futuro. Ille, *ἄρτι*, inquit *ὅ ἐστι πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ ὅ ἐστι ταυτόν.* Quod igitur hic praecipimus de *ἄρτι*, idem infra repetemus in *νῦν δή*. Proinde *αὐτίκα μάλα σολοικιῶ* dicendum. Sic et *modo* futuro junctum invenies. *Terent.* Andria: *Modo ibo, ut apparetur dicam, atque huc renuncio.* Utriusque exemplum habes apud *Aristophanem.* In Avibus: *οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτην ἐγώ· καὶ τοὔνομα ὥςπερ παιδίῳ νῦν δὴ ἐθέμην.* Idem in Pace: *Ἴθι νῦν ἄκουσον οἷον ἄρτι μ᾽ ἤρετο. Eustathius* ad Iliad. *Α.* p. 75. male putavit *ἤδη δὲ σολοικιῶ* hic legi. *Τὸ δὲ ἤδη*, inquit, *κατὰ τοὺς παλαιοὺς τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπιμερίζεται, τῷ παρῳχημένῳ, ὡς ἐνταῦθα ἐν τῷ ἤδη γάρ ποτε ἐγώ· καὶ τῷ δ᾽ ἤδη δύο γενεαὶ ἐφθίντο. τῷ ἐνεστῶτι, ὡς τὸ ἤδη γάρ μοι εἰκοστὸν ἔτος ἐστί. καὶ τὸ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λουκιανὸς εἰς τοῦτο ἀπαρέσκεσθαι, ὡς τὸ ἤδη λοίγια ἔργα τάδ᾽ ἔσσεται. εἰ δέ τινες τοῦτο ἄλλως γράφουσιν, ἢ δὴ λοίγια ἔργα ἔσται ἀντὶ τοῦ, ὄντως δή.* Idem alio loco: *Καὶ τοῦτο ὀρθὸν, ποῦ λοιπὸν θήσομεν τὸν Λουκιάνειον σολοικισμὸν, τὸν λέγοντα ἤδη σολοικιῶ·* qui locus etiam a *Suida* refertur, sed ab interprete Latino male ille *Suidae* locus versus est et intellectus. Recte *Matthaeus* IX, 18. *ἄρτι ἐτελεύτησε*, modo defuncta est, jam obiit. Sic III, 15. XXVI, 53. *Joh.* IX, 19. 25. XIII, 38. XVI, 12. *Ἄρτι* apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, et *commodum:* quae et ipsa futurum respuunt. *Sueton.* August.

cap. 94. *Juliam primum Marcello Octaviae sororis suae filio tantum quod pueritiam egresso, deinde, ut is obiit, M. Agrippae nuptum dedit.* Idem 94. *Vectores nautaeque de navi Alexandrina, quae tantum quod appulerat.* In Ner. c. 6. *Nero natus est Antii etc. XVIII. Kalendas Januarias, tantum quod exoriente sole.* Vespas. c. 4. *Cic.* XV. ad Atticum Ep. 13. *Haec cum scriberem, tantum quod existimabam ad te orationem esse perlatam.* Graev. Leopard. 37. Solan. Vid. *Eustath.* p. 75. vel p. 100. Ed. *Rom.* La Croze. l. c. ad Iliad. *A*, 260. ubi docet, ἤδη tribus temporibus jungi, quamquam id improbare videatur Lucianus. At Lucianus non hic de ἤδη, sed de ἄρτι agit, adeoque lapsus memoria *Eustath.* Reitz.

ead. l. 14. *Παίζεις ἔχων*] Nihil varietatis desidero: est enim pleonasmus usitatus. Vid. *Bud.* Commentt. p. 211. Et supra ad Asin. c. 20. Reitz.

ead. l. 16. *Ὡς οὐκ ἐπιστάμενον*] Sic *Fl.* et *Bas.* 2. ut oportuit. In reliquis ἐπιστάμενος. Solan.

ibid. *Ἐπιστάμενος*] Ἐπιστάμενον legend. videtur. Guyet. Id jam correximus. Reitz.

ead. l. 17. *Ἃ μὲν οἶσθ᾽, ἃ δὲ οὐκ οἶσθα*] Hunc locum exponit *Thomas Magister:* Ἃ μέν, ἃ δέ, μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ τινὰ μέν, τινὰ δέ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει, οὐκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. λέγει γὰρ ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλος· Ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ἃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνὺς κατὰ τὴν ὁδόν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι· Διδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμάς, ᾧ δὲ μνᾶν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ. Male legitur in editis ψευδολογιστῇ, qui alterius dialogi index est. Hic vero *Thomas*, duobus productis locis, altero ex Rhetorum magistro, altero ex Timone, docet, Lucianum eo ipso usum, quod in Pseudosophista suo damnat. Nec respuunt alii. *Herodianus* in tertio, ὧν μὲν ἐπιστολὰς οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων *Idem* in V. οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν· et in octavo, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Ibidem in

eodem: δένδρα πάντα ἐξέκοπτον, ἃ δὲ ἐνεπίμπρασαν. *Josephus*: οὓς μὲν πατρῷα φιλία προςῆγεν, οὓς δὲ τὸ αὐτοῦ κλέος. *Polybius* in primo: οὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαξαν. Et in decimo sexto: οὓς μὲν ἐτίτρωσκον, οὓς δὲ παρέλυον αἰεί τι πρὸς τὴν χρείαν ἀναγκαίων. Apostolus *ad Romanos* IX. ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Et *ad Timoth.* καὶ ἃ μὲν εἰς τιμὴν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. *Aelianus*: Οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτεινον. Graev. Verum est, τὰ μὲν, τὰ δὲ dici, ut *D. Sic.* XIV. cap. 50. τὰ μὲν συνέτριψε, τὰ δ' ἔκαυσεν, ne plura in re nota. Sed et alterum usurpari, ad Rhetor. Praec. cap. 15. demonstravi. Reitz.

Pag. 207. *l.* 3. Ὄφελον δυνήσῃ] Hic rursus *Thomas*: Ὄφελον ἀντὶ τοῦ εἴθε, ὅπερ ἀεὶ εὐκτικῷ μὲν συντάσσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὡς τὸ, ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου. Παρεληλυθότι δὲ, ὡς τὸ παρὰ Θεολόγῳ· ὄφελόν γε μηδὲ ἦν προεδρία. καὶ ἀπαρεμφάτῳ δὲ, ὅτε ἀντὶ τοῦ εἴθε ἔμελλον τίθεται. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδεῖν ὄφελον· quo significat, ὄφελον semper cum optativo jungi, quando significet utinam, et ponatur pro εἴθε, aut cum praeterito, aut cum infinitivo, praesertim cum pro εἴθε ἔμελλον accipiatur. Vide *Moschopulum* in collectione vocum Atticarum, qui pluribus hoc exemplis declarat. Vides igitur in ὄφελον δυνήσῃ soloecismum: hic enim conjunctivo conjungitur. Graev. In Epist. *ad Gal.* V. v. 12. ὄφελον ἀποκόψονται· et sic in N. F. cum indicativo plerumque, ut I. Corinth. IV, 8. etc. Et apud LXX. *Job.* XIV, 13. εἰ γὰρ ὄφελον ἐν ᾅδῃ με ἐφύλαξας. Sed et cum optativo *Psalm.* CXVIII, 5. Apud *Aristoph.* ac *Demosth.* vero ὤφελον, ὤφελες, verbi figura potius usitatum, et variis modis, ea plerumque temporibus praeteritis junctum. Ὡς ὄφελον *Homerus* jungit, et cum praes. infin. construit. Vid. Odyss. *Α*, 217. *Δ*, 97. etc. Reitz. Erravit primum *Graevius*, quod δυνήσῃ pro Conjunctivo accepit, quum sit Futurum, non minus quam supra in φωρᾶσαι δυνήσῃ, ὄφελον autem cum Indicativo Futuri junctum h. l. pro soloeci-

smo notetur, in quo et Scholiastes assentitur. Sed erravit etiam idem Scholiastes in numero soloecismorum hucusque prolatorum. Quodsi enim in una hac formula: *ὄφελον καὶ νῦν ἀκολουθῆσαι δυνήσῃ* duplex inesset soloecismus, ut vult Scholii auctor, non conspirarent, quae mox Lucianus dicit: *Καὶ πῶς ἂν δύναιο τὸν ἕνα* (ergo non *duo*) *μαθεῖν τοὺς τρεῖς* (ergo non *quatuor*) *ἀγνοήσας;* Scilicet prima stribligo erat in usu vocis *ἄρτι*, secunda in formula *ἃ μὲν ἃ δέ*, tertia jam, eaque simplex, non duplex, est in falsa vocabuli *ὄφελον* junctura cum Indicativo Futuri. Lehm.

ead. l. 8. *ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς*] Cur *Gesn.* hic et deinceps personam *Soph.* quae in Ed. non comparet, loquentem inducat, rationem non addidit. Jure quidem id suo videtur fecisse, quod inscriptio *Pseudosophistae* id suadeat, et editores priscos pro arbitrio quoque *Soloec.* personam ubique inseruisse credas, cum Lucianus forte una tantum litera eas designarit; vel in Codd. spatia tantum vacua relicta sint. Ego vero nomina in Graecis servaram, qualia inveni in *Par.* Nam in *Junt.* *ΣΟ.* tantum ubique; in aliis *ΣΟΛ.* et interdum *Σολοικιστὴς* integre. Vid. Lectt. var. ad init. Sed operae sponte *ΣΟΦ.* dedere, quod jam non doleo, quia et *Gesner.* sic voluit. Reitz.

ead. l. 9. *Ὅλους ἀρτιγενείους*] I. e. *omnes pubescentes*, cum *ἀρτιγεννήτους* *nuper natos*, sive *recentes* dicere debuerit; quemadmodum ea voce utitur in Alexandro: *φέρων*, inquit, *ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιόν.* Idem in Deorum dialogis: *αὐτήν τε καὶ τὸ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον·* pro quo alibi *νεογνὸν*, et *ἀρτίτοκον* dicit, de furto Mercurii adhuc infantis agens, qui cum id aetatis esset, fertur etiam testudinem, id est, chelyn fabricatus in cunis, de qua *Aratus:* [*Καὶ χέλυς ἥτ' ὀλίγη, τὴν δ' ἄρ' ἔτι καὶ παρὰ λίκνῳ* [*Ἑρμείας ἐτόρησεν.*] Ubi recte vertit *Cicero:*

Inde fides leviter posita et connexa videtur,
Mercurius parvis manibus quam dicitur olim
In cunis fabricatus.

Sic enim legendum. Vulgo *ἀπροσδιονύσως in finis fabri-*

cuius. *Appianus* in Libyca historia: διέπλευσεν ἐς Σικελίαν ἔχων ἀμφ᾽ ἑαυτὸν ἀρτιγενείους ἐπιλέκτους τριακοσίους· ubi ἀρτιγενήτους non potuisset dicere. Graev.

ibid. Ἀρτιγενείους] *Adultos*, qui nuper barbam emiserunt. Guyet.

ead. l. 11. Ἐγὼ δέ σε] Ex *Bas.* 2. et *Amst.* est illud σε. In reliquis deest. Solan.

ead. l. 15. Μέγα οὖν ἆθλον κατέπραξας ἄν] Hic μέγαν ἆθλον dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur Lucianus, ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Idem in Fugitivis, τρισκαιδέκατον γοῦν ἆθλον οἷον τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν. Et in Deorum iudicio, τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸν ἆθλον εἴση ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. Ubi legendum, τὸ ἆθλον, ut praemium significet. Idem in Gymnasiis recte τὰ ἆθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι. Et in Saturnalibus, καὶ ἆθλα ἀναιρεῖσθαι τὸν ἁλόντα. Quod autem Lucianus ἆθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id *Plato* in secundo de legibus φέρειν νικητήρια, accipere praemia. Ἆθλα, βραβεῖα, ἀριστεῖα, γέρα, ἐπίχειρα, ἔπαθλα et νικητήρια idem significant propemodum. *Demosthenes* in epistola ad Athenienses de Lycurgi liberis: καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων. *Ammonius*, ἆθλος, inquit, et ἆθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἔπαθλον. Paria his scribunt *Moschopulus* et *Thucydidis* interpres ἀνώνυμος. Ἆθλον, inquit *Moschopulus*, τὸ βραβεῖον, ἆθλος ὁ ἀγών. Graev.

Pag. 208. *l.* 2. Συνήσω ἄν, εἴπερ θελήσειας] *Intellexisses utique, siquidem voluisses.* Sic interpretare. Ut συνήσω dictum inusitate, pro quo Atticis dixisset συνῆκας ἄν. Medius scilicet aoristus pro activo. *Micyllus* tamen συνήσω putavit esse futuri activi primam personam, et in εἴπερ θελήσειας verbo optandi modo iuncto soloecismum esse. Forte non male. Nam εἴπερ indicativo iunctum omnino usitatius est. Graev. *Micylli* rationem interpretando secutus sum. Excitat Lycinus Soloecisten, ut, quandoquidem male sequatur praeeuntem, id est, soloecismos a se commissos

non sentiat; ipse permutatis vicibus jam praecedere velit, hoc est, vitiose aliquid dicere, a se, Lycino, deprehendendum. Et in hoc ipso fallit per illud εἴπερ ἐθελήσειας, pro εἴπερ ἤθελες. Quin etiam συνήσω ἂν soloecum pronuntiat Scholiastes, qui ipse quoque de futuro intelligit. Gesn. Mirum qui Graevius in συνήσω de Aoristo Medii cogitari potuerit, qui si auctori in mente h. l. fuisset, formatus certe fuisset συνῆκω. At vero Futurum simplex haud dubie est συνήσω nec vero soloecismus in forma quaerendus, sed in syntaxi; nec tantum in constructione particulae εἴπερ cum Optativo, quae minime offendere poterat, aut in particula ἂν cum Futuro Indicativo, quae ratio nullo modo soloeca haberi poterat, sed in junctura utriusque sententiae. Cf. ad Diall. Mortt. XIV. fin. Tom. II. p. 478. sq. Lehm.

ead. l. 7. Κακῶν] *Κακόν.* Guyet. Bene: nam etsi κακῶν redolet Graecismum usitatissimum, facile alibi defendendum, hic tamen κακὸν praeferrem, eoque magis, quia auctoritas accedit. Reitz.

ead. l. 10. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγῶ] De hoc accusativo *Athenaeus* lib. IX. p. 400. Τρύφων δέ φησι, τὸν λαγὼν ἐπὶ αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξυτόνως, καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει· Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν συναρπάσειεν ἡμῶν. καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν· Ἀπόλωλα, τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθήσομαι. Ξενοφῶν δ᾽ ἐν Κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ καὶ περισπωμένως, ἐπεὶ τὸ καθ᾽ ἡμᾶς ἐστι λαγός. Ὥςπερ γὰρ ναὸν λεγόντων ἡμῶν ἐκεῖνοί φασι νεών, καὶ λαὸν λεών, οὕτω λαγὸν ὀνομαζόντων ἐκεῖνοι λαγὼν ἐροῦσι. τῇ δὲ τὸν λαγὸν ἑνικῇ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ πληθυντικὴ ὀνομαστική·

Γέρανοι, κορῶνοι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Τῇ δὲ λαγὼν ἡ διὰ τοῦ ω παραπλησίως προςαγορευομένη, λαγὼ παρ᾽ Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν, ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατίδες καὶ λαγὼ, καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. εἰσὶ δ᾽ οἱ καὶ ταῦτ᾽ ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν περισπωμένως προ-

φέρονται. δεῖ δὲ ὀξυτονεῖν τὴν λέξιν. ἐπειδὴ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, κἂν μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς, ναὸς, κάλος, νεὼς, κάλως. οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τοὺς Εἵλωτας ποιήσας, εἶτά ἐστι τὸ μὲν Ἰακὸν λαγός.

Λαγὸν ταράξας πείθει τὸν θαλάσσιον.

Τὸ δὲ λαγὼς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός. ὡς Σοφοκλῆς·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Τὸ μέν τοι ἢ πτῶκα λαγωὸν, εἰ μέν ἐστιν Ἰωνικὸν, πλεονάζει τὸ ω· εἰ δὲ Ἀττικὸν τὸ ο. *Tryphon inquit: Aristophanes in Danaidibus* τὸν λαγῷν *accusandi casu acuto notavit accentu, addita* ν *litera. Sic pedicis solutum fortassis leporem nobiscum ille rapiet. Idem in Epulonibus: Perii, dum leporem vello, me quisquam adspiciet. Xenophon libro de venatione* λαγῶ *dixit absque* ν, *accentu circumflexo. Nos enim* λαγὸς *nominandi casu dicimus, et accusandi casu* λαγὸν, *veluti* ναὸν, λαὸν, *quod Athenienses* λαγὼν, νεὼν, λεὼν, *cum* ω. *Accusativo singulari* λαγὸν *respondet apud Sophoclem in Amyclo Satyrico nominativus pluralis* λαγοί· *Grues, cornices, noctuae, milvi, lepores. Accusativo vero singulari* λαγὼν *pluralis nominativus* λαγὼ *scriptus per* ω *apud Eupolidem in Assentatoribus: ubi aderant raiae, lepores et feminae inflexis pedibus incedentes. Quidam praeter rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda est, quandoquidem quae vocabula in* ος *finiunt, etiamsi ab Atticis in* ω *mutentur, retinent tamen eundem accentum, ut* ναὸς, κάλος, νεὼς, κάλως. *Sic Herodotus videlicet usus est hoc nomine, sic Epicharmus, et qui Eilotas composuit. Ionicum est* λαγός. *Ut* λαγὸν, *id est, leporem turbatum ferit. Et* λαγὸν *(h. e. leporem) marinum edit.* Λαγὼς *quidem cum* ω *Atticum est, quamvis et interdum Attici* λαγὸς *per* ο *dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi,* λαγοί. *Quod vero dicunt* πτῶκα λαγωὸν, *id est, timidum leporem, si Ionicum est, redundat* ω, *sin*

Atticum, redundat σ. Ex quo loco discimus, Atticos dixisse λαγὼν in quarto casu, non λαγῶ, ut hic Lucianus: qui et de Domo sua, ἀνέχων τὸν λαγών. *Herodotus*, λαγὼν μηχανησάμενος. Ibid. διδόντα τὸν λαγὼν κύρῳ. Idem in Polyhymnia, ἵππος γὰρ ἔτεκε τὸν λαγών. *Herodotus* in Thalia etiam λαγωοὺς dixit, et in Melpomene λαγὸν in accusativo. Quod autem *Athenaeus* recte observavit, *Xenophontem* τὸν λαγὼ dixisse, docent loca subjecta ex venatione: ὅταν δὲ περὶ αὐτὸν ὦσι τὸν λαγώ. Ibidem; ἐστὶ δὲ καὶ ἄνευ τοῦ εὑρίσκειν τὸν λαγὼ ἄγειν τοὺς κύνας. Et in primo institutionis Cyri: πρὸς δ' αὐτὸν λαγώ. Et in secundo: ἀετὸς δὲ ἐπιπτάμενος αἴσιος ὡς κατεῖδε τὸν λαγώ. Quae omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium, si *Athenaeo* credimus. Videtur etiam Lucianus in θεῖν pro θέειν ὑποσολοικίζειν. *Libanius* certe in ἀντιῤῥητικῷ, Ἀγαμέμνονα, inquit, περιθέειν ἄνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus in priore in Julianum invectiva, διὰ τῆς ἀγορᾶς θέειν βοῶντες καὶ λέγοντες Χριστιανοί. Caeterum pro ἆρα παρῆξαι, lege ex Ms. Codice, cujus excerpta in meas manus pervenerunt, postquam hae notae typis fuerunt descriptae, ἆρα παρῆξεν, *sane praeteriit*. Graev. Eruditissimo amico meo *J. Georg. Graevio*, (qui hunc Luciani libellum, haud cuiquam, nisi Atticae dictionis et elegantiae gnarissimo, intellectu facilem, atque adeo imperitioribus ac praecipue tironibus obscurum, ea politarum animadversionum luce perfudit, ut eruditus orbis cum gaudeat, se multas Atticae locutionis Veneres beneficio viri cl. doceri, tum summo desiderio exspectet similes, quorum salivam movit vir cl. ingenii ac eruditionis, foetus in alios Luciani libellos, pari ratione Oedipo indigentes, doleatque, se prae densissimis iisque gravioribus viri cl. occupationibus, adhuc iisdem carere) videtur Lucianus etiam in θεῖν pro θέειν, ὑποσολοικίζειν. Saepe tamen idem Noster hoc verbo tam simplici, quam composito, ita utitur. Sic in Quom. Hist. c. 57. καί τοι ποιητὴς ὢν (Ὅμηρος) παραθεῖ τὸν Τάνταλον. Ibid. c. 45. ἄμεινον εἶεν ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἑρμη-

νείων πεζῇ συμπαραθεῖν. In Amoribus c. 41. καὶ στεφάνῃ μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ. In de Merced. cond. cap. 24. post med. συμπεριθεῖς ἄνω καὶ κάτω. Demosthenes I. contra Philipp. συμπαραθεῖτε ἄνω καὶ κάτω· nisi quis malit (ita certe ego suspicor) et hic συμπεριθεῖτε legere. Supra quidem apud Lucianum τὸ συμπαραθεῖν habuimus; at illud notat (nec aliter ibi sumitur) *pone sequi, comitari:* ap. *Demosthenem* vero, quemadmodum et in adducto ex Luciano de Merc. Cond. loco, requiritur sensus τοῦ *una circumferri, circumagi, circumcurrere.* Ita enim ad Athenienses suos orator, *Vos si Philippum audieritis agere in Chersoneso, illuc decurritis auxilio; si in Pylis, illuc; sicubi alibi, una cum eo circumferamini sursum, deorsum.* Porro et ἀναθεῖν habet *Lucianus* in Saturnalib. c. 7. ἀλλ' ἀεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω. Ita et διαθεῖν idem in Amoribus c. 53. post med. τὰ τῆς ἀπολαύσεως, εἰς ὅπου διαθεῖ τὸ σῶμα. At ne quis ipsum θεῖν, per contractionem etiam ab Atticis usurpatum, desideret, ipse Lucianus in Pseudomanti cap. 14. pr. εἶτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἐσόμενον νεών. In Lexiphane cap. 15. σὺ μὲν εἰ βούλει, πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος. In Icaromenippo cap. 19. θεῖ φέρων· in Bis accusato c. 1. med. εἰς Κολοφῶνα θεῖ. Sed et *Aristophanes* ita in Vespis pag. 458. Ed. *Genev.* Ἀλλὰ θοιμάτια λαβόντες ὡς τάχιστα παιδία Θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε. In veteri proverbio apud Comici hujus Scholiasten in Ἐκκλησ. v. 109. Ὅπου ἀργύριον ᾖ, πάντα θεῖ κἀλαύνεται. Sic enim emendatius hoc proverbium legi jubet illic *Bizetus.* Non tamen haec a me prolata sunt exempla, ubi θέειν, ejusque composita per contractionem usurpantur, quasi contendere velim, tantum per contractionem usurpata haec reperiri; sed ut pateat, promiscuum haec verba apud Graecos, eosque Atticos, habere usum. Certe *Xenophon* in una eademque periodo duplicem hujus verbi usum ponit. Ἐνταῦθα κατέμεινεν, ait de Assyriorum rege I. Κυροπαιδ. pag. m. 14. in fine, ὡς μὴ βοηθοῖεν, οἱ φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταθέοντας·

τοὺς δ' ἐπιτηδείους ἀφῆκε μετὰ φυλάς ἄλλους ἄλλοσε καταθεῖν. Jens. De θεῖν et θέειν et quae hujus gentis sunt, vid. *Fritzsch.* De Atticismo etc. Luciani Comment. I. p. 4., nec tamen fastidiose despectis iis, quae antea a me modeste, ut decet in talibus, notata erant in Varr. Lectt. ad Icarom. c. 19. Tom. VII. p. 26. sq. Lehm.

ibid. Μεθῆκα]. Dictionis hujus in eo pravitas sita est, quod cum μεθῆκα dixisset, θεῖν addit, quod sensum perturbat, et alio pervertit: est enim μεθῆκα λαγὼ, non ut vulgo vertitur, *leporem sivi*, aut *permisi*, quod sane optime θεῖν admittit, sed *leporem e manibus elabi sivi*, quod additamentum θεῖν respuit. Ita autem rem habere, in exemplorum magna copia, unico ero contentus. *Soph.* in Ajace (apud *Constantinum*) χερσὶ μὲν μεθῆκε τοὺς ἀλάστορας. Apud veterem poëtam tamen scriptum est, εἰ μὲν νῦν σε μεθῆκα θανεῖν. *Grot.* pag. 59. *Flor.* Solan.

ead. l. 12. Πολλοὶ γενόμενοι λαγώ]. Hic λαγοὶ dixisset *Sophocles*, ut vidimus supra. Licet *Pausanias* λαγὼ δὲ καὶ ἔλαφοι, et οἱ λαγώ εἰσι λευκοί· et *Xenophon* etiam λαγὼ dixit in primo institutionis Cyri, καὶ πρὸς οἷα χωρία φεύγειν αἱροῦνται οἱ λαγὼ, ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ. Quae male sic vertunt: *In quas venatoribus capiuntur. Hic casses visu difficiles tetendisses, quo in vehementi cursu ipse se ipsum incidens convinciret.* Sed quis haec intelligit? Verte: *Quaeque ad loca lepores fugere instituerint, in eis latentia retia intendebas, ut rapido cursu ipse se in retia indueret.* Dicimus enim φεύγειν αἱροῦμαι, pro fugam adorno, meditor. Graev.

ead. l. 16. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας]. *Corruptus es*, vel *periisti*, passive; cum tamen hoc verbum proprie *perdidisti* significet. Sic sane docuit *Moschopulus*: διέφθορος ἦθος τὸ διαφθεῖρον, οὐ τὸ διεφθαρμένον. Ἀριστοφάνης ἐν Κόραις· διέφθορος τὸν ὄρχον. Μένανδρος Ἀδελφοῖς· εἰ δ' ἔστι τὴν κόρην διεφθορώς. Ὅμηρος· φρένας ἠλὲ διέφθορας, (id est, διεφθάρης

τὰς ἑαυτοῦ φρένας) ὅθεν εἰ διεφθορὸς αἷμ' εἴποις ἀτεχνῶς ικιλοικιεῖς. *Phrynichus:* Διεφθορὸς αἷμα τῶν ἀμαθῶν τινὲς ἰατρῶν οὕτω σολοικίζοντες, δέον λέγειν διεφθαρμένον αἷμα. Τὸ γὰρ διέφθαρε, διέφθειρεν. *Ammonius* ferme eadem omnia. Non satis igitur Attice *Plutarchus* in praeceptis Politicis: Ἀφελὼν πολὺ τοῦ διεφθορότος αἵματος. Idem in praeceptis valetudinis: Τοῖς μὴ καχεκτοῦσι μηδὲ διεφθορόσι, φλέγμα καὶ χολὴν τιγεῖ. Idem in libello εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον· Διεφθορόσι τελείως ὑπὸ ἀργίας. Etiam in Phocione: Ἡ Κάτωνος ἀρχαιοτροπία ἐπιγενομένη βίοις διεφθορόσι. *Josephus* V. Orig. γάλα δίδωσι διεφθορὸς ἤδη, *corruptum lac. Synesius:* Ἢν μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν δίαιταν, *nisi judicent, qui corruptis sunt judiciis.* Audiamus nunc *Thomam Magistrum*, qui in diversa est sententia. Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ τοῦ διεφθάρη. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ· Ὑπ' ἀμφοῖν διεφθορὼς τὸ σῶμα. ἅπαξ δ' ἀντὶ τοῦ ἔφθειρε. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. ἔστι δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐν χρήσει. Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ· Ἢ πῶς τοὺς Ἀθηναίους εἴη διεφθαρκώς. *Joseph.* ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν διεφθορότων τοὺς ὀφθαλμοὺς συνωμοσμένος, id est, captus oculis. *Cleomedes* lib. II. Κυκλικῆς θεωρίας· τὰ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν αὐτῷ διεφθορότα, passive. Utraque significatione utitur *Philostratus.* In Critia: Ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῆς ἐκείνη ὁμιλίας διεφθορέναι αὐτὸν, id est, corruptum esse. Idem in Scopeliano: ἐκέλευσε τούτους λίθοις βάλλεσθαι ὡς διεφθορότας αὐτῷ τὸν υἱὸν, *jussit Rhetorum imagines lapidibus peti, propterea quod sibi filium perdidissent.* Idem in Polemone: φοράδην δὲ ἐσεφοίτα διεφθορότων ἤδη αὐτῷ τῶν ἄρθρων. Et in eodem: ὄνομα δὲ τῷ μειρακίῳ Οὔαρος, διεφθορὸς ὑπὸ τῶν κολάκων. *Lucianus* in Nigrino, ἀκούων διεφθορότων ᾀσμάτων· quod active et passive potest accipi, *audiens corruptas cantilenas, aut corrumpentes.* Graev. Vid. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 160. sq. et quae nobis sunt

notata ad Nigrin. c. 15. Tom. I. p. 289. et ad Diall. Deor. XIII, 2. Tom. II. p. 330. Lehm.

Ibid. l. 17. *Οὐ γάρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸ τινὰ*] Eundem habet intellectum, quem his verbis expressit *Ammonius: διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, διέφθορε δὲ τὸν ἕτερον*, ut τὸ τινὰ et τὸν ἕτερον idem significet. Nimirum διέφθορε cum activum proprie sit, exigere post se accusativum. Interpres τὸ τινὰ putat referendum ad λαγώ. Graev. Haec verba non interpretatus sum, quod e Scholio irrepsisse arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo insit stribligo, nempe in hoc, quod διέφθορας intransitive positum sit, absque casu accusativo, contra usum Atticorum. Parum obtemperatum hic esse Grammaticis, Graeviana annotatio, et quae ad *Phrynichum* adferuntur, satis ostendunt. Gesn.

Pag. 209. l. 3. *Ὅταν τι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων*] Hoc est, *nutrices lactentium*, ut soloecismo soloecismum explicemus. Audiamus nunc *Thomam* et *Moschopulum*, quorum haec sunt verba: *Θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἃ ἔτεκε, καὶ θηλάζουσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως, lactat mulier quos peperit, et lactant nati absolute.* Attice igitur *Aelianus* XIII, 1. *Ἡσθεῖσα τῷ βρέφει ἐθήλασεν αὐτό, delectata infante ubera ei praebuit.* Et *Philostratus* Sophista in Imaginibus, *λέγεται οὖν περὶ τοῦ θήλεος θηλάζειν τε αὐτὸν ἃ ἔτεκε.* Et *Lysias, ἐπειδὴ παιδίον ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν.* Recte habet et illud in hymnis Davidis, *ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων, ex ore infantium et lactentium.* Nec illud male in sacris Codicibus, *Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις.* Cum illo, *μακάριαι αἱ στεῖραι, καὶ κοιλίαι αἳ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἳ οὐκ ἐθήλασαν.* Contra illud *Luciani* praeceptum vero facit: *Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας.* Dic igitur *τῶν ἐκ τῆς τίτθης θηλαζόντων*, non autem *τὰς τίτθας*, auctoritatem secutus *Luciani* in Antiocho (s. Zeux.) *Τὸ δὲ ἕτερον*, inquit, *ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν πωλικὸν τρόπον*, de Hippocentauro agens, pullorum instar sugente.

Male *Plutarchus* in Romulo matrem aut nutricem *θηλαζομένην* vocat, et pueri *θηλάζοντες ὤφθησαν τὸ θηρίον*. *Galenus* ὑγιεινῶν primo: *Ἀφροδισίων τε παντάπασιν ἀπέχεσθαι κελεύω τὰς θηλαζούσας παιδία γυναῖκας.* Idem eodem in loco: *ἔγωγε συμβουλεύσαιμι ἂν εἰ κυήσειεν ἡ θηλάζουσα τὸ παιδίον.* *Suidas* de hac voce paullo aliter: *Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβανόμεθα τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν θηλαζόντων. Λυσίας δὲ παθητικῶς ἐπὶ γυναικὸς παρεχούσης γάλα.* Attice igitur *Lysias* in supra posito exemplo. Interpres hic a vero longissime aberravit. GRAEV. Cf. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 468. sq. LEHM.

ead. l. 5. *Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμὸν ποιήσει*] Carpit hic eos Lucianus, qui verbo *αὐξάνω* utuntur pro *αὐξάνομαι*, vel *αὔξομαι*. Et sane apud idoneos auctores, Aristotelem, Theophrastum, Platonem, Demosthenem, Isocratem, Xenophontem, Thucydidem, Philostratum, Lucianum, verbum *αὐξάνω* in notione passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active vero nonnunquam. *Plato* in Timaeo: *Σπείρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδώσω. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀθανάτῳ θνητὸν προςυφαίνοντες ἀπεργάζεσθε ζῶα καὶ γεννᾶτε, τροφήν τε διδόντες αὐξάνετε, καὶ φθίνοντα πάλιν δέχεσθε.* *Cicero* elegantissime vertit in libro de universo, ut omnia: *Quorum vobis initium statusque tradetur. Vos autem ad id, quod erit immortale, partem attexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos et vivos alatis, et consumtos sinu recipiatis.* Sed pro *status* in hoc loco legendum est *satus*. Nec enim rationem et conditionem harum rerum tradit, sed originem et caussas originum. Et sic legendum esse, ex Graeco satis constat, ubi *σπείρας* legitur, quod *Cicero satus* vertit. Hac voce vero *Cicero* et alibi utitur. In eodem fragmento, et eodem cap. 2. paulo ante: *Sic igitur, ut ab his traditum est, horum Deorum ortus habeatur, atque dicatur, ut Oceanum salaciamque Coeli satu, Terraeque conceptu, generatos editosque memoremus.* Ibid. *Haec vos, qui Deorum satu orti estis, atten-*

dite. Tuscul. Quaest. lib. II. *Cultura animi Philosophia est, quae extrahit vitia radicitus, et praeparat animos ad satus accipiendos.* Idem de senectute: *Quid ego vitium ortus, satus, incrementa commemorem?* Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud *Stobaeum*, αὐξάνειν δ᾽ οἴκους. Nam illud *Euripidis* apud *Stobaeum*, καὶ τοὺς πονηροὺς μήποτ᾽ αὐξάνειν πόλει, alibi apud eundem legitur castigatius, αὔξειν ἐν πόλει. Est tamen alius locus *Euripidis*, in quo active capitur. In Supplicibus: πολέμους τ᾽ αὐξάνουσ᾽ ἄνευ δίκης. Et in illo Zoroastri: μὴ σύγε αὔξανε τὴν εἱμαρμένην. *Synesius* περὶ φαλάκρας passive dixit: ὅτι τρίχες κἂν τοῖς ζῶσίν ἐστι νεκρὸν, ἀλλ᾽ ὅτι τεθνεώτων αὔξουσι, id est, crescunt. Active autem, οὗτος μὲν οὖν κἂν αὐξήσειεν ἡμῖν ἐν τῇ πόλει τὸν τῶν ἐξωλεστάτων κατάλογον. *Synesius* idem περὶ προνοίας· αὔξειν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμώμενον, καὶ ἔῤῥειν ἀνάγκη τὸ ἀμελούμενον. Ratione autem caret, quod illud *Sophoclis* in Trachiniis, Τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ᾽ αὔξει βιότου πολύπονον, id est, *Herculem alit et auget industria*, interpres Graecus ita interpretatur, αὔξει ἀντὶ τοῦ αὔξεται. Condonandum autem est reverentiae sacrae scripturae, quae his superstitiosis Grammaticorum et Atticorum legibus semper soluta fuit. Magnus *Erasmus* in illud Apostoli scribens quarti *ad Ephesios*, αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, negat verbum αὐξάνω aliam habere significationem, quam neutralem. Sed praeter superius a me adducta, hic producam unum locum, ubi citra controversiam bis capitur active. Is est in prioris *ad Corinthios* capite tertio: Ἀπολλὼς ἐπότισεν, ἀλλ᾽ ὁ Θεὸς ηὔξανεν, ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστί τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quae subjiciemus, exemplis, passive capitur. *Matth.* VI, 28. *Luc.* I, 80. et XIII, 19. *Act.* VI, 7. VII, 17. XII, 20. *Joh.* III, 30. *Coloss.* II, 19. II. *Thess.* I, 3. *Petrus* II. Ep. cap. ult. αὐξάνετε δὲ χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου. *Josephus* in quarto antiquitatum: πολλῷ μᾶλλον αὔξειν καὶ φύεσθαι. *Thomas Magister* sentiens cum Ecclesiasticis scri-

ptoribus dissentit a Luciano, quem operae pretium est audire. *Τὸ αὔξειν*, inquit, *ἐπὶ ἐνεργητικοῦ, οἷον αὔξει ὁ Ἥλιος, καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτά. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου· Τὰς εὐδοξίας τῆς πατρίδος θεραπεύειν, ταύτας αὔξειν, μετὰ τούτων εἶναι. Καὶ αὔξει ἀντὶ τοῦ αὔξεται, Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· Ἀλλὰ καὶ εἰκότως ηὔξησεν ἡ ἀρχή. αὐξάνει ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, καὶ αὐξάνει τὰ φυτὰ, οἷον αὔξησιν δέχεται καὶ αὐξάνομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου, ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· Οὔκουν ἐπεῖγε καὶ ἡ πατρὶς ηὐξάνετο.* Hic docet, *αὔξειν* esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen accipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat: *αὐξάνειν* vero accipi passive pro crescere, quamvis etiam in illa notione legatur *αὐξάνομαι*. Haec quidem *Thomae* sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active dicas *αὔξω*, et *αὐξάνω*, passive vero *αὔξομαι* et *αὐξάνομαι*, tametsi elegantissimus scriptor *Josephus* in secundo *ἀρχαιολογίας* passive dixerit, *καὶ αὔξοντες* (*αὔξοντος* fors.) *τοῦ πάθους*. Et eodem capite active: *τὴν οἰκείαν αὔξουσιν εὐδαιμονίαν*. Et in octavo *ἁλώσεως* rursus passive: *φιλία ἀπὸ τούτων ηὔξησε*. Nec nobis obstare debet unius *Aristidis* exemplum a *Thoma* adductum. GRAEV.

ead. l. 10. *Μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν*] Pro *μὴ λέγε*. Lucianus in Amoribus: *Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς περαίνειν*, pro *πέραινε*. Poëtis hoc et legum latoribus familiare, haud scio an barbarum in prosa. GRAEV. At vid. *Schäfer* ad *L. Bos.* Ellipss. p. 591. LEHM.

ead. l. 11. *Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου*] Quis hic Socrates, quis ille Mopsus? forte difficile dictu est. Socrates Grammaticus laudatur in Etymologico M. An *a Mopso* patriam signat Mopsuestiam, aut Mopsopiam? GESN.

ead. l. 12. *Ὁ ἀπὸ Μόψου*] Grammatici hujusce nominis meminit auctor Etym. v. *Εὔβοις*. Hinc autem liquet, scriptum hanc Dialogum a Luciano, si genuinus sit, post reditum ex Aegypto. Quare apud *Jensium* L. I. de Histor. Phil. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 14. Πηνίκα ἔξεισι] Hic soloecismus in hoc vertitur, quod *πηνίκα* posuerit, pro *quando* vel *quo tempore*, cum Atticis significet tantum *qua hora?* Docet *Suidas*: *Πηνίκα ἐστὶν ὥρα* (leg. *ἄρα*, vid. *Kusteri Suidam* et *Aristoph.* Av. pag. 610.) *τῆς ἡμέρας; ἀντὶ τοῦ, ὁποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; ὥρας γὰρ ἐξήταζον, οὐ καιρούς. Πηνίκα δὲ ἐξώρμησε τῆς νυκτός; Τὸ δὲ ἀνταποδοτικὸν, ὁπηνίκα; μικρόν τι μετὰ τὴν μεσημβρίαν. Τὸ δέ· Πηνίκα ἄττ' ἀπώλετο; οὐκ Ἀττικὸν, οὐδὲ ἀρχαϊκὸν, οὐδὲ ἀκριβές· ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα; παρέλκει γὰρ τὸ ἄττα· ἐπεὶ οὔτε τὸ τινὰ σημαίνει, οὔτε τὸ ἄτινα. οὐδὲν γὰρ τούτων ἁρμόζει τῷ ὁπηνίκα.* Sic hic locus legendus ex Scholiaste *Aristophanis*, cujus haec sunt verba: *ποία ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; τοῦτο δὲ ἐπὶ ὥρας ἐξήταζον οὐ καιροῦ.* Sic enim legendum ex *Suida*, non *εὐκαίρως*. Apud *Suidam* vero male legitur *ἐζήτουν*, pro *ἐξήταζον*. Sed alia quoque in hoc loco restituta sunt. Interpres vero *Suidae* hic nihil vidit, et varie hallucinatur. Sic autem hic locus est vertendus: *Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας*, dicitur pro *ὁποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας;* (h. e. *quota est hora diei?*) *Horas enim sic explorabant, non tempora. Quota vero noctis hora egressus est? Quod vero huic respondet, est ὁπηνίκα*, (id est, *illa hora*) *paullo post meridiem. Illud vero: Πηνίκα ἄττα ἀπώλετο,* (*quando periit?*) *neque Atticum est, neque obsoletum, neque rectum. Est vero dictum pro πότε δῆτα, quando. Abundat autem illud ἄττα. Quia neque τινὰ significat, neque ἄτινα. Nihil enim harum quadrat ad vocem ὁπηνίκα.* In eadem sententia est *Thomas Magister*. *Πηνίκα*, inquit, *μὴ εἴπῃς ἐπὶ χρόνου· ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπόντος δέ τινος, πηνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἔφημεν εὕρηται παρὰ πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὡσαύτως καὶ τὸ τηνικαῦτα καὶ τὸ τηνικάδε, καὶ ἡνίκα λέγε. Πλάτων ἐν Κρίτωνι· Τί τηνικάδε ἀφῖξαι, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ πρωῒ ἔτι ἐστί; Κριτ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκρ. Πηνίκα μάλιστα; Κριτ. Ὄρθρος βαθύς. Καὶ αὖθις ἐν Φαίδωνι· Μὴ αὔριον*

τηνικάδε οὐκέτι ἢ ἀνθρώπων οὐδείς. Hunc *Platonis* locum imitatus est *Aristides* in legatione ad Achillem: *Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς ἀκριον κεῖσθαι τηνικάδε;* id est, *ovus hoc hora.* *Phrynichus* fere eadem omnia. *Πηνίκα*, inquit, *μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ πότε. ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τινός; πηνίκα ἀποδημήσεις, ἐὰν εἴπῃς ἕωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν ὀρθῶς ἐρεῖς.* Male *Joannes Nunnesius* ὥρας exponit hic *horas anni*, et per eas quatuor anni tempora intelligit; cum de partibus diei, ut et ex *Suida*, et ex subjecta responsione apud *Phrynichum* apparet, sint capienda. Recte igitur *Philostratus* Atticorum canon in vita Polemonis: *Ἤρετο ὁ παντοκράτωρ τὸν ὑποκριτὴν, πηνίκα εἴη ὅτε τῆς σκηνῆς ἠλάθη, τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι οὖσα.* Attice etiam dixit *Lucianus* in Gallo, *καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι.* Et *Aristophanes* in Avibus, *Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; ὁπηνίκα; μικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. Quota est hora diei? Eo, paullo post meridiem.* Pro *πότε* dixit *Lucianus* in Electro *πηνίκα· Ἀλλ' οἵγε κύκνοι πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ᾄδουσι.* Et in Timone, ac *Aristophanes* ibidem in loco supra allato. GRAEV. Eleganter idem vir cl. hic disputat de usu τοῦ *πηνίκα* apud Atticos; nimirum id certam spectare horam, ut si quis interroget, *πηνίκα ἥξεισι; sit qua hora exibis?* et sic recte Nostrum dixisse in Gallo, *πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι.* Minus ergo Attice idem in eodem Gallo, *Σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;* Hic *πηνίκα* est simpliciter *quando, πότε.* Similem ex Electro locum producit ibi vir cl. Addas licet id, quod Timon apud Nostrum c. 4. f. rogat Jovem, *Ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; Quando tandem erit*, inquit, *ut non amplius negligantur et contemnantur fulminis tui, quas jactas, vires?* Hic *πηνίκα* incertum aliquod tempus denotat. Sed in de Merc. Cond. [*ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πηνίκα γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἤτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον*] *πηνίκα* exponerem *qua diei hora?* licet verba videantur *ἀνακόλουθα*, neglecta nimi-

rum ea, quae necessaria est, distinctione. Sermo fit de potentibus feminis, quae in convictu suo habeant ostentationis caussa homines philosophos; *eos*, ait, *audiunt quidem illae; sed quando?* jam quasi ipse sibi respondet, *vel dum comuntur et adornantur, vel super mensam.* Graeca ergo ita dispones: *Ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν· πηνίκα; γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἤτοι μεταξὺ κοσμούμεναι* etc. Jens. Breve horarum spatium indicat *πηνίκα*, et ultra diem ipsum nunquam exspatiatur: moras etiam aegre ferentis est. Solan. Cf. etiam adnott. ad *Phrynich.* p. 49. sq. *Lobeck.* Lehm.

Pag. 210. *l.* 1. *Ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα*] Hoc est, *acquiesco patriae legibus et consuetudinibus;* cum proprie et Attice haec verba significet, *habeo satis amplum patrimonium.* *Πατρῷα*, inquit *Thomas*, *τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα, καὶ πατρῷοι φίλοι. Πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθη.* Divus *Basilius* contra foeneratores: *Ὕστερον καὶ τῶν πατρῴων ἐκστήσῃ*, *postmodum etiam cedes et everteris patrimonio.* *Laërtius* in Solone: *Ὁ τὰ πατρῷα κατεδηδοκώς.* Idem in Anaxagora: *Ὅς γε τὰ πατρῷα παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις.* *Lucianus* in Dial. Meretric. *Εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρῴων.* *Ammonius* eadem omnia, nisi quod *πατρικοὶ φίλοι* et *ξένοι* censet dicendum, non *πατρῷοι*, ut *Thomas.* Pro *Ammonio* facit illud *Aristophanis* in Avibus, *Ὢν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος.* Pro *Thoma* facit *Lucianus* in Timone. *Πατρῷον*, inquit, *φίλον ὄντα.* Et *Herodianus* in primo, *Τιμὴν πᾶσαν ἀπένεμε τοῖς πατρῴοις φίλοις.* Et non longe post, *τούς τε πατρῴους φίλους πρῶτος διαβάλλειν ἤρξατο.* Et *Basilius* contra foeneratores, *καί που καὶ πατρῴας ἀπεμνήσθη φιλίας.* *Moschopulus*: *πάτρια ἔθη τὰ τῆς πόλεως, πατρικὸς φίλος καὶ πατρῷος κλῆρος.* Operae pretium est, et *Pollucem*, qui inter haec nullum facit discrimen, audire lib. II. cap. 11. *Ἡ διὰ πατέρων κτῆσις πατρῷα, πατρικὴ, πάτριος, προγονική. καὶ ἱερὰ πατρῷα, καὶ πάτρια, καὶ πατρικὰ, καὶ προγονικά.* *Suidas* vero *Thomae* et *Moschopulo* consentit: vide verba pag. 465. Quia autem *πάτρια ἔθη* scribendum esse dicunt, notandum

est, *τὰ πάτρια*, vel *κατὰ τὰ πάτρια*, frequentia esse eo sensu apud *Heliodorum Episcopum*. Si quis igitur *ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα* dixerit, pro *ἱκανὰ ἔχω τὰ πάτρια*, ut dixit *Josephus*, *ἐξέβαινε τῶν πατρῴων ἐθῶν*, pro *πατρίων*, ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium, non effugiet soloecismum. Si apud *Lucianum* in Dialogo Alexandri et Hannibalis recte legitur *ἀποστὰς τῶν πατρῴων προςκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιῄτησεν ἑαυτὸν*, abusus est pro *πατρίων*. Sicut et *Dion.* in XXIV. libro de C. Caesare: *Ἀλλὰ ζῶντά τινα τῆς ὑπατείας καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μήτε ἐκ πατρῴων, μήτε ἐξ ἐπηγορίας τινὸς, ἐκστῆναι, ac ipse vivus, et neque legibus patriae, neque ob aliquam culpam eo sc. consulatu se abdicavit.* Ubi male *πατρῴων* pro *πατρίων* dixit. Recte *Suidas* in vita Christodori Coptitae, *ἔγραψεν*, inquit, *πάτρια Κωνσταντίνου πόλεως ἐπικῶς βιβλία ιβ. πάτρια Θεσσαλονίκης βιβλία κε* etc. *De moribus urbis Constantinopoleos, Thessalonicae* etc. *Eumolpidarum πάτρια*. *Cic.* ad Atticum. Graev. Quemadmodum *πατρῷος* et *πάτριος* distinguantur ab elegantioribus Graecis, cum ex Grammaticis, tum ex ipsis auctoribus docet *Graevius*. *Πατρῷον* nimirum id dici, quod quis a patre relictum habeat: *πάτριον*, quod ad universam patriam spectet. Sic dici *πάτρια ἔθη*. Esse tamen, ubi discrimen illud non observetur, ostendit vir eruditissimus exemplo *Josephi*, *Luciani* ipsius, et *Dionis*. His addo alios locos, ubi *Lucianus* pro *πάτριος* usurpavit *πατρῷος*. In Scytha cap. 4. ait Anacharsis, *ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάκου καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν*. In Patriae encomio §. 4. *εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολύ γε μᾶλλον; καὶ γὰρ εἶχε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεὸν, εἰ καὶ κοινός ἐστι, ἀλλ' οὖν ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρῷον, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θέαν.* Locum integrum adscripsi, ut eadem opera eum vindicem ab inficetissima vulgati interpretis versione. Verto, *Si vero apud Deos nomen patriae valeat, qui non multo magis apud homines? Namque*

unusquisque primum ex patria solem vidit; adeo ut Deus ille (Sol) *etsi communis est, tamen unicuique existimetur patrius, propterea, quia eum primum ex illo loco vidit.* Patet clarissime, πατρῴους θεοὺς hic esse πατρίους, sive πατρικούς. Iterum *Noster* in Eunucho c. 3. ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι. Sed et apud *Aelianum* VII. *Ποικιλ.* 19. πατρῴϊον ἔθος pro more patriae, non patris. Jens. *Plut.* 306, 1. Solan. Conf. *Diod. Sicul.* III, cap. 71. vers. fin. τὰ πατρῷα βασίλεια, ubi *Wess.* N°. 81. πατρικὸς φίλος praefert. Ita πατρικὸς ξένος, φίλος, quando non ad patrem solum respicitur; vid. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 6. Sed πατρίους νόμους potius, quam πατρῴους, idem ib. cap. 76. Nec repugno: nam πατρῴους νόμους *leges paternas*, i. e. a patre suo latas, *Aelian.* VI, 10. f. non *patrias*, s. ab universa patria. Licet ab Latinis confundatur, in *patria potestas*, quae ad solum parentem spectat. Verum πατρῷοι φίλοι *Herodian.* III, 15. 13. de patris defuncti amicis. Eod. sensu γνώμη πατρῴων φίλων, ib. I, 6. pr. Tamen et L. I. c. 9. pr. ὅσοι πατρῴαν αὐτῷ εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο· ubi paternus affectus non adeo qualis patris defuncti, sed qualis *patris* esse solet, generaliter significatur. Reitz.

ead. l. 3. Συμπατριώτης ἐστί μοι.] Pro civis meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστί μου, vel μοι. Ut hic locus intelligatur, adscripsimus *Pollucis*, *Hesychii*, *Moschopuli*, et *Ammonii* verba. *Pollux;* οἱ βάρβαροι ἀλλήλους οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγοιεν. Ἄρχιππος δὲ καὶ συμπατριώτας ἔφη. Πλάτων μέν τοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ πατριώτας εἴρηκε. Locus *Platonis* est in sexto de legibus: δύο δὲ λείπεσθον μόνα μηχανὰ, μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾷον δουλεύσειν ἀσυμφωνοῦσιν εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. *Hesychius*, πατριώτης παρ' Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. *Moschopulus*, Πατριώτης, inquit, πατριώτου, Ἀττικόν ἐστιν. ὡς γάρ φαμεν πολίτην τὸν συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸν

συνηλικιώτην, οὕτω καὶ πατριώτην τὸν συμπατριώτην. Καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ ἡ πατριώτις (Imo πατριῶτις. *Lehm.*) στολὴ ἡ κατὰ τὰ πάτρια γινομένη. Sic *Lucianus* in Scytha: Ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο πατριώτις (πατριῶτις) οὖσα. *Xenophon* etiam πατριώτην ἵππον dixit. *Ammonius*, Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δοῦλος δούλῳ. *Thomas*, Πολίτης, inquit, δημότης, φυλέτης, ἄνευ τῆς σὺν λέγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. Nimirum antiqui magistri docent, ita inter se differre πολίτης et πατριώτης, ut πολῖται inter se dicantur Graeci, eique ingenui, πατριῶται barbari et servi; neque dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιώτης, συνδημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πατριώτης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, *concivis*, *coaequalis*, *contribulis*. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt *civis*, *aequalis*, *tribulis*. Insignis igitur error est *L. Vallae*, qui existimavit, *concivis* esse vocabulum Latinum. Notavit autem *Pollux*, Archippum Comicum συμπατριώτας dixisse. Scribit idem, *Euripidem* dixisse συμπολίτην in Theseo et Heraclidis, quod et *Aristoph.* Scholiast. annotavit ad haec verba in Pace 909. Ἦ χρηστὸς ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν. In quem locum scribens interpres: Οὔτε συμπολίτην, οὔτε συνδημότην λέγουσιν. Ὁ μέν τοι Εὐριπίδης πού λέγει, ὦ ξυμπολῖται τῇδε βραχούσῃ χθονὶ καὶ τῇ τηκούσῃ νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεών. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur et haec vox apud *Josephum* lib. XIX. Ἀρχαιολογίας· Οὐ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας, ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους. Et *Aelianum* III, 24. Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι Θεωροὶ συμπολῖται κακούργοις συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem (XIII, 46.) legitur etiam συνήλικες· Λῃσταῖς περιπεσὼν μετὰ τῶν συνηλίκων βοῆς γενομένης ἰδοὺ ὁ δράκων, καὶ τοὺς μὲν διεσκόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινε. Quae vox et apud *Eupolin* legitur, teste *Polluce*. Sicut apud *Isocratem* in Panathenaico συμφυλέται· Τοὺς δὲ προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apostolo, qui

ad Ephesios capite secundo dicit συμπολῖται τῶν ἁγίων. Idem in primo capite epistolae *ad Galatas*: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου· et epistola *ad Thessalonicenses*: Ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν. *Sophocles* in Oedipo Tyranno montem Cithaeronem vocat πατριώτην Oedipi: Ἀπείρων, ὦ Κιθαιρών, οὐκ ἔσῃ τὰν αὔριον πανσέληνον μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου καὶ τροφὸν, καὶ ματέρ' αὔξειν καὶ χορεύεσθαι, *dies crastinus haud abibit, quin te ut civem Oedipi et nutricem et matrem augeamus et celebremus, in teque choreas ducamus.* *Athenaeus* Nicostrati Comici fabulam adducit nomine Πατριώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, neque vitiosa est, ac Graeca συμπατριώτης· quamvis non ignorem a *Plinio* eam usurpatam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis, civis, municeps*. Sed de his nimis fortasse multa. Graev. Quae *Graev.* ad probandum vocab. συμπολίτης adfert, iis adde auctoritates *Polybii* ac *Dinarch.* apud *Raphel.* et *Elsn.* ad *Ephes.* II, 19. Reitz.

ead. l. 4. Ὁ δεῖνά ἐστι μεθύσης] Soloecismus in eo versatur, quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μέθυσος vel μεθύση, τῆς μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utuntur μεθύσης. *Thomas Magister*: Μεθύση γυνή, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Γραῦν μεθύσην, τῆς κόρδακος ἕνεκα. Θεόπομπος ὁ Κωμικός· Πρεσβύτης φίλοινος μεθύση. Μέθυσος δὲ ἐπὶ τῶν ἀρσένων οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου μελέτῃ· Οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέθυσος. Σὺ τοίνυν Ἀττικοῖς ἑπόμενος ἐπὶ μὲν ἀρσενικῶ μεθύων λέγε καὶ μεθυστικός. Ὡς Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἡρώδου βίῳ. Ἑώρα δὲ αὐτὸν καὶ μεθυστικὸν καὶ ἀνοήτως ἐρῶντα. Ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ, μεθύουσα καὶ μεθύση. Illud legitur apud *Ecclesiasten* cap. XXVI. ὀργὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσος. Idem tamen XIX. πῶς γὰρ μέθυσος καὶ πορνοκόπος πτωχεύσει. *Pollux* Menandrum etiam de viro μέθυσος dixisse auctor est. Non caret igitur exemplo, quod Apostolus dixit in *prioris ad*

Aristaenetos cap. V. ἢ λοίδορος ἢ μέθυσος ἢ ἅρπαξ. Et VI. οὔτε μέθυσοι οὔτε λοίδοροι. Nam Lucianus etiam in Timone de viro μέθυσος καὶ πάροινος dixit; quamquam et Phrynichus scribat, Μέθυσος ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυστικός· γυναῖκα δὲ ἐρεῖς μέθυσον ἢ μεθύσην. Barbari igitur, ut supra dixi, etiam de viro μεθύσης dicunt: quare μεθύσης per soloecismum est nominativus, et per Atticismum genitivus. Alexis tamen in fragmento apud Athenaeum lib. XV. ἐξ οἴκου δ' εἴρηκεν τὸν μεθύσην Ἄλεξις. Ubi recte Casaubonus notavit, male non neminem emendare μέθυσος. Et apud Arrianum lib. IV. c. 2. ubi tamen pro πότερον μεθυστὴς εἶναι θέλεις, legendum μεθύσης. In his, quae statim apud Lucianum sequuntur, ἑτέρου δὲ λέοντάς, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς λέοντας, nemo unquam deprehendet soloecismum. Locum esse corruptum, dudum vidi; sed quomodo emendandus esset, nec ego, nec facile quivis alius me longe doctior potuisset subodorari. Absque excerptis illis vetusti Codicis, quae modo laudavi adhuc in mendo cubaret. Illa scribunt: ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειλοχότας. Attici enim respuunt ἐκλέλοχος. Vide, quae supra notavi de λέλογχα, et infra c. 7. Graev. De μέθυσος ejusque gentilibus cff. Commentt. ad Phrynich. p. 151. sq. et qui ibi laudatur Schweighäuser. ad Athen. Tom. VIII. p. 186. Lehm.

ead. l. 5. Ἐκλελοχότας] Nimis ineptum erat vulgatum λέοντας, ideo haud cunctanter ejeci. Reitz.

ibid. Διπλασιάζεις] Tolerabiliorem puto Graevianam lectionem, eamque interpretari utcunque conatus sum: nempe ut illud *duplicare* referatur ad primam literam praesentis in augmento praeteriti geminatam praeter Atticorum consuetudinem pro λε et με ponunt ει. Gesn.

ead. l. 6. Λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ] *Lucrum adest illi*, cum λῆμα πάρεστιν αὐτῷ, id est, fiducia animique praesentia vel obstinatio adest illi, dicere debuerit. Λῆμα et λῆμμα auctore Ammonio διαφέρει. Λῆμα μὲν γὰρ διὰ ἑνὸς μ τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς, (sic enim legendum est,

non τύχης, ut habent edita exemplaria) λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ· hoc est λῆμα animi praesentiam significat, λῆμμα quidquid accipitur. Si Heliodori Episcopi Codex emendatus est, λῆμμα ab illo dictum est pro λῆμα. Λῆμμα, inquit, ἀσθενέστερος, in secundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείῳ δὲ λήμματι. Josephus VII. ἁλώσεως· Καὶ πολλοῦ λήμματος πλήρεις γενόμενοι· pro quo Lucianus in Demosthen. Encom. ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα. In Neophron quoque λῆμμα legitur pro λῆμα in quibusdam libris: Κάτισχε, inquit, λῆμμα καὶ σθένος θεοστυγές, comprime ferociam et vim. Ipsum carmen legitur in Stobaeo. Quin et in Philostrati Heroicis λῆμμα impressum est pro λῆμα. Τὸ δὲ λῆμμα, inquit, τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαί φησι. In Dion. Halicarn. libro VI. eadem menda est. Ὑπὸ λήμματος καὶ προθυμίας ἐπαιρόμενοι. Apud Plutarch. in Caesare quoque male legitur τοιούτῳ λήμματι ὁ Καῖσαρ ἀνέθρεψε, pro λήματι. Heliodor. tamen in sexto recte dicit; γενναία μὲν τὸ λῆμα, συνετὴ τὸ φρόνημα. Euripides in Oreste: Μενέλαε παῦσαι λῆμ᾽ ἔχων τεθηγμένον. Idem in Iphigenia: Ὦ λῆμ᾽ ἄριστον ὡς ἀπ᾽ εὐγενοῦς ῥίζης πέφυκας. Et in Heraclidis: Ἀλλ᾽ οἶδ᾽ ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id est, τὸ φρόνημα, τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνδρείαν τὸ ψυχῆς παράστημα, τὴν προθυμίαν. Joseph. III. Ἁλώσ. Δεῖ δὲ πόνου πρὸς τῷ τάχει καὶ λήματος. Παράστημα ψυχῆς autem, ut emendandum censuimus apud Ammonium, saepissime pro φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus Alexandri: Οἱ δὲ Θηβαῖοι τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς ἐνεκαρτέρουν τοῖς δεινοῖς. Josephus in VI. Ἁλώσ. Καμῶς ἐκάνω τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς Ἰουδαίοις. Polyb. Ῥωμαῖοι δι᾽ ἀλκὴν σώματος καὶ παράστημα ψυχῆς ὀλίγου δεῖν τῆς οἰκουμένης ἐκράτησαν. Sed ut revertamur ad λῆμα, Aristophanes in Nebulis: Λῆμα μὲν πάρεστιν τῷδε οὐκ ἄτολμον. Idem in Ranis: καθ᾽ Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ᾽ ἔχων. Simonides: ἐντόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι, spiritibus freti, id est, intrepidi pectoris. Ponitur autem haec vox fere cum adjectivo laudis vel vituperationis. Euri-

ides in Iphigenia: Ὦ λῆμα ἄριστον. Idem in Alcestide: Κακὸν τὸ λῆμα κοὐκ ἐν ἀνδράσι τὸ σόν. Idem in Medea: Ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν. Aristophanes in Equitibus: Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι καὶ λῆμα θούριον φορεῖν. Ubi perperam Erasmus legit λῆμμα, et interpretatur et lemma ferre vehemens, quod dudum H. Stephanus notavit. Sophocles in Oedipo Coloneo: Ὦ ἀναιδὲς λῆμα. Herodotus tamen sine laudatione λῆμα posuit pro praesentia et praestantia in Polymnia. Ἀπὸ λήματος, inquit, καὶ ἀνδρείης ἐστρατεύετο οὐδεμιῆς ἐούσης ἀνάγκης. Et in Calliope: Λήματι μὲν νῦν καὶ ῥώμῃ οὐκ ἑσσονες ἔσαν οἱ Πέρσαι. Quo utroque in loco perperam μμ impressum est. Nam λῆμμα duplici μμ lucrum, capturam, quaestumque significat, et syllogismi partem, quam Aristoteles πρότασιν, Cicero sumtionem vocat. Hinc componitur dilemma et monolemma. Lemma etiam Plinio et Martiali argumentum significat. Catanaeus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctorumque fidem. Lucianus Demosthen. Encom. Λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροψίας, id est, contemtus magnorum et multorum emolumentorum. Josephus in I. Ἁλώσ. Ὡς μὴ κατάφορον τὸ λῆμμα ποιήσειε. Idem in XIV. Ἀρχαιολογίας· Ἵνα δὲ μὴ κατάφορον γένηται τὸ λῆμμα, ne tamen quantum pecuniae extorserit, cognosceretur. Ubi exemplaria τολμήματα habent; et male Gelenius vertit, ne tamen fraus deprehenderetur. Demosthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικρῶν λημμάτων πωλοῦντες. Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. GRAEV.

ead. l. 8. Πρόσεισιν ὁ μεῖραξ ὁ ἐμὸς φίλος] Hunc convitiari amico suo ideo dicit Socrates, quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti, ἡ μεῖραξ dixerunt, non ὁ μεῖραξ vel μειρακίσκος, nisi cum mollem et pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in Vita Demonactis: Ἧκεν οὖν τις μειρακίσκος,

σχραῖος, αὐτὸς ἀποληλεκέναι λέγων, venit igitur quispiam effeminatus adolescentulus egregia forma. Itidem in Votis: καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς ὁ μειρακίσκος ἔδοξέ μοι. Sed praestat, haec ita sese habere, ut testimoniis evincamus. Primus itaque et maxime idoneus testis est *Thomas Magister*. Μεῖραξ, inquit, καὶ μειρακίσκος ἐπὶ ἀρσενικοῦ δόκιμα· μειράκιον δὲ οὐδετέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μεῖραξ μέν τοι ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ μειρακίσκη μόνος Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. Σὺ δ' ἄπιθι χαίρων συλλαβὼν τὴν μείρακα. Καὶ πάλιν· Ὦ μειρακίσκη πυνθάνῃ γὰρ ὡρικῶς. Σὺ δὲ μειράκιον καὶ ἐπὶ θήλεος λέγε. *Lucianus* in Gallo, de Danaë agens: Ὅς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος. Idem in Necyomant. Δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κλίνας ἑτοίμους ἔχων. *Aristophanes* in ἐκκλησιαζούσαις· Ἄγειν δὲ καὶ ταύτας μετά σου τὰς μείρακας. Idem in Pluto: Ἀλλ' ὦ νεανίσκε οὐκ ἐῶ τὴν μείρακα μισεῖν σε ταύτην. Et in Ranis: Καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης. *Lucianus* in Merced. Conduct. Τιμώμενος μειρακισκός, id est, masculum scortum. Parum igitur Attice *Parthenius* in Eroticis: Μειρακίσκος τις τῶν πάνυ δοκίμων Ἀνθίππης ἠράσθη. *Ammonius* quoque hanc notavit differentiam: Μεῖραξ καὶ μειράκιον καὶ μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον γὰρ καὶ μειρακίσκος ὁ ἄρσην· μεῖραξ δὲ ἡ θήλεια. Haec *Ammonii* sententia de μειρακίσκος intelligenda non de omnibus masculis, sed impudicis, pathicis. Postremo *Phrynichus* id confirmat: Μείρακες καὶ μεῖραξ. ἡ μὲν κωμῳδία παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μεῖραξ καὶ μείρακες ἐπὶ θηλειῶν τάττουσιν· τὸ δὲ μειρακίσκος καὶ μειράκιον καὶ μειρακύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi perperam *Nunnesius* vertit: Μείρακες καὶ μεῖραξ *adolescentuli et adolescentulus*; cum sit *puellae et puella*, ut ex sequentibus verbis apparet et exemplis, quae attulit. Sic et Etymologici magni auctor, quem vide. Et *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* Atticos hoc semper observasse ait. Attice igitur dixit *Lucianus* in Asino: Τῇ μείρακι συνευναζόμενον. Et *Heliodorus* in primo: Ὑποδέχεται αὐτὸν ἡ μεῖραξ. Idem tamen male in

uarto ait: Θεαγένης ἐστὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μείρακες. Et
X. Τὸν μείρακα παραλλάττων, excedens ex ephebis, vel
ρτι μὲν τὸν ἔφηβον παραλλάξας, quemadmodum in se-
undo eleganter dixit. *Aristophanes* etiam in Ἐκκλησιαζού-
ταις de masculo dixit μεῖραξ, sed impudico: Ἢν μείρακ'
δὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται τοῦτον σκαλαθῦραι, id est,
υνουσιάσαι, ut Scholiastes inquit, *si adolescentulum videns
upiet et volet hunc subagitare*. Ubi Scholiastes: Μείρακα
ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρημένον. Deinde productis
Ammonii verbis, quae superius retulimus, subjicit: ἢ πρὸς
ὸ γυναικῶδες τῶν κιναίδων scilicet respexit: quod verum
st. Non enim alio sensu μεῖραξ Atticis de masculis dicitur,
uam Latinum *nubere*. *Micyllus* ingenue fatetur, se soloe-
ismum hic deprehendere non posse. GRAEV.

ead. l. 9. Μεῖραξ] Verum est, Atticos plerumque
eminimum facere *Aristoph.* Eccl. v. 692. et alibi. *Hemst.*
n Ed. min. Dial. Luciani, pag. notarum 9. *Lucianum* in
Dial. Mort. IX. commisisse contra nitidiorem Atticismum,
otat, qui ibi μειρακίσκος masc. gen. dicat; quam notam
ditioni majori non inseruit. At si videris, *pincernam* et
hi significari, adeoque et *mollem* posse designari, quales et
oc nomine venire *Graevius* recte docet, nihil illic a se dis-
enserit *Lucianus*. Sed et est ὁ μειρακίσκος apud *Alciphr.*
Epist. 2. p. 12. ubi suspicio, de effeminato sermonem
sse, non est certa. Utuntur et alii de non suspectis, quos
amen satis in eo ἀττικίζειν non dixerim. REITZ. Cf. *Pauw.*
t *Lobeck.* ad *Phrynich.* pag. 212. sq. LEHM.

ead. l. 10. Δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φεύγω]
oloecismus hic in eo est, quod δεδίττομαι posuit pro *metuo*,
um sit *terreo*. *Thomas Mag.* Δεδίττομαι τὸν δεῖνα ἤγουν
κφοβῶ, καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ δὲ τοῦ
κφοβοῦμαι παρὰ ποιηταῖς μόνοις. Ὅμηρος ἐν Β Ἰλιάδ.
Δαιμόνι' οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι. *Aristoph.*
Scholiast. ad Plutum notat, δέδοικα poni pro *metuo*, δεδίττω
utem esse *terreo*. Δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δεδίττω
ὲ ἕτερον πρὸς αἰτιατικὴν συντασσόμενον. Attice igitur

dixit *Lucianus* de Luctu: *Κύων τῷ χάσματι δεδιττόμενος*, *canis rictu sive oris hiatu terrens.* Idem in Philops. καὶ δεδίττεσθαι κἀμὲ ἐλπίζων. Et in Bis Accusat. καὶ μὴ οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται; terrent. *Aristophanes* pro *metuo* videtur usurpasse in pace: Εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθαι. *Justinus Martyr* in epistola ad Zenam et Serenum: Μηδὲ δεδιττόμενον τοὺς χειμῶνας· ubi aliter δεδιότα, *metuentem*, legitur. GRAEV. Cf. *Pierson.* ad *Moerid.* p. 118. LEHM.

ead. l. 12. Φιλῶν ὁ κορυφαιότατος] *Amicorum summissimus*, ut Graecum soloecismum Latino exprimam. De hac voce *Thomas*: Τελευταῖον μὲν λέγε· τελευταιότατον δὲ ἀδόκιμον, ὡς καὶ κορυφαιότατον. Idem alibi: Οὐ κορυφαιότατον δεῖ λέγειν, οὐ γὰρ πρὸς τῇ ὑπερθέσει καὶ ἑτέραν ὑπερθεσιν δεῖ ἐπάγειν· εἰ καὶ ὁ Λουκιανὸς παίζων λέγει. Locus Luciani, quem innuit, est in libello Quom. Hist. sit conscrib. δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα. Negat hic *Thomas*, superlativo addendum superlativum. D. *Joannes Theologus* tamen a comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μειζοτέραν τούτων οὐκ ἔχω χαράν. *Phrynichus* summopere improbat hanc vocem: Κορυφαιότατον, inquit, ἐνεκύλυψάμην εὑρὼν παρὰ Φαβωρίνῳ. λέγε οὖν κορυφαῖον. *Suppudet me, cum κορυφαιότατον reperi apud Phavorinum. Tu illo igitur κορυφαῖον.* Simile huic est ἐσχατώτατον a *Thoma* merito improbatum, et κεφαλαιωδέστατον, quod in *Polemone Sophista* notat *Phrynichus*. Parum igitur Attice *Plutarchus* πρὸς Κολώτην. Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος Στράτων. Idem in Pompejo: Ὧν Περπέννας ὁ κορυφαιότατος. Idem ibidem: Κορυφαιότατοι γὰρ ἦσαν ἐν κατευνασταῖς καὶ τιθηνοῖς οὗτοι σύμβουλοι. Nec *Dion. Halicarn.* lib. VI. Ἀππίου δὲ ἦν γνώμη τοῦ κορυφαιοτάτου τῶν προεστηκότων τῆς ἀριστοκρατίας αὐστηρὰ καὶ αὐθάδης. Nec *Joseph.* συνελέγησαν δὲ οἱ κορυφαιότατοι. Idem in VIII. Ἀλλὰ συνελθόντων ἐξ τῶν κορυφαιοτάτων. Utitur et alibi hac voce, ut et *Laërtius* in Socrate et Aristippo, *Justin. Martyr*

in παραινέσει ad gentiles, et *Herodian.* in fine libri secundi: τὰ κορυφαιότατα τοίνυν καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος πεπραγμένων Σεβήρῳ ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Et *Clem. Alexandr.* Paedagog. lib. I. c. 13. ναὶ μὴν τὸ κορυφαιότατον, quod est supremum omnium. GRAEV. Errat *Thomas Magister*, cum a ludente Luciano ait alibi usurpatam hanc vocem. Vide Quom. Conscr. Hist. c. 34. Serio enim, et ut probam adhibet. Nec solus, ut ex *Graevii* nota videre potes, id fecit. SOLAN. Adde nunc etiam *Lucianum* ipsum De Paras. c. 42. et quae *Lobeckius* monet ad *Phrynich.* p. 69. sq. LEHM.

ead. l. 13. Καὶ ἐξορμῶ δέ] Ἐξορμῶ absolute usurpatur pro exeo et proficiscor, sive erumpo; cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. *Moschopulus*, Ὁρμάω ὁρμῶ, inquit, τὸ πορεύομαι ἐγώ, ἐξορμῶ δὲ ἄλλον. *Philostrat.* certe Atticos imitatus semper illo active utitur in Heroicis: Ἐξορμᾷ τοῦτον τὸν κύνα καίτοι χρηστὸν ὡς ὁρᾷς ὄντα. Et in eodem opere: τοῦ Τελαμῶνος ἐξορμῶντος τὸν Αἴαντα. *Euripides* in Iphigenia Aulid. 130. eodem loco utramque significationem conjunxisse videtur, activam et passivam: Κλήθρων ἐξόρμα· ἢν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσῃς, πάλιν ἐξορμάσεις τοὺς χαλινούς. Improprie igitur, si Luciano credimus, *Heliodor.* in secundo. Καί μοί τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV. ὁ δὲ τὰς μὲν κόρας ἔφασκεν ἐξωρμηκέναι. Et sic saepius ille scriptor; ut et *Dio* lib. XLII. αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐξώρμησεν, et sic idem frequenter, ut et *Josephus*, quin et *Xenophon*, et plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis *Budaeus* in Commentariis utriusque linguae. Sed ipse etiam *Lucianus* hujus praecepti sui oblitus dicit in Dialogo Diogenis et Antisthenis: Πολὺ τῶν ἄλλων προεξορμήσας, *ante alios erumpens.* Idem in Dialogo Alexandri et Hannibalis: Ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari, cum *Thucydide* dicat, παρώξυνέ τε τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησεν. GRAEV.

ead. *l.* 14. Ἐξ ἐπιπολῆς δέ τινος εἰπόντος] *Cum quidam dixisset* ἐξ ἐπιπολῆς, addita praepositione ἐξ, pro quo doctissimus quisque ἐπιπολῆς, omissa praepositione. *Pausan.* in Corinthiacis: Ἐπὶ θαλάσσῃ τελματώδει καὶ ἐπιπολῆς μᾶλλον. *Aristophanes* in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔπεστι ἀνωτάτω γραῦς. ἡ ταύτης δὲ νῦν τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus: Ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σώματος. *Herodot.* Ἐπιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτὰ τὸ ἐλλύχνιον, id est, *superne inest ipsum ellychnium.* *Valla* hic labitur, legens ἐπὶ πολλοῦ ἐλλυχνίου, id est, *cum multo lychno.* Locus exstat in Euterpe. Idem in alio loco: Τάφον ἑαυτῇ κατεσκευάσατο ἐπιπολῆς τῶν πυλέων. *Theophrast.* in primo de causis: Εἰ καί τινας εἰς βάθος καθιᾶσιν, ἀλλ' ἐνίας καὶ ἐπιπολῆς. *Plutarch.* in eo libello, cui titulus πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα· παραπετόμεναι ψαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς. Et in libello περὶ κοινῶν ἐννοιῶν· οὐκ ἐπιπολῆς ψαύουσα τῆς ἐπιφανείας, ἀλλὰ πάντη διὰ βάθους εἰς πλάτος ὁμοῦ. Sic Attice. *Plutarchus*, qui tamen minus Attice dixit in Dione, εὕρισκον ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς· quod etiam apud *Dioscoridem* cum in capite de papavere, tum alibi, uti et passim apud Graecos interpretes occurrit. *Phrynichus* haec, quae diximus, confirmat: Ἐξ ἐπιπολῆς λέγουσί τινες οἰόμενοι ὅμοιον εἶναι τῷ ἐξαίφνης, οἷον ἐξεπιπολῆς, ἐξαίφνης, ἀτόπως. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἄνευ τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. *Thomas* est in eadem sententia: Οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἐξ ἐπιπολῆς εἶπεν· ἀλλὰ πάντες χωρὶς τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· Ἐπειδή σοι διὰ βραχέων καὶ ἐπιπολῆς ἀπεκρινάμην. Θουκυδίδης ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, de Epipolis agens Syracusanorum loco, custodiis frequenti, ut loquitur *Livius*. *Lucianus* tamen hic non cavit, quod aliis vitio dat. Dicit enim in secundo Verarum narrationum, οὐκ ἐξ ἐπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος. Graev. Adde De Luct. c. 16., ubi itidem eadem vox, cujus usus h. l. reprehendi videtur. Quod nemo mirabitur, qui consilium *Luciani* in conscribendo

hoc libello captum recte tenuerit. Ceterum de ἔξεπιπολῆς cf. Commentt. ad *Phrynich.* p. 126. sq. Ed. *Lobeck.* Lehm.

Pag. 211. *l.* 1. *Συνετάξατό μοι*] *Jussit mihi.* Sic interpretor; non, ut *Micyllus*, *composuit.* In hoc enim videtur soloecismus esse, quod συντάσσειν dixerit pro κελεύειν, cum συντάσσειν proprie sit ordines instruere, componere. Pro jubere tamen utitur *Heliodor.* in secundo: Ἐπὶ τὸν νεὼν τῆς Ἴσιδος οὗπερ συνετέτακτό μοι πρὸς τὸν ξένον ὥρμησα. Idem in eodem: Ἐπὶ τὴν χέμμιν τὴν κώμην οὗ τῷ Θεαγένει συνετέτακτο ἔσπευδεν. *Diodor.* saepe συνέτασσε pro jussit, et συνετέτακτο pro jussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent, συντάσσειν utentur de ordinibus instruendis, ut *Xenophon.* Apud *Josephum* ἐπιβουλάς τε καὶ λόγους συντάσσοντες dixit, id est, *insidias ponentes. Lucianus* alio sensu in Asino dixit, συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, *accingebantur operi;* et *Plutarchus*, συνετάττετο πρὸς τὴν πρᾶξιν, *ad negotium componebatur.* Eodem pertinet illud Periclis ἀσύντακτός εἰμι, *imparatus sum;* illudque *Plutarchi* de Solone, συντεταγμένον ὑποβάλλειν τοὔνομα, *paratum subjicere nomen. Demosthenes:* οὐ συντέταγμαι, *non sum paratus, meditatus, instructus.* Graev. Ἐπετάξατο volebat ille Soloecus. Gesn. Rectius *Dorvillius* ad *Charit.* p. 291. Ed. *Lips.* interpretatur et explicat: *valedixit mihi.* Verum sic interpretatio Latina non facile ita componetur, ut utriusque mens, tum soloece loquentis, tum Socratis faceti censoris, simul expressa luculenter pateat. Lehm.

ead. l. 2. *Περιέστην αὐτὸν*] *Circumstiti ipsum.* Manifestus soloecismus, ut docet *Thomas: Μὴ εἴπῃς περιΐσταμαι τὸν δεῖνα. Πῶς γὰρ ὁ εἷς τινα περιϊσταίη; ἀλλὰ περιϊστάμεθα. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ περιϊστάμεθα τὰς ἐπιστολάς. Laërtius* in Menedemo parum Attice dixit περιϊσταμένου αὐτὸν ποτε Κράτητος. Περιΐσταμαι etiam fugio, vito, significat. *Lucianus* in fine Hermot. Οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν, *non secus ac rabiosos canes fugiam, et vitabo. Josephus* Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: πρότερον

ἠδόμενος τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ νῦν φεύγει ταύτην καὶ περιΐσταται. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV. cap. 6. Περιΐστατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσελγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γενόμενοι ταράξωσι τὸ πλῆθος, id est, *verebatur*. Idem locus et a *Suida* refertur cum eo, qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκεῖνος ἀεὶ καὶ τοὺς θορύβους περιΐστατο μάλιστα. Idem *Suidas* ἀλυσκάζειν, περιΐστασθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν, *cavere, declinare*. In qua notione etiam legitur II. *ad Timoth.* II, 16. et *ad Tit.* III, 9. Vide et *Casaub.* ad *Athen.* Animadvers. lib. XV, 5. et *Andream Dunaeum* ad *Jo. Chrysostom.* in epistolam ad Titum orationem sextam. Graev.

ead. l. 4. Ἑτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο αὐτῷ] *Judicio experiebatur*, vel *contendebant*, aut etiam *cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῷ significat, una oriebatur, nascebatur, sive gignebatur, quemadmodum διεκρίνετο αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro *judicio experiri* dixit *Demosthenes*: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ Ῥοδίων δικαστηρίῳ διεκρινόμεθα. Sed de συγκρίνειν audiamus *Thomam*: Ἐπὶ δικαστηρίου συνεδικάζετο χρὴ λέγειν, οὐ συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο γὰρ ἀντὶ τοῦ ἡνοῦτο, ὡς ἔχει καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφοις σύγκρισις, ἧς τὸ ἐναντίον διάλυσις. ἐπεὶ καὶ ὅ φαμεν ἐν τῇ συνηθείᾳ συγκρίνειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν δεῖνα τόνδε παρεξετάζειν, οὐχ εὕρηται παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν· ἀλλὰ ἀντὶ τούτου παραβάλλειν, καὶ παρεξετάζειν, καὶ παρατιθέναι. Pro quo et dicunt εἰκάζειν, παραθεωρεῖν. Attice igitur dixit *Epicharmus*: συνεκρίθη καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν, πάλιν γᾶ μὲν ἐς γᾶν, πνεῦμα δ᾽ ἄνω, τί τῶνδε χαλεπόν; Attice etiam *Chrysost.* in comparatione Monachi et regis: Καὶ παραθεῖναι νῦν ἀλλήλοις τάτε κατεῤῥαθυμημένα παρὰ πολλοῖς, τάτε πολλῆς τυγχάνοντα σπουδῆς. Et *Lucianus* in Imaginibus: Καί τοι Νηρεΐσιν ἐκείνη παρεξετάζετο. Ibid. ἐγὼ δέ σε οὐδ᾽ ἐκεῖνα ἠξίουν ταῖς Ἡρωΐναις παραθεωρεῖν με. Et paullo post: Οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαιδράν. Ibid. Αἰγείρῳ δ᾽ αὐτῆς εἰκάζειν ἐκεῖνος τὸ εὔμη-

ως τε καὶ ἕωθιον. Quare minus Attice dixit *Athenaeus*: Τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον πάντελῶς ἂν εὐτελές τι φανείη πρὸς ἐκεῖνο συγκρινόμενον. Confudit etiam hanc differentiam ipsemet Lucianus in Parasit. Ἄξιος, inquit, συγκριθῆναί παρασίτου τῷ σώματι: et *Philo*: Ὃς ἕνεκα εὐγενείας οὐδενὶ θνητῷ σύγκριτος, *nobilitate cum nemine mortalium comparandus*. Quare minus mirum de *Apostolo*, qui II. *ad Corinth.* cap. 10. inquit, Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρῖναι ἢ συγκρῖναι ἑαυτούς τισι τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem sententia *Phrynich.* Σύγκρισις. Πλούταρχος ἐπέγραψε σύγγραμμά τι τῶν αὐτοῦ, σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου. Καὶ θαυμάζω πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφιγμένος, καὶ σαφῶς εἰδὼς, ὅ, τι ποτέ ἐστιν ἡ σύγκρισις, ἐχρήσατο ἀδοκίμῳ φωνῇ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τόνδε τῷδε, καὶ συνέκρινεν, ἡμάρτηται. Χρὴ οὖν ἀντεξετάζειν, καὶ παραβάλλειν λέγειν. *Cicero* recte I. de Natura Deorum σύγκρισιν vertit *concretionem*. *Theophanes Ceramens*, supra sui saeculi captum scriptor elegans, Hom. LVI. in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκριμα. Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύστημα καὶ σύγκριμα. Vertit *Franciscus Scorsus*: *Mundus dicitur, quod ex coelo terraque, et his, quae in medio sunt interiecta, constitutum atque compactum est.* Male vero *Plutarcho* σύγκρισις ponitur pro comparatione. GRAEV. Adeas docentem *Lobeckium* ad *Phrynich.* p. 278. LEHM.

ead. l. 6. Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ] Ut soloecismo soloecismum explicemus, *nos hoc videtur*. Ubi νῶϊν, *nobis*, dicendum fuit, quemadmodum *Plato* loquitur in VI. de legibus: Θαυμαστῶς τόγε ἀκοῦσαι νῶϊν πάντως ξυνδοκεῖ. Idem in Sympos. Πράξομεν ὃ ἂν φαίνηται νῶϊν. GRAEV.

ead. l. 7. Σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν] *Tu etiam nobis peccamus dices pro* νῶϊ ἁμαρτάνομεν, id est, *nos peccamus*. Utrumque hoc non videtur animadvertisse interpres, ut ejus versionem legenti constabit. (Nam dedit: *Tu*, inquit, *etiam* νῶϊν *dices*, *ut peccamus*.) GRAEV.

ead. l. 8. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα] Haec

Luciani verba ex sequentibus *Thom. Magist.* erunt intellectu facillima. *Μίγνυται*, inquit, *ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ, οὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί.* Nimirum *μίγνυσθαι* recte dici de viro cum muliere consuescente, male vero de muliere, quae cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam, argumento est illud *Parthenii* in Eroticis, *Τίς αὐτῶν μιχθείη τῷ ξένῳ.* *Herodot.* in Clio: *Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρίην ἱζομένην ἐς ἱρὸν Ἀφροδίτης ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξένῳ.* Attice igitur D. *Jo. Chrysost.* de Babyla martyre: *Ποῖον δὲ ὄφελος μίγνυσθαι μητράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὅπερ ὁ τῆς στοᾶς προεστὼς φιλόσοφος ἐνομοθέτει*, de Zenone agens. Sic apud *Hesiod.* *μιχθεὶς ἐν φιλότητι*, frequentissime. *Homer.* hymno in Lunam: *Τῇ ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ.* Quin et *Esdrae* IX. Hebraei dicuntur miscuisse semen sanctum cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores. Graev.

ead. l. 9. *Μιχθεῖσα*] Falsa est Scholiastae observatio: nam de feminis aeque frequenter dicitur. *Aristoph.* Ran. v. 1112. *Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, Καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς.* *Aelian.* V. H. I, 15. *αἱ θήλειαι — ὅταν τῆς πρὸς ἄῤῥενα μίξεως ἀτυχήσωσι.* *Homer.* Odyss. A, 72. *Φόρκυνος θυγάτηρ — Ποσειδάωνι μιγεῖσα.* Et *Λ*, 267. de Alcmena — *ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα.* *Hesiod.* Theog. v. 53. — *πατρὶ μιγεῖσα Μνημοσύνη.* Ne plures addam. Reitz.

ead. l. 10. *Καρῆναι δέ τινος εἰπόντος*] Cum quidam pro *κείρασθαι* tonderi, dixisset *καρῆναι*, quod erat ignominiosum verbum. Differentiam pulchre docet *Thomas*: *Καρῆναι καὶ ἐκάρην κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τοῦτο καταχριθέντων. Τὸ δὲ κείρασθαι οὐκ ἐπ' ἀτίμου. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ·* (An τῷ? Lehm.) *Οἶμαι καὶ δάκρυσιν ὑπό σου τετιμῆσθαι Καισάριον. τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων.* *Philostrat.* in Heroicis: *Τὴν κόμην ἣν ἐκείρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ.* *Lysias* in Epitaphio: *Ἄξιον ἦν ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ τότε κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ πενθῆσαι*

τοὺς ἐνθάδε κειμένους. *Phrynich.* adsentitur *Luciano* et *Thomae*: *καρῆναι* enim tradit dici de infami tonsura, *κείρασθαι* autem de hominibus. Et *Moschopul.* Ἐκάρην, ὃ ἀεὶ τάττεται ἐπὶ ἀτίμου κουρᾶς. Nimirum *καρῆναι* dicebatur de infami illa rasura, qua utebantur in morionum et stupidorum, et *γελωτοποιῶν*, qui ad ciendos risus inducebantur, capitibus radendis. Illi enim ad cutem radebantur, cum alii tonderentur. Quo alludit *Tertullian.* de spectaculis: *Eos infideles erga faciem suam esse, quam novaculis mutabant, et insuper contumeliis alaparum objiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere scilicet et diabolum maxillam verberandam patienter offerre.* Nam illi moriones raso capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. Graev. Cf. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 319. Lehm.

ead. l. 11. Ζυγομαχεῖν δέ τινος λέγοντος] Cum quidam dixisset *ζυγομαχεῖν* pro contendere cum familiaribus; cum hoc verbum proprie significet apud optimos quosque auctores tantum cum hostibus contendere. Probat hoc, quod dixi, *Thomas*: Οὐ δεῖ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὡς πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦδέ τινος ἐζυγομάχουν· ἀλλ᾽ ἠμφισβήτουν, ἤριζον, ἐφιλονείκουν. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν ἐπὶ ἐχθροῦ λαμβάνεται, ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικαζόμην. Οἷον ἐδικαζόμην τῷ δεῖνι, περὶ τοῦδε. *Hesych.* in diversa est sententia, qui ait, hoc verbum significare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, *cum familiaribus contendere*; quo sensu accipi debent *Plutarchi* loca a *Budaeo* in commentariis collecta. Proverbium tamen, quod affert *Aristot.* III. Rhetoricorum, φιλάμων ζυγομαχῶν τῷ κορύκῳ, pro *Thomae* et nostra facit sententia, ut et *Demosthenes*, apud quem *ζυγομαχεῖν* cum hoste contendere est. Graev. Cf. *Ruhnken.* ad Timaeum p. 130. Lehm.

ead. l. 13. Βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα] Reprehendit hic Socrates eos, qui *βασανίζειν*, quod est probare, explorare, quaestionem exercere, quaestioni subjicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur

et usurpabant de homine, qui morbo vexabatur. Eosdem et *Thom.* redarguit inscitiae. Τὸ βασανίζειν, inquit, ἐπὶ δοκιμασίας λαμβάνεται, καὶ τῆς διὰ λόγων, καὶ τῆς διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε οὖν βεβασάνισται ὑπὸ νόσου, ἀλλὰ ἐξήτασται. *Suidas* paulo aliter: βασανίζειν οὐ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, καὶ ἐλέγχειν τἀληθὲς διὰ λόγων. Adducit tamen idem *Aristophan.* locum hunc contra se: Πῶς βασανίζω. πάντα τρόπον ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν, ἔτι δ' εἰς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων, πλίνθους ἐπιτιθείς. Quae profecto omnia sunt τιμωρητικὰ ὄργανα. Locus est in Ranis. Contra hoc praeceptum facit illud *S. Matthaei* capite octavo. Κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Adstipulatur *Luciano* et *Thomae*, *Harpocration*, et ostendit ex *Dinarcho* βασανίσας esse δοκιμάσας, idque esse ex voce βάσανος, quae lapidem significat, in quo aurum exploratur. Graev. Βασανίζεσθαι etiam Atticis de iis dici, qui tormentis tonsi verberantur, si non satis notum, vid. *J. Elsner.* ad Evang. *Marc.* V, 7. ubi et *Suidam* refutat, qui negavit, βασανίζεσθαι de quaestione per tormenta Atticis dici, sed solis verbis in veritatem inquirere, quia metaphora sit desumta a βάσανος lapis aurum explorans. Sed recte Scholiast. hic utrumque agnoscit; nec de iis, qui per quaestionem torquentur, unice usurpatur. Ita et carpendi studium fingens, risumque captans, talia reprehendat Lucianus, si is auctor: non enim omnes sunt mere soloecismi, quos in hoc libello arguit scurra Noster. De male affectis vero adhibetur in N. F. aliquoties, quod notum. Quo sensu tamen Atticis usurpatum ignoro. Reitz.

ead. l. 14. Προκόπτει δέ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν] Quod hic Socrates ait ἐπιδιδόναι, non προκόπτειν, dicendum esse, in eo forte illi assentitur *Plato*, *Isocrates*, et *Philostrat.* pro προκόπτειν, ἐπίδοσιν λαβεῖν et ἐπιδιδόναι dicentes, *progressiones facere*, *procedere*, ut loquitur *Cicero.* Dissentiunt ab eo *Thomas*, *Phrynichus*,

Suidas, *Thucydides*, *Euripides*, denique ipse etiam *Lucianus*, qui ait in Hermot. ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in Parasit. ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας. Idem in Amor. ἐγὼ δὲ ἐκόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἱλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι. *Aristid.* ὅσον γὰρ ἂν προκόψωσι τῆς σοφίας, τοσοῦτ᾽ ἀνταφαιροῦσι μεγάλα φρονοῦντες. *Phrynich.* προκόπτειν, inquit, λέγουσι. Τὸ δὲ ὄνομα προκοπὴ ἀδόκιμον. *Suid.* ἐπίδοσις, inquit, προκοπὴ, προσθήκη, αὔξησις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἡ δὲ προκοπὴ παρ᾽ οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. *Hesych.* in verbo ὑποσακκίζειν, προκόπτειν dicit significare hanc vocem; quod Coelius interpretatur *praecidere*, vel *praecastrare vinum*, quod tum fit, cum vini vires sacco franguntur, ut *Plin.* ait. Tale vinum *Theophrast.* VI. de causis plant. cap. 24. ἠθητικὸν, quod male vertit Gaza *morale vini genus*, cum sit saccatum, colatum, ἀπὸ τῆς ἠθήσεως, ut pulchre docuit *Thom. Reinesius*, magno eruditorum cum dolore superius exstinctus, lib. III. Var. Lect. cum quo ipsae literae in illa plaga videntur elatae esse. In *Hesych.* pro προκόπτειν legitur προσκόπτειν. Quare Lexicographi ὑποσακκίζειν impingere interpretantur? cum tamen in eodem *Hesychio* recte legatur ὑπεσάκκισεν, ὑπήθει τῷ σάκκῳ ἢ προέκοπτεν, *sacco colabat*, aut *praecidebat*. Apud *Eustath.* ad Iliad. V. Καὶ ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ τὸ προκόπτειν καὶ ἀφαιρεῖσθαι. Τοῦτο δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκκενουμένου σάκκου. Ὑποσακκίζειν est etiam furari in itinere. Nimirum προκόπτειν dicitur de iis, qui saccos et marsupia praecidunt, qui nobis dicuntur *Beurs-snyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem τοῦ προκόπτειν, quam culpat Lucianus, in ea legitur apud *Euripidem* in Hecuba: Προκόπτοντ᾽ οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν, *quibus nihil proficimus ad levanda mala, quae sumus passi, nihil facientia ad priora mala mitiganda*. *Herodot.* lib. 1. voce passiva: Οὐδὲν τῶν πραγμάτων προκοπτομένων, *nihil rebus procedentibus*. Idem in Thalia: Ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προεκόπτετο τῶν πραγμάτων. *Thucyd.* in. IV. καὶ τῆς

ἀρχῆς ἅμα προκοπτόντων, id est, nobis augentibus illorum imperium. Προοδοποιούντων, εὐτρεπιζόντων, ἤγουν προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ποιούντων. Haec Thucydidis interpres. Eodem sensu *Lucianus* in Saltat. verbo ἐπιδιδόναι utitur. Οὐ πάλαι, inquit, ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτο κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα· *non olim initio facto tanti incrementi in eam pulchritudinem, sed circiter Augusti maxime tempora. Plutarch.* cuidam libellorum suorum titulum fecit πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ, saepe utens in eo opere verbis προκόπτειν et ἐπιδιδόναι, et non abstinens interim a nomine προκοπή. Εἰ δὴ μηδεμίαν, inquit, αἱ προκοπαὶ ποιοῦσιν ἄνεσιν. *Lucianus* quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀνεβάλλετο. *Epictetus* in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν ἢ ἀπόλλυται ἡ προκοπή, ἢ καὶ σώζεται. *Josephus* etiam utroque utitur vocabulo. Καὶ γὰρ, inquit, οὐδ' ἂν ἦν ἁλώσιμος ἡ πόλις, εἰ προὔκοπτε τὸ τεῖχος, ὡς ἤρξατο, *neque enim urbs ullis viribus capi potuisset, si murus processisset, ut coeperat.* Idem: Εἰς μεγάλην παιδείας προὔκοπτον ἐπίδοσιν. Et in I. Ἁλώσ. Γίνεται παραδόξως Ἀντιπάτρῳ μείζονος προκοπῆς αἴτιος. Idem in X. Antiquitatum: Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ γενομένοις εἶχεν ἐν τιμῇ καὶ στέργων διετέλει. *Diod. Sicul.* de Dione, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλην ἔχων προκοπήν. *Cicero* XV. ad Attic. Epist. XVI. *Sed mehercule literae* πεπινωμένως *scriptae, quod ipsum* προκοπήν *aliquam significaret.* Non caret itaque exemplo, quod dixit Apostol. I. *ad Corinth.* 4. ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ. Et Epistolae *ad Philipp.* cap. 1. εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν. Utitur eadem voce etiam *Heliod.* in VII. Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτῆς εἰς προκοπὴν τῶν φαινομένων λυσιτελῆ προστιθεῖσα. Videtur autem hic auctor in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui saepe peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit Lucianus. Improbat iste in Nefasto θάτερος pro ἅτερος vel ὁ ἕτερος, θάτερον pro τὸν ἕτερον, et ἅτερόν pro θάτερον· quae omnia invenias in *Heliod.* Is in secundo, Θάτερον, inquit, τῶν

παιδίων τὸν πρεσβύτερον pro τὸν ἕτερον. Item in VI. Θάτερος ἐπιχλευάσας θατέρῳ, ubi dicendum fuit ἅτερος, pro ὁ ἕτερος. Et in VIII. ἦν δὲ τῶν Ἰωνικῶν ἅτερον τῶν εἰς βακχείαν παρὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς Ἀρσάκης τοὺς νεοὺς ἐκφοιτηθέντων, pro θάτερον. Sed de hoc minus miror, quam de Plutarcho, qui in libello de lectione poëtarum, δυοῖν ὄντων ἅτερον ἡ τοιαύτη ποίησις παράθεσις dicit, pro θάτερον. Vide et Thom. Magistrum. GRAEV. Προκοπὴ, pro progressu in literis, Ciceroni adhibitum in Epist. ad Att. XV, 16. atque ac in N. Foedere I. ad Timoth. IV, 15. ubi Elsn. et Polybii, et Arriani auctoritates Graevianis addit. REITZ. Nomen προκοπὴ merito a Grammaticis condemnatum esse arbitratur Lobeck. ad Phrynich. p. 85. LEHM.

ead. l. 16. *Εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα*] Vitium est in μελετήσει, quod apud Atticos est secundae personae, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae, ut loquuntur γραμματικῶν παῖδες, pro *declamabit*. Meminisse hic debet studiosus lector, verbum μελετῶ, tametsi futurum medium usitatius habeat, quam activum, apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc *Philostratus* et *Lucianus*. *Philostrat.* in Marco Sophista: Καὶ προβαλοῦμαι, ἔφη, καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντος ἀκροασάμενος, καὶ ἐθαυμάσθη καὶ ἐθαύμασεν. *Lucian.* in Merced. cond. Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν κατηγάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα μελετήσαντα μὰ τὸν Δία οὐκ ἀπαιδεύτως. Et in Demonact. Ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπῄνεσα, ἐπαινέσας, ab ἀκούω, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκούσας. GRAEV.

ead. l. 18. *Ἀττικίζοντές δέ τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τρίτου*] Cum quidam *Atticorum aemulus dixisset in tertia persona* τεθνήξει, quod apud germanos Atticos est secundae personae: quare sequitur, βέλτιον καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. Hoc est: *praestaret vel hic te non Atticissare mortem imprecantem*

mihi; dicis enim, mihi morieris. (Vult *Graevius* haud dubie: *dicis enim mihi: morieris*; quamquam nec ipse aliter, ac *Reitzius*, edidit. *Lehm.*) *Aristophan.* in Nebulis: Σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει, *tu morieris.* Hoc, quod diximus, declarant etiam *Thomae* verba ideo a nobis non omissa. Τεθνήξεται, inquit, ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγε. Πλάτων δὲ ἐν Γοργίᾳ ἐπὶ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ λέγει· Τεθνήξει οὗτος ὃν ἂν δόξῃ. καὶ Λιβάνιος· Εἰ μή τις ἄρτου μεταδοίη, τεθνήξει. ὅπερ καὶ Λουκιανὸς ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Graeca tamen *Platonis* exemplaria, quae ego quidem viderim, τεθνήξεται habent, non τεθνήξει, ut placet *Thomae.* Proinde vitandae amphibologiae causa dices cum *Luciano* in Dialogo Terpsionis et Plutonis, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος. *Micyllus* hic perperam vertit ἐπὶ τρίτου *in diem tertium*, cum vertere debuerit *in tertia persona*: subintelligitur enim προσώπου. Alioqui εἰς τρίτην, ut Attice subintelligatur ἡμέραν, *in diem tertium*, vel *perendie* significat. *Synes.* εἰς τρίτην ἥκειν ἐπήγγελε. *Aristid.* καὶ ἧκεν εἰς τρίτην. *Thomas*, Οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ Ἀττικοὶ εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. *Heliod.* εἰς τρίτην ἐξώρμησαν. Addit tamen *Aristophanes* ἡμέραν in Lysistrate: ἀλλ' ἐς τὴν τρίτην γ' οὖν ἡμέραν. Graev. Ἀττικίζοντες] Id vitium ὑπεραττικίζουσαν ἰδέαν vocat *Philostrat.* in vit. Ap. pag. 21. Solan. *Gesneri* versionem: *de tertio* (ἐπὶ τρίτου) mutavi ad *Graecii* rationem, monente *Schäfero* ad *L. Bos.* Ellips. 421. Lehm.

ibid. Τεθνήξει] *Th. Mag.* h. v. Solan. Non damnat *Duker.* ad *Thucydid.* VIII. c. 74. f. cum et *Aristoph.* Ach. v. 324. ὡς τεθνήξων ἴσθι νῦν γε habeat, quod forsan frustra suspectum *Stephano* ait, ob Luciani auctoritatem, quam minus ponderis habere statuit, quod non raro reprehendat ea, quibus ipse et probatissimi scriptores usi sint. Sed hic tantum reprehenditur ambigua tertiae pers. in ει terminatio, quae Atticis est secunda. Reitz.

Pag. 212. *l.* 2. Στοχάζομαι αὐτοῦ] Hic omnes Graeci magistri tacent. Apud unum *Lascarem Constantinum*

legitur, στοχάζομαι, φείδομαι significat, ἀκριβολογοῦμαι et ἐλεῶ, praeparcum esse et misereri; quod an his locum habeat, nescio. Ea certe significatione videtur verbum στοχάζομαι positum esse secundi *Maccabaeorum* cap. 14. Καὶ τῶν ἰδίων πολιτῶν στοχαζόμενος, id est, *parcens*, vel *misertus*, vel *consulens*, ut vertit interpres illius. GRAEV.

ead. l. 4. Ἀφιστᾷν δέ τινὸς εἰπόντος] Negat hic Lucianus, recte dici ἀφιστᾷν et ἀφιστάνειν· pro eo enim dicendum ἀφιστάναι. *Thomas*: Ἱστάναι, οὐχ ἱστάνειν. Non imitandus igitur *Heliod.* ἀνίστων καὶ ἀνελάμβανον, quemadmodum nec illud *Basil.* in Epistola πρὸς τοὺς ὑφ' ἑαυτοῦ ἀσκητάς. ὅτι ἀεὶ πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντες ἢ διαβάλλειν τινὰς ἢ συνιστᾷν ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ὄρη μεθιστάνειν legitur in sacris literis pro μεθιστάναι. *Diod. Sic.* libro ιθ. Τούτοις μὲν πολλῶν ἀκουόντων ἐπετίμησεν ὡς διϊστάνουσι τὴν φιλίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ἀποκαθιστᾷν τὴν ἐλευθερίαν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχείρησεν ἀφιστάναι τὸν Πολυσπέρχοντα τῆς Ἀντιγόνου φιλίας. *Polyb.* Ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις συνίστανε τὴν συνακολουθήσασαν εὔνοιάν σφισιν. Quo verbo identidem ita utitur Apostolus. GRAEV.

ead. l. 5. Πλὴν εἰ μὴ] Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod, qui paulo accuratius locuti sunt, πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum: auctor est *Phrynichus*. Ceterum *Thomas* est in diversa sententia, cujus haec sunt verba: Ἀμφότερα λέγε καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ τόδε, εἰ καὶ Φρύνιχος ἀδόκιμον εἶναι λέγει τιθέμενον μετὰ τοῦ μή. Ὥσπερ γάρ φαμεν πλὴν εἰ τόδε, καὶ πλὴν εἰ μὴ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ μὴ τόδε, οὕτω καὶ χωρὶς εἰ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε. Λουκιανὸς ἐν τῷ βίων πρᾶσις· πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. Κρεῖττον μέν τοι εἰ χωρὶς τοῦ μὴ λέγοιτο. *Lucianus* hanc praeceptionem suam saepe non servavit. Dicit enim in dialogo Diogenis et Mausoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτό φῄς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem in Merc. cond. Πλὴν εἰ μὴ κἀκείνων τις; moxque, πλὴν εἰ

μὴ ἀποχρῶν σοι. Idem in ratione Conscr. Hist. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο ὑπολάβοι τις. Ibidem: Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον. Idem in Imag. Ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑπείληφας. Et paulo post: Ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι. Idem in Piscat. Ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντᾴδειν. Demosthenes περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ· πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγουσιν. Idem in IV. Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τῇ περὶ τῆς τύχης βοηθείᾳ γεγονυία. Sic et Heliod. in VIII. Πλὴν εἰ μή τις θαυματοποιΐα ἐστὶ δαίμονος. Plutarch. in Coriolano, πλὴν εἰ μή τις θέλοι τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποφαίνειν τελειότερον στρατηγόν. Idem in Demosth. Ἐκτὸς εἰ μὴ νὴ Δία πρὸς τὸν ὑπὲρ Ἀλοννήσου λόγον ὁ Ἀντιφάνης τοῦτο πέπαιχεν. Apostolus I. *ad Timoth.* V. ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύῃ. Et cap. XV. ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκῇ ἐπιστεύσατε. Graev. Hos locos sacros confuse notavit *Graevius*. Priora verba: ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύῃ. leguntur Epist. I. *ad Corinth.* XIV, 5. Quae deinceps laudantur, ibid. XV, 2. Epistolae autem ad *Timoth.* I. cap. V. v. 19. habes haec, quae non diserte proferuntur: ἐκτὸς εἰ μὴ ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων. De formula autem πλὴν εἰ μὴ plura exempla addit *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 459. Lehm.

ead. l. 6. Δ ι π λ ᾶ χ α ρ ί ζ ο ι] Haec, inquit, *gemina gratificaris*, vel *largiris*. *Micyllus gratificatur* vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod et *Salmuriensis* editor, *Jo. Benedictus*, vidit. Graev.

ibid. Χ ρ ᾶ σ θ α ι δ έ τ ι ν ο ς ε ἰ π ό ν τ ο ς] *Cum quidem dixisset* χρᾶσθαι pro χρῆσθαι, *uti* vel *oraculum consulere*. *Philostr.* in Heroicis: Χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι μαντείοις Ἀχαιούς. *Herodot.* tamen χρᾶν et χρᾶσθαι dixit in Terpsichore: Καὶ οὕτω αὐτούς τε ἕξειν χρήμασι χρᾶσθαι. Ibidem: Ἡ δὲ Πυθίη οἱ χρᾷ αἱρήσειν, *respondet*. Idem in Clio: Τοὺς πορθμέας αὐτὸν διαχρᾶσθαι, i. e. *occidere*. *Pausanias* Achaicis: Ἐχρᾶτο ὑπὲρ τῆς νόσου. Caeterum de χρᾶσθαι et χρῆσθαι *Moschop.* Οὐ χρᾶται, inquit, ἀλλὰ

χρῆται, καὶ οὐ χρᾶσθαι, ἀλλὰ χρῆσθαι. *Homer.* Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο, *consulturus.* *Liban.* in Antirrhetico: Τῷ Θεῷ χρησόμενος, *Deum consulturus.* Latini eadem notione utuntur *adhibere.* *Cicer.* IX. ad fam. *Cum adhibuisset domi meae Lupus me, et Libonem et Servium consobrinum tuum, quae mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Seio arbitror;* id est, *cum me et Libonem et Servium, quos in aedes meas arcessierat consuluisset.* Id III. de Offic. *Gratidianus cum praetor esset, collegiumque praetorum tribuni plebis adhibuissent,* id est, *in consilium vocassent.* *Sueton.* Claud. *Adhibitis principibus.* *Florus* l. I. *Gemini erant, uter auspicaretur et regeret, adhibere placuit Deos,* id est, *Deorum sententiam per auspicia explorare, consulere Deos per aves,* χρῆσθαι θεοῖς. Sic hic locus ex *Jornande* et antiquis *Flori* editionibus legendus; [at non sic habere Edd. vett. testatur *Duker.*] ut praeclare vidit *Gronov.* ὁ πάνυ. Vulgo male, *adhibuere oracula.* *Cic.* IV. ad fam. 7. *A tuis reliquis non adhibemur,* hoc est, *consulimur.* Sed de hac istius vocis notione pluribus egit vir doctissimus et ingenii elegantissimi ac sollertissimi *Jo. Schultingius,* qui non ita pridem in ipso flore aetatis cum magna et praeclara indole moreretur, exstinctus est, flebilis omnibus, iis praecipue, quibus literarum interiorum salus curae, candor autem et morum sanctitas amori sunt, in notis in *Senecae* declamationes propediem bono publico edendis. Graev. Accurate de formis χρᾶσθαι et χρῆσθαι egit *Buttmann.* Gr. Gr. Tom. II. p. 255. sq. Lehm.

ead. l. 7. Τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε] De eo *Phrynich.* Ἔκτοτε κατὰ μηδένα τρόπον εἴπῃς, ἀλλ᾽ ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε. ἀλλ᾽ ἐξ ἐκείνου, καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιῤῥήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις. Et *Thom.* eadem fere, qui et alibi negat, praepositionem recte componi cum adverbio. Quare ἔκπαλαι, ἔκτοτε, ἀποπέρυσιν, ἐκπέρυσιν, et ἀπὸ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ᾽ ἐκείνου, ἐκ παλαιοῦ, ἐκ τούτου. *Herodian.* in IV.

Καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν θρησκεύεται. Et paulo post: *ἐξ ἐκείνου δὲ ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους.* *Xenoph.* in tertio Institutionis Cyri: *Ἐκ δὲ τούτου ὁ Κῦρος ἐπιτελέσας τὸ φρούριον.* Idem in eodem: *Ἐκ τούτου εἵποντό τε πάντες καὶ ἔλεγον.* Sic tamen sacri scriptores. *Matth.* cap. XVI. *Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν·* pro quo *Lucianus* in Demonact. *καὶ τοαπεκείνου ἀρξάμενος τιμᾷν καὶ αἰδεῖσθαι.* Idem in Dialogo Cyclopis et Neptuni: *Καὶ ἀπ᾽ ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.* Invenies apud *Matthaeum* etiam *ἀπάρτι*, cap. 23. et 26. et apud *Joannem* cap. 13. In II. *ad Corinth.* 8, 9. legitur *ἀπὸ πέρυσιν.* *Pollux* in primo, *προπέρυσι*, inquit, *τρίτον ἔτος τουτί.* *Lucianus* omissa praepositione in Hermot. *Μακρῷ τινι ἄμεινον εἶχε πέρυσιν.* *Demosthen.* in III. Philippica: *Οὐδὲ αἱ πέρυσι προσφέραι.* *Xenoph.* in III. *Ἑλληνικῶν· ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νῦν δὲ καὶ πέρυσι.* *Plato* in Euthydemo: *πέρυσι δὲ ἢ προπέρυσι οὐδέπω ἤστην σοφώ·* male *προσπέρουσι* impressum est. Meliores scriptores semper, opinor, sine praepositione utuntur *πέρυσι·* quare in eo, quod sequitur, *εἰρωνείαν* esse censeo. *Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν.* Invenies tamen *προπέρυσιν* etiam in epistola quadam *Liban.* *Ἀναμιμνησκόμενος*, inquit, *οὖν, ὅπως ἤλγεις προπέρυσιν.* *Ἔκπαλαι* legitur II. *Petr.* c. 2. et 3. Sed de hoc minus mirandum, quam de *Arriano*, qui in primo inquit, *ἐς λογισμὸν τοῦ ἔκπαλαι.* Utuntur etiam D. *Basilius* et *Plutarch.* Ille quidem ad Athanasium scribens, *ἣν*, inquit, *ἔκπαλαι περὶ τῆς σῆς τιμιότητος ὑπόληψιν ἔχομεν.* Hic vero in Themistocle, *παρεσκευακὼς ἔκπαλαι Πισίδας.* Et *περὶ βραδέως τιμωρουμένων· ἔκπαλαι δὲ ἠγανάκτουν.* Idem tamen Attice dixit in Timoleonte: *ὅπλων τεθησαυρισμένων ἐκ παλαιοῦ.* Et *Philostrat.* in Heroicis Dialogis: *ΦΟΙΝΙΞ. καὶ ἐκ παλαιοῦ ἄρα εὐδόκιμόν τε καὶ σοφὸν ἦν ἡ ποίησις; ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ. ἐκ παλαιοῦ, ξένε.* *Herodot.* *Ἐπείγε ἀπεκρίθη ἐκ παλαιοτέρου.* Idem in eodem primo libro: *Ἦν γὰρ αὐτόθι μαντήιον ἐκ παλαιοῦ ἱδρύμενον.* Idem in Urania: *ἥπερ ἡμετέρη τέ ἐστι ἐκ παλαιοῦ.*

Pollux. in primo, *Πάλαι*, inquit, *πρόπαλαι*, *τρίπαλαι*. *Aristophan.* in Equitibus: *Τρίπαλαι κάθημαι βουλόμενος τ' εὐεργετεῖν.* *Ἀλλ.* *Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε καὶ δωδεκάπαλαι, καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι πάλαι πάλαι.* Jam vero de illo *ἔκτοτε* quid mirum, a scriptoribus sacris usurpari, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus abstinuerit? *Ἔκτοτε*, inquit in Asino suo, *ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, ἐξ ὄνου παρακύψεως.* *Athen.* in Dipnosophistis: *καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσιοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν.* *Arrian.* I. *Ἀναβάσ. καὶ ἔκτοτε οἱ Σιδῖται ἐβαρβάριζον.* *Joseph.* *Ἔκτοτε μετ' ἀδείας ὁ Ἀσχάνης αὐτὸς ἐλάμβανεν.* Graev. Nusquam fere magis, quam hic, interpretationis me poenituit. Aut corrupta hic sunt quaedam, aut mihi certe ignorabilia. Quid facerem igitur? Graeca reponerem, ut superior interpres? Hoc promtissimum erat. Sed antiqui interpretis ratio tolerabilior, quia tum interpretationes non cum Graecis edebantur. Quis nos feret, si juxta se Graeca et Graeca ponantur? Quid ergo? hoc agam. Permutabo utcunque Latinis Graeca; sed monebo lectorem, me non satis intelligere, quae crucibus inclusa sunt, et gratias habiturum, qui sensum et cohaerentiam sermonis aperiat. Gesn.

ibid. *Ἔκτοτε*] *Ἐκ τότε* scribit *Gron.* in *Arr.* Exp. Al. p. 54. sive I. c. 27. quod *Gronov.* mutat in *ἐκ τούτου.* Sed *ἐν τῷ τότε* idem p. 59. et alibi; ut vid. in nott. viri cl. Item *ἐς τὸ τότε*, et *εἰς τότε.* Immo et *ἐκ τόθεν* ex *Apollon.* 4. Argon. Quae incautis excidere credit idem. Verum et *ἀντιπέρας* ita componit *Thucyd.* II. c. 66. *κεῖται ἀντιπέρας Ἤλιδος.* Reitz. De *ἔκτοτε*, *εἰς τότε*, *ἐκπέρυσι* et hujus generis aliis vocibus uberrime exponit *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 45. sq. Lehm.

ead. l. 9. *Τῷ δὲ ἰδοὺ, ἐπὶ τοῦ ἴδε*] *Cum quidam ἰδοὺ pro ἴδε uteretur.* Haud scio, an velit Lucianus, *ἰδοὺ* adverbium poni sine accusativo post se. Nam ita video plerosque omnes eo usos, *ἴδε* vero verbo addi accusativum. Nam quod *ἰδοὺ* Attice dici pro *ἴδε* scribit *Thomas*, id nobis

non obstat. Nam *ἰδοῦ*, de quo *Thomas* agit, verbum est imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. Ἰδοῦ, inquit *Thomas*, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἴδε. Εὐριπίδης Ἑκάβῃ· Ἰδοῦ με κἀνθάρησος οἷα ἔχω κακά. Graev. Scripturam Imperativi ἰδὲ pro ἴδε in Luciano semper restituendum putavi, ut legitimam ac vere Atticam. Vid. Varr. Lectt. Lehm.

ead. l. 10. Ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ συνίημι] Cum quidam diceret *ἀντιλαμβάνομαι affirmo*, pro *συνίημι intelligo*. Sic tamen *Joseph.* VI. Ἁλώσ. Πρῶτον μὲν κινήσεως ἀντιλαβέσθαι ἔφασαν καὶ κτύπου, id est, se *sensisse*, *audiisse*, *intellexisse*. *Suidas* dictione κογχύλη, κύνες τῶν ὀσμῶν ἀντιλαμβάνονται. Scholiastes *Sophocl.* in illud in Ajace Mastigophoro, Καὶ ξυναρπάζω φρενὶ, ἤτοι, inquit, ὀξέως συνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. *Suidas* θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβανόμεθα, id est, *accipimus*, *intelligimus*. Vide etiam *Budaeum*, qui duobus *Alexandri* Aphrodisiei locis ostendit, ἀντιλαμβάνεσθαι esse sensu percipere, et ex *Basil.* ἀντίληψιν perceptionem. Graev.

ead. l. 12. Βράδιον δέ τινος εἰπόντος] Cum quidam dixisset βράδιον pro βραδύτερον. Βραδύτερον, inquit *Thomas*, οὐ βράδιον· ποιητικὸν γὰρ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἡμέραις· βράδιον δὲ παρ' Ἑλλήνεσσι φαείνει. ἐκείνου δὲ μάρτυς *Λιβάνιος* ἐν ἐπιστολῇ· καί σε εἰ καὶ βραδύτερον ἀλλὰ καὶ σεμνότερον ῥύομαι. Attici igitur *Lucianus* in Mort. Dial. Εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν. Et *Diod. Sicul.* Καὶ ταῦτα μὲν πολὺ βραδύτερον καταφέρεται. Audiendus et *Phrynich.* Βράδιον, inquit, τοῦτο Ἡσίοδος μὲν λέγει· βράδιόν τε παρ' Ἑλλήνεσσι φαείνει. Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δοκιμώτατοι βραδύτερον. *Thucydid.* in II. Τὸ ὕδωρ τὸ γενόμενον τῆς νυκτὸς ἐποίησε βραδύτερον αὐτοὺς ἐλθεῖν. *Plato* in Timaeo: Θᾶττον μὲν τὰ τὸν ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζονα βραδύτερον προϊόντα, τῇ δὲ ταυτοῦ φορᾷ τὰ τάχιστα περιϊόντα ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο καταλαμβάνεσθαι καταλαμβάνοντα. πάντας γὰρ τοὺς κύκλους αὐτῶν στρέφουσα ἕλικα διὰ τὸ διχῇ κατὰ τὰ ἐναντία

ἅμα προϊέναι τὰ βραδύτατα ἀπέδω ἀφ᾽ αὐτῆς οὔσης ταχίστης ἐγγύτατα ἀπέφαινεν. Haec *Platonis* verba *Cicero* eleгantissime vertit: *Cum alia majorem lustrarent orbem, alia minorem tardius, quam majorem, celerius quae minorem, motu unius ejusdemque naturae, quae velocissime movebantur, ea celeritate vinci a tardioribus, et cum superarent, superari videbantur. Omnes enim orbes eorum quasi helicis inflexione vertebat, quia bifariam contrarie simul procedentia efficiebant, ut quod esset tardissimum, id proximum fieret celerrimo.* Parum igitur Attice *Plutarch.* in Daemonio Socratis, Κελεύειν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀγανακτεῖν βράδιον ὑπακουόντων. Sic et loquitur in Pompejo, in Catone majore, in libello περὶ ἀοργησίας, *Heliod.* in III. et initio libri VI. *Joseph.* in IV. Orig. βράδιον γὰρ ἀπέλυον οἱ γονεῖς τὴν θυγατέρα. Notandum porro, in *Plat.* loco Attice dictum esse θᾶττον· pro quo minus eleganter τάχιον, et Ἰωνικῶς ταχύτερον diceretur. *Heliod.* in IV. εἰ μὴ θᾶττον ἐξίοιμεν. Idem, ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγου θᾶττον, melius dixit, quam in primo καὶ λόγου ταχίων ἀποδειχθεῖσα. *Thomas,* θᾶττον, inquit, Ἀττικοὶ, τάχιον Ἕλληνες. Idem *Phrynich.* Quare ea verba, quae sequuntur ap. *Lucianum*, omnino per ironiam vel cum interrogatione sunt legenda, οὐχ ὅμοιον τῷ τάχιον; *an non est simile?* vel *scilicet non est simile. Philostrat.* in Heliodoro: Εἰςκαλούμενος δὲ θᾶττον ἢ ᾤετο εἰς τὸν νοσοῦντα ἀνεβάλλετο. *Lucianus* in ratione Conscrib. Histor. Θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον. Idem in Toxari, θᾶττον γοῦν τοὔνομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάθοιτο, et mox, καὶ θᾶττον ἐνδώσω. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I. *ad Timoth.* ἐλπίζων ἐλθεῖν πρός σε τάχιον. Et *ad Hebraeos,* μεθ᾽ οὗ ἐὰν τάχιον ἔρχηται· ibid. ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. *Plutarch.* enim in connubialibus praeceptis, σβέννυται δὲ τάχιον ἂν μή τινος ἑτέρου δυναμένου στέγειν ἅμα καὶ τρέφειν ἐπιλάβηται. *Joseph.* IV. ἀρχαιολογίας. Ἀναλισκομένων τε τῶν ἐπιτηδείων τάχιον ὑπ᾽ αὐτῆς. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ σίτου. Idem, τάχιον ἐξῆλθον ἀλύον-

τες· qui tamen alibi fere θᾶττον dixit. *Dion. Halic.* li VI. ἀγωνισταὶ ταχίους ἢ φρονιμώτεροι. *Herod.* in Mel pomene, τάχιον συμμίσγοιμεν ἂν ἐς μάχην ὑμῖν. *Diod Sicul.* in XX. καὶ τάχιον μὲν ἔπλεον αἱ τῶν βαρβάρω Idem in eodem, τάχιον τῆς προςδοκίας ἁπάντων ἐπιτελο μένων, id est, *exspectatione celerius. Arrian.* in Peripl Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ τάχιον. Idem in VIII. expeditio Alexandri, qui liber solus Ionice scriptus est, ταχύτερο dicit, ἧς γὰρ τότε γῆρας τοσῷδε ταχύτερον ἐπέρχεται. E paulo post: Καὶ γὰρ τοὺς καρποὺς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πε παίνεσθαί τε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης αὐτὸς οὗτος Μεγα σθένης ἀνέγραψε καὶ φθίνειν ταχύτερον. Sed hoc facit li imitatione *Herod.* qui in Thalia, ἐποίησε, inquit, ταχύτερ ἢ σοφώτερα· quod et *Diodor. Sicul.* imitatus est in XX libro suae bibliothecae: Ταχύτερον ἐκινδύνευον αὔτανδρα τ σκάφη συγκλυσθῆναι. GRAEV.

ead. l. 13. Βαρεῖν δέ τινος εἰπόντος] Ide *Thomas* docet. Βαρύνειν, inquit, χρήσιμον, βαρεῖν ἄχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν. πλὴν ἐ παρακειμένου οὐ βεβάρυγκα λέγουσιν, ἀλλὰ βεβάρηκα ἐ παθητικὴν σημασίαν, Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶ Οἱ δὲ ἧκον οἴνῳ βεβαρηκότες οἱ ναῦται. *Plato* tamen i Symposio hoc ipsum passiva voce dixit. Βεβαρημένος, in quit, ὁ πόρος μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος (οἶνος γὰρ οὔπω ἦ εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰςελθὼν βεβαρημένος εὗδεν. Su das in eandem sententiam, quam *Thomas* probavit, dix Ἐβαρύνετο κυριώτερον, οὐ γὰρ δεῖ λέγειν ἐβαρεῖτο, ἢ βα ροῦμαι, ἢ βαρούμενος. Οὐδὲ ἄλλην τινὰ κλίσιν ποιεῖσθ ἀλλὰ βαρύνομαι, καὶ βαρυνόμενος. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἐ ναστὰς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀῤῥωστίας, τὰ δὲ ὑ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἑβδομηκοστὸν ἔτ καὶ αὖθις· Ὁρῶν δὲ τοῦτο βαρυνομένην τὴν σύγκλη Improprie igitur *Lucianus* in Aëtione: ὁπότε δοκὸν φέ τας βαροῖντο. GRAEV. Cf. *Buttmann.* Gr. Gr. Tom. p. 88. LEHM.

ead. l. 14. Δέλογχα δὲ τὸ εἴληχα λέγοντ

tum quidam pro εἴληχα dixisset λέλογχα. Ἐξέληχεν, inquit Thom. οὐκ ἐκλέλογχεν. Lucianus tamen sui oblitus fecit in Amorib. Χαρικλῆς ἐλελόγχει. Tametsi idem in eodem libello Attice dixit, ἀνδράσι σύγκληρον εἴληχα τάξιν. Graev. Cum Graev. Lucianum in Amorib. tamen ita locutum dicat, la Croze adscripsit: at hic liber non est Luciani. Id est, hunc Soloecistam Luciano non tribuit; vid. supra notata ad c. 1. Reitz.

Pag. 213. l. 2. Ἴπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτασθαι πολλῶν λεγόντων] Cum multi dicerent ἵπτασθαι pro πέτασθαι. Sic legitur, sed perperam, uti apparet ex Thoma et Luciano in Nefasto. Εὖ, inquit iste, τὰ ἀρχαῖα τῶν τριῶν αηνοῖν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχόνειν. Thomas vero: πέταμαι οὐδεὶς τῶν Ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι. Quare hic pro πέτασθαι omnino legendum πέτεσθαι. Sed ut ad ἵπταμαι redeamus, reprehenditur ἵπτατο a Luciano in Lexiphane. Locus infra referetur. De πέτομαι vero et ἵπταμαι Thomas. Πέτομαι, inquit, οὐχ ἵπταμαι. Καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ, Οἶδα ὅτι σε εὐφραίνει σκῶμμα ἐμὸν ἐπιστολῇ· σὺ γὰρ ἐκεῖνος ὁ πετόμενος μὲν ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκούσαις. πετόμενος δὲ αὖθις ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ συλλόγῳ. Phrynich. ἵπτασθαι παραιτητέον, εἰ καὶ ἅπαξ εὕρη που κείμενον, ἢ δίς. πέτεσθαι δὲ λέγε. Utitur Lucianus utroque vicissim, frequentius tamen τῷ πέτομαι. In Dialogo Tritonis et Nereidum: Ἤδη πρόσγειος πετόμενος. Et in Muscae Encom. ἀλλὰ μετ᾽ ᾠδῆς πέτεσθαι. Idem in libello de ratione Conscr. Hist. Καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ τὴν ἑκάστου γνώμην περιπετομένου. Idem tamen in Amor. dixit, ἐλάττονι ῥοίζῳ διϊπτάμεθα. Et in Deor. Judic. ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. Ibidem: ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ. Heliodor. initio V. Μονονοὺ διϊπταμένην τὴν ὁλκάδα παρημείβοντο. Gregorius Theologus Basilio: Τούς τε ᾠδικοὺς ὄρνιθας ᾄδοντας μὲν ἀλλὰ τὸν λιμὸν, καὶ παριπταμένους μὲν ἀλλὰ τὴν ἐρημίαν. Graev. Plato Θεαίτητος — πέτεται. Ed. Bas. 113. f. Solan. Formae ἵπτασθαι usum recentiori Graecitati vin-

dicat *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 325. sq. De πέτεσθαι autem, πέτασθαι et πετᾶσθαι vid. ejusd. disputationem ibid. p. 581. sq. et quae post eam sunt praecepta a *Buttmann* Gr. Gr. Tom. II. p. 211. sq. Lehm.

ead. l. 3. Ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα] Jocatur Grammaticus. Quantum, inquit, ex usu populari verbi hujus intelligo, a πτήσει derivant ἵπταμαι, indicare volunt usu verbi, se intelligere, haec duo cognata esse: sunt boni Etymologi. Quod ὄνομα si nomen est in Graeco, ego verbum dixi; quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro omni parte orationis, ut a rhetoribus, cum περὶ ἐκλογῆς, περὶ συνθέσεως ὀνομάτων disputant. Gesn.

ibid. Περιστερὸν δέ τινος εἰπόντος] Adversatur *Luciano* recta *Athenaeus* Dipnosophist. IX. Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς περιστερὸν καλοῦσιν. Ἄλεξις Συντρέχουσιν· Ὁ λευκὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ γὰρ περιστερός. Φερεκράτης ἐν Γραφεῦσι φησὶν, ἀπόπεμψον ἀγγέλλοντα τὸν περιστερόν. Graev.

ead. l. 5. Φακὸν δέ τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι] *Cum quidam dixisset, se edisse* φακὸν, id est, vasculum olearium; cum φακῆν *lenticulam* dicere debuerit singulariter, vel φακοὺς pluraliter. Φακὸν pro vasculo oleario legitur IV. Reg. 9. Λάβε τὸν φακὸν τοῦ ἐλαίου· mox que, λήψῃ τὸν φακόν. Latinis dicitur *lenticula*, *Plinio* auctore, ut egregie *Casaubon.* ad *Athenaeum* observavit. *Plutarchus* in discrimine adulatoris et amici, φακοὺς dixit pro lentigine morbo: ἀλλ' ὥςπερ οἱ φαῦλοι τῶν ζωγράφων, τῶν καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθένειαν, ἐν ῥυτίσι καὶ φακοῖς καὶ οὐλαῖς τὰς ὁμοιότητας ἀναφέρουσιν, *rugis, lentiginibus et cicatricibus similitudines referunt.* Quid praeterea φακὸς significet, pete ex *Hesychio.* Nunc *Ammonium*, si placet, audiamus. Φακοὺς, inquit, φακῆς διαφέρειν φασίν. φακοὶ οἱ ἔτι ὠμοὶ οὐχ ἑνικῶς· φακὴ δὲ ἡ ἡψημένη. τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά. Vitandae igitur amphibologiae caussa φακὴ dicendum unius numero pro legumine cocto, et φακοὶ numero multitudinis pro cruda lenti-

ula: pro vasculo autem φακὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores, quos *Athenaeus* adducit, modo φακοὺς modo φακῆν dicunt pro legumine. *Lucianus* quoque in Saturn. Epistolis, ἡ φακὴ δὲ ὑμῖν σαπέρδην ἐντετηκότα ἔξει. Et in Hermot. καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς. *Theophrastus*, *Dioscorides*, *Paulus Aegineta* etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat *Lucianus*. Graev. Scio ego, φακὸν non esse *lentiginem*; et discere poteram significationem hujus nominis ex annotatione *Graevii*. Sed volebam in simili voce similem soloecismum dare. *Lentigo* enim vicina *lenti* vel *lenticulae* non minus, quam φακῆ est φακός. Gesn. Φακῆ, non φακὴ, recte scribitur. Vid. supra Epist. Sat. c. 23. Varr. Lectt. omninoque quam illic commemoro notam nostram ad *Schol.* Icarom. c. 18. Lehm.

ead. l. 8. Τοὺς βελτίστους] Ut aliquid significent haec verba, intelligere licebit soloecismos, de quibus tanquam de personis loquitur. Cur autem ὅλους dicat, non comminiscor; nisi forte toto hoc libello Antisophistae cujusdam librum s. orationem exagitandam sibi sumsit, et hic indicat, se reliqua non jam sub Socratis persona, sed sub priori schemate risui expositurum. Gesn.

ead. l. 13. Ἡ γὰρ θύρα σχεδὸν ἀνέῳγέ σοι] Ἀνέῳγε male dicitur pro ἀνέῳκται. *Phrynich.* Ἀνέῳγε ἡ θύρα, σολοικισμὸς, χρὴ γὰρ λέγειν ἀνέῳκται. Contra tamen hoc praeceptum ἀνέῳγε passive posuerunt *Herodianus* IV. Πυλίδας ἔχον καὶ θύρας ἀνεῳγυίας. *Lucianus* περὶ Γυμνασίων, καὶ ἀνεῳγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in Votis: ἤν πως ἀνεῳγυῖαν ἔτι τὴν πάλαιστραν καταλάβωμεν. *Plutarch.* in vita Pyrrhi: Τῷδε Πύῤῥῳ πολλὰς ὁδοὺς ἀνεῳγμέναι πρὸς θάνατον. Sic in vita Marcii Coriolani; et *Sozomen.* V. Histor. Ecclesiast. οἱ ναοὶ ἀνεῴγεσαν. *Joseph.* in III. Originum: Εἴκοσι μὲν πήχεις ἀνεῴγεσαν κατὰ πύλας. Apostolus I. *ad Corinth.* 16. θύρα γάρ μοι ἀνέῳγε μεγάλη. Passive tamen dixit *Lucianus* in Gallo, ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα. *Thomas Magister* hic dissentit a *Phrynich.* Ἀνέῳγε ἐπὶ μὲν παρατατικοῦ ἀντὶ τοῦ ἤνοιγεν. Ἀρι-

στείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· Ἱερά τε γὰρ πάντα ἀνέῳγ
καὶ τὰ τῶν ἱερέων γένη συνῆγε, καὶ διεπρεσβεύετο πρ
τοὺς θεοὺς τὸν ἀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης·
γράμματα ἔκλεπτεν ἢ ὑπανέῳγεν. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγ
ἀνέῳγον, ἀνέῳγες, ἀνέῳγεν. Ἐπὶ δὲ μέσου παρακειμέν
τὸ ἀνέῳγεν ἀντὶ τοῦ ἠνεῴχθη. Ἀνοίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀν
ῳγα, ἀνέῳγας, ἀνέῳγε. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, (
in ipso Thoma Ed. Blancard. Unde scribendum τῷ. Lehm.)
Ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον· τίνες οἰκίαι τοῖς λῃσταῖς
ἀνεῴγασιν. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος ἢ Ἀλεκτρυὼν, καὶ
ἐνδιατρίβει ἀνεῳγόσι ταῖς ὀφθαλμοῖς etc. pag. 12. Suidas
Comicos citat Pherecratem in Crapatallis et Amipsiam in
Moechis, qui ἀνέῳγε active dixerunt. Sic et Homer. Il.
Π. Χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶ μ' ἀνέῳγε. Et Herodot. in Clio:
Εἰ μὴ ἄπληστός τε εἴης χρημάτων καὶ αἰσχροκερδὴς, οὐκ
ἂν νεκρῶν θήκας ἀνέῳγες. Apostolus passive dixit: Τὸ
στόμα ἡμῶν ἀνέῳγε πρὸς ἡμᾶς, ὦ Κορίνθιοι. Graev.
Cf. Fischer. Animadv. ad Weller. Vol. III. a. p. 36. sq.
Lobeck. ad Phrynich. p. 157. sq. et Buttmann. Gr. Gr.
Tom. II. p. 194. Lehm.

Pag. 214. *l.* 7. Ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν] Nomina in ευς apud medios inter Atticorum veterum et Sophistarum aetatem, *Diodorum Siculum*, *Polybium*, *Laërtium* et ejusdem notae scriptores fere εῖς contractum habent in accusativo plurali: apud veteres Atticos *Aristophanem*, *Demosthenem*, *Aristotelem*, *Theophrastum*, *Isocratem*, *Platonem*, *Lysiam*, *Thucydidem*, *Xenophontem*, et ejus imitatorem *Arrianum*, tum apud Sophistas, *Pausaniam*, *Heliodorum*, *Libanium*, *Aristidem*, *Lucianum*, alios ejus aetatis scriptores, *Dionem*, *Appianum*, *Herodianum*, et ex nostris *Chrysostomum*, *Basilium*, *Gregorium Theologum*, *Synesium*, sine contractione fere in έας, quod et notavit vir summe eruditus *P. Leopardus* in Miscellaneis. *Thomas Magist.* Ἑρμηνέας, βασιλέας, ἱερέας, καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικοί, τὸ δὲ συνῃρημένως ταῦτ λέγειν οὐκ ἔστιν ἐκείνων. *Plato* in Theaeteto, unde h *Luciani* sumtus est: Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκρ

την εἰς λόγους. Luce igitur clarius est, in ἱππεῖς esse soloecismum, ut recte *Thomas* observavit contra omnium Grammaticorum praeceptiones. *Plutarch.* et *Joseph.* modo εις, modo εας dicunt, nisi illud quoque typographis aut intempestivis emendatoribus debemus. Plethon certe Gemistus, *Plutarchi* et *Diod. Sicul.* verba transcribens, pro ἱππεῖς accusativo semper ἱππέας habet. *Plutarchus* in Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ δισχιλίους ὁπλίτας καὶ διακοσίους ἱππεῖς. Pro quo Plethon: Κορίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι δισχιλίους μὲν ὁπλίτας, ἱππέας δὲ διακοσίους. *Diod. Sic.* Θηβαῖοι δ᾽ ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἱππεῖς δὲ φ. Gemistus autem: Θηβαῖοι δ᾽ ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἱππέας δὲ πεντακοσίους. Sic et alibi. Illud Luciani, quod mox sequitur, σὺ δὲ τοὺς ἱππεῖς κατενόησας, ita vertendum fuit, *an tu vocem* ἱππεῖς *notasti*, vel *animadvertisti?* Pro quo interpres, *tu vero equites cogitasti. Aristoph.* in Equitibus: Μήτ᾽ ἐν γῇ μήτ᾽ ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἱππέας. Idem in Acharnensibus: Ταῦτ᾽ ὡς ἐγανώθην καὶ φιλῶ τοὺς ἱππέας. *Plato* in VI. de legibus: Χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας. *Xenophon* in primo Institutionis Cyri: Πολλοὶ δὲ οὓς αὐτὸς ἔχων ἧκεν ἱππέας καὶ πεζούς. Et in eadem pagella, καὶ τοὺς ἱππέας ἡσυχίαν ἄγοντας. Sic idem in sexto, et septimo libro. *Thucydides* in sexto: Ἐψηφίσαντο τήν τε τροφὴν πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ τοὺς ἱππέας. Et in eadem pagella: Καταλαμβάνουσι τούς τε ἱππέας ἥκοντας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. *Demosth.* I. Philipp. Μετὰ τούτων ἱππέας διακοσίους. Idem III. Philipp. Ψιλούς, ἱππέας, τοξότας, ξένους. Ibidem: ἢ πότεροι τοὺς ἱππέας προὔδοσαν. Sic et *Philostrat.* in Heroicis, *Heliod.* in VIII. *Lucian.* in Votis, et in Toxari, *Arrian.* in VI. expeditionis Alexandri, *Josephus* in fine VII. Ἁλώσεως, *Pausanias* in Atticis, *Plutarch.* in Alcibiade. *Chrysostom.* in comparatione monachi et regis: καὶ τοξότας, καὶ ἱππέας, καὶ στρατηγούς. Sic usi sunt jam dicti auctores semper, praeter *Plutarch.* et *Josephum.* Nam quod apud *Platonem* XI. de legibus legitur ἱππεῖς καὶ ἱππέας in accusativo, eodem loco, typographis adscribendum

est: ἱππέας, inquit, εἰς τοὺς ἱππεῖς. Quare viderint Grammatici, qui hos accusativos docent contrahi. Eodem modo etiam veteres dicebant νομέας, βασιλέας, φονέας, σφαγέας, τροφέας, γονέας, τοκέας, σέας, κουρέας, κναφέας, σκαφέας ἱερέας, ἀρχιερέας, ἑρμηνέας, ἀμφορέας. Sic gentilia Ἐριτρέας (An Ἐρετριέας? Lehm.), Ἀχαρνέας, Φωκέας, Mαντινέας, Χαλκιδέας, Δωριέας, Πλαταιέας, Μεγαρέας etc. Apud *Herodianum* semper βασιλέας leges, nunquam βασιλεῖς in accusativo. Ergo scribis debetur, quod illic ἱππεῖς, τροφεῖς, φονεῖς legitur pro ἱππέας, τροφέας, φονέας. Apud eundem etiam et *Joseph.* recte invenitur ἀμφορέας. Sic et *Alciphron*: Ἐς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. Librariis etiam debet acceptum referri, quod *Isocrates* in oratione ad Philippum habet, βασιλεῖς μεγάλους προσαγορευομένους, cum in aliis locis semper scribat βασιλέας, praesertim in ad Nicoclem παραινέσει, sive hic ipse Isocrates illius orationis sit auctor, sive alius. Simili forte errore legitur apud *Demosthenem* in ea oratione, qua respondetur Philippi literis, γονεῖς pro γονέας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὕτω συμπάσης τῆς πόλεως κοινοὺς δεῖ γονέας τοὺς ξύμπαντας ἡγεῖσθαι. Sic νομέας apud *Herodot.* Clio cap. 194. et aliis locis ponitur, *costas* navium significans, non *pastores*, ut *Valla* vertit, sicut viri eruditissimi *Brodaeus* et *Leopardus* hoc pridem notarunt. De his costis vide, quae docuit *Joannes Schefferus* de re militari Navali lib. I. cap. 6. Non dissimilis locus est *Luciani* in Votis: Ὥςπερ οἱ βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγῳδοί, pro quo alibi semper βασιλέας dixit. In Longaevis: οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας. Ibidem: καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo post: τοσούτους ἐδυνάμην βασιλέας ἀθροῖσαι. GRAEV. Piscat. c. 9. singulari numero in hoc proverbio effertur. Vid. *Plat.* Ed. *Bas.* 85, 1. ἱππέας εἰς πεδίον προκάλει, Σωκράτη εἰς λόγους προκαλούμενος. *Leopard.* 37. SOLAN.

ead. l. 8. Κατενόησας; ἀλλά] Videtur post κατενόησας insistere paululum, et responsum exspectare Lycinus,

deinde pergere, quod punctis illis exprimere studui. Gesn.

ead. l. 9. *Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν*] Luculentus soloecismus, ut si dicam *inter eos ipsos narravimus*, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum *Plat.* in Gorgia, *ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτοὺς*, *eos injuria afficiunt.* Et *Thucyd.* *καὶ παρέδοσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτούς.* Omnes enim *σφᾶς αὐτοὺς*, tertiae personae pronomen, junxerunt verbo tertiae personae. Male igitur *Clemens Alexandrinus* Paedagog. II, 1. *ἐναργοῦς ὑπόδειγμα ἀρετῆς σφᾶς αὐτοὺς παριστάντας*, evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21. *σφᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸ ἄμεινον σχηματίζειν*, nos ipsos ad meliorem vitam componere. Graev.

ead. l. 14. *Μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι*] Recte notavit *Micyllus*, *μαντεύεσθαι* dici proprie de consulentibus. *Aeschines:* *οἱ ἄλλοι Ἀμφικτύονες μαντείαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ Θεῷ, τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν.* *Herodot.* *Μαντήϊα εἰς τὰ ἔπεμψε μαντευσόμενος ὁ Κροῖσος.* *Plato* in Apologia Socratis: *Χαιρεφῶν ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύεσθαι.* *Xenoph.* in initio commentariorum: *Εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις.* *Moschopul.* hoc paulo aliter. *Χρὴ*, inquit, *ἀντὶ τοῦ πρέπει βαρύνεται. Χρῆ δὲ περισπωμένως ἀντὶ τοῦ χρησμὸν δίδωσι, καὶ χρᾶν ἀπαρέμφατον. Χρῆ γάρ ἐστι καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η χρῆ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς χρῇ, ὁ δὲ Θεὸν μαντεύεται.* Hanc *Moschopuli* sententiam de *χρῆ* adeo non probo, ut contra censeam omnino *χρᾷ* dicendum, non *χρῆ*, fretus maxime auctoritate *Herodoti*, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est *η*, identidem tamen *χρᾷ* usurpavit. *Ὁ Ἀκαρνὰν*, inquit, *χρησμολόγος ἀνήρ, ὅς οἱ προσιὼν χρᾷ ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ.* Et paulo post: *Ὁ μὲν δή οἱ ἐνθεάζων χρᾷ τάδε.* Moxque: *Ἡ δὲ Πυθίη σφί χρᾷ ἐν τριμέτρῳ τόνῳ.* *Lucianus* in Dialogo Menippi et Trophon. *Χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ.* Sed pro *Moschopulo* stat *Eustath.* ad Iliad. I. p. 625. *Ἴσως δὲ ὠξυτονήθη πρὸς διαστολὴν τοῦ χρῆ, ὅ ἐστι μαντεύεται. οἷον χρῆ μοι τοιαῦθ᾽ ὁ Φοῖβος.* Sed ut ad *μαντεύεσθαι* revertamur, non

semper observatur illud Luciani de hac voce praeceptum, sed ab accuratissimis et Ἀττικωτάτοις scriptoribus μαντεύεσθαι etiam dicitur de Diis et hominibus respondentibus. *Demosthenes* περὶ στεφάνου· Καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον μαντευόμενον. Idem in Alexandro: Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου μαντευόμενος. Pauloque post: Προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις ὡς μαντεύεται ὁ Θεός. Sic et loquitur in Dialogo Menippi et Tiresiae, et Dialogo Menippi et Trophonii, ut et Apollinis et Mercurii. In hoc Apollo dicit: Πλὴν ἀλλὰ ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere χρᾷν καὶ ἀναιρεῖν. *Isocrates* in Archidamo: Ὁ δὲ Θεὸς περὶ ὧν μὲν ἐπηρώτησαν οὐκ ἀνεῖλεν. *Liban.* in Antirrhetico: Ὁ δὲ ἀνεῖλε παρὰ τῷ τρώσαντι καὶ τὴν ἴασιν ζητεῖν. *Herodot.* in II. ἣν μὲν δὴ ἀνέλῃ μιν βασιλέα εἶναι. *Chrysost.* in Babyla martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν δαίμονα χρησμὸν ἀπαιτῶν καὶ ἀξιῶν ἀναιρεῖν περὶ τῶν κατὰ γνώμην αὐτῷ. *Urgebat,* inquit, *daemonem ab oraculis reposcens postulansque, sibi ut ille responsum daret iis de rebus, quas animo versabat.* Graev. Μαντεύεται] *Aristophan.* Av. 594. et 597. de consulentibus adhibet. Sed alii tam frequenter de respondente, quod *Graevius* jam indicavit, ut pluribus haud opus sit. Reitz.

Pag. 215. *l.* 1. Εἰ ἄρα καθ᾽ εἷς λανθάνει σε περιϊών] *Nam singuli soloecismi tibi latent circumeuntes.* Sic legendus hic locus et vertendus. Sensus est: singuli, qui circa te oberrant, a me tibi objiciuntur soloecismi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Soloecismus versatur in καθ᾽ εἷς. Attice enim dicendum fuisset καθ᾽ ἕνα, *Micyllus* hic putavit καθεὶς esse participium, fecitque locum suspectum de mendo, cum nihil sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio, quam hic reprehendit Lucianus, saepe in sacris scriptoribus. In epistola *ad Roman.* c. 12. Ὁ δὲ καθ᾽ εἷς ἀλλήλων μέλη. *Maccab.* libro. III. Ὁ καθ᾽ εἷς δὲ τῶν φίλων σκυθρωπῶς ὑπεκρίνων. *Marc.* XIV. Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθ᾽ εἷς, μή τις ἐγώ; Et *Johan.* VIII. ἐξήρχοντο εἷς καθ᾽ εἷς, *exibant singuli.* Ubi

Beza καθ' εἷς putat positum pro καὶ εἶτα εἷς· inde et in quibusdam editionibus scribitur κᾀθ' εἷς, in nonnullis καθ' εἷς, in aliis καθεὶς perperam. Καθ' εἷς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro καθ' ἕνα, quo Attici scriptores utuntur. *Philostrat.* in Heroicis: καὶ καθ' ἕνα τοὺς ἥρως, *singulos heroas.* Dicit idem in eodem opere εἰς ἕνα. Κοινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἕνα, *publice et privatim.* Idem in vita Herodis: Τῷ τῶν Ἀθηναίων δήμῳ καθ' ἕκαστον ἔτος μνᾶν καθ' ἕνα, *singulas minas.* *Plutarchus* in praeceptis Politicis: καθ' ἕνα καὶ κοινῇ. *Heliodorus* II. καθ' ἕνα συλλεγέντες ποτέ. *Aelian.* XXI. Εἰ τῶν καθ' ἕνα. *Lucianus* Dialogo Martis et Mercur. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἕνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur, καθεν' ἀπάντων. Idem in Harmonide, et Dialogo Plutonis et Mercur. Μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς. *Basilius* Libanio: αἰσχύνομαι καθ' ἕνα σοι προσάγων τοὺς Καππαδόκας. Et sic Apostolus quoque more Atticorum in epistola *ad Ephes.* c. 5. πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἕνα. Et I. *Corinth.* XIV, 31. δύνασθε γὰρ καθ' ἕνα πάντες προφητεύειν. *Demosthen.* in III. Philippica ἕκαστον addit: καθ' ἕνα ἕκαστον οὑτωσὶ περικόπτειν. Idem ἄνδρα addit in Corona: καὶ ὅσον καθ' ἕνα ἄνδρα. *Thom. Mag.* οὐ καθ' εἷς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστος recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἕκαστον. Vide *Budaei* commentaria utriusque linguae. Et sic puto apud *Thomam* legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. *Socrates* Ecclesiasticae historiae lib. XVI, 13. Ἐπειδὰν γὰρ ἄλλος ἄλλου δόγματος ὁ καθ' εἷς ἐπελάμβανον. *Eusebius* historiae Ecclesiasticae X. Καὶ μὴ μόνον γε ὁ καθ' εἷς, ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνευφημοῦμεν. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἷς pro ἀν' ἕνα. *Joannes* Theologus Apocalyps. XXI. Καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται, ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἀν' ἕνα ἕκαστον, *singulae portae*, aut potius καθ' ἕνα ἕκαστον. Porro notandum quoque est, καθ' εἷς Lucianum di-

xisse cum singulari λανθάνει, at Soloecistam conjunxisse cum plurali ἐοίκασι, quemadmodum et *Marcus* et *Joannes*, ut duplex forte hic sit soloecismus. Graev. *Εἰ ἄρα καθ᾽ εἷς*] Sic L. et *Fl. Leopard.* εἷς ἄρα κ... 37. Plerique libri εἰ ἄρα καθεῖς. Solan.

ead. l. 5. *Μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον*] In hunc locum *Thomas*, ἐπ᾽ ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνᾶται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ μνηστεύεται ἀνδρί. *Moschopulus* in eadem est sententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς, μνηστεύεται ἡ γυνή. Nimirum magistri docent, μνᾶσθαι proprie esse *ambire* puellam, sive foeminam, et dici de viris Attice, μνηστεύεσθαι vero de puellis et foeminis, quae despondentur et nubunt. Attice igitur Evangelium: Μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Proprie etiam *Lucianus* in Nefasto: Πρώην γοῦν ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτόλμησας. Et *Plutarchus* in amatoriis narrationibus: Ταύτην μνῶνται Στράτων Ὀρχομένιος καὶ Καλλισθένης Ἁλιάρτιος. *Herodot.* quoque in Clio: ταύτην πέμπων ὁ Κῦρος ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ, θέλων γυναῖκα ἣν ἔχειν· ἡ δὲ Τόμυρις συνεῖσα οὐκ αὐτήν μιν μνώμενον. *Plutarchus* in Erotico etiam usus est eo verbo de muliere vidua nobili et praedivite, ultro ambiente nuptias adolescentuli cujusdam; quemadmodum *Martial.* dixit, *Uxori nubere nolo meae.* Οὐ γὰρ ἀποῤῥίψασα δόξας, inquit, καὶ γένη τηλικαῦτα καὶ πλοῦτος ἐμνᾶτο μειράκιον ἐκ χλαμύδος ἔτι παιδαγωγεῖσθαι δεόμενον. Impropria igitur *Lucianus* in Toxari: Καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι. Ibidem: Δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσαγγείλαντα ἑαυτὸν διότι μνηστευόμενος ἥκει. Et paulo post: Μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτόν. Parum igitur Attice *Plutarchus* in narrationibus amatoriis, ἐμνηστεύοντο αὐτὴν τριάκοντα νεανίαι. Moxque in iisdem: μὴ μνηστεύεσθαί τινας τὰς κόρας. Sic et *Pausanias* in Laconicis, *Heliodor.* in V. *Laërtius* in Hipparchia, *Joseph.* Orig. Judaicarum lib. V. et XIII. Activa tamen voce μνηστεύω γάμον legitur apud vetustissimum quem-

que. Dicit enim *Plato* in sexto de legibus, *μνηστεύειν γάμον αὐτῷ*. Apud *Euripid.* in Iphigenia Aulidensi Achilles dicit: *Ἀλλ' ἦ πέπονθα δεινὰ μνηστεύων γάμους οὐκ ὄντας.* *Isocrat.* *βουληθέντος αὐτοῦ μνηστεῦσαι κόρην.* *Diodor.* XX. *ἀξιολογώτατοι τῶν ἡγεμόνων ταύτην ἐμνήστευον.* Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur semper, si proprie accipiatur, de puellis et foeminis, ut *ducere* de viris, apud auctores Latinae linguae locupletes. Nam de *Tertulliano*, *Hildeberto* et *Fulgentio*, quos et de viris *nubere* dixisse honeste *C. Barthius* docet Adv. VI. c. 14. non contenderim. Nam et multa alia apud illos leguntur scriptores, quae a melioris aetatis usu longe absunt. Sed haec inter eruditos jam decisa sunt, ut risum debeant, qui aliter sentiant. Graev.

ead. l. 12. *Ἀπολείποι τὴν γυναῖκα*] Et hunc soloecismum *Thomas* aperit: *Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Ἀπολιποῦσα γὰρ αὐτὸν ᾤχετο. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Λιβάνιος ἐν Μελέτῃ τῆς λάλου. Ἔκβαλλε τὸ γύναιον.* Nimirum uxor cum a viro divortit, nuntium remittit, dicitur Graecis *ἀπολείπειν ἄνδρα*, Latinis *divortere*, *discedere a viro*. Vir vero cum repudiat uxorem, *ἐκβάλλειν γυναῖκα*. Latinis *exigere*. *Cic. Mimam exegit*. Eleganter igitur *Josephus*, *ἔπειθε τὸν ἄνδρα καταλιποῦσαν αὐτῷ γήμασθαι.* Attice idem dixit in undecimo *Ἀρχαιολογίας* de Esdra: *λογιζόμενος δὲ ὅτι ἐὰν ἐκβαλεῖν αὐτοὺς τὰς γυναῖκας προστάξῃ.* Pro quo eodem in loco etiam dicit *ἀποπέμψασθαι*. Quare minus Attice ipse *Lucian.* in II. Dialog. Junonis et Jovis, *ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετήν*. Ibidem in Bis Accusato, *τὴν νόμῳ γαμετὴν οὕτως ἀτίμως ἀπολείπει.* *Plutarch.* in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiam, *ὥςπερεί τις τὴν γαμετὴν ἀπολιπὼν ἑταίρᾳ δὲ συζῶν.* Attice dixit idem in Romulo: *Νόμος μὴ διδοὺς γυναικὶ ἀπολείπειν τὸν ἄνδρα, διδοὺς δὲ ἐκβαλεῖν γυναῖκα ἐπὶ φαρμακείᾳ τέκνων.* Ibidem, *ἀπεπέμψατο γυναῖκα.* Hermogenes Sophista, *ἔξεστι γαμεῖν, ὅθεν βούλεταί τις, καὶ ἀποβαλέσθαι*

τὴν οὖσαν γυναῖκα. Graev. Nec Atticismum, nec vero omnino receptas loquendi cogitandive leges, laeserunt *Lucianus* et *Plutarchus*, dicentes de viro, ἀπολιπεῖν τὴν νόμῳ γαμετήν. Quippe non attendit *Graevius* noster, posse virum dici ἀπολείπειν τὴν γυναῖκα, qui legitimae uxori, ut Jupiter Junoni, minus praestet debitam fidem, nec vero eundem simul ἐκβάλλειν τὴν γυναῖκα, quod proprie in eum tantum cadit, qui civile et externum matrimonii vinculum divortii actione legitima dissolvit. Lehm.

Pag. 216. *l.* 1. Εἴ τις γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰςιὼν, ἢ ἐξιὼν κόπτοι] Haec verba bene vertit interpres per *concrepuit ostium et pulsavit*. Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat et pulsatur*, idem est apud Graecos inter κόπτειν et ψοφεῖν. Exiturus cum fores ferit et percutit, ut illo strepitu admonerentur, qui foris erant, cavere sibi, atque absistere, ne laederentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt *Turnebus*, *Cujacius*, *Muretus*: exiturus itaque hoc crepitu signum cum dat, dicuntur Latinis *fores crepare*, Graecis ψοφεῖν· cum vero introiturus fores percutit, ut aperiantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, et *pultari*, Graecis κόπτεσθαι, ut docent *Suidas*, *Thomas*, *Ammonius*, *Phrynichus*, *Moschopulus*. Attice igitur dixisset κόπτοι τὴν θύραν εἰςιὼν ἢ ψοφοίη ἐξιών. *Lucianus* in Philops. Ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη. Idem in Fugitiv. Ὥςτε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν. *Aristophan.* in Ranis: Ἄγε δή τινα τρόπον τὴν θύραν κόψω. Moxque: Οὐ μὴ διατρίψῃς, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας. Et in Nubibus: Γεῦσαι τῆς θύρας. *Lysias* in Apologia de Eratosthenis adulteri caede: Ἐρομένου δέ μου, τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν. *Heliodorus* in I. Τάς τε θύρας ὅτι πλεῖστον ἐψόφησεν. *Phrynich.* addit, male quoque κροῦσαι τὴν θύραν pro κόπτειν poni. Sed contra hunc facit illud *Xenoph.* in Symposio: Φίλιππος δὲ ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι. Et

Evangelista: *Μὴ ἄρξησθε ἔξω ἑστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν.* Graev.

ibid. *Ψοφοίη τὴν θύραν*] Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. 1098. Et supra Icar. c. 22. Quod ad *κροῦσαι θύραν*, de quo *Phryn.* vid. *Elsn.* ad Apocalyps. III, 20. Reitz.

ibid. *Θύραν*] De forium aperiendarum ratione, consule notum *Plut.* in Publ. Hort. 909. Solan.

Pag. 216. *l.* 9. *Νῦν δὴ γενήσομαι*] Soloecismus est hic, quod *νῦν δὴ* cum futuro conjungatur, cum debeat cum praesente jungi. Attice enim dicendum erat *νῦν δὴ γίνομαι. Pollux*: *Ἄρτι, ὅ ἐστι πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ, ὅ ἐστι ταυτόν. Suidas: Νῦν δὴ, ὀλίγον ἔμπροσθεν, ἀρτίως. Πλάτων νόμων η'· Νῦν δὴ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις, οὕτω ταῦτα ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα. Καὶ αὖθις ἐν πρώτῳ νόμων, Πλάτων διαλελυμένως εἴρηκε ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου· ὃς δὴ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος ὥς φαμεν ἡμεῖς νῦν δή. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ· Νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ', ἐπὶ θήρας πόθον ἐστέλλου. Νῦν δ' αἶ ψαμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοις. καὶ ἐν Μελεάγρῳ· Ὁρᾷς σὺ νῦν δή μ' ὡς ἐπράϋνας τύχην. Homer. Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστί.* Idem: *Νῦν δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά. Eustath. Νῦν δὴ, ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ἐν ἑνὶ τόνῳ, ὃ καί φασι μόνῳ παρῳχημένῳ συντάσσεσθαι. Euripid.* Phoenissis: *ἄκουε δὴ νῦν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν.* Ibidem: *Ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτους κακά. Plato* in Gorgia: *ἆρ' οὖν καὶ ἣν νῦν δὴ λέγομεν ἰατρικήν;* et sic frequentissime cum in illo Dialogo, tum in aliis ejus libris. In his autem, quae attuli, exemplis, *τὸ νῦν δὴ* nusquam junctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit *νῦν δὴ γενήσομαι*, is soloecismum commiserit. Nec est soloecismus in simplici voce *γενήσομαι*, quod putavit interpres, sed in *νῦν δὴ* futuro *γενήσομαι* hic juncto, ut dixi. Huic simile est *ἄρτι σολοικιῶ*, de quo in initio harum notarum disputavi. *Plato* enim pro eodem dixit *νῦν δὴ, ἄρτι, πρόσθεν, ἔμπροσθεν, τὰ νῦν*,

πρὸ ὀλίγου, ὀλίγῳ πρότερον, πρότερον et προτοῦ. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλα, αὖθις, εἰςαῦθις, ὅσον οὔπω, ὅτι τάχιστα, οὐκ εἰς μακράν. Occurrunt tamen etiam loca quaedam, ubi νῦν δὴ futuro jungitur, contra hanc Luciani et magistrorum praeceptionem. *Homer.* Iliad. *H.* Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην. Et alio loco: Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει· et saepius aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit *Plato*, de legibus libro III. μᾶλλον βεβαιωσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι θαυμαστὸν οὐδέν. Idem in Phaedone: Ὦ Σώκρατες, ὕστατον δή σε προςεροῦσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι. *Xenoph.* IV. institut. Cyri: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. *Thucyd.* VI. Καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὴ ἔσεσθαι. *Thomas* ait, etiam νῦν aliquando futuro junctum soloecismum esse. Εἰ παράτασιν, inquit, δηλοῦσι, τότε τὸ νῦν τιθέμενον σολοικισμὸν ποιεῖ, ὡς τὸ νῦν σοφὸς γενήσομαι. δεῖται γὰρ ἡ σοφία χρόνου. Sed nihil videtur tam firmum esse, quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt. GRAEV. *Leopard.* 37. SOLAN.

ead. l. 18. Νῦν δ' ἕτερ' ἄττα etc.] Non accuratus satis interpres fuit in his verbis vertendis. Lucem huic Luciani loco foenerantur, quae habet *Thom. Mag.* in voce ἄττα, sed sic legenda: Τὸ ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἅτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὕρηται, προϋπάρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ' ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν, οἷον, πάντα ποιῶ, ἅττα ἂν βούλωμαι. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τινὰ, καὶ προηγεῖται τοῦ ὀνόματος ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἕπεται ἀεί· ἕπεται μὲν, ὡς τὸ ἕτερ' ἄττα, καὶ πόσ' ἄττα, προηγεῖται δὲ, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Φαίδωνι· ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε, ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτά τινα. L. Bos.

Pag. 217. *l.* 1. Ὀρθῶς — συντιθέμενον] Hoc lectoris eruditi vel Scholiastae judicium, in margine positum, malum pedem in ipsam Luciani orationem videtur intulisse. Sic vera sunt, et cum *Thomae Magist.* observatione conveniunt, sed sententiam et connexionem turbant. GESN. Recte haud dubie judicat *Gesnerus*. Verum sic ἕτερ' ἄττα

in textu Luciani invenit censor noster scriptum, non ἕτερ᾽ ἄττα, quod *Schmiederus* suspicatur. Ergo vetus certe est lectio ἄττα, quamquam vix dubium esse potest, quin ἅττα scripserit ipse Lucianus. LEHM.

ead. l. 3. Ἥν με φῄς ὑβρίσαι] Puto excidisse ob soni affinitatem σὲ post ὑβρίσαι. Aperte enim indicare vult differentiam inter ὑβρίσαι σε, et ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe interpretatus sum. Deinde verba ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν sunt Soloecistae, ita distinguenda, nisi fallor, ut interpretatione nostra factum est. GESN.

ead. l. 6. Σὲ ὑβρίζειν καὶ εἰς σὲ] Ὑβρίζω σὲ scilicet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σὲ, est cum in tuos amicos, aut quidquid ad te pertinet, contumeliosus et injurius sum. *Moschopulus* eadem docet: Ὑβρίζω σε καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλονότι δι᾽ ὕβρεως καὶ πληγῶν, καὶ ἄλλης τινὸς ἐπηρείας. Ὑβρίζω εἰς σὲ ἀντὶ τοῦ, ὑβριστικά τινα εἰς φίλον σὸν, ἢ εἰς τὰ περί σε ἐνδείκνυμαι, ὡς ἀναφέρεσθαι τὴν ὕβριν ἐπί σε. Attice igitur *Plato* in VI. de legibus: Μήτε τινὰ ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας. Quod vero *Lucianus* subjicit, ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. *Platonis* verba sic se habent: Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ ὑβρίσαι εἰς τὴν παροιμίαν. *Lucianus* in Bis Accusato: Ὑβρίζεις εἰς τὸν διάλογον. GRAEV. Illam differentiam inter ὑβρίζειν τινὰ et εἰς τινὰ, non observari perpetuo ab Atticis, vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. v. 900. ubi id ex eo *Aristophan.* versu, item ex *Euripid.* Phoen. 623. et *Lucian.* Dial. Vener. et Cupid. probat, in quibus εἰς μὲ ὑβρ. adhibetur pro *me ipso*, non *in meos*. Adde *Aristoph.* Nub. 1507. — ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς. Ac *Nostrum* de Salt. cap. 24. Et *Aeschin.* de fals. leg. pag. altera, διατετέληκε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων· ubi quidem possit ad eos, qui cum *Aeschine* faciunt, trahi; sed minus accurate, quia statim subjicit, eum et λοιδορεῖσθαι aliis. REITZ.

ead. l. 12. Ὁ *Πλάτων*] Plato *Συμπ.* p. 315. G. Solan.

ead. l. 14. *Ταῦτα ὑπαλλάττειν*] *Moschopul.* videtur nonnihil a Luciano dissentire. *Ἐναλλάττειν*, inquit, *τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρόφως, καὶ ἐναλλὰξ ἐπὶ τῶν ποιούντων ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν, καὶ ἁπλῶς τὸ ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου εἰςάγειν.* Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano, *quod si dicam ταῦτα ὑπαλλάττειν, soloecismum vocant*, ut vertit *Micyllus*; sed *ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν σολοικίζειν καλοῦσιν*, hoc est, *enarrando vel per hypallagen hisce abuti dicunt soloecismum committere.* Sic *ἐναλλάττειν* est his abuti per *ἐναλλαγήν*. In iis, quae sequuntur in Luciano, *αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν*, lacuna est, sic ex vetere Codice, uti patet ex excerptis, supplenda: *αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν.* Nihil certius. Graev.

ead. l. 16. *Νῦν εἴσομαι*] Si superiores de *ἄρτι* et *νῦν* futuro non jungendis observationes bene habent, hic etiam Soloecista sui nominis mensuram implet. Gesn.

Pag. 218. *l.* 1. *Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν*] Sic Ms. *Graev.* Forsan legendum *ἴσα σοι δόξει λ.* Solan.

ead. l. 5. *Ἑτέρου πρὸς ἕτερον*] Nomina a verbis *ὑπαλλάττειν* et *ἐναλλάττειν* derivata rem declarare aliquo modo possunt. Nempe *enallage* est, cum pars pro parte, casus pro casu, non immutata sententia ponitur; *hypallage* cum duo nomina vices suas *permutant*, et *mutuo* alterum pro altero ponitur. Itaque *enallage* pro eo, quod ponere debebat, sed non ponit, substituit aliud; *hypallage* duo ponenda ratione constructionis inter se permutat. Sed non semper definitiones accuratas ponunt Grammatici; non semper bonas definitiones recte applicant. Etiam hic Soloecista non bene cepit, quod se dicit assecutum. Supplementum illud *Graevianum* ex Scholio potius corruptum arbitror. Gesn. *Schmiederi* prudentiam sequens pro explorato simul habeo, pro *δόξειν* in supplemento *Graeviano* corrigendum e

Solani conjectura esse δόξει. Ἴσως autem intactum reliqui, quia, si e conjecturis corrigendum sit, variis id modis tentari poterit. Lehm.

ead. l. 8. *Λέγων ἐστὶ*] *Λέγειν* interpres legisse videtur. Guyet. Certe sic legit: nam et λέγειν expressit *Par.* aliaeque plurimae. Reitz.

ead. l. 11. *Σπουδάζειν πρὸς — περὶ τινὰ*] De his non convenit *Moschopulo* cum *Luciano.* Σπουδάζω, inquit *Moschopulus*, πρός σε ὅταν σε ἀξιῶ ἐπιμελείας τοῦ σώματος, σπουδάζω περί σε, ὅταν ἐπιμελῶμαι τῶν περί σε πραγμάτων. Graev.

Pag. 219. *l.* 2. *Ἑκάστῳ*] An ἕκαστον; Guyet.

ead. l. 4. *Καθίσειν*] Sic legendum videtur: καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο. Guyet.

ead. l. 8. *Ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημὶ*] Nihil aliud vult Lucianus, quam κάθισον dici ad stantem, quem jubemus sessum capere, κάθησο vero ad eum, qui jam sedet; quemque rogamus, ne surgat. *Thomas* eadem tradidit, quae *Lucianus.* Ἄλλο, inquit, κάθισον, καὶ ἄλλο κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ κάθισον πρός τινα ἱστάμενον λέγεται ἵνα καθίσῃ· τὸ δὲ κάθησο πρὸς τὸν καθήμενον ἵνα κάθηται, καὶ μὴ ἐξαναστῇ. ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ· Ἧσο ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην. Sic lege hunc locum in edito libro satis mendosum. Quod vero paulo antecedit, τὸ καθέσθητι ἤκουόν σου λέγοντος ὡς ἔστιν ἔκφυλον, *audivi te dicentem, imperativum* καθέσθητι, *sede, vocem esse peregrinam vel barbaram*, Luciani forte respicit verba, quae in Lexiphane suo posuit: τὸ ἵπτατο, καὶ ἀπαντώμενος, καὶ τὸ καθεσθεὶς οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. *Micyllus* ex superioribus Luciani verbis colligit, hic aliquid desiderari. Cui equidem non invitus assensero vel propter haec verba, quae infra habentur: *Οὐκ οἶσθα οἷόν ἐστι συγγραφεὺς ἀνήρ. Σολ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος.* Nam Lucianus de proprietate vocabuli συγγραφεὺς nusquam in hoc libello locutus est. Nunc vicissim *Thomam* et *Phrynichum* audia-

mus. Ἐκαθέσθην, inquit *Thomas*, καθεσθεὶς, καθεσθήσωμαι, (leg. καθεσθήσομαι. Lehm.) καθεσθῆναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. λέγε οὖν καθέζομαι, ἐκαθεζόμην, καθεδοῦμαι, καθεδούμενος, καθεῖσθαι, (leg. καθεδεῖσθαι, ut apud *Thomam*. Lehm.) καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. *Phrynichus*: ἐκαθέσθη, καθεσθεὶς, καθεσθήσομαι καὶ πληθυντικὰ καθεσθήσονται, ἔκφυλα. Parum igitur Attice *Heliodor*. in IV. Καθεσθεὶς δὲ πλησίον θάρσει, θυγάτηρ, ἔλεγον. Et *Basilius* in epistola: Ταῦτα λογιζόμενοι πολὺν χρόνον ἐκαθέσθημεν. *Lucianus* in priore verarum narrationum: Ὀπτωμένων δὲ περικαθεσθέντες ὥςπερ δὴ περὶ τράπεζαν. *Herodian*. in V. Συγκαθεσθεὶς αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορείῳ. *Joseph*. Ἀρχαιολογίας libro II. Καθεσθεὶς ἐπί τινος φρέατος. Idem libro VIII. Καθεσθεῖσα δ᾽ ἡ Βεθσαβή· et pluribus aliis in locis. De καθίζω, et καθίζομαι *Thomas Magister*: Καθίζω ἐγὼ, καὶ καθίζομαι, καὶ καθίζω ἕτερον. *Pollux* scribit, *Xenophontem* καθίζειν usurpasse pro καθίσαι ποιεῖν. Locus est in II. ἀναβάσεως· Καὶ ἀπαγγελλόμεθα δὲ Ἀριαίῳ, ἐὰν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον καθιεῖν, *collocaturos esse*. Sic καθίζειν δικαστὴν apud *Demosthenem* et *Galenum*. *Moschopul*. Καθίζω ἕτερον, μεταβατικῶς, καὶ καθίζω ἐγὼ, ἀμεταβάτως. Κάθημαι δὲ ἐγὼ, ἀεὶ μετάβατον etc. Τὸ καθεσθήσομαι, καὶ ἐκαθέσθην βάρβαρα. Alibi *Thomas*: Τὸ καθίζω οὐ μόνον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιεῖν καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτόν. *Lucianus* in Nigrino: Καὶ καθίσας ἐμαυτὸν ὥςπερ ἐν θεάτρῳ. Graev.

ead. l. 10. Εἴη διαφέρον] V. *Th. Mag.* v. κάθισον. Solan.

ead. l. 13. Ἧσο ξεῖν᾽] *Hom*. Od. *Π*, 44. Solan. Apud *Homerum* Od. *Π*, 44. editur Ἧσ᾽, ὦ ξεῖν᾽. Notavit *Barnesius*, forte ipsius hujus loci auctoritate, Ἧσο. Ceterum apud *Homerum* manifesto Ἧσο significat, *sede*, hoc est, sedem, quam occupasti, retine: nam praecessit τῷ δ᾽ ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς. Τηλέμαχος δ᾽ ἑτέρωθεν ἐρήτυε, φώνησέν τε. Caeterum apparet, me in

interpretatione *sede* posuisse, pro *sedem tuam retine; assido* autem pro *sessum abi:* quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonstrari potest; non ausim dicere, nunquam positum aliter. Gesn.

Pag. 220. *l.* 2. *Τὸ καθίζειν λέγειν*] Si quis intelligat hanc lectionem, ab illo etiam edoceri cupio. Caeterum hoc videre mihi videor, *λέγω* huic loco optime convenire, et sic interpretatus sum. Gesn.

ead. l. 7. *Ξυγγραφεὺς ἀνὴρ*] *Ξυγγραφεὺς*, inquit *Thomas*, *οὐ μόνον ὁ συγγραψάμενος πόλεμόν τινα, ἤ τι ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενον, οἷος ἦν Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γράφοντας ψηφίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφέας ἐκάλουν. Θουκυδίδης· Καὶ εἰςήνεγκαν οἱ ξυγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδέν.* *Ammonius* quoque paene eadem habet: *Ἱστοριογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ γεγονότα συγγραψάμενος, ὡς Ἡρόδοτος· Ξυγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γεγονότα, ὡς Θουκυδίδης.* Itaque secundum horum sententiam *ξυγγραφεὺς* dicitur non solum de scriptore et auctore librorum, sed et de scriba senatus, aut alius collegii. Graev.

ead. l. 8. *Πάνυ οἶδα — λέγοντος*] At nihil dixit, quod ad declarandum hoc nomen pertineret. Itaque est, ut excidisse descriptionem *τοῦ συγγραφέως* putemus, facile illam quidem aliunde resarciendam. Gesn.

ead. l. 9. *Τὸ καταδουλοῦν*] *Τὸ μὲν καταδουλοῦμαι ἑτέρῳ, τὸ δὲ καταδουλοῦν ἑαυτῷ.* *Moschopul.* paulo aliter: *δουλῶ ἐμαυτὸν, καταδουλοῦμαι τὴν Ἑλλάδα.* Pro Luciano facit illud *Thucyd.* *Τοὺς μὲν ξυγκαταδουλοῦν ἂν σφίσιν αὐτοῖς τὸ τῆς θαλάττης μέρος.* Ex *Moschopuli* sententia dixit idem in III. *τοὺς μὲν καταδουλουμένους τὴν Ἑλλάδα.* Graev.

Pag. 221. *l.* 4. *Νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον*] Nihil argumenti in his verbis video pro eo, quod Lucianus hunc Dialogum, Soloecistam, tanquam coronidem imposuisset omnibus, quos ante scripsisset, dialogis; (quae est sententia *Bourdelotii*) cum simpliciter innuatur finis hujus dialogi. Ex verbis proxime praecedentibus liquet, non alie-

num fuisse ab Luciani instituto, scribere post hunc et alios dialogos, quibus ulterius de soloecismis esset acturus. Ait enim, οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλώμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Fateor, non sequi post hunc alios super hoc argumento dialogos; satis tamen manifestum puto, illud νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον, tantum de hoc dialogo capiendum esse. Jens. Non audiendus est *Bourdelotius*, cum ex his verbis argumentatur, hunc esse ultimum dialogorum ipsius Luciani, reliquos suppositicios. Vera esse potest ipsa propositio, sed argumentum lubricum. Sic paulo ante dixit, μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. Gesn. Quippe non satis hoc respiciunt viri docti, verba haec postrema ad formam hujus dialogi fictam pertinere; nec quidquam ultra hujus ipsius libelli terminos colligi hinc posse puto. Lehm.

IN PHILOPATRIN.

Pag. 222. *l.* 1. *ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ*] Non est hujusce Luciani, sed antiquioris alicujus. Multa id arguunt, primumque ineptiae styli, cum aliae omnibus paginis, tum illae φὺ, φὺ, etc. Deinde ratio temporis. Nam Syrus noster Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici, anno Christ. 171. ut patet in Pseudomante: at hic nebulo se baptizatum significat a D. Paulo. Paulus vero martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno 13. Fallituque *Baronius* Neronis anno 12. verba illa hujusce Dialogi, Γαλιλαῖος ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας δι᾽ ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, adscribens huic Luciano. Nam qui potuit Lucianus hic a Neronis anno 12. et Christi 68. ad annum servatoris 171. pervivere, sive annis 103? Atqui etiam post bellum Marcomanicum, quin Lucianus hic aliqua commentatus sit, negari non potest. Saperdae autem prorsus illi sunt, qui propter ea, quae in extremo Dialogo isto, de Babyloniis, Aegyptiis, Persis, Scythis verba fiunt, hu-

nasco distortissimi foetus parentem ad tempora imperatoris Trajani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolio non victitans perviderit. Plane quidem qui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. Marcil. Spurium *Spanhemius* aliique multi, genuinum videntur existimare *Caesus* 129. et Theologi nonnulli; sed palam est, esse spurium. Solan. De nomine Φιλόπατρις inter elogia honorum ac laudum posito, v. *Perizon.* ad *Aelian.* III, 26. collatis addendis, ubi neque hujus inscriptionis obliviscitur, neque quod in Peregrino.... plebs illum impostorem vocat ἕνα φιλόσοφον, ἕνα φιλόπατριν. Metellus est Consul Φιλόπατρις *Ciceroni* ad Att. II, 1. Gesn.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ] Ab Inquisitoribus et hic libellus in exemplari *Aldino*, quo utor, rescissus est. Solan. (In meo exemplari, quo *Wesselingi* beneficio utor, adest; sed nihil varietatis in margine notatum. Reitz.) Hunc Dialogum Luciani non esse mihi certissimum est, ex stylo et ingenio hominis Lucianeo multum inferiore. Adfectata autem est Lucianeae locutionis imitatio, quae ab ipso proficisci nequivit, quia sua ipse non excerpsit; auctorem vero aetate posteriorem esse, satis demonstravit *Gesnerus* in singulari Dissert. quam calci hujus tomi adjungemus; ibique statuit scriptum Constantinopoli, tempore Juliani, ab Luciano quodam Sophista Imperatoris illius amico, ad quem hodienum exstat scripta a Juliano epistola. Ita vero studiose hunc Dial. pertractavit *Gesnerus*, ut vix mihi, quod addam, relictum sit. Summis laudibus has ejus lucubrationes effert *Heuman.* in Poecil. p. 248. seqq. Sed p. 250. miratur ejusdem timiditatem, quod nihil in Codicum inopia corrigere ausus fuerit. (Sed de hac opinione forsan in praefat. agemus.) Bis ejus versionem, bis, ter Graeca emendat, quod suo loco obiter indicamus. Reitz. Juniorem hunc Philopatrin esse Luciano nostro Samosatensi, cum alia multa probant, quae *Gesnerus* magna cum diligentia et doctrina exposuit, tum hoc potissimum arguit, quod cap. 12. dogma

Christianum de Trinitate iis verbis propositum deridetur, quibus ante concilium Nicaenum locum nondum fuisse, ex historia dogmatum ecclesiae satis constat. Ac vel hac sola de caussa maxime miror, quod non solum *Aug. Kestnerus* in libro inscripto: Versuch einer Schilderung der Agape. Jen. 1819. p. 418. sq. et p. 513. sq. propria sua audacia ac temeritate usus contendere potuit, librum hunc aestate anni 166. p. Chr. a Luciano Samosatensi conscriptum esse, quam conjiciendi levitatem merito castigavit *Eichstadius* in prolusione academica, Tomo primo hujus Editionis praemissa p. XCIX. sq.; sed quod etiam *Kellius* in peculiari commentatione, quam tamen non ego novi nisi ex *Aug. Neandri* historia religionis et eccl. Christ. Tom. II. Part. I. p. 191., hanc ipsam opinionem de Luciano hujus libelli auctore denuo tueri sustinuit. Licet enim negari non possit, in ipso libello esse nonnulla, quae, si ad amussim examinentur, cum conjectura *Gesneriana*, qua Philopatris paullo ante Juliani necem compositus credatur, non satis facili explicatione conciliari possint; ut quod de Aegypto subigenda sub finem legitur scriptum, quam difficultatem certe non omni ex parte sustulit *Neander* l. l. certius tamen vix potest quidquam esse, quam hunc foetum tribus prioribus aerae Christianae seculis in lucem edi nullo modo potuisse. Et ex iis quidem conjecturis, quae hactenus prolatae sunt, probabilissimam habeo eam, quam *Gesneri* eximiae doctrinae et judicio eleganti debemus, cui praeter *Wielandium* Vers. Germ. Tom. VI. p. 382. sq. et alios, nuper etiam *Neander* l. l. et b. *Tzschirnerus* in libro posthumo: Verfall des Heidenthums. Tom. I. p. 317. subscripserunt. Quod autem, eodem *Neandro* ibidem monente, clarissimus *Niebuhrius* hunc Philopatrin imperante Nicephoro Phoca a. 968. Constantinopoli conscriptum esse suspicatur, ejus sententiae, per se quidem illius haud sane improbabilis, argumenta satis valida adhuc desideramus. LEHM.

ead. l. 2. *ΤΡΙΕΦ.*] Nothus. An *Τρύφων* vel *Τρίφων*;

τὸ Τριέφων non placet. Guyet. At Τριεφῶν integre et crebro in ipso Dial. occurrit. Quare nihil mutandum. Reitz.

ead. l. 4. Συγένευκας] Lege συννένευκας. Guyet.

ibid. Βυσσοδομεύεις] Βυσσοδομεύειν quid sit, explicat Scholiast. minor. *Homer.* ad Od. Θ, 273. βυσσοδομεύων, κατὰ βάθους τῆς διανοίας βουλευόμενος, quasi dicas in profundo aedificantem. Add. Od. I, 316. *Lucian.* de Delat. c. 24. βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. Gesn. Vid. de hoc verbo *Toll.* et *Solan.* ad Calumn. c. 24. Adde *Hom.* Od. Δ, 676. Reitz.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν] Il. Α, 149. ubi Schol. κερδαλεόφρον, πανοῦργε τὸ φρόνημα, καὶ περικερδῆ τὸν νοῦν ἔχων, τοῦτ' ἔστι, κερδαίνειν φρονῶν. Sed ad Il. Δ, 339. eadem Schol. κερδαλεόφρον, πανοῦργε, καὶ φιλοκερδέστατε· Ἤγουν, ἀπατηλὲ, δολερὲ, ἀλωπεκώδης, κερδάλη γὰρ ἀλώπηξ. Et ad Il. Κ, 44. βουλῆς κερδαλέης, συνετῆς, ὠφελίμου, ἢ πανούργου· παρὰ τὴν κερδώ, ἤγουν τὴν ἀλώπεκα. A vulpina igitur astutia hoc nominis deductum est, quod proinde non adeo inepte reddi videtur *Horat.* phrasi ex arte Poët. vers. 437. Gesn.

ibid. Ὠχρός τέ σευ] *Hom.* Il. Γ, 35. Solan. Iliad. Γ, 35. *Lucian.* Jove Tragoedo init. Gesn.

ead. l. 7. Ἑκάτην] Hecates, cum ex inferorum regione in terram nostram venatum egreditur, quam terribilis sit adspectus, et ad mentem sano etiam excutiendam comparatus, graphice descripsit *Lucianus* in Philopseude cap. 24. seqq. Gesn.

Pag. 223. *l.* 1. Τίνι θεῶν — συνήντηκας] Mirum non est, insolito aliquo visu turbatis, cum ipsa mente, spiritibus, quos vocant, animalibus, corpus etiam ad languorem dari, totumque ejus immutari habitum; cujus rei nec in sacris nulla sunt vestigia. Vide mihi *Dan.* IX, 27. *Jud.* XIII, 22. *Athenagoras* in Legatione pro Christianis c. 15. p. 63 Ed. Oxon. Dechair. ex *Homer.* Il. Υ, 131. Χαλεποὶ δὲ θεοὶ, inquit, φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Add. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Pall. 54. p. 592. et 610. et viri

docti ad *Petron.* c. 17. p. 68. Nota sunt, de antro Trophonii quae dicuntur. Gesn.

ibid. Ἐκ προνοίας] I. e. ex Dei providentia. Guyet. Miserrima affectatio. *Spanh.* ad *Callim.* 610. *consulto* vertit, quamvis idem *inopinatum conspectum* dixisset. Vid. pro Laps. cap. 14. Solan.

ead. l. 4. Ὦ καλὲ Κριτία] *Προσφώνησιν* hanc, ut Latinis paullo videatur insolentior, non putavi refugiendam, scilicet ipsum secutus *Ciceronem*, qui, cum ex Graeco vertendum esset, προπίνω τῷ καλῷ Κριτίᾳ, dixit Tuscul. I. c. 40. *propino hoc pulchro Critiae.* Quamquam nec illud ignoro, Critiam illum Socraticum a corporis pulchritudine celebrari. Gesn.

ead. l. 5. Δυσχεραίνεις] Lucianus in Votis sive Navi c. 10. ἢ δυσχεραίνει καθ᾽ ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται. Gesn.

ead. l. 6. Ἢ καὶ τῆς χειρὸς] An ἢ καὶ ἐκ τῆς χειρός; Guyet.

ead. l. 8. Διενειλημμένον] Omittunt hoc verbum Lexica. Sed tamen quid sit ἐλλαμβάνεσθαι, tradunt ex *Dioscoride*, nimirum amplecti, circumplecti, cum de capreolis vitium, vel claviculis sermo est, quarum illae arcto complexu ad palos arboresque sese applicant. Erit igitur διενειλημμένος λόγος, intricatus, implexus, difficilis. Gesn.

ibid. Ἀναπεμπάζω] Lucianus in Gallo c. 5. ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον. Gesn.

ead. l. 10. Ταῦτα, καὶ] Lege ταὐτά. Guyet.

ibid. Ἀποψύξω] Gloss. Graecol. ἀποψύχω, dirigeo. Guyet. Idem habet *Menagius.* Reitz.

ead. l. 12. Σκοτοδινήσας] Lucianus in Philopseud. c. 24. ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλήν. Gesn.

ead. l. 13. Κλεομβρότου] Hic, lecto Platonis de animae immortalitate libro, praecipitem se de saxo dedit. Solan. Notissimum est *Callimachi* in eum Epigramma, sed nimis pulchrum, ut non hic adscribatur. Est autem in Antholog. Graeca l. 3. ultimum:

Ἴκας, ἧλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος Ἀμβρακιώτης.
Ἥλατ' ἀφ' ὑψίστου τείχεος εἰς ἀΐδην,
Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν περὶ τῆς ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. Gesn.

ead. l. 17. Ἐμβρόντητοι] Ἐμβροντήτους poëtas iam Lucian. vocat Timon. init. Gesn. Cur hoc epitheton poëtis tribuatur, vid. supra *Hemsterh.* T. I. Tim. §. 4. Reitz.

Pag. 224. *l.* 2. Οὐ γὰρ παροπτέος] Solebant ita ro loqui, cum aliquid aut narrari ostendive sibi cuperent, ut ipsi narrare aggrederentur. Prioris generis exemplum st apud Lucian. in Scyth. cap. 4. ubi Anacharsis ad Toxam: μὴ περιΐδῃς ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέφοντα. Necyom. 21. ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μή περιΐδῃς με κ. τ. λ. Contempl. 1. περιόψει οὖν με κ. τ. λ. et Icarom. c. 3. μὴ δὲ πρὸς ἰλίου με περιΐδῃς. Huc refero obscuriorem paullo in Nigrin. locum c. 6. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν κοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ΑΥΤΩΝ ἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ περὶ τὰ ὅμοια πουδακὼς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη. Illud ΑΥΤΩΝ non d λόγων refero, quod praecesserat, ita enim nimis inepte um iis, quae sequuntur, cohaereret; sed auctorem, parum d verborum ordinem attentum, quae dicturus erat praecepisse quasi, idemque sibi voluisse existimo, ac si dixisset, ὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ ἶμαι θέμις κ. τ. λ. neque omnino insolens esse arbitror, t ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat; licet nunc magis fere *Hemsterhusii* emendatio mihi placeat. Caeterum propius ad locum, qui prae manibus est, quadrat, uod est apud *Comicum* in Ranis v. 512. ubi muliercula Pseudo-Herculi aliquid, quod e re illius esset, narratura ta προοιμιάζει, Οὐ μή σ' ἐγὼ περιόψομαι ἀπελθόντα. De liis precibus passim Lucianus, quod Index docebit. Jam *Herodot.* I, 24. ἐπειδή σφι οὕτω δοκέοι περιϊδέειν αὐτόν. *Julian.* Or. V. quae est in Deum matrem, gratias eidem e habere ait, ὅτι μὴ περιεῖδεν ὥςπερ ἐν σκότει πλανώμενον, sed edocuerit rationem mysteriorum etc. Gesn. Sed

verba illa ex Nigrin. c. 6. ab *Gesner.* allegata, aliter exponit *Hemsterh.* quem vide. (sed video ipsum hoc jam notasse. Reitz.

ead. l. 4. Οὐ μικρὸν] Lucian in Navig. c. 11. οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ὡς δοκεῖς ἀνακυκλῶν. Gesn.

ead. l. 9. Μή τι κακὸν πάθῃς] Hemistichion veteris poëtae videtur. An Homeri? Guyet.

ead. l. 12. Καί που καταπεσὼν] Lucian. in Icarom. 3. μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι. Gesn. *Heuman* in Poecil. p. 249. vertit *spiritu meo*, ne quis intelligat substantiam spiritualem; sed *Gesner.* videtur ambiguum studio servasse. Reitz.

ead. l. 15. Σοφιστῶν] Christianos notari τῶν σοφιστῶν voce, infra apparebit. Caeterum Lucianus de Mort. Peregr. c. 13. Christum ipsum σοφιστὴν appellavit: et apud *Prudentium* Peristephan. X, 40. Christianis Asclepiades Syriae Praefectus hoc nominis tribuit: *Quis hos Sophistas error induxit novus?* Gesn.

ibid. Ἐξώγκωσε] Etiam hic Lucianum imitatus est noster, nisi quod paullo modestius ille hyperbola utitur, in Philops. cap. 39. τοιαῦτα ἀκούσας ἥκω, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πιόντες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος κ. τ. λ. Simili fere metaphora, sed alio instituto, utitur Elihu, *Job.* XXII, 18. sq. Gesn.

Pag. 226. l. 1. Φὺ, φὺ, φὺ] Τὸ φὺ hic pro φεῦ admirantis videtur. Guyet. Φὺ — ἰοὺ — αἲ] Praeterquam quod pueriles valde exclamationes istae, ne Graecum quidem illud φύ. Forsan legendum φεῦ. Solan.

ead. l. 4. Ὡς τὰς νεφέλας φυσήματος] Horum verborum omissa est interpretatio a *Micyllo* ex editione *Paris.* 1615. f. et *Basil.* 1619. 8. quem sequuntur Gallus *Ablancurtius*, et *Drakius* Britannus. Fingitur autem radiibus Critiae excitatus in Propontide Boreas, quo adversum tenente, ingredi Euxinum Pontum naves nisi funibus de-

ore adjutae non potuerint. Nam οἴχεσθαι πόντον (frequenti praepositionis εἰς ellipsi) hic valere ingredi, nemo gabit, nisi si quis putet, secundo Borea intrari e Propontide Pontum, id est, versus septemtrionem navigari posse. ed etiam illud hinc apparet, Critiam, ut excitare halitu oream posset, debuisse constitutum esse eo circiter loco, ui est Constantinopolis. Quod quorsum valeat, in disputatione dictum est, §. 26. GESN.

ead. l. 5. Ἄβρον] *Homerica*, vox, Iliad. *B*, 148. dyss. *O*, 293. GESN.

ead. l. 6. Προποντίδα] De alia absurditate non dicam; sed id rogo, ubinam gentium stantes hos facit, ut a atu alterius Boreas Propontida perflet? Ego, ut quod sentio dicam, Constantinopoli hoc scriptum puto. Alioqui cur e Propontide Scriptor cogitarit, non video. Addo votum iusdem de compescendis Scytharum excursionibus in fine dialogi; unde satis liquet, in ea regione habitasse, quae iis entibus vicina esset. Vide etiam Neron. c. 6. unde conicio, tres hosce libellos ab eodem viro scriptos, qui Lemni abitaret. SOLAN.

ead. l. 7. Κάλων] A κάλος σχοινίον, pro κάλως. GUYET.

ibid. Τὸν Εὔξεινον] Τὸ εἰς excidisse videtur librario. GUYET. Sed saepe omittitur cum verbis veniendi, maxime *Homero*, ut Il. *E*, 773. Τροίην ἵξον. Plura ex eod. L. *Bos.* de Ellips. p. m. 268. Adde *Nostrum* supra Dea yr. c. ult. γάμον ἰέναι, et *Theogn.* v. 1172. — ἤλυθες θανάτους. Quare nihil inserto εἰς opus erit. REITZ. Ellipsin praepositionis εἰς h. l. etiam *Fritzschius* agnoscit Quaestst. p. 212. Ineptam temere vocat *Belinus*, qui tamen bene monet, in formula διὰ κάλων οἴχεσθαι respici proverbialem illam locutionem πάντα κάλων κινεῖν, de qua praeter *Erasmum* Adagg. 1, 4, 140. *Barnesius* egit ad *Eurip.* Iphig. Aul. v. 1240. Significat enim auctor, qui h. l. summi tumoris exemplum ipse se praebet, *remissis omnibus funibus abreptas ferri naves e Propontide in Eu-*

sinum. Quamobrem castigavi paullum Gesneri versionem, eandemque etiam in inferioribus, ubi ὅσον οἴδημα etc. cum praecedentibus verbis arctius, quam factum est, nectenda erant e singulari illo, de quo inter omnes constat, idiotismo pro ὅτι τόσον οἴδημα etc. Quippe Gesnerus ὅσον, quasi πόσον esset scriptum, ut exclamativam reddiderat sententiam, ad similitudinem sequentium: πόσος κορκορυγμὸς etc. Lehm.

ead. l. 9. Πόσος κορκορυγμὸς] Locus videtur expressus ex illo *Aristoph.* in Neb. v. 38. seq. εἶτ' ἐταράχθης τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν. Ubi κλόνος secundum Scholiasten est στρόφος τις καὶ εἴλιξ· διεκορκορύγησε autem ponitur ἀντὶ τοῦ ἤχησε — ἢ ἐμιμήσατο τῇ φωνῇ (ὁ ποιητὴς, ut interpretor) τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. Gesn.

ead. l. 10. Πολύωτον] Forte, ut famam finxerat *Virg.* Aen. IV, 181. seq. — *Cui quot sunt corpore plumae, Tot vigiles oculi subter, — tot subrigit aures.* Gesn. Ut regibus multas aures tribuit *Xenoph.* quod indicat ad Schól. de Calumn. cap. 5. Reitz.

ead. l. 11. Τερατῶδες] Τὴν τερατώδη παροιμίαν, τὸ τερατῶδες ἔπος. Guyet.

ead. l. 12. Τῶν ὀνύχων] Non reperio apud paroemiographos, quid sit δι' ὀνύχων vel ἐξ ὀνύχων ἀκούειν, *Jo. Alb. Fabricius* in literis ad Reimarum, διὰ τῶν ὀνύχων ἀκούειν, inquit, *dictum de homine, qui totus auris, perinde ut Argus oculus, qui διὰ ὀνύχων videbat.* Quae si vera est ratio, et quidni vera sit? comparandus cum h. l. est illud apud Lucian. in Dear. Judic. c. 8. ubi optat Paris ὥσπερ Ἄργος ὅλῳ βλέπειν τῷ σώματι. Item *Catullian.* illud 13. ult. *Quod* (unguentum) *tu cum olfacies, Deos rogabis, Totum ut te faciant, Fabulle, nasum.* Denique illud apud *Aristaenetum* Epist. I. p. 5. ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτη· ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται. Sed sunt hoc genus infinita. Simillimum illud *Plauti* Sticho V, 5, 20. *Ubi perpruriscamus usque ex unguiculis.* Gesn.

ead. l. 14. Κνήμην] De Baccho. Alludit ad γαστροκνήμην. Guyet. Jupiter Bacchum ex se conceptum, conflagrantisque Semeles utero ereptum, femori suo inseruit, et exacto legitimo gestationis tempore edidit. Vid. Lucian. Diall. Deor. IX. Quod autem κνήμην, suram, vocat, non μηρὸν, alludit, credo, ad γαστροκνημίας nomen, in quo lusit etiam Lucianus V. H. I. c. 22. Latinus sermo talem lusum vix admittit. Gesn.

ibid. Κεφαλὴν κύουσαν] De Minerva. Guyet. Pallas in cerebro Jovis concepta, quam periculoso edita partu fuerit, suo more describit Lucianus Diall. Deor. VIII. Gesn.

ead. l. 15. Ἀνδρείαν φύσιν] De Salmacide, Scyphone, Tiresia, Coeneo, Iphide nota omnia ex Ovid. Metamorphoseon libris: ut et de feminis Alcyone, Philomela et Progne, Pieridibus, Nyctimene, Scylla etc. in aves mutatis. Gesn.

ead l. 17. Ἀλλ' ἐπεί σε] Homer. Od. N, 228. Solan. Ex Od. O, 260. Ὦ φίλ', ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ. Gesn.

Pag. 226. l. 5. Ὕπερον] Vulgo nominandi casus in Lexicis, ab ipso etiam Stephano, post quem errare nemo sibi turpe putat, effertur ὕπερος, genere masculino, sed Wolffg. Seberus ad Polluc. VII, 107. neutro genere rectius adhiberi docet, quo usus etiam est Lucianus in Philops. c. 35. ex quo loco illud simul discimus, non injuria hic metuere Triephontem: fieri enim, si Dis placet, posse, ut ex pistillo fiat homo, eo loco docemur: quidni contra pistillus ex homine? Gesn.

ibid. Θύρετρον] Θύρετρον, θύρωμα. Hesychio, et Suidae. An januae munimentum? la barre de l'huis. Guyet. Hesychius, et ex ipso forte Varinus, distinguunt ab invicem θύρετρα, id est, θύρας, et θύρετρα, hoc est θυρώματα, quae tamen et ipsa vox interdum januam seu fores ipsas significat; quamquam etiam cardines interdum verti debeat, ut apud τοὺς ο' 3. Reg. VII, 50. Ego crediderim, quidquid etiam de hac distinctione, suspecta certe

Stephano, sit, auctorem prae oculis habuisse locum e Philopseude Luciani jam laudatum, ubi etiam ὁ μόχλος τῆς θύρας mutatus in hominem dicitur. Gesn.

ead. l. 6. Ἀπεργάζεται — κατάθελξις] Ultimam haec vocem pro κατάπληξις substitui. Rationem emendationis, ultimis verbis Triephontis et cap. 9. Philops. lectis, facile intelliges; ex eo enim libello haec omnia palam petita: confer omnia haec cum illius c. 34. 35. et 36. Retineri tamen potest vulgata scriptura, quia nihil adeo absurdum est, quin ab hoc scriptore dici potuisse videatur. Solan.

ead. l. 7. Κατάπληξις] Ἀντὶ ἀκούσματος καταπληκτικοῦ· ut ap. *Lucret.* IV, 1157. *Magna atque immanis* (amasia) *κατάπληξις plenaque honoris*, a saucio amatore vocatur. Gesn.

ead. l. 10. Ἔτι με ἐξαφοβ.] Qui per tale numen jurat, a quo vindicari perjurium non potest, ille non verebitur perjurium committere, si nimirum de illius impotentia constet. Triepho autem putat, adeo constare de Jovis aetherii futilitate Critiae suo, ut non dubitaturus sit, illius stramineo numine ad perjurium abuti. Quanto autem rectius hic Noster, quam *Cicero*, qui tanquam e Porticu unus ita disputat, Offic. III, 29. ut in jurejurando non ad metum Deorum aut iram respici debere dicat. Sed *de ira* Dei Lactantius viderit: nos jam non philosophamur. Gesn.

ead l. 11. Ἀμυνέμεναι] Verbum Homerice praeter rationem ac necessitatem inflexum, ut ante ἄμπνευσον etc. Gesn.

ead. l. 14. Θεοὺς πάντας] Unde hoc fit? Vulcanum enim solum in terram praecipitatum fuisse *Homerus* tradit. Guyet.

ead. l. 15. Θεσπεσίου βηλοῦ] *Hom.* Iliad. *A*, 591. et *O*, 23. Solan. Caetera Homeri idem Solanus ubique adduxerat, quae et *Gesn.* Quare ea deinde non bis addemus. Reitz.

ibid. Βηλοῦ] Quid sit βηλὸς, cum de caelo sermo est,

disputatur in Scholiis min. ad Il. *A* 591. Noster hic respexisse inprimis videtur ad Iliad. *O*, 23. Hyperbolam enim puto, nec, ubi omnes Deos Jupiter deturbaverit, reperio. Caeterum etiam Lucianus historiae meminit Contempl. cap. 1. Gesn.

ibid. Σαλμωνέα] Salmonei historiam praeter alios habet *Apollodor.* Biblioth. I, 9, 7. *Virgil.* Aen. VI, 580. Gesn.

ead. l. 17. Τιτανοκράτωρ] Rem ipsam apud *Homerum* invenies; nomina haec non item. Gesn.

ead. l. 18. Παρ' Ὁμήρῳ] Atqui apud *Homerum* nullibi hae voces reperiuntur. Solan.

Pag. 227. *l.* 2. Κύκνος] Notum Epigramma:

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δι' ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. Gesn.

ead. l. 4. Ἐκεῖνος] Ego mallem ἐκεῖνο, ut ad Europam referretur. Solan. Verti, quasi legeretur ἐκεῖνο, quod est multo concinnius, quamquam non statim, si reliquas auctoris ineptias spectes, verius. Gesn. At bene tuetur ἐκεῖνος *Jacobus* ad Toxar. c. 40. p. 124. sq. Lehm.

ibid. Ἐπωμόσατο] Ab ἐπωμόω, vel ἐπωμόζω, interpres. Scribo ἐπωμώσατο ab ἐπωμόω. Guyet. Ἐπωμίσατο] Secundum interpret. Lat. legendum erat ἐπωμίσατο ab ἐπωμίζω, quamvis hanc vocem in Thes. *Steph.* non reperiam. Kuster. Quamvis absurdissima sint in hoc libello omnia; hic, ut emendare jubet *Kusterus*, scripsisse auctorem, dubium nullum esse potest; ideoque invitis libris nostris in textum recepimus. Omnes enim ἐπωμόσατο habent. Solan. Ἐπωμόσατο] Fictum, ut videtur, ad hanc rem ab auctore nostro, vel alio verbum; Lexicographis certe ignotum. Simile apud Plinium *succollare*. Gesn. Ἐπωμίσατο] Etsi ter quater ἐπομοσόμεθα et ἐπομόσομαι deinde in hoc Dial. sequuntur, jurandi significatione, et o brevi; hic tamen ipsum factum loquitur, id hic locum non habere: quare *Kustero* ac *Solano* auscultavi: nec enim ratio adparet, cur verbum ab

analogia recedens hic fingere libuerit. Nam ἐπωμὶς est superior humeri pars. Vid. *Foes.* Reitz.

ead. l. 5. Ἠροτρία] Ita apud *Lucian.* Conc. Deor. cap. 7. seq. Momus ad Jovem, Timui, inquit, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὁπότ' ἂν ταῦρος ἦς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσηται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὅρμος, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένῃ. Gesn.

ead. l. 7. Κατεκεντάννυτο] Forte κατεκεντέννυτο a κατακεντέννυμαι. Guyet. Imo rectius κατακεντάννυμι formatur a κατακεντάω. Quamquam et κεντέω probum, unde κεντέννυμι existere possit. Quod *Jacobus* ad Tox. c. 40. κατεκεντοῦτο h. l. corrigi voluit, ni fallor, κατεκεντεῖτο. Ceterum cf. Adnot. nostram ad Toxaridis locum Tom. VI. p. 492. Lehm.

ead. l. 8. Αἰθίοψι] Vix pejus de Jove suo meritus est *Homerus* aliquo in loco, quam Il. *A*, 423. ubi Jupiter ad Aethiopas profectus XII dierum convivia cum illis celebrat, post quorum demum finem Thetidi precaturae ad eum aditus conceditur. Vix enim in adulteria Jovis saepius invehuntur, aliaque ejus facinora, gentiles et Christiani, quam istas XII dierum epulas bono viro invident. Vid. *Lucian.* de Sacrif. c. 2. Jup. Trag. c. 37. *Arnob.* contra gentes lib. VI. pag. 192. Versum hexametrum ἄμετρον rependisse alio claudicante, sine fraude fuerit. Gesn. Vid. si operae videtur, *L. Bos.* Obs. Crit. p. 129. Reitz.

ead. l. 9. Ἥλιους] Pluralis ille etiam legitur apud *Thucyd.* VII. c. ult. pro aestu radiisque solis: οἱ δὲ ἥλιοι, ait, — καὶ τὸ πνῖγος ἔτι ἐλύπει. Ubi *Duker.* alia exempla addit, in quibus et pro radiis, et pro diebus pluralis ἥλιοι ponatur. Sed et alia Graeci interdum in plurali adhibent, quae videntur plur. carere, ut αἱμάτων ap. *Lycophr.* 804. et 1249. Ἀέρων, *Diod. Sic.* III. c. 34. ter. Κεναῖς φήμαις, idem XI, 40. Πίστεις ἐνόρκους, ibid. cap. 58. Ταῖς ἀληθείαις, *Phal.* Ep. 41. Φυγαὶ, ib. Ep. 19. Θανάτοις ἢ φυγαῖς, *Dion. Hal.* VII, 472, 10. Ἐν ταῖς εἰρήναις, *Diod. Sic.* II, c. 41. Προσώποις de facie unius virginis, *Achill.*

Pat. I. p. 8. Ὑπνοὺς vulgatissimum *Dion. Halic.* VII, 73. pr. et apud quosvis. Ἐλπίδων, quod et Latinis usitatum, *Diod. Sicul.* p. 297. v. 7. Ed. *Bas.* et passim. θελήματα *Psalm.* CX, 2. *Act.* XIII, 22. *Eph.* II, 3. Sic πλούτους supra Icarom. c. 4. Et Fugit. c. 20. Reitz.

ead. l. 10. Ὑποβεβρεγμένος] Non ausim damnare Nominativum. Ne quid de locis Luciani dicam in hac ipsa editione emendatis, statim Somn. c. 1. τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε — τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης. Nempe in optimis quibusque talia invenias. *Herodot.* I, 28. Νησιώτας δὲ τί δοκέεις εὔχεσθαι ἄλλο, ἢ — λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσσῃ. *Aelian.* V. H. IX, 26. Ἠξίου τι αὐτὸν προστάξαι, ὀμνὺς μὴ ἀτυχήσειν αἰτήσας. Ipse canon *Homer.* Iliad. *B*, 353. Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα — Ἀστράπτων ἐπιδέξι᾽ ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Ubi *Eustathius* ἀνακόλουθον quidem et σολοικοφανέστερον agnoscit, sed studio quaesitum ad vim orationi addendam et speciem novitatis. Ὑποβεβρεγμένον Lucianeum esse, Index docebit. Est autem diminutivum, ut *pitissare.* Sic *Plaut.* Aul. III, 6, 38. *Ego te reddam madidum probe.* Gesn. At locus ex Prometh. §. 16. ab Gesn. in Ed. Philop. adlegatus, merito etiam *Hemsterhusio* est suspectus. Vide, quae ad Fugit. c. 2. notavi. Reitz. Liberiorem hunc Nominativi usum non quidem sine cupiditate quadam, nec tamen sine injuria, locis nonnullis veterum, nec non huic Philopatridis loco, vindicat *Fritzschius* Quaestt. p. 103. Lehm.

ibid. Πώγωνα τηλικ.] Barbam etiam promissam Jovi suo objicit Juno, ap. *Lucian.* Dial. Jovis et Junonis, quod nihilo secius astragalis cum Ganymede luderet. Gesn.

ead. l. 11. Ἀετοῦ — Ἴδης] In aquilam transformatus Jupiter ab Ida monte Ganymedem rapuit. In Idae item montis vertice lascive cum Junone concubuit: quod paullo post iterum tangit Noster. Gesn.

ead. l. 12. Κυοφορεῖν καθ᾽ ὅλου τοῦ σώμ.] Τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ μηροῦ. Gutzb. In Dial. Neptuni et

ἔκλωσε; quod palam corruptum rejecimus. Sententia hujus emendationis rationem satis aperiet. Solan. Alludit ad mare, quod terram inundat. Guyet. Nexus non admittit hanc allusionem. Sed Solani conjectura vera est: neque quisquam dubitabit, κλαίειν τινὰ recte dici, qui legerit *Homer. Iliad.* Ω, 511. — κλαῖεν ἑὸν πατέρ᾽ — αὖτε Πάτροκλον. Et *Aelian.* V. H. VI, 1. νεκροὺς κλαίειν. Ignoscet ergo *Gesnerus*, quod versionem hic mutaverim. Reitz. *Gesnero* humani quid accidisse videtur, qui vertit: *liberavit*. Sic ἔκλωσε nescio an ἔλυσε, aut ἐξέλυσε, cogitaverit. Nec vero de ἔκλαυσε res adeo est certa, ut visum *Solano* et *Reitzio*. Quippe ineptior, etiam pro hujus auctoris ingenio, videtur mihi junctura ἔκλαυσε δακρυρρόων, *deflevit lacrymando*, quasi etiam siccis oculis deflere queas alterius sortem. Quidni ergo ἔκλυσε retineamus? tropo quidem non solum, ut *Guyeto* placuit, ad deum maris, sed etiam ad loquentis indolem ac praesentem sententiam, quamquam non sine affectato quodam tumore, satis convenienti. Lacrymis effusis quasi *eluit* adulteriorum patientes difficultate consilii laborantes. Imaginem vinculis constrictorum desertam in hoc scriptore non est quod mirere. Lehm.

ead. l. 15. Ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφ.] Odyss. Θ, 364. Solan.

Pag. 229. *l.* 1. Πρεσβύτην] Πρεσβύτατον θεῶν vocat ipse Jupiter Od. *N*, 142. Vid. *Spanh.* ad *Aristophan.* Plut. 1051. ubi πρεσβυτικοὶ θεοί. Gesn.

ead. l. 5. Μή μοι] Ellipsis τοῦ λέγε, vel simile. Ita fere Chorus apud *Sophoclem.* Ajac. Flagellif. 192. μὴ μή μ᾽ ἄναξ κ. τ. λ. ubi Scholiasta: τὸ πλῆρες, μὴ, μή μοι. *Aristoph.* Equit. 19. μή μοι γε, μή μοι, μὴ διακναδαλίσῃς. Sed respexisse proprie videtur auctor *Aristoph.* Νεφ. 83. seq. ΦΕΙ. Νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν Ἵππιον. ΣΤΡ. Μή μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἵππιον. Gesn. Explanat hanc ellipsin ipse Hermot. c. 40. Omnino vid. Commentt. ad *L. Bos.* Ellipss. p. 636. *Schäf.* Lehm.

ibid. Κακόδουλον.] Lepide miseram servitutem

nditionem, apud [illegible] deplorat Mercurius in Dial. Majae et Mercurii. Gesn.

ead. l. 6. Ἀσελγομανῶν.] Specimen ejus ἀσελγομανίας habes Od. Θ, 335. seq. *Lucian.* Dial. Apoll. et Mercur. Gesn.

ead. l. 8. Προδιαβληθῆναι] Cum in *Thucyd.* VI. 75. [illegible] edatur προςδιαβάλλειν, ubi Codd. omnes rectius προδιαβάλλειν, et πρὸ non πρὸς in hoc composito usitatum, [illegible] hoc Philopatridis testimonio fatetur *Duker.* miror, quare hoc isthic in textum non fuerit admissum. Interim προςδιαβάλλομαι affert *Steph.* ex *Plut.* Pericl. quod suo loco non spernerem. Τῷ προδιαβάλλειν utitur et *Herodian.* I, 1. 7. aliique. Reitz.

ead. l. 11. Τὴν Γιγαντολέτιν] Τῆς Γιγαντολέτιδος Θεοῦ dicere debuit: nam τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν γιγαντολέτιν vocari, non placet. Guyet. Gorgonis caput vocare Deam gigantum interfectricem, non placet. Menag.

ead. l. 16. Γοργόνος] Adscripsit frater: *usitatius* Γοργοῦς. Sed et hoc indicium puto, non scriptum a Luciano hunc Dialogum. Reitz.

ibid. Τοῦτο] Non habet hoc τοῦτο, quo referatur, nisi forte τὸ τῆς Γοργόνος χρῆμα velis intelligere. Gesn. Nihil difficultatis video, si χρῆμα intelligas, vel quasi demonstrative, ut apud *Aelian.* X, 10. τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. Reitz.

ead. l. 18. Ἑτεραλκέα] Schol. ad Il. *H*, 26. ἑτεραλκὴς ἡ νίκη καλεῖται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται, ἢ ἀνάπαλιν οἱ ἕτεροι τοῖς ἑτέροις τὴν ἀλκὴν καὶ δύναμιν παρέχουσιν· et ad Il. Θ, 171. ἑτεραλκέα, ἑτεροκλινῆ, τὴν τοῖς ἐναντίοις ἀλκὴν καὶ δύναμιν περιποιοῦσαν. Consentit etiam *Hesychius.* Recte igitur, puto, sensus hujus loci in versione est a me expressus. Gesn.

Pag. 230. l. 5. Μηρία] Μηρία inprimis seu μηριαῖα ὀστᾶ Diis grata putabant, et in sacrificiis adhibebant; vid. Il. *A*, 40. 41. quem locum false παραφράζει *Lucianus* de Sacrif. cap. 3. Gesn.

ead. l. 13. *Αὔτη πόρη*] Gorgonum historiam praeter reliquos diligenter recitavit Scholiast. *Pindari* ad Pyth. XII. p. m. 253. b. *Ἀποδειροτομεῖν Hesiodi* verbum est in Θεογον. v. 280. ubi similiter hanc historiam narrat, cujus si physicas explicationes desideres, affatim tibi nugarum Scholiastae ad eum locum dabunt. Doctiora sunt *et* veriora, quae copiose de iis disputat *H. Dodwellus* in diss. de vero Peripli Hannonis tempore, Tom. I. Geographorum *Hudson*. §. 2. ad 7. ubi totam rem ab *Hesiodo* confictam docet. De narrationis hujus ineptiis dixi in diss. §. 25. *Περιφοιτᾶν*, dubito, an apud alium veterem legatur. *Προσεταιρίζεσθαι* honestum alias vocabulum. Gesn.

ead. l. 15. *Ἐπαοιδίαις*] An ἐπαοιδαῖς. Guiel. Ἐπαοιδὴ *Homericum* quidem Od. *Τ*, 455. Sed ἐπαοιδία *Hesychio* φαρμακεία, γοητεία. Quare nihil mutaverim. Reitz.

ead. l. 17. *ΤΡΙΕΦ.*] L. *Fr. Hag.* et *Bas.* 2. recte. In reliquis *Κριτ.* mendose. Solan.

Pag. 231. *l.* 4. *Νὴ τὸν ἄγνωστον*] Ignotus ille Atheniensium Deus, si a Christianis abeas, vix usquam memoratus reperietur. Sed sic homo incaute admodum suas fraudes obtrudit. Solan.

ead. l. 7. *Μυρίας*. .] Hic, quisquis est, larvatus Lucianus palam jam ad *undecim millium virginum decantatam fabulam* alludit; nam quod Cretam nominat huc minime facientem, ob versum ex *Homero* concinnatum, hoc factum est: nec adeo solliciti sunt mendaces de suarum fabularum circumstantiis. Fabula enim narrat, Ursulam ex Britannia Coloniam Agrippinam vectam ibi cum undecim millibus virginibus ab Hunnis trucidatam. Haec autem fabula seculo demum XII. saltem quod ad undecim millia illarum virginum, quas hic spectamus, attinet, in orbe Christiano narrari coepit; quamvis res gesta ponatur circa IV. seculi finem. Rem hanc ulterius prosequi nec vacat, nec lubet; sed vel hinc mihi satis constare videtur, auctorem inficeti hujus libelli mille ad minimum post Lucianum annos vixisse; deinde si

liquis doctus aut in Creta insula, aut ubi gentium volet, *decem nobis millia virginum trucidatarum* eruat. SOLAN.

Ead. l. 8. Νήσῳ ἐν] *Hom.* Od. *A*, 50. SOLAN.

Ibid. Κρήτην] Neque *Jo. Meursius* in Creta, neque nisquam alius, quidquam, quod sciam, protulit, unde lux erta inferri huic loco possit. Suspicabatur *Maturinus Veyssiere la Croze*, hoc accidisse Aureliani Imperatoris anno rtio, quo Gothi Europam et Asiam caedibus et incendiis astarunt. Utitur testimonio *Zosimi*, cujus I, 46. haec sunt: Ἰρόστω δὲ τῶν Σκυθῶν ἐλασάντων, καὶ Ῥωμαίων αὐτοῖς κακολουθούντων, οἱ Κρήτην καὶ Ῥόδον περιπλεύσαντες βάρβαροι, πράξαντες οὐδὲν ἀφηγήσεως ἄξιον, ἀνεχώρησαν. conjecturam damnare plane non ausim: characterem autem temporis hinc peti non patiar, (vid. diss. §. 26.) sed cum mnino sit conjecturis agendum, satis quoque probabiles fferri a me posse arbitror. Cretam cum Palaestina saepe onfundi, notatum *Huetio*, Dem. Evang. IV, 8, 9. Ipsa Gaza Minoa dicta teste *Stephano Byzant.* h. n. ut prope llam Minois. De magna Cretensium et Gazaeorum cognatione *Bochart.* Canaan. I, 15. et *Lakemach.* Observatt. II, , 6. seq. qui colonos Cretensium Gazaeos et caeteros, qui כרתי) *Crethi* in Scriptura S. appellantur, autumat. Porro um Imperator Julianus aperte ad gentilem superstitionem elapsus esset, pluribus in locis imperii Romani, magna licentia gentiles adversum Christianos insurrexere, impune scilicet, quidquid ausi forent, sub tali Imperatore laturi. Cujus ei tum alia sunt exempla a nostris, qui tum vixere, scriptoribus relata, tum haud parum ad rem nostram facere videtur, quod *Gregorius Nazianzenus* habet oratione στηλιτευτικῇ prima pag. 87. ubi de Arethusiorum, Gazaeorumque n Christianos saevitia hoc inter alia refert: οὗτοι λέγονται, ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ ΑΓΝΑΣ καὶ ὑπερκοσμίους, ἀψαύστους ικροῦ καὶ ὀφθαλμοῖς ἀῤῥένων, εἰς μέσον προαγαγόντες καὶ τῆς ἐσθῆτος γυμνώσαντες, ἵνα τῇ θέᾳ πρότερον ἐνυβρίσωσιν, εἶτ᾽ ἀνακείραντες καὶ ΔΙΧΑΣΑΝΤΕΣ — οἱ μὲν ἰδίοις ὀδοῦσι καθεστιαθῆναι — οἱ δὲ σπαίρουσιν ἔτι

τοῖς σπλάγχνοις συώδη τροφὴν ἐπισπείραντες, συῶν τοὺς θερμοτέρους ἐπαφιέντων κ. τ. λ. Tradunt eadem *Sozomenus* V, 9. et *Theodoritus* III, 6. Ad eadem tempora pertinet, quod in Martyrologio Ro. ad VIII. Sept. refertur: *Gazae in Palaestina sanctorum Martyrum Eusebii, Nestabi, et Zenonis, fratrum, qui tempore Juliani Apostatae, irruente in eos turba gentilium discerpti atque necati sunt.* Habemus ergo apud Cretenses Palaestinae virgines castas membratim dissectas sub Juliano. Haec quidem magis ad h. l. facere mihi videntur, quam illa, quae e *Zosimo* vidimus. Quod obscure ita Gazam signat auctor, vel eruditionis ostentandae caussa fecisse potest, vel studio obscurare factum, quod invidiae adhuc multum haberet, voluit. Neque vehementer contra dixerim, si quis in ipsa Creta insula tale quid tum contigisse putet. Nam quod μυρίας dicit, nihil nos debet moveri, qui insanas hominis hyperbolas plures in exigua commentatione deprehendamus. Gesn.

ibid. Κρήτην δέ μιν] Κρήτην δέ τέ μιν. Gutt. Optime. Et sic jam versus restitutus. Reitz.

ead. l. 14. Τάφον] De sepulcro Jovis agit *Jo. Meursius* in Creta III, 4. Add. *Spanh.* ad *Callim.* H. in Jov. v. 8. Cave autem putes, aliunde de Jovis sepulcro constare Nostro, quam ex *Luciano*, quem semper prae oculis habuit, quique ejus meminit, tum alias, tum in Jov. Trag. cap. 45. Gesn.

ead. l. 15. Λόχμια] Hanc vocem emaculavimus: antea enim in omnibus δόχ — legebatur. Solan. Δόχμια] Δόχμιον πλάγιον seu obliquum significare, Lexicographi dicunt, quorsum equidem in versione respexi; *valla*, quas interpres etiam adhibet, ex rei natura adjeci: antrum enim esse, communiter traditur. Si quis tamen λόχμια legere velit, Λ in Δ vel λ in δ mutato, ut est facilis harum literarum confusio, non repugnaverim: tum enim lucos virentes significaret, quorsum sequens λόχμαι pertinet. *Platonis* L. I. de Legibus principio commodissimam et amoenissimam ad hoc antrum (Idaeum, in quo educatus Jupiter,) ab altero Di-

taeo, in quo natus est, distinguendum) a Gnesso adeunti-
ns viam laudat. Gesn. An λόχμια; Guyet. Bene, et hoc
ecepi. Reitz. Et ego feci. Verum sic jam interpretatio
uoque Latina: obliquum vallium mutanda erat. Ut autem
ὰς λόχμας de fruticibus cepi, ita τὰ λόχμια mihi erant
ptum illud fruticetum in valle cum antro. Lehm.

ead. l. 18. Τὰ ὄργια] Adscribam verba *Servii* ad
Virg. Aen. IV, 302. valde huic loco opportuna, cum non
deo obvia sit, quae hic requiritur, angiorum significatio.
Orgia apud Graecos OMNIA SUNT SACRA, *ut apud Lati-*
os CAERIMONIAE. *Sed jam abusive sacra Liberi orgia*
ocant, vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, *a furore, vel* ἀπὸ τοῦ ὄρους
monte. In qua quidem etymi ratione allegandá, si modo
pse illam approbat, videtur tollere, quod paullo ante posue-
at: utraque enim ratio ad Bacchica sacra respicit. Melius
gitur, qui ἀπὸ τοῦ εἴργειν, ab arcendo, vocem natam vo-
unt: occultabantur enim cerimoniae, arcebanturque ab illis
uriosorum tum aures tum oculi. Caeterum hoc vult Critias,
gnorato illo carmine et cerimoniis, ex Cretensium virginum
apitibus non posse Gorgonas fieri, Palladaque eximium ali-
quid sibi retinere. Gesn.

Pag. 232. *l.* 7. Ἀσελγ. — μίξεως] Respicitne ad
Il. Ξ, 197. seq. ubi Juno meretriciis artibus Jovem ad con-
ubitum, medio die, in Idae montis vertice, impulit? Jam
bjecerat hoc Homero *Minucius Felix* XXII, 4. quod nar-
et, *Jovem cesto Veneris illectum, flagrantius, quam in*
dulteras soleat, cum Junone uxore concumbere. Et σύγ-
χρονος Nostro *Gregor. Nazianz.* Orat. στηλιτ. I. p. 104.
ἡς δὲ ἡ θαυμασία μίξις τοῦ νεφεληγερέτου, καὶ τῆς σε-
μνῆς Ἥρας, ἡνίκα ἀσχημονεῖν αὐτὸν ἀναπείθει μεσούσης
μέρας. Interpres Gallus ad incestas cum fratre sororis nu-
tias refert. Sed fere est, ut turpius etiam quiddam suspi-
ar, quod hic Junoni objicitur, de quo *Theophilus Antio-*
chenus III, 3. τήν τε Ἥραν, ἰδίαν ἀδελφὴν μὴ μόνον τὸν
Δία γαμεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ στόματος ἀνάγνου ἀῤῥητοποιεῖν,
Et III, 6. Χρύσιππος δὲ πῶς οὐχ εὑρίσκεται σημαίνειν,

τὴν Ἥραν σχήματι μιαρῷ συγγίνεσθαι τῷ Διΐ. Haec profecto ἀσελγεστάτη μῖξις, quam etiam in Samo depictam, et a Chrysippo interpretatione physica excusatam memorat *Origenes* contra Celsum lib. IV. p. 196. GESN.

ibid. Καὶ τοῖν ποδοῖν — ἐκτεταμένην] An leg. καὶ τοῖν ποδοῖν καὶ χεροῖν ἐκτεταμένοιν; i. e. manibus pedibusque fuge, τὼ χεῖρε καρασείσας. *Theophr.* Char. GUYET. Jupiter Junoni suae, quod natum ex se et Alcmena Herculem quovis modo persequeretur, et novissime naviganti boream immisisset, iratus, manibus illius aureo vinculo ad caelum alligatis, a pedibus incudes duas, uxoremque adeo in aethere et nubibus suspendit, fere ut solent, de quibus per carnificem quaestio habetur. Fabula est Iliad. *O*, 18. seqq. Allegoria, quam proferunt Scholiasta ad eum locum, et *Phurnutus*, non nimis videtur inepta, quibus Ἥρα ἀὴρ est, sive aër, ut alias; vincula aurea, stellae; incudes duo, terra ac mare. Tetigit fabulam etiam *Seneca* in Ἀποκολοκ. pag. m. 404. GESN.

ead. l. 9. Ἐπομόσομαι] Ignotum Grammaticis futurum, qui ὀμόσω tantum et ὀμοῦμαι agnoscunt. GESN. Nihilominus *Gesnerus*, nescio unde et quam ob caussam, recepit insolens Futurum, et secuti temere sunt *Reitz.* et recentt., quum tamen Edd. vett., quas inspicere mihi licuit, omnes ἐπομόσωμαι recte praebeant. Novum hoc ex multis documentum, quam parum fidei festinantiae et imprudentiae *Reitzii* sit habenda. LEHM.

ead. l. 10. Ὑψιμέδοντα] Quo Luciani personam melius agere videretur, parodias etiam in rebus gravissimis nebulo inserendas duxit. SOLAN.

ead. l. 12. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.] Haec, ni vehementer fallor, aetatem auctoris certius, quam quae de Parthorum cladibus habet, dabunt. Sed ista iis relinquimus discutienda, qui historiam dogmatum in ecclesia Christiana curiose perscrutantur: quippe qui aliunde argumentum hisce longe validius ad cap. 9. protulerim; quo res haec mihi plane confici videtur. SOLAN. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.]

Ex formula solemni, qua Spiritus S. ex Patre dicitur procedere, quod eo deinde ab Orientalium plerisque tractum est, ut negarent utique a filio etiam progredi. Sed hoc Theologis relinquimus, ut illud etiam, quod hic particula ἐκ et ἐξ, ad unitatem essentiae, personarumque distinctionem indicandam, adhibetur. Gesn.

ead. *l.* 13. Ἓν ἐκ τριῶν] Conf. 1. Epist. *Joan.* V, 7. ubi haec sententia. Reitz.

ibid. Ἐξ ἑνὸς τρία] Distinxi, prout sensus postulat, et prout legitur hoc *Euripidis* carmen apud Lucianum in Jov. Trag. c. 41. ubi habes reliquos. Add. *Stob.* Ecl. Phys. I, 3. *Heracl. Pont.* de Alleg. Hom. p. 441. Gesn. Olim scilicet in Edd. sic distinguebatur: *Ταῦτα νόμιζε, Ζῆνα τόνδ' ἡγοῦ θεόν.* Ceterum cf. *Gesner.* ad Jov. Trag. c. 41. Tom. VI. p. 603. Lehm.

ead. *l.* 14. Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα] *Euripidis* fragmentum notissimum, quod in incertis exstat v. 8. Solan.

ead. *l.* 15. Ἀριθμέειν με διδάσκεις] *Moliere* hoc imitatus est in fabula *Le festin de Piere*, Act. III. Sc. 1. Vid. *Theophrast. Raynaud* de bonis et malis libris part. I. Erotem. I. §. 331. pag. 195. La Croze.

Pag. 233. *l.* 1. Νικόμαχος] Hujus de Arithmetica libri exstant hodieque duo. Vid. etiam *Phot.* 187. Solan. De *Nicomacho* hoc, ejusque arithmeticis, vid. *Fabricius* Bibl. Gr. IV, 2, 1. Quando vixerit, nostra nihil interest, nisi quod ex iis, quae *Fabricius* disputat, apparet, ab eo, qui Trajano victoriam gratularetur, (quod Philopatridis auctorem hoc schediasmate fecisse, quidam volunt) laudari Nicomachum vix ac ne vix quidem potuisse. Gesn.

ead. *l.* 2. Τετρακτὺν] De *tetracty* Pythagorica plena omnia. De octonario *Macrobius* in Somn. Scip. I, 5. qui reliquorum etiam numerorum pandit mysteria. Ὀκτάδα frequentius dici putat, quam ὀγδοάδα *Sa.* *Tennulius* ad *Jambl.* in Nicom. Geras. p. m. 115. Caeterum inter Valentinianorum somnia fuere tetractys, ogdoas et triacas. Vid. *I. Fr. Budeus* de haeresi Valent. §. 5. p. 424. et reliqui, qui de

hac haeresi egere. Gesn. De tetracty Pythagorica vid supra Vit. Auct. c. 4. et pluribus ad Dial. pro Laps. c. 5. Reitz.

ead. l. 4. Σίγα] Senarium esse, adscripsere *Guyet.* et *Menag.* Reitz.

ibid. Σίγα τὰ νέρθε] Christianorum formulae formulis gentilium longe notiores huic exstiterunt. Unde hanc habeat, incertum; ex *Euripide* tamen videtur desumta: Vide Jov. Trag. cap. 3. Solan.

ead. l. 5. Τὰ ψυλλῶν ἴχνη] Respicitur procul dubio ad *Aristophan.* Νεφ. 143. seqq. ubi quanta arte, quibusque machinamentis, culicum vestigia et saltus demensus fuerit Socrates, multo cum sale enarratur: quod ipsum forte in proverbium deinde abiit. Gesn.

ead. l. 8. Γαλιλ. — ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀερ.] Quis ille *Galilaeus in tertium caelum raptus?* Priora Jesum Christum, posteriora ad Paulum spectant. Cujus caput et faciem describit? nonne Pauli? certe non Christi, cui soli sequentia tribui par fuit. Solan. Γαλιλαῖος — ἀναφαλ.] De appellatione Galilaei expositum in diss. §. 37. Hic illud monere satis fuerit, neque Paulum, neque ipsum Jesum Christum hic intelligi videri, sed quemcunque doctorem, cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. Gesn. Γαλιλαῖος] Sic Christianos et Celsus et Julianus Apostata vocabant; vid. *Dodw.* diss. Cypr. XII. Quae Paulo objiciebant Ethnici, vid. acta Phileae et Philoromi in *act. martyr.* sel. p. 549. La Croze.

ibid. Ἐνέτυχεν] Vid. acta Theclae in Spicilegio *Grabii* T. I. p. 95. in ima pag. et p. 120. it. p. 334. med. La Croze.

ibid. Ἀναφαλαντίας] *Reburrus, recaluaster.* Conf. T. I. Tim. §. 47. ibique *Hemsterh.* Reitz.

ibid. Ἐπίῤῥινος] Vix credo, alias hanc vocem occurrere, cum *Pollux* pariter atque *Camerarius,* ubi de naso tractant ex instituto, ille II, 72. hic p. 110. seq. Comment. utriusque linguae, nullam ejus mentionem faciant. Nec

oelius *Rhodiginus* cum Antiqq. Lect. III, 30. de naso git, quid hoc sit vocabuli explicat. Sed Gloss. Gr. Lat. ulcan. ἐπίῤινος, nasutus. Gesn.

ead. l. 9. Ἐς τρίτον οὐρανὸν] Manifeste ridet auli ἔκστασιν, quam phrasi *Aristophan.* ex Νεφ. 225. eximit. Ibi enim Socrates caelestium rerum contemplationi itentus, et quid rei ageret, interrogatus, ἀεροβατῶ, inquit, αὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Gesn.

ead. l. 10. Δι' ὕδατος] Neque hic obscurum est, aptismum rideri. Gesn.

ead. l. 11. Ἴχνια] Forte ante oculos habuit auctor lud, quod inter *aurea*, quae vocantur, *Pythagorae carmina* latum est: Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει. uamquam si sensum magis, quam verba sequamur, in noris libris etiam *Luc.* I, 79. scriptum est, τοῦ κατευθῦναι οὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης, pro eo, quod alias conersionem vocant Theologi. Gesn. Cf. etiam *Homericam* ictionem — ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο. Odyss. I, 406. Lehm.

ibid. Παρεισώδευσε] Praepositiones, quibus junctum st hoc verbum, clandestinum quid, et fraudulentum alias sinificant, ut in παρεισάγειν et παρείσακτοὶ, παρεισβάλλειν, αρεισδύεσθαι, παρεισέρχεσθαι, παρεισπίπτειν, παρεισρεῖν, pparet. Forte id sibi vult Triepho, magistrum illum suum ιο jure caelum ingredi, discipulos magistro adhaerentes una lam irrepere. Gesn.

ibid. Ἀσεβῶν χώρων] Possis quidem ad coetum seu ommunionem impiorum referre, quam πονηρὸν αἰῶνα κ. λ. nostri vocant; sed tamen secutus mihi videtur auctor *ucianum* suum, qui et de Luctu. c. 8. et Ver. Hist. cap. 7. et alias forte, de inferis, ubi mali puniantur, hac ῥήσει sus est. Gesn.

ead. l. 12. Ἐπ' ἀληθείας] Quid ἀλήθεια apud sacros scriptores sit, nemini ignotum est paullum θεολογήαντι. Sed forte illud sibi voluit Triepho, pro homine haendum non esse, qui humiliter adeo et abjecte de Diis sen-

tiret; per disciplinam autem, quam ipse profiteretur, ab belluino ingenio ad humanum cultum posse traduci, qui non repugnarent. Quod quidem philosophi fere pollicebantur universi. Gesn. Nescio, an aliud mysterium lateat, quam ut vulgo accipitur pro *re vera*, uti apud *Demosth.* de cor. pag. m. 520. f. vel ἐπ' ἀληθείᾳ apud *Aristoph.* Plut. 892. Reitz.

ead. l. 14. *Διὰ φόβον γὰρ ἔρχομαι*] Verba sunt *Euripidis* in Or. v. 757. Solan. Quapropter et *Reitzianum* commentum ἔχομαι prorsus est rejiciendum. De formula ipsa διὰ φόβον ἔρχεσθαι et similibus consulendus *Matthiae* Gr. Gr. §. 580. e. Lehm.

ead. l. 17. *Ὄρνιθας ποιημάτια*] Quamquam drama unum est, idque satis longum, quod ὄρνιθες seu Aves vocatur, haud immerito tamen τῶν ποιηματίων nomine insignitur, ob crebras per choros, systemata, odas, epirrhemata etc. concisiones, quae bonam partem sententiam etiam per se absolvunt. Locus, qui prae manu est, habetur v. 696. seqq. Gesn.

ead. l. 19. *Ἐγκεχάρακται*] Utitur voce et *Noster* infra c. 17. et *Lucian.* in Catapl. seu Tyranno c. 4. Gesn.

Pag. 234. *l.* 1. *Χάος*] Exstant etiamnum carmina ista apud *Aristophan.* Av. p. 573, Ed. *B.* quod miror fugisse eruditissimum *Grotium*, qui not. 5. ad L. I. de ver. Rel. Christ. c. 16. ait a *Luciano* et *Suida* conservata, cum ipse in Avibus esse dixisset, quam fabulam *Aristophanis* exstare adhuc, eum latere non poterat. Vid. *Gall.* ad *Lactant.* p. 22. Solan.

ead. l. 7. *Βραδύγλωσσος*] Mosem haec non dubia nobis nota indicat. Solan. *Moses* Exod. IV, 10. *kabar leschon* (כבר לשון) sese ipse vocat, quod *οἱ ο'* transtulere βραδύγλωσσος, et ab his Noster ad insultandum divino vati mutuatus est. Gesn.

ead. l. 8. *Γῆν ἔπηξεν*] *Ps.* XXIV, 2. Deinde ex *Jes.* XLIV, 24. ἐξέτεινα τὸν οὐρανὸν μόνος, καὶ ἐστερέωσα τὴν γῆν. Caeterum observarunt pridem viri doctissimi, vel ideo etiam siderum in hexaëmero creatorum mentionem

a Mose fieri, ut eo magis hominum animos ab eorum cultu, id est, antiquissimo pariter et absurdissimo idololatrias genere averteret. Si enim creata sunt a Deo sidera, quidni, relicto architecto, honorem opificio deferre, extremae foret stultitiae? Gesn.

ead. l. 9. Δρόμον] Τούτων hinc forte excidit negligentia librarii. Guyet. Quid operarum negligentiae in hoc libro describendo, quidve ipsius auctoris corrupto judicio tribuendum sit, difficile est ubique definire. Nec h. l. equidem quidquam definiam. Lehm.

ead. l. 10. Ἐκ μὴ ὄντων] *Hebr.* XI, 3. dicitur ἐκ μὴ φαινομένων. Nota est *Exucontiorum* haeresis, quod nominis in eam Arianorum sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi servatoris divinam etiam naturam ἐξ οὐκ ὄντων a Deo esse productam. Unde satis constat, Christianos illorum temporum de creatione ita, ut hic noster, loqui solitos. Gesn.

ead. l. 12. Ἐν βίβλοις] Haec sumta ex *Apoc.* XX, 12. 2. *Thess.* I, 6. *Act.* XVII, 31. quivis videt. Gesn.

ead. l. 13. Ἣν ἡμέραν] Subaudi καθ' ἣν ἡμ. Guyet.

ead. l. 14. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν] Cum de providentia Dei loquentem audit Triephontem Critias, haud immerito in mentem illi venit absurdi istius Parcarum commenti. Caeterum quod plurium numero dicitur ἐγχαράττουσιν, illud absolute et quasi impersonaliter positum arbitror, fere ut Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, pluralem numerum saepe adhibent, cui tamen phrasi aliquid arcani sensus, et umbram saltem Trinitatis inesse, non est cur negemus. Fieri etiam potest, ut respexerit Critias ad expressam trium in divinitate hypostaseων mentionem. Caeterum postea et hoc idem verbum plurium numero recurrit, et exemtae actionis verba, quae vocant Grammaticorum filii, eodem numero efferuntur: ἐκπέμψουσι, ἐπιστρωννύουσι, κατάξουσι, κ. τ. λ. Gesn.

Pag. 235. *l.* 2. *Μαθητιῶν*] *Aristoph.* verbum *Neq.* 183. Gesn.

ibid. *Παρὰ*] Sic rescripsimus ex Ed. *Salm.* pro vulgato *περί.* Vid. nott. ad Asin. c. 3. Vol. VI. pag. 509. hujus Ed. ad v. *περὶ Δεκριανοῦ.* Add. supra cap. 9. pr. ubi pro *περὶ σοῦ εἰδέναι*, quod habent Edd. quaedam, recte ex *J.* et *Salm.* itidem repositum *παρὰ σοῦ εἰδ.* Bip.

ead. l. 4. *Μοῖραν*] *Hom.* Il. *Z*, 488. allegat etiam *Lucian.* Apol. pro Merc. cond. c. 8. et *Diogenianus* Peripateticus apud *Euseb.* Praep. Evang. VI, 8. p. 263. Gesn.

ead. l. 6. *Οὐδὲ γὰρ*] *Hom.* Il. *Σ*, 117. seq. Gesn.

ead. l. 8. *Ἥρης*] Quae tanquam Jovis sui ex pellice spurium, muliebribus odiis eum et plus quam novercalibus prosequeretur. Gesn.

ead. l. 11. *Ἔνθα δ'*] *Hom.* Il. *Y*, 128. et Od. *H*, 196. seqq. Solan. Od. *H*, 196. seq. *Lucian.* Apol. pro Merced. cond. cap. 8. Utroque autem loco pro *γιγνομένῳ*, quod noster habet, est *γεινομένῳ.* Et ita etiam *Diogenianus* ap. *Euseb.* Praep. Evang. VI, 8. p. 263. Caeterum paullo aliter eandem sententiam poëta effert Il. Y, 127. Ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μητήρ. Gesn.

ead. l. 12. *Κατακλῶθες*] Scholia parva ad Od. *H*, 197. et inde *Suidas* ita explicant: *αἱ κατακλώθουσαι καὶ καταμοιροῦσαι ἑκάστῳ τὸ εἱμαρμένον*, id est, ipsae Parcae: paullo aliter atque est in Lexico Basileensi, ubi per *accumulationes flaminum* vox explicatur, quamquam ipsa *Suidae* verba modo adducta Graece subjuncta sint. Gesn.

ead. l. 15. *Ἠδ' ὡς Αἴολον*] Ex Od. *Ψ*, 314. sed immutata. Solan. Od. *K*, 1. seq. historia ipsa narratur, sed quos Noster adducit versus, mutata persona leguntur Od. *Ψ*, 314. seq. Ἠδ' ὡς Αἴολον ἵκεθ', ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, κ. τ. λ. Gesn.

Pag. 236. *l.* 2. *Τὸν υἱὸν*] *Τὸν Σαρπηδόνα.* Guyet.

ead. l. 3. *Θανάτοιο*] Il. *Π*, 442. et mox v. 459.

seq. ubi versus suppletur vocula δὲ post αἱματοέσσας inserta. Gesn.

ead. l. 8. Διὰ τοῦτο] Id est, evidenter adeo doctrinam de Parcarum numine ex *Homero* tibi probatam dedi, ut cum omni tua sapientia non habeas, quod contra dicere possis. Gesn.

ead. l. 9. Τοῦ διδασκάλου] Χριστοῦ scilicet. Guyet.

ead. l. 13. Συγκῦρσαι] Epenthesis Aeolica in hoc verbo frequens. Dicitur enim ita pro συγκῦραι. Infra tamen cap. 23. συγκυρῆσαι eodem sensu a συγκυρέω formatum reperio. Cogitare aliquis poterat, legendum forte esse quarto casu, πράξαντα, ποιήσαντα, ut paullo post pro ἐπιβαλλομένῳ, ἐπιβαλλόμενον, certe structurae id ratio exigebat. Sed potest intelligi μοῖραν, vel εἱμαρμένον εἶναι, vel potest pendere ab ἐπιλέγει. Gesn.

ibid. Ποιήσαντι] Nondum certum mihi est, an πράξαντι et ποιήσαντι culpa librarii scriptum, pro πράξαντα, ποιήσαντα, cum ellipsis possit esse τοῦ εἶναι, vel ἀνάγκῃ. Sed c. seq. ἐπιβαλλομένῳ aliud est. Reitz.

ead. l. 15. Διχθαδίας] Il. *I*, 410. seq. Gesn.

ead. l. 18. Ἵκωμαι] Additur apud *Hom.* φίλην δ' εἰς πατρίδα γαῖαν. Gesn. Particulam δ' post φίλην alieno loco positam repetiit hinc *Schmiederus* in hemistichio sine idonea caussa adjecto. Ceterum juverit notasse, ἵκωμαι legi in omnibus Philopatridis nostri Edd., praeter unam *Bas.* 3., ubi mendose ἵκομαι, quum in *Homero* ipso ἵκωμαι habeant aliae Edd., aliae ἵκοιμι, de qua formae varietate adeundus *Thierschius* Gramm. dialecti Hom. maj. §. 216. 47. Lehm.

Pag. 237. *l.* 1. Αἰὼν] *Benedictus* in hoc versu *Homerico* intercidere passus est αἰών, quod servant antiquiores. Jens.

ead. l. 4. Ὅς ῥ εὖ] Il. *N*, 665. seq. Gesn.

ead. l. 5. Πολύϊδος] Τὴν Πολυΐδου μαντικὴν inter ea, quae saltatorem nosse deceat, et saltando opporteat exprimere, refert *Lucian.* de Saltat. c. 49. Meminit etiam

Dial. ad Hesiod. pr. (Tom. VIII. huj. Ed. p. 142.) Mirabilis de Polyido historia est apud *Apollod.* Biblioth. III, 3. quam credibiliorem explicando facit *Palaephatus* περὶ ἀπίστων cap. 17. Add. *Hygin.* fab. 186. Caeterum Πολύϊδος forte dictus διὰ τὸ μάντιν ὄντα πολλὰ εἰδέναι. Gesn.

ead. l. 10. *Οὐχὶ τῷ Αἰγ.*] Lego, οὐ μοιχῷ Αἰγίσθῳ. Palm. Od. *A*, 35. seq. *Palmerius* legit, οὐ μοιχῷ Αἰγ. Gesn.

ead. l. 12. *Ἐπιβαλλομένῳ*] Pendet hoc verbum a καθείμαρται. Gesn. Non video, rectius dici ἐπιβαλλόμενον, ut vir cl. p. praec. vult; nam dativus ille cohaeret cum praemisso εἴρηκεν et καθείμαρται. Et licet accusativus, praecedente etiam dativo, recte sequatur, (vide supra ad Electr. c. 3.) tamen id perpetuum non esse, quin vel minus frequens, quam eundem casum continuari, facile patet; sed jam ipse hoc agnovit. Reitz.

ead. l. 14. *Τὸν πλησίον*] Ut in sacris, pro quovis homine, qua notione aliquoties etiam a *Luciano* adhibetur, e. g. Necyom. c. 16. et Tyran. cap. 15. Gesn. Adde Nostrum. de Calum. c. 7. et 10. Et *Long.* Past. I, 15. ubi recte τῶν πλησίον ed. princeps, πλησίων recentior; licet vicini ibi intelligantur. Reitz.

ead. l. 15. *Παρὰ τῆς Δίκης*] Compara *Act. Apostol.* XXVIII, 4. prorsus enim eadem res utrobique agitur. Neque hodie multo aliter nostri homines. Videtur autem quasi προςωποποιεῖσθαι hoc loco δίκη, ut saepe a multis, et a Luciano in Bis Accusat. factum, ubi loquentem et jus dicentem introduxit. Add. *Clemens* Protrept. pag. 16. *Hesiod.* intra octo versus huic vocabulo quatuor diversas potestates subjecisse observat *Cleric.* Ar. Crit. P. II. s. 1. cap. VI. §. 15. ubi provocat etiam ad Silv. phil. c. 5. Gesn. Proxime compara Dissert. c. Hes. c. 7. 8. Tom. VIII. p. 146. notante etiam *Fritzschio* Quaestst. p. 214. Lehm.

ead. l. 16. *Οὐδέ σ' ὦκα θέμις*] Locum *Homeri* qui inspexerit, facile illud θέμις expungendum esse, mecum

sentiet; quod unde aut cur invectum sit, miror. SOLAN. Versus distortus ex Il. *I*, 416. ita posset restitui, *οὐδέ κε σ' ὦκα θέμιστι τέλος θανάτοιο κιχείη*, qua ratione sensui etiam consultum foret melius. Vix enim, nominativum *θέμις* posse adverbii vicem sustinere, arbitror. GESN.

Pag. 238. *l.* 3. *Βίβλοις τῶν ἀγ.*] Liber vitae ex nostra disciplina vocatur. Vid. *Phil.* IV, 3. *Apoc.* XX, 16. etc. GESN.

ead. l. 4. *Ἀνακυκλεῖς*] Supra cap. 2. Noster, et *Lucian.* Nigrino cap. 6. eo sensu hoc verbum adhibent, ut significet recolere memoriam rei, eamque quasi ruminare, quae solennis etiam est significatio, (an enim distinguant veteres duo verba *ἀνακυκλέω* et *ἀνακυκλόω*, non habeo certi quid dicere;) sed est aliquid apud *Longinum περὶ ὕψους* Sect. 22. quod huic loco et rei melius videtur convenire. Nimirum de hyperbato agens, *εἶτ' αὖθις*, inquit, *ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες*, ad institutum rursus sermonem reversi. Hanc proinde rationem in interpretatione secutus sum. GESN.

ead. l. 5. *Τὰ τῶν Σκυθῶν*] Forte cum respectu ad *Coloss.* III, 11. GESN. Vid. nott. *Gaulmini* in vitam Mosis p. 213. LA CROZE.

ead. l. 7. *Χρηστὸς*] De hac voce disputatum in dissert. §. 21. GESN. Vid. *Huet.* Dem. Evang. p. 61. Et *Lactant.* L. IV. c. 7. LA CROZE. Ac Dissert. *Rossal.* de Christo in Chrestum mutato. REITZ.

ibid. *Ἐν ἔθνεσι*] Vel hinc manifesto Christianum arguere licet. Sed errant mea quidem sententia omnes, qui vocem *χρηστὸς* a vulgari et trito sensu aliorsum trahere conantur. SOLAN. *Ἐν ἔθνεσι*] Vox sacris fere scriptoribus propria, eos, qui extra ecclesiam sunt, significat. Qua ratione novum sententiae nostrae, de *χρηστῷ* neque Christo neque Christiano, argumentum accederet. Si enim *ἔθνη* seu gentes sunt, qui non sunt Christiani, qui dicere potest Triephon, illos ex gentibus scribi in libro vitae, qui sint Christiani? Bonos autem viros esse inter gentiles, quis neget? et notum est, Christianorum etiam multos iis gentilium, qui

honeste viverent, salutem aeternam denegare non ausos. Gesn. Adeo luculenter haec, et quae idem *Gesnerus* noster in Dissert. §. XXI. disputavit, exposita sunt, ut jam vix amplius de Christo aut Christianis h. l. cogitari possit. Quod autem *Belinus* in eo offendit, quod sic proborum tantum vita in libris coelestibus describi videatur, quum et supra et infra idem Triepho dicat omnium hominum, sive proborum, sive improborum, vitas commentariis illis contineri, id certe non hanc vim habet, ut *Gesneri* argumentatio irrita reddatur. Nec *Wielandius*, quem eadem observatio offendit, ea est permotus, ut secus statueret, ac *Gesnerus*. Merito autem a *Wielandio* inconstantia quaedam in hac caussa ipsi Triephonti tribuitur; qua nunc omnium, nunc tantum proborum, hominum vitam a deo consignatam dicat. Verum et haec inconstantiae species minui aliquo modo possit, siquidem id agas, ut argutando, non argumentando, subvenias Triephontibus. Lehm.

ead. l. 10. Εὐστόμει] Ex *Aristoph. Νεφ.* 831. seq. ubi legitur *εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς*. Unde suspiceris, et hic legendum *θεὸν δεξιόν*. Syntaxeos certe ratio id exigebat; nisi dura satis ellipsi *τὴν κατὰ* omissam dicamus. Caeterum nomen *δεξιὸς*, Dei epitheton, illustravit *Spanh.* ad *Callim.* H. in Cerer. v. 32. Gesn.

ead. l. 11. Κατηχούμενος] Proprium Christianorum verbum. Res notior est, quam ut ei diutius immorari opus sit: observo tamen, in Asino de animali usurpari, cum docetur; et in Jov. Trag. quod opusculum certe Lucianeum est, de pueris c. 39. qui locus probe observari meretur. Solan. Manifeste ad Christianorum Catecheses alludit, et Catechumenos. Gesn.

ead. l. 12. Ὡς δέῤῥιν] Ex scriptura sacra petita haec imago. Vid. *Ps.* CII, 25, CIV. *Hebr.* I. et *Es.* XXXIV, 4. Quamquam aliis paullo verbis res eadem repraesentatur. *Clem. Alex.* p. 30. C. Solan. Ita οἱ ο' *Ps.* CIV, 2. *ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέῤῥιν*. Gesn.

ead. l. 15. Σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι] Dativi absolute positi, ut alias genitivi. Vid. *Er. Schmidius* ad *Matth.* VIII, 1. Ita *Lucian.* Prometh. c. 6. ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα. Vix enim est, ut ad sequens mox σεαυτῷ referas, cum nescio quid inconcinni pariat, et redundans, atque a facilitate Luciani alienum. Caeterum argumentatio ipsa nimium quantum vacillat. Quam multa servorum fugiant dominos, qui ex vita quotidiana nondum didicit, discat ex Comicis, quotquot sunt, omnibus. GESN.

ibid. Κατασκευάσαντι — σε διέλαθεν] Ut ἀνακόλουθον in his cum *Gesnero* agnosco, ita in illis Prometh. 6. non opus credo idem statuere: nam cum ἐγὼ ἐπιτρέπομαι τοῦτο amet construi, adeoque et σοὶ τοῦτο ἐπιτραπέντι regulariter dicetur, quando aliud verbum dativ. postulans accedit. Itaque ibi nexus erit, ὅτι ἐφύλαττες σεαυτῷ ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα· adeoque abundantia pronominis fuerit potius, quam ἀνακόλουθον. Si cui tamen secus videtur, ei non magno opere contenderim. REITZ.

Pag. 239. *l.* 2. Διαδραμεῖν] Frequenter veteres Deo illum percurrendi omnia actum tribuunt; quidam etiam θεὸν ἀπὸ τοῦ θέειν dictum volunt. *Plato* in Phaedro, atque ex illo *Athenagoras* Legat. pro Christ. p. 94. Ed. *Dechair.* ὁ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, ἐλαύνων πτηνὸν ἅρμα, κ. τ. λ. in quam ejus ῥῆσιν ἀποσκώπτει *Lucianus* Revivisc. c. 22. Forte ita si non sentiendi, certe loquendi occasionem dedere vetustissimi idololatrarum, qui in sole, unico aut summo numine, cursus inprimis velocitatem incredibilem, omniumque rerum curatissimam quasi inspectionem mirabantur, (Il. Γ, 277. Ἠέλιος θ᾽ ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷς καὶ πάντ᾽ ἐπακούεις) unde ille etiam πάντα θεὸς βλέπει, θεοῦ ὄμμα, et similia forte orta sunt. Plura habet in hanc sententiam *Macrobius* Saturnal. I, 17. seq. inprimis c. 24. et *Iulianus* laudatione in Solem. Minime autem haec eo a me disputantur, ut providentiae Divinae vel ex rerum creatarum consideratione, vel ex traditione, notitiam gentiles habuisse, negem. Taceo, quod per metaphoram haud insolentem locus,

qui prae manibus est, aliique id genus explicari commode possunt, quemadmodum de mente humana Thales apud *Diog. Laërt.* I, 35. τάχιστον νοῦς, διὰ παντὸς γὰρ τρέχει. Unde nec sacrae literae Deo currum tribuere dubitant. Gesn.

ead. l. 3. Κότταβος] An τῷ μάντει ἀνθρωπίσκῳ similes? *Tzetzes.* Guyet. Converti *cottabus*, auctore *Plauto*, quamquam ille facetiarum magister ad aliam rem vocabulum detorquet. Locus est in Trinum. IV, 3, 4. *Cavesis tibi, ne bubuli in te cottabi crebri crepent.* Scilicet ludi genus est, cum vini reliquiis de poculo ad solum vel pelvim subjectam elidendis, sonus certa arte excitatur. Res vel ex Lexicis et *Plauti* Commentatoribus nota. Id igitur vult Triepho: Dii tui, o Critia, adeo contemtui sunt et deridiculo sapientioribus, ut inde, quod illi rerum omnium sunt ignari, progredi ad negandam veri numinis providentiam minime fas sit; ea ratione, ut illi, qui a muribus negat domum magnificam posse exstrui, mirum non videri debet, si id possunt homines. Gesn. De formula dicendi ipsa omnino cf. Varr. Lectt. ad Demosth. Encom. c. 32. a). Lehm.

ead. l. 4. Καί με — παθεῖν] Ἀνακόλουθον est, vel ellipsis satis dura verbi ἐποίησας, qua ratione etiam locutus videtur magister nostri, *Lucian.* in Contemplant. cap. 2. σὲ δὲ αὐτὸν κωλύσει, (τὸ πρᾶγμα vel ἡ διατριβὴ) ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν (ποιήσει). Si enim ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum κωλύσει subaudias, contrarius dicentis scopo sensus emerget. Aliter tamen vir doctiss. *Jensius* in Lect. Lucian. pag. 132. qui ὡς post ἔργα putat excidisse: quod magis probarem, si legeretur ζημιοῦσθαι. Gesn.

ead. l. 5. Παθεῖν] Sed vid. *Hemst.* ad Contempl. §. 2. Reitz.

ibid. Ἄνθρωπος ἀναπέφηνα] Refertur ad id, quod supra Critiae promiserat Triepho, καί σε ποιήσω ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον. Gesn. Similiter Diall. Mortt. X, 9. ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας. Lehm.

ibid. Ὥστε τοῦτον τὸν θεὸν] Jam demum igitur

est longissimam quasi digressionem ad propositum sermonem reditur. Cum enim per Jovem jurare vellet Critias, id, quod narraturus esset Triephonti, non esse magicum aliquod carmen, locum ille nactus totum Deorum concilium caelo exturbat, Parcisque sua eripit cum ipso fuso stamina, doctrinam denique de Deo et providentia veriorem profert, quibus ita transactis, redit denique Critias ad jusjurandum, dicitque nunc a Triephonte sibi indicatum Deum se adjicere tentatio superius aliquoties jurijurando, ut scilicet firmum tandem aliquando fiat. Gesn.

ead. l. 8. Εἴπερ ἐκ καρδίας] Vid. *Aristoph.* Νεφ. sg. 45. Solan. Aristoph. Νεφ. 86. Ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς. Gesn. Locutio scriptoribus sacris familiaris; vid. Evang. *Joan.* VIII, 37. *Rom.* VI, 17. etc. Reitz.

ibid. Ἑτερεῖόν τι] Γρ. ἑτεροῖόν τι. Guyet. Alias ἑτεροῖον scribi solet, neque altera forma usquam, quod sciam, apparet. Cum tamen, quos videre licuit, editi eam servent, mutare nolui, licet saepe in sphalmata eadem consentiri deprehenderim. De re ipsa quod est, videtur hic auctor argutari voce ἕτερον, quae sequitur, ut supra fecerat verbo ἐπωμόσατο. Gesn.

ead. l. 9. Ἕτερον] *Homericum*, e. g. Il. *I*, 313. Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει. *Lucian.* Apol. pro Merc. Cond. cap. 6. Ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων. Gesn.

ibid. Κεύσῃς μὲν] Μὲν κεύσῃς Ed. *Gesneri*, fors. errore operarum; nam in al. Edd. recte κεύσῃς μὲν ad versum. In *Amst.* μὲν κεύσῃ, quod ad versum etiam bonum. In *Hom.* l. d. est: Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει. — Et *Lucian.* pro Merced. cond. c. 6. ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων. Sed et ego μὲν ante κεύσῃ collocatum malim; modo in media forma locum haberet. Reitz. Error iste operarum, quem suspicatur *Reitzius* in *Gesn.* Ed. inesse, nullus est: nam μὲν κεύσῃς cum *Gesnero* habent omnes, quas inspexi, Edd. vett. Sed κεύσῃς μὲν unde *Reitzius* habeat,

quem, ut solent, recentt. confidenter secati sunt, nequeo di-
cere. Jam licet *κεύσῃς μὲν* magis sit ad versum, ut al
Reitzius; alterum tamen, licet turbet numeros, praeferen-
dum editori duxi, non tantum, quod, quam auctoritatem
Reitzius sibi sequi visus est, parvi prorsus facio, sed in-
primis ob similitudinem loci Lucianei Pro Merc. Cond. c. 6.,
ubi auctor scribens: *καὶ ἕτερα μὲν κεύθων* etc. eadem li-
bertate usus a verbis *Homeri* recessit. Quod autem in *Amst.*
Ed. *μὲν κεύσῃ* legi traditur, hoc vero aut errore operarum
factum puto, aut profectum ab eo, qui numeros turbatos re-
stituendos hunc in modum sibi persuasisset. Lehm.

ead. l. 12. *Κατωχριάσω*] Pertinet ad illud, quod
ab initio Critiae dixerat Triepho, *ὠχρός τέ σευ εἷλε παρειάς*.
Sed quae haec est insania? prius caveri jurejurando sibi ju-
bet, ne malum ex auditione nanciscatur, jam eadem omnia
vult ipse in se experiri, quae ante Critias. Gesn.

ibid. *Ἀλλοιωθῶ*] Supra *ὅλον σεαυτὸν ἠλλοίωκας*.
Gesn.

ead. l. 13. *Ἀπαυδήσω*] Peculiarem apud Graecos
vim habent dicendi verba, si cum *ἀπὸ* conjungantur. Prae-
ter enim abnuendi vel negandi significationem, quae prima
est et naturalis, defectionem aliquam virium notare videntur,
ut aliquis cogatur *renuere* laborem, vel longiorem etiam vi-
vendi moram. In praesentia tantum ex *Luciano* quaedam
in hanc rem afferemus. Igitur hoc ipso *ἀπαυδᾶν* qua dixi-
mus ratione usus est de Merc. Cond. c. 39. *πρὸς τὴν θε-
ραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπηυδηκότα*. *Ἀπαγορεύειν* autem
idem auctor ita adhibuit: in Cataplo s. Tyranno cap. 18.
οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ de Gymnasiis
c. 24. *πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν*. Ita in Icaromen. c. 20.
Luna conqueritur: *ἀπείρηκα πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φι-
λοσόφων ἀκούουσα*. Vid. Pe. Fab. Agonist. I, 8. Gesn.

ibid. *Ἀλλ᾽ ὥς*] Senarius. Guyet.

ead. l. 14. *Ἔκπληξιν*] Ut supra c. 6. *κατάπληξις*,
pro sermonibus *ἐκπληκτικοῖς*. Gesn.

ead. l. 17. *Παρὰ τοῦ πνεύματος*] Mirum, nisi

spicitur ad *Act.* I, 8. λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς. GESN. Conf. *I. Elsner.* ad Evang. *Matth.* X, 20. REITZ.

Pag. 240. *l.* 2. *Δέγμενος*] Il. *I*, 191. de Patroclo Achilli lyram tractanti auscultante. *Lucianus* etiam utitur Amoribus fin. GESN.

ead. l. 5. *Ἐφῦντο*] *Lucianus* Hermot. c. 9. f. προσφὺς ἂν ἀπέτραγε τὴν ῥῖνα. Et ita in Lapithis cap. 44. Adeo igitur auribus ora admovebant, de quibus Noster loquitur, ut viderentur eos morsu sibi decerpere invicem voluisse. GESN.

ead. l. 6. *Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις*] *Athenaeus* IV, 7. inter saltationum genera, Ἦν δὲ σκὼψ τῶν ἀποσκοπούντων τὸ σχῆμα ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων. GESN.

ead. l. 8. *Πολιτικὸν*] *Politicum* vocat, quod tanquam Peraequator seu ἐξισωτὴς aliquam τῆς πολιτείας partem administraret. *Gregor. Nazianz.* epistola 197. scripta est ad τοὺς πολιτευομένους, quos objurgat, quod Theotecno ex arte, quam profiteretur, ζημίαν, ut odiose vocat, hoc est, tributum imponerent. Ita oratione IX, p. 155. eidem Episcopo τῆς πολιτείας ἐπώνυμοι, et p. 156. οἱ ἐν πολιτείᾳ, sunt ἐξισωταὶ, seu Peraequatores. GESN.

ead. l. 10. *Ἐξισωτὴν*] Vid. *Suid.* et not. et *Plut.* p. 1464. 1. SOLAN. Recentiores Lexicographi hanc vocem, ut labentis, puto, Graecitatis, omittunt: *Suidas* et *Hesychius* per ἐπόπτης simpliciter explicant. *Varinus* addit ἀναγραφεὺς, cum quo conveniunt Glossae MSS. apud *Cangium* in glossario, qui caeteroquin ex adductis auctorum locis vim vocabuli satis explicat. Antiquiorem non laudari *Eusebio*, in disputatione jam dictum §. 28. Inscriptio, quam ad *Eusebii* l. c. ex *Grutero* 361. I. profert *Valesius*, Constantini M. aevo non potest esse antiquior. Siquidem L. Aradius Valerius Proculus, cui posita est, consul fuit A. D. CCXXXX. Collega Acindyno, quod probavit *Th. Reinesius* classe VI. Inscript. 122. p. 459. Rem ipsam diligenter ex-

τὴν Ἥραν στόματι μιαρῷ συγγίνεσθαι τῷ Διΐ. Haec profecto ἀσελγεστάτη μίξις, quam etiam in Samo depictam, et a Chrysippo interpretatione physica excusatam memorat *Origenes* contra Celsum lib. IV. p. 196. GESN.

ibid. Καὶ τοῖν ποδοῖν — ἐκτεταμένην] An leg. καὶ τοῖν ποδοῖν καὶ χεροῖν ἐκτεταμένοιν; i. e. manibus pedibusque fuge, τὼ χεῖρε παρασείσας. *Theophr.* Char. GUYET. Jupiter Junoni suae, quod natum ex se et Alcmena Herculem quovis modo persequeretur, et novissime navigatio boream immisisset, iratus, manibus illius aureo vinculo ad caelum alligatis, a pedibus incudes duas, uxoremque adeo in aethere et nubibus suspendit, fere ut solent, de quibus per carnificen quaestio habetur. Fabula est Iliad. *O*, 18. seqq. Allegoria, quam proferunt Scholiasta ad eum locum, et *Phurnutus*, non nimis videtur inepta, quibus Ἥρα ἀήρ est, sive aër, ut alias; vincula aurea, stellae; incudes duo, terra ac mare. Tetigit fabulam etiam *Seneca* in Ἀποκολοκ. pag. m. 404. GESN.

ead. l. 9. Ἐπομόσομαι] Ignotum Grammaticis futurum, qui ὀμόσω tantum et ὀμοῦμαι agnoscunt. GESN. Nihilominus *Gesnerus*, nescio unde et quam ob caussam, recepit insolens Futurum, et secuti temere sunt *Reitz.* et recentt., quum tamen Edd. vett., quas inspicere mihi licuit, omnes ἐπομόσωμαι recte praebeant. Novum hoc ex multis documentum, quam parum fidei festinantiae et imprudentiae *Reitzii* sit habenda. LEHM.

ead. l. 10. Ὑψιμέδοντα] Quo Luciani personam melius agere videretur, parodias etiam in rebus gravissimis nebulo inserendas duxit. SOLAN.

ead. l. 12. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.] Haec, ni vehementer fallor, aetatem auctoris certius, quam quae de Parthorum cladibus habet, dabunt. Sed ista iis relinquimus discutienda, qui historiam dogmatum in ecclesia Christiana curiose perscrutantur: quippe qui aliunde argumentum hisce longe validius ad cap. 9. protulerim, quo res haec mihi plane confici videtur. SOLAN. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.]

ex formula solemni, qua Spiritus S. ex Patre dicitur procedere, quod deinde ab Orientalium plerisque tractum est, t negarent utique a filio etiam progredi. Sed hoc Theologis relinquimus, ut illud etiam, quod hic particula ἐκ et ἐξ, d unitatem essentiae, personarumque distinctionem indicantem, adhibetur. Gesn.

ead. l. 13. Ἓν ἐκ τριῶν] Conf. 1. Epist. Johan. V, ubi haec sententia. Reitz.

ibid. Ἐξ ἑνὸς τρία] Distinxi, prout sensus postulat, t prout legitur hoc *Euripidis* carmen apud Lucianum in ov. Trag. c. 41. ubi habes reliquos. Add. *Stob.* Ecl. hys. I, 3. *Heracl. Pont.* de Alleg. Hom. p. 441. Gesn. Olim scilicet in Edd. sic distinguebatur: *Ταῦτα νόμιζε, Ζῆνα τόνδ' ἡγοῦ θεόν.* Ceterum cf. *Gesner.* ad Jov. Trag. . 41. Tom. VI. p. 603. Lehm.

ead. l. 14. Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα] *Euripidis* fragmentum notissimum, quod in incertis exstat v. 8. Solan.

ead. l. 15. Ἀριθμέειν με διδάσκεις] *Moliere* hoc mitatus est in fabula *Le festin de Piere*, Act. III. Sc. 1. Vid. *Theophrast. Raynaud* de bonis et malis libris part. I. Erotem. I. §. 331. pag. 195. La Croze.

Pag. 233. l. 1. Νικόμαχος] Hujus de Arithmetica ibri exstant hodieque duo. Vid. etiam *Phot.* 187. Solan. De *Nicomacho* hoc, ejusque arithmeticis, vid. *Fabricius* Bibl. Gr. IV, 2, 1. Quando vixerit, nostra nihil interest, nisi quod ex iis, quae *Fabricius* disputat, apparet, ab eo, qui Trajano victoriam gratularetur, (quod Philopatridis auctorem hoc schediasmate fecisse, quidam volunt) laudari Nicomachum vix ac ne vix quidem potuisse. Gesn.

ead. l. 2. Τετρακτὺν] De *tetracty* Pythagorica plena omnia. De octonario *Macrobius* in Somn. Scip. I, 5. qui reliquorum etiam numerorum pandit mysteria. Ὀκτάδα frequentius dici putat, quam ὀγδοάδα *Sa. Tennulius* ad *Jambl.* in Nicom. Geras. p. m. 115. Caeterum inter Valentinianorum somnia fuere tetractys, ogdoas et triacas. Vid. *I. Fr. Budeus* de haeresi Valent. §. 5. p. 424. et reliqui, qui de

hac haeresi egerat. Gesn. De tetracty Pythagorica vid. supra Vit. Auct. c. 4. et pluribus ad Dial. pro Laps. c. 5. Reitz.

ead. l. 4. Σίγα] Senarium esse, adscripsere Guyet. et Menag. Reitz.

ibid. Σίγα τὰ νέρθε] Christianorum formulae formulis gentilium longe notiones huic exstiterunt. Unde hanc habeat, incertum; ex Euripide tamen videtur desumta. Vide Jov. Trag. cap. 3. Solan.

ead. l. 5. Τὰ ψυλλῶν ἴχνη] Respicitur procul dubio ad Aristophan. Νεφ. 143. seqq. ubi quanta arte, quibusque machinamentis, culicum vestigia et saltus demensus fuerit Socrates, multo cum sale enarratur: quod ipsum forte in proverbium deinde abiit. Gesn.

ead. l. 8. Γαλιλ. — ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀερ.] Quis ille *Galilaeus in tertium caelum raptus?* Priora Jesum Christum, posteriora ad Paulum spectant. Cujus caput et faciem describit? nonne Pauli? certe non Christi, cui soli sequentia tribui par fuit. Solan. Γαλιλαῖος — ἀναφαλ.] De appellatione Galilaei expositum in diss. §. 37. Hic illud monere satis fuerit, neque Paulum, neque ipsum Jesum Christum hic intelligi videri, sed quemcunque doctorem, cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. Gesn. Γαλιλαῖος] Sic Christianos et Celsus et Julianus Apostata vocabant; vid. *Dodw.* diss. Cypr. XII. Quae Paulo objiciebant Ethnici, vid. acta Phileae et Philoromi in *act. martyr.* sel. p. 549. La Croze.

ibid. Ἐνέτυχεν] Vid. acta Theclae in Spicilegio *Grabii* T. I. p. 95. in ima pag. et p. 120. it. p. 334. med. La Croze.

ibid. Ἀναφαλαντίας] *Reburrus, recaluaster.* Conf. T. I. Tim. §. 47. ibique *Hemsterh.* Reitz.

ibid. Ἐπίῤῥινος] Vix credo, alias hanc vocem occurrere, cum *Pollux* pariter atque *Camerarius*, ubi de naso tractant ex instituto, ille II, 72. hic p. 110. seq. Comment. utriusque linguae, nullam ejus mentionem faciant. Ne-

oelius *Rhodiginus* cum Antiqq. Lect. III, 30. de naso ;it, quid hoc sit vocabuli explicat. Sed Gloss. Gr. Lat. ulcan. ἐπίρινος, nasutus. GESN.

ead. l. 9. Ἐς τρίτον οὐρανὸν] Manifeste ridet auli ἔκστασιν, quam phrasi *Aristophan.* ex Νεφ. 225. eximit. Ibi enim Socrates caelestium rerum contemplationi tentus, et quid rei ageret, interrogatus, ἀεροβατῶ, inquit, αὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. GESN.

ead. l. 10. Δι' ὕδατος] Neque hic obscurum est, ptismum rideri. GESN.

ead. l. 11. Ἴχνια] Forte ante oculos habuit auctor lud, quod inter *aurea*, quae vocantur, *Pythagorae carmina* latum est: Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει. uamquam si sensum magis, quam verba sequamur, in nosris libris etiam *Luc.* I, 79. scriptum est, τοῦ κατευθῦναι οὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης, pro eo, quod alias conersionem vocant Theologi. GESN. Cf. etiam *Homericam* ictionem — ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο. Odyss. I, 406. LEHM.

ibid. Παρεισώδευσε] Praepositiones, quibus junctum st hoc verbum, clandestinum quid, et fraudulentum alias sinificant, ut in παρεισάγειν et παρείσακτοὶ, παρεισβάλλειν, αρεισδύεσθαι, παρεισέρχεσθαι, παρεισπίπτειν, παρεισρεῖν, pparet. Forte id sibi vult Triepho, magistrum illum suum uo jure caelum ingredi, discipulos magistro adhaerentes una lam irrepere. GESN.

ibid. Ἀσεβῶν χώρων] Possis quidem ad coetum seu ommunionem impiorum referre, quam πονηρὸν αἰῶνα κ. λ. nostri vocant; sed tamen secutus mihi videtur auctor *ucianum* suum, qui et de Luctu. c. 8. et Ver. Hist. cap. 7. et alias forte, de inferis, ubi mali puniantur, hac ῥήσει sus est. GESN.

ead. l. 12. Ἐπ' ἀληθείας] Quid ἀλήθεια apud sacros scriptores sit, nemini ignotum est paullum θεολογήαντι. Sed forte illud sibi voluit Triepho, pro homine haendum non esse, qui humiliter adeo et abjecte de Diis sen-

tiret; per disciplinam autem, quam ipse profiteretur, ab belluino ingenio ad humanum cultum posse traduci, qui non repugnarent. Quod quidem philosophi fere pollicebantur universi. Gesn. Nescio, an aliud mysterium lateat, quam ut vulgo accipitur pro *re vera*, uti apud *Demosth.* de cor. pag. m. 520. f. vel ἐπ' ἀληθείᾳ apud *Aristoph.* Plut. 892. Reitz.

ead. l. 14. Διὰ φόβον γὰρ ἔρχομαι] Verba sunt *Euripidis* in Or. v. 757. Solan. Quapropter et *Reitzianum* commentum ἔχομαι prorsus est rejiciendum. De formula ipsa διὰ φόβου ἔρχεσθαι et similibus consulendus *Matthiae* Gr. Gr. §. 580. e. Lehm.

ead. l. 17. Ὄρνιθας ποιημάτια] Quamquam drama unum est, idque satis longum, quod ὄρνιθες seu Aves vocatur, haud immerito tamen τῶν ποιηματίων nomine insignitur, ob crebras per choros, systemata, odas, epirrhemata etc. concisiones, quae bonam partem sententiam etiam per se absolvunt. Locus, qui prae manu est, habetur v. 696. seqq. Gesn.

ead. l. 19. Ἐγκεχάρακται] Utitur voce et *Noster* infra c. 17. et *Lucian.* in Catapl. seu Tyranno c. 4. Gesn.

Pag. 234. *l.* 1. Χάος] Exstant etiamnum carmina ista apud *Aristophan.* Av. p. 573, Ed. *B.* quod miror fugisse eruditissimum *Grotium*, qui not. 5. ad L. I. de ver. Rel. Christ. c. 16. ait a *Luciano* et *Suida* conservata, cum ipse in Avibus esse dixisset, quam fabulam *Aristophanis* exstare adhuc, eum latere non poterat. Vid. *Gall.* ad *Lactant.* p. 22. Solan.

ead. l. 7. Βραδύγλωσσος] Mosem haec non dubia nobis nota indicat. Solan. *Moses* Exod. IV, 10. *kabar leschon* (כבר לשון) sese ipse vocat, quod οἱ ο΄ transtulere βραδύγλωσσος, et ab his Noster ad insultandum divino vati mutuatus est. Gesn.

ead. l. 8. Γῆν ἔπηξεν] *Ps.* XXIV, 2. Deinde ex *Jes.* XLIV, 24. ἐξέτεινα τὸν οὐρανὸν μόνος, καὶ ἐστερέωσα τὴν γῆν. Caeterum observarunt pridem viri doctissimi, vel ideo etiam siderum in hexaëmero creatorum mentionem

a Mose fieri, ut eo magis hominum animos ab eorum cultu, id est, antiquissimo pariter et absurdissimo idololatrias genere averteret. Si enim creata sunt a Deo sidera, quidni, relicto architecto, honorem opificio deferre, extremae foret stultitiae? GESN.

ead. l. 9. *Δρόμον*] *Τούτων* hinc forte excidit negligentia librarii. GUYET. Quid operarum negligentiae in hoc libro describendo, quidve ipsius auctoris corrupto judicio tribuendum sit, difficile est ubique definire. Nec h. l. equidem quidquam definiam. LEHM.

ead. l. 10. *Ἐκ μὴ ὄντων*] *Hebr.* XI, 3. dicitur *ἐκ μὴ φαινομένων*. Nota est *Exucontiorum* haeresis, quod nominis in eam Arianorum sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi servatoris divinam etiam naturam *ἐξ οὐκ ὄντων* a Deo esse productam. Unde satis constat, Christianos illorum temporum de creatione ita, ut hic noster, loqui solitos. GESN.

ead. l. 12. *Ἐν βίβλοις*] Haec sumta ex *Apoc.* XX, 12. 2. *Thess.* I, 6. *Act.* XVII, 31. quivis videt. GESN.

ead. l. 13. *Ἣν ἡμέραν*] Subaudi *καθ' ἣν ἡμ.* GUYET.

ead. l. 14. *Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν*] Cum de providentia Dei loquentem audit Triephontem Critias, haud immerito in mentem illi venit absurdi istius Parcarum commenti. Caeterum quod plurium numero dicitur *ἐγχαράττουσιν*, illud absolute et quasi impersonaliter positum arbitror, fere ut Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, pluralem numerum saepe adhibent, cui tamen phrasi aliquid arcani sensus, et umbram saltem Trinitatis inesse, non est cur negemus. Fieri etiam potest, ut respexerit Critias ad expressam trium in divinitate hypostaseων mentionem. Caeterum postea et hoc idem verbum plurium numero recurrit, et exemtae actionis verba, quae vocant Grammaticorum filii, eodem numero efferuntur: *ἐκπέμψουσι, ἐπιστρωννύουσι, κατάξουσι, κ. τ. λ.* GESN.

Pag. 235. *l.* 2. *Μαθητιῶν*] *Aristoph.* verbum *Nεφ.* 183. Gesn.

ibid. *Παρὰ*] Sic rescripsimus ex Ed. *Salm.* pro vulgato *περί.* Vid. nott. ad Asin. c. 3. Vol. VI. pag. 509. hujus Ed. ad v. *περὶ Δεκριανοῦ.* Add. supra cap. 9. pr. ubi pro *περὶ σοῦ εἰδέναι,* quod habent Edd. quaedam, recte ex *J.* et *Salm.* itidem repositum *παρὰ σοῦ εἰδ.* Bip.

ead. l. 4. *Μοῖραν*] *Hom.* Il. *Z,* 488. allegat etiam *Lucian.* Apol. pro Merc. cond. c. 8. et *Diogenianus* Peripateticus apud *Euseb.* Praep. Evang. VI, 8. p. 263. Gesn.

ead. l. 6. *Οὐδὲ γὰρ*] *Hom.* Il. *Σ,* 117. seq. Gesn.

ead. l. 8. *Ἥρης*] Quae tanquam Jovis sui ex pellice spurium, muliebribus odiis eum et plus quam novercalibus prosequeretur. Gesn.

ead. l. 11. *Ἔνθα δ'*] *Hom.* Il. *Y,* 128. et Od. *H,* 196. seqq. Solan. Od. *H,* 196. seq. *Lucian.* Apol. pro Merced. cond. cap. 8. Utroque autem loco pro *γιγνομένῳ,* quod noster habet, est *γεινομένῳ.* Et ita etiam *Diogenianus* ap. *Euseb.* Praep. Evang. VI, 8. p. 263. Caeterum paullo aliter eandem sententiam poëta effert Il. *Y,* 127. *Ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μητήρ.* Gesn.

ead. l. 12. *Κατακλῶθες*] Scholia parva ad Od. *H,* 197. et inde *Suidas* ita explicant: *αἱ κατακλώθουσαι καὶ καταμοιροῦσαι ἑκάστῳ τὸ εἱμαρμένον,* id est, ipsae Parcae: paullo aliter atque est in Lexico Basileensi, ubi per *accumulationes flaminum* vox explicatur, quamquam ipsa *Suidae* verba modo adducta Graece subjuncta sint. Gesn.

ead. l. 15. *Ἠδ' ὡς Αἴολον*] Ex Od. *Ψ,* 314. sed immutata. Solan. Od. *K,* 1. seq. historia ipsa narratur, sed quos Noster adducit versus, mutata persona leguntur Od. *Ψ,* 314. seq. *Ἠδ' ὡς Αἴολον ἵκεθ', ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, κ. τ. λ.* Gesn.

Pag. 236. *l.* 2. *Τὸν υἱὸν*] *Τὸν Σαρπηδόνα.* Guyet.

ead. l. 3. *Θανάτοιο*] Il. *Π,* 442. et max v. 459.

seq. ubi versus suppletur vocula *δὲ* post *αἱματοέσσας* inserta. Gesn.

ead. l. 8. *Διὰ τοῦτο*] Id est, evidenter adeo doctrinam de Parcarum numine ex *Homero* tibi probatam dedi, ut cum omni tua sapientia non habeas, quod contra dicere possis. Gesn.

ead. l. 9. *Τοῦ διδασκάλου*] *Χριστοῦ* scilicet. Guyet.

ead. l. 13. *Συγκῦρσαι*] Epenthesis Aeolica in hoc verbo frequens. Dicitur enim ita pro *συγκῦραι*. Infra tamen cap. 23. *συγκυρῆσαι* eodem sensu a *συγκυρέω* formatum reperio. Cogitare aliquis poterat, legendum forte esse quarto casu, *πράξαντα*, *ποιήσαντα*, ut paullo post pro *ἐπιβαλλομένῳ*, *ἐπιβαλλόμενον*, certe structurae id ratio exigebat. Sed potest intelligi *μοῖραν*, vel *εἱμαρμένον εἶναι*, vel potest pendere ab *ἐπιλέγει*. Gesn.

ibid. Ποιήσαντι] Nondum certum mihi est, an *πράξαντι* et *ποιήσαντι* culpa librarii scriptum, pro *πράξαντα*, *ποιήσαντα*, cum ellipsis possit esse *τοῦ εἶναι*, vel *ἀνάγκη*. Sed c. seq. *ἐπιβαλλομένῳ* aliud est. Reitz.

ead. l. 15. *Διχθαδίας*] Il. *I*, 410. seq. Gesn.

ead. l. 18. *Ἵκωμαι*] Additur apud *Hom.* *φίλην δ' εἰς πατρίδα γαῖαν*. Gesn. Particulam *δ'* post *φίλην* alieno loco positam repetiit hinc *Schmiederus* in hemistichio sine idonea caussa adjecto. Ceterum juverit notasse, *ἵκωμαι* legi in omnibus Philopatridis nostri Edd., praeter unam *Bas.* 3., ubi mendose *ἵκομαι*, quum in *Homero* ipso *ἵκωμαι* habeant aliae Edd., aliae *ἵκοιμι*, de qua formae varietate adeundus *Thierschius* Gramm. dialecti Hom. maj. §. 216. 47. Lehm.

Pag. 237. *l.* 1. *Αἰὼν*] *Benedictus* in hoc versu *Homerico* intercidere passus est *αἰών*, quod servant antiquiores. Jens.

ead. l. 4. *Ὅς ῥ' εὖ*] Il. *N*, 665. seq. Gesn.

ead. l. 5. *Πολύϊδος*] *Τὴν Πολυΐδου μαντικὴν* inter ea, quae saltatorem nosse deceat, et saltando opporteat exprimere, refert *Lucian.* de Saltat. c. 49. Meminit etiam

Dial. ad Hesiod. pr. (Tom. VIII. huj. Ed. p. 142.) Mirabilis de Polyido historia est apud *Apollod.* Biblioth. III, 3. quam credibiliorem explicando facit *Palaephatus* περὶ ἀπίστων cap. 17. Add. *Hygin.* fab. 186. Caeterum Πολύϊδος forte dictus διὰ τὸ μάντιν ὄντα πολλὰ εἰδέναι. Gesn.

ead. l. 10. Οὐχὶ τῷ Αἰγ.] Lego, οὐ μοιχῷ Αἰγίσθῳ. Palm. Od. *A*, 35. seq. *Palmerius* legit, οὐ μοιχῷ Αἰγ. Gesn.

ead. l. 12. Ἐπιβαλλομένῳ] Pendet hoc verbum a καθείμαρται. Gesn. Non video, rectius dici ἐπιβαλλόμενον, ut vir cl. p. praec. vult; nam dativus ille cohaeret cum praemisso εἴρηκεν et καθείμαρται. Et licet accusativum, praecedente etiam dativo, recte sequatur, (vide supra ad Electr. c. 3.) tamen id perpetuum non esse, quin vel minus frequens, quam eundem casum continuari, facile patet; sed jam ipse hoc agnovit. Reitz.

ead. l. 14. Τὸν πλησίον] Ut in sacris, pro quovis homine, qua notione aliquoties etiam a *Luciano* adhibetur, e. g. Necyom. c. 16. et Tyran. cap. 15. Gesn. Adde Nostrum. de Calum. c. 7. et 10. Et *Long.* Past. I, 15. ubi recte τῶν πλησίον ed. princeps, πλησίων recentior; licet vicini ibi intelligantur. Reitz.

ead. l. 15. Παρὰ τῆς Δίκης] Compara *Act. Apostol.* XXVIII, 4. prorsus enim eadem res utrobique agitur. Neque hodie multo aliter nostri homines. Videtur autem quasi προςωποποιεῖσθαι hoc loco δίκη, ut saepe a multis, et a Luciano in Bis Accusat. factum, ubi loquentem et jus dicentem introduxit. Add. *Clemens* Protrept. pag. 16. *Hesiod.* intra octo versus huic vocabulo quatuor diversas potestates subjecisse observat *Cleric.* Ar. Crit. P. II. s. 1. cap. VI. §. 15. ubi provocat etiam ad Silv. phil. c. 5. Gesn. Proxime compara Dissert. c. Hes. c. 7. 8. Tom. VIII. p. 146. notante etiam *Fritzschio* Quaestst. p. 214. Lehm.

ead. l. 16. Οὐδέ σ' ὦκα θέμις] Locum *Homeri* qui inspexerit, facile illud θέμις expungendum esse, mecum

sentiet; quod unde aut cur invectum sit, miror. Solan. Versus distortus ex Il. *I*, 416. ita posset restitui, *οὐδέ κε σ᾽ ὦκα θέμιστι τέλος θανάτοιο κιχείη*, qua ratione sensui etiam consultum foret melius. Vix enim, nominativum *θέμις* posse adverbii vicem sustinere, arbitror. Gesn.

Pag. 238. *l.* 3. *Βίβλοις τῶν ἀγ.*] Liber vitae ex nostra disciplina vocatur. Vid. *Phil.* IV, 3. *Apoc.* XX, 16. etc. Gesn.

ead. l. 4. *Ἀνακυκλεῖς*] Supra cap. 2. Noster, et *Lucian.* Nigrino cap. 6. eo sensu hoc verbum adhibent, ut significet recolere memoriam rei, eamque quasi ruminare, quae solennis etiam est significatio, (an enim distinguant veteres duo verba *ἀνακυκλέω* et *ἀνακυκλόω*, non habeo certi quid dicere;) sed est aliquid apud *Longinum περὶ ὕψους* Sect. 22. quod huic loco et rei melius videtur convenire. Nimirum de hyperbato agens, *εἶτ᾽ αὖθις*, inquit, *ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες*, ad institutum rursus sermonem reversi. Hanc proinde rationem in interpretatione secutus sum. Gesn.

ead. l. 5. *Τὰ τῶν Σκυθῶν*] Forte cum respectu ad *Coloss.* III, 11. Gesn. Vid. nott. *Gaulmini* in vitam Mosis p. 213. La Croze.

ead. l. 7. *Χρηστὸς*] De hac voce disputatum in dissert. §. 21. Gesn. Vid. *Huet.* Dem. Evang. p. 61. Et *Lactant.* L. IV. c. 7. la croze. Ac Dissert. *Rossal.* de Christo in Chrestum mutato. Reitz.

ibid. *Ἐν ἔθνεσι*] Vel hinc manifesto Christianum arguere licet. Sed errant mea quidem sententia omnes, qui vocem *χρηστὸς* a vulgari et trito sensu aliorsum trahere conantur. Solan. *Ἐν ἔθνεσι*] Vox sacris fere scriptoribus propria, eos, qui extra ecclesiam sunt, significat. Qua ratione novum sententiae nostrae, de *χρηστῷ* neque Christo neque Christiano, argumentum accederet. Si enim *ἔθνη* seu gentes sunt, qui non sunt Christiani, qui dicere potest Triephon, illos ex gentibus scribi in libro vitae, qui sint Christiani? Bonos autem viros esse inter gentiles, quis neget? et notum est, Christianorum etiam multos iis gentilium, qui

honeste viverent, salutem aeternam denegare non ausos. Gesn. Adeo luculenter haec, et quae idem *Gesnerus* noster in Dissert. §. XXI. disputavit, exposita sunt, ut jam vix amplius de Christo aut Christianis h. l. cogitari possit. Quod autem *Belinus* in eo offendit, quod sic proborum tantum vita in libris coelestibus describi videatur, quum et supra et infra idem Triepho dicat omnium hominum, sive proborum, sive improborum, vitas commentariis illis contineri, id certe non hanc vim habet, ut *Gesneri* argumentatio irrita reddatur. Nec *Wielandius*, quem eadem observatio offendit, ea est permotus, ut secus statueret, ac *Gesnerus*. Merito autem a *Wielandio* inconstantia quaedam in hac caussa ipsi Triephonti tribuitur; qua nunc omnium, nunc tantum proborum, hominum vitam a deo consignatam dicat. Verum et haec inconstantiae species minui aliquo modo possit, siquidem id agas, ut argutando, non argumentando, subvenias Triephontibus. Lehm.

ead. l. 10. Εὐστόμει] Ex *Aristoph.* Νεφ. 831. seq. ubi legitur εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς. Unde suspiceris, et hic legendum θεὸν δεξιόν. Syntaxeos certe ratio id exigebat; nisi dura satis ellipsi τὴν κατὰ omissam dicamus. Caeterum nomen δεξιὸς, Dei epitheton, illustravit *Spanh.* ad *Callim.* H. in Cerer. v. 32. Gesn.

ead. l. 11. Κατηχούμενος] Proprium Christianorum verbum. Res notior est, quam ut ei diutius immorari opus sit: observo tamen, in Asino de animali usurpari, cum docetur; et in Jov. Trag. quod opusculum certe Lucianeum est, de pueris c. 39. qui locus probe observari meretur. Solan. Manifeste ad Christianorum Catecheses alludit, et Catechumenos. Gesn.

ead. l. 12. Ὡς δέῤῥιν] Ex scriptura sacra petita haec imago. Vid. *Ps.* CII, 25, CIV. *Hebr.* I. et *Es.* XXXIV, 4. Quamquam aliis paullo verbis res eadem repraesentatur. *Clem. Alex.* p. 30. C. Solan. Ita οἱ ό *Ps.* CIV, 2. ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡςεὶ δέῤῥιν. Gesn.

ead. l. 15. *Σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι*] Dativi absolute positi, ut alias genitivi. Vid. *Er. Schmidius* ad *Matth.* VIII, 1. Ita *Lucian.* Prometh. c. 6. *ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα.* Vix enim est, ut ad sequens mox *σεαυτῷ* referas, cum nescio quid inconcinni pariat, et redundans, atque a facilitate Luciani alienum. Caeterum argumentatio ipsa nimium quantum vacillat. Quam multa servorum fugiant dominos, qui ex vita quotidiana nondum didicit, discat ex Comicis, quotquot sunt, omnibus. GESN.

ibid. *Κατασκευάσαντι — σε διέλαθεν*] Ut *ἀνακόλουθον* in his cum *Gesnero* agnosco, ita in illis Prometh. 6. non opus credo idem statuere: nam cum *ἐγὼ ἐπιτρέπομαι τοῦτο* amet construi, adeoque et *σοὶ τοῦτο ἐπιτραπέντι* regulariter dicetur, quando aliud verbum dativ. postulans accedit. Itaque ibi nexus erit, *ὅτι ἐφύλαττες σεαυτῷ ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα·* adeoque abundantia pronominis fuerit potius, quam *ἀνακόλουθον.* Si cui tamen secus videtur, ei non magno opere contenderim. REITZ.

Pag. 239. *l.* 2. *Διαδραμεῖν*] Frequenter veteres Deo illum percurrendi omnia actum tribuunt; quidam etiam *θεὸν ἀπὸ τοῦ θέειν* dictum volunt. *Plato* in Phaedro, atque ex illo *Athenagoras* Legat. pro Christ. p. 94. Ed. *Dechair.* *ὁ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, ἐλαύνων πτηνὸν ἅρμα, κ. τ. λ.* in quam ejus *ῥῆσιν ἀποσκώπτει Lucianus* Revivisc. c. 22. Forte ita si non sentiendi, certe loquendi occasionem dedere vetustissimi idololatrarum, qui in sole, unico aut summo numine, cursus inprimis velocitatem incredibilem, omniumque rerum curatissimam quasi inspectionem mirabantur, (Il. *Γ*, 277. *Ἠέλιος θ᾽ ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷς καὶ πάντ᾽ ἐπακούεις*) unde ille etiam *πάντα θεὸς βλέπει, θεοῦ ὄμμα,* et similia forte orta sunt. Plura habet in hanc sententiam *Macrobius* Saturnal. I, 17. seq. inprimis c. 24. et *Julianus* laudatione in Solem. Minime autem haec eo a me disputantur, ut providentiae Divinae vel ex rerum creatarum consideratione, vel ex traditione, notitiam gentiles habuisse, negem. Taceo, quod per metaphoram haud insolentem locus,

qui prae manibus est, aliique id genus explicari commode possunt, quemadmodum de mente humana Thales apud *Diog. Laërt.* I, 35. *τάχιστον νοῦς, διὰ παντὸς γὰρ τρέχει.* Unde nec sacrae literae Deo currum tribuere dubitant. GESN.

ead. l. 3. *Κότταβος*] An τῷ μάνει ἀνθρωπίσκῳ similes? *Tzetzes.* GUYET. Converti *cottabus*, auctore *Plauto*, quamquam ille facetiarum magister ad aliam rem vocabulum detorquet. Locus est in Trinum. IV, 3, 4. *Cavesis tibi, ne bubuli in te cottabi crebri crepent.* Scilicet ludi genus est, cum vini reliquiis de poculo ad solum vel pelvim subjectam elidendis, sonus certa arte excitatur. Res vel ex Lexicis et *Plauti* Commentatoribus nota. Id igitur vult Triepho: Dii tui, o Critia, adeo contemtui sunt et deridiculo sapientioribus, ut inde, quod illi rerum omnium sunt ignari, progredi ad negandam veri numinis providentiam minime fas sit; ea ratione, ut illi, qui a muribus negat domum magnificam posse exstrui, mirum non videri debet, si id possunt homines. GESN. De formula dicendi ipsa omnino cf. Var. Lectt. ad Demosth. Encom. c. 32. a). LEHM.

ead. l. 4. *Καί με — παθεῖν*] *Ἀνακόλουθον* est, vel ellipsis satis dura verbi *ἐποίησας*, quá ratione etiam locutus videtur magister nostri, *Lucian.* in Contemplant. cap. 2. *σὲ δὲ αὐτὸν κωλύσει, (τὸ πρᾶγμα* vel *ἡ διατριβὴ) ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν (ποιήσει).* Si enim *ἀπὸ τοῦ κοινοῦ* verbum *κωλύσει* subaudias, contrarius dicentis scopo sensus emerget. Aliter tamen vir doctiss. *Jensius* in Lect. Lucian. pag. 132. qui *ὡς* post *ἔργα* putat excidisse: quod magis probarem, si legeretur *ζημιοῦσθαι.* GESN.

ead. l. 5. *Παθεῖν*] Sed vid. *Hemst.* ad Contempl. §. 2. REITZ.

ibid. *Ἄνθρωπος ἀναπέφηνα*] Refertur ad id, quod supra Critiae promiserat Triepho, *καὶ σὲ ποιήσω ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον.* GESN. Similiter Diall. Mortt. X, 9. *ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας.* LEHM.

ibid. *Ὥςτε τοῦτον τὸν θεὸν*] Jam demum igitur

post longissimam quasi digressionem ad propositum sermonem reditur. Cum enim per Jovem jurare vellet Critias, id, quod narraturus esset Triephonti, non esse magicum aliquod carmen, locum ille nactus totum Deorum concilium caelo exturbat, Parcisque sua eripit cum ipso fuso stamina, doctrinam denique de Deo et providentia veriorem profert, quibus ita transactis, redit denique Critias ad jusjurandum, dicitque nunc a Triephonte sibi indicatum Deum se adjicere tentato superius aliquoties jurijurando, ut scilicet firmum tandem aliquando fiat. Gesn.

ead. l. 8. Εἴπερ ἐκ καρδίας] Vid. *Aristoph.* Νεφ. pag. 45. Solan. Aristoph. Νεφ. 86. Ἀλλ᾽ εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ᾽ ὄντως φιλεῖς. Gesn. Locutio scriptoribus sacris familiaris; vid. Evang. *Joan.* VIII, 37. *Rom.* VI, 17. etc. Reitz.

ibid. Ἑτερεῖόν τι] Γρ. ἑτεροῖόν τι. Guyet. Alias ἑτεροῖον scribi solet, neque altera forma usquam, quod sciam, apparet. Cum tamen, quos videre licuit, editi eam servent, mutare nolui, licet saepe in sphalmata eadem consentiri deprehenderim. De re ipsa quod est, videtur hic auctor argutari voce ἕτερον, quae sequitur, ut supra fecerat verbo ἐπωμόσατο. Gesn.

ead. l. 9. Ἕτερον] *Homericum*, e. g. Il. *I*, 313. Ὅς χ᾽ ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει. *Lucian.* Apol. pro Merc. Cond. cap. 6. Ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων. Gesn.

ibid. Κεύσῃς μὲν] *Μὲν κεύσῃς* Ed. *Gesneri*, fors. errore operarum; nam in al. Edd. recte *κεύσῃς μὲν* ad versum. In *Amst.* *μὲν κεύσῃ*, quod ad versum etiam bonum. In *Hom.* l. d. est: Ὅς χ᾽ ἕτερον μὲν κεύθει. — Et *Lucian.* pro Merced. cond. c. 6. *ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων*. Sed et ego *μὲν* ante *κεύσῃ* collocatum malim; modo in media forma locum haberet. Reitz. Error iste operarum, quem suspicatur *Reitzius* in *Gesn.* Ed. inesse, nullus est: nam *μὲν κεύσῃς* cum *Gesnero* habent omnes, quas inspexi, Edd. vett. Sed *κεύσῃς μὲν* unde *Reitzius* habeat,

quem, ut solent, recentt. confidenter secuti sunt, nequeo di cere. Jam licet κεύσῃς μὲν magis sit ad versum, ut ai *Reitzius*: alterum tamen, licet turbet numeros, praeferendum editori duxi, non tantum, quod, quam auctoritatem *Reitzius* sibi sequi visus est, parvi prorsus facio, sed imprimis ob similitudinem loci Lucianei Pro Merc. Cond. c. 6. ubi auctor scribens: καὶ ἕτερα μὲν κεύθων etc. eadem libertate usus a verbis *Homeri* recessit. Quod autem in *Amst.* Ed. μὲν κεύσῃ legi traditur, hoc vero aut errore operarum factum puto, aut profectum ab eo, qui numeros turbatos restituendos hunc in modum sibi persuasisset. Lehm.

ead. l. 12. Κατωχριάσω] Pertinet ad illud, quod ab initio Critiae dixerat Triepho, ὠχρός τέ σευ εἷλε παρειάς. Sed quae haec est insania? prius caveri jurejurando sibi jubet, ne malum ex auditione nanciscatur, jam eadem omnia vult ipse in se experiri, quae ante Critias. Gesn.

ibid. Ἀλλοιωθῶ] Supra ὅλον σεαυτὸν ἠλλοίωκας. Gesn.

ead. l. 13. Ἀπαυδήσω] Peculiarem apud Graecos vim habent dicendi verba, si cum ἀπὸ conjungantur. Praeter enim abnuendi vel negandi significationem, quae prima est et naturalis, defectionem aliquam virium notare videntur, ut aliquis cogatur *renuere* laborem, vel longiorem etiam vivendi moram. In praesentia tantum ex *Luciano* quaedam in hanc rem afferemus. Igitur hoc ipso ἀπαυδᾶν qua diximus ratione usus est de Merc. Cond. c. 39. πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπηυδηκότα. Ἀπαγορεύειν autem idem auctor ita adhibuit: in Cataplo s. Tyranno cap. 18. οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ de Gymnasiis c. 24. πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν. Ita in Icaromen. c. 20. Luna conqueritur: ἀπείρηκα πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα. Vid. Pe. Fab. Agonist. I, 8. Gesn.

ibid. Ἀλλ᾽ ὥς] Senarius. Guyet.

ead. l. 14. Ἔκπληξιν] Ut supra c. 6. κατάπληξις pro sermonibus ἐκπληκτικοῖς. Gesn.

ead. l. 17. Παρὰ τοῦ πνεύματος] Mirum, nisi

spicitur ad *Act.* I, 8. λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς. Gesn. Conf. *I. Elsner.* ad rang. *Matth.* X, 20. Reitz.

Pag. 240. *l.* 2. *Λέγμενος*] Il. *I*, 191. de Patroclo chilli lyram tractanti auscultante. *Lucianus* etiam utitur Amoribus fin. Gesn.

ead. l. 5. *Ἐφῦντο*] *Lucianus* Hermot. c. 9. f. προς-ὶς ἂν ἀπέτραγε τὴν ῥῖνα. Et ita in Lapithis cap. 44. deo igitur auribus ora admovebant, de quibus Noster loitur, ut viderentur eos morsu sibi decerpere invicem vosse. Gesn.

ead. l. 6. *Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις*] *Athenaeus* IV, 7. inter saltationum genera, Ἦν δὲ σκὼψ τῶν ἀποσοπεύντων τὸ σχῆμα ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κυρτωκότων. Gesn.

ead. l. 8. *Πολιτικὸν*] *Politicum* vocat, quod tanquam Peraequator seu ἐξισωτὴς aliquam τῆς πολιτείας parm administraret. *Gregor. Nazianz.* epistola 197. scripta t ad τοὺς πολιτευομένους, quos objurgat, quod Theotecno arte, quam profiteretur, ζημίαν, ut odiose vocat, hoc t, tributum imponerent. Ita oratione IX, p. 155. eidem piscopo τῆς πολιτείας ἐπώνυμοι, et p. 156. οἱ ἐν πολιτείᾳ, sunt ἐξισωταί, seu Peraequatores. Gesn.

ead. l. 10. *Ἐξισωτὴν*] Vid. *Suid.* et not. et *Plut.* 1464. 1. Solan. Recentiores Lexicographi hanc vocem, labentis, puto, Graecitatis, omittunt: *Suidas* et *Hesyhius* per ἐπόπτης simpliciter explicant. *Varinus* addit ἀναραφεὺς, cum quo conveniunt Glossae MSS. apud *Cangium* glossario, qui caeteroquin ex adductis auctorum locis vim ocabuli satis explicat. Antiquiorem non laudari *Eusebio*, disputatione jam dictum §. 28. Inscriptio, quam ad *Eusebii* l. c. ex *Grutero* 361. I. profert *Valesius*, Constantini I. aevo non potest esse antiquior. Siquidem L. Aradius Valerius Proculus, cui posita est, consul fuit A. D. cccxxxx. Collega Acindyno, quod probavit *Th. Reinesius* lasse VI. Inscript. 122. p. 459. Rem ipsam diligenter ex-

posuit *Jac. Gothofredus* ad tit. 11, 13. Codicis *Theodosiani de Censitoribus, Peraequatoribus et Inspectoribus*. Eo autem summa redit: Peraequatores, Gr. ἐξισωταὶ, fuere, qui quantitatem seu modum census aequarent, ut aequabilitas inter tributarios servaretur. Erant igitur quasi retractatores census, unde ἐπανόρθωσιν illis tribuit *Gregor. Nazianz.* Ep. 198: cujus exstat etiam peculiaris oratio, nona scilicet, quam, ut titulus habet, εἰς τοὺς λόγους, καὶ εἰς τὸν ἐξισωτὴν Ἰουλιανὸν, amicum suum, habuit, quem rogat, ut et alias aequum se praebeat, et speciatim τῷ τῶν ἱερῶν χορῷ, qui nihil pro Caesare haberent, omnia pro Deo, parcat. Ceterum in ipsa oratione ἐξισωτὴν eum non vocat, sed γραφέα. In notis monetur, alios ἀπογραφέα legere, φόρων γραφέα alios, quo confirmantur, quae paullo ante de nomine diximus. Huc facit etiam illud, quod Epist. 166. eundem Julianum rogat *Nazianzenus*, ut aliquot Clericos ἀπὸ τῆς γραφῆς liberet. Ex Epistola autem 168. apparet, Julianum voluisse, κοινωνὸν sibi esse Gregorium τοῦ κατὰ τὴν ἐπανίσωσιν σκέμματος, quod ille tum renuit, eumque hortatur, ut, si quid male ante constitutum sit, id corrigat. Ex his satis puto constare, qui fuerint illo tempore ἐξισωταί, et quam parum accurate *Jac. Gutherius* de Offic. domus Aug. 3, 27. scripserit simpliciter ita: *Peraequator est, qui desertos agros patrimoniales aliis in emphyteusin dat, Censitor alibi dictus.* Gesn.

ead. l. 12. Παραγκωνισάμενος] *Lucian.* Jov. Trag. c. 16. καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλούς. Gesn. De hoc verbo vid. si quid opus, *Hemsterh.* ad Timon. Ed. min. p. 115. quae majori non inseruit. Reitz. Inserta huic Editioni Tom. I. p. 473. Lehm.

ead. l. 14. Χαρίκενος] Manifesto jam Christianos irridet. Quae repentina haec mutatio est? Dicam. Ab homine gentili non crederetur scriptus Dialogus, nisi aliquid in eos inclementer dictum foret. Solan. Ad hoc irridendi Christianos consilium etiam pertinere videtur fictio nominis Χαρίκενος, sive illud a χαρὰ, sive a χάρις, sensu Christ-

no vocabulis his acceptis, repetere malis. Quod igitur Fritzschius. De Atticismo etc. Comment. I. p. 12. *Χαρίξενον* potius hominem istum ad exemplum loci Toxar. c. 22., quam *Χαρίκενον* vocari jubet, non audiendum equidem arbitror. Cf. quae infra etiam *Gesnerus* de nomine *Χλευόχαρος* notavit. Lehm.

ead. l. 16. *Ἐπισεσυρμένον*] *Tractim et languide.* Guyet. Navigio s. Votis p. 492. de Aegyptio puero: *φθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι.* Interpres: *dissolutum et incompositum quiddam.* Quam recte, non disputo. Hic autem de screante sermo est: non absurde igitur a me versum esse arbitror. In Gallo c. 10. *ὑπέβηττε, καὶ ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι.* Gesn.

Pag. 241. *l.* 1. *Ἐπιφθέγγεσθαι*] Forsan *ὑποφθέγγεσθαι.* Guyet.

ibid. *Οὗτος ὡς προεῖπον*] Obscurissimus hic locus, et, ut Nostri verbo utar, *διενειλημμένος.* Videbo tamen, an clarior opera mea possit fieri, veniam praefatus, si non ubique rem acu tetigisse visus fuero. Videtur igitur hoc velle Critias: convenerant Christiani aliquot, Monachi forte et Ascetae, de injuriis Juliani Apostatae in Christianum nomen, Clericos imprimis, conquerentes, et spe meliorum temporum praesentia mala levantes, seu meliorem Juliano, cui interitum vovebant, successorem spoponderint, et jam animo destinarint, cujus eos insimulat Critias; seu, quod probabilius videtur, Christi servatoris opem, quam verbis, ad rem, de qua conquesti fuerant, accommodatis, exprimunt, certa spe praeceperint. Horum, vel unius ex his, verba quaedam a se, ut solent, qui alterum exagitant, interpolata et calumniose detorta profert jam Critias, quae accuratius erunt consideranda. Gesn.

ead. l. 2. *Καταλείπει ἐλειπασμοὺς*] Forsan *καταλέγει.* Et *ἐλλειπασμοὺς* ab *ἐλλειπάω*, quod est ab *ἐλλείπω.* Guyet. A posteriore vocabulo videtur pendere sensus verbi prioris. *H. Stephanus: ἐλειπασμὸς dicitur legi alicubi apud Lucianum, sed perperam, ideoque Lascaris pro eo repo-*

pendum censuit ἐλλειπασμὸς, *reliquiae. Alii* ἐλλιπασμὸς, *saginatio, a* λιπαίνω. Ego putaverim, similem vim habere apud Nostrum ἐλλειπασμοὺς, ei, quam habet conjugata vox ἐλλείμματα, qua utuntur Graeci scriptores, cum dicere volunt id, quod Latine sunt *reliqua*, quomodo appellantur ea, quae fisco ex praeterito debentur, ut fuse docuit *Jac. Gothofredus* ad L. I. Cod. Theod. *de indulgentiis debitorum.* Add. *Spanh.* de Usu et Praest. Num. diss. XIII. p. 552. seq. ubi inter alia observat, quod ad rem nostram facit, ἐλλείμματα esse Constantinei aevi, Juliani, Themistii etc. reliquos λοιπὰ et λοιπάδας dicere. Dico similem; non plane vim eandem. Ἐλλειπασμὸς, puto, est conniventia circa ἐλλείμματα, cum patitur Peraequator, quosdam nihil dare, et immunitatem illis indulget, in describendo et peraequando censu. Haec de Peraequatoris sententia, et spe eorum, quibus ille indulget, plane non debentur in posterum. Alii, quibus iniquum id videtur, vocant *reliquationes*, ἐλλείμματα, et Peraequatoris factum ἐλλειπασμόν. Constat caeteroquin, parce satis Julianum indulsisse reliqua, quod Ep. 47. de se testatur. Et *Ammian.* Marc. XVI, 5. *Denique id eum ad usque imperii finem et vitae scimus utiliter observasse, ne per indulgentias, quas appellant, tributariae rei concederet* RELIQUA. *Norat enim, hoc facto se aliquid locupletibus additurum* etc. Imprimis autem Clericis durum valde et iniquum eum fuisse, non ignotum, cujus rei insignia aliquot specimina profert *Jac. Gothofredus* ad l. 4. Cod. Theodos. *de lustrali collatione*, et locis, ad quae ibi lectores remittit: cum tamen quasi suo quodam jure immunitatem a publicis oneribus sibi dari postulaverint, quod praeter plurimas *Codicis* tum *Justinianei* tum *Theodosiani* leges, testantur aliquot *Nazianzeni* loca modo a nobis adducta, in ἐξισωτῶν declaratione, quibus petit a Peraequatoribus, ut Monachis atque Sacerdotibus velint parcere, qui pro Caesare nihil, omnia pro Deo haberent. Ad has igitur quasi praeteritiones τῶν ἐξισωτῶν, ubi incensos praetermittebant Clericos, τοὺς ἐλλειπασμοὺς refero, et τὸ καταλείπειν ex-

licq de non novanda, sed in statu suo relinquenda, ista praeteritione. Hoc quidem proprie significat καταλείπειν. Quod praesens posuit auctor pro futuro, rem certam forte indicare voluit, aut dedit futuro secundo καταλιπεῖ. Καταλύσει Heumannianum, aut, quod alias suspicabar, καταλείψει a verbo καταλείφω, ad abolitionem reliquorum pulchre conveniunt; sed non ita bene ad ἐλλειπασμοὺς τῶν ἐξισωτῶν, quales descripsimus: quos quidem legibus posteriorum Imperatorum relictos, quin confirmatos et auctos, immunitate ecclesiis et bonis ecclesiasticis concessa, satis constat. Gesn. Καταλύσει legit Heuman. Poec. p. 252. Reitz.

ead. l. 3. Τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς] Studiose, puto, hic cavillatur, cum Christiani non de novis tabulis, dissolvendoque per unam epistolam aere alieno, locuti sint, sed de debitis, quorum in dominica oratione mentio est. Gesn.

ibid. Ἀποδώσει] Lege ἀποδίδωσι. Guyet.

ibid. Καὶ τά τε] Hocce καὶ delendum monet Heumann. Poec. p. 252. fl Reitz.

ibid. Ἐνοίκια] Proprie conductarum aedium merces, quam dissolvere et privatae et publicae liberalitatis genus fuisse, docet v. g. Lucian. Gronesol. p. 617. Vid. Casaub. ad Sueton. Jul. c. 38. Grav. de Poe. Vet. I, 2. p. 57. Gesn.

ead. l. 4. Εἰρμαμάγγας] Et hoc conclamatum est, nisi forte in glossariis recentioribus aliquid restet subsidii. Barbariem harum vocum miratur mecum Kusterus. Vid. Leviph. cap. 4. κατόπιν τῶν Καρμάντων, et an huc pertineat. Solan. Varia in mentem venere viris doctis de emendanda hac voce. Ac τοὺς, non τὰς, omnes volunt, pro εἰρμαμάγγας autem ἱερομονάχους Heumannus, ingeniose, ut solet; sed vereor, ne Juliani etiam aevo sit illud nomen recentius. Εἰρωνευτὰς Neuburii, viri et ipsius ingeniosissimi, ferrem, si de Socraticis Philosophis sermo esset. Ὀνειρομάντεις huic loco apti, sed quis capite deminuit et prima illos syllaba truncavit? Εἰρηνάρχαι aliquamdiu mihi placebant, nec

sine caussa, quod praemium Sophistis dari solitum *εἰρηναρχία*, ut ex Aristidis vita constat. Vid. *Musson.* ad A. 163. n. 13. Et generatim *Jac. Gothofredus* ad C. Theod. de Irenarchis. Putabam ergo, promittere sibi Sophistas, qui hic inducuntur, Christianos a successore Juliani Irenarchias. Sed post annos xxv redeunti ad prima nostra cogitata, visum est, nihil adhuc illis prolatum esse vel a me vel ab aliis melius. Non fieri hoc solius *φιλαυτίας* vitio, inde conjicio, quia recentior cerebri nostri foetus sunt *εἰρηνάρχαι*. Reponantur itaque *φροντίδες πρῶται*, jam *τρίται*, atque adeo *δευτέρων* forte *σοφώτεραι*. Compositum nempe arbitror nomen ex *εἶρα* et *μάγγανον*, vel *μαγγανεύειν*. Ac posterioris quidem haud obscura est significatio, de praestigiis enim faciendis, aliisque dolis aut machinamentis adhiberi solet. *Εἶρα* vel *ἴρα* autem concionem significat, locum, ubi conciones fiunt, forum etc. apud *Homer.* e. g. Il. Σ, 531. *ἱράων προπάροιθε* κ. τ. λ. et *Hesiod.* Theog. 804. Esset igitur *εἰρημάγγης* concionem integrarum deceptor, praestigiator. Sed magis fere mihi arridet, quod *Buslath.* ad *Homer.* l. c. pag. 1218, 15. *Bas.* non *ἐκκλησίαν* tantum, sed *μαντείαν* etiam *τὸ εἶρα* ex quorundam mente ait significare, et adeo *εἰραμάγγης* dicatur, qui vaticinia crepat, iisque tum se, tum alios decipit, quod quidem auctoris consilio apprime convenit, qui divinationes et mala omina Christianorum de republica dedita velut opera deridenda sibi sumserit. Gesn. Vid. *Senec.* Ep. 95. p. 474. Et *Greg. Turon.* hist. Franc. L. V. §. 29. Lege *καὶ τοὺς χειρωνάκτας*. La Croze.

ead. l. 5. *Μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης*] Intelligo per ellipsin praepositionis *ἀπὸ* vel *ἐκ*. Plene *Philo*, vel quisquis auctor est libri de mundo in fine, p. 1172. A. *Παντελὴς εὐήθεια τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι*, *aestimare antiquitatem generis humani ex artibus*. Ad locum nostrum hoc pertinet: ad artem, quam quis exerceret, respiciebant in censu constituendo *οἱ ἐξισωταί*. Nazianzenus Epistola 197. ad *τοὺς πολιτευομένους*, quos eosdem esse ac Peraequatores, antea dictum est, lepide il-

icusat, quod neque a Diogenis pera sibi temperaturi essent, sed et illi malum injecturi, τέχνην ἐπικαλοῦντες αὐτῷ τὸν ρίβωνα, καὶ τὴν βακτηρίαν, καὶ αὐτὸ τὸ κεκτῆσθαι μηδὲν ἐκ τῆς φιλοσοφίας. Ille igitur, quem Charicenus expectat, quisquis etiam sit, tantum abest, ut propter artem ibutis quemquam vexaturus sit, ut ne de arte quidem sit nterrogaturus, sed promiscue omnes (etiam pravissimos imostores) in beneficiorum communionem et ad vacationes muerum recepturus. Gesn. Τὰς τέχνας emendat *Heum.* Poec. . 254. artesque liberales, praecipue Rhetoricam, τέχνας ocatas probat. Reitz.

ead. l. 7. Χλευόχαρμος] Utrique Prophetarum ab tilitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod futurum enuntiaunt, nomen facit, respicitque ad κενὰς ἐλπίδας, quas supra 4. iis exprobrarat. Χαρίκενος, qui κενὰς χάριτας pollicetur Χλευόχαρμος, cujus nugax et irrisorium est gaudium. Gesn.

ead. l. 8. Τριβώνιον] Habitus ascetae, quem etiam escribi puto verbis, quae sequuntur: κακοείμων, ἐξ ὀρέων αραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην. De tonsura post erit gendi occasio. Gesn.

ead. l. 9. Ὡς ἐπεδείξατο] Ὡς hic, et inferius c. 23. ς εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν, accipitur ἀντὶ τοῦ τι ἀφηγηματικοῦ, cum obliquam orationem in rectam commutamus. De utroque agit *Devarius.* Quod ad rem ipsam tinet, crediderim respici ad caelestem aureamque Hierosomam, ut in Apocalypsi divinitus est Johanni repraesenta; sub quo schemate felicia sibi tempora promittunt Christiani. Gesn.

ead. l. 11. Ἀναγεγραμμένον ὄνομα] Τὸ ἔχων c desiderari videtur. Guyet. Non desideratur, si ἐπεδείξατό μοι ὄνομα conjunxeris. Reitz.

ead. l. 13. Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου] osterioris liber ad nostram usque aetatem pervenit: de priori *lin.* XVII, 25. videndus, unde de prodigiis scripsisse diimus; meminit et *Aelian.* V. H. XII, 64. Huic Alexanr credulitatem addixerat, ut ait *Curtius*, qui ejus passim

meminit, ut et Plut. Alex. sed ab eo de divinatione scriptum aliquid nullibi reperio. Vid. etiam Pott. 294, 1. et Rigaltium ad Artemidorum I, 33. Telmissensibus inventionem artis tribuit Clem. Alex. p. 111. B. qui somnia conjectabant. Respicit nempe hunc Aristandrum, cui ea patria cap. seq. et Plut. l. c. Lycius dicitur apud Philostr. 350. ubi id notae expediunt.) Solan. Aristander Alexandro magno in itineribus et bellis comes. Meminit ejus Clem. Alex. Strom. I. pag. 334. d. Curtius I, 11, 14. Arrian. Ἀναβάσ. III, 2. Artemidorus Onirocrit. I, 26. p. 217. Ed. Rigalt. Gesn.

ibid. Ἀρτεμιδώρου] Artemidorum quando scripsisse putemus, in dissert. nostra §. 10. dictum. Respicit autem forte Noster ad Onirocrit. II, 5. ubi aurum mali esse omnis dicitur, non propter se quidem, sed propter quantitatem, si nimium appareat, aut supra dignitatem somniantis. Eod. libro cap. 63. p. 149. τὰ πολλά, inquit, χρήματα καὶ νομίσματα ἔχειν φροντίδας καὶ λύπας σημαίνει, et c. 64. p. ead. ὁ πολυχρήματος. Θησαυρὸς λύπας καὶ μερίμνας σημαίνει, καὶ θάνατον προαγορεύει. Gesn.

ead. l. 15. Τὰ χρέα πληθυνθήσεται] Ita non somniorum tantum conjectores, Artemidorus ll. cc. et Astrampsychus p. 144. Mantissae Meursii ad lib. de Luxu Romanorum, χρυσὸν κρατῶν, ἄπρακτος ὢν θέλεις ἔση· sed etiam, tanquam in vulgus nota res in proverbium abiit. Lucian. Gallo c. 1. σὺ δὲ ὅρα, ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώττης ἀνεγρόμενος. Theocritus Idyll. 22. s. Piscatores ita claudit: μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καί τοι χρυσοῖσιν ὀνείροις. Alius qui magnas opes dicere volebat, tantas esse dicebat, quantae in insomniis apparere soleant. Theocrit. iterum Idyll. IX, 16. — ἔχω δέ τοι, ὅσσ᾽ ἐν ὀνείροις Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας. Schol. ad h. l. ὡσεὶ ἔλεγε περιουσίαν ἄφθονον, τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος,

Οὐδ᾽ εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. Gesn.

ibid. Ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως] Nisi scriptor hic alias parum accuratus esset, suspicarer illum dedisse ἀνὰ

λόγον, cum praesertim notae, quibus ον et ως exprimitur, tenui discrimine distent. Sententia aperta: quo quis plus credidisse et dissolvisse aeris alieni somniat, tanto profundius aere alieno mergetur. GESN.

Pag. 242. *l.* 2. *Λευκάδα πέτρην*] *Eurip.* (pag. 968. B.) SOLAN. *Homer.* Od. *Ω*, 11. de animabus procorum Penelopes ad inferos euntibus: *Πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην. Ἠδὲ παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων.* *Eustath.* p. 821, 4. *Bas.* *Ἰστέον ὅτι λευκάδα μὲν πέτραν ὁ μῦθος πρὸς τῷ ᾅδῃ πλάττει, ἢ κατ' ἀντίφρασιν. μέλας γὰρ ἐκεῖ σκότος· ἢ καὶ διὰ τοὺς ἐσχάτους τῆς ἐκεῖ γῆς τόπους, οὓς εἰκὸς τὸν ἥλιον ἔτι διαλευκαίνειν δυόμενον.* *Aristarchus* νεκυΐαν universam, i. e. τὴν ω' ῥαψῳδίαν *Odyss.* obelo confixerat, et hoc inter alia argumento fuerat usus: *ἀλλ' οὐδὲ ἔοικεν εἰς ᾅδου λευκὴν εἶναι πέτραν·* huic respondet Scholiasta minor sub initium ῥαψῳδίας, *τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν ἐστραμμένα αὐτῆς λευκαίνεσθαι.* Audiamus etiam *Hesychium*, qui, quae hac de re habet, ex *Homeri* Schol. antiquis descripsisse videtur. Ita autem ille: *λευκάδα πέτρην. διὰ ταύτης λέγεται τῆς πέτρας τὸν ὠκεανὸν φέρεσθαι. ἢ ἀλληγορικῶς τὸ στόμα ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. διὰ τὸ τοὺς ὀδόντας λευκοὺς εἶναι. αἱ γὰρ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων διὰ τοῦ στόματος ἀνέρχονται.* Haec *λευκὰς πέτρα* forte est *Manalis lapis*; de quo *Festus*: *Manalem lapidem putabant esse ostium Orci, per quod animae inferorum ad superos manarent, qui dicuntur Manes.* Hanc *λευκάδα πέτραν Albion Insulam* s. Britanniam suam interpretatur doctiss. *Barnesius* ad locum *Homeri*, et ad *Eurip.* Helenam 1692. ubi imprimis *Tzetzen*, *Lycophronis* Scholiasten, suffragatorem citat. Certe hoc illum iuvare potest, quod *δῆμον ὀνείρων* subinde beata illa insula et bonarum rerum feracissima emittit, e quo populo forte ipsum hoc est, quod de *Albio* nobis narrat *Barnesius*. GESN.

ead. l. 3. *Δῆμον ὀνείρων*] *Orpheus* Argonaut. v. 1140. *Ἀῤῥήκτους ἀΐδαο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων* conjun-

git. *Eustath.* l. c. τὸ δὲ δῆμον ὀνείρων ὡς ἐπὶ ἐμψύχων καὶ σωματοειδῶν εἶπε, νύκτωρ ἡμῖν ἐκεῖθεν δῆθεν ἐπιφοιτώντων. Schol. min. τὴν νύκτα ἐν ᾗ φαίνονται οἱ ὄνειροι. *Porphyr.* de antro nympharum pag. 121. *Barnes.* δῆμος δ' ὀνείρων κατὰ Πυθαγόραν αἱ ψυχαὶ, ἅς συνάγεσθαί φησιν εἰς τὴν γαλαξίαν, τὸν οὕτω προσαγορευόμενον ἀπὸ τῶν γάλακτι τρεφομένων κ. τ. λ. quocum consentit *Diog. Laërt.* in Pythag. 8, 32. εἶναί τε (φησὶν ὁ Πυθαγόρας) πάντα τὸν ἀέρα ψυχῶν ἔμπλεων, καὶ τούτους δαίμονας καὶ ἥρωας νομίζεσθαι· καὶ ὑπὸ τούτων πέμπεσθαι ἀνθρώποις τούς τε ὀνείρους, καὶ τὰ σημεῖα νόσου τε καὶ ὑγιείας κ. τ. λ. Ego crediderim, de tantis mysteriis ne per somnium quidem cogitasse bonum *Homerum*, sed per ὀνείρους simpliciter intellexisse defunctorum animas, quas εἴδωλα, voce de somniis adhiberi solita, vocat, e. g. Odyss. *Λ*, 212. 601. Od. Υ, 355. Adde *Virg.* Aen. IV, 654. et, qui locus vel maxime huc facit, Aen. VI, 696. seq. ubi umbram Anchisae patris complecti vult Aeneas, sed *Ter frustra comprensa manus effugit imago, Par levibus ventis, volucrique simillima somno.* Quod expressum est ex Od. *Λ*, 306. Τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ ἴκελον ἢ καὶ ΟΝΕΙΡΩι Ἔπτατο, κ. τ. λ. — Versu 221. Ψυχὴ δ' ἠΰτ' ΟΝΕΙΡΟΣ ἀποπταμένη πεπότηται. *Populum*, δῆμον, de quavis multitudine dixere. *Ovid.* Met. XI, 634. *At pater* (Somnus) *e* POPULO *natorum mille suorum.* Sed ut tandem ad Nostrum revertamur, cum somnia esse dixisset Chariceni et Chleuocharmi vaticinia, ad illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alba, ubi ingens esset somniorum populus, indormiisse, ut brevi adeo nocte tantum somniaverint. Gesn.

ead. l. 4. Ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης] *Lucian.* Scytha p. 596. extr. ἐν ἀκαρεῖ de temporis brevissimo et quasi insecabili articulo dixit. Vid. *Menandri* reliq. p. 283. Hic itaque miratur Critias tam longa somnia tam brevibus noctibus. Contra *Lucian.* Somn. c. 17. de longo somnio, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες. Gesn.

ead. l. 6. Κατεγίνωσκον] *Lucianus* Philops. c. 8. ...ησαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνωκότες ...ς πολλὴν τὴν ἄνοιαν. Ita etiam c. 32. eod. Noster paullo ...st τὸ ἠλιθιῶδες τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνωκώς. Gesn.

ead. l. 7. Ἐξεῤῥίνισα] *H. Stephanus* in Thesauro ...ινίζω *ex Luciano affertur, praemisso suspendo, subsanno,* ...υκτηρίζω et ita *Scapula et Basileenses;* veteres, *Pollux, Hesychius, Suidas, Varinus* nihil habent, tacent *Camerarius et Rhodiginus.* Putaverim, venatorium verbum esse ab ...ora canum vi traductum, investigandique adeo seu indagandi significationem habere, quae huic loco apprime convenit. Idem ergo est ἐξεῤῥίνισα, quod ἐξίχνευσα, de quo verbo illud tantum notari meretur, frequentius alias cum accusandi casu jungi, ut etiam a Nostro factum c. 21. Gesn.

ead. l. 8. Ἀρίστανδρον] De hoc vide *Rigaltium* ad *Artemidor.* I, 33. L. Bos.

ibid. Τελμισεία] Lege Τελμισσέα. Vid. *Plut.* IV, 14. N. Solan.

ead. l. 9. Ἦ δ' ὅς] Saepius ita Platonizat *Lucian.* in Philopseude, etiam cum expressa personae mentio adjicitur; ...ς ἦ δ' ὃς ὁ Κλεόδημος κ. τ. λ. Gesn.

ead. l. 10. Ἐχεμυθεῖς] Ex Pythagorica disciplina vocabulum. Gesn.

ead. l. 12. Μεσορὶ] Nota, scenam dialogi Alexandriae esse. Guyet. De hoc Aegyptiorum mense vid. *Scalig.* de emend. Temp. 198. Emenda autem *Plutarch.* 678. f. ubi Μεσορὴ legitur. Legebatur etiam hic in omnibus impr. ...ωρὶ, per ω, prave. Solan. Aegyptii mensis nomen, ...tem recte cum Augusto comparat Scholiasta, et hodie quoque Copti eo loco ponunt, ut ostendit in Menologio *Fabricius.* Aegyptiorum ab antiquissimis inde temporibus propriae erant divinatoriae artes et disciplina somniorum. Mirum igitur non est, Aegyptio nomine hac in re Nostrum uti. Minime vero ex hoc solo loco colligere licet, in Aegypto scriptum Philopatrin, cujus velut theatrum ad Pontum Euxinum esse, satis ostendimus. Caeterum si quis de auctore

atque aetate hujus dialogi mecum putet, ille non nimis falsos deprehendet Christianos, si quid de imperii conve sione atque Imperatoris interitu praesagierunt; (praesagiis autem probabile fecimus in dissert. §. 34. 35.) Siquidem V Kal. Julii exstinctus est Julianus, ut adeo mense Μεσορ pacata iterum omnia atque tranquilla, Imperatore Jovian Christianis essent. Illud etiam notari obiter potest, no male paucis ante versibus dictum ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔ σης. Nuntius enim de victoriis Juliani paucis procul dub ante obitum ejus diebus Constantinopolin allatus, hunc dialo gum scribendi occasionem auctori dedit. Incidit ergo collo quium Critiae cum Christianis in viciniam solstitii, ubi bre vissimam sol noctem efficit. Gesn. Mensis Aegyptiacus sed qui etiam inter Syros usurpari potuit. Vid. Nori Epoch. Syromac. Diss. V. c. 11. La Croze.

ead. l. 15. *Δριμὺ καὶ Τιτανῶδες*] *Lucian.* Ic romen. c. 23. ὁ Ζεὺς μάλα φαβερῶς δριμὺ τε καὶ Τιτανῶ δες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν κ. τ. λ. Gesn.

ead. l. 16. *Δραξάμενος*] Conf. supr. Asin. c 24 Reitz.

ibid. *Ῥήτρην ποιήσασθαι*] Ῥήτρα *eloquium* vide tur esse, atque antiquitus adhibitum de oraculis. Docet ha *Plutarchus* Lycurgo p. 86. *H. Steph.* ubi de legibus Ly curgi, Τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ὠνόμα σεν, ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα, καὶ χρησμοὺς ὄντα Et p. 78. οὕτω δὲ περὶ ταύτην ἐσπούδασε τὴν ἀρχὴν ὁ Λυκοῦργος, ὥστε μαντείαν ἐκ Δελφῶν κομίσαι περὶ αὐτῆς, ἣν ῥήτραν καλοῦσιν. Add. p. 79. Sed haec significatio parum ad rem nostram. Neque multum illa, qua utitur *Ae lian.* V. H. X, 18. ubi synonyma videntur συνθήκας δὲ ἐποιήσαντο, et εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους. Verum ῥήτρα etiam est facultas dicendi, vel vices. In de creto Byzantiorum apud *Demosthenem* de Corona c. 27. *Δα μάγητος* — ἔλεξεν, ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν, *facta sibi a Senatu dicendi potestate.* *Lucian.* Pro Merc. Cond. c. 3. ῥήτραν λαβών, *sumtis dicendi partibus.* Id Toxari

v. 35. σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι. Hoc itaque vult Critias, quod in versione hujus loci ante hos XXV annos conjectura magis ductus, quam observato post demum usu nominis, expressi. Charicenus, illud σεσημμένον γερόντιον, ut vocat c. 16. instigaverat eum, de quo hic sermo est, ut sibi auditores pararet et audientiam etc. Gesn.

Pag. 243. l. 3. Παρεκτείναντες] Παρεκτείνας forsan. Guyet. Non est penitus inauditum, nominativos poni pro genitivis absolutis. Homer. Il. Γ, 211. ἄμφω δ' ἑζομένω γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς, ambobus sedentibus etc. praecesserat: στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους. Adde Aristoph. Lysistrata versu 13. Εἰρημένον δὲ αὐταῖς — εὕδουσι, cum praedictum sit. Plato Cratylo p. 236. E. Lucian. de Heroibus, Πάντες δήπου γεγόνασιν ἐρασθέντες ἢ θεὸς θνητοῦ ἢ θνητὸς θεᾶς. Aelian. V. H. X, 18. Βουκόλων δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἠράσθη αὐτοῦ Νύμφη μία· ubi plura dedit ejusdem Perizonius. Gesn. Non absolutum hunc habe Nominativum, sed μερισμὸς est imperfectus h. l. Quod enim in sequenti verbo finito πείθει inest subjectum, inest simul in παρεκτείναντες; quod autem praeterea in hoc plurali inest subjectum, narrantis videlicet persona ipsa, procedente narratione forte reticetur. Pleni μερισμοῦ complura sunt apud Lucianum ipsum exempla; ut Diall. Deor. XII, 1. οἱ Κορύβαντες δέ, ὁ μὲν αὐτῶν — ὁ δὲ etc. Ibid. XVI, 1. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν — — ὁ δ' Ἀπόλλων etc. Lehm.

ead. l. 4. Ἀποφράδι] Lucian. in Pseudologista, quem ἀποφράδα inscribunt, totus in eo est, ut probet, hominem etiam, quod ipse fecerat, per scomma ita posse appellari. Gesn.

ead. l. 6. Σιδηρείας] Versus scazon s. choriambus ex Il. Θ, 15. ubi in descriptione Inferorum: Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός· quem laudat etiam Lucianus Amor. c. 32. De re ipsa vid. §. 27. diss. nostrae. Gesn.

ead. l. 8. Χρυσόροφον] Homer. Od. Δ, 71. Hinc,

quod factum nollem, vir multis nominibus reverendus, qui serio dicta forent et ab auctore fide digno, quae veteribus Christianis ecclesiarum forma fuerit, adstruere conatur. Cap. 129. 142. Solan.

ibid. Ὅμηρος] Od. Δ, initio, imprimis v. 121. Etiam *Lucian.* de Domo cap. 3. et in Scytha c. 9. τοῦ νησιώτου μειρακίου meminit. Telemachum esse Ulyssis filium ex Ithaca insula, ex *Homero* apparet. Scholiastes, qui Protesilaum nominat, memoria est lapsus. Gesn.

ead. l. 11. Οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν] Homerica formula ex Il. Ω, 321. et Od. O, 165. Gesn.

ead. l. 13. Ὥς εἴ τινα] Ὡς ἀφηγηματικὸν, de quo ad cap. 16. Gesn.

ead. l. 15. Παινοποιοὶ] Ignota Lexicographis vox; furias tamen intelligi, haud obscurum est. Gesn.

ibid. Ἐπὶ τὰ θέατρα] Pro ἐπὶ τοῖς θεάτροις. Ita etiam *Hesiod.* Theogon. 531, ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν Herculis gloriam esse dicit, qui in Operibus versu 156. ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ ordinaria construendi ratione dixerat. Tale forte est illud *Matth.* VIII, 9. ὑπὸ ἐξουσίαν ἄνθρωπός εἰμι. Gesn.

ead. l. 16. Μετὰ δὲ τὰ] Pro ταῦτα, poët. Gesn.

Pag. 244. *l.* 1. Τίς, πόθεν] Versus ab *Homero* aliquoties repetitus, ut Od. *K*, 325. *O*, 318. *T*, 105. Ω, 297. etc. *Luciano* etiam usurpatus Icaromen. cap. 23. item *Senecae* ludo in Claudium. Gesn.

ead. l. 2. Χρηστὸς γὰρ] Vid. diss. nostra §. 20. Gesn.

ead. l. 6. Χαίρουσί γε] Quorsum hoc pertineat dictum, vid. §. 36. dissertationis. Gesn.

ead. l. 7. Δυστοκεῖ] Ex *Aristoph.* Ran. 1470. ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ. Schol. δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσῶν γυναικῶν. Ἢ δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ κακὰ γεννήματα προάγει. Posterius magis placet, imprimis si, ut tunc Alcibi-

le Athenienses metuebant, Christianos ab Juliano metuisse icamus. Gesn.

ead. l. 11. Ἡ δὲ σελήνη] Tanquam distinctum phaenomenon allegatur, quod prioris est caussa, nisi simpliciter a plenilunio velis intelligere, ad quod quidem παχυλῶς ad diem modo praedicendum, non magna opus est Astronomiae peritia. Caeterum Christianis ex eo, quod de interitu mundi, de Antichristo etc. disputarent, objecta Astrologica anitas. *Minuc. Fel.* XII, 7. Desinite caeli plagas et mundi ta et secreta rimari; satis est pro pedibus adspicere. Gesn.

ead. l. 12. Ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσει] Hermes pism. de infirmior. decubitu p. 12. *Hoesch.* ♄ διαμετροῦντος ἢ τετραγωνίζοντος ἢ συνόντος τῇ ☾. Gesn.

ead. l. 14. Ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἥδεσθε] Tristis enim rodigii loco habebatur androgynos, et in mare deportabatur, uod ex *Gell.* IX, 4. constat. Memorabilis etiam est *Livii* locus XXXI, 12. ubi *inter plura prodigia, ante omnia abominati semimares, jussique in mare deportari.* Similia habet idem XXVII, 13. et 39. it. XXIX, 22. Add. *Juven.* 3, 64. seq. Gesn.

Pag. 245. *l.* 2. Κατάξουσι] Καταράξουσι forsan. Juxta. Nil opus emendatione; nam κατάγειν aeque a κάτω γειν, quam κατὰ et ἄγειν, formari potest, ut ex *Plut.* ocet *Steph.* Et pro *deorsum ducere, mittere,* ut κατάγειν εἰς δου apud LXX frequentissimum, quia et κατάγειν δάκρυα *Jerem.* IX, 17. ac ter deinceps. Item κατάγειν ἐξ οὐρανοῦ *Amos.* III, 11. Cumque hic Dialog. ad ejusmodi stilum sit compositus, sufficerent illa testimonia, si vel apud alios non venirentur. Et cur non aeque descendendi significatus huic erbo inesset, quam in καταῤῥίπτω, dejicio; etsi κατάγειν onge plurimum pro *deducere, perducere quem ad locum,* surpatur apud antiquos et sequioris aevi scriptt. Reitz.

ead. l. 3. Τὸ βροντοποιὸν δοχεῖον] Forte respicit ad τὰ καλούμενα ἠχεῖα, ὧν ὁ κτύπος (cum Scholiaste *Aristophan.* loquor ad Νεφ. 291.) σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ μηχάνημά τι, ᾧ

καλεῖται βροντεῖον, ἀμφορεὺς μεστὸς ψήφων ἀντιβαλλο νων εἰς χαλκοῦν λέβητα. Quamquam si P. Victorium d diamus Var. Lect. 20, 7. alia prorsus fuit τῶν ἠχείων ra ad augendam nimirum quamcunque vocem comparata, de q hic non est disputandi locus. Qualia igitur in scena fu vasa, talia ad risum captandum caelo affingit Critias, qui impletis erumpant fulmina cum tonitribus. Gesn.

ead. l. 5. Ὡς μεταλλαγῶσι] Vid. §. 34. dis Gesn.

ead. l. 8. Πρῖνος] Apud *Aristoph.* Ran. 863. ait Aeschylum Bacchus, σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθ βοᾷς· ad quem locum *Bisetus*: ὅτι ἡ πρῖνος καιομένη ψ φον ποιεῖ. Gesn.

ibid. Διάτορον] *Lucian.* Gallo init. de galli can διάτορόν τι ἀναβοήσας. Gesn.

ead. l. 10. Θήγοντες ὀδόντας] Formula *Aristoph* Batr. 829. Θυμολέων Homericum Herculis epitheton. *Ith* οντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας, *Ari stophani* Batr. 1048. Gesn.

ibid. Κατ' ἀνδρῶν θυμολεόντων] Parodia *Hom* Od. Λ, 266. Solan.

ead. l. 11. Τριφαλείας] Lege τρυφαλείας. Guyet. Et hoc malim. Sed cum prius etiam reperiatur alibi, nil mutem. Et licet τρυφ— sp. *Homer.* perpetuo scribatur tamen Scholiast. ad Il. Γ, 372. τρυφαλείης exponit — τρεῖς φάλους ἐχούσης· adeoque τριφαλείας ad originem propi accedens eo minus mutandum. Reitz.

ead. l. 12. Ὡς] Lege ὥς. Guyet.

ead. l. 13. Καταρρύγετε] Proprie *vexare* est, *atte rere.* Sed ipse deinde explicat per ἐπαρᾶσθαι τῇ πατρίδι Gesn.

ead. l. 14. Μαθηματικὴν] Astrologiam judiciariam, quae vocatur, *Mathesin*, et qui eam profiterentur, *Mathematicos* appellatos esse, non opus est ut hic moneatur. Hanc artem *tractare* non negat Christianos, sed κατωρθωκέναι, *recte tractasse*, *edidicisse.* Verum fuit saltem primi

mperibus (iam tum) Christianorum, apud quos conjectoribus, aliis, vatibus, mathematicis, et id genus hominibus abhorrent, infensis propterea odiis ab illis excepti. Vid. inter os *Arnob.* contra gentes p. 13. it. *Tertullianus* Apol. 43. Laudanda et hic est incomparabilis viri *Io. Alb.* bricii industria, qui Bibl. Graec. III, 20. p. 518. seq. ncinnavit catalogum selectum scriptorum, qui astrologiam telesmaticam oppugnarunt, quos inter primo loco Christia s veteres collocavit. Qui ergo factum dicemus, ut ea ta n per posticum quasi recepta ita diu in Christiano etiam be viguerit? Gesn.

eod. *l.* 16. Γραϊδίων] Etiam hodienum vetulae per s mulierculae, quam viri, magiae et incantationum crimine ducuntur. Scilicet judicii viriumque imbecillitas, quae se i, cum avaritia, quae aetati quodam modo naturalis est, njuncta, superstitionum foecunda mater esse solet. Gesn.

Pag. 246. *l.* 4. Κεκαρμένοι τὴν γνώμην] Mira lis loquendi forma, *detonsus mente sive sententia.* Sed lu n hic etiam affundit *Lucianus*, qui Paphlagonas in Pseu mante c. 15. vocat τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προ ὑρημένους, id est, ut interpretor, ovium instar lanigera m, tonderique solitarum, stupida hebetique ingenio prae tos: statim enim subjicit, οὐδὲν ἐοικότας fuisse illos σιτο άγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνη τῇ μορφῇ μὴ οὐ πρόβατα ὺαι διαφέροντας. Etiam cap. 6. dixerat, τοὺς πολλοὺς κοχείροντάς, i. e. ἀπατῶντες. Nostri Germani non modo ndere, *scheren*, ponunt pro ludibrio habere; sed quidam tiam *balbiren* dicunt, i. e. barbam radere, pro *Plautino* mo *emungere.* Ita οἱ ό, quod in *Cant.* IV, 2. est תצובקה כרר, simili ellipsi reddidere ἀγέλαι τῶν κεκαρ ένων. In ipsa autem calvitie et raso capite videtur aliquid lim fuisse contemtui obnoxium. Unde graviter adeo irasci ur Elisa pueris calvitiem sibi exprobrantibus. *Nonius* verbum alvere deductum putavit *a nimis calvis, qui omnibus essent rustratui*, quo loco utitur *Elmenhorstius*, ad illustrandum llud, quod est apud *Arnobium* contra gentes l. 3. p. 239.

delectamini Dii impudorum (de minis loquitur) rebus a
pitibus. Quaedam etiam in hanc sententiam annot-
sunt ad Lucian. Epist. c. 15. a doctissimo viro Ma
lovenio. Add. Juven. V, 171. Casaubon. ad Pers. p. 10
Graev. ad Luciani Soloec. p. 744. Ne quid tamen d
simulem, videtur mihi Triephon ad clericorum tonsura
respicere, cujus et paullo ante facta mentio clarior, ubi κ
κουριῶν τις, ἐξ ἀγροῦ παραγενόμενος, καταρρέων τὴν κ
μην memoratur. Gregorii enim Nazianzeni aetate tonsura
in usu fuisse, non improbabilis conjectura ex Maximi Cy
nici constitutione elicitur, de qua loquens Nicephorus H. E
12, 11. p. 240. καὶ ὀλίγον ἀπέλυθε, inquit, κυνικὰς τρίχα
περιελόντι... Et ne negari id more potentes Nice
phorum, praesto est Theodoritus, qui H. E. 4, 8. Τιμ
θεος, inquit, ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐπίσκοπος — ἀντὶ το
θαυμασίου Γρηγορίου (Nazianzeni puta) Μάξιμόν τινα κ
χειροτόνηκε κυνικόν, εὐθὺς αὐτοῦ τὰς κυνικὰς ἀποκείρα
τρίχας. Nec parvi momenti sunt, quae Jac. Gothofred
ex fontibus monuit ad l. 38. Codicis Theod. de Episcopi
ubi ob ξύρισμα ψυροειδὲς coronatos appellatos esse clerico
et clericalis reverentiae nomen coronam fuisse jam circa haec
tempora, luculenter probavit. Sed de his aliter Salmas. d
coma p. 158. Viderint, qui dedita opera hujus antiquitat
ritus tractant. Gesn.

ead. l. 6. Ἄσιτοι] In ipsa Scriptura S. aliquoru
mentio fit, qui jejuniis et cibi abstinentia ad visiones app
ritionesque sese praepararunt. Et cacozelia quadam reru
sacrarum factum est, ut apud gentiles etiam quidam, Pyth
gorici imprimis atque Platonici, variis καθαρμοῖς, lustratio
nibus, jejuniis, animas suas ad commercium cum Deo spiri
tibusque aptas reddere vellent. Jam apud Herodotum II
40. προνηστεύουσι τῇ Ἴσι. Ex recentioribus sufficit i
praesentia laudare Jamblichum III, 11. p. 74. Edit. Oxon
ubi inter praeparationes ad vaticinandum reliquas, τριῶ
ὅλων ἡμερῶν ἀσιτίαν refert. De Christianis omnium fer
temporum nota res est, imprimis si in censum veniant, qui

Vitis Sanctorum Patrum, et Actis Sanctorum, larga manu eruntur. Sed non sunt praetermittenda Gregorii Nazianzi verba, quibus mirifice totus hic locus illustratur. Vebantur a Juliano Christiani, ait vir ἔνθεος, p. 122. λογ. rat. 11. in Julian. οἱ τοῖς γραιδίοις συγκαθεζόμενοι καὶ ψάλλοντες, οἱ ταῖς μακραῖς νηστείαις ἐκτετηγμένοι, καὶ ...ῶντες, οἱ μάτην ἀγρυπνοῦντες, καὶ ταῖς παννυχίοις ᾠδαῖς παραληροῦντες. Gesn.

ead. l. 14. Σεσηρότες] De iratorum canum rictibus adhiberi solitum verbum. *Aristoph.* Pace v. 635. ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας. Schol. ἀπὸ τῶν κυνῶν μεταφορά· ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσήρασιν ἀλλήλοις. ...sis forte convertere *sarcastice subridentes*: σαρκάζειν enim σαρκασμὸς ἀπὸ τοῦ σαίρειν, unde et σέσηρα. Gesn.

ibid. Ἔξω — τοῦ κλινιδίου] Id est, non ut alia ...mnia e somno et in lectulo ducunt originem, sed aliunde extra lectulum nobis obtingunt. Ita *Jamblichus* de mysteriis XIII, 23. probare conatur, a principio aliquo extra ...minem constituto provenire divina illa et futuri praesaga ...mnia. Gesn.

Pag. 247. *l.* 8. Ἐπιφημίζειν] Uti nos vertimus, ...τῷ subaudiendum, ut scilicet ad Deum referatur. Non ...gaverim tamen, posse aliter etiam accipi, ut tantum *di-vulgare* vel *differre rumoribus* significet: ita nulla opus fue...t ellipsi. Gesn.

ibid. Ἕνα θυμὸν ἔχοντες] *Hom.* Il. N, 487. Blan. Suspicabatur *Heumannus*, ἅπαντα θυμὸν ἐκχέοντες. ...uperest, ut addicant libri, sine quibus intolerabili sentent...a nihil mutem. Gesn.

ead. l. 2. Θυμὸν] *Iram* volebat verti *Heumannus* ...bec. 249. bene, si ἐκχέοντες legas; minus recte, si vulgatum serves. Reitz.

ead. l. 13. Σίγα, ὦ Κριτία] Poteratne autem aliquid ...n dramatico genere esse absurdius, quam post magna prooemia et ingentissimarum promissionum hiatus, denique, cum ...d ipsam rem perventum est, frustrari lectores, et dimittere

longe quam fuerant incertiores, quidnam tantis dignum hyperbolis cothurnisque fuerit? Κενὰς quidem ἐλπίδας, et ὕθλους forte vidimus, sed ubi δεινὰ βουλεύματα; quorum neque mentio facta cap. 4. Si quid tamen licet conjicere, ipsam forte mortem Juliano portendi dixerunt Sophistae, quos Noster appellat, quo referenda sunt, quae §. 35. dissert. nostrae diximus. Hoc itaque ut nimis mali ominis et blasphemum plane reticet. Inde forte est, quod Critias deinde vitam longam spondet Imperatori, quamquam id alia etiam de caussa poterat fieri. Gesn.

ead. l. 14. Ὡς ἐξώγχωται] Nimirum quod ante in Critia effecerant nugae Sophistarum, id jam in Triephonte producunt. Illud de morsu canis rabidi est etiam in fine Nigrini, item Philopseudis, ubi etiam de ventre auditis nugis inflato ita *Lucian.* pag. 353. τοιαῦτα ἀκούσας, ἥκω νὴ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πιόντες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος, ἡδέως δ' ἂν πόθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν τι φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὡς μή τι κακὸν ἐργάσηταί με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. Quod est de ultimo verbo, conf. Abdicat. cap. 6. οὐ γὰρ ἁπλοῦν οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέῤῥηξε κ. τ. λ. Gesn.

Pag. 248. *l.* 4. Τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς] Nic. *Rigaltius* ad *Tertull.* de Oratione non procul ab initio, *notam etiam*, inquit, *Luciano fuisse dominicae orationis formulam, declarant ista Triephontis ad Critiam;* et deinde haec verba subjungit. Cui merito assentitur *Fabric.* Bibl. Gr. IV, 16. p. 504. Gesn.

ead. l. 5. Πολυώνυμον ᾠδὴν] Vid. *Th. Smith.* de hymno matutino Graecorum, in miscell. pag. 139. La Croze. Per hanc intelligit *Jo. Gregorius* clausulam orationis dominicae: *quia tuum est regnum* etc. Observationum Sacrarum c. 38. quem tamen falli, praeclare notavit *J. Alb. Fabricius* l. c. et mavult intelligi δοξολογίαν aliquam veterem, ut est v. g. *Clementis Alexandrini.* Deinde in Bibliographia antiquaria c. XI. p. 368. ubi de Christianorum

rmnis exponit, *Ode Polyonymos*, inquit, *cujus meminit* *ucianus, sive quisquis auctor, in Philopatride, nihil aliud* *t, quam doxologia* etc. Ita πολυώνυμον ᾠδὴν vocaveris ἡν μεγάλην δοξολογίαν, ut vocatur, quae tum alias, tum ccurate imprimis, et cum variantium lectionum notatione, dita est a *Th. Smith.* in calce libri Anglice editi, *an ac-* *ount of the Greek Church*, ubi statim ab initio canit Eccle-a: Αἰνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξο-λογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σε, κ. τ. λ. Ἐπῳδῆς πολυω-νύμου meminit Lucian. Philops. c. 17. magicum carmen ntelligens. Gesn.

ead. l. 6. Ἀλλὰ] Fingitur interventu Cleolai sermo in-terrumpi. Gesn. Verba: σπουδῇ δὲ ἥκει καὶ κατέρχεται *Fritzschius* Quaestst. p. 215. ducta esse monet e nobili loco *Aristoph.* Ran. v. 1154. sq. Lehm.

ead. l. 10. Μή τι παραδράμῃς] Vid. §. 21. dis-sert. Studui hic quidem, ne quid in interpretatione hujus versus inepto poëtae concederem. Gesn. Umbras has esse versuum, quibus jam utuntur vel abutuntur amici eleganter scilicet eruditi, nemo non videt. Quapropter minus mireris, quod vel Editores distribuerunt versus, vel Interpretes imi-tari conati sunt, quam quod *Fritzschius* Quaestst. p. 215. perfectos numeros exspectasse videtur ac vituperasse editores, qui etiam mancos et illegitimos versus pro versibus notarint. Lehm.

ibid. Μηδὲ παρέλθῃς] Ex Tragico aliquo, ut mihi videtur; nisi forsan, uti et sequentia, hujus ipsius, quisquis demum est, et haec sint. Solan.

ead. l. 12. Καλὴ ξυνωρὶς] V. diss. §. 28. Gesn.

ead. l. 15. Πέπτωκεν ὀφρῦς] Iterum Jambi, sed interrupti. De re ipsa vid. omnino §. 33. et 34. dissert. Non puto autem opus esse, ut ὀφρῦν peculiariter de urbe quacunque capiamus, ut Palmyram intelligebat *Crozius*. Vid. diss. §. 24. Ὀφρῦς, *supercilium*, est superbia e rebus gestis et felicitate superioris temporis contracta. Gesn.

ead. l. 17. Σοῦσα] Quia sub Trajano a Cassio Seleu-

cia et Ctesiphon captae sunt et incensae, sunt qui eo tempore scriptum hunc dialogum putent; sed illi ad sexcent recentiora non attenderunt. SOLAN.

ibid. *Ἄστυ*] *Τὸ Περσίδος* hic deesse videtur. GUYET

ead. l. 18. *Ἀραβίας*] *Τὸ Α* in *Ἀραβίᾳ* anceps. Pr pert. *Aut si qua Arabiae lucet bombyce puella.* GUYET.

Pag. 249. *l.* 8. *Πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλήψει*] Sic recentiores. Scribe cum prioribus ἐκλείψει. JEN *Ἐκλείψει*] Plerique libri ἐκλήψει· quod sic ego mutavi SOLAN.

ead. l. 11. *Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτο δουλουμένην*] Stabat adhuc Luciani aetate Babylon antiqua. Vid. Charon. c. 23. et Navig. c. 34. Audi tamen, qui *Bochartus* ex *Plin.* VI, 26. et *Strabone* XVI. profert quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate et deinceps Babylon nominatur. SOLAN.

ead. l. 12. *Δούλειον ἦμαρ*] Il. *Z*, 463. — ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ· et ante 455. ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας GESN.

ead. l. 14. *Ἐφευρόντες*] Quo jure autem dicit Triepho, modo repertum ab ipsis esse *ignotum Athenis Deum* cum jam supra c. 18. per eundem juraverit Critias, idque eo tempore, cum quaereretur numen, per quod jurari valide posset; quod tamen, tanquam obiter dictum, silentio transmittebat Triepho. An ex hodierno Gallorum idiomate sensus est: *allons trouver le Dieu inconnu d' Athènes?* GESN

ead. l. 16. *Εὐχαριστήσομεν*] Est vox minime Lucianea, i. e. Attica. KUSTER. Apud idoneum auctorem nusquam reperiri pronuntiat *Thomas Magister*, v. *χάριν οἶδά σοι*· quod aliquatenus verum est; extat tamen in *Arriani* ad Epict. comment. pag. 64. B. 77. C. ut et *εὐχάριστος* pag. 64. B. C. SOLAN.

ibid. *Τοιούτου κράτους*] Pro imperatore ipso ponitur *κράτος*. Ita etiam *Nazianzenus* Epist. 183. p. 89 *τῷ παρόντι κράτει*, id est, Imperatori, *τὰ τοῦ κράτους* quae sunt Imperatoris, praestari jubet. GESN.

Pag. 250. *l.* 1. Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ] Eorum adagio, quod est ab *Erasmo* explicatum, Apologiam pro Mercede Conductis *Lucianus* conclusit. Gesn.

ead. l. 3. Οὗτος] Rejecit hanc notam Ed. *Par.* In quibusdam ita adscribitur, ut an ad praecedentem libellum, an ad sequentem, referri voluerint, nescias. Mos receptus ad sequentem referre jubet. Sed vide notam nostram ad simile Scholium fini sequentis opusculi additam; unde patebit, et hoc ad praecedentem Dialogum referri debere. Solan. Rejiciuntur haec etiam ab Ed. *Bas.* 4. Bip.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 251. *l.* 1. ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ] Non esse hunc libellum Luciani, ausim contendere, sed Scholasticam alicujus declamationem prope puerilem; cujus rei documenta quaedam e stilo petita mox dabimus, nempe insignia, ne quis sola nutet. Gesn. Tam leviter profecto magni ponderis judicio quod *Wielandius* subscribere dubitavit, nihiloque minus *Lucianum* admodum juvenem, Attica venustate et urbanitate nondum satis tinctum, hujus libelli auctorem esse sibi persuasit, tanto minus est mirum, quum sic ei de stylo tantum agi videretur, cujus vel ruditas, vel arte paratus rigor, aliquid excusationis in aetate auctoris haberet, ipsi autem censori, linguae subtilitatum minus gnaro, non tanta, quanta *Gesnero*, vitia videri possent. Verum etsi non tenuia sint, quae passim a *Gesnero*, passim etiam a me, animadversa deprehenderis, ut de ineptis verborum transpositionibus, de frequentissimo usu formularum τοσοῦτον — ὥστε, οὕτως — ὥστε, et mira apostrophi insolentia, et ejus generis aliis styli vitiis, quae nec in adolescentulum *Lucianum*, qualem e geminis ejus declamationibus et exercitationibus juvenilibus novimus, ullo modo cadunt: longe tamen gravius est illud argumentum, quod ex interna rerum ac sententiarum indole

repetitum nunc paucis saltem proponam: uberius fortasse alio tempore exponam. Totus scilicet dialogus nihil est nisi mediocre mediocris ingenii specimen rhetoricum, concinnatum illud, vel potius inconcinne et imperite consarcinatum a bonae quidem lectionis, sed immaturi adhuc judicii juvene, qui flores et fructus studiorum suorum Xenophonteorum, Platonicorum, maxime Isocrateorum, moderante praeceptore proferre vellet, materia e campo amplissimo desumta, quae largam exemplorum copiam, argumentorum magnam vim, deinque etiam aptam formae speciem, tum ex se ipsa, tum e sacra Graeciae historia, tum denique e clarissimis scriptoribus, facile suppeditare posset. Res itaque ac sententias cum ipsis luminibus paene ad verba hic tiro noster repetiit ex *Isocratis* Encomio Helenae, quod ante virum illum doctum in Ephemeridd. literar. Gotting. a. 1791. n. 193., quem *Schmiederus* laudat, jam a *Gilberto Cognato* in Ed. *Basil.* 3. notatum vidi; idque iste ita fecit, ut non imitatorem, sed purum putum compilatorem, non possis non agnoscere. Compares modo locum de Helena ejusque proco Theseo c. 16. sq. cum integrum, tum verba illa cap. 17. *Ἐπανελθοῦσαν δ' εἰς Ἄργος* etc. cum iis, quae apud *Isocratem* leguntur pag. 186. sq. Ed. *Dindorf.* *Μετὰ γὰρ τὴν Θησέως εἰς Ἅιδου κατάβασιν ἐπανελθούσης αὐτῆς εἰς Λακεδαίμονα* etc. et non solum easdem sententias eundemque earum ordinem et cursum, sed plerumque etiam eadem verba, eosdem sonos ac numeros audies, quasi ab Echo jocante, et tamen non jocante, redditos. Fastidies, certo scio, inter alia maxime illud, quod, quum *Isocrates* elegantissime dixisset: *οὔπω δὲ κεχριμένου τοῦ μέλλοντος αὐτῇ συνοικήσειν, ἀλλ' ἔτι κοινῆς τῆς τύχης οὔσης, οὕτω πρόδηλος ἦν ἅπασιν ἐσομένη περιμάχητος, ὥςτε συνελθόντες πίστεις ἔδοσαν ἀλλήλοις ἦ μὴν βοηθήσειν, εἴ τις ἀποστεροίη τὸν ἀξιωθέντα λαβεῖν αὐτὴν, νομίζων ἕκαστος τὴν ἐπικουρίαν ταύτην αὑτῷ παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας ἐλπίδος πλὴν ἑνὸς ἀνδρὸς ἅπαντες ἐψεύσθησαν, τῆς δὲ κοινῆς δόξης ἧς ἔσχον περὶ*

κείνης οὐδεὶς αὐτῶν διήμαρτεν, jam eadem scholasticus noster vere pueriliter hunc in modum refinxit: φρονοῦντες δ' ὅτι περιμάχητος ἔσται, καὶ δείσαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομένων πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν ὅρκον τουτονὶ ψήφῳ κοινῇ, ἦ μὴν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, μηδ' ἐπιτρέψειν, ἤν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἰόμενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμαχίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα, et quae deinceps de judicio Paridis et de communi Graeciae bello adnectuntur; quae et ipsa apud *Isocratem* prope iisdem verbis ac figuris ornata, eadem prorsus serie sese excipientia, legas. Aliis ejusdem generis locis omissis etiam exemplum dabo rationis, qua artifex noster sententiam *Isocratis* brevem ac nudam amplificaverit et illustraverit, nempe locum illum, qui et ipsum *Wielandium* male habuit, cap. 27. in. Quam enim sententiam summus ille rhetorices doctor perspicue his verbis enuntiavit pag. 190. καὶ τοὺς μὲν ὑπ' ἄλλῃ τινὶ δυνάμει γιγνομένους λοιδοροῦμεν καὶ κόλακας ἀποκαλοῦμεν, τοὺς δὲ τῷ κάλλει λατρεύοντας φιλοκάλους καὶ φιλοπόνους εἶναι νομίζομεν, eandem per species illustraturus inepte delectas ita obscurat noster l. l. τοὺς μὲν οὖν ἢ δημοκρατουμένοις τὰ κοινὰ διοικοῦντας, ἢ τυράννοις ὑποτεταγμένους, τοὺς μὲν δημαγωγούς, τοὺς δὲ κόλακας καλοῦμεν· μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομένους θαυμάζομέν τε, φιλοπόνους τε καὶ φιλοκάλους ὀνομάζομέν, καὶ κοινοὺς νομίζομεν εὐεργέτας τοὺς τῶν καλῶν ἐπιμελητάς. ita, inquam, obscurat, ut *Wielandius* vix prolixiore explicatione tenebras dispellat, quod negotium, si *Isocratis* verba novisset et consuluisset, breviore nota absolvere potuit. Verum interius in hanc caussam descendere nunc quidem nec placet, nec licet. Hoc tantum addam, praeter *Platonis* Symposium, id quod *Creuzerus* monuit ad *Plotin.* pag. 184. et Prolegg. p. IV., etiam *Xenophonteum* huic auctori in componendo opusculo suo in mente, et vero ante oculos, fuisse. Lehm.

Pag. 252. *l.* 8. Ἐν *Διασίοις*] Vid. *Bourd.* not. et Scholia ad Tim. c. 5. et Icarom. c. 24. Solan. In marg. *Par.* additum: Festa Jovis fuere Athenis Diasia, ἀπὸ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς ἄσας, ut *Suidas* ait, appellata et hanc fors. *Bourdelotii* notam intelligit *Solanus*; nam aliam ejusdem hic non invenio. Sed supra T. I. Tim. c. 7. aliquid de *Διασίοις* dixit, ubi et *Hemsterh.* consulas. Reitz.

Pag. 253. *l.* 11. *Περὶ τῶν ἀσταχύων*] Quales ludi in Provincia Gallica satis antiqui, *Florales* dicti, quibus de carminum laude certatur, praemiumque est flos aureus. Solan.

Pag. 254. *l.* 3. *Φίλων*] De Philone Luciani amico vide Quom. Hist. Conscr. et Sympos. Quamquam hoc quidem opus Lucianeum non esse suspicor. Solan.

Pag. 256. *l.* 4. Ἢ *πάντα τἄλλα παρέντας*] Haec male conjuncta vix cohaerere videntur, nisi interponas articulum τῷ. *Πῶς ἂν τὸ καλὸν σώζοιτο, ἢ τῷ λέγειν;* ita certe interpretatus sum. Verbum *σώζειν* hic significat *tueri, adesse, ostendere.* Simili fere ratione *Plutarchus* de facie in orbe Lunae p. 1701. *H. Steph.* de Cleanthe Samio, *Φαινόμενα σώζειν ἐπειρᾶτο μένειν τὸν οὐρανὸν ὑποτιθέμενος κ. τ. λ.* ubi etiam ad demonstrationem, et conciliationem assensus refertur. Gesn.

ead. l. 14. *Διόςκουροι*] Ita et Navig. c. 9. ut alibi plerumque. Sed interdum et *Διόςκοροι* apud Nostrum. V. Dial. Meretr. XIV. Reitz. Omnino vid. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 235. Rigidior est *Fritzschii* sententia, qui in Commentat. I. de Atticismo et orthographia Luciani p. 12. scripturam *Διόςκουροι* in *Luciani* scriptis ubique damnandam arbitratur. Lehm.

ead. l. 17. *Αἰτία γενέσθαι*] Hic aliquid deesse videtur. An *τῆς ἀθανασίας αἰτία γ.* etc. Guyet. Facile subaudias, ejusdem rei auctorem Helenam fratribus fuisse, quam ipsa fecit; neque aliquid excidisse credo, si stilum hujus Dialogi respicias. Et si *καὶ* modo vertas *etiam*, satis

procedit sermo, *ea ipsa hoc fecit*, *fratribus* etiam *suasit*, sive *effecit*. Reitz.

ibid. Πρὶν αὐτὴν — συνεξητασμένοις] Ita videtur conciliare velle *Homeri* dicta diversa. Il. Γ, 243. cum Helena de fratribus suis tanquam vivis dixisset, subjicit,

Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
Ἐν Λακεδαίμονι, κ. τ. λ.

sed aliquamdiu post Od. Λ, 299. videt apud inferos Ulysses

Κάστορα θ' Ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Τοὺς ἄμφω ζώους κατέχει φυσίζοος αἶα·
Οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
Ἄλλοθι μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖ τε
Τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἶσα θεοῖσιν.

de Apotheosi autem Helenae vid. *Spanh.* ad *Callim.* in Dia. v. 232. et *Dechair.* ad *Athenag.* apol. pr. p. 3. ubi pro Nemesi s. Rhamnusia Dea cultam ostenditur. Gesn.

Pag. 257. *l.* 3. Πέλοψ] Vid. et cap. 19. *Hyginus* filii formam praedicat, 271. De Pelopis ipsius forma nihil habet; sed meminit *Clem. Alex.* p. 14. C. et *Philostr.* p. 788. A. Neptuno amatus currum ab eo accepit, vid. cap. 9. et 19. Solan. Conf. infra c. 19. f. Reitz. Pelopem ante Ganymedem pocillatoris Olympii officio functum esse, Neptuni curru in sedem Deorum evectum, nobilissimus testis est *Pindarus* Olymp. I. a versu inde 58. Lehm.

ead. l. 4. Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου] Adpinxit *Hemsterh.* Vid. *Davis.* ad *Cic.* T. D. I. p. 65. Ed. 3. Sed mihi est p. 56. sive c. 26. ubi *Cic.* Laomedontem facit Ganymedis patrem; *Davis.* vero magnas de eodem auctorum discrepantias indicat, quas repetiisse aut conciliasse tanti non habeo. Reitz.

ead. l. 7. Θήρας] Atqui adfuit Mercurius rapienti etc. vide Diall. Deor. XX. c. 3. Solan.

ead. l. 8. Γάργαρον] Vid. Diall. Deor. XX, 5. Reitz.

ead. l. 9. Ἐκεῖσε] Εἰς τὸν οὐρανὸν scilicet. Guyet.

ead. l. 12. Τοῦτο μὲν γενόμενος κύκνος —

τοῦτο δ' ἐν εἴδει ταύρου] Pessime interpr. τοῦτο μὲν, et τοῦτο δὲ, reddidit *ob eam rem*, et *ob eandem*: notat enim, *cum*, *tum*; *modo*, *modo*. Voluit igitur *Lucian.* modo *in cygnum conversus*, *modo in tauri specie*. Exempla videri possunt apud *Vigerum* et alios. L. Bos.

Pag. 258. *l.* 3. *Ἑλλήνων ποιητῇ*] *Hom.* Il. *Δ*, 39. Solan.

ead. l. 8. *Ἅπαντας θεοὺς* etc.] Il. *Θ*, 18. Solan.

ead. l. 14. *Καὶ οἷον τὸν ὁρῶντα προςαγαγέσθαι*] Interp. *et quia maxime putat intuentem allici posse.* Parum accurate; non enim οἷον est *quia putat*, sed *quae potest*, *apta est*. Δυνατοῦ, ἱκανοῦ alias dicitur. Vitring.

Pag. 259. *l.* 1. *Τοῦ Πέλοπος ἡττημένον*] Vide cap. 7. et notam nostram. Solan.

ead. l. 5. *Παρεσχῆσθαι*] I. e. χαρίσασθαι, *dare*. Vis dare, nec dare vis. Guyet.

ead. l. 17. *Τοῦ κάλλους περιουσίαν*] Potius verterem *pulchritudinis excellentiam*, *praestantiam*, quam cum interprete *potestatem*. Comicus eleganter dixit, *virtutem formae*. Vitring.

Pag. 260. *l.* 7. *Ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν*] Ita argumentatur: Si voluisset vincere Jupiter Junonem suam, arbitrum dedisset factiosum et imperii cupidum; similiter, si Minervam, philosophum aut pugnacem: sed dat voluptuarium spectatorem formarum; vult ergo primas deferri formae. Gesn.

ead. l. 13. *Λευκώλενος ἡ Ἥρα*] *Hom.* Il. *E*, 721. Haec et sequentia apud *Homerum* frequentissime occurrere, vel pueris notum est. Solan.

Pag. 261. *l.* 15. *Φίλωνα*] Sic rectius legitur, quam eliso *α*, quamquam in M. Codd. frequenter ita eliduntur vocales; quod in hoc praesertim libello factitatum esse, facile observes. In L. *Φίλων*, prave. Solan. Duriores multo et quae vix poëtis condonentur elisiones legimus supra c. 10. οὐχ ἑτέρ' ἀμφιςβητεῖ, et mox Ἥρ' Ἀφροδίτῃ. Quas quum, ut decebat, credo, bonum editorem, intactas *Solanus* reli-

nisset, et h. l. satius erat retinuisse vulgatam scripturam. Lehm.

Pag. 262. *l.* 12. Ἀκούειν καλλίστην] Supra jam verbo ἀκούειν ita usus est auctor, ut passim Latini suo *audire*, ut nempe *dici*, *nominari* significet. Claritatis caussa tamen verbo illo in interpretatione abstinui, et, quod nihil ambiguitatis habeat, posui. Alioqui, ne alia dicamus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non est, vel studiose conficta ad charactera inepti hominis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum Luciano, *pulcherrime se habet pulchritudinem audire pulcherrimam*, pro eo, quod est, *pulchrum est laudari pulchritudinem*. Ita mox junguntur, οὕτω — ὥςτε (ἵνα —) ἀλλ᾽ οὖν οὕτως — ὥςτε — οὕτω ὥςτε. —. Et statim τοςαύτην — ὥςϑ᾽ οὕτως — ὥςτε. Emolliri talia interpretando possunt, dissimulari plane non debent, si hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri potest orationem, et velut speculum animi auctoris, repraesentet. Gesn.

ead. l. 15. Περὶ αὐτοῦ] Glossema videtur. Guyet.

Pag. 263. *l.* 12. Ὅσα ϑεοὶ] Pro καϑ᾽ ὅσα. Guyet.

ead. l. 14. Ὥςτ᾽ ἔτι τῆς ἡλικίας οὖσαν ἐντὸς] Legend. videtur, οὐκέτι τῆς ἡλικίας οὖσαν ἐντός. Οὐκέτι, *nondum*. *Hesych.* οὐκέτι οὐχὶ, ἢ οὐ. Guyet. Quia mox diserte ait, μήπω ἡλικίας ἡμμένην, ideo et hic forsan negationem addi voluit *Guyet*. Sed male: nam ἐντὸς *intra* aetatem, hic loci negationis est satis; quod emendandi libido accepit pro ἐν. Sed ἐντὸς ita de tempore nondum exacto dici, praeter *Steph.* qui ex *Plat.* ἐντὸς τριήκοντα ἐτῶν γεγονὸς, i. e. qui triginta annos nondum vixit, nondum impleverit, habet etiam *Thucyd.* IV. c. 28. ἐντὸς ἡμερῶν εἴκοσιν, aliique. Et qui intra metam versatur, eam nondum attigit. Reitz. Cf. Varr. Lectt. Lehm.

ead. l. 16. Οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσϑη, ὥςτ᾽ etc.] Puto legendum ἠράσϑη. Nam si ἠγάσϑη vere scriptum sit, oportuit et τὴν ὥραν· ut infra cap. 25. Ὁ γὰρ Ὀδυσσέως οὕτως ἀγασϑῆναι λέγεται τούτους etc. Jens.

V. *Jens.* sed nihil tamen muta: intelligitur enim αὐτήν. Si plane apud *Philostratum* legitur pag. 789. αὐτὸν ἠγάσθη τῆς ὥρας. Solan. Non recusarem ἠράσθη, si qui libri exhiberent, propter sequentia, amori propria; sed quia et ἄγαμαι de venerabunda admiratione satis tritum, ut apud *Phalar.* Ep. 28. τὸ μὲν γὰρ εὔνουν καὶ συμπαθές σου ἄγαμαι, et passiva illa terminatio pro ἀγάσασθαι non sit improba, nihil jam immutem. *Aelian.* V. H. V, 6. p. Ἄξιον ἐπαινέσαι — καὶ ἀγασθῆναι. Unde et patet, id plus esse, quam *laudare:* nam gradatio est, quando ait, Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινέσαι, ἄλλος δ᾽ ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Si quis tamen id passive velit exponere, quia ἀγασάμενος est frequentius, is meminerit *Eustathium* tradere, (quod *Steph.* jam notavit) ipsum ἄγαμαι praeterit. esse passivum, aeque ac ἔραμαι· ideoque nil mirum, si et aliis in temporibus passive formetur, ut idem et *Plat.* Pol. I. καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα Reitz.

Pag. 264. *l.* 1. Οὐκ ᾤετο βιωτὸν] Subaudi τὸν βίον, quod saepius additur: sed et interdum omitti, idem *Stephan.* satis jam docuit. Reitz.

Pag. 265. *l.* 7. Ἦ μὴν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι] Perperam redditur τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, *qui hanc dicere dignatus fuisset.* Debebat, *qui hac dignus esset judicatus.* Vitring.

Pag. 266. *l.* 5. Αὐτοὺς ἐάσαντες] Αὐτοί. Guyet. Male, credo; nam αὐτοὺς pertinet ad Trojanos, adeoque recte habet. Reitz.

ead. l. 9. Οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον] Rectius legitur ἀλλὰ ante μᾶλλον. Solan. At vid. Varr. Lectt. Lehm.

ead. l. 10. Εἰς τοῦτο] An τοῦτον; Guyet. Frustra rursus, ut arbitror; nam εἰς τοῦτο spectat ad εἰδότες ἀπολουμένους, idque confirmat sequens ἀποθανεῖν· ait igitur *ad hoc ipsum*, sive ob hanc ipsam caussam, ut perirent, missos. Reitz.

Pag. 267. *l.* 8. Περὶ ταῦτα] An ταὐτά; Guyet.

hoc probem, et parum abest, quin invitis libris ita edam. Reitz. Edidit ita *Schmiedorus;* verum citra necessitatem, et vero probabilitatem. Sunt enim ταῦτα argumenta *haec*, judicio deorum repetita: ταὐτὰ cogitarem materiam, de qua omnino agitur, ipsam, locum de pulchritudine. Lehm.

ead. *l.* 11. Ἱπποδάμειαν] Vid. *Philostr.* Imag. 788. Solan.

ead. *l.* 15. Παρενεγκοῦσαν] I. e. ὑπερενεγκοῦσαν. *Aristid.* Panathen. ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν ταῖς εὐνοίαις. Guyet. Eadem sibi adscripserat Menag. Reitz.

Pag. 268. *l.* 2. Τὸν γεγενηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν] Emendandum γεγεννηκόθ'. Sermo est de Hippodameia, cujus tanta venustas fuerit, ut et ipsum patrem praeter naturam in amorem sui pellexerit. Jens.

ead. *l.* 7. Ἦν εἰς] Τὸ ἦν ejiciendum videtur. Guyet. Putavit libelli hujus auctor, quia in proborum scriptorum locis nonnullis, ut in *Xenoph.* Cyrop. V, 4, 3. ὡς δυνατὸν ἦν τάχιστα, verbum Substantivum gratioris soni vel numeri caussa additum invenisset, et sibi licere idem facere, quamvis caussa deficiente eadem, etiam ubi illud importunum sit ac molestum. Quapropter cum multis aliis, quae sinistra sunt per hunc libellum, etiam hoc rectius tolerabimus nos editores, quam corrigemus. Lehm.

ead. *l.* 10. Ἆθλον τῆς νίκης παρελθόντας] Laborat locus intemperanti verborum transpositione. Παρελθόντας refertur ad μνηστῆρας et ἡμιλλᾶτο. Sic deinde ἡττηθέντας, ad quod intelligendum et revocandum est προτιθείς. Gesn.

ibid. Παρελθόντας] Παρελθοῦσιν forsan. Guyet. Et ego sic mallem. Verum quia statim etiam subjicitur ἡττηθέντας, (licet hoc ab infin. στέρεσθαι pendeat) nihil potius mutassim, sed παρελθόντας ante ἆθλον collocando intricatae structurae mederer. Licet et sic pro accusativo absoluto possit haberi, i. e. *si praeverterint*, de quo egimus alibi, et *Wessel.* ad *Diod.* *Sic.* III, 10. N°. 64. quem et vid. ad XI. c. 8. Et *Hemsterh.* ad T. I. *Lucian.* Halc.

c. 8. Reitz. Quae *Wesselingius*, *Hemsterhusius*, et ali Grammatici, passim de accusativis absolutis docuerunt vel praeceperunt, non tangunt ea hanc nostram caussam: alioqui etiam hanc phrasin: *victorem* (*pro victori*) *ei praemium proposuit filiam*. Quod etsi omnino non male judicavit *A. Wannowski* in libello scholastico Rastenburgensi a. 1825. edito hujus tituli: Initia theoriae casus, qui dicitur absolutus: non tamen ideo concedam eidem hunc locum corruptum esse, si quidem de librariis corruptoribus agatur. Nec cum *Reitzio* cogitaverim de transponendo Participio παρελθόντας ante ἆθλον, nec de inserendo verbo ἕξειν post ἆθλον cum *Abreschio* Dilucidd. Thucydd. p. 722. Sed acquiescam, qui aliam probabiliorem rationem non video, in ea sententia, qua παρελθόντας non minus quam ἡττηθέντας pro accusativo cum infinitivo habeas, structura h. l. ultra modum insolenti, nec tamen ab hujus tirocinii rhetorici indole admodum aliena. Lehm.

Pag. 269. *l.* 4. Μέχρι τρισκαίδεκα] Non concordat *Pausanias* de numero procorum ab Oenomao interfectorum: sexdecim enim ponit, quorum nomina vide sis apud auctorem Heliacorum II. Palm. *Philostratus* etiam ἐς τρεῖς καὶ δέκα ἤδη νέους. p. 789. Imag. Solan.

ead. l. 8. Πέλοψ] De hac fabula vid. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 153. aliosque, quos adlegat *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. II. c. ult. quem conferendum in marg. monuerat *T. Hemsterh.* Reitz.

ead. l. 9. Ἅρμα] Neptunus forma ejus captus, dum in Sipylo vinum Diis ministrat, *Philostr.* l. c., *Cic.* Tusc. II. ult. *Equi Pelopis illi Neptuni, qui per undas currus suspensos rapuisse dicuntur.* Solan.

ead. l. 13. Τῶν πάντων] Pro τῶν forsan ὑπὸ legendum. Guyet.

ead. l. 14. Πολλαχόσε] Hic pro πολλαχῇ sive πολλαχοῦ positum videtur. Guyet. Imo est: *in multas partes*, *multis modis*. Lehm.

ead. l. 18. Ὅπως δ᾽] Subaudi ὅρα, σκόπει. Guyet.

Pag. 270. *l.* 11. *Τούτοις ἀπαλλάττειν με*] Scholasticus auctor saepe nimia transpositione tenebras legentibus injicit. Construenda ita est oratio: *Βέλτιον ἦν τούτοις ἀγαθόντα ἀπαλλάττειν με τῶν δυςχερῶν.* Conabar, cum primum legerem hoc opusculum, emendare talia: sed mox nsi, ea ab auctore affectata esse. GESN.

Pag. 271. *l.* 1. *Ἑτέρωσε*] Pro *ἑτέρωθι*, ut supra ολλαχόσε pro *πολλαχοῦ*. GUYET.

ead. l. 7. *Τούτῳ δὲ*] *Τῷ κάλλει*, GUYET.

ead. l. 10. *Λέγειν ἕκαστα δόξαν*] Scio, *δόξαν* esse absolute intelligi, *cum videatur.* Scio, non hic solum nebricosum esse prae ornandi studio auctorem. Et tamen erisimilis mihi videtur antiqua conjectura mea, legendum sse *δόξαντα.* Certe sic facilius fluere orationem, qui raece sciunt, sentient: certe sine fraude fuerit Latinam interpretationem eo accommodasse. Neque turbare nos debet llud *δεῖν λέγειν*, pro *λέγεσθαι.* Sic enim auctor etiam supra c. 15. m. *μισουμένων καὶ οὐδὲ προςβλέπειν ἀξιουμένων*, hi passive, non minus opus erat. GESN. Aliter *Micyllus*, qui *δόξαν* pro Substantivo nomine accepit, sic locum vertens: *Plurima enim undique circumstant, quae et ipsa eam le se opinionem praebent, quasi singula eorum primo loco lici debeant;* idque secundum distinctionem verborum, quam xhibent *Bas.* 1. et 3. *πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν, αὐτὰ ρῶτα δεῖν λέγειν ἕκαστα, δόξαν παρίστησιν.* Quae ratio, licet valde dura et contorta, adeo tamen non est ab hujus stui hominis stylo aliena, ut non certe necesse videatur ad llam confugere emendationem. Absolute autem *δόξαν* capere . l. nescio an nemini, nisi *Gesneri* monitu, in mentem venerit. LEHM.

Pag. 272. *l.* 3. *Πράττομεν, σχοίη*] Lege *πραττόμενα σχοίη.* GUYET. Idque omnino necessarium credidi. REITZ. *Πραττόμενα σχοίη* legendum esse, facile, credo, quisque videt, et viderunt, puto, superiores interpretes. *Τὰ πράγματα ἔχει εὖ πραττόμενα* significat *εὖ πράττεται.* GESN.

ead. l. 12. Τὸν Ἀγλαΐης] Nireus *Hom.* Il. *B*, 67
Νιρεὺς Ἀγλαΐηθεν υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος· Νιρεὺς ὃ
κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. Solan.

Pag. 273. *l.* 15. Ζηνός που] *Hom.* Od. *Δ*, 74
Solan.

ibid. Ἔνδοθεν] l. ἔνδοθι. Guyet. Sic et supra de Dea Syr. c. 31. Reitz.

ead. l. 16. Πατήρ] Ulysses. Guyet.

ead. l. 17. Μιλτοπαρῄους] *Hom.* Catal. 14
Solan.

Pag. 274. *l.* 4. Ἀνδρίας] Mendose in omnibus legi tur ἀνδρείας. Solan. Ἀνδρείας] Cur mendi hoc insimul *Solanus*? An quia in emendatioribus auctorum codicibus ἀνδρίας potius invenias, teste *Stephano*, qui tamen promiscu inveniri fatetur? An quia sic melius distinguitur ab adjectiv ἀνδρεῖος, ἀνδρεία; vel etiam ab ἀνδρεία, *virilis actus*, te dente Schol. *Demosthenis* ad Chersonesianae fin. p. m. 27 C. Tom. postremi. Verum in Edd. tam crebro confundit ut nihil mutare ausim. Ἀνδρίας hoc Dial. saepius, ita supra Patr. Enc. c. 8. et Musc. c. 5. ubi contrariam *Ro domanni* opinionem addidimus. Ἀνδρείας ἐπιμελοῦ *Epi* Sent. 78. pag. 128. f. σοφίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ *Aelian.* VII 16. f. aliique aequales et posteriores, ὅσα κόνις. Reitz.

ead. l. 5. Τῆς ἰδέας κεκοινωνηκότων] Idea, *species*, est *forma*, *qualitas*, *notio*: commune quiddam e universale, quod partes plures, *individua* certe, complect tur. Τῆς ἰδέας τοῦ κάλλους κοινωνοῦσι vel κεκοινωνήκασι qui sub notione et nomine, sub specie pulchrorum compre henduntur. *Speciem* aut *formam* nolui ponere in interpre tatione, ne quis pro ipsa pulchritudine ea nomina poni ex stimaret: idque tanto magis, cum auctor feliei illa ad more puerorum et adolescentulorum formandos linguae Graecae confusione, eodem nomine tum pulchrum, quod in cor pora cadit, tum generosum illud in animis honestum com plectatur. Gesn.

Pag. 275. *l.* 10. Οὐδ' οὗτος δοκεῖ] Hoc Scholion

ı haud dubie ad praecedentem Dialogum pertinet; cum ti- lo sequentis additum sit εἰ γνήσιος. Unde clare efficitur, cholium praecedens ad Philopatridem pertinere. SOLAN. am *Junt.* haec verba superscripta haberet Dialogo sequenti, *olanus* adjecerat, ea pertinere ad Dial. praecedentem; cum- ıe *Fl.* in qua hic Charidemus ultimo omnium loco collo- ıtur, diserte ante τὸ ΤΕΛΟΣ ponat, ea eodem posui. In tt. ita inter utrumque Dialogum medio erant posita loco, t non distinguas, ad priorem, an ad seq. spectent. REITZ.

IN NERONEM.

Pag. 276. *l.* 1. *ΝΕΡΩΝ Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ.*] Neque ie Luciani dialogus est, quemadmodum facile omnibus ve- tigiis colligi potest, ac praesertim fine dialogi. Scriptus empe hic dialogus superstite Nerone, ac Luciano necdum ato, ut patet antedictis ad Philopatrin. MARCIL. In *Fl.* id. non exstat hoc opusculum. SOLAN. Quisquis est hujus ibelli auctor, (Lucianum quidem non puto scabro adeo ac lifficili genere scribendi usum) in eo certe non peccavit, uod supervixisse fingit Neroni Musonium. Pulchre ostendit *Dlearius* ad *Philostr.* V. Apollo. 4, 36, 2. *Suidam*, qui ἀναιρεθῆναι dicit a Nerone Musonium, non hoc velle, inter- ectum esse, sed exsilio ejectum et velut e medio sublatum. 'orro quam commode hic ad Isthmum statuatur Musonius, ıde apparet, quod idem *Philostratus* 5, 19. narrat, hunc hilosophum inter vinctos illos fuisse, quorum operis fossa lla duceretur. Verba sunt, Demetrius Philosophus *Μου- σωνίῳ ἔφασκεν ἐντετυχηκέναι περὶ τὸν Ἰσθμὸν, δεδεμένῳ τε, καὶ κελευσαμένῳ ὀρύττειν· καὶ αὐτὸν μὲν ἀνευφημῆσαι τὰ εἰκότα· τὸν δ' ἔχεσθαι τῆς σμινύης, καὶ ἐῤῥωμένως τῇ γῇ ἐμβάλλειν, ἀνακύψαντα δὲ λυπῶ σε ἄν, ὦ Δημή- τριε, τὸν Ἰσθμὸν ὀρύττων τῇ Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ κιθαρῳ- δοῦντά με εἶδες, ὥσπερ Νέρωνα, τί ἂν ἔπαθες;* Pro illo

ἀνευφημῆσαι, quod *laudare* vertitur, mallem retinuisset *Olearius* vulgatum hunc ἀπευφημῆσαι, *detestari*. Caeterum hinc intelligitur, quid sibi velint mox verba, προσεζευγμένον ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ. Gesn. In *Fl.* totus hic Dialogus non conspicitur, consulto omissus. Reitz.

ead. l. 2. *ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ. ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ*] Vide *Philostr.* in vita Apoll. IV. p. 162. cum notis. Solan.

ead. l. 4. Ἡ ὀρυχὴ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουσώνιε] Qui potest Musonius haec ista de Isthmi perfossione disserere, a Nerone interfectus jam olim, ut apud *Suidam* est, atque alios? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni supervixerit, ut cum de Vindice narrat cap. 5. Mitto jam stili indolem, minime Lucianicam, aliaque id genus argumenta. Marcil. Musonius diu vixit post Neronem. Vid. *Philostr.* et *Orig.* contra Cels. la Croze.

ibid. Μουσώνιε] A Nerone in exsilium missus, non interfectus est; vid. supra De Mort. Peregr. c. 18. *Tac.* Ann. XV. c. 71. H. III. f. *Philostr.* in vita Apoll. IV. p. 175. cum not. et 187. Deest hic Dialogus in *Fl.* neque Lucianeus censendus est. Neronem quidem ea molitum fuisse, quae hic narrantur, verum est. Quod et in votis post eum Herodes Atticus ὁ πάνυ habuisse traditur a *Philostr.* in ejus vita p. 278. De Neronis in Graeciam itinere et agonibus ibi susceptis, videndi *Suet.* in Ner. c. 22. 24. *Dio* L. LXIII. p. 719. *Plut.* in Flamin. *Dio Chrys.* in Rhodiaca, et *Philostr.* in Apoll. IV, 24. et V, 7. Solan.

Pag. 277. *l.* 2. Καὶ γὰρ δὴ κἀκείνας ἀποχρῶν ὁ οἴκοι καρπὸς, ἢν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττῃ] Corrige ex Aldina κἀκείναις· πόλεσι scilicet ἐν τῇ μεσογείᾳ, quibus abunde ait esse proventuum, si floreat res maritima. Jens.

ibid. Κἀκείνας ἀποχρῶν] An κἀκείναις ἀποχρῶν? *Bas.* Edit. κἀκείναις ἀποχρῶν ferri potest. Guyet.

ead. l. 7. Βουλομένοις] *Gesnerus* videtur legisse βουλόμενος, qui dedit *lubens*, pro *vobis sic volentibus*. Sed vulgatum aeque bonum. Reitz. Invitus *Gesnerus* a Graecis

ecessisse videtur. Quapropter id mihi sumsi, ut castigarem, uod raro tantum facere soleo, ejus versionem. Lehm.

ibid. Εὖ γὰρ οἶδ᾽ ὅτι χαριζοίμην] Haec senteniam sanam ut habere possint vereor. Legendum puto, tenui dmodum in Mss. discrimine, οὐ γὰρ οἶδ᾽ ὅ, τι κ. τ. λ. et ic interpretatus sum. Gesn.

ead. l. 8. Ἐς ἀηδὲς οὕτω φροντιστήριον] Videtur fingere auctor, Musonium in carcere vel vinculis certe cholam hic habere, circa ipsum forte opus paullo ante relitum a Nerone. Gesn.

ead. l. 12. Τὰ Ὀλύμπια] Vid. Philostr. p. 192. Solan.

ead. l. 13. Τὰ γὰρ Πύθια] Absolute, ut Lucian. rom. §. 7. τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. Gesn.

ead. l. 17. Τόν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν] Rex Achivorum Trojam oppugnantium, qui Euboeam absciderit Boeotiae, nescio an usquam memoretur. Certe nihil Homerus, nihil Geographi. Contra a natura abscissam omnes ffirmant. Suspicari licet aliquid hic excidisse: nempe dixit orte auctor de illa Homerica fossa Il. H. Nestoris suasu acta; deinde Neptunum commemoravit, qui Libyam Hesperia, id est, Hispania, circa Gades disjunxerit, Siciliam abuperit ab Italia, a Boeotia Euboeam. Omissis, quae interecta fuerant, male jam Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, oc est, ipsius naturae. Haec suspicari fas fuerit, ne nimis ncredibile aliquid hic dicatur ex persona Musonii. Caeterum qui perfossionem Isthmi Corinthiaci tentarint, vid. Plin. H. N. IV, 4. s. 5. Neronis conatum describit, admixtis uperstitionis quibusdam, credulitatis certe vestigiis, Xiphilinus e Dionis l. 63. p. 722. Gesn. Parum sane probabile est, Euripi effossi auctorem h. l. dici Agamemnonem, vel alium Graecorum ducem aequalem. Nec tamen magis probabile mihi quidem videtur, Homericam illam, quam Gesnerus vult, fossam, Nestoris suasu factam, h. l. intelligi posse, utpote utilitatis quidem aliquantum, sed parum tamen mirifici aut magnifici (μεγαλουργίας) habentem. Lehm.

Pag. 278. *l.* 5. *Καὶ πρὸς τούτοις τὸ δι᾽ ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἑστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν*] Perobscure dictum, ac neutiquam Lucianice. Accessit non notatus interductus post *πάντας*. Nam esse debuit, *καὶ πρὸς τούτοις τὸ δι᾽ ὀλίγου ἐπιμίξαι πάντας, εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἑστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν. Praeter haec* cogitavit *etiam, quod si omnes* Graecos *compendio isto sic inter se permiscuisset, videretur extraneis Graeciam splendido quasi epulo accepisse.* Nunc pretium advertere, quemadmodum *Jac. Micyllus* interpres, qui de non pessimis est, rem gesserit. *Supra omnia autem haec*, inquit, *etiam illud putabat, Graeciam per hoc, quod brevi adeo omnes inter se misceri possent, contra exteros splendide adeo stabilitum iri.* Proh Apollo et Musae Pseudolucianicae! Ita? *ἑστιᾶσθαι est stabilitum iri?* Haud vidi magis: miserum Lucianum, qui sub tam lentis maxillis, et hunc Pseudolucianum, qui sub Luciani pelle vapulat. *Ἑστιᾶσθαι* autem *Ἑλλάδα* hic *Ψευδολυκῖνος* dixit ad Olympiorum celebritatem cogitatione se referens. Marcil.

ead. l. 6. *Τὸ δι᾽ ὀλίγου*] An sic legendum videtur: *τὸ δι᾽ ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἑστιᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἔξωθεν.* Guyet. Legendum arbitror *τῷ*, quod quale sit, ex interpretatione intelligitur. Illud *εἴσαιτο* per *videri poterat* interpretatus sum auctoritate *Hesychii*, apud quem est *εἴσαιτο, δόξειε. Permiscere, ἐπιμίξαι*, est commerciorum societate inter se devincire. *Τὰ ἔξωθεν* sunt merces facilius jam importandae. Gesn. Tumultuarium hoc quidem est remedium loci haud dubie depravati. Nec aliter videtur de *Guyeti* commento. *Marciliana* autem non multo praestant *Micyllianis*; imo tanto magis displicent, quanto confidentius et insolentius sunt proclamata. Mihi vitium loci, si in una tantum voce sedem habet, in *εἴσαιτο* esse videtur, et sententiae jam sic capiendae: *καὶ πρὸς τούτοις* (int. *ἐνενόησε*) *τὸ δι᾽ ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας, καὶ τὸ* (pro *εἴσαιτο*) *τὴν Ἑλ-*

καὶ δεῖ λαμπρῶς ἑστιᾶσθαι τοῖς ἔξω. Verum nec huic rationi multum tribuo. Lehm.

ead. l. 8. Ἀκοῦσαι τοῦτο φθέγμα] Notari debuit asterisco hic locus, et proclamari: hic fossa est ingens! Marcil. Quid velit *Marcilius*, non satis mihi liquet. Quidquid sit, non sine ratione desiderat *Belinus* illud φθέγμα, quod ament audire tyranni. Antecedentibus quidem non satis distincte illud indicatur. Omnino autem per totum hunc locum difficulter definias, quantum styli laborantis debeatur auctori, quantum librariis. Lehm.

Ead. l. 9. Ὕμνον μὲν Ἀμφιτρίτης] *Olear.* ad *Philostr.* pag. 159, 7. Reitz.

ead. l. 10. Καὶ ᾆσμα] An καὶ ᾆ. οὐ μ. Μελικέρτῃ καὶ Λ. Placet. Guyet. Imo δὲ referendum ad praecedentia ὕμνον μὲν Ἀμφ., quasi jam dictum sit: ᾆσμα δὲ καὶ Μελικέρτῃ καὶ Λευκοθέᾳ οὐ μέγα. Quanquam μὲν illud, quae hujus styli est perversitas, etiam ad verba: ὀρέξαντος δ' αὐτῷ referri possit. Lehm.

ead. l. 11. Ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσῆν δίκελλαν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος] Relege, ὀρέξαντος δὲ αὐτῷ χρυσῆν δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτρ. Intelligi vult Proconsulem Achajae. Non dixit ἐπιτροπεύοντος, sed ἐπιτροπεύσαντος· quia principis adventu finitum Proconsulis imperium. De ritu autem hoc isto principum in operibus novis, ad *Caji Suet.* Vespasian. narravi c. VIII. Ridere autem qui volet, videre illi tempus genium interpretis. *Cum autem auream ipsi ligonem porrexissent, Graeciamque tanquam in tutelam commendassent* etc. Quid puto capitalius? Marcil.

Pag. 279. l. 4. Ἑβδόμην — καὶ πέμπτην] Hoc ea aetate scriptum sit necesse est, qua per septimanas numerari jam coeptum esset. Immo vero ἑβδομηκοστὴν καὶ π. legere jubent viri docti apud *Olearium* ad *Philostr.* p. 163. n. 13. Sed quo Codice auctore? quaeve haec licentia? Solan. *Quinto sextove die*, reddunt *Belinus* juxta ac *Wielandius*, quasi alter alterum secutus; sed falsus uterque, quoad verba;

ad numeri autem ipsius veritatem propius certe accedere videntur, quam illi, qui de *septuagesimo quinto* die cogitarunt, *Philostrati* commentatores; qui numerus haud dubie major est pro narrationis hujus Musonianae indole. Qui igitur, si ἑβδόμην intelligas *spatium septem dierum*, ἑβδομάδα, et hanc temporis notationem sic capias: *Septimanam fere et quinque dies occupatis nobis in Isthmo* etc. Hactenus certe sic videtur. LEHM.

ead. l. 6. Νέρωνος μετεγνωκότος τὴν τομὴν] In marg. *Ald. Wess.* adscriptum: Vid. *Cael.* L. II. §. 1. Sed nihil ibi invenio. Quare adi *Cael. Rhodig.* L. XXI. cap. 19. ubi enarrat, quinam Isthmum perfodere praeter Neronem conati sint. REITZ.

ead. l. 7. Αἰγυπτίους] Idem apud *Philostratum* narratur pag. 163. SOLAN.

ead. l. 12. Νέρωνα — Ἰσθμοῦ] *Olear.* ad *Philostr.* p. 162. a. 7. et 8. Item p. 192. ubi idem fere. REITZ.

ibid. Θαλῆς] Corrupte antea in omnibus legebatur Θάλλης. V. Hipp. s. Baln. cap. 2. ad quem locum haud dubie hic auctor respicit. SOLAN. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 15. Καὶ ὀξύτατος ὡς] Locus corruptus, ut arbitror, quem ita forte emendare liceat, καὶ ὁ ὀξύτατος (sub. ἀνὴρ) ὃς τῶν ἐκεῖσε ἦν ἀπτόμενος, eo sensu, quem expressi. Nomen viri est non Βίνδαξ, sed Βίνδιξ, Vindex. De ὀξύτατος non dissimulo, mihi in mentem venisse legere, ὑπατος vel ὁ ἐξύπατος Exconsul, s. Exconsule, quae est tis blanda fuerit mutatio. Regebat tum Galliam pro praetore Vindex, *Sueton.* Ner. c. 40. et potest fieri, ut consulatu ante functus fuerit, quo respectu sit ἐξύπατος. Docet enim *Dio* lib. LIII. p. 504. ab Augusto institutum, quos ipse in suas provincias mitteret, Legatos et Propraetores vocari, licet Consulares essent, πρεσβευτὰς ἀντιστρατήγους τε ὀνομάζεσθαι, κἂν ἐκ τῶν ὑπατευκότων ὦσι. Hactenus itaque mirifice blandiebatur mihi conjectura. Sed refrigeravit istum amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi, et tum rarissima vox ἐξύπατος: itaque in medio interim relinquo.

Y y 2

exempla tres videtur: ac ne in versionem quidem recipere indicem Etconsulem ausus sum. Interim nec illud dissimulo, libellum mihi satis recentem videri, quem [illegible] ne dedeceat; sed non aliis, adhuc, quam stili argumentis iis sr.

ibid. Ὡς τῶν ἐκεῖ νῦν ἀπτόμενος] Melius ὁ τῶν ἐκεῖσε νῦν ἀπτόμενος. Marcil. Malim ὁ τῶν ἐκεῖ νῦν. Vett. Codd. inspiciendi. Guyet. Prudenter monitum: conjectando enim in locis tam male habitis parum proficitur. Lehm.

Pag. 280. *l.* 2. Ὑπὸ τῆς] Lege ἀπό. Guyet. Non opus est, si loca Urbi proxima cum *Gesnero* intelligas; quamquam qui hoc historiae respondeat, non plane dijudico. In ipsa enim urbe multi favebant Vindici; vid. *Suet. Ner.* c. 40. Sed cum, teste etiam *Tacito*, a Galliis incepit motus Vindicis, omnia jam inde ei ad Urbem usque parere, posset hic narrari. Reitz. Assentitur *Reitzio Jacobus* in Quaestt. Lucian. Spec. I. p. 17. in Ed. Toxar., laudans simul *Valcken.* ad *Herodot.* p. 734, 64. Lehm.

ibid. Ὑποδιδόναι] *Subsidere, fondre sous lui.* Guyet.

ead. l. 3. Προσπταίσαντος] Scripserat haud dubie προσπλεύσαντος, qua voce statim utitur. Solan. Vulgatam rectam non esse sanam, nemo non videt. Longe melius se habere *Solani* conjecturam, negaverit nemo. Sed unice verum esse, quis praestare ausit? Lehm.

ead. l. 7. Τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων] Fingitur igitur, nisi hic etiam aliquid corruptum est, Menecratem hunc Lemnium fuisse, neque insula illa ante haec egressum. Gesn.

ibid. Λήμνῳ] Ubi scriptor hujus Dialogi, quod et ad Philopatr. c. 3. monuimus. Solan.

ead. l. 11. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μέν] De voce Neronis *fusca*, *Suet.* Ner. 20. *Dio* . . . et *Philostr.* IV. c. 44. V, 7. In omnibus impr. μὴν pro μὲν erat, quod ut conjecturam tantum exhibet L. Solan. Φθέγγεται δὲ κοῖλον

μὴ φύσει] De voce Neronis *Xiphil.* e *Dione* l. 61. pag. 699. A. *βραχὺ καὶ μέλαν φώνημα ἔχων.* *Sueton.* Ner. c. 20. *Exiguae vocis et fuscae.* *Κοῖλον* igitur illud s. cavum in voce erat ab affectatione, cum majorem et graviorem, quam a natura habebat, vellet efficere, quod depresso et introrsum adacto gutture hodie etiam conantur interdum adolescentuli. Gesn.

ead. l. 12. Κοῖλον μὲν] Ita legendum animadverterat etiam in *Croyo.* Cumque et in L. idem adscriptum, sensusque videatur postulare, non dubitavi sic edere. Interim versionem ad *μὴ* aptatam non attigi. Reitz. Retinui cum *Gesneri* interpretatione etiam lectionem olim vulgatam, quae mihi secus ac *Reitzio* praesidium in ipsa sententia habere videtur. *Praeter naturam* Nero vocem adeo depressit, ut cavum et grave sonaret, introrsum rejecto (*ἐγκειμένης*, non *ἐγκεχρισμένης*) gutture, et cantica sic instructa s. parata (non *κατεσκευασμένος*) susurrum quendam referrent. Lehm.

ibid. Ἐγκειμένης] An *ἐγκεχρισμένης*; Guyet.

ead. l. 13. Μέλη δὲ οὕτω κατεσκευασμένα] Nihil praecessit de praeparatis carminibus; sed de voce praeter naturam amplificata. Malim ergo legere *κατεσκευασμένος.* Ita certe interea converti, dum meliora edocear. Statim sequitur *βομβεῖ πως — ἐπιλεαίνουσι.* Horum verborum interpunctionem pariter atque interpretationem juvat locus *Epiphanii* e libro de mens. et ponder. mox a principio, quem observavi indicio *Casauboni* ad *Suet.* Neron. cap. 20. Ita autem de septuaginta interpretibus loquitur: *ἀντὶ τοῦ εἰς δύο τόπους κεῖσθαι τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἑνὶ τόπῳ χρησάμενοι, τὴν δοκοῦσαν εἶναι βόμβησιν, εἰς λειότητα μετέβαλον κ. τ. λ.* *Βόμβησις* est ingratus ex repetitione sonus: hunc mollierunt voce, quam repetit Ebraeus sermo, semel tantum ponenda. Hoc certe discimus, *βόμβος* est sonus asperior, qui dicitur junctura *λεαίνεσθαι.* Hoc ad nostram rem satis est. Nam *βόμβον* esse *obscurum et raucum murmur*, ut apum et id genus animalculorum, satis constat: quod cum *fusca* Neronis voce pulchre convenit. Gesn. *Οὕτω*

κατεσκευασμένα cantica dicuntur, ista ratione, affectatae et quasi extortae artis vi, modulata. Nec opus esse puto, ut κατεσκευασμένος cum *Gesnero* legas, quamquam hoc simplicius dictum sit. Jam soni sic expressi βομβοῦσί πως, bombum nescio quomodo referunt. Hunc autem bombum, — τοῦτον, scil. τὸν βόμβον int. e verbo βομβεῖ, ut non opus est cum *Marcilio* aut *Wyttenbachio* Animadvv. ad *Plutarch.* Opp. Morr. T. I. p. 513. Ed. *Lips.* corrigere τοῦτο — *levigant, leniunt, accentus sonorum musicorum.* (non, ut perverse *Wyttenb.* *soni accentuum.*) Quid autem ἐπιλεαίνειν sit de hac re dictum, erudite illustrat idem *Wyttenb.* ibidem. Lehm.

ead. l. 14. Τόνοι τῶν φθόγγων] Nempe huic etiam loco lucem affert illa inter φωνὴν et φθόγγον distinctio, quam docet *Arrian.* Epict. III, 6. Κοινή τις ἀκοὴ λέγοιτ' ἂν ἡ μόνον φωνῶν διακριτική, ἡ δὲ τῶν φθόγγων οὐκέτι κοινή, ἀλλὰ τεχνική. Gesn.

ibid. Ἐπιλεαίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θαῤῥεῖ] Melius ἐπιλ. τοῦτο, ἐπεὶ μὴ θ. τοῦτο. Nempe τὸ βομβεῖν. Alia erant, et quidem ψαμμακοσιογάργαρα, quae in Luciano et Pseudolucianis notarentur; sed operae non est. Haec autem qualiacunque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim stilo aetatis meae verno, nunc παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν exscripsi. Marcil.

Pag. 281. *l.* 8. Μόνου τοῦ] Lege μόνον τοῦ. Guyet. Non displicet, etsi et vulgatum defendi potest. Reitz. Non defendi tantum potest Genitivus μόνου, sed cum severissima lege optime et unice convenit, ut vix quisquam de mutatione, quae foret in pejus, cogitare potuerit. Lehm.

ead. l. 4. Μιμοῖτο τοὺς κρείττονας] Apollinem videri voluisse Neronem loquuntur historiae, et numismata. Gesn.

ead. l. 14. Ὥςπερ οἱ ὑποπαλαίοντες] Quid sit ὑποπαλαίειν doceat *Plutarchi* Periphrasis de discr. Amici pag. 58. F. οἱ δὲ κόλακες τὸν πλούσιον — ἀποφαίνουσι

ῥωμαλέον, ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν. Et — κολακεία — ὁ προςπαλαίων ὑποκατακλινόμενος. Gesn.

ead. l. 15. Τὸν τῆς τραγ. ὑπ. ὡς Ἰσθμοῖ] Vid. *Plut.* in Flaminio. Solan.

— *Pag.* 282. *l.* 4. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμον κειμ.] Musicos agonas ex Isthmis ante exsulasse, hinc observarat *Casaubonus.* (ad *Suet.*) *Spanhemius* de Comicis Tragicisque ludis concedit, de musicis, qui non nominantur, non item, (Ep. ad *Morell.* I. pag. 41.) adducitque, ut suam sententiam fulciat, *Philostratum* vit. Apoll. lib. IV, 24. Cui loco doctissimus interpres addi jubet et VIII, 18. *Julianum*que ad Argivos epistolam; quorum locorum primus et tertius *Casauboni* sententiam non tangunt, quippe qui de temporibus, quae Neronem antecesserunt, non de sequentibus, statuat. Secundus *Petrum* Musicum ibi agonem vere facit. Solan.

ead. l. 5. Μήτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι] Moverat forte Isthmiorum judices, quod postea Praesides Pythiorum, ubi sua adhuc aetate Tragoedorum certamen fuisse, sed de eo abrogando, propter judicum molestias, actum, memorat *Plut.* Sympos. V, 2. p. 674. qui ibidem docet, in Sicyonio thesauro dedicatum fuisse χρυσοῦν βιβλίον Ἀριστομάχης ἀναθήματα — ποιητρίας Ἴσθμια νενικηκυίας. Gesn.

ibid. Μήτε τραγῳδίαν] *Olear.* ad *Philostr.* 163. a. 12. et 15. Reitz.

ead. l. 8. Ἐπ' αὐτὴν] Lege ἐπ' αὐτῇ. Gott. Recte, cumque et *Pell.* ita haberet, non haesitavi ita edere. Reitz.

ead. l. 16. Τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς] Forte ex illo plausorum suorum numero, quos describit *Sueton.* c. 20. *Adolescentulos equestris ordinis, et quinque amplius millia e plebe robustissimae juventutis undique elegit, qui divisi in factiones plausuum genera condiscerent* etc. Hi quidem plausuum ὑποκριταὶ fuere. Gesn. Recte hactenus *Gesnerus.* Sed quae deinceps sequuntur verba: οἷον προςήκοντάς τι (olim τε) τῷ πράγματι, minus recte idem interpres reddiderat: *tanquam qui negotio huic apti essent.* Imo sic debebat:

nnquam *quorum partes aliquae essent in negotio*, i. e. in abula, quam Epirota modo agebat. Et sic illud quoque psum, quod miserrimum cantorem miserrime trucidabant, videbatur ad fabulae ipsius cursum et ordinem pertinere. Lehm.

Pag. 283. *l.* 9. *ΜΕΝ. Εἰ δὲ*] *ΜΕΝ.* delendum ceneo. Solan.

ibid. *Τραγῳδίαις*] Lege *τραγῳδίας*. Guyet. Idem notarat *la Croze*. Omnino ita corrigendum duxi, quidquid id excusandum vulgatum possit adferri, quasi esset plur. pro sing. et ellips. *τῆς ἐν*, uti apud *Sophocl.* Oed. Tyr. 19. ἀγοραῖσιν ἔθακε, bene habet; vel ut supra *ἐν* omittitur Asin. c. 24. quod tamen et ibi suspectum dixi; vel ut ib. c. 52. f. *πάντων ὀφθαλμοῖς ἀναβήσεται.* Ne plura similis ellipseως alibi adlegata repetam, quibus effici posse videatur, ut *τραγῳδίαις* sit, *in tragoediarum quadam*; uti, *Isthmiis*, *quinquatribus*; *Ludis*, *munere*, *Circensibus*, et similibus spectaculis dici amat. (vid. *Suet.* Jul. cap. 39.) At haec omnia nihil ad rem facere mihi visa; ita simplicitate ac veritate sese commendat genitivus *τραγῳδίας*· nec displicebit mediocriter peritis, sed ignoscent postremae huic et parcius antea usurpatae audaciae. Sin minus, culpam deprecor, neque in Luciano faciam iterum. Reitz.

ead. l. 13. *Εἰς τοὺς Ὀρέστας τε*] Versiculum proscriptum refert *Sueton.* c. 39. *Νέρων*, *Ὀρέστης*, *Ἀλκμαίων*, *μητροκτόνοι.* Sed nihil de oraculo. Inimicitias furiosas Neronis contra oraculum describit ex *Dionis* l. LXIII. *Xiphilinus* pag. 721. C. *Τοῦ δὲ δὴ Ἀπόλλωνος (εἴτ' οὖν ἀγανακτήσας ὅτι λυπηρά τινα προεῖπεν αὐτῷ, εἴτε καὶ ἄλλως μανεὶς) τήν τε χώραν τὴν Κιῤῥαίαν ἀφείλετο, καὶ στρατιώταις ἔδωκε, καὶ τὸ μαντεῖον κατέλυσεν, ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πνεῦμα ἀνῄει, σφάξας.* Ultima verba ita intelligo, interfectos, et cruentos palpitantesque adhuc homines abjectos in ostium. Eadem occasione videtur illas quingentas hominum Deorumve statuas aeneas sustulisse, de qua re *Pausan.* Phoc. p. 620, 31. Gesn.

ibid. *Ἀλκμαίωνας*] Vid. Alex. cap. 19. et not. Re-

spicit istud Apollinis secundum quosdam: *Νέρων*, *Ὀρέστης*, *Ἀλκμαίων*, *μητροκτόνοι*. Vid. *Philostr.* pag. 481. et *Suet.* Ner. cap. 39. Solan.

ead. *l.* 15. *ΜΟΥΣ.*] Et hoc nomen delendum. Solan.

Pag. 284. *l.* 2. *Ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλάς*] Vid. *Spanhem.* ad illud *Aristophan.* Plut. 765. *Κἀγώγ᾽ ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλιά σ᾽ ἐν κριβανωτῶν ὁρμάθῳ, τοιαῦτ᾽ ἀπαγγείλαντα.* Gesn.

IO. MATTHIAE GESNERI

DE AETATE ET AUCTORE

DIALOGI LUCIANEI

QUI

PHILOPATRIS

INSCRIBITUR

DISPUTATIO.

(Habita *Jenae* A. 1714. retractata et aucta publiceque disputata *Lipsiae* 1730. retractata iterum et castigata *Gottingae* 1741.)

ARGUMENTUM.

De auctore Philopatridis tres classes sententiarum §. 1. 2. I.) Qui Luciano tribuunt 3. 4. II.) Qui antiquiorem Luciano faciunt 5. Examinatur haec posterior sententia 6. Imprimis repugnat laudatus Artemidorus 9. Et similitudo sermonis cum sermone Luciani. Obiter de Baraterio dictum 10. II.) Luciani non esse hunc libellum, ostenditur testimonio antiquae annotationis 12. Quia unius tantum Imperatoris in Persica victoria mentio fit 13. Respondetur Ge. Bullo 14. et Dodwello 15. Major est in Philopatride rerum Christianarum notitia, quam quae in Luciano observatur 16. Obiter quaedam ad Peregrinum disputantur contra T. Fabrum 18. 19. Comparantur notitiae Luciani et auctoris Philopatridis 20. An χρηστοὶ sint Christiani? contra Huetium 21. Stilus Philopatridis Luciano indignus 22—26. III.) Ergo junior Luciano, quod putabat etiam Lacrosius 26. Et Moylius 27. Scriptus videtur Byzantii, cum ea jam esset Constantinopolis 28. Argumento de templorum antiquitate non utimur 29. Post Constantinum M. scriptum esse indicant ἐξισωται, et voces quaedam illius aevi propriae 30. Scriptus videtur ad primum nuncium victoriae Juliani Persicae 31. Christiano Imperatori tali libello gratulari non licuisset 32. Res gestae Juliani satis magnae 33. Et auctae in immensum a laudatoribus 34. De Aegypto in servitutem redigenda, Arabibus ac Scythis 35. Christiani infensi Juliano. De his agi, contra Basnagium 36. Male ominatos Juliano ostenditur 37. Status felix imperii Juliano imperante 38. Galilaeorum appellatio Juliani temporibus propria. 39. 40. Licebat apud Julianum etiam Deos gentilium irridere 41. Quî in Luciani nomen pervenerit? 42. 43.

I. Quo tempore, quove scriptus auctore esset Dialogus, qui Philopatridis nomine inter Luciani libellos a librariis collocari solet, diu multumque a doctissimis hominibus disputatum est. Me ad quaerendum excitavit illud, quod passim

ad hunc libellum in disputationibus de antiquitate fidei Nicaenae, aliisque rebus provocari viderem. Operae itaque pretium esse putabam etiam paullo exquisitioris, si constitui posset aliquid, quod vel usque quaque certum esset, vel eum probabilitatis gradum haberet, quo in tali re acquiescendum sibi viri sapientes putant.

II. Ad tria quasi capita referri possunt, quae adhuc prolatae sunt sententiae. Sunt enim, qui Luciani auctori tribuendum putent: malunt alii antiquiorem Samosatensi credere, quin ad Neronis usque tempora retro ascendentes parentem deformi foetui quaerunt: alii denique juniorem Luciano, quin ipso tertio post C. N. seculo inferiorem ut statuant, adduci se patiuntur. Nos in re non nimis facili ita versabimur, ut primo sententias aliorum proponamus, quam fieri poterit perspicue, adjectis simul caussis, quas vel allegant ipsi, vel quae videntur illos, ut ita sentirent, induxisse; tum quae contra hos ab aliis disputentur, vel dici nostra opinione possint, sine cujusquam insectatione modeste indicemus; denique ut nostram de tota re sententiam et exponamus breviter, et argumentis pro virili parte adstruamus.

III. Igitur qui Luciano tribuunt scelerati partus exclusionem, ab illis ne exigendam quidem esse probationem, videri alicui queat; cum, quod inter reliquas ejus viri commentationes compareat, ex eo ipso satis constet, nisi sit, qui meliori jure eum sibi vindicet, illius esse, cujus per tot saeclos fuit possessio. Plurima enim esse plurimorum auctorum scripta, quae eorum, quibus tribuantur, esse, nullo alio argumento probentur, quam quod inter reliqua ipsorum scripta referantur. Atque haec cum ita sint, accedere, quod argumentum tale hujus Dialogi sit, quod a dicacitate Luciani et omnia insectandi libidine non abhorreat. Olim enim effecisse Samosatensem illum scurram, ut, si quid in re gravi ridiculum, in seria ludicrum, in honesta denique contentione dictum appareat, id haud male, nec levi conjectura ad ipsum auctorem referatur. Neque Christianis pepercisse, sed in ipsos etiam maledicum strinxisse calamum, vel Proteo,

su de morte Peregrini dialogum luculenter admodum testari. Maximam autem omnium fidem huic sententiae facit mira phrasium, sententiarum, earum etiam, quas ex Homero solet depromere, totius denique oeconomiae, quam vocant, et dispositionis convenientia: quae quidem tanta est, ut vix phrasis vel sententia in toto hoc dialogo occurrat, quae non semel, aut saepius etiam in reliquis, quae Luciano nemo abdicat, deprehendatur; oeconomia autem seu dispositio dialogi, ei, quam in Nigrino ille adhibuit, magis similis sit, quam ovum ovo est simile, de qua quidem convenientia infra adhuc erit dicendi locus.

IV. Jam victoria illa de Persis, cujus sub finem dialogi epinicion quasi quoddam a superveniente Cleolao canitur, nihil vetare dicit celeberrimus FABRICIUS[a]), quare non sit eadem, de qua Marcus Antoninus et Lucius Verus triumpharunt A. C. 166. Vir doctissimus DAVID BLONDELLUS[b]), quem laudat FABRICIUS, *Anno Marci quarto*, inquit, *Christi 164. Macrino et Celso Coss. Seleucia cum trecentis hominum millibus, et Ctesiphontis regia Veri nomine per Cassium excisa, prisco vere Persarum supercilio nubem ademit Verus, cui spe falsus inani Susae et Arabiae excidium Scythicarumque excursionum cessationem (in bellum Marcomannicum, dum Parthicum geritur, natum, intentus) spondet Cleolaus. Nihil itaque nos cogit, quae Luciano vivente et spectante confecta sunt, ad alium auctorem referre.* GEORGIUS vero BULLUS[c]), laudante iterum FABRICIO, praeter victoriam de Persis, Marco Antonino imperante reportatam, quam celebrat Cleolaus, illud insuper monet, quae de malorum praedictionibus dicantur in Philopatride, illa apprime etiam in Divi Marci tempora convenire. Huc enim pertinere, quae SEXTUS AURELIUS VICTOR habet in epitome: *Marcus Antoninus virtutum omnium caelestisque ingenii exstitit, aerumnisque publicis quasi defensor objectus est. Et-*

a) Bibl. Gr. L. 4, 16. p. 504.
b) De Episcopis et Presbyteris p. 227.
c) Defens. Fidei Nic. 2, 4, 2. p. 73. seq. ed. Grabii.

enim nisi ad illa tempora natus esset, profecto quasi un- lapsu, ruissent omnia status Romani. Quippe ab armis nusquam quies erat: perque omnem Orientem, Illyricum, Italiam, Galliamque bella fervebant; terrae motus non sine interitu civitatum, inundationes fluminum, lues crebrae, locustarum species agris infestae, prorsus ut prope nihil quo summis angoribus atteri mortales solent, dici seu cogitari queat, quod non illo imperante saevierit. Nempe haec esse illa mala, a Sophistis, ut auctor appellat Christianos, praedicta.

V. Qui antiquiorem faciunt Luciano, in diversa abeunt. Est enim, qui ita putet Luciano majorem Philopatridis parentem, ut ipsum Neronem aetate credat attigisse. Nimirum THEODORUS MARCILIUS, *Saperdae autem proremus illi sunt,* inquit, *qui propter ea, quae in extremo dialogo isto de Babyloniis, Aegyptiis, Persis, Scythis, verba fiunt, hujusce distortissimi foetus parentem ad tempora Imperatoris Trajani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolio non victitans perviderit. Plane quidem, quiqui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit.* Micyllum videtur notare, qui Trajano imperante scriptum esse Philopatrin putabat. Sed ipsius verba ponere ex argumento dialogi ab ipso quondam conversi, commodissimum fuerit. *Lucianine sit Dialogus hic, an alterius cujuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio et dicacitate. Pariter enim et gentilium Deos, et Christianam religionem, ut saepe alias, incessere videtur. Phrasis autem, et tota adeo compositio caeteris illius scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste reliquo prope toto corpore longior? Aut quid adeo grande aut affectuosum sequitur, quod Tragico isti exordio respondeat? Sed de his doctiores judicent. Caeterum cujuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Trajano Caesari ob victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse, contra eos, qui per id tempus sive ipsi urbi, sive alteri*

laui loco (nam patriam [a]) solum vocat) pericula et clades *aesagiebant; quos ipse a principio Sophistas appellat, ad* *aem tamen ita describit, ut propemodum Christianos intelli-* *re videatur. Eo enim pertinet, quod in fine de Persico* *percilio, de Susis, de tota Arabum regione meminit.* *mnia enim illa a Trajano devicta in pop. Romani pote-* *atem, illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem, et* *utropium, et caeteros, qui ejus aetatis historiam scripse-* *unt, videre est.* Habet haec Micylli sententia praesidium uoddam in verbis dialogi cap. 10. Ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκὼς, δι᾽ ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, κ. τ. λ. His verisimile Paullum Divum significari, cujus proinde auditor Triephon: jam vero inter magistri mortem, atque hunc sermonem discipuli plus XL annis l summum intercedere non potuisse credibile est, nisi decrepitum senem Triephontem, cum haec loqueretur, fuisse, icere velis.

VI. Verum enimvero quo antiquiorem aliquis hunc dialogum statuit, eo magis falli necesse est. Quid enim? Ut inc incipiamus, Triephontis magister laudatur Γαλιλαῖος, ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας; Divus igitur Paullus intelligendus necessario est? Quid vetat, uemvis alium hac descriptione signari, recalvastrum, nasonem, mysteriorum cognitionem de se, ex vero forte, praedicantem, quam comica phrasi, ad raptum illum Apostoli efarie accommodata, Noster περιφράζει. Quid vetat, si concedamus etiam, corporis et oris habitum, qualis hic describitur, Paullo fuisse, (quod vix tamen probari posse puto) naginem summi Doctoris a scurra visam esse, eumque deinceps, ut protervius Christianos insectaretur, hoc schemate magistrum suum deridendum aliis propinasse? David Blondellus, quem paullo ante laudavimus, contra eos, *quibus Galilaei, recalvastri, nasonis, ad tertium usque caelum ra-*

a) Quin urbis κατ᾽ ἐξοχὴν mentio fieri videtur c. 19.

pti, discipulum professus Triepho, Paullum innuere [...]*tur*, ita disputat: *His argumentis*, (quae nimirum all[...] jam jam a nobis sunt) *persuaderi me non posse fate*[...] (*ut credam, Philopatrin ante Luciani aetatem scriptum* [...] *Ut enim nullum Luciani aetate Paulli auditorem sup*[...] *fuisse largior lubens; nec Paullum Tarsi natum Galilaeum dici debuisse constat: utrumque ad majus Christianarum rerum ludibrium a Luciano effictum, non est, quod neg*[...]*mus.* Nec difficile fuit Vener. Moshemio [a]) refellere Arte*monium*, id est, Sam. Crellium, qui ipsi Christo adsci[...]bi raptum in caelum, sententiis Socinianis inserviens nimirum putabat.

VII. Neronis principatu non esse scriptum Philopatrin non equidem probabo ex Rufi Festi loco, qui *Armeniae duas tunc amissas, Romanasque legiones sub jugum a Persis missas, extremo dedecore Romani exercitus sacramentum* ait *foedasse.* Plura siquidem feliciter, ductu Corbulonis Neronis auspiciis in Armenia contra Parthos gesta, eadem que magnifice celebrata, refert Tacitus [b]): quin neque post cladem ignominiamque, Paeti negligentia acceptam, *decreta a Senatu; integro adhuc bello, tropaea, dum aspectui consulitur, spreta conscientia, omissa sunt,* ut idem Tacitus [c]) auctor est. Quidni igitur et vani cujusdam Graeculi, Paeani ante victoriam, quin post cladem acceptam, canentis, gratulationem Nero acceperit? Firmiora proinde argumenta deinceps erunt afferenda. *Nec vero Trajano convenit,* verba re[...]cito Davidis Blondelli l. c. *quod sub dialogi finem oraculum recitat Cleolaus:* πέπτωκεν ὀφρὺς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν, κ. τ. λ. *Nam nec Susam nec Arabiam totam debellavit, nec quos ex Arabibus subegit, post devictos Persas domuit Trajanus, immo inter belli Parthici initia,* [...]

a) Vid. viri magni diss. de raptu Christi in caelum §. IX. seq.
b) Annal. 13, 7. seq. c. 34. L. 14, 23. seq. L. 15. init.
c) Annal. 15, 18, 1. Ita in Persii 5, 4. ad Corbulonis victorias respici ait *Casaubonus*, quas assentatorie in majus extollerent Poëtae et Historici.

perii quarto, Christi CI. Trajano quartum et Paetô coss. r Syriae praesidem Palmam, Petraeam Arabiam sub ju- m misit; eodemque anno, pereunte Decebalo, Dacicum llum consummavit. Anno vero imperii nono, Christi CVI. mmodo et Cereale Coss. Seleuciam, Babylonem et Ctesi- ontem cepit.

VIII. Sed, ne quid dissimulem, tota illa disputatio nec ihi, nec credo multis aliis, ex omni parte probatur. Prior sius ratio est, quod nec Susa nec Arabiam totam debella- rit Trajanus. Sed debellavitne eam Marcus, cui ipse epi- cio illo gratulatum fuisse Lucianum putat? Fatetur non bellasse. At paratum est κρησφύγετον. SPE FALSUS *in- ri*, inquit, *Susae et Arabiae excidium, Scythicarumque cursionum cessationem, spondet Cleolaus.* Iniquus autem t BLONDELLUS, si, quo ipse effugio utitur, illud eripere lit parti adversae. Ut lubentius concedat, movere eum de- et ratio altera, qua adversam sententiam oppugnare sibi vi- etur, tantum abest, ut ea rem, quam vult, conficiat. Pu- t enim, quia jam ante Persas, Arabum quosdam subegerit rajanus, Cleolaus autem ei, qui jam victor esset Persarum, rabiae subjugationem tanquam futuram spondeat; fieri non osse, ut de Trajano ea gratulatio accipiatur. Quid si au- m dicamus, ideo enimvero spondere Cleolaum, ut *ΠΑΣΑ* ϑῶν Ἀραβίας, sub potestatem Trajani redigatur, quod rte ejus jam subacta, facilior de reliquis spes esset. Haec, t mihi quidem videtur, ita sunt manifesta, ut Blondello si, si viveret, assensum extorquerent.

IX. Haecne igitur, dicat forte aliquis, sunt firmissima la argumenta, quibus Trajani aevo abjudicatur Philopatris? quidem, ut quod res est fatear, his nunquam mihi persua- ri passus essem, ut non a Paulli quodam discipulo trans- uga scriptum putarem. Sed bene res habet. Superest ar- mentum unum, a nemine, quod sciam, adhibitum, sed mni exceptione, uti arbitror, majus. Narrat nimirum Cri- ias c. 21. se, cum interfuisset deliramentis atque vanis prae- lictionibus Sophistarum, ita sententiam de illis dixisse: κατὰ

μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν, et reliqua. Quis non videt, ARTEMIDORUM ὀνειροκριτικῶν scriptorem significari? Et ne dubitemus, nec infartum ab interpolatore aliquo Artemidori nomen suspicemur, paullo post interrogat: οὐ κατὰ Ἀρίστανδρον τὸν Τελμισέα, καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ΕΦΕΣΙΟΝ ἐξίχνευσα τοῖς ὀνείρασιν; De ipsa re, si quis forte requirat, ARTEMIDORI hujus, ut et ASTRAMPSYCHI, verba in notis posita sunt. Hic illud tenendum, quod hic ARTEMIDORUS EPHESIUS, (qui tamen Daldianum se dici maluit, ut nobilitaret oppidum, unde maternum genus trahebat, obscurius absque hoc futurum) testatur ipse a); se nosse homines, qui vixerint Antonini Pii temporibus, qui successor fuit Hadriani, ante quem Trajanus imperavit. Hujus vero inter victoriam Persicam et Antonini initia xxx minimum anni intercesserunt. Nemo igitur sub Trajano scriptum Philopatrida potest asserere, nisi qui crediderit, triginta anni ante, quam scriptus sit liber, eum posse allegari. Quis cum nihil aliud colligi queat ex Artemidori verbis, quam notos illi fuisse Athletas, qui interfuerint ludis quinquennalibus illis, quos Antoninus Pius Hadriano, a quo fuerat adoptatus, instituit b), suspicari licet, post Antonini demum tempora, quin Severi etiam, qui Antonino successor fuit, scripsisse Artemidorum: primum, quod ex prooemio apparet, post longissimam cunctationem animum ad scribendum appulisse, h. e. ad edendas observationes longa peregrinatione experientiaque comparatas. Tum, quod TERTULLIANUS quem sub Severo Imp. in confiniis seculi II. et III. floruisse satis constat, cum somniorum interpretes enumerat c), Nostri nullam facit mentionem. Quae ratiocinatio si cui aeque ac mihi probabitur, ut paullo dictum laxius accipiet, cum Nic. Ri-

a) L. 1. cap. 28. pag. 26. et c. 64. pag. 55. Quae loca allegantur a *Nic. Rigaltio* in notis ad inscriptionem.

b) Videndus *Ael. Spartianus Hadriano* cap. 27. et Comment. ad h. l.

c) Lib. de anima c. 36.

altius l. c. atque Jo. Alb. Fabricius [a]) Hadriani et Antonini Pii temporibus vixisse Artemidorum perhibent: tum illud etiam colliget, vix esse, ut a Luciano Samosatensi laudatus Artemidorus, adeoque Philopatris scriptus esse potuerit; de quo infra videbimus.

X. Neque vero illud hoc in loco praetermittendum est, umma rerum verborumque cum iis, quae haud dubie Luciani sunt, convenientia, quam, credo, negabit nemo, qui nnotationes nostras vel cursim perlustraverit, facile aliquem dduci, ut credat, vel ab ipso Luciano, vel ab homine, qui um sibi imitandum proposuerit, esse scriptum. Neque enim nagis id casu fieri potuisse existimo, quam, ut ex temeraria ormularum typographicarum commissione versus Homeri aliquis, aut Ennii possit existere. Sed pluribus in hac sententia confutanda nos immorari nihil opus esse arbitror, cum quae jam nunc adversus primam illam, quae Lucianum Philopatridis auctorem facit, proferemus, ea magnam partem fortius etiam contra hanc secundam valeant. Neque protulit quidquam doctissimus puer (quo nomine honoris caussa hic utor in eruditissimo quatuordecim annorum homine) Baratterius [b]), quod dimovere nos de sententia debeat. Favebam aetatulae hominis in mea patria nati et ista scribentis, ignoscebam puero *absurditatis* accusanti, quae neque cognovisset satis, neque intelligere tum posset: lubens me discipulum illi in re tali praebuissem. Sed nihil dixit, quod non dictum, quod non refutatum sit. Molliter inter rosas violasque quiescant ossa hominis emendaturi, si licuisset, illa παιδαριώδη καυχήματα. Nos pergamus.

XI. Quod igitur alterum hujus disputationis caput est, Lucianine sit Philopatris, an junioris alicujus, age, dispiciamus. Qua in re ita versabimur, ut primo contra eorum, qui id affirmant, rationes quaedam in medium proferamus;

a) Bibl. Gr. 4, 13. p. 402.
b) In Anti-Artemonio, Noribergae 1735. 8. edito, cap. 14. §. 2. et 3. p. 84. seqq.

deinde, cur Luciani non esse putemus, generatim dicamus; denique, ut, quibus inducti rationibus, juniorem Luciano auctorem arbitremur, eas rationes, quam fieri poterit breviter et perspicue, proponamus.

XII. Luciano jure tribui Philopatrin, probatum primum inde est, quod is quasi in possessione esset, cum inter ipsius opera jam longo tempore referatur; igitur non nisi validissimis rationibus posse inde exturbari. Verum enimvero, ne jam in locum illum communem de librariorum inertia et fraudibus excurram; ne etiam illud dicam, malae fidei possessorem praescriptione sese tueri non posse: jam Aldina editio CIↃIↃXXII. fol. in fine dialogi haec habet: *οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανοῦ.* Quae procul dubio ex veteri codice adscripta, et post ab aliis repetita sunt. Argumentum non abhorret, fateor, ab ingenio Luciani, si generatim illud spectes, ut ad irridendam cum superstitione religionem pertinet. Sed quam exiguum huic rationi pondus insit, si dicerem, de tua, Lector, prudentia dubitare viderer. Quid si vero insuper negem, illam saltem dialogi hujus partem, ubi vanissima spe tot victoriae, triumphi tot spondentur, quorum nihil, vel parum, quamcunque etiam sententiam amplectare, contigit, cato illi Samosatensis naso ex asse convenire? Certe a prudentia non tantum viri, sed a magna ad credendum res etiam satis certas tarditate, oppido id videtur alienum. Ingens porro illa rerum verborumque in hoc dialogo cum iis, quae indubie sunt Luciani, similitudo, tantum abest, ut a me negetur, ut potius paullo ante ea usus sim ad probandum, Trajani aetate non videri scriptum. Sed potuit ea ex alio etiam fonte profluxisse, imitatione nimirum, satis illa quidem inepta, qua de tum ex annotationibus nostris constare volenti potest, tum infra adhuc aliquid erit dicendum. Nunc reliqua persequemur.

XIII. Victoriam de Persis ingentem reportavit Lucius Verus, ob quam, communicato cum Marco fratre honore, triumphavit. Hanc eam ipsam esse, quam celebrat sub finem Philopatridis Cleolaus, volunt, quos supra laudavi, viri de-

issimi, aliique complures. Quibus assentiri ne queam, il-d me movet, quod unius tantum αὐτοκράτορος deprehen-m in illo epinicio mentionem, id quod secus factum ortebat, si ad hunc triumphum pertineret. Ambos enim atres aequato jure imperium administrasse, notius est, iam ut dici a me debeat. Nec est, quod Lucium Verum lum celebrari dicamus, qui nimirum solus id bellum con-cerit, solusque gloriam inde sibi vindicaverit. Praeterquam nim quod per duces omnia sunt gesta, Vero interim Impe-atore in Daphnicis Antiochiae deliciis molliter ventrem, larco autem Romae rempublicam curante, ut testis est Ju-ius Capitolinus[a]): jam est paullo ante dictum, confirma-que tum aliorum, tum ejusdem Capitolini[b]) testimonio otest, triumphum pariter utrosque celebrasse. Ita enim le: *Habuit hanc reverentiam Marco Verus, ut nomina, uae sibi delata fuerant, cum fratre communicaret, die riumphi, quem pariter celebrarunt.* Et jam ante c. 7. di-erat: *partum est Vero nomen Armenici, Parthici, Medici, uod etiam Marco Romae agenti delatum est.* Illud forte ici ab adversa parte posset, Imperatorem Verum, cum ista criberentur a Luciano, jam tum fuisse exstinctum, solique deo Marco hic applaudi. Et sane Eutropius 8, 5. cum riumpho Parthico, Veri obitum conjungit arctissime. Sed ertum est, intercessisse aliquot annos inter triumphum istum tque mortem Lucii: nec quae scriptor brevitatis studiosus arratione conjungit, tempore ideo sunt conjuncta putanda. Sed haec cum quaestione careant, apud eos certe, qui ali-uam cum historicis illorum temporum familiaritatem habent, lubens dimitto. Illud tamen non possum quin adjiciam, non videri Cleolaum nostrum, qui sui victoria Imperatoris effer-tur tantopere, Medorum atque Armeniae (ut distinctarum ma-gni imperii partium, suosque sibi regulos habentium) men-tionem fuisse omissurum, cum de futuris audacter adeo spon-deat, si modo materiem epinicio illi tum praebuissent, quod

a) In *Marco Antonino* cap. 8.
b) In *L. Vero* cap. 8.

Marco imperante contigisse modo vidimus. Denique totum hoc argumentum tale esse meminerimus, ut si nihil etiam sit, quo labefactari convellique possit, (quod tamen minime ita se habere, est, puto, luculenter a nobis ostensum) tamen amplius nihil eo efficiatur, quam hanc quidem περίστασιν nihil obstare, quo minus Lucianus pro Philopatridis auctore haberi queat, cujus generis argumenta, plura etiam, ruere statim necesse est, si vel unum quid proferri queat, quod cum reliquis conciliari et redigi in concordiam non possit.

XIV. Quod vero Georgius Bullus putat non parum momenti habere, ad asserendum Luciano Philopatridem, temporum sub Marco Antonino iniquitatem, de eo etiam, dissimulare non possum, alia omnia mihi videri. Mala etenim, quae ab Aurelio Victore enarrata supra retulimus, quorumque mentionem etiam Julius Capitolinus facit[a]), jam inde ab imperio Antoninorum fratrum, atque adeo ante victoriam Parthicam accidisse, totoque fere perdurasse imperii tempore, iidem auctores sunt. Tantum autem abest, ut, qua tempestate scriptus est Philopatris, calamitates publicae urbem Romanum insigniter vexaverint, ut potius eam ob caussam Christianis acerbe adeo insultasse auctorem appareat, quod temporum felicitatem infaustis praedictionibus, obscoenisque ominibus quasi contaminarent. Quod ut appareat, audiamus Critiam, qui, ut videtur, ob patriae, quem profitetur, amorem, nomen dialogo dedit, cujusque sub persona auctorem latere voluisse existimaverim. Hic igitur Critias in Sophistarum, ut eos appellat, concilium introductus, interrogatusque cap. 24. πῶς τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ τοῦ κόσμου; Χαίρουσί γε πάντες, inquit, καὶ ἔτι γε χαρήσονται. Habes gaudium publicum, habes felicitatem temporum. Quid ad haec Sophistae? Non placet illis laetitia effusa gentilium; subjiciunt: δυςτοκεῖ γὰρ ἡ πόλις, cujus verbi vim ibi declaravimus. Non negant igitur, jam felicia esse tempora, sed mala futura praedicunt. Hos dein proterve ridet Critias, ὅτ-

a) In vita *Marci* cap. 8.

ἀρκέστατα νοεῖν illos inter alia scommata dicens, qui viderant scilicet, quod nec esset usquam, nec, ut putabat, futurum esset. Tum effunditur in enumeranda varia calamitatum publicarum genera, ita tamen, ut ipsa phrasi ad risum composita manifeste indicet, nihil tale tum quidem vulgo homines timuisse, ne putes fuisse expertos. Confirmant ista, quae sub finem dialogi idem Critias commemorat: Ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὑρηκότες ἐσμέν. et paullo post: τοῦτο ἀρκεῖ ταῖς παισὶν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος· πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτοήσει. Haec igitur satis, opinor, ostendunt, non eo tempore scriptam Philopatridem, cum calamitates publicae per orbem terrarum grassarentur, sed satis laeto reipublicae statu, secus atque viro doctissimo videbatur.

XV. Magnum nomen Henrici Dodwelli praesertim in suis cuique libro temporibus assignandis. Ille etiam aliquando Luciano adscripsit Philopatrin: sed contra se disputandi necessitatem nobis remisit, qui sententiam ipse mutarit. Itaque satis prope fuerit, diversas viri opiniones referre. In dissertatione de fortitudine Martyrum (quae Cyprianicarum XII. est) §. 24. Luciano et M. Antonini temporibus attribuerat Philopatrin. In dissertatione [a]) de jure Laicorum sacerdotali pag. 284. de eodem dicit, *Quem ego Trajano longe recentiorem fuisse existimo, et ipso fortasse Luciano.* Sed in dissertatione de Isidoro Characeno [b]), §. 5. p. 63. ait, *Anno Christi CCII. quo Severus Imperator persecutionem in Christianos Alexandreae decreverit, huic persecutioni Philopatride scripto quasi praelusisse Lucianum, praevias persecutioni* κωμῳδίας *memorante Antiocheno Theophilo.* Liceat hic quasi interpellare Dodwellum. Spartianus in Severo c. 17. quem laudat, non Alexandriae, sed *in itinere* e Syria versus eam urbem, decretam ait persecutionem. *Judaeos,* inquit, *fieri sub gravi poena vetuit. Idem etiam de Chri-*

a) Cum *Grotii* diss. de Coenae administratione, ubi Pastores non sunt, et aliis hujus argumenti edita Lond. 1685.

b) In Geographis *Hudsonian.* T. II.

stianis sanxit. Κωμῳδίας illas apud Theophilum non observavi. Sed quid porro Dodwellus? *In eadem urbe Alexandria scriptum Philopatrin argumento esse Alexandrini mensis nomen Mesori* (c. 22.). *Quod autem Arabes hostibus accensentur*, (c. 28.) *id facere, ne quis alius Princeps, praeter Severum, intelligi possit.* etc. Similia sunt, quae disputat Prael. Camden. 7. p. 367. seq. Quanti ea sint, cum aliunde ex hac dissertatione et annotationibus ad Philopatrin nostris constare potest, tum ipse indicavit Dodwellus, qui in literis ad Moylium, quas paullo post laudabimus, novam sententiam defendendam susceperit, scriptum nempe libellum A. C. cclxi. ad recentem nuncium victoriae, quam a Persis Odenathus retulerit. Quae deinde pro nostra dicemus sententia, ea huic conjecturae evertendae putamus sufficere.

XVI. Perduxit nos ordo disputationis institutus ad ea argumenta, e quibus generatim, Luciani non esse foetum Philopatrin, colligi posse putamus. Nam illa, quae juniorem Luciano auctorem suadeant, his subjuncturos nos esse diximus. Ad hanc igitur classem, praeter ea, quae modo contra Blondellum atque Georgium Bullum, viros doctissimos, disputata sunt, non dubito primo loco referre, quod major in hoc dialogo deprehenditur, quam in Luciani scriptis, Christianarum rerum peritia. Quisquis diligentius paullo hujus viri commentationibus legendis attenderit, animadvertet profecto perpetuum fere illius morem, ut, in quarum rerum mentionem inciderit, eas res, tanquam per digressiones, quas vocant Rhetorum filii, perspicue, verbisque negotio, de quo agitur, quam aptissimis declaret, quo ipso, quamquam interdum non taedium lectoribus, si qui sunt delicatiores, creare non potest; facit tamen, ut, cum minime putes, plurima discas, ad omnem historiam, populorum ritus, clarorum virorum pernoscendam indolem, linguae etiam proprietatem, totam denique humanitatis disciplinam nimium quantum profutura. Quin ea ipsa ratio est, ut quoddam Ἀμαλθείας κέρας, aut cornu copiae bonae frugis plenissimum, opera ejus

mmo possint jure vocari. Profluxit ista scribendi ratio artim ex charactere Luciani, qui est ἠθικώτατος, et ad omicum in multis accedens proxime, in quibusdam etiam ιperans: partim, (non est enim infitiandum) ex ostentatione uadam, Polymathianque demonstrandi studio, quod quidem ι Sophista, id est, eo, qui dicendi artem pro genio seculi rofiteretur, non ferri facilius poterat, sed laudi erat atque dmirationi. Igitur nulla fere secta, hominum fere genus ullum est, cujus non historiam, characteres praecipuos, aliaue ἀξιομνημόνευτα consignata ab eo literis deprehendamus: hilosophorum autem cujuscunque sectae, rhetorum, adulatoum, parasitorum, divitum, pauperum, senum, juvenum, uperstitiosorum, atheorum, Romanorum, Atheniensium, Scytharum, impostorum, histrionum, lenarum, meretricum, militum, rusticorum, regum, tyrannorum, Deorum, Dearumque, et cujus non? velut imagines quasdam ab eo pictas dmiremur.

XVII. Sed quorsum ista disputem, quaeret fortasse aliquis? Nimirum ita rationem subduco: quia Lucianus ostentandae occasionem doctrinae nullam solet facile praetermittere; quia nullius non hominum generis characteres, mores, sententias, verbis cuique rei propriis et quasi solennibus describit: probabile non videri, si tantam habuisset Christianismi peritiam, quantam in Philopatride reperimus, non alias etiam eam prae se tulisse; atque eo magis, cum occasio in his ipsis, quae habemus ab eo scripta, non defuerit, tum in bonam, tum in malam etiam partem ampliorem Christianorum mentionem faciendi. In bonam quidem eo inprimis loco, ubi Alexandrum Pseudomantin illum ab oraculo suo Atheos, Epicureos, Christianos omnes removeri procul jussisse tradit. Verba ipsa subjeci[a]): εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω. Cur Epicureos abesse voluerit, declarat, sed de nostris tacet, nec rationem ullam, cur exesse illos sacris suis

a) In *Pseudom.* cap. 38.

Alexander voluerit, profert: forte quod laudandi erant, hoc quidem in loco; quod a se paganus homo impetrare non poterat? Sed etiam cum ridet Christianos [a]), et res illorum dedita opera narrare videri vult, partim verbis ex gentilium disciplina petitis utitur ad res ipsorum designandas, partim vulgari errore, Judaeorum et Christianorum miscere negotia videtur, et in universum ita loquitur, ut satis appareat, neque libros sacros legisse unquam, neque etiam aliunde sanctissimae disciplinae rationes satis habuisse cognitas atque perspectas. Quoniam id est parum ab hac disputatione alienum, age, quaedam ad hunc Luciani locum annotemus.

XVIII. Ac primum quidem miror, TANAQUILLUM FABRUM, virum ingeniosissimum ad illa verba [b]), τὸν μέγαν γοῦν ἐκεῖνον κ. τ. λ. annotasse: *Istaec vocula γοῦν et sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a majoribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum καθάπτεσθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν, ἐν τῷ τοῦ Περεγρίνου βίῳ. Hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus.* Equidem fateor, si voculam γοῦν interpretere *itaque*, ut est ab eo, qui hunc dialogum convertit, factum, male haec cohaerere cum iis, quae praecedunt. Sed quid vetat, quo minus vertamus *enim*, frequentissima nimirum, apud Lucianum etiam, vocis significatione, ut quandam notet parenthesin? Qui enim, quaeso, concinnius, quam ita, loqui potuit Lucianus: Peregrinus noster in Christianos etiam incidit, et postquam illorum edidicisset mysteria, subito nimium quantum inter illos nomen et gloriam est consecutus. Nam hodienum durat illa quorundam stultitia, ut celebrem istum in Palaestina suspensum hominem venerentur etc. Pergit deinde, ut videas a parenthesi reverti: τότε ΔΗ καὶ συλληφθεὶς κ. τ. λ. Sensus

a) *De morte Peregr.* c. 11.
b) Cap. 11.

gitur abruptus non magis, quam γοῦν particula, deesse aliquid ostendunt. Suidae verbis sua constat veritas quam planissime, si vel nihil desit. Quid enim sunt blasphemiae in Christum, si hae non sunt, quae hodienum exstant in Proeo? Denique, quis iste foret stupor, cum manum semel njeceris mutilando scripto, illud relinquere, quod ejici vel similiter, vel magis etiam interesset? Duobus potissimum modis ulti sunt Christiani hujus dialogi contumeliam, primum omittendo illo penitus, quod factum facile FABRO credimus; tum acerbe, adletis in margine notulis, refutando, quod Scholia a Jo. CLERICO edita testantur. Omisisse quaedam ex ipsa orationis serie, saltem FABER quae attulit argumenta, iis vix persuadebit.

XIX. Sed, ut pergamus strictim quaedam ad Luciani verba annotare, Judaicum sapit, quod ἱερέας et γραμματέας vocat Christianorum Doctores, quamquam non ignorem, de Aegyptiorum etiam sacerdotibus τῶν γραμματέων voce non semel usum [a]). Ex ethnicismo est, quod Alexandrum Christianorum θιασάρχην vocat, et τελετὴν Christianorum disciplinam. Καινὸν Σωκράτην Christianos Peregrinum vocasse, probabile non est: si nota Luciano Paulli Apostoli historia fuisset, hunc dubio procul substituisset. Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος, qui persuasisse Christianis dicitur, ut omnes se pro fratribus invicem haberent, non video, quin ipse servator noster esse queat. Neque hunc legislatorem ἀπὸ τοῦ ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρὸς ubi distinguat Lucianus, reperio, quod utrumque tamen iterum vult TAN. FABER. Contra ea jussit Christus Matth. 23, 8. ut omnes discipuli sui fratrum se loco invicem haberent: et secundum τοῦ ἀνεσκολοπισμένου νόμους vivere Christianos, paullo post Lucianus dicit [b]). Ad verba [c]), εἶτα παρανομήσας τι εἰς ἐκείνους, ὤφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀποῤῥήτων αὐτοῖς, PALMERIUS con-

a) E. g. de *Sacrif.* p. 369. T. I. Ed. *Graev.* it. in *Philops.* c. 34.
b) Johannem Evang. intelligit *Fabr.* B. G. L. IV. c. 16. p. 500.
c) Pag. 570.

fundi ait Judaicos ritus cum Christianorum lege. Sed forte idolothytorum esus, et suffocati ac sanguinis ab Apostolis etiam prohibitus, obverti huic reprehensioni possit.

XX. Juvat hic in brevem summam colligere omnia, quae de Christianis tradit Lucianus, (tradidisse autem, quae sciret omnia, probabile saltem supra reddere conatus sum) tum similiter quasi in tabulam quandam conjecta cum his comparare, quae in Philopatride de iisdem dicuntur. Lucianus ita Christianos describit l. c. Sunt homines, qui suspensum in Palaestina hominem, novorum auctorem mysteriorum, spretis omnibus Graecorum Diis, colunt et adorant, immortalitatem exspectant, atque propterea corporis cruciatus, ipsamque adeo mortem, subire non recusant, ut potius ultro eam deposcant. Praeterea pro fratribus invicem, sic jubente primo illorum legislatore, se habent, bona fortunae omnia tanquam vilia et vana contemnunt, benigneque iis impertiunt, quos propter superstitionem suam vident aut bonis exturbatos, aut alias male a magistratibus acceptos. Sacros libros habent, quos in conventiculis suis legunt: si quis autem doctiores, etiam interpretantur. Si quem videant leges suas migrantem, eum a communione et coetibus arcent atque excludunt. Haec Lucianus. Audiamus auctorem Philopatridis [a]). Christiani credunt in Deum unum, qui caelum et terram creavit et omnia, eumque Patrem magnum, immortalem, caelestem, Filium patris, Spiritum ex Patre procedentem, unum ex tribus et ex uno tres. Hic Deus, quae est lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, creavit, (ut didicerunt a Mose tardilingui) cum alta nox abysso incubaret, lucem, quae tenebras et vastitatem illam omnem abegit: tum terram super aquis stabilivit, caelum expandit, stellas formavit, cursus earum disposuit: terram ornavit floribus; hominemque ex iis, quae non essent, ut esset aliquid, produxit: jamque de caelo intuetur singulos, bonos, malos, actionesque illorum in libris describit, ac retribuet ex justo singulis, qua die ipse constituit. Praeterea per aquas sese renovari, atque ex impiorum coetu in beatorum vestigia

a) Cap. 12. 13. 17.

collocari credunt; quidam etiam in tertium se caelum raptos, resque omnium pulcherrimas ibi edoctos praedicant, orationem quandam a patre incipientem, multisque nominibus refertos hymnos recitant etc. Haec si quis cum iis, quae ex Proteo Luciani prolata sunt, conferat, simulque illud consideret, verbis propriis et ex Christianorum disciplina, quin ipsa Scriptura S. petitis, uti Philopatridos auctorem; illum vero gentili more, nec uti solent nostri homines, loqui: cognoscet profecto, Lucianum ut de re parum sibi cognita, et quam non nisi aliis temere narrantibus audisset; hunc vero, ut qui aut ipse coetibus Christianorum interfuisset, aut satis accurate omnia pervestigasset, de hac secta exposuisse.

XXI. Petrus Daniel Huetius, *Demonstr. Evang.* 3, 20. postquam dixerat, in libello de morte Peregrini, quae in contumeliam Christianorum essent dicta, laudi ipsis esse potius, quam dedecori, haec addit: *Clariora etiam reperias in dialogo, qui inscribitur Philopatris, et Luciani nomen prae se fert: Christi quippe et Christianorum nominatim meminit, plurima profert ex Evangelio et Apocalypsi Johannis, ex actis Apostolorum, et ex epistolis Paulli, cujus os et habitum depingit, ejus evectionem in caelum refert. Christum appellat Chrestum, pro temporum illorum more, quo nomen id a bonitate, non ab unctione ductum credebatur ab Ethnicis.* Quo de more cum quaedam disputasset, concludit: *Ex Christianorum autem rerum peritia, quae major in hoc dialogo, quam in reliquis Luciani scriptis elucet, colligi potest, eum alterius esse auctoris.* Hactenus ille. Quae ideo adscribenda putavi, quod partim hoc argumentum mirifice confirmant, partim vero dubii nonnihil habere videntur. Christi siquidem et Christianorum *nominatim* meminisse dicit auctorem Philopatridis, ita tamen, ut *Chrestum* pro *Christo* dixerit. Ego vero fateor, illud me in hoc dialogo non reperire. Procul tamen dubio respicit vir summus ad illa c. 17. ἀλλά μοι τόδε εἰπέ· εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν οὐρανῷ ἐγχαράττουσι; Respondet Triepho: πάντα, εἰ τύχοι γε ΧΡΗΣΤΟΣ ὢν καὶ ἐν ἔθνεσι. Interpres, quem

forte aliis districtus secure nimium secutus est HUETIUS: *si quidem et inter gentes* CHRESTUS *fuerit*. Neque vero is ego sum, qui Chrestum et Chrestianos pro Christo et Christianis tam agentilibus, verum ignorantibus, quam a nostris, omen accipientibus, dictos fuisse negem, sed illud dico, non videri Triephontem Christum vel Christianos verbis, quae modo adducta sunt, significare, tanquam proprio nomine, voluisse. Dixerat paullo ante hic Triephon: *ὥςτε ἔασον ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ἀπογράψονται.* Vult nimirum, Critiam, relictis illis gentilium fabularum nugis, ad Christianorum Deum ac religionem se convertere, ut *et ipse inscribatur in caelestibus illis* BONORUM *libris*. Tum Critias, *εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς*, inquit, *ὦ Τριεφῶν*, (supra enim jam de libris caelestibus, et in iis inscriptione dixerat Triepho) *ἀλλά μοι τόδε*, et reliqua, quae modo attulimus, ubi interrogat Critias, *an Scytharum etiam curam gerat Deus, et in librum illos* BONORUM *inscribat? Quidni inscribat*, respondet Triepho, *si modo* BONI *sint?* Cui non apparet, *χρηστὸν* hic, ut alias apud quosvis scriptores, praesertim eum, quem Noster est imitatus, Lucianum, poni *ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ*? Ita infra c. 23. *χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης ἀπό γε τοῦ σχήματος*, *nam frugi esse appares utique ex habitu*. Praeterea nescio, an exemplo probari possit, *χρηστὸν* dictum pro Christiano. Nam Christum quidem ipsum quomodo intelligere quis cum bona bonae mentis venia velit, non video; cum appareat, pro genere hominum, quod plures sub se complectatur, vocem poni, et hanc esse vehi *τυγχάνειν* vim; ut converti debeat, *si modo contingat esse inter Scythas aliquem* etc. Nec Christi igitur, nec Christianorum, *nominatim* mentionem in hoc dialogo fieri censeo; quod quorsum pertineat, infra videbimus. Hic illud notari velim, quidquid etiam de Chresto sit, Lucianum ita non videri scripturum fuisse, cum Christianorum nomen, quoties opus fuit, adhibuisse, ex *Pseudomanti* pariter atque *Protesilais* constet.

XXII. Venio ad argumentum satis firmatum, ut ego qui-

lem arbitror, sed quod neque tractari bene, neque intelligi nisi ab eo potest, qui ad ingenium his rebus aptum usum etiam aliquem adjunxerit. Modestia hic nos decebat, cum primum scriberemus ante hosce XXV annos: versabatur enim in animo illud LONGINI s. 6. Ἡ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστι πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. Sed tamen quam familiaris tum nobis Lucianus fuerit, annotationes nostrae testantur: et non exstabat, cum haec scriberemus, Index in Lucianum. Ab eo tempore nunquam plane abjecimus illum: et nunc, cum tertium tractare ista oportet, recentes sumus ab interpretatione. Credet igitur nobis fortasse aliquis, agnosci a nobis posse vocem et sermonem antiqui a triginta paene annis sodalis, quem nuper demum Latina loqui docuimus. Haec majoris esse debent, quam si quis dicat, lubricum esse, quod a stilo sumitur, argumentum, et similes huic loquatur sententias. Sed in rem praesentem veniamus, et, quantum ejus potest fieri, argumentum, quod melius sentitur et gustatur quasi, quam verbis explicatur, declaremus. Olim jam THEODORUS MARCILIUS, non esse Luciani Philopatrin, contendit, praeter alia id arguentibus ineptiis stili, quas paginis omnibus dicit occurrere. Istae vero stili ineptiae oriri magnam partem videntur ex affectato infeliciter sublimi ac tragico dicendi genere, quod cum non assequeretur, in affine illi vitium ψυχρότητα incidit quam saepissime. Tanto id quidem magis, quod poëtarum magnam partem verbis utitur, isque parum ad rem aptis, qua de caussa indutae leonis exuviis simiae similem interdum fieri necesse est. In utroque autem genere incomparabili facultate gaudet Lucianus, ad effingendum stilo, quidquid libuerit, gravitatem etiam nusquam tragicam, et ad derivandum in suos hortulos, non rivos ex veteribus poëtis, Homero imprimis, sed quasi flumina; adeo quidem, ut, cum male quaedam applicasse videatur, vel inflexione depravasse, tum demum ingenii vis admirabilis eluceat. Unum ex multis exempli caussa afferam: est Euripidis versus decantatissimus, ἡ γλῶσσ᾽ ὀμώμοχ᾽, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Quam lepide hoc accommodat ad jactatam

Cynicorum ἀναλγησίαν; Ἡ φρὴν, inquit [a]), σοὶ ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος. Quam festive illud Homeri [b]),

Ὡς φρήτρη φρήτρῃφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις,

ad philosophorum certamen traducit [c]): ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πήρη πήρῃσιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις.

Sed infinita ejusmodi habet Lucianus, Plutarcho hac parte comparandus, nisi quod hic severior.

XXIII. Noster autem, quisquis etiam fuerit, ut utraque in re peccaverit, jam videamus. Quis negabit, esse nimis παρατράγῳδον illud c. 2. quod Marcilio jam bilem movit: φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τῶν ὕθλων ἐκείνων, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων, αἲ, αἲ, αἲ, αἲ, τῶν κενῶν ἐλπίδων; Vix in comoedia vel tragoedia ferimus haec talia, ubi tamen actoris gestu efficitur, ut sint aliquantum tolerabiliora et minus φορτικά. Sed bene tamen est, quod cavet auctor, ne ab tam altissimo cothurno statim desiliat. Triepho enim, apud quem haec eructarat Critias, studet ingentissimo mendacio omnem hanc tragicam supellectilem longissime superare: his enim singultibus Critiam ipsas convertisse nubes, tantumque in Propontide excitasse borean dicit, ut onerariae naves funibus contrahendae sint. Apud nos mentiuntur interdum homines ut trabes inflectantur, quod est in Germanorum nostrorum proverbio; sed hic, ne caelum ipsum et maria pervertat, timor est. Vix Lucianus, cum id agit, ut mentiatur strenue, quemadmodum *in verae historiae libris duobus*, talia proferre monstra ausus est, ut hic bonus vir serio colloquentibus amicis tribuit. In poëtica facultate, qua tamen mirifice placuisse sibi videtur, quam parva operae pretia fecerit, ex his, quae jam, ut ordine percurrenti sese offerent, producam, credo, apparebit. Integra Homeri aut aliorum carmina vix inseruit centoni suo, praeterquam quae Lucianus

a) Vitar. auct. cap. 9.
b) Iliad. B. vers. 363.
c) Ἀναβι. cap. 1.

um olim attulerat; ut appareat, non ipsos illum magnos uctores cognovisse, sed ex viri suae aetati propioris aliquot ialogis pleraque consarcinasse. Ex Aristophanis tamen Nubus et Ranis quaedam habet, ut et Homerica pauca, quae pud Lucianum nondum observavi. Ut mox ab initio c. 3. onit ex Homero, Ἀλλ᾽ ἐπεὶ σὲ πρῶτον κιχάνω τῷδ᾽ ἐνὶ ώρῳ, ἀπίωμεν κ. τ. λ. Amicus veteranus alteri amico, a uo aliquantum abfuisse non constat, quicum jam plura locitus est, dicit: *quoniam primum hoc loco te reperio, age, uo abeamus, ubi respirare a malo meo possim.* Inter hooris verba, aulae imprimis incolarum, cum ad epulas aut omissationes pellicere advenas volunt, haec talia esse scimus: apud Homerum pulchre dicitur, ὦ φίλ᾽, ἐπεί σε θύντα κιχάνω τῷδ᾽ ἐνὶ χώρῳ· sed in hoc Philopatridis loco unt prorsus, si quid video, ἀπροςδιόνυσα. Deinde, si carnen esse debet, ut certe apparet, bis in metri leges peccatum est. Primum, cum posterior in ἐπεὶ, contra diphthongi aturam, correpta est; tum quando prima in κιχάνω, brevis pud Homerum et optimos quosque, producta adhibetur. Ion defuisse autem apud Graecos malos poëtas, qui vel in yllabis dimetiendis impingerent, ne hodiernis tantum homiibus hanc laudem relictam putes, vel ex nuptiali elegeio niseri cujusdam poëtae, quod Lucianus *in Lapithis*[a]) afert, constare satis superque possit. Incipit

Ἡ σίη πότ᾽ ἄρ᾽ ἦγε Ἀρισταινέτου ἐν μεγάροις κ. τ. λ.

Meliorane autem sunt, quae sequuntur, Nostri carmina? Joem dicit c. 4. συνευωχεῖσθαι Aethiopibus,

Ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐζοφωμένοις.

Euge, septies peccatum in pedibus sex. Vix versum agnotas, nisi de morbo hominis, et politico illo carminum genere paullatim e talibus orto constaret. In ὅρκῳ c. 12. prinum hexameter positus est, tum pauca prosa oratione scripta, mox Jambi sequuntur quinque, et senarius, nisi quod primus pes contra carminis legem trochaeus est. Alibi c. 16. λώσσῃ καλῶς, inquit,

a) Cap. 41.

Οὐδέ σ' ὦκα θέμις τέλος θανάτοιο κιχείη.
Hic bis metri leges migrantur, et praeterea, quid hoc θέμις sibi velit, non apparet: si legas θέμιστι, et sensus concinnior paullum erit, et metrum hac parte constabit melius. Sed an ita voluerit auctor, non dixerim.

Ille c. 18. *καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃς*, semel tantum claudicat, et potest reponi, si tantum μὲν post κεύσῃς colloces. Septem pedibus incedit, c. 26.

Πνειόντων δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας, truncatus ex Anapaestico Aristophanis. Qui hunc proxime antecedit,

Θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολεόντων,
semel redundat, bis deficit. Claudat agmen deficiens tribus moris, (ut ex veteri ratione loquar, qua longae syllabae duo tempora s. χρόνους, brevi unum tribuebant) c. 28.

Μήτε παραδράμῃς γε ποσὶν μηδὲ παρέλθοις.
Si παραδραμέῃς γε πόδεσσιν legas, metro erit consultum; sententia ut non sit inepta et ταυτολόγος, non efficies. Ultimi Jambici quam parum exacti, quivis non rudis suavitatis poëticae videt. Quam absurdum illud sit, quod poëticis vocabulis flexionibusque, omnibus fere in locis, etiam ubi versus non facit, utitur auctor, malo ex ipsius lectione dialogi, notationumque nostrarum cognosci, quam ejusmodi quisquiliarum congerie hic nauseam lectoribus, si qui fuerint, creari.

XXIV. Copiosus mirum quantum est Lucianus, et varie unam rem, si saepius recurrat, effert. Hic noster autem, quamquam copiam aliquam affectat, et sub initium statim, tum alias etiam exergasiis utitur; tamen quasi effusa semel omni supellectili, eo subinde inopiae redigitur, ut ad ea, quae inconsulte velut prodegerat, recurrere cum dedecore opus habeat. Ita illud *ἄνω καὶ κάτω περιπολεῖν*, intra versus non multos c. 1. et 2. bis ponit: *ἀμπνευσον τοῦ δεινοῦ* vix aliquot interjectis versibus c. 2. repetit: *ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρὶν* c. 1. *ὡς καὶ Ἴκαρος τὸ πρὶν* c. 2. parum invicem distant: *διάτορον βοᾶν* bis c. 6. et 25. occurrit: *ὥςτε ἐάσωμεν τούτους· ὥςτε ἔασον καὶ ταύτην· ὥςτε ἔασον*

πάντα· ὥςτε λύσατε τὰς φαντασίας· τοὺς δὲ λοιποὺς ληρεῖν ἐάσωμεν, quinquies redire in tam paucis paginis, c. 8. 10. 16. 26. 29. et in dialogo, ad ostentationem, ut videtur, τῆς Ῥητορικῆς δυνάμεως composito, quis ferat? Creationis Universi historia bis, c. 13. et 17. iisdem fere verbis, nulla cogente necessitate, narratur.

XXV. Historia porro de Neptuno, precibus lacrimisque, Martis in adulterio deprehensi liberationem impetrante, c. 6. quam quaeso impedita est, quam a Luciani facilitate aliena? Martem enim indissolubilibus cum Venere vinculis constrictum, reliquisque Diis propter adulterium prae pudore silentibus, equestris Neptunus liberavit. Quam illa deinde taedii plena et a mulierculárum narrationibus non abhorrens repetitio: ἐκέλευε δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα. τὸ δὲ ἀμφίγυλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτείρειν τὸν πρεσβύτην θεὸν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν. In illo, c. 8. τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνος, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ θεὰ ἐπιφέρεται; vox τοῦτο ad Γοργόνα vel κεφαλὴν erat referenda. Reliqua de Gorgone narratio ineptissima, ut in qua per quatuor versus αὐτῇ semel, τεμάχων ter repetitur, et, quae separanda erant, puerilter miscentur. Quae illa quaeso insania est, quod Triepho introducitur cap. 4. jusjurandum exigens, de non nocitura sibi Critiae narratione, et is tamen statim post jusjurandum c. 18. eadem omnia vult experiri, quae in Critia viderat? Quid de illo existimem c. 17. καὶ γάρ σοι οἰκίσκον κατασκευάσαντι — οὐδέποτέ σε διέλαθε κ. τ. λ. dixi id ipsum locum. Statim sequitur cap. 18. πάνυ εὖ λέγεις καί με ἀντιστρόφως τῆς Νιόβης παθεῖν, ubi ποιεῖς, vel simile, est omissum. Parum etiam Atticum, hoc est Lucianeum, illud est, quod aliquoties (c. 21. ter, c. 25. ter, c. 26. quater) cum neutris pluralibus, non singulare verbum, sed plurale construitur. Quae hactenus a nobis allata sunt, singula forte in optimae etiam notae, optimi auctoris scripto posse occurrere, longiori praesertim, non nego: possim enim quam plurimis praestantissimorum hominum locis, ubi ipsorum humano errore, (neque vero librariorum semper

a talibus culpa abest) aliquid peccatum manifesto deprehendatur, redargui. Illud vero nego, a castigatissimi sermonis et subacti judicii scriptore Luciano, dialogum inquinati adeo stili, judicio autem aut nullo scriptum aut exiguo, potuisse proficisci. Et gaudeo, non Marcilio tantum et mihi ita visum, sed in eadem sententia esse acutissimum virum WALTERUM MOYLE [a]) qui, *infinitis adeo spatiis*, ait, *subsidere infra ingenium, acumen, et elegantiam Luciani, incomparabilis scriptoris, auctorem Philopatridis, ut prope miraculum sit, Ge. Bullo, viro ea doctrina et judicandi vi praedito, in mentem potuisse venire, ut ad eum auctorem referret.* Et (p. 292.) *signa omnia barbari aevi inesse ait huic libello, nec virtutem unam, quae ostendi possit; cum duabus rebus contineantur, quae possunt esse vel in homine vel in libro, pessimis, stupore atque impietate.* Denique (pag. 362.) *plura esse* ait *in Philopatride, damnato non in Soloecista modo,* (quem Luciani esse negat) *sed in Lexiphane et Rhetorum doctore, qui sine dubio a Samosatensi sint.* Magna cum asseveratione GUIL. WHISTONUS [b]) de verbis jurisjurandi c. 10. *Sermonem*, inquit, *hujus partis dialogi, nisi haereticorum veterum alicujus sit, aperte referendum ad quintum, numquam ad quartum exiens saeculum.* Et p. 381. *Si quis affirmet, haec verba esse primi, aut secundi, aut tertii, adeo Ecclesiae saeculi, illum se putare cogi nihil plane familiaritatis habere cum sermone prisci illius aevi, cum ipse contra se rem habere, irrefragabili experientia certus sit.* Sed nempe caussae servit vir doctus; et tanto minus nostram rem juvat, quod addit hic etiam, *Nisi tamen ponatur, auctorem incidisse in antiquos quosdam haereticos, eumque ab iis sermonem didicisse* etc. Nempe hoc tantum vult, orthodoxos primorum saeculorum de S. Trinitate non ita locutos: de reliquo sermone libelli non est sollicitus.

a) *The works of Walter Moyle Esq. none of which were ever before publish'd, in two Vol. Lond.* 1726. 8. pag. 388.
b) In *Primitive Christianity reviv'd*, Vol. 4. p. 381.

[illegible] contra ea hic non de Christianorum dogmate, sed de illo Luciani contentio est. De hoc cum Moylio nobis convenire jam indicavimus: illum satisfecisse etiam credibile est Bodwello, qui scripserat ad Moylium (pag. 347.) se non agnoscere barbarismos in Philopatride Luciano indignos. Quod quidem excidisse viro mirarer, nisi illum aliis rebus omnibus, quam λόγων χρόαι, operam dedisse, appareret.

XXVI. Igitur neque Luciano antiquior, neque ipsius Luciani est Philopatris; sed junioris auctoris, et Samosatensem imitati, quod §. 10. monuimus. Juniorem Luciano suspicatus etiam fuerat vir, dum viveret, doctissimus MATURINUS VEYSSIERE LA CROZE, idque indicaverat in specimine observationum historicarum in Lucianum [a]): ac postea declaravit, edita jam hac disputatione, in literis ad veterem et summum amicum meum C. A. HEUMANNUM [b]). Ponit nempe characteres historicos, *virgines Cretae caesas*, non satis, puto, feliciter, ut ad c. 13. ostendisse mihi videor; deinde ex fine dialogi, *Aegyptum in officio non manentem, Arabiam et Susam brevi vincendam, supercilium Persarum* (Palmyram) *dejectum*: quae quidem commode applicari ad Aurelianum posse, certum est. Superest, ut animadvertant lectores, sintne ea a nobis prolata in his, quae sequuntur, quae excludant Aurelianum. Mihi quidem ita videtur.

XXVII. Quanta cum asseveratione juniorem Luciano faciat Philopatrin MOYLIUS, indicatum est. Etiam hoc recte vidit, sub imperatore Christiano non ausurum fuisse quemquam in libello, quo illi adulatum veniret, adeo irrisui habere religionem Christianam. Itaque removit a bona aetate quantum potuit Philopatrin, scriptumque Diocletiano rerum potiente voluit. Hic itaque omnium proxime ab ea sententia abest, quam mox proponemus, ubi cur in Diocletianum non videatur competere, ostenderimus. Nam si hoc planum fece-

a) Insertum id est Miscellaneis Academiae Berolin. T. I. n. 4. pag. 27. seq.

b) Qui illas publici juris fecit in Poecile I, 3, 7. pag. 490.

rimus, nihil nobis obstat, si quaedam sint, quae ad Diocletianum et A. C. CCXCVII., hunc enim post fluctuationem aliquam ponit, referri possint. Itaque dicto Diocletiani tempori repugnat primo, quod in dialogo nostro unius modo αὐτοκράτορος fit mentio: Diocletianus autem reportatae victoriae Persicae tempore, quemcunque demum illi annum assignes, collegam habuit potestate sibi aequatum, Herculium. Nec videtur autem, quod in monumentis publicis tum observabatur, neglectum a Sophista famelico, quod genus plures adulatione complecti solet. Deinde senex illa tempestate fuit Diocletianus, eamque caussam allegavit deponendae mox purpurae [a]; ut alia argumenta [b] taceamus, quibus illud potest confici. In fine Philopatridis autem non sibi tantum, sed liberis suis ad felicitatem sufficere ait Critias dies Imperatoris, quod nimis ridiculum est in sene imperatore dicere, qui sibi Caesarem jam assumserat. Sunt caetera, in illa parte historiae, quantum ad annorum rationes, valde impedita, et varie a viris summis disputata. Haec duo tamen, quae diximus, in quantum ad nostram caussam pertinent, controversiam, quod sciam, non habent. Sed puto, ipsum Moylium, ut erat vir in summa doctrina candidissimus, si viveret, ac legeret, quae jam porro dabimus, sua sententia relicta ad nostram transiturum esse.

XXVIII. Occasio illius nobis fuit, idemque argumentum, ut mihi videtur, minime infirmum, locus, ubi hoc colloquium haberi, scena, in qua haec velut fabula agi fingitur. Hunc locum, hanc scenam Constantinopolin, Christianorum *μέγαν οἶκον ἀνάκτων*, ut ille ait [c], fuisse ita colligo. Sub initium dialogi, c. 4, haec Triephontis verba relata sunt,

a) *Lactant.* de Mort. Pers. c. 18. qui etiam passim *senem et seniorem* circa haec tempora appellat.

b) V. G. quod apud Vopiscum Numerian. c. 14. miratur Diocletianus, jam eo tempore, quo Aurelianus adipiscebatur imperium, i. e. A. CCLXX. se post multos a se apros interfectos nondum consecutum esse promissum sibi Druidae vaticinio imperium etc.

c) *Dionys. Perieg.* v. 355.

[illegible] τοῦ ἀναφυσήματος, ὥσπερ τὰς νεφέλας διέσπειρε, ζεφύρου γὰρ ἐπιπνεύσαντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζοντος, βορέην ἄρτι ἀνὰ τὴν Προποντίδα κεκίνηκας, ὡς [illegible] αἱ ὁλκάδες τὸν Εὔξεινον πόντον οἰχήσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδουμένων ἐκ τοῦ φυσήματος." Aguntur itaque haec in litore Propontidos: qui loquuntur, a fronte hanc quam Propontidem et austrum, a tergo Euxinum Pontum et septentriones habent. Si enim spiritus vehementior ore erumpens boream in Propontide debet excitare, ut haec non ita se habeant, fieri non potest. Igitur ad Bosporum Thracium res gesta est, seu angustias illas, quae Propontida ab Euxino Ponto dirimunt, verbo Constantinopoli. Non improbabilis autem conjectura est, hunc dialogum in ea scriptum urbe esse, quae tum caput rerum et sedes esset imperii. Imperatori enim victoriam gratulatur, optat, quod majori, credo, celebritate in urbe, quam in provinciis, solet fieri. Quid, quod urbis κατ' ἐξοχὴν dictae aliquoties meminit, aurata item tecta commemorat, qualia ante Constantini profusum aedificandi et exornandi eam urbem studium, Byzantii fuisse, mihi non fit verosimile, licet moenium robora olim celebrata sint. Neque Aegyptii mensis nomen, Mesori, ab hac me sententia potest dimovere: quare enim eo utatur auctor, satis, puto, est ad cap. 22. indicatum. Si igitur in Constantini urbe scriptus est Philopatris, certe actus esse fingitur: non potest non saltem Constantini aevo esse suppar, Luciano autem, sesquisaeculo ad minimum junior.

XXIX. Si corradere omnia et congerere animus esset, quae in hanc rem dici queant, forte colore aliquo illud posset imbui, ab auctore dialogi imaginem Paulli Apostoli in templo visam a): jam imagines in templis A. C. ccc. adhiberi non solitas; consequens igitur esse, ut post id tempus scriptus sit Philopatris. Sed gratis illud a Theophilo assumtum, apparet. Illud forte majorem speciem habet, quod

a) Quod visum est *Theophilo Raynaudo* Erotematt. de libris bonis et malis p. 195.

jam Baronius a) templum seu basilicam deprehendere sibi visus est in illis dialogi verbis c. 23. *καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας καὶ χαλκοῦς οὐδούς, ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνήλθομεν κ. τ. λ.* Ac illum quidem non esse audiendum, jam Blondellus b) olim demonstravit. Sed melius fortasse procedet, si invertamus argumentum Baronii, atque ita dicamus: quia basilicae sumtuosae meminit auctor dialogi, tales autem basilicae Constantini demum aetate et post aedificari coeptae sunt, inde sequi, dialogum nostrum non ante Constantini tempora fuisse scriptum. Verum enimvero ne ita rationes putem; primo illud obstat, quod non usque adeo certum confessumque est, templa et basilicas majores pretiosioresque ante Constantini imperium non exstitisse: Lactantius c) certe meminit ecclesiae, quam editissimam vocat, a Diocletiano et Maximiano A. C. CCCIV. destructae, quae aliquot minimum annis ante, forte jam sub Alexandro Severo fuerat condita. Deinde si certissimum etiam sit, post Constantini ad nostros accessum basilicas aedificari demum coeptas, nollem tamen ex hoc loco quidquam de aetate auctoris inferre, cum probabile non videatur, basilicam, quam ecclesiam aetas illa vocabat, intelligi velle Critiam. Atque ita aliquoties nobis laudatus David Blondellus adversus Baronium disputat, cum *nihil occurrere* ait *praeter coenaculum in ipso privatae domus fastigio constructum, nullo crucis titulo insigne; quoque vix per multiplices scalarum gyros Critiae, manuducente alio, conscendere licuerit.* Adde, non reperisse Critiam concionem omnis generis hominum, juvenes, mulieres, viros;

a) Ad A. C. 57. §. 101.

b) De Episcopis et Presbytt. l. c. Josephus etiam Mede ex hoc loco probare volebat, templa jam Trajani aevo exstrui solita, refutatus ab Ill. Boehmero Dissert. Jur. Eccl. ad *Plinium* et *Tertull.* 2, 12. p. 52. nescio quam bene, cum *aurea* illa *tecta* ironice, pro miseris et pauperibus, accipit; quod etiam ab *Ablancurtio* factum video. Nostra in neutram partem aliquid refert.

c) De mortibus persecut. c. 12.

tempus, sed ἄνδρας aliquot εἰσκεκοφότας καὶ κατακεχωρισμένους, qui obviam procedentes sermones cum illo miscuerant. Nec ex *Persarum* nomine, quo utitur Noster c. 20. efficere quidquam conabor. Quamquam enim satis constat, anno demum ccxxx. aut ccxxvi, ut Antonio Pagi placet, aerae vulgaris, Artaxerxe duce, Persas pristinum imperii decus, ademtum Parthis, qui plus quingentis annis illud tenuerant, recuperasse; minus tamen hac parte sibi constare scriptores, et Dodwellus monuit a), et infinitis auctorum locis comprobatur. Meliora proinde caussae praesidia circumspicienda sentio.

XXX. Succenturiabo igitur aliud, validum, opinor, et quod non ita *facile* loco se pelli patiatur. Scilicet bis occurrit in Philopatride mentio τῶν ἐξισωτῶν, c. 19 et 20. Qui vero essent ἐξισωταὶ, quid illorum muneris, ibi dictum est. Hic aliud monere e re mea est, non occurrere antiquiorem, quantum sedulo inquirenti reperire licuit, qui ea voce usus sit, vel ipsius adeo muneris mentionem fecerit, Eusebio b) Nicomediensi, qui originem, ni fallor, exposuit. Subjeci ipsa verba, ne fucum facere lectoribus velle videar. Ἐπεὶ δὲ ἕτεροι τὰς τῶν πρότερον κρατούντων τῆς γῆς καταμετρήσεις κατεμέμφοντο, βεβαρῆσθαι αὐτῶν τὴν χώραν καταιτιώμενοι, πάλιν κἀνταῦθα θεσμῷ δικαιοσύνης ἄνδρας ἐξισωτὰς κατέπεμπε, τοὺς τὸ ἀζήμιον τοῖς δεηθεῖσι παρέξοντας. Apparet, si nihil aliunde afferatur, quod prohibeat, commode verba Eusebii de prima hujus muneris origine posse intelligi. Occasio mittendi Peraequatores indicatur, justitia in ea re Constantini laudatur: quod non adeo magnam vim haberet, nisi ille primus id beneficii tribuere oppressis instituisset. At loquitur, tanquam de hominibus olim notis Eusebius. Recte illud quidem. Quo enim tempore haec scribebat, noti fuere. Ante Constantini aetatem potuerunt latuisse incogniti. Eusebium quasi agmine facto deinde sequuntur Gregorius Nazianzenus, Basilius, Impera-

a) Diss. de Isidoro Characeno §. 4. p. 62. Add. *Spanhem.* ad Julian. Or. I. pag. 123. 140.

b) De vita Constantini 4, 3.

tores aliquot in codice Theodosiano et Novellis, et reliqui. Haec ipsa causa est, quod Lexicographi communiter hanc vocem omittunt, ad glossaria scilicet lapsae Graecitatis eam relegantes. Idem dicendum de nomine *Πολεμικὸς* c. 10. in quantum *ἐξεταστὴν* significat. Atque ista quidem generaliter hic monuisse sufficiat. Ita Galilaeos quod vocat Triepho Christianos, aut recentioris multum Luciano scriptoris, aut antiquissimi indicium credimus: quem vero antiquissimum non esse, vel solus Artemidorus in eo laudatus arguit, consequens est, ut recentiorem dicamus. Sed et hanc disputationem commodius differemus. Caeterum huc referre fere audeam, quod *πολυάγγελος μισθηματικὴ* vocatur, insolito bonis scriptoribus duplicandi atque componendi genere, et nescio quid affectatae fucataeque dictionis sapiente, quae saeculo quarto, et deinceps paullatim in Graeciam a pristino candore deflectentem irrepere coepit. *Συνωρὶς* apud antiquos, quantum constare mihi potuit, tantum de biga equorum vel mulorum adhibetur: apud Nostrum in fine dialogi *ἡ καλὴ ξυνωρὶς* de amicorum pari dicitur, quomodo etiam apud eum, qui vitam Gregorii Nazianzeni scripsit, *ἡ ζηλωτὴ ξυνωρὶς* de Gregorii et Basilii amicitia, et saepius deinde apud sequiores dictum reperis. Sic *κράτος* pro Imperatore in ipso fine libelli positum ex Nazianzeno illustravimus. Sed de usu talium vocabulorum nolim profecto contendere vehementius. Fieri enim facillime in tanta scriptorum Graecorum copia potest, quibus legendis vix aetas sufficeret, nedum memoria comprehendendis, et inopia Lexicorum, ut egregie fallatur aliquis, imprimis si non soleat scripto omnia observata sua committere a). Arbitror autem, cum multa concurrunt *τεκμήρια*, quae singula quidem possent oratione elevari, quandam etiam ratione rejici, hominis esse impudentis, omnia velle repellere, praesertim si quaedam illectum ad majorem

a) Sic deprehendi apud *Euripidem* Phoeniss. 1092. *ξυνωρίδα τέκνων*. Et tamen puto, usum nostri auctoris aevo, id est, quarto senescenti saeculo deberi.

paullo probabilitatis gradum accedat; et nihil caeteroquin sit, quo sententia, quae hoc modo probatur, everti possit.

XXXI. Igitur venio tandem ad ultimum eorum, quae dicere mihi proposueram, caput, idque in tota hac disputatione praecipuum. Nempe sub Juliani τοῦ ἐν ἀθέοις, ut vocant nostri, vel Apostatae imperio, et eo quidem tempore scriptum ajo Philopatridem, cum primum nuncius de felici expeditionis Persicae successu Constantinopolin afferretur. Scriptum autem a gentili homine, forte Luciano, Sophista et ipso, Lucianeo certe more, qui Christianorum ominibus praedictionibusque explosis, Imperatori victoriam Persicam gratulatus, felices porro successus, victoriasque innumerabiles apprecetur. Cum primum ista ante XXV annos proponerem, faciebam, quod aetatem et conditionem meam decebat, uti deprecarer invidiam novitatis apud Theologos, qui fidem Ante-Nicaenam solent ex hoc dialogo ostendere. Hoc jam opus esse non puto. Nisi enim actus tot annis docendi et vivendi tenor me purgaverit his, quibus me probari oportet, frustra veniam mellitissimis etiam verbis postulem. Quare statim ad probandum, quod suscepi, progrediar.

XXXII. Primum autem illud meminisse te, mi Lector, velim, supra probabile admodum factum a nobis esse, in Constantini urbe, quae jam tum ita vocaretur, scriptum esse Philopatridem. Nunc addendum hoc est, nunquam ausurum fuisse gentilem hominem, Christiano Imperatore, acerbe adeo Christianos, et scripturas divinitus nobis traditas traducere, et deridiculo delectamentoque sibi habere, ac fecit hujus dialogi auctor. Licet enim non vi atque suppliciis in gentiles, si quiete alias se gererent, animadverterint sanctam nostram fidem amplexi Imperatores a), vix tamen id videntur fuisse passuri, ut aperte quis illam conviciis proscinderet. Si enim capital esse jusserunt Constantius, Theodosius, Imperatores alii, si quis gentili ritu sacrificaret, aut haruspicinam exerceret b); si capite puniendum censuere Theodosius

a) Vid. L. 6. Cod. de paganis et sacrificiis.

b) Vid. tit. Cod. de paganis.

et Valentiniano a), qui servum aut ingenuum, invitum vel suasione, ex cultu Christianae religionis in nefandam sectam ritumve traduxisset: quid putemus illi factum, qui apertam adeo contumeliam inferre Christianis esset ausus? Relinquitur igitur, sub Imperatore Constantinopolitano, qui idem gentilis esset, venenum suum effudisse Philopatridos auctorem, sub quo scilicet non impune solum id daturus erat, sed favorem etiam et forte dona meriturus. Alius autem non occurrit, quam Julianus Apostata, quo Imperatore et licentiam habuit, et proposita praemia, quisquis has nugas procudit.

XXXIII. Deinde victoria de Persis, quae sub finem dialogi celebratur, et occasionem scribendo dedisse videtur, si in quem alium, in Julianum certe convenit. Jam ab initio suscepti imperii magna vi expeditionem Persicam moliebatur, eosque ab initio successus fortunae habuit, qui opinione utique essent digni. Si nihil aliud, magnum certe erat, docuisse Romanum imperium vinci a Persis, et vincere posse iterum didicisse, postquam infeliciter adeo Constantius rem adversus crudelissimam gentem gesserat. Placet Eutropii verba X, 6, quia sunt brevissima, adscribere: *Diversa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa et gravia perpessus, saepe captis oppidis, obsessis urbibus, caesis exercitibus: nullumque ei contra Saporem prosperum praelium fuit, nisi quod apud Singaram, haud dubiam victoriam ferocia militum amisit.* Post has clades utique contemnenda non erant, quae Julianus brevi adeo tempore feliciter gessit. Facilis labor esset, sed nimium lectoribus longus, parum autem, ad hanc quidem rem, necessarius, ex Ammiano Marcellino, Zosimo, Libanio b), et reliquis, quae appa-

a) L. 5. Cod. de Apostatis.

b) Orationibus duabus in Juliani necem habitis, quae T. II. locum inter opera ejus, ut sunt a *Morello* edita, obtinent. It. de vita sua p. 44. seq. T. II. Multa de iisdem rebus idem *Libanius* in Orat. de Juliani nece ulciscenda, et altera parentali,

ratu, quas res, quo tempore gesserit, explicare: quare contenti iterum Eutropii erimus brevitate, qui X, 8. *Julianus*, inquit, *ingenti apparatu Parthis intulit bellum, cui expeditioni ego quoque interfui. Aliquot oppida et castella Persarum in deditionem accepit, vel vi oppugnavit. Assyriamque populatus, castra apud Ctesiphontem stativa aliquamdiu habuit: remeansque victor, dum se inconsultius praeliis inserit, hostili manu interfectus est.* Addere fas sit, quod Zosimus post enarratas III, 12. — 29, res gestas Juliani, *ἀπέθανεν*, inquit, *οὐ πόῤῥω τῶν Περσῶν ἡγεμονίαν τῆς ἀπωλείας καταστήσας ἐσχάτης.* Et c. 18. de Bersabora urbe capta dixerat, *Ἐντεῦθεν οὐχ ἡ τυχοῦσα τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι προσεγένετο δόξα, πόλεως μεγάλης, καὶ τῶν ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ Κτησιφῶντα μεγίστης, οὕτω δὲ ὠχυρωμένης, ἐν δύο μόναις ἡμέραις κατὰ κράτος ἁλούσης.* Sublatum igitur Constantii cladibus Persarum supercilium, Juliani cecidit victoriis. Sed in proclivi etiam est illud probare, has ipsas Juliani victorias, mirifice, et hyperbolικῶς etiam ab iis, qui Imperatori faverent, esse celebratas. Audiamus Gregorium Nazianzenum [a]), qui, cum de expeditione Persica sermo est, *τὰ μὲν οὖν πρῶτα*, inquit, *τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῷ* (Juliano) *καὶ λίαν νεανικὰ* [b]), *καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβεβοημένα.* Alio loco [c]) ita insultat epiniciis et gratulationibus Juliano dictis, ut mihi quidem minime obscure ad hunc ipsum Philopatrin respexisse videatur: *ποῦ Βαβυλὼν ἡ ἔνδοξος θρυλλουμένη, καὶ οἰκουμένη πᾶσα περινοουμένη, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; κ. τ. λ.* Babylonis interitum spondet noster Cleolaus, cum inter alia hoc relinquere se dicit libe-

quae volumine VII. Bibl. Gr. *Fabricianae* primum editae sunt. Vid. v. g. p. 175. seq. et ibi *Olear.*

a) Orationes στηλιτ. II. inter reliquas orationes IV. pag. 114. edit. Billii.

b) De hac voce vid. *Jo. Andr. Bosius* in exerc. Philol. ad 2. *Tim.* II, 22. p. 13.

c) Pag. 123. ibid.

vis suis, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην? Et ipsum etiam Julianum spe praecepisse Babylonis expugnationem, Ammianus Marcellinus auctor est, apud quem 23, 3. *ostento equi, Babylonii nomine, humi sese prae dolore provolventis, laetior Julianus exclamavit, plaudentibus proximis, Babylona humi procidisse.* Alterum vero illud, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; manifeste cum illis Cleolai verbis conspirat, Πέπτωκεν ὀφρὺς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν — Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενεστάτῳ κράτει. Si quis vero nobis objiciat, nec Susa a Juliano occupata, nec in Arabia quidquam rei gestum, nec Aegyptum perdomitam, illi jam est respondendum.

XXXIV. Quin respondit jam bonam partem pro nobis Gregorius, verbis proxime a nobis adductis, quibus vanas hominum spes, et praesumtas animis victorias ridet: imprimis autem id locum habere debet, cum ita loquitur Cleolaus, ut nunc praeeunte La Crozio a nobis versiculi illi interpuncti sunt, ut praeter *collapsum Persarum supercilium* reliqua verbis futuri temporis efferantur omnia. Quis vero nescit, epinicia, panegyricos, et id genus scriptiones, ad adulationem compositas, plerumque, si non mendaciorum, certe spei, omniumque, quam rerum gestarum, plus continere? De iis igitur, quae tanquam futura spondet Cleolaus, Gesnerio ita factum ab adulatoribus confirmante, non erimus solliciti. Quod si quis durior paullo illud δ' vel δὲ perperam omissum dicat, idque indicio esse contendat, incidendum aut interpungendum adeo esse demum post ἄστυ· illi tamen non absurdum videri debet, si dicamus, de Susis aut rumorem falsum tum Constantinopolim allatum, ut hodieque fieri singulis fere diebus assolet, aut imitatum illud esse Cleolaum, quod vatibus, non falsis minus quam veris, in more positum est, ut, quas res certo futuras aut sciunt, aut imaginantur, eas tanquam factas atque praeteritas hominum oculis animisque repraesentent. Quin historicos etiam qui se dicerent, non immunes ab ea vanitate olim fuisse, in conscribendae historiae praeceptis Lucianus memorat cap. 31. Ἤδη

δ᾽ ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφηκότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν Οὐολογέσου καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν κ. τ. λ. De Parthis et hic mentiebatur. Caeterum qua spe prosecuti sint Julianum amici, LIBANIUS[a]) indicat, cum Deos rogat, velint, jubeant, ἡμετέραν στρατιὰν ἐν Σούσοις δειπνῆσαι Περσῶν οἰνοχοούντων. ταῦτα εὔχεσθαι καλὸν, ταῦτα εὔλογον προςδοκᾶν. Nec post obitum Imperatoris, se aliosque ea spe fuisse, dissimulat idem Sophista, cum alteram in necem illius orationem[b]) ita auspicatur: ἔδει μὲν, ὦ παρόντες, ἅπερ ἤλπιζον ἐγώ τε καὶ πάντες ἄνθρωποι, τὸ τέλος εἰληφέναι καὶ τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν νυνὶ καταλελῦσθαι· τῆς δὲ ἐκείνων γῆς Ῥωμαίους ἄρχοντας ἀντὶ Σατραπῶν ἐπιμελεῖσθαι νόμοις ἡμετέροις κ. τ. λ. et post multa alia[c]), Ἡμεῖς μὲν ᾠόμεθα τὴν Περσῶν ἅπασαν μέρος Ῥωμαίων ἔσεσθαι κ. τ. λ. Nec parum ad rem nostram facit, quod idem LIBANIUS cum feliciter et strenue a Juliano gesta retulisset, καὶ τούτων, inquit[d]), ἕκαστον ἤγγειλε μὲν οὐδεὶς, τὴν δὲ τῶν ὁρώντων ἡμεῖς ἡδονὴν ἡδόμεθα, πιστεύοντες, ἃ δὴ καὶ ἐγίγνετο, γενήσεσθαι. Si enim oratoris flosculos demas, illud certe relinquitur, incertos et sine auctore rumores, ex studiis, ut fit, hominum ortos, praecessisse tantae felicitatis nuncium. Quod enim Antiochiae factum est, loco Persiae propiori, quin aeque Constantinopoli sit factum, nihil impedit.

XXXV. Quod vero Aegyptum δεδουλωμένην filiis relicturum se sperat Triepho, id mirum alicui videri queat, cum de Aegyptiis, imperii Romani hostibus, vel rebellibus potius, in Juliani historia nulla fiat mentio. Sed in hoc ipso etiam praesidium caussae meae invenisse mihi videor. Scilicet Aegyptii, ab innata animis levitate, ad seditiones et res novas fuere semper quam maxime proclives[e]): nec postquam Christiana inter eos religio invaluit, populare hoc vitium exuerunt, ut potius haec ipsa saepe turbarum maximarum et periculosissimarum occasionem, innocens tamen ipsa per se, demta hominum malitia, praebuerit[f]). Aetate Ju-

a) Orat. VIII. quae est Panegyr. in Julian. p. 250. T. II.
b) Tom. II. Xmam. p. 260.
c) Pag. 325. D.
d) De Vita sua p. 45. A.
e) Ita sub saeculi tertii finem Achilleo duce tota fere Aegyptus rebellavit, ab Imperatore Diocletiano ea caussa pervastata, ut testatur in Chronico Eusebius circa A. C. 295.
f) Videnda, quae de hoc Aegyptiorum ingenio *Jac. Gothofredus*

liani, imprimis Alexandriae aliquoties ingentes turbae, caedes etiam et aedium expugnationes, ex dissensione Arianorum et recte sentientium, sed recte non semper viventium exortae, graviter urbem illam et rempublicam concusserunt: de quibus nemo tacuit, qui de historia Ecclesiastica illorum temporum scripto aliquid mandatum reliquit. Habentur etiam epistolae aliquot Imperatoris Juliani ad populum Alexandrinum, inter reliqua ejus opera editae, quibus graviter ea de caussa illos objurgat. Probabile igitur est, aut agitasse Julianum consilia de compescenda atque opprimenda in perpetuum illa animorum ad seditiones proclivitate, aut Cleolaum certe optasse, grave adeo jugum imponi Aegyptiis, ut sub illius onere superbiae, ex qua oriri fere solent contumeliae atque seditiones, obliviscerentur. Quomodo autem, quae de Aegypto hic dicuntur, cum Dodwelli sententia, (de qua §. 15. diximus) conciliari queant, non video. Lucianus, cum Aegypti procurationem sibi creditam refert [a]), ut pacatae provinciae meminit, eodem tempore, quo ista scripsisse illum vult Dodwellus; et Spartianus [b]), quo loco persecutionis adversum Christianos decretae meminit, statim gratiae Imperatoriae adversum Alexandrinos, Aegyptiorum fere primos, specimen affert, jus *Buleutarum illis attributum*. Sed nondum a Dodwello discedo. Putabat enim vir doctissimus, quod Arabes inter hostes imperii Romani referantur, clare satis indicare, Severo imperante scriptum Philopatrin, ut qui post Trajanum solus Arabas bello petiverit. Et fateor, vim haud exiguam hujus argumenti futuram, nisi aliae rationes adjudicarent Luciano Philopatrin, atque Juliani temporibus vindicarent. Quae cum ita sint, vitio verti nobis non potest, si ad spem Cleolai referamus, quae de Arabibus, inquieta gente et latrociniis infami, Cleolaus spondet: imprimis cum *τὴν οἰκουμένην περινοουμένην* ex Nazianzeno viderimus. Licet enim Petraea Arabia jam a Trajano redacta sit; tamen Nomades illi et Scenitae Arabes, in quibus et Saraceni subigi non potuerunt. De utraque Arabia quae dicta nostra firment protulit e suis thesauris Ez. Spanhemius [c]), qui

ad Cod. Theod. L. 1. de defensoribus civit. L. 3. de his, qui super relig. L. unica de his, qui plebem audent, denique L. 31. de his, quorum appellationes, magna industria et doctrina incomparabili congessit, quae huc transcribere nihil attinet.

a) Apol. *pro Merced. Cond.* c. 12.
b) In Severo cap. 17.
c) Ad Juliani Or. I. p. 164. seq.

etiam multa collegit[a]), e quibus intelligamus, optabile fuisse eo tempore, quo Philopatrin scriptum censemus, videre, quod optat Triephon, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας.

XXXVI. Adhuc igitur bene sibi constant omnia, ut feliciter ac strenue gesta, quae in Philopatride celebrantur, illa possint esse, quae Julianus sub initium expeditionis Persicae perfecit. Videamus reliqua, an sententiae nostrae faveant. Inducuntur Christiani male affecti erga Imperatorem, et, ut interpretatur auctor, ipsam patriam. Christiani, inquam. Neque enim assentiri possum Basnagio[b]), qui negat, in ultima dialogi parte de Christianis sermonem esse, ne Baronio concedere cogatur, templum ibi describi, templaque adeo fuisse diu ante Constantinum: sed mathematicos fuisse ait, et ob id ipsum non Christianos. Verum qui attente et dialogi verba, et quae nos ibi adscripsimus, legerit, inveniet, negari potius, esse illos mathematicos; illasque de rebus caelestibus interrogationes potius ad ludibrium pertinere. Porro dicit Basnagius, Triephontem, qui ut Christianis sacris initiatus introducatur in priori parte dialogi, in fine ipsum quoque maledicere illis male erga Imperatorem affectis: hos ergo non videri Christianos. At Triephon ita de sua initiatione loquitur, ut satis appareat, illum ludibrio habere et magistrum illum suum et totam religionem. Qui ergo priori parte libelli ridet Christianos, illum non mirum est eosdem in posteriore parte accusare ut male animatos adversus Imperatorem. Caeterum hi male animati describuntur, ut homines ascetae, jejuniis, vigiliis malis, vestibus, et duro victu se macerantes, de magnis rerum conversionibus loquentes, hymnos canentes, quales Juliani aetati multos fuisse Christianos, longiori probatione non indiget. Christiani ergo inducuntur male ominantes reipublicae: μεταλλαγοῦσιν, ajunt, τὰ πράγματα, ταραχαὶ τὴν πόλιν καταλήψονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναντίων γενήσονται· et aliud illorum dictum, tanquam nimis mali ominis reticet Critias. Haec minime profecto conveniunt in ea tempora, quibus oppressa adhuc gentilium multitudine gemebat ecclesia; (quidni enim liceat hic transeundo quasi confirmare, quae supra dicta sunt) tunc enim gentiles quidem calamitates omnes, strages exercituum, terrae motus, famem, sterilitatem, inundationes, pu-

a) Ibid. p. 51. seq.
b) Annal. Eccles. ad A. C. 213. n. 3. p. 267.

blica omnia mala Christianis imputabant: horum vero erat ostendere, nihil tum accidere, quod non olim accidisset, quin nunquam fuisse felicius Romanum imperium, quam exorta et invalescente Christiana religione. De Imperatoribus autem, qui tum viverent, non nisi maxima cum veneratione et faustis ominibus loquebantur: tantum aberat, ut aut imperii mutationem, aut exercituum clades, aut simile quid auderent praedicere. Atque de his nemo dubitabit, nisi qui in antiquorum Ecclesiae Doctorum scriptis, apologeticis imprimis, plane sit hospes. Speciatim Severi aetate, qua scriptum tamen vult Philopatrin H. Dodwellus, ita se rem habuisse, e Tertulliani Apologetico satis constat. Quod autem is, quem modo laudavi, Dodwellus mala Christianorum, mundi finem in dies exspectantium, de republica Romana auguria, occasionem persecutioni dedisse autumat, cui praeluserit hac κωμῳδίᾳ Lucianus, in eo ratio fugit virum doctissimum. Saltem in locis ab ipso adductis nihil est praesidii. Eusebius enim[a]) et Hieronymus[b]), qui illum fere ad verbum expressit, de Juda Chronographo diserte affirmant, eum Severianae persecutionis atrocitate motum, in decimum illius annum Anti-Christi adventum, finemque mundi contulisse. Persecutionis igitur atrocitas, ut finem mundi imminere crederet Judas, eum permovit; non, ut Dodwellus interpretatur, praedictio Christianorum de fine mundi, persecutioni occasionem[c]) praebuit. Fit haec vel inde probabilis sententia, quod de Nerone[d]) Anti-Christo simile quid creditum olim fuerit. Juliani autem aetate longe aliam rerum fuisse faciem constat. Sub Constantini M. imperio, alte caput Christiana res extulerat. Propensa, quin profusa hujus Imperatoris in Episcopos voluntas atque benevolentia, tantum eis cum auctoritate conciliaverat supercilium, ut jam tum iniquitatis mysterium operari occulte in quibusdam occiperet. Luxuriari itaque jam et insolentius efferri coeperant animi, ut mirum non sit, cum ejurato veri numinis cultu, ad gentilium Deorum, Solis imprimis, venerationem

a) Hist. Eccles. 6, 7.
b) De Scriptor. Eccl. c. 52.
c) Veriorem persecutionis occasionem ex *Tertulliano* affert *Christianus Kortholtus* de persecutionibus c. 6. § 7. p. 260.
d) Vivum nimirum asservari alicubi credebant, ut Anti-Christum aut ipse ageret sub finem mundi, aut ejus saltem praecursor esset; quorsum videndus *Lactantius* de mortibus Persecutorum c. 2. et *Augustinus* de civit. Dei 20, 16.

defecisset Julianus, non defuisse inter Christianos, qui liberam vocem mittere auderent, infelicitatemque ipsi, tanquam homini impio, atque imperio ejus portenderent. Et sane ingens caussa suberat, cur interitum ejus optarent Christiani. Quid enim sperare aliud poterant a victore reduce, quam bonorum direptiones, infamiam, et corporis etiam cruciatus atque supplicia? Quorsum multa sunt in GREGORII NAZIANZENI *orationibus Philippicis adversus Imperatorem Julianum*, et alibi, quae facile a nobis, si id quidem nunc ageremus, possent afferri. Illud tamen monuisse liceat, gentiles etiam spe majoris adversum Christianos licentiae post reditum Juliani obtinendae fuisse erectos. Ita LIBANIUS[a]) sperasse inter alia se dicit, τοῖς ἱεροῖς ὑποχωρήσειν τοὺς τάφους, quorum ea procul dubio sententia est, sperasse, ut, eversis martyrum tumulis, idolorum fana in eorum locum restituerentur.

XXXVII. Probatum est, tum voluisse Christianos, tum potuisse paullo liberius de Juliano loqui: locutos esse, jam est auctoritate idoneorum scriptorum confirmandum. Ut taceam per vulgatum illud de Athanasio, quem, cum ab Juliano pulsus Episcopatu suo, et urbe Alexandria excederet, dixisse ferunt: *cedamus, amici, nubecula est cito transitura*[b]). Item alterum illud de Paedagogo Antiochiensi, qui interrogatus paucis ante Juliani obitum diebus, ecquid ageret Fabri filius? (Christum putabat) capulum Juliano parare, respondisse traditur[c]). Hoc ut taceam, locuples historiae horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12. haec habet: *Quae maximis moliminibus festinari cernentes* (loquitur de praeparatione expeditionis Persicae) *obtrectatores desides et maligni, unius corporis permutatione tot cieri turbas intempestivas, indignum et perniciosum esse strepebant, studium omne in differendo procinctu ponentes: et*

a) Orat. II. in necem Jul. T. 2. opp. p. 326. Add. quae ad ejusd. *Libanii* librum de ulcisc. morte Juliani §. 5. p. 149. ab *Oleario* notata sunt.

b) Vid. *Rufi.* H. E. 2, 3.

c) *Theodoret.* H. E. 3, 18. cap. 19. autem Juliano cuidam monacho Imperatoris caedes eadem, qua contigit, hora revelata esse, narratur. De Didymo Alexandrino philosopho similia refert Sozom. 6, 2. Add. *Olear.* ad *Liban.* de Juliani morte ulcisc. pag. 164. Maris Chalcedonensis Episcopus quam contumeliose Julianum tractaverit, narrat Socrates 3, 2. De tota multitudine Antiochiensium Christianorum *Jo. Malela* Chron. P. 2. p. 15.

dictitabant his praesentibus, quos audita referre ad Imperatorem posse rebantur, eum, si sedatius ageret, immodica rerum secundarum prosperitate, velut luxuriantes uberitate nimia fruges, bonis suis protinus occasurum. Quos *obtrectatores desides et malignos* Ammianus gentilis homo vocat, Christianos eum intelligere, Valesius observat ad hunc locum, et conferri secundam Nazianzeni Philippicam jubet, in qua diversa verbis, re habentur eadem. Idem Ammianus 23, 1. et 5. varia portenta atque omina refert, quae a bello Julianum adversus Persas retinere debuissent. Cum vero eadem spreverit, qui tamen alias superstitionibus, vaticiniis, oraculis et ejusmodi nugis ad stuporem esset deditus [a]), videtur haud absimile vero, suspicatum fuisse, Galilaeorum, ut ipse Christianos vocabat, fraude ea sibi quasi terriculamenta objici, ne victor reversus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod Libanius Christianos insidiarum in Juliani caput structarum, tum caedis etiam ipsius insimulat. Qua in re ecquid veri insit, jam non disquiro, neque etiam simpliciter vera esse, quae in Philopatride de iis dicuntur, crediderim: hic modo, quae fuerit tum de Christianis inter Gentiles existimatio, quaeritur. Libanius igitur, cum [b]) conspiratum saepe in caput Juliani dixisset, quaesivissetque, quid caussae subesset, quod mitissimus princeps insidiis aliquoties esset petitus, ἐγὼ δὲ, subjicit, τούτου τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ τελευτῆς φράσω. Deinde cum ad illum locum perventum est [c]), primo, a suorum aliquo interfectum esse, arguit, quod nemo inter Persas fuerit, qui promissum praeconis voce praemium illi, qui tantum facinus ausus esset, vindicare sibi voluerit: tum propius auctores caedis designat [d]), (adscribam enim verba, si forte interpunctione commoda clariora possim, quam primum intuenti videntur, reddere,) οἷς γὰρ οὐκ ἐλυσιτέλει ζῶν; (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πάλαι τε ἐπεβούλευον, καὶ τότε δυνηθέντες εἰργάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐτοὺς ἀναγκαζούσης, οὐκ ἐχούσης ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας ἐξουσίαν, καὶ μάλι-

a) Vid. *Ezech. Spanh.* in Praefatione, quam operibus Apostatae a se editis et ex parte illustratis praemisit, fere circa medium, ubi luculenta tum Juliani ipsius, tum aliorum in hanc rem testimonia profert.
b) Or. X. p. 307.
c) Pag. 323. seq.
d) Pag. 324.

στά γε τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοὺς, οὗ τὸ ἐναντίον ἐζήτουν [a]). Eos igitur caedis reos facit, qui non vivebant secundum leges, superstitiosas scilicet et idololatricum quidquam habentes, quique Deos coli aegre ferebant, verbo Christianos. Vix, qui haec cum cura inspiciet, dubitabit, Christianos peti in Philopatride eos, qui male Juliano ominari fuerant ausi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis discedamus, quae ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, sunt depromta, duo juvat paucis attingere. Unum est, laudari in Philopatride laetas Romani res imperii, et felicitatem temporum, cum interrogantibus Christianis, quid ageretur in urbe et in mundo? respondet Critias: χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαρήσονται. Ammianus autem Marcellinus 22, 9. testatur, dum Julianus imperium teneret solus, nec motibus internis esse concitum orbem Romanum, nec barbarorum quemquam exsiluisse fines. Alterum autem hoc est, quod quae περὶ τῶν ἐξισωτῶν, de Peraequatoribus, in Philopatride dicuntur, in Juliani tempora et ipsa videntur convenire. Sed quid probabile hac de re nobis videatur, diximus in notis ad c. 19. obscurissimum in toto dialogo locum, in quibus etiam exposuimus, quae de Cretensium virginum caede in Philopatride c. 9. memorata, quam nec ipsam a Juliani aetate abhorrere conjicimus, nostra sit sententia. Pergamus igitur ad ea, quae restant.

XXXIX. Scilicet aut exiguum caussae meae et sententiae praesidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum clare adeo et perspicue Christianis illudat, ipso tamen hoc excellentissimo Christianorum nomine non utitur, sed Galilaeorum. Quae res vel sola si esset, probabilem alicui sententiam, quam defendendam suscepi, redderet. Sed cum non desint, quae circa hanc appellationem moveri, nec sine doctissimorum virorum suffragiis, possent, res universa paullo est altius repetenda. Sub prima rei Christianorum initia, qui sanctissimam servatoris nostri disciplinam essent amplexi, μαθηταὶ, hoc est, discipuli vocabantur: ab inimicis autem Galilaei, itemque Nazareni, a patria ductum Christi utrum-

a) In libro s. oratione *de vindicanda Juliani nece*, quam in *Fabric.* Bibl. Gr. vol. 7. editam diximus, aperte etiam Christianos accusat. Vid. inprimis §. 5. pag. 149. Suspiciosa maxime sunt, quae narrat *Jo. Malela* Chron. P. 2. pag. 21. seq.

quae, illud etiam plerorumque Apostolorum. Appellationis utriusque mentionem habent etiam libri sacri, Galilaeorum, Ioh. 7, 52. *Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ;* Nazarenorum autem Act. 24, 5. ubi Paullus *πρωτοστάτης τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως* vocatur. Durasse haec nomina ad illud tempus, quo Christiani Antiochiae primum sunt vocati, testis praeter alios est SUIDAS a): *Ἰστέον ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βασιλεύοντος μετωνομάσθησαν οἱ πάλαι λεγόμενοι Ναζηραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, Χριστιανοί·* qui id videtur sumsisse ex IOANNE ANTIOCHENO MALELA, apud quem b) eadem leguntur. Cum enim nominis Christianorum Antiochiae, Evodio episcopalem sedem occupante, impositi mentionem injecisset; *πρώην γὰρ*, addit, *Ναζωραῖοι ἐκαλοῦντο, καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλοῦντο οἱ Χριστιανοί.* Post hoc tempus obsolevisse Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum et aliud esset, quo censerentur Christi discipuli, et prolatis extra Galilaeae, ac Palaestinae adeo fines religionis Christianae pomoeriis, ipsa appellandi cessaret ratio, nisi quis, totum mundum in Galilaeam versum esse, voluisset dicere. Inde est, quod nulla ab ea aetate Galilaeorum mentio occurrit c), donec Julianus, Christianorum appellationem jam gloriosum aliquid habere videns, stupidae gentis nomen Christianis et attribuit ipse, et lata lege jussit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipse observat, ut vix credam, Christi aut Christianorum nomen in iis, quae supersunt ab illo scripta, occurrere. GREGORIUS igitur NAZIANZENUS d), hunc enim solum ex innumeris

a) Voce *Ναζηραῖος*.

b) In historia chronica, ut est Oxonii 1691. e codicibus Bodlejanis cum interpret. et not. Edmundi Chilmeadi edita p. 318.

c) Usurpari ait *Dodwellus* de fortitud. Martt. §. 2. a Celso etiam. Sed in libris quidem Origenis octo contra Celsum nullum ejus rei vestigium deprehendo. Observavi autem in fragmentis et epistolis Manetis s. Manichaei in *Fabricii* Bibl. Gr. vol. 7. pag. 283. *Τῶν Γαλιλαίων δύο φύσεις ὀνομαζόντων ἔχειν τὸν Χριστὸν κ. τ. λ.* Utrum sit ipsius Manetis, an alicujus Manichaei, et ad quae tempora, quos homines, referendum sit, jam non vacat disquirere. Interim manemus in observatione *Dodwelli*, in epistolica ad *Moylium* dissertatione pag. 843. ubi ait, auctorem Philopatridis (quem jam ponit scripsisse A. C. 261.) primum esse, quem norimus, qui Galilaeorum appellationem instaurarit, et Christianorum nomine abstinuerit. Haec in tantum assumimus, in quantum fatetur tam diligens observator, nusquam alias ante Julianum Galilaeorum nomen revocatum.

d) Orat. III. quae est invectiva I. in Julianum, p. 81.

fere aliis hoc advertasse sufficerit. Κωμῳδεῖ, ait, ὁ Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προσηγορίαν, Γαλιλαίους ἀντὶ Χριστιανῶν ὀνομάσας τε καὶ καλεῖσθαι νομοθετήσας, et paullo post nomen hoc vocat ὄνομα τῶν οὐκ εἰωθότων. Hinc demum apparet vis argumenti nostri, ab hac appellatione desumti. Qui enim auctor, cum manifeste de Christianis loquitur, hoc quidem augusto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abstinet, utitur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanuisset, a Juliano revocatum, post eum iterum obsolevit, is sub Juliano scripsisse merito credendus est. Hinc, ut praeter viam quasi hic moneam, patere arbitror, quam recte vir doctissimus [a]) Ant. Pagi reprehenderit Baronium, qui Canonem primum Concilii Apostolorum, si Dis placet, Antiocheni, eo nomine rejecerat, quod eo decernatur, *ut credentes in Christum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Christiani vocarentur*; cum tamen satis constet, id nominis a Juliano demum Christianis tributum. Qua in re consentientem sibi habet Natalem Alexandrum [b]). Baronium igitur refutaturus Pagi, ad Philopatridis auctorem, quem Lucianum putat, provocat, qui ante Juliani tempora Paullum Tarsensem Galilaeum appellaverit. Nimirum falsus est Baronius, cum antiquissimis Ecclesiae temporibus Galilaeorum appellationem in usu fuisse negavit. Sed infeliciter eum, ex Philopatride, si recte illius a me aetas constituitur, Ant. Pagi erroris redarguit. Id quod hic monuisse non praeter rem visum est.

XL. Quae de Galilaeorum appellatione dicta a me sunt, infirmari forte aliquis existimet eo posse, quod apud Arrianum [c]) Galilaei pro Christianis dicantur, et Tiberianus in literis ad Trajanum Imperatorem fatigatum se Galilaeorum, id est, Christianorum caedibus scribat. Verba ejus apud Johannem Antiochenum Malelam [d]) ita habent: ἀπέκαμον τιμωρούμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμέτερα θεσπί-

a) In Crit. Anti-Baron. ad A. C. 56. n. 3.
b) Hist. Eccles. sec. I. diss. xx. pag. 212.
c) L. 4. sermonum Epicteti c. 7.
d) In historia chronica p. 356. Quae de νοθείᾳ hujus epistolae vel γνησιότητι disputantur apud *Basnagium* Annal. Eccl. A. 117. ar. 4. ea ad nostram rem nihil faciunt. Mihi suspectam maxime reddit formam certe epistolae usus pronominum et verborum pluralium de uno Trajano.

σματα κ. τ. λ. Sed cur non apparet ex tota phrasi, primo et proprio significatu posi nomen, pro iis, qui Galilaeam regionem incolebant? Erat Tiberianus ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, id est, ut interpretor, Galilaeorum. Hi enim, si a septentrionali, hoc est, superiori parte, et Romanis etiam, uti Syriae, ubi tum erat Trajanus, viciniori incipias, primus Palaestinae gentis populus vocari merito possunt[a]). Scribit igitur Tiberianus, se ex Galilaeis, qui provinciâ ipsi evenerant, occidisse τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Unde enim Suidas[b]), cum hujus epistolae meminit, Galilaeorum mentionem prorsus omittit. Τιβεριανὸς ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, ἀνήγαγεν αὐτῷ (Trajano) λέγων, ὡς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς Χριστιανοὺς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπειςαγόντων ἑαυτοὺς τῇ κολάσει. Ex his igitur probari non potest, post exortum Antiochiae Christianorum nomen Galilaeos vocari Christi sectatores consuevisse. Quod autem de Arriani loco est, nihilo plus illo effici arbitror. Cum enim in prooemio libri aperte fateatur, se Epicteti sermones non aut suo judicio disposuisse, aut dictionis elegantia exornasse, sed simpliciter ex ore magistri commentaria sibi, ipsis forte verbis, quibus ille usus esset, conscripsisse, (nimirum ut hodie fere solent in acroasibus Doctorum discipuli) quae deinde se inscio in hominum manus pervenerint: hinc apparet, fieri potuisse, et quidni factum dicamus? ut Epictetus, qui sub Nerone jam celebritatem erat aliquam consecutus, et usque ad Divi Marci tempora superstes fuisse dicitur[c]), vel eo ipso tempore, quo de Galilaeis, natione, qui iidem professione Christiani essent, retulit ad Trajanum Tiberianus, in eorum mentionem inciderit[d]): quae illius dicta bona fide excepit Arrianus, et ad posteros transmisit. Illud vero

a) Nam illa solemnis Palaestinae in primam, secundam et tertiam divisio aut Theodosii M. postremis, aut primis Arcadii temporibus orta, huc non pertinet, de qua Jac. Gothofr. ad l. 3. C. Theod. de protostasia.

b) V. Τραϊανός.

c) Merito hoc posterius in dubium vocante *Fabricio* Bibl. Gr. 4, 7. p. 259. seq. et ante illum *H. Dodwello* diss. de aetate Periplí maris Euxini §. 7. seqq. ubi copiose demonstrat, ultra Hadriani annum xx. non vixisse.

d) Sub Trajani certe imperio sermones illos ab Epicteto habitos, probant *Fabric.* l. c. et *Dodwellus* l. c. §. 12.

monuisse hoc in loco, quanquam non ad nostrum institutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo Epicteti verba accipi, ac si *μανίαν* quandam ac stuporem Christianis tribuat, in quo ego injuriam fieri optimo seni arbitror. Dixerat, si quis ab insania aliqua aut furore ita esset affectus, ut perinde ipsi esset, habere uxorem ac liberos, aut non habere, et quod ad vitam, bonaque alia similiter existimaret; huic nullum fore tyrannum horribilem, satellites nullos, nullos gladios extimescendos. Jam subjungit: *εἶτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναταί τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι, ὑπὸ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως οὐδεὶς δύναται μαθεῖν κ. τ. λ.* Itaque *μανίαν* profecto non tribuit Galilaeis, sed ita dicit: si insania quibusdam caussa esse potest, ut parvi externa faciant, et nihil timeant adversi; si porro Galilaei ex consuetudine (institutionem forte commodius intelligemus) talia contemnunt: pudor est, non posse ab ratione aliquem eo perduci etc. Sed id jam non agimus.

XLI. Bene adhuc in Juliani tempora convenit Philopatris. Sed scrupulum injicit illud, quod non Christiani tantum irridentur hoc dialogo, sed gentilium etiam Deastri acerbissime priori ejus parte perstringuntur. Videri igitur alicui possit, illum non esse scriptum in Juliani gratiam, cui minime omnium probari numinum suorum insectatio potuerit. Sed plures hic sunt elabendi viae. Forte auctor, ut aegre faceret Christianis, exososque illos magis Juliano redderet, quibus ludibriis avita numina traducerent, in Triephontis persona repraesentavit. Forte auctor, cum sibi Lucianum suum non tam imitandum, quam exscribendum proposuisset, flosculos ejus hac parte consectatus est, et verborum amoenitate ductus ipsas etiam sententias improvide assumsit: quales hodienum errores ab ineptis hominibus, quorum numero nostrum vix quisquam eximendum censebit, committi interdum, constat. Sed si vel sciens prudensque fecit, tamen timendum ei non erat, ut Julianum offenderet, ut qui ipse absurdas de Diis fabulas, a poëtis ad res sublimiores sub istis quasi symbolis repraesentandas, putabat esse confictas[a]).

a) E. g. Or. in Matrem Deorum p. 170. Veteres, ubi investigata a se rerum principia detexissent, *ἐσκέπασαν αὐτὰ μύθοις παραδόξοις, ἵνα διὰ τοῦ παραδόξου, καὶ ἀπεμφαίνοντος τὸ πλάσμα φωραθὲν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν ἡμᾶς τῆς ἀληθείας προτρέψῃ.* Ita oratione in Solem p. 136. *ἄπιστα καὶ παράδοξα*

Quin ipse multis jocis in Deos illos ἀποσκώπτει[a]), ut adeo ab ira ejus ob laesam ficulneorum numinum majestatem metuere sibi auctor Philopatridis non debuerit. Ita Socratem impietatis postulat Aristophanes, derisor ipse Deorum, qui publice tum colebantur, maximus. Et novimus, hoc profuisse vitae Christianam religionem, ut ethnicos etiam puderet anilium fabularum, quemadmodum Luthero et Calvino multa debent remota scandala illae etiam ecclesiae, quae in Romani Pontificis ditione manserunt.

XLII. Juliani igitur tempore scriptum esse Philopatrin, credat fortasse nobis aliquis, nisi ille adhuc superesset scrupulus, qui factum, ut tantum junioris Luciano auctoris dialogus inter illius opera et conseri coeperit, et diu adeo delituerit? Hic praeter ea, quae communia sunt, et de suppositiciis quibusvis possunt dici, dictaque olim sunt, et huic satisfacere scrupulo, et praeterea valde magnam sententiae nostrae verisimilitudinem conciliare illud puto, quod Juliani tempore vixit, ipsique amicus Imperatori fuit LUCIANUS SOPHISTA aliquis, ad quem exstat hodienum scripta a Juliano epistola, quae quoniam brevissima est, et elegantiae omnis plenissima, non ingratum lectori facturus videor, si totam adscribam[b]). *Ἰουλιανὸς Λουκιανῷ σοφιστῇ. Γράφω καὶ ἀντιτυχεῖν ἀξιῶ τῶν ἴσων, εἰ δὲ ἀδικῶ συνεχῶς ἐπιστέλλων, ἀνταδικηθῆναι δέομαι τῶν ὁμοίων παθῶν.* Quid si dixerimus, ab hoc scriptum esse Philopatrin? nominis deinde similitudine deceptos librarios in unum cum Samosatensi volumen compegisse? Ad haec qui Philopatrin cum iis, quae Lucianus scripsit, comparaverit, Lucianeum esse illum, id est, Luciani imitatione scriptum, et e verbis fere Luciani senioris illius compilatum, eoque nomine commentariis illius immixtum merito, negare profecto vix sustinebit. Atque hoc est, de quo, antequam finiamus, aliqua sint dicenda.

XLIII. Nimirum, si quis nostras annotationes inspicere voluerit, ille cognoscet, nullam fere esse exstantiorem sen-

ποιητικῆς Μούσης ἀθύρματα vocat, quae de *συνδοιασμῷ* et *γάμοις* Deorum dicantur apud HOMERUM.

a) In illius Caesaribus Divus Marcus, ut se Deorum imitatorem probet, illorum corpora *τῆς ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τροφῆς* indigere asserit, et Jovis exemplo (Il. E, 897.) indulgentiam erga Commodum suum tuetur. In fine hujus Commentarii *τρυφὴν* et *ἀσωτίαν* Deos comminiscitur etc.

b) Epist. XXXII. p. 404. ed. *Lips.*

tentiam, ne phrasin quidem aut versum Homeri allegatum, quae non iisdem paene verbis in iis, quae Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuisse jam supra dictum est. Exempla huc adscribere supersedeo: non est enim longus dialogus, et singulis fere paginis specimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco ostendam, oeconomiam quam vocant, et dispositionem Philopatridis, cum illa, quae in Nigrino est a Luciano adhibita, ex asse convenire. In utroque dialogo illa est quasi primaria hypothesis, ut narret amico amicus sermones a se auditos ἐνεργητικωτάτους, in quos forte fortuna et quasi transeundo inciderit: in Nigrino quidem philosophi Platonici, Sophistarum quorundam in Philopatride. Hi sermones deinde approbantur in Nigrino et laudantur ab eo, qui primum illos audit: in Philopatride autem irridentur et condemnantur. Effectus utriusque idem est, insignis animi, corporisque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro objecti scilicet ratione, lenior. Jam occasio dialogi utriusque est occursus fortuitus duorum veterum amicorum, quorum miratur alter subitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput caussae, in Nigrino moras nectente ipso, qui narrat, prooemiisque alterum ingentibus fatigante: in nostro arrepta jurisjurandi mentione, a Critia, qui narrat, praestandi, Triepho praecipuos gentilium Deos salse perstringit. Post narrationem sequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante primum fuerat, cum eo, cui narrat, communicatio, quae utrobique adhibita de canis rabidi morsu similitudine explicatur. In Philopatridis fine demum quasi catastrophe quaedam adjicitur, brevis illa quidem, sed quae caussa scribendi auctori exstitit procul dubio. Poterant haec amplius singula dilatari, sed metuo, ne tamen non satis intelligat, nisi quis utraque συγγραμμάτια inter se componere sustinuerit. Satis igitur fuerit haec indicasse. Habes, Lector, sententiam de Philopatride nostram, in quam cum, ante hos quinque et viginti annos incidissem, eamque in Jenensium Philosophorum cathedra disputassem; ante decem annos in Lipsiensi quoque Academia eam publice proposui. Interjecto tempore cum multum de eo sit argumento disceptatum, quaedam etiam contra illam meam disputationem prolata in medium [a]) cognoverim: tantum tamen abest, ut au-

a) Non feci hac dissertatione mentionem To. Eckardi viri sane docti, et, quod aeque magnum est, modesti. Hic in libro, quo

dierim quidquam legerimve, quod a sententia me mea demoveret, cujus tuendae nullam profecto aliam caussam habeo, praeterquam quod veram esse puto, quasdam etiam deserendae; ut potius magis subinde confirmatus, non jam juvenile ἀγώνισμα arbitrer, sed κτῆμα quoddam, perennaturo, ut suspicari fas est, operi, Luciano Wetsteniano, quod intexatur, non penitus indignum.

Non-Christianorum de Christo testimonia ex antiquis monumentis proposuit ac dijudicavit, *Quedlinburgi* 1725. 4. edito, a pag. 107. pluscula contra meam sententiam protulit: quae in Lipsiensi disputatione a me excussa sunt; sed hic repetenda non putavi, cum nihil sit, ad quod non vel in annotationibus vel in hac disputatione responsum satis arbitrer. Hic tantum mentionem ejus rei faciendam censui, ne quis vel non visam mihi vel contemtam viri cari mihi, dum viveret, commentationem putet, quorum alterum supinae negligentiae, superbiae alterum facile posset tribui.

blica omnia mala Christianis imputabant: horum vero erat ostendere, nihil tum accidere, quod non olim accidisset, quin nunquam fuisse felicius Romanum imperium, quam exorta et invalescente Christiana religione. De Imperatoribus autem, qui tum viverent, non nisi maxima cum veneratione et faustis ominibus loquebantur: tantum aberat, ut aut imperii mutationem, aut exercituum clades, aut simile quid auderent praedicere. Atque de his nemo dubitabit, nisi qui in antiquorum Ecclesiae Doctorum scriptis, apologeticis imprimis, plane sit hospes. Speciatim Severi aetate, qua scriptum tamen vult Philopatrin H. DODWELLUS, ita se rem habuisse, e TERTULLIANI Apologetico satis constat. Quod autem is, quem modo laudavi, DODWELLUS mala Christianorum, mundi finem in dies exspectantium, de republica Romana auguria, occasionem persecutioni dedisse autumat, cui praeluserit hac κωμῳδίᾳ Lucianus, in eo ratio fugit virum doctissimum. Saltem in locis ab ipso adductis nihil est praesidii. EUSEBIUS enim [a]) et HIERONYMUS [b]), qui illum fere ad verbum expressit, de Juda Chronographo diserte affirmant, eum Severianae persecutionis atrocitate motum, in decimum illius annum Anti-Christi adventum, finemque mundi contulisse. Persecutionis igitur atrocitas, ut finem mundi imminere crederet Judas, eum permovit; non, ut DODWELLUS interpretatur, praedictio Christianorum de fine mundi, persecutioni occasionem [c]) praebuit. Fit haec vel inde probabilis sententia, quod de Nerone [d]) Anti-Christo simile quid creditum olim fuerit. Juliani autem aetate longe aliam rerum fuisse faciem constat. Sub Constantini M. imperio, alte caput Christiana res extulerat. Propensa, quin profusa hujus Imperatoris in Episcopos voluntas atque benevolentia, tantum eis cum auctoritate conciliaverat supercilium, ut jam tum iniquitatis mysterium operari occulte in quibusdam occiperet. Luxuriari itaque jam et insolentius efferri coeperant animi, ut mirum non sit, cum ejurato veri numinis cultu, ad gentilium Deorum, Solis imprimis, venerationem

a) Hist. Eccles. 6, 7.
b) De Scriptor. Eccl. c. 52.
c) Veriorem persecutionis occasionem ex *Tertulliano* affert *Christianus Kortholtus* de persecutionibus c. 6. § 7. p. 260.
d) Vivum nimirum asservari alicubi credebant, ut Anti-Christum aut ipse ageret sub finem mundi, aut ejus saltem praecursor esset; quorsum videndus *Lactantius* de mortibus Persecutorum c. 2. et *Augustinus* de civit. Dei 20, 16.

defecisset Julianus, non defuisse inter Christianos, qui liberam vocem mittere auderent, infelicitatemque ipsi, tanquam homini impio, atque imperio ejus portenderent. Et sane ingens caussa suberat, cur interitum ejus optarent Christiani. Quid enim sperare aliud poterant a victore reduce, quam bonorum direptiones, infamiam, et corporis etiam cruciatus atque supplicia? Quorsum multa sunt in GREGORII NAZIANZENI *orationibus Philippicis adversus Imperatorem Julianum*, et alibi, quae facile a nobis, si id quidem nunc ageremus, possent afferri. Illud tamen monuisse liceat, gentiles etiam spe majoris adversum Christianos licentiae post reditum Juliani obtinendae fuisse erectos. Ita LIBANIUS[a]) sperasse inter alia se dicit, τοῖς ἱεροῖς ὑποχωρήσειν τοὺς τάφους, quorum ea procul dubio sententia est, sperasse, ut, eversis martyrum tumulis, idolorum fana in eorum locum restituerentur.

XXXVII. Probatum est, tum voluisse Christianos, tum potuisse paullo liberius de Juliano loqui: locutos esse, jam est auctoritate idoneorum scriptorum confirmandum. Ut taceam per vulgatum illud de Athanasio, quem, cum ab Juliano pulsus Episcopatu suo, et urbe Alexandria excederet, dixisse ferunt: *cedamus, amici, nubecula est cito transitura*[b]). Item alterum illud de Paedagogo Antiochiensi, qui interrogatus paucis ante Juliani obitum diebus, ecquid ageret Fabri filius? (Christum putabat) capulum Juliano parare, respondisse traditur[c]). Hoc ut taceam, locuples historiae horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12. haec habet: *Quae maximis moliminibus festinari cernentes* (loquitur de praeparatione expeditionis Persicae) *obtrectatores desides et maligni, unius corporis permutatione tot cieri turbas intempestivas, indignum et perniciosum esse strepebant, studium omne in differendo procinctu ponentes: et*

a) Orat. II. in necem Jul. T. 2. opp. p. 326. Add. quae ad ejusd. *Libanii* librum de ulcisc. morte Juliani §. 5. p. 149. ab *Oleario* notata sunt.

b) Vid. *Rufi*. H. E. 2, 3.

c) *Theodoret*. H. E. 3, 18. cap. 19. autem Juliano cuidam monacho Imperatoris caedes eadem, qua contigit, hora revelata esse, narratur. De Didymo Alexandrino philosopho similia refert Sozom. 6, 2. Add. *Olear.* ad *Liban.* de Juliani morte ulcisc. pag. 164. Maris Chalcedonensis Episcopus quam contumeliose Julianum tractaverit, narrat Socrates 3, 2. De tota multitudine Antiochiensium Christianorum *Jo. Malela* Chron. P. 2. p. 15.

dictitabant his praesentibus, quos audita referre ad Imperatorem posse rebantur, eum, ni sedatius ageret, immodica rerum secundarum prosperitate, velut luxuriantes ubertate nimia fruges, bonis suis protinus occasurum. Quos *obtrectatores desides et malignos* Ammianus gentilis homo vocat, Christianos eum intelligere, Valesius observat ad hunc locum, et conferri secundam Nazianzeni Philippicam jubet, in qua diversa verbis, re habentur eadem. Idem Ammianus 23, 1. et 5. varia portenta atque omina refert, quae a bello Julianum adversus Persas retinere debuissent. Cum vero eadem spreverit, qui tamen alias superstitionibus, vaticiniis, oraculis et ejusmodi nugis ad stuporem esset deditus [a]), videtur haud absimile vero, suspicatum fuisse, Galilaeorum, ut ipse Christianos vocabat, fraude ea sibi quasi terriculamenta objici, ne victor reversus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod Libanius Christianos insidiarum in Juliani caput structarum, tum caedis etiam ipsius insimulat. Qua in re ecquid veri insit, jam non disquiro, neque etiam simpliciter vera esse, quae in Philopatride de iis dicuntur, crediderim: hic modo, quae fuerit tum de Christianis inter Gentiles existimatio, quaeritur. Libanius igitur, cum [b]) conspiratum saepe in caput Juliani dixisset, quaesivissetque, quid caussae subesset, quod mitissimus princeps insidiis aliquoties esset petitus, *ἐγὼ δὲ*, subjicit, *τούτου τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ τελευτῆς φράσω.* Deinde cum ad illum locum perventum est [c]), primo, a suorum aliquo interfectum esse, arguit, quod nemo inter Persas fuerit, qui promissum praeconis voce praemium illi, qui tantum facinus ausus esset, vindicare sibi voluerit: tum propius auctores caedis designat [d]), (adscribam enim verba, si forte interpunctione commoda clariora possim, quam primum intuenti videntur, reddere,) *οἷς γὰρ οὐκ ἐλυσιτέλει ζῶν; (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πάλαι τε ἐπεβούλευον, καὶ τότε δυνηθέντες εἰργάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐτοὺς ἀναγκαζούσης, οὐκ ἐχούσης ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας ἐξουσίαν, καὶ μάλι-*

a) Vid. *Ezech. Spanh.* in Praefatione, quam operibus Apostatae a se editis et ex parte illustratis praemisit, fere circa medium, ubi luculenta tum Juliani ipsius, tum aliorum in hanc rem testimonia profert.

b) Or. X. p. 307.

c) Pag. 323. seq.

d) Pag. 324.

στά γε τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοὺς, οὗ τὸ ἐναντίον ἐζήτουν a). Eos igitur caedis reos facit, qui non vivebant secundum leges, superstitiosas scilicet et idololatricum quidquam habentes, quique Deos coli aegre ferebant, verbo Christianos. Vix, qui haec cum cura inspiciet, dubitabit, Christianos peti in Philopatride eos, qui male Juliano ominari fuerant ausi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis discedamus, quae ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, sunt depromta, duo juvat paucis attingere. Unum est, laudari in Philopatride laetas Romani res imperii, et felicitatem temporum, cum interrogantibus Christianis, quid ageretur in urbe et in mundo? respondet Critias: *χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαρήσονται.* AMMIANUS autem MARCELLINUS 22, 9. testatur, dum Julianus imperium teneret solus, nec motibus internis esse concitum orbem Romanum, nec barbarorum quemquam exsiluisse fines. Alterum autem hoc est, quod quae *περὶ τῶν ἐξισωτῶν*, de Peraequatoribus, in Philopatride dicuntur, in Juliani tempora et ipsa videntur convenire. Sed quid probabile hac de re nobis videatur, diximus in notis ad c. 19. obscurissimum in toto dialogo locum, in quibus etiam exposuimus, quae de Cretensium virginum caede in Philopatride c. 9. memorata, quam nec ipsam a Juliani aetate abhorrere conjicimus, nostra sit sententia. Pergamus igitur ad ea, quae restant.

XXXIX. Scilicet aut exiguum caussae meae et sententiae praesidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum clare adeo et perspicue Christianis illudat, ipso tamen hoc excellentissimo Christianorum nomine non utitur, sed Galilaeorum. Quae res vel sola si esset, probabilem alicui sententiam, quam defendendam suscepi, redderet. Sed cum non desint, quae circa hanc appellationem moveri, nec sine doctissimorum virorum suffragiis, possent, res universa paullo est altius repetenda. Sub prima rei Christianorum initia, qui sanctissimam servatoris nostri disciplinam essent amplexi, *μαθηταὶ*, hoc est, discipuli vocabantur: ab inimicis autem Galilaei, itemque Nazareni, a patria ductum Christi utrum-

a) In libro s. oratione *de vindicanda Juliani nece*, quam in *Fabric.* Bibl. Gr. vol. 7. editam diximus, aperte etiam Christianos accusat. Vid. inprimis §. 5. pag. 149. Suspiciosa maxime sunt, quae narrat *Jo. Malela* Chron. P. 2. pag. 21. seq.

quae, illud etiam plerorumque Apostolorum. Appellationis utriusque mentionem habent etiam libri sacri, Galilaeorum, Ioh. 7, 52. *Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ;* Nazarenorum autem Act. 24, 5. ubi Paullus *πρωτοστάτης τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως* vocatur. Durasse haec nomina ad illud tempus, quo Christiani Antiochiae primum sunt vocati, testis praeter alios est SUIDAS [a]): *Ἰστέον ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βασιλεύοντος μετωνομάσθησαν οἱ πάλαι λεγόμενοι Ναζηραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, Χριστιανοί·* qui id videtur sumsisse ex IOANNE ANTIOCHENO MALELA, apud quem [b]) eadem leguntur. Cum enim nominis Christianorum Antiochiae, Evodio episcopalem sedem occupante, impositi mentionem injecisset; *πρώτην γὰρ*, addit, *Ναζωραῖοι ἐκαλοῦντο, καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλοῦντο οἱ Χριστιανοί.* Post hoc tempus obsolevisse Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum et aliud esset, quo censerentur Christi discipuli, et prolatis extra Galilaeae, ac Palaestinae adeo fines religionis Christianae pomoeriis, ipsa appellandi cessaret ratio, nisi quis, totum mundum in Galilaeam versum esse, voluisset dicere. Inde est, quod nulla ab ea aetate Galilaeorum mentio occurrit [c]), donec Julianus, Christianorum appellationem jam gloriosum aliquid habere videns, stupidae gentis nomen Christianis et attribuit ipse, et lata lege jussit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipse observat, ut vix credam, Christi aut Christianorum nomen in iis, quae supersunt ab illo scripta, occurrere. GREGORIUM igitur NAZIANZENUS [d]), hunc enim solum ex innumeris

a) Voce *Ναζηραῖος*.

b) In historia chronica, ut est Oxonii 1691. e codicibus Bodlejanis cum interpret. et not. Edmundi Chilmeadi edita p. 318.

c) Usurpavit ait *Dodwellus* de fortitud. Martt. §. 2. a Celso etiam. Sed in libris quidem Origenis octo contra Celsum nullum ejus rei vestigium deprehendo. Observavi autem in fragmento ex epistolis Manetis s. Manichaei in *Fabricii* Bibl. Gr. vol. 7. pag. 283. *Τῶν Γαλιλαίων δύο φύσεις ὀνομαζόντων ἔχειν τὸν Χριστὸν κ. τ. λ.* Utrum sit ipsius Manetis, an alicujus Manichaei, et ad quae tempora, quos homines, referendum sit, jam non vacat disquirere. Interim maneamus in observatione *Dodwelli*, in epistolica ad *Moylium* dissertatione pag. 343. ubi sit, auctorem Philopatridis (quem jam ponit scripsisse A. C. 261.) primum esse, quem norimus, qui Galilaeorum appellationem instaurarit, et Christianorum nomine abstinuerit. Haec in tantum assumimus, in quantum fatetur tam diligens observator, nusquam alias ante Julianum Galilaeorum nomen revocatum.

d) Orat. III. quae est invectiva I. in Julianum, p. 81.

fere aliis hoc advocasse sufficerit. *Κωμῳδεῖ*, ait, ὁ *Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προσηγορίαν, Γαλιλαίους ἀντὶ Χριστιανῶν ὀνομάσας τε καὶ καλεῖσθαι νομοθετήσας*, et paullo post nomen hoc vocat *ὄνομα τῶν οὐκ εἰωθότων*. Hinc demum apparet vis argumenti nostri, ab hac appellatione desumti. Qui enim auctor, cum manifeste de Christianis loquitur, hoc quidem augusto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abstinet, utitur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanuisset, a Juliano revocatum, post eum iterum obsolevit, is sub Juliano scripsisse merito credendus est. Hinc, ut praeter viam quasi hic moneam, patere arbitror, quam recte vir doctissimus [a]) Ant. Pagi reprehenderit Baronium, qui Canonem primum Concilii Apostolorum, si Dis placet, Antiocheni, eo nomine rejecerat, quod eo decernatur, *ut credentes in Christum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Christiani vocarentur;* cum tamen satis constet, id nominis a Juliano demum Christianis tributum. Qua in re consentientem sibi habet Natalem Alexandrum [b]). Baronium igitur refutaturus Pagi, ad Philopatridis auctorem, quem Lucianum putat, provocat, qui ante Juliani tempora Paullum Tarsensem Galilaeum appellaverit. Nimirum falsus est Baronius, cum antiquissimis Ecclesiae temporibus Galilaeorum appellationem in usu fuisse negavit. Sed infeliciter eum, ex Philopatride, si recte illius a me aetas constituitur, Ant. Pagi erroris redarguit. Id quod hic monuisse non praeter rem visum est.

XL. Quae de Galilaeorum appellatione dicta a me sunt, infirmari forte aliquis existimet eo posse, quod apud Arrianum [c]) Galilaei pro Christianis dicantur, et Tiberianus in literis ad Trajanum Imperatorem fatigatum se Galilaeorum, id est, Christianorum caedibus scribat. Verba ejus apud Johannem Antiochenum Malelam [d]) ita habent: *ἀπέκαμον τιμωρούμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμέτερα θεσπί-*

a) In Crit. Anti-Baron. ad A. C. 56. n. 3.
b) Hist. Eccles. sec. I. diss. xx. pag. 212.
c) L. 4. sermonum Epicteti c. 7.
d) In historia chronica p. 356. Quae de *νοθείᾳ* hujus epistolae vel *γνησιότητι* disputantur apud *Basnagium* Annal. Eccl. A. 117. ar. 4. ea ad nostram rem nihil faciunt. Mihi suspectam maxime reddit formam certe epistolae usus pronominum et verborum pluralium de uno Trajano.

σματα κ. τ. λ. Sed cur non apparet ex tota phrasi, primo et proprio significatu posi nomen, pro iis, qui Galilaeam regionem incolebant? Erat Tiberianus *ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους*, id est, ut interpretor, Galilaeorum. Hi enim, si a septentrionali, hoc est, superiori parte, et Romanis etiam, uti Syriae, ubi tum erat Trajanus, viciniori incipias, primus Palaestinae gentis populus vocari merito possunt[a]). Scribit igitur Tiberianus, se ex Galilaeis, qui provinciae ipsi evenerant, occidisse *τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν.* Unde enim SUIDAS[b]), cum hujus epistolae meminit, Galilaeorum mentionem prorsus omittit. *Τιβεριανὸς ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, ἀνήγαγεν αὐτῷ* (Trajano) *λέγων, ὡς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς Χριστιανοὺς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπειγομένων ἑαυτοὺς τῇ κολάσει.* Ex his igitur probari nequit potest, post exortum Antiochiae Christianorum nomen Galilaeos vocari Christi sectatores consuevisse. Quod autem de ARRIANI loco est, nihilo plus illo effici arbitror. Cum enim in prooemio libri aperte fateatur, se Epicteti sermones non aut suo judicio disposuisse, aut dictionis elegantia exornasse, sed simpliciter ex ore magistri commentaria sibi, ipsis forte verbis, quibus ille usus esset, conscripsisse, (nimirum ut hodie fere solent in acroasibus Doctorum discipuli) quae deinde se inscio in hominum manus pervenerint: hinc apparet, fieri potuisse, et quidni factum dicamus? ut Epictetus, qui sub Nerone jam celebritatem erat aliquam consecutus, et usque ad Divi Marci tempora superstes fuisse dicitur[c]), vel eo ipso tempore, quo de Galilaeis, natione, qui iidem professione Christiani essent, retulit ad Trajanum Tiberianus, in eorum mentionem inciderit[d]); quae illius dicta bona fide excepit ARRIANUS, et ad posteros transmisit. Illud vero

a) Nam illa solemnis Palaestinae in primam, secundam et tertiam divisio aut Theodosii M. postremis, aut primis Arcadii temporibus orta, huc non pertinet, de qua Jac. Gothofr. ad l. 3. C. Theod. de protostasia.

b) V. *Τραϊανός*.

c) Merito hoc posterius in dubium vocante *Fabricio* Bibl. Gr. 4, 7. p. 259. seq. et ante illum *H. Dodwello* diss. de aetate Peripli maris Euxini §. 7. seqq. ubi copiose demonstrat, ultra Hadriani annum XX. non vixisse.

d) Sub Trajani certe imperio sermones illos ab Epicteto habitos, probant *Fabric.* l. c. et *Dodwellus* l. c. §. 12.

monuisse hoc in loco, quanquam non ad nostrum institutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo Epicteti verba accipi, ac si *μανίαν* quandam ac stuporem Christianis tribuat, in quo ego injuriam fieri optime sensi arbitror. Dixerat, si quis ab insania aliqua aut furore ita esset affectus, ut perinde ipsi esset, habere uxorem ac liberos, aut non habere, et quod ad vitam, bonaque alia similiter existimaret; huic nullum fore tyrannum horribilem, satellites nullos, nullos gladios extimescendos. Jam subjungit: *εἶτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναταί τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι, ὑπὸ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως οὐδεὶς δύναται μαθεῖν* κ. τ. λ. Itaque *μανίαν* profecto non tribuit Galilaeis, sed ita dicit: si insania quibusdam caussa esse potest, ut parvi externa faciant, et nihil timeant adversi; si porro Galilaei ex consuetudine (institutionem forte commodius intelligemus) talia contemnunt: pudor est, non posse ab ratione aliquem eo perduci etc. Sed id jam non agimus.

XLI. Bene adhuc in Juliani tempora convenit Philopatris. Sed scrupulum injicit illud, quod non Christiani tantum irridentur hoc dialogo, sed gentilium etiam Deastri acerbissime priori ejus parte perstringuntur. Videri igitur alicui possit, illum non esse scriptum in Juliani gratiam, cui minime omnium probari numinum suorum insectatio potuerit. Sed plures hic sunt elabendi viae. Forte auctor, ut aegre faceret Christianis, exososque illos magis Juliano redderet, quibus ludibriis avita numina traducerent, in Triephontis persona repraesentavit. Forte auctor, cum sibi Lucianum suum non tam imitandum, quam exscribendum proposuisset, flosculos ejus hac parte consectatus est, et verborum amoenitate ductus ipsas etiam sententias improvide assumsit: quales hodienum errores ab ineptis hominibus, quorum numero nostrum vix quisquam eximendum censebit, committi interdum, constat. Sed si vel sciens prudensque fecit, tamen timendum ei non erat, ut Julianum offenderet, ut qui ipse absurdas de Diis fabulas, a poëtis ad res sublimiores sub istis quasi symbolis repraesentandas, putabat esse confictas[a]).

a) E. g. Or. in Matrem Deorum p. 170. Veteres, ubi investigata a se rerum principia detexissent, *ἐσκέπασαν αὐτὰ μύθοις παραδόξοις, ἵνα διὰ τοῦ παραδόξου, καὶ ἀπεμφαίνοντος τὸ πλάσμα φωραθὲν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν ἡμᾶς τῆς ἀληθείας προτρέψῃ*. Ita oratione in Solem p. 136. *ἄπιστα καὶ παράδοξα*

Quin ipse multis jocis in Deos illos *ἀποσκώπτει* a), ut adeo ab ira ejus ob laesam ficulneorum numinum majestatem metuere sibi auctor Philopatridis non debuerit. Ita Socratem impietatis postulat Aristophanes, derisor ipse Deorum, qui publice tum colebantur, maximus. Et novimus, hoc profuisse vitae Christianam religionem, ut ethnicos etiam puderet anilium fabularum, quemadmodum Luthero et Calvino multa debent remota scandala illae etiam ecclesiae, quae in Romani Pontificis ditione manserunt.

XLII. Juliani igitur tempore scriptum esse Philopatrin, credat fortasse nobis aliquis, nisi ille adhuc superesset scrupulus, qui factum, ut tantum junioris Luciano auctoris dialogus inter illius opera et conseri coeperit, et diu adeo delituerit? Hic praeter ea, quae communia sunt, et de suppositiciis quibusvis possunt dici, dictaque olim sunt, et huic satisfacere scrupulo, et praeterea valde magnam sententiae nostrae verisimilitudinem conciliare illud puto, quod Juliani tempore vixit, ipsique amicus Imperatori fuit Lucianus Sophista aliquis, ad quem exstat hodienum scripta a Juliano epistola, quae quoniam brevissima est, et elegantiae omnis plenissima, non ingratum lectori facturus videor, si totam adscribam b). *Ἰουλιανὸς Λουκιανῷ σοφιστῇ. Γράφω καὶ ἀντιτυχεῖν ἀξιῶ τῶν ἴσων, εἰ δὲ ἀδικῶ συνεχῶς ἐπιστέλλων, ἀνταδικηθῆναι δέομαι τῶν ὁμοίων παθῶν.* Quid si dixerimus, ab hoc scriptum esse Philopatrin? nominis deinde similitudine deceptos librarios in unum cum Samosatensi volumen compegisse? Ad haec qui Philopatrin cum iis, quae Lucianus scripsit, comparaverit, Lucianeum esse illum, id est, Luciani imitatione scriptum, et e verbis fere Luciani senioris illius compilatum, eoque nomine commentariis illius immixtum merito, negare profecto vix sustinebit. Atque hoc est, de quo, antequam finiamus, aliqua sint dicenda.

XLIII. Nimirum, si quis nostras annotationes inspicere voluerit, ille cognoscet, nullam fere esse exstantiorem sen-

ποιητικῆς Μούσης ἀθύρματα vocat, quae de *συνδοιασμῷ* et *γάμοις* Deorum dicantur apud Homerum.

a) In illius Caesaribus Divus Marcus, ut se Deorum imitatorem probet, illorum corpore *τῆς ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τροφῆς* indigere asserit, et Jovis exemplo (Il. E, 897.) indulgentiam erga Commodum suum tuetur. In fine hujus Commentarii *τρυφὴν* et *ἀσωτίαν* Deas comminiscitur etc.

b) Epist. XXXII. p. 404. ed. *Lips.*

tentiam, ne phrasin quidem aut versum Homeri allegatum, quae non iisdem paene verbis in iis, quae Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuisse jam supra dictum est. Exempla huc adscribere supersedeo: non est enim longus dialogus, et singulis fere paginis specimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco ostendam, oeconomiam quam vocant, et dispositionem Philopatridis, cum illa, quae in Nigrino est a Luciano adhibita, ex asse convenire. In utroque dialogo illa est quasi primaria hypothesis, ut narret amico amicus sermones a se auditos ἐνεργητικωτάτους, in quos forte fortuna et quasi transeundo inciderit: in Nigrino quidem philosophi Platonici, Sophistarum quorundam in Philopatride. Hi sermones deinde approbantur in Nigrino et laudantur ab eo, qui primum illos audit: in Philopatride autem irridentur et condemnantur. Effectus utriusque idem est, insignis animi, corporisque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro objecti scilicet ratione, lenior. Jam occasio dialogi utriusque est occursus fortuitus duorum veterum amicorum, quorum miratur alter subitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput caussae, in Nigrino moras nectente ipso, qui narrat, prooemiisque alterum ingentibus fatigante: in nostro arrepta jurisjurandi mentione, a Critia, qui narrat, praestandi, Triepho praecipuos gentilium Deos salse perstringit. Post narrationem sequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante primum fuerat, cum eo, cui narrat, communicatio, quae utrobique adhibita de canis rabidi morsu similitudine explicatur. In Philopatridis fine demum quasi catastrophe quaedam adjicitur, brevis illa quidem, sed quae caussa scribendi auctori exstitit procul dubio. Poterant haec amplius singula dilatari, sed metuo, ne tamen non satis intelligat, nisi quis utraque συγγραμμάτια inter se componere sustinuerit. Satis igitur fuerit haec indicasse. Habes, Lector, sententiam de Philopatride nostram, in quam cum, ante hos quinque et viginti annos incidissem, eamque in Jenensium Philosophorum cathedra disputassem; ante decem annos in Lipsiensi quoque Academia eam publice proposui. Interjecto tempore cum multum de eo sit argumento disceptatum, quaedam etiam contra illam meam disputationem prolata in medium a) cognoverim: tantum tamen abest, ut au-

a) Non feci hac dissertatione mentionem To. Eckardi viri sane docti, et, quod aeque magnum est, modesti. Hic in libro, quo

blica omnia mala Christianis imputabant: horum vero erat ostendere, nihil tum accidere, quod non olim accidisset, quin nunquam fuisse felicius Romanum imperium, quam exorta et invalescente Christiana religione. De Imperatoribus autem, qui tum viverent, non nisi maxima cum veneratione et faustis ominibus loquebantur: tantum aberat, ut aut imperii mutationem, aut exercituum clades, aut simile quid auderent praedicere. Atque de his nemo dubitabit, nisi qui in antiquorum Ecclesiae Doctorum scriptis, apologeticis imprimis, plane sit hospes. Speciatim Severi aetate, qua scriptum tamen vult Philopatrin H. Dodwellus, ita se rem habuisse, e Tertulliani Apologetico satis constat. Quod autem is, quem modo laudavi, Dodwellus mala Christianorum, mundi finem in dies exspectantium, de republica Romana auguria, occasionem persecutioni dedisse autumat, cui praeluserit hac κωμῳδίᾳ Lucianus, in eo ratio fugit virum doctissimum. Saltem in locis ab ipso adductis nihil est praesidii. Eusebius enim[a]) et Hieronymus[b]), qui illum fere ad verbum expressit, de Juda Chronographo diserte affirmant, eum Severianae persecutionis atrocitate motum, in decimum illius annum Anti-Christi adventum, finemque mundi contulisse. Persecutionis igitur atrocitas, ut finem mundi imminere crederet Judas, eum permovit; non, ut Dodwellus interpretatur, praedictio Christianorum de fine mundi, persecutioni occasionem[c]) praebuit. Fit haec vel inde probabilis sententia, quod de Nerone[d]) Anti-Christo simile quid creditum olim fuerit. Juliani autem aetate longe aliam rerum fuisse faciem constat. Sub Constantini M. imperio, alte caput Christiana res extulerat. Propensa, quin profusa hujus Imperatoris in Episcopos voluntas atque benevolentia, tantum eis cum auctoritate conciliaverat supercilium, ut jam tum iniquitatis mysterium operari occulte in quibusdam occiperet. Luxuriari itaque jam et insolentius efferri coeperant animi, ut mirum non sit, cum ejurato veri numinis cultu, ad gentilium Deorum, Solis imprimis, venerationem

a) Hist. Eccles. 6, 7.
b) De Scriptor. Eccl. c. 52.
c) Veriorem persecutionis occasionem ex *Tertulliano* affert *Christianus Kortholtus* de persecutionibus c. 6. § 7. p. 260.
d) Vivum nimirum asservari alicubi credebant, ut Anti-Christum aut ipse ageret sub finem mundi, aut ejus saltem praecursor esset; quorsum videndus *Lactantius* de mortibus Persecutorum c. 2. et *Augustinus* de civit. Dei 20, 16.

defecisset Julianus, non defuisse inter Christianos, qui liberam vocem mittere auderent, infelicitatemque ipsi, tanquam homini impio, atque imperio ejus portenderent. Et sane ingens caussa suberat, cur interitum ejus optarent Christiani. Quid enim sperare aliud poterant a victore reduce, quam bonorum direptiones, infamiam, et corporis etiam cruciatus atque supplicia? Quorsum multa sunt in GREGORII NAZIANZENI *orationibus Philippicis adversus Imperatorem Julianum*, et alibi, quae facile a nobis, si id quidem nunc ageremus, possent afferri. Illud tamen monuisse liceat, gentiles etiam spe majoris adversum Christianos licentiae post reditum Juliani obtinendae fuisse erectos. Ita LIBANIUS[a]) sperasse inter alia se dicit, τοῖς ἱεροῖς ὑποχωρήσειν τοὺς τάφους, quorum ea procul dubio sententia est, sperasse, ut, eversis martyrum tumulis, idolorum fana in eorum locum restituerentur.

XXXVII. Probatum est, tum voluisse Christianos, tum potuisse paullo liberius de Juliano loqui: locutos esse, jam est auctoritate idoneorum scriptorum confirmandum. Ut taceam per vulgatum illud de Athanasio, quem, cum ab Juliano pulsus Episcopatu suo, et urbe Alexandria excederet, dixisse ferunt: *cedamus, amici, nubecula est cito transitura*[b]). Item alterum illud de Paedagogo Antiochiensi, qui interrogatus paucis ante Juliani obitum diebus, ecquid ageret Fabri filius? (Christum putabat) capulum Juliano parare, respondisse traditur[c]). Hoc ut taceam, locuples historiae horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12. haec habet: *Quae maximis molininibus festinari cernentes* (loquitur de praeparatione expeditionis Persicae) *obtrectatores desides et maligni, unius corporis permutatione tot cieri turbas intempestivas, indignum et perniciosum esse strepebant, studium omne in differendo procinctu ponentes: et*

a) Orat. II. in necem Jul. T. 2. opp. p. 326. Add. quae ad ejusd. *Libanii* librum de ulcisc. morte Juliani §. 5. p. 149. ab *Oleario* notata sunt.

b) Vid. *Rufi.* H. E. 2, 3.

c) *Theodoret.* H. E. 3, 18. cap. 19. autem Juliano cuidam monacho Imperatoris caedes eadem, qua contigit, hora revelata esse, narratur. De Didymo Alexandrino philosopho similia refert Sozom. 6, 2. Add. *Olear.* ad *Liban.* de Juliani morte ulcisc. pag. 164. Maris Chalcedonensis Episcopus quam contumeliose Julianum tractaverit, narrat Socrates 3, 2. De tota multitudine Antiochiensium Christianorum *Jo. Malela* Chron. P. 2. p. 15.

dictitabant his praesentibus, quos audita referre ad Imperatorem posse rebantur, eum, si sedatius ageret, immodica rerum secundarum prosperitate, velut luxuriantes ubertate nimia fruges, bonis suis protinus occasurum. Quos *obtrectatores desides et malignos* Ammianus gentilis homo vocat, Christianos eum intelligere, Valesius observat ad hunc locum, et conferri secundam Nazianzeni Philippicam jubet, in qua diversa verbis, re habentur eadem. Idem Ammianus 23, 1. et 5. varia portenta atque omina refert, quae a bello Julianum adversus Persas retinere debuissent. Cum vero eadem spreverit, qui tamen alias superstitionibus, vaticiniis, oraculis et ejusmodi nugis ad stuporem esset deditus [a]), videtur haud absimile vero, suspicatum fuisse, Galilaeorum, ut ipse Christianos vocabat, fraude ea sibi quasi terriculamenta objici, ne victor reversus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod Libanius Christianos insidiarum in Juliani caput structarum, tum caedis etiam ipsius insimulat. Qua in re ecquid veri insit, jam non disquiro, neque etiam simpliciter vera esse, quae in Philopatride de iis dicuntur, crediderim: hic modo, quae fuerit tum de Christianis inter Gentiles existimatio, quaeritur. Libanius igitur, cum [b]) conspiratum saepe in caput Juliani dixisset, quaesivissetque, quid caussae subesset, quod mitissimus princeps insidiis aliquoties esset petitus, *ἐγὼ δὲ*, subjicit, *τούτου τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ τελευτῆς φράσω.* Deinde cum ad illum locum perventum est [c]), primo, a suorum aliquo interfectum esse, arguit, quod nemo inter Persas fuerit, qui promissum praeconis voce praemium illi, qui tantum facinus ausus esset, vindicare sibi voluerit: tum propius auctores caedis designat [d]), (adscribam enim verba, si forte interpunctione commoda clariora possim, quam primum intuenti videntur, reddere,) *οἷς γὰρ οὐκ ἐλυσιτέλει ζῶν; (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πάλαι τε ἐπεβούλευον, καὶ τότε δυνηθέντες εἰργάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐτοὺς ἀναγκαζούσης, οὐκ ἐχούσης ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας ἐξουσίαν, καὶ μάλι-*

a) Vid. *Ezech. Spanh.* in Praefatione, quam operibus Apostatae a se editis et ex parte illustratis praemisit, fere circa medium, ubi luculenta tum Juliani ipsius, tum aliorum in hanc rem testimonia profert.
b) Or. X. p. 307.
c) Pag. 323. seq.
d) Pag. 324.

στά γε τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοὺς, οὗ τὸ ἐναντίον ἐζήτουν a). Eos igitur caedis reos facit, qui non vivebant secundum leges, superstitiosas scilicet et idololatricum quiddam habentes, quique Deos coli aegre ferebant, verbo Christianos. Vix, qui haec cum cura inspiciet, dubitabit, Christianos peti in Philopatride eos, qui male Juliano ominari fuerant ausi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis discedamus, quae ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, sunt depromta, duo juvat paucis attingere. Unum est, laudari in Philopatride laetas Romani res imperii, et felicitatem temporum, cum interrogantibus Christianis, quid ageretur in urbe et in mundo? respondet Critias: χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαρήσονται. Ammianus autem Marcellinus 22, 9. testatur, dum Julianus imperium teneret solus, nec motibus internis esse concitum orbem Romanum, nec barbarorum quemquam exsiluisse fines. Alterum autem hoc est, quod quae περὶ τῶν ἐξισωτῶν, de Peraequatoribus, in Philopatride dicuntur, in Juliani tempora et ipsa videntur convenire. Sed quid probabile hac de re nobis videatur, diximus in notis ad c. 19. obscurissimum in toto dialogo locum, in quibus etiam exposuimus, quae de Cretensium virginum caede in Philopatride c. 9. memorata, quam nec ipsam a Juliani aetate abhorrere conjicimus, nostra sit sententia. Pergamus igitur ad ea, quae restant.

XXXIX. Scilicet aut exiguum caussae meae et sententiae praesidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum clare adeo et perspicue Christianis illudat, ipso tamen hoc excellentissimo Christianorum nomine non utitur, sed Galilaeorum. Quae res vel sola si esset, probabilem alicui sententiam, quam defendendam suscepi, redderet. Sed cum non desint, quae circa hanc appellationem moveri, nec sine doctissimorum virorum suffragiis, possent, res universa paullo est altius repetenda. Sub prima rei Christianorum initia, qui sanctissimam servatoris nostri disciplinam essent amplexi, μαθηταὶ, hoc est, discipuli vocabantur: ab inimicis autem Galilaei, itemque Nazareni, a patria ductum Christi utrum-

a) In libro s. oratione *de vindicanda Juliani nece*, quam in *Fabric.* Bibl. Gr. vol. 7. editam diximus, aperte etiam Christianos accusat. Vid. inprimis §. 5. pag. 149. Suspiciosa maxime sunt, quae narrat *Jo. Malela* Chron. P. 2. pag. 21. seq.

quo, illud etiam plerorumque Apostolorum. Appellationis utriusque mentionem habent etiam libri sacri, Galilaeorum, Ioh. 7, 52. *Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ;* Nazarenorum autem Act. 24, 5. ubi Paullus *πρωτοστάτης τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως* vocatur. Durasse haec nomina ad illud tempus, quo Christiani Antiochiae primum sunt vocati, testis praeter alios est Suidas [a]): *Ἰστέον ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βασιλεύοντος μετωνομάσθησαν οἱ πάλαι λεγόμενοι Ναζηραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, Χριστιανοί·* qui id videtur sumsisse ex Johanne Antiocheno Malela, apud quem [b]) eadem leguntur. Cum enim nominis Christianorum Antiochiae, Evodio episcopalem sedem occupante, impositi mentionem injecisset: *πρώην γὰρ,* addit, *Ναζωραῖοι ἐκαλοῦντο, καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλοῦντο οἱ Χριστιανοί.* Post hoc tempus obsolevisse Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum et aliud esset, quo censerentur Christi discipuli, et prolatis extra Galilaeae, ac Palaestinae adeo fines religionis Christianae pomoeriis, ipsa appellandi cessaret ratio, nisi quis, totum mundum in Galilaeam versum esse, voluisset dicere. Inde est, quod nulla ab ea aetate Galilaeorum mentio occurrit [c]), donec Julianus, Christianorum appellationem jam gloriosum aliquid habere videns, stupidae gentis nomen Christianis et attribuit ipse, et lata lege jussit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipse observat, ut vix credam, Christi aut Christianorum nomen in iis, quae supersunt ab illo scripta, occurrere. Gregorius igitur Nazianzenus [d]), hunc enim solum ex innumeris

a) Voce *Ναζηραῖος.*

b) In historia chronica, ut est Oxonii 1691. e codicibus Bodlejanis cum interpret. et not. Edmundi Chilmeadi edita p. 318.

c) Usurpari ait *Dodwellus* de fortitud. Martt. §. 2. a Celso etiam. Sed in libris quidem Origenis octo contra Celsum nullum ejus rei vestigium deprehendo. Observavi autem in fragmentis et epistolis Manetis s. Manichaei in *Fabricii* Bibl. Gr. vol. 7. pag. 283. *Τῶν Γαλιλαίων δύο φύσεις ὀνομαζόντων ἔχειν τὸν Χριστὸν κ. τ. λ.* Utrum sit ipsius Manetis, an alicujus Manichaei, et ad quae tempora, quos homines, referendum sit, jam non vacat disquirere. Interim manemus in observatione *Dodwelli,* in epistolica ad *Moylium* dissertatione pag. 343. ubi sit, auctorem Philopatridis (quem jam ponit scripsisse A. C. 261.) primum esse, quem norimus, qui Galilaeorum appellationem instaurarit, et Christianorum nomine abstinuerit. Haec in tantum assumimus, in quantum fatetur tam diligens observator, nusquam alias ante Julianum Galilaeorum nomen revocatum.

d) Orat. III. quae est invectiva I. in Julianum, p. 81.

fere aliis hoc advocasse sufficerit, Καινοτομεῖ, ait, ὁ Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προσηγορίαν, Γαλιλαίους ἀντὶ Χριστιανῶν ὀνομάσας τε καὶ καλεῖσθαι νομοθετήσας, et paullo post nomen hoc vocat ὄνομα τῶν οὐκ εἰωθότων. Hinc demum apparet vis argumenti nostri, ab hac appellatione desumti. Qui enim auctor, cum manifeste de Christianis loquitur, hoc quidem augusto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abstinet, utitur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanuisset, a Juliano revocatum, post eum iterum obsolevit, is sub Juliano scripsisse merito credendus est. Hinc, ut praeter viam quasi hic moneam, patere arbitror, quam recte vir doctissimus a) Ant. Pagi reprehenderit Baronium, qui Canonem primum Concilii Apostolorum, si Dis placet, Antiocheni, eo nomine rejecerat, quod eo decernatur, *ut credentes in Christum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Christiani vocarentur*; cum tamen satis constet, id nominis a Juliano demum Christianis tributum. Qua in re consentientem sibi habet Natalem Alexandrum b). Baronium igitur refutaturus Pagi, ad Philopatridis auctorem, quem Lucianum putat, provocat, qui ante Juliani tempora Paullum Tarsensem Galilaeum appellaverit. Nimirum falsus est Baronius, cum antiquissimis Ecclesiae temporibus Galilaeorum appellationem in usu fuisse negavit. Sed infeliciter eum, ex Philopatride, si recte illius a me aetas constituitur, Ant. Pagi erroris redarguit. Id quod hic monuisse non praeter rem visum est.

XL. Quae de Galilaeorum appellatione dicta a me sunt, infirmari forte aliquis existimet eo posse, quod apud Arrianum c) Galilaei pro Christianis dicantur, et Tiberianus in literis ad Trajanum Imperatorem fatigatum se Galilaeorum, id est, Christianorum caedibus scribat. Verba ejus apud Johannem Antiochenum Malelam d) ita habent: ἀπέκαμον τιμωρούμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμέτερα θεσπί-

a) In Crit. Anti-Baron. ad A. C. 56. n. 3.
b) Hist. Eccles. sec. I. diss. xx. pag. 212.
c) L. 4. sermonum Epicteti c. 7.
d) In historia chronica p. 356. Quae de νοθείᾳ hujus epistolae vel γνησιότητι disputantur apud *Basnagium* Annal. Eccl. A. 117. ar. 4. ea ad nostram rem nihil faciunt. Mihi suspectam maxime reddit formam certe epistolae usus pronominum et verborum pluralium de uno Trajano.

σματα κ. τ. λ. Sed cur non apparet ex tota phrasi, primo et proprio significatu poni nomen, pro iis, qui Galilaeam regionem incolebant? Erat Tiberianus ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, id est, ut interpretor, Galilaeorum. Hi enim, si a septentrionali, hoc est, superiori parte, et Romanis etiam, uti Syriae, ubi tum erat Trajanus, viciniori incipias, primus Palaestinae gentis populus vocari merito possunt[a]). Scribit igitur Tiberianus, se ex Galilaeis, qui provinciae ipsi evenerant, occidisse τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Unde enim SUIDAS[b]), cum hujus epistolae meminit, Galilaeorum mentionem prorsus omittit. Τιβεριανὸς ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, ἀνήγαγεν αὐτῷ (Trajano) λέγων, ὡς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς Χριστιανοὺς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπειςαγόντων ἑαυτοὺς τῇ κολάσει. Ex his igitur probari non potest, post exortum Antiochiae Christianorum nomen Galilaeos vocari Christi sectatores consuevisse. Quod autem de ARRIANI loco est, nihilo plus illo effici arbitror. Cum enim in prooemio libri aperte fateatur, se Epicteti sermones non aut suo judicio disposuisse, aut dictionis elegantia exornasse, sed simpliciter ex ore magistri commentaria sibi, ipsis forte verbis, quibus ille usus esset, conscripsisse, (nimirum ut hodie fere solent in acroasibus Doctorum discipuli) quae deinde se inscio in hominum manus pervenerint: hinc apparet, fieri potuisse, et quidni factum dicamus? ut Epictetus, qui sub Nerone jam celebritatem erat aliquam consecutus, et usque ad Divi Marci tempora superstes fuisse dicitur[c]), vel eo ipso tempore, quo de Galilaeis, natione, qui iidem professione Christiani essent, retulit ad Trajanum Tiberianus, in eorum mentionem inciderit[d]): quae illius dicta bona fide excepit ARRIANUS, et ad posteros transmisit. Illud vero

a) Nam illa solennis Palaestinae in primam, secundam et tertiam divisio aut Theodosii M. postremis, aut primis Arcadii temporibus orta, huc non pertinet, de qua Jac. Gothofr. ad l. 3. C. Theod. de protostasia.

b) V. Τραϊανός.

c) Merito hoc posterius in dubium vocante *Fabricio* Bibl. Gr. 4, 7. p. 259. seq. et ante illum *H. Dodwello* diss. de aetate Peripli maris Euxini §. 7. seqq. ubi copiose demonstrat, ultra Hadriani annum xx. non vixisse.

d) Sub Trajani certe imperio sermones illos ab Epicteto habitos, probant *Fabric.* l. c. et *Dodwellus* l. c. §. 12.

monuisse hoc in loco, quanquam non ad nostrum institutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo Epicteti verba accipi, ac si *μανίαν* quandam ac stuporem Christianis tribuat, in quo ego injuriam fieri optime sensi arbitror. Dixerat, si quis ab insania aliqua aut furore ita esset affectus, ut perinde ipsi esset, habere uxorem ac liberos, aut non habere, et quod ad vitam, bonaque alia similiter existimaret; huic nullum fore tyrannum horribilem, satellites nullos, nullos gladios extimescendos. Jam subjungit: *εἶτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναταί τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι, ὑπὸ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως οὐδεὶς δύναται μαθεῖν κ. τ. λ.* Itaque *μανίαν* profecto non tribuit Galilaeis, sed ita dicit: si insania quibusdam caussa esse potest, ut parvi externa faciant, et nihil timeant adversi; si porro Galilaei ex consuetudine (institutionem forte commodius intelligemus) talia contemnunt: pudor est, non posse ab ratione aliquem eo perduci etc. Sed id jam non agimus.

XLI. Bene adhuc in Juliani tempora convenit Philopatris. Sed scrupulum injicit illud, quod non Christiani tantum irridentur hoc dialogo, sed gentilium etiam Deastri acerbissime priori ejus parte perstringuntur. Videri igitur alicui possit, illum non esse scriptum in Juliani gratiam, cui minime omnium probari numinum suorum insectatio potuerit. Sed plures hic sunt elabendi viae. Forte auctor, ut aegre faceret Christianis, exososque illos magis Juliano redderet, quibus ludibriis avita numina traducerent, in Triephontis persona repraesentavit. Forte auctor, cum sibi Lucianum suum non tam imitandum, quam exscribendum proposuisset, flosculos ejus hac parte consectatus est, et verborum amoenitate ductus ipsas etiam sententias improvide assumsit: quales hodienum errores ab ineptis hominibus, quorum numero nostrum vix quisquam eximendum censebit, committi interdum, constat. Sed si vel sciens prudensque fecit, tamen timendum ei non erat, ut Julianum offenderet, ut qui ipse absurdas de Diis fabulas, a poëtis ad res subliminiores sub istis quasi symbolis repraesentandas, putabat esse confictas [a]).

a) E. g. Or. in Matrem Deorum p. 170. Veteres, ubi investigata a se rerum principia detexissent, *ἐσκέπασαν αὐτὰ μύθοις παραδόξοις, ἵνα διὰ τοῦ παραδόξου, καὶ ἀπεμφαίνοντος τὸ πλάσμα φωραθὲν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν ἡμᾶς τῆς ἀληθείας προτρέψῃ.* Ita oratione in Solem p. 136. *ἄπιστα καὶ παράδοξα*

Quin ipse multis jocis in Deos illos *ἀποσκώπτει*[a]), ut adeo ab ira ejus ob laesam ficulneorum numinum majestatem metuere sibi auctor Philopatridis non debuerit. Ita Socratem impietatis postulat Aristophanes, derisor ipse Deorum, qui publice tum colebantur, maximus. Et novimus, hoc profuisse vitae Christianam religionem, ut ethnicos etiam puderet anilium fabularum, quemadmodum Luthero et Calvino multa debent remota scandala illae etiam ecclesiae, quae in Romani Pontificis ditione manserunt.

XLII. Juliani igitur tempore scriptum esse Philopatrin, credat fortasse nobis aliquis, nisi ille adhuc superesset scrupulus, qui factum, ut tantum junioris Luciano auctoris dialogus inter illius opera et conseri coeperit, et diu adeo delituerit? Hic praeter ea, quae communia sunt, et de suppositiciis quibusvis possunt dici, dictaque olim sunt, et huic satisfacere scrupulo, et praeterea valde magnam sententiae nostrae verisimilitudinem conciliare illud puto, quod Juliani tempore vixit, ipsique amicus Imperatori fuit Lucianus Sophista aliquis, ad quem exstat hodienum scripta a Juliano epistola, quae quoniam brevissima est, et elegantiae omnis plenissima, non ingratum lectori facturus videor, si totam adscribam[b]). *Ἰουλιανὸς Λουκιανῷ σοφιστῇ. Γράφω καὶ ἀντιτυγχεῖν ἀξιῶ τῶν ἴσων, εἰ δὲ ἀδικῶ συνεχῶς ἐπιστέλλων, ἀνταδικηθῆναι δέομαι τῶν ὁμοίων παθῶν.* Quid si dixerimus, ab hoc scriptum esse Philopatrin? nominis deinde similitudine deceptos librarios in unum cum Samosatensi volumen compegisse? Ad haec qui Philopatris cum iis, quae Lucianus scripsit, comparaverit, Lucianeum esse illum, id est, Luciani imitatione scriptum, et e verbis fere Luciani senioris illius compilatum, eoque nomine commentariis illius immixtum merito, negare profecto vix sustinebit. Atque hoc est, de quo, antequam finiamus, aliqua sint dicenda.

XLIII. Nimirum, si quis nostras annotationes inspicere voluerit, ille cognoscet, nullam fere esse exstantiorem sen-

ποιητικῆς Μούσης ἀθύρματα vocat, quae de *συνδοιασμῷ* et *γάμοις* Deorum dicantur apud Homerum.

a) In illius Caesaribus Divus Marcus, ut se Deorum imitatorem probet, illorum corpora *τῆς ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τροφῆς* indigere asserit, et Jovis exemplo (Il. E, 897.) indulgentiam erga Commodum suum tuetur. In fine hujus Commentarii *τρυφὴν* et *ἀσωτίαν* Deas comminiscitur etc.

b) Epist. XXXII. p. 404. ed. Lips.

tentiam, ne phrasin quidem aut versum Homeri allegatum, quae non iisdem paene verbis in iis, quae Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuisse jam supra dictum est. Exempla huc adscribere supersedeo: non est enim longus dialogus, et singulis fere paginis specimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco ostendam, oeconomiam quam vocant, et dispositionem Philopatridis, cum illa, quae in Nigrino est a Luciano adhibita, ex asse convenire. In utroque dialogo illa est quasi primaria hypothesis, ut narret amico amicus sermones a se auditos ἐνεργητικωτάτους, in quos forte fortuna et quasi transeundo inciderit: in Nigrino quidem philosophi Platonici, Sophistarum quorundam in Philopatride. Hi sermones deinde approbantur in Nigrino et laudantur ab eo, qui primum illos audit: in Philopatride autem irridentur et condemnantur. Effectus utrinque idem est, insignis animi, corporisque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro objecti scilicet ratione, lenior. Jam occasio dialogi utriusque est occursus fortuitus duorum veterum amicorum, quorum miratur alter subitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput caussae, in Nigrino moras nectente ipso, qui narrat, prooemiisque alterum ingentibus fatigante: in nostro arrepta jurisjurandi mentione, a Critia, qui narrat, praestandi, Triepho praecipuos gentilium Deos salse perstringit. Post narrationem sequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante primum fuerat, cum eo, cui narrat, communicatio, quae utrobique adhibita de canis rabidi morsu similitudine explicatur. In Philopatridis fine demum quasi catastrophe quaedam adjicitur, brevis illa quidem, sed quae caussa scribendi auctori exstitit procul dubio. Poterant haec amplius singula dilatari, sed metuo, ne tamen non satis intelligat, nisi quis utraque συγγραμμάτια inter se componere sustinuerit. Satis igitur fuerit haec indicasse. Habes, Lector, sententiam de Philopatride nostram, in quam cum, ante hos quinque et viginti annos incidissem, eamque in Jenensium Philosophorum cathedra disputassem; ante decem annos in Lipsiensi quoque Academia eam publice proposui. Interjecto tempore cum multum de eo sit argumento disceptatum, quaedam etiam contra illam meam disputationem prolata in medium a) cognoverim: tantum tamen abest, ut au-

a) Non feci hac dissertatione mentionem To. Eckardi viri sane docti, et, quod aeque magnum est, modesti. Hic in libro, quo

dierim quidquam legerimve, quod a sententia me mea demoveret, cujus tuendae nullam profecto aliam caussam habeo, praeterquam quod veram esse puto, quasdam etiam deserendae; ut potius magis subinde confirmatus, non jam juvenile ἀγώνισμα arbitrer, sed κτῆμα quoddam, perennaturo, ut suspicari fas est, operi, Luciano Wetsteniano, quod intexatur, non penitus indignum.

Non-Christianorum de Christo testimonia ex antiquis monumentis proposuit ac dijudicavit, *Quedlinburgi* 1725. 4. edito, a pag. 107. pluscula contra meam sententiam protulit: quae in Lipsiensi disputatione a me excussa sunt; sed hic repetenda non putavi, cum nihil sit, ad quod non vel in annotationibus vel in hac disputatione responsum satis arbitrer. Hic tantum mentionem ejus rei faciendam censui, ne quis vel non visam mihi vel contemtam viri cari mihi, dum viveret, commentationem putet, quorum alterum supinae negligentiae, superbiae alterum facile posset tribui.